I 24963

ANUL 57 Nr. 1—3 IAN.—MARTIE 1945

2022

1945-1947

REVISTA PADURILOR

BIBLIOTECA CENTRALA
SIBIIU

BIBLIOTECA „ASTRA"
SIBIU

EDITURA SOCIETĂȚII „PROGRESUL SILVIC"
UL. TAKE IONESCU 31 — BUCUREȘTI III.

97

REVISTA PĂDURILOR

PROPRIETATEA SOCIETĂȚII „PROGRESUL SILVIC"

Redactor responsabil: Ing. AT. HARALAMB

Inscrisă în Registrul de publicațiuni periodice de pe lângă Tribunalul Ilfov S. I comercială, sub No. 56/938.

Redacția și Administrația: Bulevardul Take Ionescu Nr. 31, — București

ANUL 57, Nr. 1—3 IANUARIE—MARTIE 1945

SUMARUL:

Studii:

Ghelmeziu N.: Incercarea rezistenței încleieturilor la placaje — — — — 1

Comentarii—Insemnări:

Vintilă Eug.: Stadiul actual al folosirii lemnului la construcțiile aeronautice 15
Pașcovici N.: Ameliorarea arboretelor de molid, prin elagarea crăcilor uscate 23
Constantinescu, N. A.: Pe marginea nouei reforme agrare — — — — 27
Haralamb At. și Alexandrescu Liviu: Regenerare naturală de duglas la C. Lung-Muscel — — — — — — — — — — — — — — 32
Pavelescu, I. M.: Câteva prelucrări loco pădure ale lemnului de lucru de fag (II) — — — — — — — — — — — — — — — 36
Sabău V.: Anularea reformei agrare române în Ardealul de Nord de către regimul maghiar — — — — — — — — — — — — — 41

Vânătoare și Pescuit:

Ardeleanu, Gh. T.: O stațiune de cervidee: Săvârșin — — — — — — 48

Cronica internă (pag. 52), *Acum 50 ani* (pag. 54), *Cronica cinegetică* (pag. 56), *Jurisprudență* (pag. 59), *Cărți* (pag. 63).

SOMMAIRE

Études:

Essais sur la résistance des collages du bois contreplaqué Ghelmeziu N.

Commentaires:

Etat actuel de l'utilisation du bois dans les constructions aéronautiques — — — — — — — — — — — Vintilă Eug.
Amélioration des peuplements d'épicéa à l'aide des élagages artificiels des branches séches — — — — — — Pașcovici N.
A propos de la nouvelle réforme agraire — — — — — Constantinescu N.
Régénération naturelle de douglas à C. Lung (dép. Muscel) Haralamb At. et Alexandrescu Liviu
Confection en forêt des manches pour outils — — — — Pavelescu I
Abolition de la réforme agraire roumaine par le régime hongrois dans la partie Nord de la Transylvanie — Sabău V.

Chasse et Pisciculture:

Station de cervidés à Săvârșin — — — — — — — — Ardeleanu G.

Chronique (intérieure et cynégétique), Il y à 50 ans, Jurisprudence, Livres.

REVISTA PĂDURILOR Anul 57. — N-rul 1—3/1945

S T U D I I

ÎNCERCAREA REZISTENȚEI INCLEIETURILOR LA PLACAJE

INCERCĂRI COMPARATIVE CU PIESE DE PROBĂ UMEZITE ÎN APĂ LA TEMPERATURA CAMEREI SAU PRIN FIERBERE ÎN APĂ

de Dr.-Ing. N. GHELMEZIU

I. INTRODUCERE.

Prescripțiunile după care se fac încercările însușirilor placajelor variază mult în diferite țări, din care cauză rezultatele încercărilor nu pot fi direct comparabile. In general, prescripțiunile privesc până acum doar placajele pentru construcții aeronautice.

Nevoia unei normalizări a încercărilor placajelor pe plan internațional a fost subliniată în diferite congrese de specialitate [1]). Ceea ce trebue menționat este faptul că diversele prescripțiuni de azi au încă imperfecțiuni, din care cauză rezultatele încercărilor făcute după ele nu reprezintă totdeauna însușirile respective ale materialului. Aceasta constitue una din piedicile mari în calea normalizării internaționale a încercărilor, fiindcă de o astfel de normalizare nu poate fi vorba decât după ce problemele puse de încercările materialului au ajuns la un stadiu de clarificare cât mai înaintat și, ca urmare, diferențele între procedeele adoptate în diferite țări sunt mult reduse.

Deaceea, sunt necesare încă o seamă de încercări comparative pentru lămurirea problemelor pe care le pune măsurarea însușirilor placajelor.

Calitatea placajelor, în special a celor ce se folosesc în construcțiile pretențioase, cum sunt cele aeronautice, este determinată în mare măsură de puterea de lipire a cleiului și de condițiunile în

---

1) Comisiunea pentru încercările lemnului din cadrul Asociației internaționale a institutelor de cercetări forestiere, în ședința de lucru dela Londra, în 1939, a pus în programul discuțiilor viitoare și problema încercării placajelor.

Deasemenea, Comisiunea internațională pentru utilizarea lemnului, din cadrul Centrului internațional de silvicultură (CIS), în ședința de lucru dela Stresa, în 1943, a hotărît să se ocupe și de încercările placajelor. Pregătirea lucrărilor se va face prin adunarea materialului informativ din diferite țări.

39837

care s'a făcut încleierea, deci de calitatea încleieturilor realizate între foile de furnir.

In cele ce urmează ne vom ocupa de încercările încleieturilor la placaje și anume de influența pe care o are umezirea pieselor de probă în apă rece sau prin fierbere asupra rezistenței încleieturii dintre foile de furnir.

II. DISPOZIȚIUNILE DIFERITELOR CAIETE DE SARCINI ȘI INDICAȚIUNILE DIN LITERATURĂ

Incercările calității încleieturilor dintre foile de furnir ale placajelor se pot împărți în două categorii.

Incercări sumare, care se fac cu mâna, prin încovoierea, răsucirea, etc. a plăcilor, spre a provoca desprinderea foilor de furnir. Calitatea încleieturilor se apreciază prin efortul ce trebue depus spre a se desface foile de furnir și prin aspectul rupturii (proporția de fibre rămase lipite, uniformitatea lor, etc.).

Incercări mecanice efectuate în mașini, în care se măsoară rezistența încleieturilor cu ajutorul pieselor de probă confecționate special ca în fig. 1 și 2 [2]), pentru a se produce o forfecare în planurile de încleiere.

In ambele categorii, încercările se fac cu piese uscate (adică cu umiditatea obișnuită de atelier sau laborator (8....14%), umede, reuscate sau uscate prin încălzire la temperaturi ridicate. Umezirea se face fie prin ținerea pieselor în apă rece (la temp. camerei), fie prin fierbere în apă un anumit timp. Piesele se denumesc reuscate când. după ce s'au umezit într'unul din felurile arătate mai sus, s'au uscat un timp oarecare în aerul din camera de lucru, în cameră cu aer condiționat (cu temperatură și umiditate constantă) sau în etuve la o anumită temperatură.

Piesele uscate prin încălzire se țin în etuve la temperatura de cca 100° C un timp diferit după grosimea placajului, fără a fi în prealabil umezite.

Caietele de sarcini prevăd încercări cu piese aduse în una sau mai multe din stările arătate mai sus prin diferite procedee.

Caietele de sarcini franceze pentru placajele folosite în construcțiile aeronautice [10] prevăd o încercare fizică a încleieturii și una mecanică. Prima constă în ținerea placajului timp de 10 zile în apă curată la temperatura ambiantă sau fierberea acestuia timp de 6 ore [3]) la 100° C. Placajele se usucă apoi până la umiditatea de 15% fie în aer liber, fie la o temperatură de max.

---

2) V. nr. 1, 3, 4, 5, 7, 8, 9, 10, 11, 13, 14 și 15 din lista de literatură folosită.

3) Timp de 8 ore, în caietul de sarcini din 1926.

40° C. După acest tratament nu trebue să se observe o separare a foilor de furnir. Incercarea mecanică se face cu piese de probă ca în fig. 1 A. Rezistența nu trebue să fie mai mică de 14 kg/cm², iar in unele cazuri, pentru furnituri destinate hidroaviației, de 25 kg/cm², dacă placajele sunt din lemne dure [4]) sau puțin dure [5]). Nu se menționează că aceste piese trebuesc umezite în vre-un fel, deci ele se încearcă uscate.

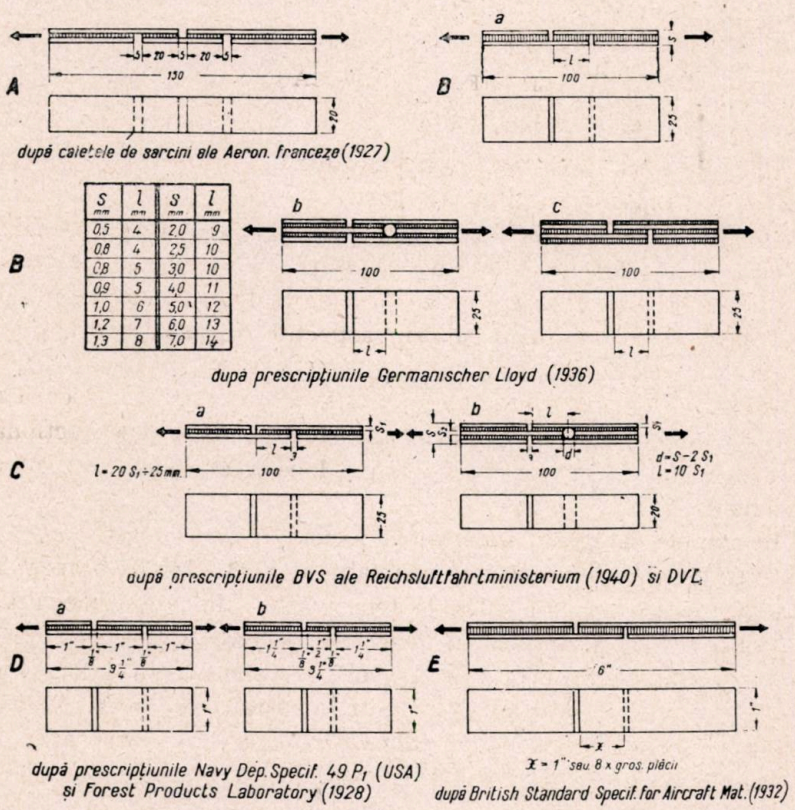

S mm	l mm	S mm	l mm
0,5	4	2,0	9
0,8	4	2,5	10
0,8	5	3,0	10
0,9	5	4,0	11
1,0	6	5,0	12
1,2	7	6,0	13
1,3	8	7,0	14

Fig. 1. — Piese de probă folosite pentru determinarea rezistenței încleieturii la placaje.

In caietele de sarcini ale aeronauticei americane [4] se prevăd încercări cu piese de probă ca în fig. 1 D și anume 5 buc. în stare uscată (umiditatea obișnuită) și 5 buc. după 48 ore de stat în apă la temperatura camerei. Rezistența pieselor umede trebue să fie cca 55% din aceea a pieselor uscate, cca 19 kg/cm² în stare uscată [6]) (265 pounds/inch patrat) și cca 10 kg/cm² în stare umedă (145 pounds/inch patrat).

In prescripțiunile engleze pentru placajele folosite în construcțiile aero-

4) Paltin, nuc, frasin, platan, fag, etc.
5) Mesteacăn, cireș, etc.
6) Intre cleiurile menționate în normă nu sunt trecute cleiurile pe bază de rășini sintetice.

nautice, se face o distincție între placajele destinate pieselor nesupuse sau supuse la eforturi mici și acelea pentru piese importante din construcție.

Primele se încearcă astfel: o piesă de 9/4 inch se fierbe 3 ore și apoi se pune în apă rece până ajunge la temperatura camerei; altă piesă, după fierbere, se usucă 72 ore în aer la temperatura ordinară și umiditate relativă care să nu depășească 75%; a treia piesă se usucă cca 3 ore [7]) la temperatură de 100—105° C și se răcește până la temperatura camerei. După aceste tratamente piesele nu trebue să prezinte deslipiri ale foilor de furnir.

Pentru placajele din categoria doua, în afară de încercările menționate mai sus, se prescriu și încercări mecanice cu piese de probă ca în fig. 1 E. Trei piese (cel puțin) se încearcă în stare uscată și trebue să dea o rezistență minimă de cca 14 kg/cm² (200 pounds/inch patrat), iar alte trei piese se

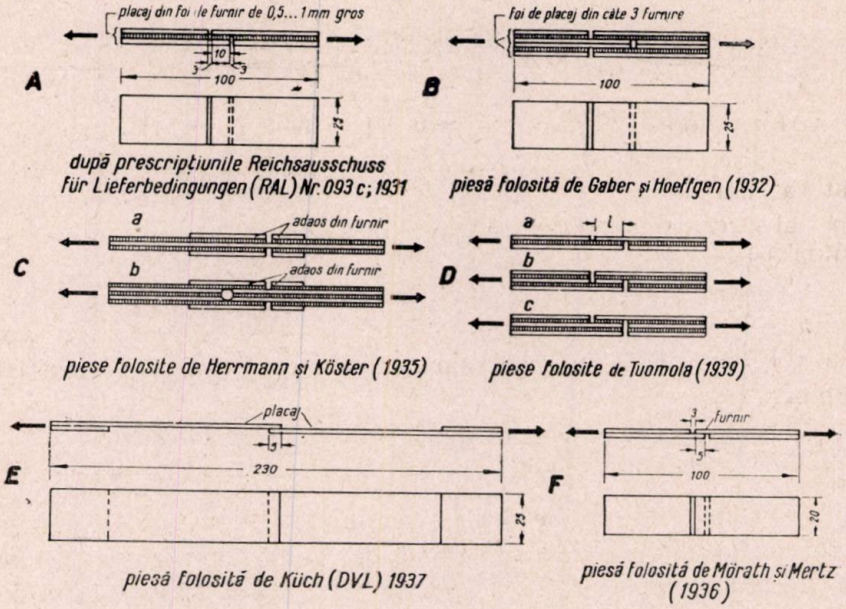

Fig. 2. — Piese de probă folosite pentru determinarea rezistenței încleieturii la placaje.

încearcă după ce sunt fierte în apă 3 ore și apoi sunt puse în apă rece pentru a ajunge la temperatura camerei. Rezistența minimă în acest caz trebue să fie cca 7 kg/cm² (100 pounds/inch patrat).

Caietele de sarcini ale aeronauticei germane [14] prescriu încercări cu piese de probă ca în fig. 1 C, după ce sunt ținute 40 ore în apă la temperatura camerei. Rezistența trebue să fie min. 20 kg/cm². Deasemenea, piese de 100/100 mm, după ce sunt ținute 5 zile în apă și reuscate 2 zile la temperatura camerei, nu trebue să prezinte vre-o deslipire a foilor de furnir. Deslipirea foilor de furnir nu trebue să se producă nici la încercarea prin încovoiere.

Instrucțiunile referitoare la încercările placajelor pentru construcțiile

---

7) 3 ore pentru piese până la cca 8 mm și câte ½ oră în plus pentru fiecare majorare a grosimii cu cca 1,5 mm (1/16 inch).

aeronautice scoase de Germanischer Lloyd în Ianuarie 1936 [1]. încercarea rezistenței încleieturii dintre foile de furnir se face cu piese de probă ca în fig. 1 B și anume, după ce acestea au fost ținute 24 ore în apă la temperatura camerei, dacă placajele sunt groase până la 2 mm și 48 de ore, dacă ele sunt mai groase.

Instrucțiunile adaugă că, în cazul când în comandă se prevede, umezirea pieselor ca mai sus se poate înlocui cu fierberea lor timp de 3 ore. Rezistența minimă impusă este 20 kg/cm² (placajele sunt încleiate numai cu cleiuri pe bază de rășini sintetice, Tego și Kaurit).

Prescripțiuni asemenătoare cuprind și caietele noastre de sarcini pentru placajele destinate construcțiilor aeronautice, confecționate cu cleiuri pe bază de rășini sintetice.

III. INCERCĂRI COMPARATIVE CU PLACAJE UMEZITE ÎN APĂ RECE SAU PRIN FIERBERE ÎN APĂ

Prevederea caietelor de sarcini [1], de a putea înlocui umezirea pieselor de probă din placaje prin ținerea lor în apă la temperatura camerei cu fierberea lor timp de 3 ore (dacă se menționează special în comandă), nu este însoțită de fixarea unor rezistențe admisibile deosebite.

Pentru a vedea diferențele între rezistențele pe care le prezintă încleieturile foilor de furnir din placaje, după ce au fost umezite prin cele două procedee, am făcut mai multe serii de încercări comparative.

1. Incercări cu placaje fabricate cu cleiuri pe bază de rășini sintetice.

Din foi de placaj de diferite grosimi, confecționate din 3, 5 sau 7 foi de furnir lipite cu clei pe bază de rășini sintetice, s'au confecționat câte 5 piese de probă pentru fiecare procedeu de umezire. Piesele de probă au avut formele și dimensiunile din fig. 1 B.

Comparația rezistențelor s'a făcut între mediile rezultatelor pentru fiecare foaie de placaj. Diferențele între rezistențele obținute după ambele feluri de umezire s'au raportat la rezistențele pieselor ținute în apă la temperatura camerei.

In tabloul 1 am dat rezultatele încercărilor a 88 foi de placaj (880 piese de probă).

Din aceste rezultate se deduc următoarele:

a) Rezistența pieselor de probă fierte în apă timp de 3 ore este, în general, mai mică decât aceea a pieselor ținute în apă la temperatura camerei 24 sau 48 ore (după grosimea placajului). Asemenea deosebire în rezultate s'a observat și la încercările cleiurilor cu piese de probă din lemn masiv [6].

b) Diferența între rezultatele celor două încercări variază în limite largi. Această variație se explică prin deosebirile de calitate a cleiului, de condițiuni în care s'au făcut încleierea și de însușiri ale furnirului.

TABLOUL 1. — Influența procedeului de umezire asupra rezistenței încleie turilor foilor de furnir din placaje confecționate cu cleiuri pe bază de rășini sintetice.

Nr. crt.	Grosimea placajului (mm)	Numărul foilor de furnir	Rezistența încleieturii după: 24 ore de stat în apă la temp. camerei (kg/cm²) 8)	48 ore de stat în apă la temp. camerei (kg/cm²) 8)	3 ore de fierbere în apă (kg/cm²) 8)	Diferența rezist. pieselor ținute în apă rece sau fierte raportată la rezist. pieselor ținute în apă % 9)	Specia	Cleiul	Forma piesei de probă (d. fig. 1)	Numărul foilor de placaj încercate 10)
1	0,6	3	53...56		38..42	21..26...32	fag	clei din rășini sintetice	Ba	2
2	0,8	3	36...44		28...34	19...22...25	„	„	Ba	4
3	1,0	3	35...60		22...46	8..24...48	„	„	Ba	19
4	1,5	3	30..50		26...45	0...12..34	„	„	Ba	24
5	1,2	5	23...37		18...29	3...19...28	„	„	Bc	17
6	1,5	5	29...35		24...28	17...18...20	„	„	Bc	4
7	2,0	5	29...34		20..22	31...33...35	„	„	Bc	2
8	2,5	5		27	20...21	22...24...26	„	„	Bc	2
9	3,0	5		19...23	16...19	14..18...26	„	„	Bc	4
10	4,0	7		17...40	15...35	9...17...26	„	„	Bb	5
11	6,0	7		30..39	21..27	20...26...32	„	„	Bb	5

8) Cifrele reprezintă mediile rezultatelor încercărilor a 5 piese de probă. S'au dat numai valorile extreme.
9) Cifra dela mijloc reprezintă valoarea medie.
10) Pentru fiecare foaie de placaj s'au încercat câte 10 piese de probă

c) La 51% din foile de placaj s'au obținut diferențe dela 16 la 26%;
La 20% din foile de placaj s'au obținut diferențe dela 10 la 26%;
La 17% din foile de placaj s'au obținut diferențe dela 27 la 48%;
La 12% din foile de placaj s'au obținut diferențe dela 0 la 9%.

d) Este bine ca în caietele de sarcini să se stabilească limite admisibile deosebite pentru rezultatele încercărilor cu piese de probă umezite prin cele două procedee. Această diferențiere are importanță atunci când rezistența încleieturii pieselor ținute în apă la temperatura camerei este cu puțin superioară limitei admisibile, astfel că rezistența pieselor fierte scade sub limită. In acest caz acelaș placaj încercat după un procedeu de umezire se recepționează, iar după celălalt se respinge.

e) Diferența între cele două rezistențe fiind mai ales funcție de calitatea cleiului și felul în care s'a făcut lipirea, ea trebue fixată ținându-se seama de rezultatele cele mai frecvente ce se pot obține cu materiale bune și manoperă corespunzătoare. In general se poate admite o diferență maximă de 25%.

2. Incercări cu placaje fabricate cu cleiuri pe bază de rășini sintetice amestecate cu diverse adaosuri.

Din 17 foi de placaj de fag și anin, groase de 3...8 mm, din 3,5 sau 7 foi de furnir lipite cu clei pe bază de rășini sintetice amestecate cu diverse adaosuri, am făcut încercări comparative în aceleași condițiuni ca la prima serie.

Rezultatele a 170 piese de probă sunt cuprinse în tabloul Nr. 2.

Din examinarea lor se observă că:

a) Rezistențele pieselor de probă fierte 3 ore în apă sunt cu mult scăzute față de cele obținute cu piese ținute în apă la temperatura camerei. La unele piese s'au deslipit foile de furnir în timpul fierberii.

b) Diferența între rezistențele pieselor ținute în apă rece și a celor fierte variază foarte mult.

c) După rezultatele încercării pieselor de probă ținute în apă rece, placajele sunt recepționate (limita admisibilă fiind 20 kg/cm²) iar după rezultatele pieselor fierte, ele sunt respinse .Deci, un asemenea procedeu de umezire a pieselor de probă nu poate fi folosit la placajele confecționate cu cleiuri pe bază de rășini sintetice amestecate cu diverse adaosuri. Desigur că plăcile încercate au fost făcute cu cleiuri cărora li s'au adăogat alte substanțe necorespunzătoare sau în proporții prea mari, fiindcă un adaos de 10% făină de secară la cleiul Kaurit, de exemplu, dă rezultate foarte bune [12].

d) Procedeul de umezire prin fierbere ar putea fi folosit la identificarea foilor de placaje care nu sunt confecționate cu cleiuri pe bază de rășini sintetice curate sau amestecate cu adaosuri care să nu le micșoreze însușirile.

3. Incercări cu piese de probă după diferite durate de umezire.

Incercările făcute de Tuomola [15] cu piese de probă din placaje de 4 mm grosime, din 3 foi lipite cu clei Tego sau din albumină și

TABLOUL 2. — Influenţa procedeului de umezire asupra rezistenţei încleieturilor foilor de furnir din placaje confecţionate cu cleiuri pe bază de răşini sintetice amestecate cu diverse adaosuri.

Nr. crt.	Grosimea placajului (mm)	Numărul foilor de furnir	Rezistenţa încleieturii după: 48 ore de stat în apă la temp. camerei (kg/cm²) 11)	Rezistenţa încleieturii după: 3 ore de fierbere în apă (kg/cm²) 11)	Diferenţa rez. pieselor ţinute în apă rece sau fierte raportată la rez. pieselor ţinute în apă (%) 12)	Specia	Cleiul	Forma piesei de probă (d. fig. 1)	Numărul foilor de placaj încercate 13)
1	3.0	3	34...69	9...14	59...71...87	fag	clei din răşini sint. cu div. adaosuri	Ba	3
2	3,0	5	22...52	2...11	64...81...87	anin	„	Ba	8
3	4,0	5	23	2	91	anin	„	Bb	1
4	4,5	5	10	deslipite		fag	„	Bb	1
5	5,0	5	31	deslipite		fag	„	Bb	1
6	8,0	7	30...36	deslipite		fag	„	Bb	3

11) Cifrele reprezintă mediile rezultatelor încercărilor a 5 piese de probă. S'au dat numai valorile extreme.
12) Cifra dela mijloc reprezintă valoarea medie.
13) Pentru fiecare foaie de placaj s'au încercat câte 10 piese de probă.

caseină, după ce au fost ținute în apă rece 1/4 zi până la 7 zile, au arătat (fig. 3) că durata de umezire cea mai potrivită este de 48 ore.

Pentru a vedea influența duratei umezirii atât prin ținerea pieselor de probă în apă rece, cât și prin fierbere la placaje de diferite grosimi, din 3 sau 5 foi lipite cu diverse cleiuri, am făcut o serie de încercări cu 9 foi de placaj.

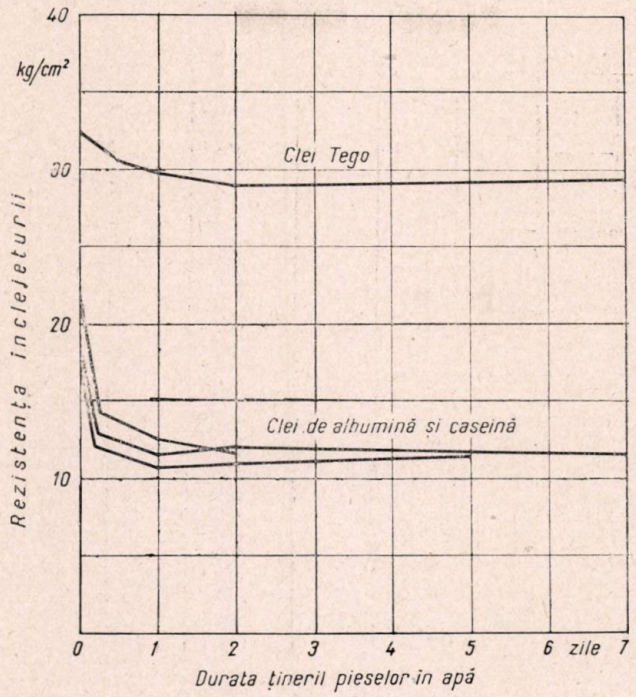

Fig. 3. — Legătura între durata ținerii pieselor în apă la temperatura camerei și rezistența încleieturii la placaje de 4 mm grosime, din 3 foi (după Tuomola).

Rezultatele se văd în tabloul 3 și în fig. 4. Din examinarea lor se deduc următoarele:

a) Rezistența încleieturilor scade cu cât durata de umezire crește.

b) Scăderea este mai mică la placajele fabricate cu cleiuri curate din rășini sintetice, decât la cele cu cleiuri amestecate. La aceste placaje rezistența scade brusc după un timp destul de scurt de umezire, urmând foarte repede deslipirea tuturor foilor de furnir (fig. 5 c) sau numai a celor exterioare (fig. 5 b). Piesele care aveau numai foile exterioare deslipite nu au fost încercate, deși rezistau încă în planurile de încleiere nedesfăcute (la placajele din 5 sau 7 foi).

c) La placajele fabricate cu clei din caseină, fără adaosuri care să-l facă mai puțin sensibil la umezeală, scăderea rezistenței este foarte mare. La aceste placaje timpul de umezire trebue redus mult sau se renunță la o asemenea încercare.

d) La unele piese de probă ținute în apă rece s'a rupt foaia de furnir în timpul încercării (fig. 6 a), astfel că rezultatul reprezenta rezistența la în-

tindere a furnirului iar nu aceea a încleieturilor. Aceste rezultate nu au fost luate în considerație decât ca indicațiuni că rezistența încleieturilor este superioară. După fierberea pieselor, ruptura s'a făcut prin forfecare chiar dacă umezirea nu a durat decât ½ oră. Se vede deci, încăodată, că fierberea este un procedeu foarte dur de umezire a pieselor.

e) Echivalența între durata de fierbere și de ținere a pieselor în apă nu se poate face decât după un număr mare de încercări cu placaje de aceeaș fabricație.

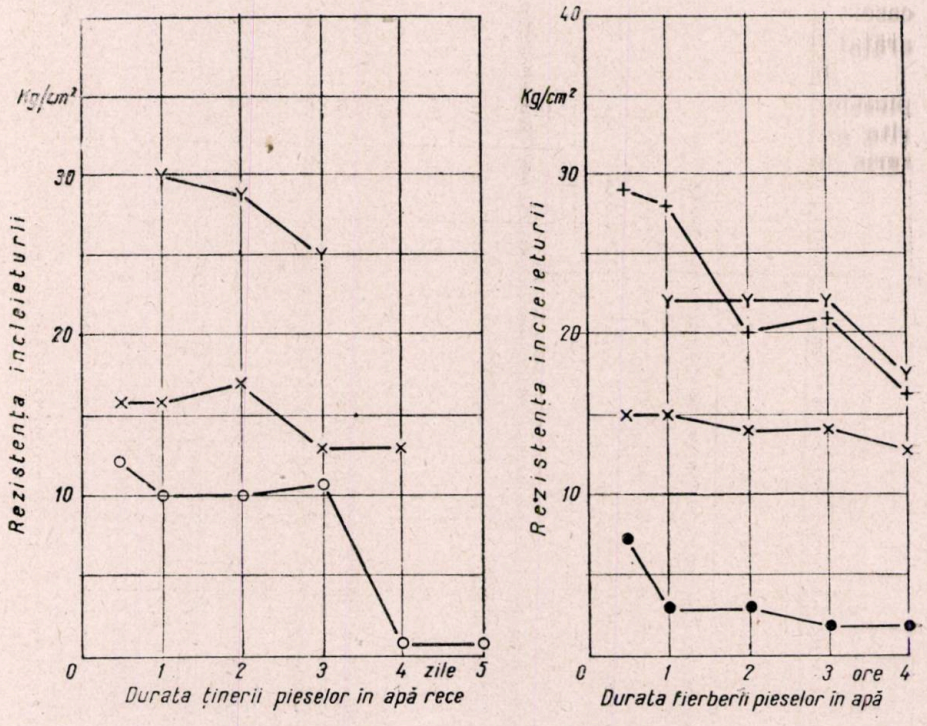

○ placaj de fag, 4,5 mm, 5 foi, clei răș. sint. cu div. adaosuri
● „ „ anin, 4 mm, 5 foi, ...
\+ „ „ „ 1 mm, 3 foi, clei răș. sint.
× „ „ 2 mm, 3 foi, . . .
Y „ „ fag 1,5 mm, 5 foi, . . .

Fig. 4. — Influența duratei umezirii pieselor prin ținere în apă rece sau prin fierbere asupra rezistenței încleieturii.

IV. CONCLUZIUNI.

Rezistența încleieturii foilor de furnir din placaje fabricate cu cleiuri curate din rășini sintetice, măsurată cu piese de probă fierte 3 ore în apă, este mai mică decât aceea a pieselor ținute în apă la temperatura camerei 24 sau 48 ore, după grosimea placajului. Dife-

TABLOUL 3. — Influența duratei umezirii pieselor de probă asupra rezistenței încleieturilor foilor de furnir la diferite placaje.

Nr. crt.	Grosimea placajului (mm)	Numărul foilor de furnir	Rezistența încleieturilor (kg/cm²) după: Ținerea pieselor de probă în apă la temperatura camerei timp de: ½ zi	1 zi	2 zile	3 zile	4 zile	5 zile	Fierberea pieselor de probă în apă timp de: ½ oră	1 oră	2 ore	3 ore	4 ore	Specia	Cleiul	Forma piesei de probă (d. fig. 1)
1	1,0	3	s'a rupt foaia de furnir						29	28	20	21	17	anin	răşini sint. curat	Ba
2	2,0	3	16	16	17	13	13		15	15	14	14	13	„	„	„
3	1,5	5		30	29	25				22	22	22	18	fag	„	Bc
4	4,0	5	s'a rupt foaia de furnir						7	3	3	2	2	anin	răşini sint. cu div. adaos.	Bb
5	4,5	5	12	10	10	11	1	1	deslipite					fag	„	„
6	5,0	5		s'a rupt foaia de furnir					10	2 *)	3 *)	deslipite		„	„	„
7	4,0	3			7							4		„	caseină	Ba
8	4,0	3			9 *)							1 *)		„	„	„
9	5,0	3		3 *)	3 *)	4 *)	deslipite		deslipite					„	„	„

Pentru fiecare durată de umezire s'au încercat câte 10 piese de probă. In tablou s'au dat mediile rezultatelor.

*) O parte din piese s'au deslipit în timpul umezirii. Cifrele sunt medii ale rezultatelor obținute cu piesele nedeslipite.

rențele sunt variabile cu însușirile cleiurilor și condițiunile în care s'a făcut încleierea.

In caietele de sarcini s'ar putea introduce ca admisibil o diferență în minus a rezistenței pieselor încercate după fierbere de max. 25% față de rezistența pieselor umezite în apă rece.

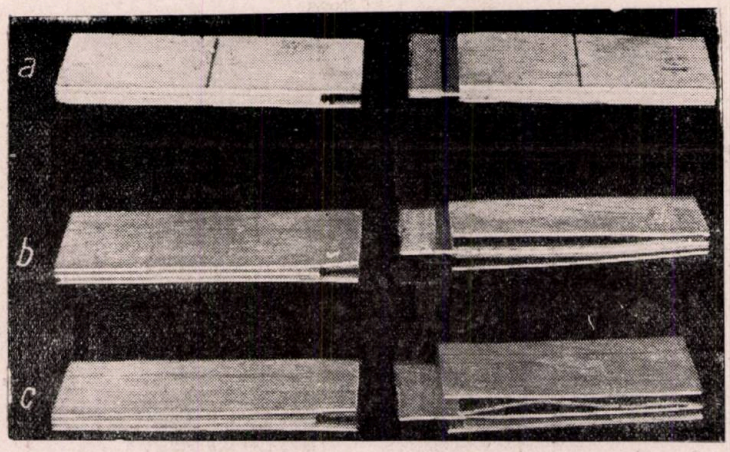

Fig. 5. — Piesă de probă cu ruptură normală și piese cu foile de furnir deslipite.

La placajele fabricate cu cleiuri din rășini sintetice amestecate cu alte materiale în proporții mari sau cu cleiuri de cazeină, încercarea cu piese de probă umezite prin fierbere dă rezultate foarte scăzute față de aceea cu piese ținute în apă rece. Uneori la fierbere

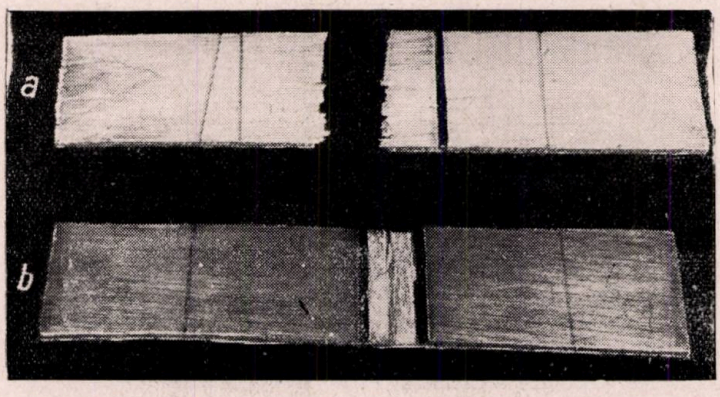

Fig. 6. — Două aspecte ale rupturii pieselor de probă din placaj de trei foi.

se deslipesc total foile de furnir. In general, acest procedeu de umezire nu poate fi aplicat la astfel de placaje sau durata umezirii trebue mult redusă.

Pentru a găsi duratele echivalente de umezire prin ambele

procedee, spre a obține aceleași rezultate, sunt necesare încă încercări în număr mare cu placaje de aceiași fabricație.

LITERATURA FOLOSITĂ

1. Abnahme- und Prüfvorschriften des Germanischen Lloyd für Sperrholz des Luftfahrzeugbaues. Ian. 1936.
2. Britsh Standards Institution: Plywood for unstressed and lightly parts of aircraft. V. 34, Dec. 1932 London.
3. Britsh Standards Institution: Plywood for structurally important parts of aircraft. 4.V.3 Dec. 1932 London.
4. Forest Products Laboratory [and Navy Department, Bureau of Aeronautics]: Manual for the inspection of aircraft wood and glue for the United States navy. Washington, 1928.
5. *Gaber, E.* und *Hoeffgen, H.:* Prüfung der Festigkeit von Sperrholzleimen. Die Holzindustrie, 1932, H. 24 u. 25, S. 324—325; 335—336.
6. *Ghelmeziu, N.:* Incercări comparative pentre determinarea rezistenței încleieturii pieselor de lemn din diferite specii. [Comunicare la Grupul român de încercări de materiale, București, 1944 (în curs de publicare în Buletinul Societății Politecnica).
7. *Hermann, A.* und *Köster, J.:* Aus der Praxis der Leimfestigkeitsprüfung von Sperrholzplatten. Maschinenbau, Der Betrieb. 14 (1935), H. 5/6, S. 161—162.
8. *Kraemer, O.:* Der Einfluss der Leimung auf die Güte von Flugzeugsperrholz. DVL. Jahrbuch 1930, S. 434—442.
9. *Küch, W.:* Heimische Werkstoffe des Holzflugzeugbaues. Jahrbuch 1937 der deutschen Luftfahrtforschung, S. 1551—1573.
10. Min. Trav. Publics, Serv. Techn. de l'Aéronautique: Cahier des charges spéciales provisoire pour la fourniture des placages et bois contreplaqués destinés aux appareils volants. Paris, 1927.
11. *Mörath, E.* und *Mertz, H.:* Untersuchungen über die günstigsten Bedingungen bei Leimverbindungen. Mitt. d. Fachauss. f. Holzfragen, H 14. Berlin, 1936.
12. *Mörath, E.:* Eigenschaften und Verwendung von Kunstharzleimen. Holz als Roh- und Werkstoff 1 (1937), pag. 21—26.
13. Reichsausschuss für Lieferbedingungen (RAL): Lieferbedingungen und Prüfverfahren für pulverförmige Kasein-Kaltleime. Nr. 093 C. Ausg. Juli, 1931. Berlin, 1931.
14. Reichsluftfahrtministerium: Bauvorschriften für Segelflugzeuge (BVS). H. 2, Baustoffe. Berlin, 1940.
15. Tuomola, T.: Ueber die Festigkeitsprüfung des Sperrholzes. Helsinki, 1939 [litografiat].

Essais sur la résistance des collages du bois contreplaqué.

Essais comparatifs avec des éprouvettes immérgées dans l'eau à la température ambiante ou ébouillantées dans l'eau.

Quelques uns des cahiers des charges stipulent que l'essai de la résistance des collages des feuilles de placage constituant les bois contreplaqués fabriqués

à l'aide de colles à base de résines synthétiques, soit faite avec des éprouvettes immergées dans l'eau à la température de la chambre pendant 24 à 48 heures (en fonction de la grosseur des bois contreplaqués) ou à la suite d'un bouillonnement de 3 heures dans l'eau, sans faire une différence entre les résultats qu'on obtienent par ces deux procédés d'immersion.

Pour voir la différence entre les résistances des collages, après avoir immergé les pièces soumises à l'épreuve par les deux procédés, on a fait trois séries d'essais comparatifs.

Les essais ont démontré que chez les bois contreplaqués fabriqués à l'aide de colles pures provenues de résines synthétiques, la résistance des éprouvettes bouillies trois heures dans l'eau est inférieure à celle des pièces tenues 24 ou 48 heures dans l'eau à la temperature de la chambre. Les différences varient entre des limites très larges. Dans les cahiers de charges, on peut admettre, en général, une différence de maximum 25%.

Le procédé d'immersion dans l'eau bouillante ne peut pas être appliqué aux bois contreplaqués fabriqués à l'aide de colles des résines synthétique, mélangées avec divers ingredients en grande proportion, ou avec des colles de caséine, parce que les résultats sont très inférieurs comparés à ceux obtenus par les pièces tenues dans l'eau froide. Quelquefois quand on les bouillent, les feuilles de placage se décollent dans un délai de temps très court.

Pour trouver les durées équivalentes d'immersion en utilisant les deux procédés, en vue d'obtenir les mêmes résultats, il est absolument nécessaire de faire un nombre beaucoup plus grand d'essais, avec des placages de même fabrication.

EDITURA SOCIETĂȚII „PROGRESUL SILVIC"

1. N. Ghelmeziu: Noile utilizări ale lemnului și tehnica silvică

1943; 36 pagini+54 figuri; 300 lei.

2. At. Haralamb: Pădurea și fenomenul torențial

1944; 56 pagini; 300 lei.

3. M. Ene: Păsările în protecția pădurilor

1944; 26 pagini+10 figuri; 300 lei

COMENTARII — ÎNSEMNĂRI

STADIUL ACTUAL AL FOLOSIRII LEMNULUI LA CONSTRUCȚIILE AERONAUTICE

de Ing. Dr. E. VINTILĂ

I. CONSIDERAȚIUNI GENERALE.

Lemnul a fost printre primele materiale întrebuințate în construcțiile aeronautice. El a fost în deosebi apreciat până în zilele noastre pentru unele însușiri prețioase ale lui ca: rezistența mare în raport cu greutatea mică, ușurința la prelucrare, faptul că este greu atacat de agenții corosivi și a. Avionul de lemn are în plus avantajul că i se pot face pe loc și cu mijloace simple eventuale reparațiuni. Cu toate acestea, a fost o vreme când firmele constructoare din diferite țări, au căutat să limiteze folosirea lemnului numai la anumite tipuri de avioane, în general la avioane mici de școală, sport, poștă, etc., îndreptându-se pentru rest la folosirea unei construcțiuni pur metalice. La aceasta a contribuit pe de o parte ieftenirea cheltuielilor de producție și prelucrare ale metalelor ușoare și pe de alta două inconveniente ale lemnului masiv: neomogenitatea de structură — respectiv de rezistență — și hygroscopicitatea. Problema orientării industriei aeronautice spre o construcție pur metalică a fost pusă și la noi acum 15 ani în urmă, din aceleași considerațiuni [9].

Iată însă că în ultimul deceniu se realizează o îmbunătățire considerabilă a acestor defecte ale lemnului prin fabricarea placajelor și a lemnului lamelat, încleiate cu cleiuri din rășini sintetice. Grație progresului realizat prin aceste noui procedee de prelucrare ale lemnului, asistăm la o reîntoarcere la construcțiile de lemn. In adevăr, placajele și lemnul lamelat au însușiri superioare de rezistență (tabl. Nr. 1) și datorită cleiului pe bază de rășini sintetice, nu sunt influențate de apă și nu sunt atacate nici de ciuperci.

Astfel, în evoluția construcțiilor de avioane din lemn, se pot deosebi două faze bine distincte: prima, a folosirii lemnului masiv sau încleiat cu cleiurile obișnuite și a doua, cea actuală, în care se folosește pe lângă lemn masiv, în cantitate mare placajul și lemnul

îmbunătățit, realizate cu ajutorul cleiurilor pe bază de rășini sintetice.

In această a 2-a fază s'au realizat însemnate progrese care au făcut posibilă construirea din lemn chiar și a avioanelor celor mai pretențioase, folosite în războiul actual. Aceste progrese tind să asigure și în viitor un câmp sigur de folosire a lemnului.

TABLOUL 1. — Date comparative între însușirile lemnului masiv și lemnul lamelat de fag și mesteacăn după Egner [1937].

Natura materialului	Densitatea g/cm³	Direcția de solicitare	Rezistența kg/cm² la				Modulul de elasticitate
			Intindere	Compresiune	Incovoiere	Torsiune	
Fag, lemn masiv . . .	0,65	∥	1400	600	1300	200	150.000
		⊥	100		120	110	9 000
Fag, lemn lamelat . .	0,94	∥	1290	1350	2200	320	185.000
		⊥	215	540	360	200	34.000
Mesteacăn lemn masiv .	0,67	∥	1380	700	1400	200	160.000
		⊥	75	90	100	—	5.800
Mesteacăn, lemn lamelat	1,00	∥	1280	1150	2200	—	215.000
		⊥	383	540	550	—	48.000

In cele ce urmează, vom înfățișa stadiul actual al fabricării avioanelor din lemn și câteva din caracteristicile acestor construcțiuni, după date din literatura de specialitate avută la dispoziție.

II. FABRICAREA ELICELOR DIN LEMN.

Problema fabricării elicelor de avioane a preocupat fabricile constructoare încă dela primele începuturi ale aviației. Astfel, la începutul aviației în Anglia s'au construit mulți ani dearândul numai elice din lemn și numai ulterior, datorită cerințelor tehnice mai pretențioase și pe care lemnul nu le putea îndeplini, s'a trecut la o construcție metalică. Lemnul era între altele apreciat pentru rezistența relativ ridicată față de greutatea mică, precum și pentru așa denumită „hysterese elastică" care contribue la amortizarea vibrațiunilor periodice ale motorului [7].

Până acum circa 15 ani în urmă, în Anglia, după Gough [1], 90% din elicele avioanelor erau de lemn. După apariția elicelor cu brațe mobile și cu pas schimbător, acestea au continuat totuși să fie întrebuințate încă într'un procent de circa 50%, 45% fiind elice metalice și circa 5% elice de lemn lamelat.

Desavantajul pe care-l prezenta lemnul masiv, în comparație

cu metalele, era că nu se puteau realiza cu lemnul obişnuit profile atât de subţiri şi margini atât de ascuţite, din care cauză aşa numitul factor de urcare era mai scoborît. Pe de altă parte, din cauza hygroscopicităţii, lemnul nu îşi menţinea bine nici forma. Ameliorarea acestui din urmă inconvenient s'a realizat prin îmbrăcarea elicei, după procedeul firmei Schwartz, cu un strat de nitroceluloză. Asemenea elice erau întrebuinţate în 1938 în mare măsură şi în Anglia, atât în aviaţia civilă cât şi în cea militară [11].

In Germania, Lufthansa întrebuinţa aproape exclusiv asemenea elice, denumite „Schwarzschen Leichtholz-Mantelpropeller" pe linia de navigaţie aeriană Sudatlantică, cunoscută ca una din cele mai grele din lume [2]. (In fig. Nr. 1 este arătată o elice cu 4 braţe în timpul prelucrării).

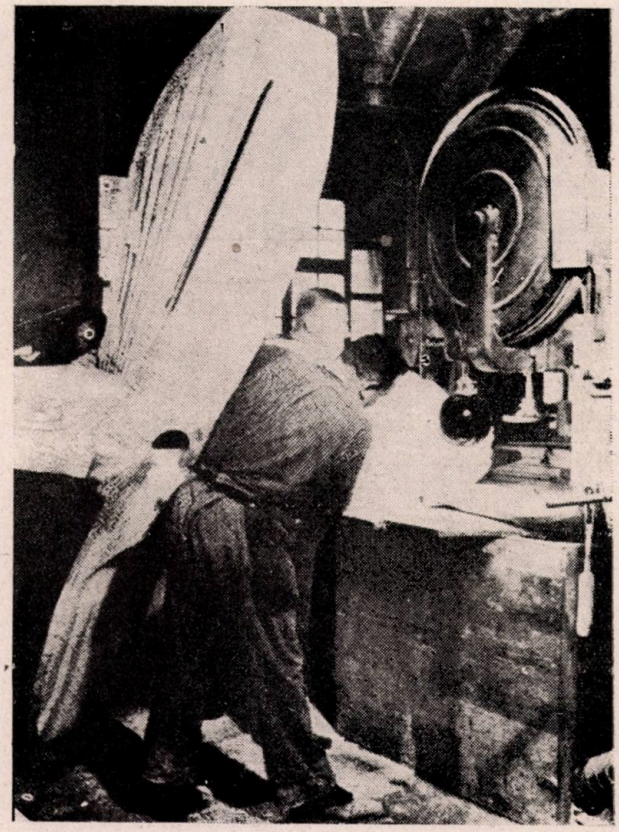

Fig. 1. — Fabricarea unei elici din lemn. (Hadert, 1938).

Realizarea unor profile mai subţiri, în deosebi la elicele cu braţe reglabile (fig. Nr. 2), nu a fost posibilă la început decât cu

metale. Lemnul masiv avea desavantajul că prezenta o rezistență prea mică la forfecare în partea dela bază, unde se fixează de arborele motorului.

Un prim pas pentru înlăturarea acestui inconvenient, s'a făcut prin construirea rădăcinii aripelor din lemn comprimat și impregnat cu rășini sintetice, după procedeul „Samsonow". Restul aripelor elicelor se confecționau tot din lemn simplu, din care cauză elicele erau relativ ușoare și totuși cu însușiri de rezistență dinamică foarte bune. Greutatea unor astfel de elice cu pas reglabil era numai 65% din greutatea unei elice metalice de aceiași capacitate. Această economisire în greutate poate fi și mai însemnată, ajungând în cazul unei puteri de 2000 P. H., până la 50% [11].

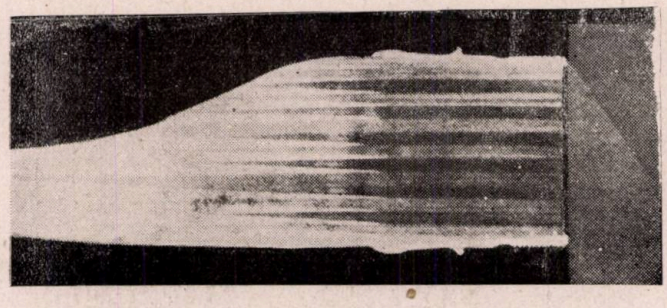

Fig. 2. — Secțiune prin piciorul unei elici cu pas reglabil. (Hadert, 1938).

Un alt tip de construcție la elice, menționat în revistele de specialitate, este și acela produs de fabrica Heine-Berlin. Corpul elicei, făcut din lemn, era îmbrăcat la acest tip cu o plasă de sârmă de oțel care la rândul ei era acoperit cu un lac elastic și transparent de rășină sintetică. Acest tip de elice s'a dovedit a fi foarte bun și s'a întrebuințat în Germania la aparatele LZ 129, la sboruri de 2000 de ore fără nici un defect chiar în cele mai grele condițiuni climatice [2].

Abea după apariția lemnului lamelat, denumit și lemn îmbunătățit, s'au putut realiza aceleași profile ca la elicele metalice, fără nici un inconvenient. Lemnul lamelat, încleiat cu cleiuri pe bază de rășini sintetice, prezintă în adevăr însușiri tehnologice mult superioare lemnului obișnuit. Rezistența la despicare s'a ridicat la acest material cu 300% față de lemnul simplu. Mai departe, deosebirile de rezistență dela un punct la altul din masa lemnului, s'au redus la abia 4% din valoarea maximă găsită la lemnul masiv (cazul unui lemn lamelat din straturi de furnir de 0,6 mm grosime). Profilele noui ce au putut fi realizate, cu linii ascuțite de racordare, au făcut să se obțină la încercările din tunelele aerodinamice, o urcare a gradului de influență asupra aerului dela 78 la 81,9% [10].

Un alt avantaj îl prezintă un astfel de lemn, prin duritatea mărită în comparaţie cu lemnul simplu, ceeace îi asigură o uzură redusă la suprafaţă.

Din lemn lamelat s'au putut construi şi elicele cu pas reglabil, care se confecţionau până atunci numai din metal. Aceasta a făcut ca din nou fabricile constructoare să se îndrepte spre construcţia din lemn a elicelor. Un avantaj în plus al construcţiei din lemn îmbunătăţit, în afară de greutatea mică şi preţ relativ scăzut, este şi uşurinţa de prelucrare. Chiar pentru cazul străbaterii gloanţelor, lemnul stratificat nu prezintă nici un pericol pentru echipaj. Se pare că azi, datorită acestor mari avantaje ale lemnului lamelat în construcţia elicelor, în foarte multe ţări s'a trecut din nou dela metal la lemn şi numai în ţările în care această nouă tehnică de prelucrare a lemnului lamelat nu s'a desvoltat, construcţia elicelor a rămas tot metalică. Este o părere pe care o găsesc formulată încă din 1937 [2].

Ca materie primă pentru construcţia elicelor, în trecut se întrebuinţa: lemn de frasin, nuc, mahon şi a., încleiat la rece cu caseină şi prelucrat de mână. Azi se foloseşte lemnul aşa numit lamelat sau îmbunătăţit, încleiat cu clei de răşini sintetice (Tego-film sau Kaurit), perfect stabil la apă şi neatacabil de ciuperci sau bacterii. Speciile lemnoase cele mai întrebuinţate sunt mesteacănul (în deosebi în Finlanda, Canada, etc.) şi fagul. Această din urmă specie se găseşte şi la noi. La construcţiile recent menţionate în literatură, se găsesc întrebuinţate şi metale şi anume alama sub forma unei fâşii care acoperă numai bordurile de atac. In orice caz, consumul de metal este extrem de redus şi elicea în întregime realizează o economisire importantă de metal şi o micşorare a greutăţii.

III. FABRICAREA ARIPELOR ŞI A FUSELAJELOR DIN LEMN.

Multă vreme s'a crezut că materialele lemnoase nu sunt apte pentru construirea de avioane cu viteze mari, avioane cerute atât pentru nevoile de transport rapid, cât şi pentru nevoi de război. Aceasta era de altfel situaţia până când s'a început folosirea placajelor şi a lemnului îmbunătăţit la construirea celulelor de avion. Ideia realizării de avioane cu viteză mare cu aceste noui produse a preocupat firmele constructoare, chiar dela început. O primă realizare o găsim menţionată încă din anul 1937, este cazul avionului Hawkers — „Time flies", a cărei viteză — la un motor de 1150 HP. era socotită de 612 km/oră. Fuselajul acestui avion — al cărui schelet era din oţel sudat — era acoperit, spre a opune o rezistenţă mai mică la lunecare, în loc de pânză, ca de obiceiu, cu placaj de

lemn. Deasemenea o aripă era complet construită din lemn și acoperită la fel cu placaj [3].

O dată importantă, în această evoluție, o marchează însă apariția avionului Mosquito, confecționat din lemn și caracterizat tocmai prin viteza sa superioară, neegalată încă. Ceea ce trebue remarcat este că construirea acestui avion s'a realizat într'un timp foarte scurt.

In construirea avionului din placaje și lemn îmbunătățit s'au folosit două procedee. Unul — și cel mai vechi — consta în aplicarea placajelor pe scheletul avionului, construit mai dinainte. Partea respectivă de avion, aripa sau fuselajul, era realizată într'un prim stadiu, cu ajutorul longeroanelor și nervurilor și acestea erau apoi îmbrăcate cu placaj. Operațiunea aceasta din urmă avea loc prin înmuirea placajului și îndoirea lui pe aripă sau fuselaj. Foile de placaj puteau fi eventual înădite anterior, spre a se realiza suprafața necesară. Numărul înădirilor întâlnite la o suprafață de aripă, poate fi uneori destul de mare, cum este de ex. în cazul avioanelor cu deschidere mare. Zonele înădite sunt în general mai îngroșate, constituind un desavantaj aerodinamic. Aceasta este forma de construire cea mai cunoscută și întrebuințată în cele mai multe din țările europene (Fig. 3).

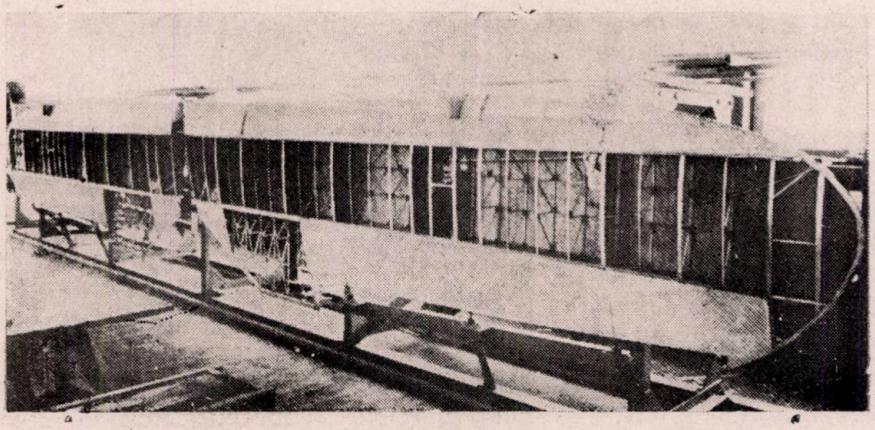

Fig. 3. — Aspectul unei aripi de avion în timpul aplicării placajului. (După H. Hadert, 1938).

O formă de construcție pe care o putem considera intermediară, este aceea realizată la fuselajul avionului italienesc „Zappata". Scheletul fuselajului la aceasta este îmbrăcat cu fășii de furnir subțire așezate încrucișat și încleiate pe loc, așa că se obține forma ovală perfectă fără înădiri [4].

Procedeul cel mai nou de construcție, folosit în deosebi în

ultima vreme în Statele Unite şi Anglia, este caracterizat prin realizarea dintr'odată, prin încleiere şi presare, a unei părţi întregi de avion. Aripile, fuselajul şi gondolele sunt obţinute pe această cale ca piese unitare şi complete, care se montează apoi la avion. Se folosesc pentru aceasta matriţe din metal sau lemn, exact după forma piesei corespunzătoare de avion, în care se aşează furnire tăiate după mărimea necesară. Foile de furnir sunt orientate alternativ cu fibrele sub diferite unghiuri, având foi intermediare de clei, întocmai ca la fabricarea placajelor. Spre deosebire de aceasta însă, placajul care se realizează, ia dela început forma şi mărimea aripei de avion sau a fuselajului. Fuselajul se construeşte de obiceiu din 2 jumătăţi care se încheie în lungul axului longitudinal. Tipul acesta de fuselaj este denumit „cocă" şi este caracterizat printr'o comportare foarte bună la torsiune.

Să vedem acum mai amănunţit acest nou procedeu de construcţie.

O patriţă elastică exercită presiunea asupra formei în care sunt aşezate furnirele şi foile de clei. Totul se petrece la o anumită temperatură în nişte cuptoare speciale în care intră în întregime o aripă sau un fuselaj de avion. Astfel, această parte de avion se obţine dintr'odată în forma definitivă, fără înădiri, deci cu un profil şi o linie aerodinamică perfectă. Suprafeţele, fie ele plane sau curbate, se obţin cu aceiaşi uşurinţă.

Spre a pune în evidenţă progresul realizat cu acest nou procedeu, este citat în literatură următorul exemplu: un avion normal care are o viteză de 153 km/oră, prin construirea lui pe această nouă cale (după procedeul numit Vidal), cu acelaşi motor, a atins viteza de 201 km/oră, adică s'a realizat un spor de aproape 50 km/oră [8].

Se cunosc mai multe procedee de construcţie cari fac parte din această categorie şi cari sunt cunoscute sub denumirile: Vidal, Airmold, Duramold, Bellanca, etc. Realizarea acestui nou procedeu de construcţie începe să fie cunoscut chiar în publicaţiile de specialitate din 1937. In Statele Unite ale Americii au existat patru firme constructoare de avioane, cari erau interesate la realizarea acestui nou material. La baza încleierii era tot cleiul din răşini sintetice ale căror însuşiri au fost menţionate. Una din aceste firme, Fairchild Engine and Airplane Corp., realizase deja în 1937 un avion care poseda fuselajul presat şi aripile din lemn cu placaje încleiate cu cleiuri din răşini sintetice. De acest nou material realizat se interesau în America, în afară de cele două grupări ştiinţifice de cercetare — una din Institutul Mellon, iar cealaltă din Plastics Section des National Bureau of Standards — şi alte două instituţii tot atât de importante, ca: Army Air Corps şi Navy Bureau of Aeronautics.

Army Air Corps construise chiar un avion de război cu acest material, după procedeul numit Vidal.

Procedeul „Airmold", folosit de Timm Aireraft Co., se deosebește de procedeul Vidal prin folosirea furnirelor nelăcuite, care, după așezarea în forme, erau spriţuite cu un întăritor pe bază de rășină sintetică.

Procedeul „Duramold" care în urma unei convenţiuni de licență cu Huges Aircraft Division, a fost preluat în 1939 de Hughes Tool Co., se caracterizează prin folosirea unor forme din duralumin pe care se așează cruciș straturile de furnir. Incleierea se face cu Tegofilm sau cu clei lichid, pe bază de rășini sintetice. Temperatura folosită este de 150° C.

Insfârșit, la procedeul Bellanca, menţionat mai înainte, încleierea se realizează la temperaturi mai joase (circa 60° C.), presiunea făcându-se cu șuruburi de strâns. Se folosește deasemeni cleiul provenit din rășini sintetice la care se adaugă un accelerator care are de scop grăbirea încleierii [5].

Procedeele, cele perfecţionate în ultimii ani, nu pot fi cunoscute în amănunt din lipsa publicaţiunilor de specialitate din ultima vreme. Toate însă se bazează în fond pe realizarea directă a părţilor componente ale unei celule de avion — (aripă, fuselaj sau gondolă) — prin încleierea furnirului cu cleiuri de rășini sintetice în matriţe speciale.

In concluzie se poate spune că aceste procedee noui de fabricaţie au asigurat un viitor sigur avionului de lemn, care poate sta pe aceiași treaptă cu avionul metalic, în unele împrejurări putând fi chiar superior acestuia.

Pentru ţara noastră, bogată în lemn de calitate, crearea și desvoltarea unei asemenea industrii aeronautice este de mare importanţă. Problema lemnului de aviaţie, așa cum se pune la noi, sub diferitele ei aspecte, a fost deja schiţată în linii mari în paginile acestei reviste [6].

LITERATURA FOLOSITĂ

1. *Gough H. J.:* Aircraft materials. Flight 33, Nr. 1536, pag. 552/553 și Nr. 1537, 1938 (H. a. R.-W. 1930, Nr. 1).
2. *Hadert, H.:* Holz oder Metallpropeller? Gelatine, Leim u. Klebstoffe 5, H. 5/6 pag. 87/90, 1937 (H. a. R.-W., 1937, Nr. 5).
3. * * *: Hawkers-Rennflugzeug „Time flies". Flugsport 29, Nr. 1 p. 3, 1937 (H. a. R.-W., 1937, Nr. 1/2).
4. *Küch, W.:* Holz im italienischen Flugzeugbau. H. a. R.-W., 1942, Nr. 4, pag. 122—124.

5. * * *: Kunstharze im Flugzeugbau. Automobiltechn. Z. H. 14, pag. 394/396, 1942 (H. a. R.-W., 1943, Nr. 7).
6. *Livada, M. G.:* Evoluția întrebuințării lemnului ca material de construcții aeronautice. Revista Pădurilor, 1944, Nr. 1—2.
7. *Lynam, F. C.:* Wood ...the ideal material for airscrews. Wood 2, H. 2, 1937, pag. 51/55 (H. a. R.-W., 1937, Nr. 1/2).
8. * * *: Molded airplanes for defense. Mod. Plastics 17, Nr. 11, p. 25/31 și 78/82, 1940 (H. a. R.-W., 1942, Nr. 4).
9. *Nicolau, C-tin D.* cpt. av. ing.: Contribuțiuni la studiul orientării construcției avioanelor în România. București, 1931.
10. *Orth, H.:* Vergütetes Holz als Baustoff für einstellbare Holz-Luftschrauben. Dtsch. Luftwacht, Luftwiss. 4, Nr. 8, p. 256/258, 1937. (H. a. R.-W., 1937, Nr. 5).
11. * * *: Wooden blades for V. P. airscrews. Air. Engr. 13, Nr. 145 (Flight. Lond 35, Nr. 1522) pag. 9/12, 1938, (H. a. R.-W., 1938. Nr. 14).

L'état actuel de l'utilisation du bois dans les constructions aéronautiques.

L'étude traite l'évolution téchnique des constructions aéronautiques en bois et les réalisations des dernières 15—20 années à la fabrication des hélices et des cellules d'avion.

Grâce au bois lamellé preparé à l'aide des matériaux de collage à base de réisnes synthétiques ont été fabriqué des hélices aux bras réglables et des sections très fines, semblables aux hélices métalliques.

L'étude expose encore les procédés de construction des cellules d'avion en bois à l'aide des placages et les nouveaux procedés: Vidal, Airmold, Duramold et Bellanca. On met en évidence les avantages de ces procédés grâce auquels on put réaliser des avions en bois aux profils aérodinamiques parfaits et à grande vitesse, utilisés par les alliés dans la guerre actuelle.

AMELIORAREA ARBORETELOR DE MOLID, PRIN ELAGAREA CRĂCILOR USCATE

de Ing. N. PAȘCOVICI

In cuprinsul României, molidul ocupă 1.041.000 ha, adică 22,9% din întreaga suprafață păduroasă ce o posedăm (4.551.000 ha). Dacă socotim creșterea medie anuală a molidului la 2,5 m^3 de fiecare ha, atunci suprafața de mai sus ne aduce un venit în materie de 2.602.500 m^3 lemn de molid exploatabil. Aceasta, transformată în bani, valorează circa două miliarde și jumătate lei. Credem că valoarea lemnului de molid se poate dubla dacă s'ar da o atenție mai mare culturii molidului în zona optimă de vegetație.

Ce s'a făcut în trecut pentru cultura şi îngrijirea arboretelor de molid.

1. La starea de desiş, s'au extras speciile nedorite, copleşitoare, ca plopul tremurător, salcia căprească, zălogul (Salix cinerea), apoi catrafoiul, socul şi scorușul de munte. Pe cale de curăţiri, s'au extras toate aceste specii invadante, favorizând creşterea pură o molidului.

2. La starea de păriş, în ultimul timp s'au executat în unele păduri ale Fondului Bisericesc din Bucovina rărituri slabe, la cari s'au scos şi s'au valorificat bine exemplarele prea dese, cele cu două vârfuri, cu coronamentul slab desvoltat, arborii dominaţi, cât şi unii codominanţi, ce erau de prisos la alcătuirea arboretului de viitor. Prin această operaţiune, prea îndrăsneaţă faţă de preceptele silviculturii din trecut, s'au sporit veniturile proprietarului şi s'au satisfăcut cerinţele pieţei în lemn subţire, ca manele, drugari, lemn de celuloză, lantene, sfichiuri, etc.

3. La starea de prăjiniş mare — stâlpiş, inclusiv codrişor, arboretului pur de molid i s'a dat liniştea necesară pentru a-şi împlini creşterea în înălţime, iar la starea de codru mijlociu, creşterea în grosime. La această stare de desvoltare se extrage cel mult arborii accidentaţi, spre o bună valorificare, evitând în acelaş timp înmulţirea insectelor.

Aceasta e cultura clasică a arboretelor de molid până la vârsta de exploatare, când urmează apoi tăierile rase, fie în culise, în tăieri marginale, sau pe subparcele.

Aici credem că e locul să amintim că s'a neglijat aplicarea elagajului artificial la crăcile uscate de molid, cari formează nodurile negre (căzătoare) atât de supărătoare la o mai bună folosire a lemnului.

Curăţirea crăcilor uscate („cepuri ciunte") trebuie să se facă dela starea de prăjiniş, până la starea de codru mijlociu.

Ce sunt „cepurile ciunte" la molid şi cum depreciază ele lemnul cel mai valoros.

La starea de prăjiniş şi până la cea de codru mijlociu, inclusiv, se observă sub coronamentul viu al molizilor crescuţi în masiv plin, o serie de cepuri uscate, mai lungi sau mai scurte. Acestea ocupă uneori 4—5 m din lungimea fusului necăzând niciodată singure, ci numai prin lovire îndesată din lături, cu care prilej se rup tocmai alături cu trunchiul, fără a produce vre-o leziune în coaja vie.

Dacă arborele nu e şters de crăcile unui alt arbore în cădere,

atunci crăcile uscate rămân pe trunchiu mai mulți ani, se înegresc și an de an se învelesc cu un nou inel anual, formând astfel fiecare cep câte un nod căzător.

Aceste noduri negre depreciază lemnul cel mai valoros al trunchiului, pătrunzând adânc în lemn pe o grosime de 10—30 cm (dela starea de prăijniș, până la starea de codru bătrân). Ele depreciază lemnul cel mai prețios al trunchiului, adică bușteanul al doilea și al treilea dela tulpină în sus.

Răul se localizează mai ales pe partea de miazăzi a arborelui, unde elagajul natural se face mai anevoie, unde crăcile cresc mai groase, trunchiul fiind expus la mai multă lumină. Din contră, pe partea de miazănoapte trunchiul e mai limpede, mai curat, fără noduri, scurgeri de rășină, coajă crăpată, etc.

In ce privește expoziția stațiunii, cepurile uscate le aflăm la molizii de pe versanții însoriți și mai puțin sau de loc la cei de pe fundul văilor și de pe așezături, unde molidul prezintă o coroană simetrică, iar elagajul natural se face fără excepție în bune condițiuni.

In ce privește expoziția stațiunii, cepurile uscate le aflăm la molizii de pe versanții însoriți și mai puțin sau de loc la cei de pe fundul văilor și de pe așezături, unde molidul prezintă o coroană simetrică, iar elagajul natural se face fără excepție în bune condițiuni.

Lemnul de molid prevăzut cu asemenea noduri negre (căzătoare) e depreciat cu 30—60% din valoarea ce ar trebui să o prezinte în mod natural, căci în acest caz e clasat la categoria a IV—V de bonitate, cu toate că în unele cazuri prezintă o creștere regulată, inele anuale dese și uniforme.

Cum se poate împiedica formarea nodurilor căzătoare (negre) la molid.

1. La starea de prăjiniș, în timp ce se execută răriturile, crăcile uscate de sub coroana vie a molidului să se curățe, fie prin lovire din lături, fie retezându-le alături de trunchiu cu un ferăstrău de mână, fără a vătăma coaja.

2. La starea de codrișor, operațiunea curățirii crăcilor uscate și a cepurilor ciunte va continua, lucrătorii urcându-se pe trunchiurile arborilor cu ajutorul unei scări ușoare.

3. La starea de codru mijlociu, se va repeta aceeași operațiune. In felul acesta, arborii, în cursul creșterii lor în grosime, vor avea trunchiuri curate, nodurile de jos fiind demult timp acoperite.

Munca necesară la curăţirea trunchiurilor de cepuri uscate.

1. La starea de prăjiniş, unde arboretul prezintă un număr considerabil de arbori la ha, sunt necesare circa 45 zile de lucru. Curăţirea crăcilor uscate se face în acelaş timp, de către lucrătorii angajaţi la răritură. Deci, operaţiunea nu cere o cheltuială deosebit de mare.

2. La starea de codrişor, crăcile uscate se află la o înălţime mai mare pe trunchiu, din care pricină se vor curăţa mai anevoie. Se vor angaja lucrători bine instruiţi, care urmează să se urce pe trunchiul arborilor cu ajutorul unor scări. Fiind la ha un număr restrâns de arbori cari să necesite a fi elagaţi artificial, lucrarea se va putea executa cu circa 30 zile de lucru.

3. La starea de codru mijlociu, crăcile uscate se află şi mai sus, sub coronamentul viu al trunchiurilor şi deci operaţiunea urmează să se repete ca la starea de codrişor. Numărul arborilor s'a redus mult faţă de arboretul în stare de prăjiniş sau codrişor. La această stare de desvoltare nu toţi arborii merită să fie curăţaţi de crăci, astfel că lucrarea cere cel mult 25 de zile de lucru la ha.

In total, operaţiunea curăţirii crăcilor uscate de pe trunchiurile de molid, la ha, nu poate să ceară mai mult de 100 zile, de lucru, cu o rotaţie de 10—15 ani.

Avantajele curăţirii cepurilor uscate în arboretele de molid.

Bunele rezultate obţinute prin elagarea cepurilor uscate depăşesc însutit costul lucrării. Prin această operaţiune culturală — ce nu s'a aplicat până 'n prezent decât sporadic, se vor obţine următoarele avantaje:

a) se extrag la timp toţi arborii ce nu pot forma arboretul de viitor;

b) se curăţă la timp toate trunchiurile de crăci uscate şi se obţin trunchiuri curate, fără noduri;

c) se sporeşte în largă măsură volumul lemnului de mare valoare pentru marfă curată, marfă semicurată, marfă de clasa I-a şi de tâmplărie;

d) Arboretele din zona molidului de rezonanţă vor spori mult volumul lemnului pentru avioane şi pentru instrumentele muzicale.

Concluziuni.

Elagarea crăcilor uscate la molid trebuie să se execute la timp, începând cu starea de prăjiniş, până la starea de codru mijlociu, apă-

rând ca o lucrare de primă necesitate, care sporește în largă măsură calitatea tehnică a lemnului și ameliorează arboretele de viitor.

Lucrările să se execute primăvara, înainte de darea sevei, cu multă atenţiune și sub control, fără a răni coaja vie a arborilor.

Cu titlul de experienţă, ar fi bine să se delimiteze loturi de potrivită întindere (5 ha) în diverse regiuni ale Ţării [deal, coline mari, zona moildului de rezonanţă (800—1200 m) și munte], unde lucrările să fie conduse cu cea mai mare atenţie — servind drept model — iar rezultatele să se treacă într'un registru special, publicându-se periodic în revistele de specialitate.

Să se distribuie premii de încurajare pentru executarea celor mai bune lucrări în acest domeniu, arătându-se apoi deosebirea între arboretele unde s'a practicat curăţirea crăcilor uscate la timpul potrivit și unde s'a neglijat această operaţiune.

L'amélioration des peuplements d'épicéa à l'aide des élagages artificiels des branches séches.

Les branches séches persistantes sur les fûts des épicéas, déprécient, par leurs noeuds, le bois souvent le plus précieux.

L'auteur montre que les forestiers doivent intervenir en les élagant, à l'aide des outils, à partir de l'état de perchis jusqu'à la futaie moyenne. A l'état de perchis, cette opération, qui demande 45 jours de travail à l'ha, se pratique en même temps que l'éclaircie. Plus tard, la même opération ne demande que 25—30 jours à l'ha.

L'élagage doit être exécuté au printemps, avant le départ de l'activité végétative.

PE MARGINEA NOUEI REFORME AGRARE

de N. A. CONSTANTINESCU

Forurile conducătoare ale ţării discută o nouă reformă agrară. Prin cuvântul autorizat al reprezentantului guvernului, s'a arătat că, prin reforma ce se studiază, se urmărește îndreptarea tuturor erorilor comise cu ocazia înfăptuirii celorlalte reforme de acest fel, dela 1864 până azi.

In această ordine de idei, nu găsesc fără interes, ca tocmai în timpul acestor discuţiuni, să scot în evidenţă o seamă de astfel de erori, care, prin natura lor, au avut o influenţă dăunătoare asupra economiei naţionale în general și asupra pădurilor în special.

1. Cele mai mari greşeli sunt acelea care s'au făcut prin defrişarea unor întinse suprafeţe de păduri, care acopereau soluri tipic forestiere şi afectarea acestor terenuri altor culturi şi mai ales păşunatului. Consecinţele nefaste ale acestor greşeli n'au întârziat să se arate prin provocarea spălării solului, prin inundaţii, alunecări de pământ, etc. Aceste dezastre s'au făcut atât de simţite în ultimii ani, încât consider că nu este necesar să le mai evidenţiez. Terenurile respective, care, înainte de defrişare, produceau venituri importante şi furnizau şi economiei naţionale materii prime de valoare însemnată, acum, nu numai că nu mai produc venituri, iar piaţa este lipsită de lemnul produs de ele, dar au devenit dăunătoare şi altor ramuri ale economiei naţionale, provocând împotmolirea terenurilor agricole vecine, distrugând căi de comunicaţie (căi ferate, şosele) etc.

Este deci în interesul economiei naţionale ca, prin reforma ce se proectează, toate aceste terenuri tipic forestiere, a căror destinaţie greşit a fost schimbată, să fie redate pădurii trecându-se în patrimoniul Statului. Prin pădure ele pot fi făcute deocamdată inofensive, iar ulterior, din nou producătoare de venituri.

Lucrarea technică pe teren acum este grea şi costisitoare, dar este posibilă. Dacă tot se mai întârzie, ea poate deveni şi imposibilă.

A se mai repeta şi acum greşeli de asemenea natură prin noui defrişeri de păduri, acum când se cunosc urmările greşelilor vechi, însemnează a atenta la existenţa neamului.

2. Lunca Dunării, regiune periodic inundabilă, are suprafaţa de cca. 1.000.000 ha. Din acestea cca. 50.000 ha sunt folosite prin cultură agricolă, cca. 70.000 ha sunt acoperite de păduri cca. 360.000 ha sunt valorificate ca păşune, iar restul este acoperit de bălţi, ce se valorifică prin pescuit.

In anii fără inundaţii mari şi de lungă durată, iarba dată de aceste terenuri este de foarte bună calitate. Dat fiind suprafaţa imensă a acestei regiuni şi calitatea deosebită a păşunilor ce ea oferă, s'a desvoltat aci o importantă economie a creşterii vitelor. Se hrănesc aici anual, după unele aprecieri, peste 300.000 vite mari şi 1.500.000 vite mici, care dau importante materii prime pentru economia naţională: lână, brânzeturi, animale de tracţiune, carne, grăsimi, etc., în cantităţi însemnate.

Cum însă, regiunea respectivă este periodic inundată, în anii cu inundaţii mari, toate terenurile folosite ca păşune sunt acoperite cu apă. In acest timp, întreagă această mulţime de vite este lipsită de hrană, iar întreaga economie a creşterii lor este dezorganizată. Acum începe exodul acestor animale în căutarea altor terenuri de păşune, pe care însă nu le găsesc, multe mor de foame, iar, proprie-

tarii lor, pentru a nu le pierde pe toate, fac presiuni pe la autorități ca să li se dea soluția care să le salveze vitele.

In regulă generală, pădurea este chemată să salveze aceste vite, aprobându-se păşunatul în păduri, prin călcarea dispoziţiunilor categorice ale Codului Silvic. Două categorii de păduri plătesc tributul cel mai greu. Sunt pădurile naturale din antestepă şi cele create artificial pe dunele de nisip din lunca Dunării şi care nu se inundă. Şi unele şi altele, luptă din greu cu condiţiunile staţionale, fiind aşezate într'o regiune unde aceste condiţiuni sunt puţin prielnice vegetaţiei lemnoase. La aceste condiţiuni vitrege, adăogându-se şi păşunatul cu influenţa lui dăunătoare chiar pădurilor situate în zona forestieră, degradarea acestor păduri se realizează într'un timp scurt şi într'un grad foarte înaintat.

Prin acţiunea păşunatului, producţia în lemn a acestor păduri scade dela 2,0—2,5 m^3 anual pe hectar, cât produce aici o pădure bine îngrijită, până la 0,25—0,50 m^3 şi chiar mai puţin. Pe lângă aceasta, prin păşunat, datorită agravării condiţiunilor staţionale de vegetaţie prin accentuarea tasării şi înţelenirii solului şi aşa destul de grele, se ajunge chiar la desfiinţarea pădurii.

Cum aceste păduri sunt situate într'o regiune cu un mic procent păduros, cu populaţie deasă, înstărită, unde lemnul este mult căutat pentru satisfacerea a numeroase nevoi şi unde vegetaţia lemnoasă este indispensabilă pentru protecţia agriculturii contra secetei. degradarea acestor păduri şi mai ales micşorarea şi mai mult a suprafeţei păduroase are o influenţă dăunătoare întregei economii a regiunei. Degradarea pădurilor create pe cale artificială, cu sacrificii mari de fonduri băneşti şi energie umană, pentru fixarea dunelor de nisip care ameninţau cu distrugerea întinse regiuni şi aşezări omeneşti, echivalează cu deslănţuirea din nou în mod conştient a dezastrului abia stăvilit.

Deci, a continua practica actuală, înseamnă a lipsi câmpia ţării şi de puţinele păduri ce i-au mai rămas, păduri care, în timpuri grele ca cele de azi, când nu se pot face transporturi dela distanţe mari, scot din mizerie şi oraşele mari ale ţării. Prin aceasta, pe de o parte, se lipseşte cea mai fertilă regiune a ţării de lemnul indispensabil gospodăriilor ţărăneşti, iar pe de alta, se periclitează şi agricultura, prin accentuarea extremelor climatului, într'o regiune unde această ramură a economiei naţionale găseşte solul cel mai fertil.

Pentru a se veni în ajutorul economiei creşterii vitelor din lunca Dunării, care este de mare folos economiei naţionale şi pentru a lăsa pădurile producţiei lemnoase şi rolului lor de apărătoare ale agriculturii, căilor de comunicaţie, fixării solului, etc. este necesar *a se creia terenuri de refugiu în câmpia neinundabilă, din apropie-*

rea Dunării. Aceste terenuri, în anii fără inundații, ar fi folosite pentru producerea de nutreţuri de rezervă. In anii cu inundaţii mari, ele ar fi folosite ca păşune pentru vitele mici, vitele mari fiind hrănite cu nutreţul de rezervă, produs aici în anii fără inundaţii.

Aceste terenuri de rezervă urmează să se creeze din moşiile ce se vor expropria prin reforma ce se studiază. Acum aceste moşii sunt cultivate agricol aproape în întregime.

Din datele statistice ale Ministerului Agriculturii şi Domeniilor, se poate vedea că suprafaţa ocupată în câmpia română cu culturi agricole s'a desvoltat disproporţionat de mult în dauna păşunilor şi a pădurilor. Este timpul să se restabilească echilibrul cerut de interesele imperioase ale economiei naţionale, iar noua reformă agrară oferă cel mai bun prilej pentru atingerea acestui scop.

3. Din cercetările făcute în stepa rusească, rezultă că aşa zisele perdele de protecţie au o influenţă salutară asupra culturilor agricole, în special în anii secetoşi. Din încercările făcute şi în câmpia română în anii din urmă, s'a ajuns la concluziuni asemănătoare. Aceste perdele de protecţie înlătură în parte influenţa dăunătoare a vântului, micşorând astfel evaporarea apei din sol. Prin aceiaşi acţiune contra vântului ele contribue la o mai uniformă repartizare a zăpezii pe suprafaţa supusă influenţii lor; măresc umiditatea asmosferică în timpul verii prin transpiraţia frunzişului arborilor, ceea ce are o influenţă binefăcătoare asupra culturilor agricole.

Cu toate că această influenţă binefăcătoare a vegetaţiei arborescente asupra agriculturii în stepă şi antestepă a fost cunoscută de mult timp, în ultimii ani fiind numai scoasă în evidenţă cu mai multă claritate, totuşi prin niciuna din reformele agrare din trecut nu s'a rezervat nicio suprafaţă pentru crearea de noui păduri sau perdele de protecţie în câmpie. Nu numai atât, dar prin aceste reforme nu s'au respectat nici perdelele create anterior pe moşiile ce s'au expropriat, înglobându-le în terenurile de cultură şi fiind astfel distruse de nouii lor proprietari. Proprietarii terenurilor agricole neadmiţând să afecteze creerii perdelelor de protecţie nicio suprafaţă din proprietatea lor, crearea acestor perdele ulterior nu s'a putut realiza decât în foarte rare cazuri.

Pentru prima dată, prin legea 418/943 s'a încercat a se corecta în parte lipsurile vechilor reforme agrare. Prin această lege, recunoscându-se că, în ţara noastră, suprafaţa păduroasă a fost redusă sub minimumul necesar unei producţii agricole regulate şi că suprafaţa păduroasă rămasă nu este uniform repartizată pe întreg teritoriul, cum cer interesele agriculturii din câmpie, fiind defrişată pădurea fără nicio limită, se caută să se dea soluţii prin care să se mărească suprafaţa păduroasă a ţării, prescriind şi crearea de perdele de pro-

tecţie în câmpie. Pentru crearea acestora, se legiferează exproprierea pentru utilitate publică a suprafeţelor necesare. Date fiind însă greutăţile întâmpinate cu formalităţile exproprierilor şi fondurile mari ce ar fi necesitat aceste exproprieri, fonduri greu de găsit mai ales în timp de războiu, nu s'a putut realiza nimic din această prevedere a legii.

Este deci indicat ca cel puţin acum, când se proectează o nouă reformă agrară, să se găsească soluţiile practice pentru corectarea erorii făcute în trecut şi să se rezerve suprafeţele necesare creerii pădurilor-perdele de protecţie în câmpie.

Prin cele de mai sus am urmărit să arăt numai un număr restrâns al greşelilor făcute prin vechile reforme agrare şi numai pe acelea care au fost în legătură cu pădurea. Din cele relatate reese că asupra pădurei s'au făcut atâtea amputări prin defrişeri nechibzuite, încât nu numai că s'a luat producţiei forestiere terenuri ce nu pot fi altfel puse în valoare şi care, din cauza acestei schimbări de destinaţie, au fost transformate în terenuri degradate ce se întind ca nişte pecingini pe pământul ţării, dar că, ceea ce este chiar şi mai grav, suprafaţa păduroasă a ţării a fost micşorată sub minimumul necesar agriculturii.

Deci, nouei reforme agrare îi revine datoria, pe de o parte de a reîntregi domeniul forestier prin afectarea suprafeţelor necesare pentru a fi împădurite, iar pe de altă parte, să rezerve creşterii vitelor suprafeţele indispensabile hrănirii lor, pentru ca pădurea să nu mai fie solicitată sub nicio formă pentru a suplini aceste lipsuri, lăsându-i-se astfel liniştea necesară refacerii ei, pentru a răspunde în mod satisfăcător adevăratei ei meniri: producţie lemnoasă, protecţia solului, îndulcirea extremelor climatice.

A propos de la nouvelle réforme agraire.

A l'aube d'une nouvelle réforme agraire en Roumanie, l'auteur attire l'attention des autorités sur quelques fautes commises à l'occasion de l'antérieure réforme, en ce qui concerne la création des pâturages communaux dans la plaine roumaine, et demande:

1. Que les forêts ne soient plus défrichées; au contraire, il leur faut donner de nouveaux territoires.

2. D'assurer des pâturages de réserve pour le bétail qui pendant l'été pâture dans la région inondable du Danube et qui, à l'occasion des grandes eaux, doit la quitter.

3. D'assurer le terrain nécessaire pour la création des rideaux-abris contre le vent pour la protection des cultures agricoles.

REGENERARE NATURALĂ DE DUGLAS LA C. LUNG-MUSCEL

de Ing. AT. HARALAMB
şi
Dr. LIVIU ALEXANDRESCU

Incepând cu multe decenii în urmă, silvicultura europeană s'a preocupat de introducerea speciilor exotice. Teama împuţinării lemnului, a făcut pe forestierii europeni ca, în afară de alte măsuri, să caute, dincolo de graniţele Europei, specii repede crescătoare, oferind în acelaşi timp un lemn bun şi capabil de cât mai multe întrebuinţări.

Una dintre speciile exotice care s'a bucurat în ţările Occidentului Europei de o atenţiune deosebită, a fost duglasul. Incercări numeroase de cultură — uneori pe întinderi mari — au fost făcute în ţările din Apus. Asupra rezultatelor acestor experimentări s'a scris mult şi uneori destul de amplu în publicaţiile de specialitate.

Congresele internaţionale forestiere nu s'au interesat mai puţin de duglas, recomandând, prin moţiuni, urmărirea cultivării lui în diferitele ţări şi comunicarea rezultatelor [1]).

Şi în ţara noastră problema exoticelor a format subiect de discuţiuni şi experimentări, stabilindu-se azi atitudini aproape categorice, atât în ce priveşte chestiunea în general, cât şi unele specii în particular [2]). Astfel, s'a arătat că avem şi interesul şi posibilitatea să ne preocupăm de cultura exoticelor.

In ce priveşte duglasul, încă din 1911 îl găsim cultivat în pepinieră cu indicaţiuni de creştere care „dădeau dreptul a spera.... că se poate conta pe naturalizarea lui.... în marea cultură forestieră" [3]). Il mai aflăm, în 1915, cultivat în pepiniera Şcoalei de Silvicultură dela Brăneşti „pentru a fi cunoscut de elevi" [4]). In anul 1924 s'a făcut, pe domeniul Coroanei dela Cobia (Jud. Dolj), o plantaţie de pin austriac în amestec cu diferite specii exotice, între care şi duglasul. In anul 1930, arboretul dela Cobia se prezenta frumos, închegat, cu trunchiuri curate, la a căror elagare — se precizează — a contribuit şi duglasul. Intrucât în acea plantaţie s'au folosit atât duglasul verde, cât şi cel albastru, se arată că duglasul verde suferă cel mai mult din cauza

1) Menţionăm în acest sens hotărîrile recente ale Congr. internaţional de silvicultură, care a avut loc la Paris în 1931.

2) A se vedea: a) Lucrările Congresului ing. silvici, care a avut loc la Cernăuţi în 1923 (Rev. Păd. 1923, p. 197—213); b) Exoticele în silvicultura românească (Rev. Păd. 1937, pag. 194—227).

3) P. Antonescu: Pădurile în România. Rev. Păd. 1911, pag. 259.

4) P. Antonescu: Câteva cuceriri ale ştiinţei silvice. Rev. Păd. 1915, pag. 316.

zăpezii şi a gerurilor târzii, decât duglasul albastru [5]). Cu aceste trei exemple nu s'a terminat însă numărul încercărilor de cultura duglasului în ţara noastră, căci nenumărate sunt parcurile, grădinile şi chiar pădurile unde îl găsim introdus (Fântânele, Posada, Sinaia, Solca (Bucovina), Gurghiu, Satu-Lung, Casa Verde, etc.). La această difuzare au contribuit şi pepinierele Ştirbei dela Buftea, prin cataloagele cărora se recomandă cu căldură cultivarea acestei specii.

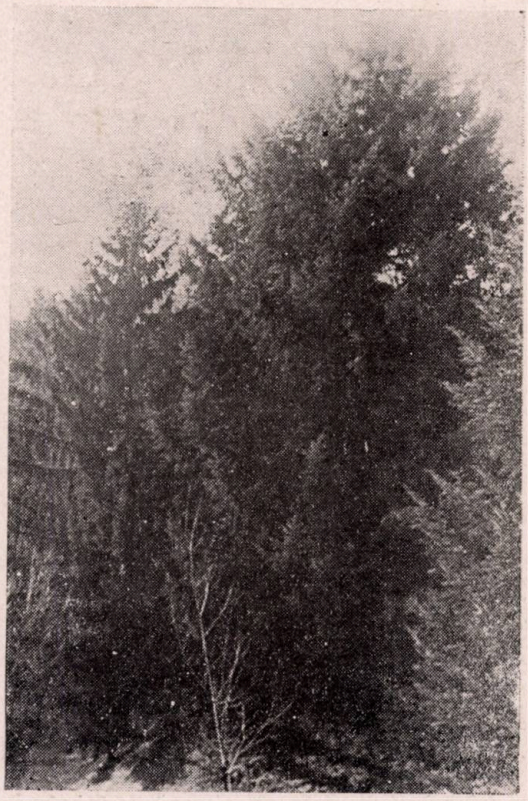

Fig. 1. — In dreapta figurii, grupul de duglaşi din parcul Golescu (C. Lung).

In America de Nord, ţara de baştină a duglasului, trăesc două specii deobite: *duglasul verde* (Pseudotsuga toxifolia Britton syn. Pseudotsuga Douglasii Carrière syn Pseudotsuga viridis) şi *duglasul albastru* (Pseudotsuga glauca Mayr).

Duglasul verde aflându-se pe coasta vestică (regiune cu multă umiditate) a părţii centrale a Americii de Nord, a mai fost numit şi duglas de coastă.

Duglasul albastru creşte la Est de primul, în ţinutul mai puţin umed, mai continental, al munţilor Colorado şi Stâncoşi, din care pricină este numit şi duglasul de Colorado.

Despre condiţiile staţionale ale celor două specii, s'a scris în această revistă [6]). Ţinem totuşi să reamintim următoarele:

Duglasul verde, în ţara lui de baştină, se găseşte în părţile mai reci ale castanetumului şi în fagetum, urcând până 'n piceetum, regiuni caracterizate printr'un climat umed, printr'o lungă perioadă de vegetaţie, prin lipsa gerurilor prea mari în timpul iernii. In Europa, aceste condiţiuni sunt reunite în părţile

5) Valeriu Dinu: Excursia Soc. elevilor ing. silvici dela Şc. Politehnică în Oltenia. Rev. Păd. 1930, pag. 896.

6) M. Drăcea: Speciile exotice şi naturalizarea lor în ţara noastră. Rev. Păd. 1923, pag. 197—213.

ei vestice. Pământurile argilo-nisipoase sau nisipo-argiloase, humoase, fresce, sunt cele cari îi convin. Nu suportă solurile prea umede, prea compacte, pe cele nisipoase sărace, sau sărate. Este o esenţă cu temperament eminamente de umbră, ca şi bradul nostru şi poate şi mai mult. Deaceea arboretele de duglas cresc strâns, bogate în indivizi şi în material, umbrind foarte puternic solul. Puieţii se instalează şi vegetează bine câţiva ani în umbrişul puternic al arboretului de deasupra. Creşterea duglasului verde este foarte puternică, atingând 80—90 m înălţime. Această însuşire unită cu faptul că are temperament delicat, formând masive cu mare consistenţă, fac ca această specie să fie una dintre cele mai productive în material. Dacă se ţine apoi seama de excelentele calităţi ale lemnului (trunchiuri drepte, frumoase, cu puţin alburn, lemn cel puţin tot aşa de bun ca şi al molidului cel mai bun), de repedea lui creştere se poate conchide că, acolo unde este posibilă, cultura duglasului este una dintre cele mai rentabile. De aceea, în Germania, s'a putut spune despre el că promite să despăgubească cheltuelile imense, făcute de silvicultura acelei ţări, pentru încercări de exotice [7]).

Duglasul albastru crescând într'un climat mai continental decât primul, rezistă, în Columbia engleză şi în Alberta, la geruri mari, cum şi la călduri mari în Colorado, unde pluviozitatea este mică. In Europa, cu cât ne depărtăm de regiunile cu climat oceanic, se recomandă a se folosi în deosebi duglasul albastru. Lemnul lui este tot aşa de bun ca şi al duglasului verde. Creşte însă mai puţin înalt, atingând abia 45 m. In tinereţe (până la 10 ani) creşte relativ încet (ca şi bradul), având deci nevoe de îngrijiri, de degajări. Dela această vârstă în sus, creşterea lui se activează, egalând aproape creşterea bradului sau a molidului.

Dată fiind atenţiunea lumii forestiere europene şi a celei româneşti faţă de duglas, date fiind recomandările ce se fac chiar pentru cultivarea lui în mare la noi, credem util să semnalăm aci observaţiunile noastre făcute asupră-i la C. Lung (Muscel).

In ziua de 17.XI.1944, unul dintre noi, cu prilejul unei recunoaşteri dendrologice a parcurilor publice şi a grădinilor particulare din C. Lung, a cercetat şi parcul vilei D-nei Alexandrina Golescu, soţia fostului silvicultor V. A. Golescu [8]), situat în str. Soldat voluntar

---

7) M. Drăcea: op. cit.

8) Descendent din marea şi vechea familie a Goleştilor, silvicultorul V. A. Golescu şi-a făcut primele studii la Paris, după care a urmat cursurile Şcolii Naţionale de Ape şi Păduri dela Nancy. Venind în ţară a funcţionat câtăva vreme ca şef al ocolului silvic C. Lung, după care a demisionat din serviciul Statului. In cadrul Soc. „Progresul Silvic" a fost un timp secretar al ei, participând activ la desbaterile adunărilor generale şi colaborând atât la Revista Pădurilor, cât şi la alte reviste ştiinţifice franceze.

Pasionat dendrolog, a introdus în parcul vilei sale din C. Lung — frumos amenajat în terase accesibile prin serpentine largi — parapetuite cu piatră calcaroasă cioplită — multe specii exotice, dintre cari unele se mai găsesc şi azi.

A murit în anul 1920, fiind înmormântat în Bucureşti. In memoria lui, familia a instituit la Societatea „Progresul Silvic" un premiu pentru a lucrare botanică, premiu încă nedecernat. In plus, familia a donat Facultăţii noastre de Silvicultură, Herbarul privind flora din Jud. Muscel, întocmit de V. A. Golescu.

Golescu D-tru Nr. 3, parc în care se află o întreagă colecţie de plante exotice, dintre care citãm: *Liriodendron Tulipifera* L., *Ginkgo biloba* L., *Picea alba* Ait.

In acest parc se mai găseşte un frumos şi impozant buchet de trei duglaşi verzi (Pseudotsuga taxifolia Britton).

Vila Golescu este situată la poalele dealului Gruiu pe dreapta Râului Târgului, deal care limitează extinderea spre Vest a oraşului. Altitudinea locului unde se află cei trei arbori, este de circa 600—630 m, gara oraşului găsindu-se la 578 m. Expoziţiunea este sud-estică, astfel că exemplarele de duglas se găsesc expuse în plin soare. Terenul, în pantă destul de accentuată, este de natură argiloasă, conţinând multe pietrişuri.

Fig. 2. — In stânga figurii, regenerarea naturală de duglas sub masiv de plop şi de mesteacăn. In dreapta, vedere parţială a celor trei mari duglaşi.

Aceşti 3 duglaşi au dimensiunile următoare, diametrele fiind măsurate la 1,30 m dela sol, iar înălţimile totale luate cu dendrometrul: primul, 18 m înălţime şi 41 cm diametru; al doilea, 20 m înălţime, 52 cm diametru; cel de al treilea, 20 m înălţime şi 45 cm diametru. Toţi trei au fusuri drepte acoperite cu crăci bogate până aproape de sol, fără cioturi uscate, marcând vigoare de creştere. Au fost plantaţi în anul 1914, puieţii fiind aduşi de proprietar din Franţa, din regiunea Orléans dela pepinierele Barbier.

La data când au fost plantaţi, aveau înălţimi de circa 50 cm. La vârsta lor actuală de 35 ani, aceste exemplare, cu diametre de 41—52 cm şi înălţimi de 18—20 m, confirmă şi la noi însuşirile lui de a atinge dimensiuni mari la vârste relativ mici.

Dar ceea ce face ca aceste trei exemplare de duglas să prezinte

un interes și mai mare pentru noi, este faptul că se și regenerează pe cale naturală, abundent și viguros. Intr'adevăr, atât sub poalele lor, cât mai ales în spate, pe o distanță de circa 10 m în partea umbrită, sub un nuelis destul de des de mesteacăn și plop alb, (arboret convietuitor făcând parte din porțiunea necultivată naturală, a măgurii pe care este instalat acest grup de arbori), duglasul s'a regenerat abundent pe cale naturală. Actualmente, se găsesc acolo circa 100 exemplare puieți de duglas, de toate vârstele și taliile, dela 30 cm la 4 m înălțime și grosimi de 2—6 cm diametru la colet. Doi dintre puieți sunt înalți de mai bine de 5 m, având diametre de 6 cm la 1,30 m dela sol. Plantația, ca și regenerarea, ar fi fost și mai întinse, dacă D-na Golescu, soția distinsului forestier, n'ar fi avut și n'ar avea parte de condițiuni vitrege: furturile de puieți în scopuri decorative sau mercantile, de către oameni neînțelegători ai păstrării unui patrimoniu dendrologic și de importanță experimentală, pentru țara noastră, ca cel de care ne ocupăm.

Vigoarea de creștere și regenerarea naturală a duglasului verde la C. Lung, dovedesc adaptarea lui la condițiunile staționale ale regiunii.

Régénération naturelle de douglas à C. Lung (dép. Muscel).

Dans le parc de l'ancien forestier roumain V. A. Golesco, situé à C. Lung (dép. Muscel), il y a trois exemplaires de douglas (Pseudotsuga taxifolia Britton), lesquels, à l'âge actuelle de 35 ans, mesurent 18—20 m d'hauteur et 41—52 cm en diamètre à 1,30 m du sol. Ces trois douglas offrent, en même temps, une belle et abondante régénération naturalle. En effet, à l'abri d'un gaulis de peuplier blanc et de bouleau, situé dans la partie ombragée par les 3 arbres, il y a environ 100 plants de douglas ayant 30 cm jusqu'à 4 m d'hauteur et 2—6 cm diamètre au ccllet.

La ville de C. Lung — chef lieu du département Muscel — se trouve dans la Valachie, à l'entrée d'une petite dépression souscarpathique.

CÂTEVA PRELUCRĂRI LOCO PĂDURE ALE LEMNULUI DE LUCRU DE FAG

de Ing. I. M. PAVELESCU. Mihăești-Muscel

II. **Coade pentru unelte (lopeți, sape, coase, topoare, târnăcoape).**

1. *Coade pentru lopeți.*

Dimensiuni și caracteristici. Obișnuit coadele pentru lopețile de fer au lungimea de 1,30 m, sunt rotunde (secțiune

circulară), la capul gros având diametrul de 5—5,5 cm, iar la capul subțire de 2,5—3 cm. Greutatea unei coade, complect lucrată și afumată este de 1—1,2 kg.

Alegerea lemnului și technica prelucrării. Coadele de lopeți se lucrează din lemnul de lucru de fag de calitatea specială și de calitatea a I-a, încercat și ales după aceleași reguli ca în cazul prelucrării în lopeți de lemn [1]).

Pentru fasonarea acestor coade, se folosesc trunchi de grosime începând dela 10 cm în diametru la jumătate. Se caută și se preferă trunchii mai groși, de 40—70 cm, deoarece diametrele mici prilejuind o mai multă cioplire, pretind o muncă mai mare și conduc și la pierderi de material mai însemnate.

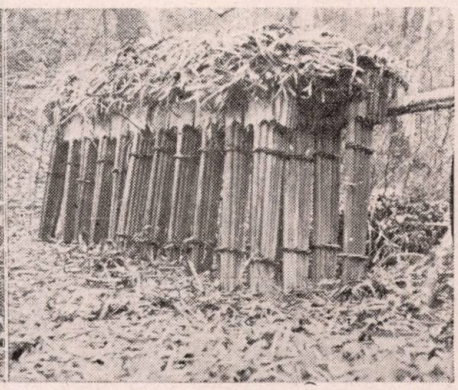

Fig. 1. — Buștean de fag, retezat la 1,40 m, din care, prin despicare, se fac lopeți de lemn. Mai scurt cu 10 cm, bușteanul folosește la facerea diferitelor cozi de unelte.

Fig. 2. — Stivă de lopeți de lemn (după ce au fost afumate) gata de a fi ridicate din pădure.

Trunchii scurtați în lungimi de 1,30 m, se sparg în jumătăți (spărturi de primul ordin); fiecare jumătate apoi, se împarte, măsurându-se pe coaje cu palma în părți aproximativ egale, de 21—24 cm, rezultând astfel din fiecare jumătate, spărturi de arc de cerc de 21—24 cm și de raze egale cu raza trunchiului (spărturi de al doilea ordin). De bună seamă că aceste spărturi sunt mai subțiri, când diametrul trunchiului este mic, coadele putându-se fasona, după cum am văzut, din trunchi de diametre dela 10 cm.

Spărtura de o palmă (spărtura de al doilea ordin) se crapă apoi — pe direcția inelelor de creștere — în părți convenabile, astfel ca să rezulte bucăți brute prismatice (spărturi de al treilea ordin),

1) Vezi: I. M. P.: Câteva prelucrări loco pădure ale lemnului de fag. I. Lopeți. Rev. Pădurilor No. 10—12/944 pag. 271—275.

care să dea prin spargerea aproximativ pe direcția razei, ultimile spărturi (țăndări), prismatice cu laturile de 5,5—6 cm. Acestea sunt coadele brute. Ordinea și direcțiile în care se produc spărturile, se pot vedea și din figura Nr. 3.

Coadele brute se ușurează, se cioplesc și se netezesc, folosindu-se ca unelte: toporul, barda, cuțitoaia dreaptă și cuțitoaia ochi.

Interesant de menționat este că adesea se întâmplă ca trunchii de fag aleși pentru lopeți să prezinte la inimă părți răscoapte, putregaiuri sau alte defecte, care fac impropriu lemnul pentru fasonarea în lopeți.

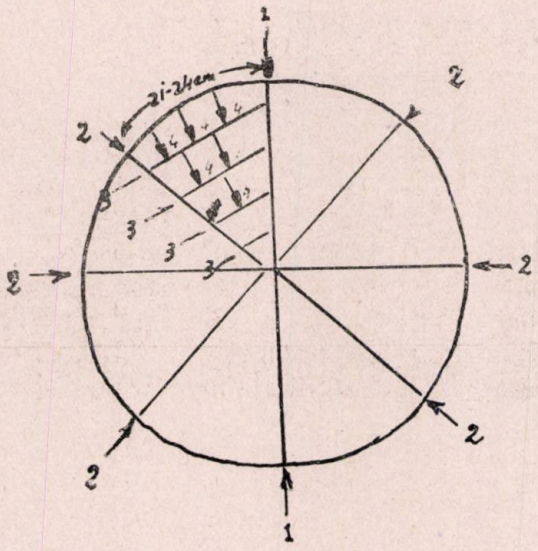

Fig. 3. — Fasonarea cozilor. Trunchiul se sparge în ordinea și pe direcțiunile indicate în figură.

Inlăturarea acestor părți din lemn reduc lățimea spărturilor și deci nu s'ar mai putea obține o lopată de dimensiunile cerute. Pentru a nu se perde acest lemn, sau în loc de a-l destina pentru foc, spărturile îngustate prin înlăturarea defectelor se fasonează în coade, perzându-se astfel doar 10 cm din lungimea trunchiului.

Manipularea și conservarea. Coadele fasonate, se strâng în legături de câte 10 bucăți. Legăturile se așează orizontal unele lângă altele și mai multe rânduri pe un pat, până la 100 legături (1000 coade). După ce se țin la fum circa 12 ore, legăturile se întorc și se inversează așezarea (cele de deasupra trec dedesubt), după care operațiune se mai țin la fum încă circa 10 ore.

Fumul se obține cu ajutorul așchiilor și talajului, rezultate din prelucrările descrise.

Dela fum legăturile de coade se iau și se stivuesc în stive mai mari sau mai mici, după cantitățile fasonate în puncte apropiate.

Alte date; rentabilitate.

Un lucrător fasonează 60—70 coade pe zi; pentru o coadă lucrată, legată în legături, afumată și depozitată se plătește 15 lei.

Dintr'un mc. de lemn de lucru de fag de calitatea specială și calitatea a I-a de dimensiuni potrivite, rezultă 300—350 coade.

O coadă, loco pădure, în raza ocolului silvic experimental Carol I dela Mihăești-Muscel, în luna Septembrie 1944, s'a putut vinde cu 25 lei exclusiv taxele legale; ceea ce revenia pentru un m^3 în picioare,

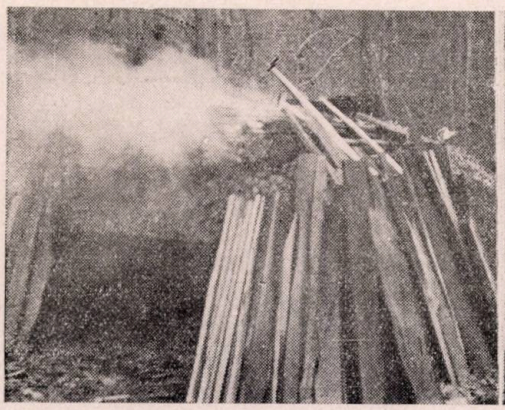

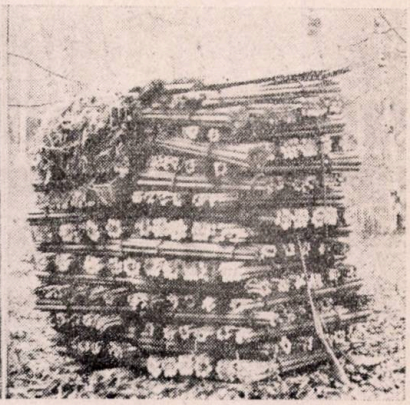

Fig. 4. — Afumarea cozilor, în pădure.
Fig. 5. — Stive de cozi gata de a fi ridicate din pădure.

suma de lei 3.000—3.500, în vreme ce prețul oficial de vânzarea lemnului de fag bun de placaj era 3.600 lei/mc. franco vagon, iar din alte prelucrări obișnuite: traverse, ulucă, etc., nu se putea realiza mai mult de 2.500 lei/mc. loco pădure.

2. *Coade pentru sape, coase, topoare, târnăcoape.*

După aceleași reguli și practici generale, se fac coadele de sapă, de coasă, de topor și târnăcop. Deaceea nu mai insistăm asupra technicei prelucrării fiecăreia în parte. Menționăm numai, că în ce privește coporîile (coadele de coasă), fasonarea are două faze:

a) In pădure coporîia se fasonează până la aproape dimensiunile ei.

b) In această stare se transportă într'un adăpost, unde după 2—3 luni, timp în care coadele s'au uscat, se procedează la definitivarea coporîii: scobindu-se locașul călcâiului, montându-se acest călcâi și netezindu-se apoi în întregime coporîia.

Călcâile (mănerele) se fasonează și se aduc în depozit odată cu coporîile.

Coporîile nu se afumă.

Coadele de topor și târnăcop, lungi de 0,95—1 m de secțiune ovală, cu diametrele de 6,5/4 cm la capul gros și de 3,5/2,5 cm la capul subțire, se caută, după cum se știe, mai ales de carpen. Totuși se fasonează și din fag, în cantități mai mici și anume în măsura în care rezultă din marginile spărturilor dela fasonarea lopeților.

Unelte folosite. In descrierea prelucrării lopeților și coadelor, în afară de joagăr (fer), topor și maiu, s'au menționat:

barda pentru ușurat, cioplit și ajustat;

tesla pentru ușurat, cioplit în adâncime (leafa lopeților);

cuțitoaia dreaptă pentru ajustat și luatul muchiilor;

cuțitoaia-ochi (rotundă și ovală) pentru rotunjit coadele;

dalta și sfredelul pentru făcutul locașului și fixatul călcâiului la coporîi.

Deșeuri. Din aceste prelucrări s'ar părea că rezultă cantități mari de resturi, dat fiind că produsul finit are dimensiuni reduse, la care se ajunge numai pe calea spargerii și a cioplirii.

Dar pentrucă, după cum am arătat, alegerea lemnului se face tocmai prin stabilirea calității de crăpare, aceste resturi se reduc la țăndări, așchii și talaj, materiale care se folosesc pentru focul necesar lucrătorilor și producerii fumului.

Talajul mai mărunt și mai subțire, se utilizează apoi încă la acoperirea stivelor, fiind în plus și un bun așternut pentru paturile lucrătorilor din colibele din pădure.

Concluzii.

Am indicat în cele de până aci, în parte, elementele care pot duce la concluzii asupra rentabilității prelucrărilor descrise.

Rezultatele, au un caracter local, însă din acest punct de vedere pot fi socotite ca minime, date fiind condițiile de transport la centrele de consum ale acestor fabricate din Septembrie 1944 încoace, cât și câștigurile mari care trebuesc să mulțumească intermediarii dela pădure până la consumator.

Nu se poate generaliza și recomanda intensificarea unui astfel de producții, care avizează la un consum limitat, intern, sezonier, regional, etc.

Totuși când lemnul de fag nu poate căpăta destinații mai rentabile decât pentru foc, trebue rezervat cel apt acestor prelucrări. Se știe cu trunchi sănătoși, de foarte bună calitate, nu pot fi folosiți la traverse pentrucă sunt prea groși; și nici nu se scot din pădure

la gări pentru a fi trimiși în fabrici, pentrucă ori crapă, ori sunt de un volum prea mare pentru lungimile minime cerute și iarăși nu se pot transporta.

Prelucrările loco pădure combinate și în acelaș timp și cu fasonarea lemnului de foc, conduc la perderi minime în material și măresc simțitor procentul lemnului de lucru.

Putința de conservare și păstrare a acestor produse fabricate, este un element de mare valoare, care anulează în mare parte caracterul limitativ al producției de care ne-am ocupat.

Specificul acestor industrializări implică o muncă mai avansată și deci folosiri de brațe cu posibilități de câștig mai mare.

La confection en forêt des manches pour outils.

A la suite d'un article publié par l'auteur dans le précédent cahier de cette revue, il en publie un autre dans lequel il montre la technique utilisée par les ouvriers roumains dans le cantonnement forestier de Mihăești (dép. Muscel), pour la fabrication des manches d'outils (bêches, faux, cognées, haches, pelles, pioches, etc.).

Ainsi débité, le prix d'un m³ de bois d'oeuvre est beaucoup plus grand que dans le cas où le même matériel est vendu tel quel, ou est transformé en traverses de voie ferée. En débitant le bois en manches d'outils, on a obtenu, en Septembre dernier, 3000—3500 lei par m³, tandis que le prix de vente du meilleur bois d'oeuvre, transporté à la gare et chargé en vagon, est fixé à 3600 lei par m³. Débité en traverses, le même bois n'obtient que 2500 lei par m³, en forêt.

ANULAREA REFORMEI AGRARE ROMÂNE ÎN ARDEALUL DE NORD DE CĂTRE REGIMUL MAGHIAR

de Ing. V. SABĂU

Cedarea temporară a ținuturilor românești de peste munți, impusă prin dictatul dela Viena, a creiat o nouă soartă pădurilor din Ardealul de Nord, expropriate prin reforma agrară română din anul 1921.

Dealtfel, era de așteptat ca odată cu trecerea acestor păduri în stăpânirea guvernanților feuzi dela Budapesta, aceștia să facă tot ce le sta în putință pentru a-și recâștiga latifundiile de odinioară și a deposeda astfel țăranii români de drepturile în care au fost investiți de către autoritatea română de stat.

Privite prin prisma evoluției istorice, legiuirile și ordonanțele

maghiare, cari au răpit bunurile forestiere ale țăranului român de peste munți, s'au elaborat și de astă dată în spiritul actelor de autoritate de pe vremurile străvechi, prin care instituțiile românești a cnezatelor au fost treptat supuse satrapiei năvălitorilor. Prin asemenea acte s'au smuls comunităților de viață ale cnezatelor dreptul de proprietate asupra terenurilor stăpânite, împreună cu rodul pământului cari au trecut în stăpânirea nobililor cuceritori.

Modul cum s'a făcut după dictatul dela Viena spoliațiunea elementului român de teritoriile forestiere de către nobilimea maghiară este de o palpitantă actualitate în special acum când, se discută o nouă reformă agrară. De aceea, vom rezuma în cele de mai jos procedura urmată de vecinii dela Vest, pentru a cunoaște gradul de dreptate și obiectivitate cu care s'a lucrat.

Doui ani și jumătate au trebuit să chibzuiască feuzii maghiari cum să anuleze măsurile sociale ale reformei agrare românești cu atât de adânci rezonanțe în viața economică a Europei.

După acest interval de timp, la 19 Februarie 1943, s'a publicat „Ordonanța Consiliului de Miniștri regal ungar Nr. 970 privitoare la reglementarea problemelor silvice conexe cu reformele agrare din teritoriile alipite" [1]). In expunerea de motive a acestei ordonanțe samavolnică se afirmă că stăpânirea străină prin repetate reforme agrare din Ardealul de Nord, a expropriat în mod ilegal 827.000 jugh. cad. de terenuri supuse regimului silvic cu toate că legea agrară nu permitea transformarea acestor suprafețe în alte terenuri de cultură. Această procedură după legiuitorul ungur s'ar fi aplicat numai în Transilvania fiindcă în Vechiul Regat nu ar fi existat nici o dispozițiune legală care să permită asemenea transformări de culturi pe cale de expropriere.

In afară de această pierdere imensă, pădurile din Transilvania au suferit și din cauza exploatărilor neraționale, pe urma cărora suprafețe întinse s'au despădurit sau defrișat, irosindu-se astfel o imensă bogăție națională și provocându-se un desechilibru în regimul climatic al acestor ținuturi.

Aceste acte de devastări și exploatări neraționale săvârșite sub regimul românesc ar mai fi creiat în Ardeal și alte stări îngrijorătoare și anume „s'au îngreuiat aprovizionările cu lemne" și „micșorat putința de a creia posibilități de câștig pentru muncitori". S'a creiat prin aceasta politică economică a Românilor, o situație grea populației ardelene, prin faptul că acesteia i s'au restrâns posibilitățile de trai și volumul de viață.

---

1) A. m. kir. miniszterium 970/1943 M. E. számu rendelete „Budapesti Közlöny" Monitorul Budapestan) Nr. 40 din 19 Februarie 1943.

„Pășunile vechi au fost neîngrijite, iar teritoriile defrișate au fost transformate în pășuni" spune expunerea de motive. Aceste anomalii, spune legiuitorul maghiar, au fost săvârșite de stăpânirea străină din Transilvania în totală „contradicție cu principiile sociale și economice corecte". Conducerea maghiară de stat în marea ei înțelepciune și grije pentru binele obștesc a înțeles să le remedieze situația imposibilă creiată de guvernarea română, prin următoarele măsuri de politică forestieră luate după o îndelungată chibzuială:

1. Să se regenereze toate pădurile defrișate sau distruse în bazinele de colectare a apelor sau ale râurilor și prin o bună administrație a pădurilor să se pună stavilă procesului de despădurire provocat de reforma agrară română.

2. Să se asigure țării o aprovizionare normală cu lemne prin întronarea principiului de a raționaliza tăierile.

3. Pădurile transformate în terenuri de cultură agricolă sau pășuni să se cultive și pe mai departe ca atare. In schimb, se vor lua măsuri de îngrijirea acestor terenuri pentru a le menține puterea de producție și creia posibilități raționale de desvoltare a zootehniei.

4. Să se confirme achizițiile de păduri făcute de biserici și școli în timpul stăpânirii românești. In schimb, vor trebui despăgubite bisericile și instituțiile susținătoare de școli cari, prin reforma agrară română și-au pierdut pădurile.

Aceste instituții au pierdut în total o întindere păduroasă de 75.000 jug. cad.

5. Din motive de ordin social, să se mențină, în cadrul dispozițiunilor Ordonanței, toate achizițiile de păduri făcute de personale fizice, rezultate din aplicarea reformei agrare române.

6. Composesoratele silvice și de pășuni formate în mare parte din mici proprietari, se vor despăgubi pentru cele 131.000 jughere cadastrale de pășuni cari li s'au expropriat prin reforma agrară română fără ca aceasta să fi ținut seamă de principii raționale de politică agrară.

7. Locuitorii comunelor interesate își păstrează și pe mai departe drepturile la lemnărit și pășunat dacă aceste drepturi nu sunt în contrazicere cu principiile mai sus enunțate.

Prin îngrijirea pădurilor, prin exploatări de lemne și replantări de păduri, spune legiuitorul, se vor creia noui posobilități de muncă și trai pentru populația locală, fiindcă dacă nu s'ar face asemenea lucrări, actualele posibilități de muncă ale populației din Ardealul de Nord vor scădea și mai mult.

8. Toate bunurile silvice rămase disponibile după satisfacerea intereselor publice arătate mai sus, vor fi restituite foștilor proprie-

tari, expropriaţi fără să se fi ţinut seama de principiile sănătoase de politică agrară sau socială.

Atât din textul expunerii de motive, cât şi din dispoziţiunile Ordonanţei No. 970, rezultă că Guvernul maghiar a justificat nevoia de a anula Reforma agrară română din motive de înaltă politică socială de natură a redresa stările imposibile de lucruri din Ardealul de Nord provocate de această reformă.

Motivele invocate cu exces de stăruinţă sunt în realitate numai pretexte, fiindcă este pueril a justifica necesitatea reîmpăduririi terenurilor agricole rezultate din defrişările de păduri făcute pe cale de expropriere, în scopul de a creia venituri sau posibilităţi de câştig pentru populaţia locală.

Este prea cunoscut faptul că agricultura ocupă întotdeauna incomparabil mai multe braţe de lucru decât cultura forestieră ca să poată argumenta că pădurea asigură posibilităţi de trai mai bogate decât ogorul.

Deasemenea, nu stă în picioare nici pateticul argument că aceste împăduriri ar fi necesare pentru a asigura cu ajutorul lor acoperirea nevoilor de consum, într'un ţinut în care procentul de împădurire este de 32%, iar suprafaţa de pădure ce revine pe cap de locuitor 0,36 hectare.

Asemenea argumente sunt de rea credinţă şi absurde.

Cât priveşte argumentul invocat de a anula reforma agrară română din Ardealul de Nord pentru a întrona raţionalizarea tăierilor iarăşi nu este convingător, întrucât evenimentele ulterioare au dovedit cu prisosinţă că principiul raportului susţinut a fost nu numai abandonat de guvernanţii maghiari în toate teritoriile anexate, inclusiv în Ardealul de Nord, dar au depăşit cu tăerile anticipate însăşi ritmul defrişărilor făcute de români pe baza reformei agrare. Pădurile Fondului grăniceresc năsăudean sunt o eclatantă dovadă a măsurii în care s'a încălcat în picioare de către aristocraţii unguri, acest principiu cardinal de politică economică.

Imboldul dela care a pornit legiferarea de anulare a reformei agrare română a fost unul singur: milenara ambiţie şi spiritul de nedreptate a nobililor şi aristocraţilor unguri de a deposeda pe valahi de drepturile lor strămoşeşti asupra pământurilor şi a rodului pădurilor.

Dovada cea mai bună a acestor intenţii de spoliaţiune şi trai îmbelşugat pe socoteala altora o serveşte dispoziţiunile articolului I al Ordonanţei. Această ordonanţă exceptează dela anularea reformei agrare române toate bunurile forestiere atribuite de Guvernul Român.

a) celor confirmaţi anterior prin ordonanţa maghiară anterioară Nr. 8430 din 1940, cari sunt: „vitejii" sau „eroii" naţiunei maghiare;

luptătorii cauzei promaghiare, aceia cari sau expus pentru această cauză sau au suferit condamnări: secuii, etc.;

b) autorităților, școlilor, bisericilor și altor persoane fizice maghiare;

c) acelora pe care îi scutește ordonanța prezentă Nr. 970/943.

Acestor favorizați, ordonanța caută să le asigure bunuri forestiere chiar dacă din motive de ordin forestier nu li s'ar putea da, asemenea bunuri, aceștia urmând a fi împroprietăriți din alte păduri, cu excepția pădurilor Fondului grăniceresc secuiesc din Ciuc.

Românii nu fac parte din acest lot de privilegiați, fiindcă, potrivit ordonanței, aceștia își pierd dreptul de proprietari ai lotului de pădure cu care au fost împroprietăriți împreună cu orice drept de despăgubire de valorile investite în bunul forestier.

Conduși de milenarul spirit de justiție și obiectivitate, nemeșii dela Budapesta nu deposedează pe Români de pădurile lor fără a-i despăgubi. Și în această privință, vecinii noștri au fost cât se poate de largi dispunând (art. IV) să li se restituiască celor deposedați de bunurile lor suma pe care aceștia sau antecesorii lor au achitat-o statului român sau proprietarului ungur dela care ar fi cumpărat pădurea prin buna învoială.

Este nevoie să ne reamintim sumele simbolice pretinse de statul român dela cei împroprietăriți pentru pădurile ce li s'a atribuit pentru a putea aprecia generozitatea latifundiarilor unguri față de țăranii români în ce privește basmul despăgubirilor cari li s'au acordat.

Dobinzile după valoarea de cumpărare sunt iarăși excluse. In schimb, se restituiesc investițiile utile dacă acestea nu ar fi amortizate prin folosință. Ordonanța maghiară care detaliază toate amănuntele posibile acolo unde este vorba de a favoriza pe conaționali, nu precizează ce înseamnă „investiție utilă" cu vădită intenție de a lăsa organelor de aplicare aprecierea, a căror bunăvoință sau spirit de dreptate față de români este binecunoscută.

Astfel se petrec lucrurile în cazul în care pădurea a fost exploatată de cel împroprietărit cu respectarea raportului susținut, adică a făcut o „cultură normală" — cum spune ordonanța în această pădure. Dacă nu s'a respectat acest principiu sau dacă din anumite motive s'au tăiat anticipat adică s'a atacat fondul, Ordonanța prevede ca valoarea sumelor încasate din produsele realizate din aceste tăieri să se scadă din despăgubirile ce ar trebui să primească fostul împroprietărit. Ordonanța nu stabilește nimic ce se întâmplă cu acel deposedat care a tăiat produse anticipate în valoare mai mare decât totalul despăgubirilor. Socotind după spiritul de echitate în care s'a

legiferat, desigur că aceştia, pe lângă faptul că li s'a luat pădurea, trebue să mai achite şi diferenţa foloaselor în plus.

Mai mult, art. 14 decretează decontarea gospodăririi bunurilor expropriate şi dispune restituirea tuturor veniturilor realizate sub regimul românesc.

Deci, comunele române pe lângă că au fost expropriate au fost scoase până la urmă şi datoare prin acest „înţelept" act de legiuire cu efect retroactiv, care deposedează aceste comune de toate veniturile realizate din uzufructul bunului cu care au fost împroprietărite de români.

In schimb, comuna respectivă nu primeşte nimic pentru eventualele parchete restante din pădurea cu care a fost împroprietărită.

Din sumele încasate din aceste despăgubiri se recompensează foştii proprietari expropriaţi de pierderile suferite prin Reforma Agrară Română. Se exceptează dela aceste despăgubiri, evreii cari nu au dreptul la aceste recompense în afară de sumele primite dela Statul Român.

Ce se face cu pădurile astfel expropriate dela comunele româneşti?

Acestea trec în proprietatea statului. Intrucât însă interese de ordin obştesc ar reclama, aceste păduri pot fi atribuite de Ministerul Agriculturii altor persoane; desigur comunelor ungureşti sau altor instituţii şvoniste sau „vitejilor". Tot din interese de ordin obştesc, ordonanţa permite ungurilor folosirea ca islazuri a fostelor păduri transformate în păşuni.

Deasemenea pot cultiva agricol şi fostele terenuri supuse regimului silvic sau păduri transformate prin Reforma agrară română în terenuri agricole.

Prin urmare ungurii pot folosi sau cultiva şi pe mai departe bunuri forestiere în scopul determinat de Reforma Agrară Română fără a periclita cu nimic realizarea marilor principii de politică socială enunţată în expunerea de motive a Ordonanţei. Mai mult chiar conform art. VII al Ordonanţei terenurilor despădurite prin Reforma din 1921 pot fi şi colonizate; desigur de colonişti unguri. Iată consecvenţa actului de legiuire promulgat de unguri pentru a reîmpăduri terenurile defrişate şi a creia astfel ocupaţie pentru mâna de lucru.

Mai interesant este faptul că în rândurile ungurilor privilegiaţi cari se pot bucura astfel şi mai departe de binefacerile Reformei agrare româneşti din 1912, intră şi unii cetăţeni ne maghiari cari pot dobândi titluri de proprietari ai pădurilor luate dela români. Ordonanţa vizează pe cetăţenii străini cari au ajutat pe Unguri să-şi alipească Ardealul de Nord pentru care sprijin li se acordă ca plocon pădurile răpite dela ţăranii români. Din câte ştim, printre alţi cetăţeni străini,

cari au agitat problema reîntregirii Ungariei, au fost împroprietăriți autorii dictatului dela Viena: defunctul Conte Ciano și v. Ribentrop.

In schimb, cetățenii maghiari cari au admis Reforma agrară română și argumentat necesitatea ei, nu-și mai pot dobândi fostele proprietăți. Este cazul contelui Karalyi M. așa poreclitul „contele roșu" care prin legea XXVII/936 a fost exclus dela dreptul de a-și reprimi pădurile ocoalelor silvice Borlești Sâi etc. din jud. Satu-Mare.

Nu mai continuăm comentarul nostru asupra ordonanței fiindcă din cele arătate se poate vedea clar câtă consecvență, logică și spirit de echitate a stat la baza acestei legiuiri promulgată în scopul de a favoriza maghiarimea nobilă pe socoteala țăranului român.

Un lucru rămâne bine stabilit, ordonanța maghiară întocmită cu atâta furie împotriva Reformei agrare române, prin faptul că a considerat ca un privilegiu pentru cetățenii „aleși" ai națiunei maghiare menținerea împroprietăririi acestora sub regimul românesc, implicit a recunoscut, atât utilitatea cât și înaltul spirit de dreptate socială care a stat la baza acestei reforme care nu a făcut nici o deosebire între cetățeni.

Rezonanțele europene ale Reformei agrare române le-au creiat tocmai acest temei de dreptate socială care i-a stat la bază, efectele cărei reforme nu se vor putea anihila prin meschine interese a clicei aristocaților dela Budapesta.

L'abolition de la réforme agraire roumaine par le régime hongrois dans la partie Nord de la Transylvanie.

Après la cession de la partie Nord de la Transylvanie à la Hongrie, imposée en 1940 par le dicté de Vienne, le gouvernement hongrois a abrogé toutes les dispositions de la loi agraire roumaine de 1921, concernant la transmission de la propriété agricole aux paysans, et a confirmé de nouveau les anciens nobles hongrois dans leur qualité de propriétaires de ces terrains. Quant aux forêts, du territoire desquelles on a défriché quelques milliers d'ha pour les transformer en terres agricoles, les dispositions hongroises d'abolition ont prévu le rétablissement du *statu-quo* de 1940.

L'auteur de cet article montre que les dispositions d'abolition de la réforme agraire roumaine, prises par les autorités féodales hongroises, ont eu comme point de départ la millénaire et bien connue atitute de la noblesse hongroise d'opprimer le paysan roumain et de lui enlever même le dernier coin de terre qu'on lui a donné les lois roumaines.

L'auteur démontre l'absurdité des arguments invoqués par le gouvernements hongrois dans le préambule de l'Ordonance d'abolition et met en évidence le fait que les dispositions de cette réforme ont été maintenues dans le cas où les bénéficiaires auraient été de nationalité hongroise ou des combattant pour la cause hongroise. C'est ici la preuve éclatante de ces intentions antisociales et de la mauvaise foi hongroise. Par le maintient des dispositions de la reforme roumaine quand il s'agit des citoqens choisis de la nation hongroise, le gouvernement hongrois a démontré l'utilité et l'espris de justice qui se trouvent à la base de la réforme agraire roumaine de 1921.

VÂNĂTOARE ŞI PESCUIT

O STAŢIUNE DE CERVIDEE: SĂVĂRŞIN-ARAD

de GH. T. ARDELEANU
Student la Facultatea de Silvicultură din Bucureşti

In comuna Săvărşin, situată pe Valea Mureşului, cam la jumătatea distanţei dintre Arad şi Deva, se află Domeniul Regal, fost Domeniul Hunyady.

Acest domeniu cuprinde o pădure în suprafaţă de cca. 6.000 ha din raza comunelor Săvărşin şi Trouaşi. Inainte de Reforma Agrară din 1920, suprafaţa era mai mare.

Pădurea dela Săvărşin şi Trouaşi, împreună cu pădurile limitrofe, în majoritate proprietatea C. A. P. S.-ului, alcătuesc un complex păduros de aproximativ 18.000 ha în care se făcea cultură vânătorească intensivă.

Dreptul de vânat din pădurile Statului era arendat de către Administraţia Domeniilor Hunyady.

Atenţia era îndreptată asupra cervideelor şi mai ales asupra cerbului [1]).

Atât fostul proprietar, în trecut, cât şi Casa Regală, actualmente, au făcut mari sacrificii pentru menţinerea acestei specii, deşi realizarea acestui fapt reclama sacrificii materiale, de multe ori, nerăsplătite de rezultate.

Pădurile de aici sunt, în general, păduri de foioase: Quercinee în amestec cu fag, carpin, paltin, tei, jugastru şi altele, dintr'o regiune de dealuri mijlocii până la dealuri înalte. Altitudinile cresc dinspre Valea Mureşului spre lanţul de culmi ce desparte bazinul acestui râu de Crişul Alb. Liniştea merge crescând spre acest lanţ de culmi, unde se mai întâlnesc aspecte de pădure virgină. Vârstele arborilor sunt extrem de variate şi diversitatea amestecurilor procură în mod normal, o hrană destul de abundentă vânatului, constând, în bună parte, din jir şi ghindă. Mai jos, în locurile parcurse

1) Faptul este puţin cunoscut în literatura vânătorească. Staţiunea este citată ca un loc cu cerbi de calitate inferioară, în Cursul de Vânătoare predat la Politehnică, al D-lui Conferenţiar V. Cotta.

cu exploatări şi regenerate natural sau artificial, vânatul a găsit, în perioadele de alimentaţie insuficientă, pueţi tineri sau, obişnuit, ghinda din însămânţările, ce s'au executat cu mult timp în urmă în această regiune. Pe tot cuprinsul pădurei se află luminişuri ce produc iarbă pentru vânat, constituind locurile preferate de ieşire seara. Văile şi vâlcelele sunt destul de numeroase şi au un debit de apă aproape constant.

Indicii asupra existenţii naturale a cerbului în această regiune nu sunt. Stocul de cerbi actual se datoreşte în mod sigur colonizării făcute în anul 1887 de contele Hunyadi şi, probabil prezenţii anterioare a unui număr redus de exemplare, asupra cărora nu am putut obţine decât date vagi şi discutabile.

Cerbul de aici, în tot timpul anului, este de o culoare mai roşietică decât cel dela munte, adică decât adevăratul cerb carpatin. Ar fi interesant de văzut dacă această nuanţă a culorii şi dimensiunile mai mici ale animalului sunt consecinţe şi indicii ale degenerării sau pot fi considerate ca o tendinţă spre formarea unei varietăţi în cadrul speciei.

O altă remarcă de făcut este aceia asupra perioadei boncănitului care începe, de obicei, la 1 Septembrie şi ţine până la 1 Octombrie. Această ultimă dată nu a fost depăşită decât rar. In verile călduroase împerecherea începe chiar înainte de 1 Septembrie. Această decalare a perioadei bocănitului este greu de explicat şi poate fi atribuită temperaturii medii mai mari şi mai timpurii ce provoacă o grăbire a procesului fiziologic al cărui sfârşit este împerecherea, după cum poate fi atribuită unei influenţe hereditare, aşa cum s'ar deduce din discuţiile avute cu vânători mai bătrâni.

Toate celelalte însuşiri sunt cele comune.

Dela data colonizării, ocrotirea lui s'a făcut în mod intensiv. Astfel, pentru a-i spori hrana şi a-i asigura o desvoltare favorabilă s'au plantat în păduri: castanul porcesc, teiul, frasinul. Iarna i se dădea hrană artificială constând din castane şi ghindă. Au fost ani în care s'au recoltat special pentru acest scop până la 5.000 Kg castane şi 5.000 Kg ghindă, ce se dădeau după cum cereau necesităţile. Sarea se punea din abundenţă sub formă de blocuri, asemănătoare unor cărămizi mai mari, ce se procurau direct din comerţ. După războiu s'au făcut sărării în cadre de lemn, în care se punea sare pură amestecată cu lut. Fânul li se dădea în iesle acoperite, construite în mod obişnuit. Acest fân era natural şi uscat la fel ca cel pentru vite. In cazul zăpezilor mari se deschideau cărări speciale, cu sania, creindu-se o reţea de pârtii ce conduceau la locurile unde era plasată hrana.

Rezultatul acestor investiţii a fost obţinerea unui stoc extrem

de ridicat de cerbi, ce întrecea cu mult pe cel normal. Inainte de războiul celălalt, acest stoc era de circa 1.500 tauri şi 2.500 ciute. Densitatea normală a unui teren de suprafaţa acestuia, este de 200—600 exemplare. După războiu acest stoc a scăzut prin accentuarea braconajului. In prezent stocul se ridică la circa 1.500 exemplare. E vorba deci de un teren suprapopulat.

O constatare de o deosebită importanţă pentru cultura cerbului de aici este aceia că dela data colonizării şi până în prezent s'a produs o degenerare continuă. Trofeele scad în calitate din zi în zi. Prin 1912 ele au obţinut menţiuni la expoziţiile internaţionale. Trofee capitale nu există. O ideie despre această degenerare o putem face comparând coarnele exemplarelor împuşcate la două date diferite. Astfel un trofeu din 1928 a totalizat 165,5 puncte Nadler, iar în 1936, deci numai după 6 ani, altul n'a însumat decât 137,5 puncte. In măsurătorile făcute am luat pe cât a fost posibil trofee medii, adică cele mai frecvente. Desigur, evaluările a câtorva trofee nu sunt suficiente pentru a ne pronunţa asupra gradului de degenerare; ele ne spun totuşi că o degenerare există şi ea progresează.

Din informaţiile asupra motivului degenerării am ajuns la concluzia că ea se datoreşte nu atât unui element staţional ce ar prejudicia desvoltarea lui, ci cauza trebue căutată în suprapopularea terenului şi în lipsa unei selecţionări. Fostul proprietar al terenului nu admitea selecţionarea şi micşorarea stocului, deşi dorea o ameliorare a calităţii; două lucruri incompatibile. Totuşi unii, cred că se datoreşte lipsei unor elemente staţionale care îşi găsesc expresia în structura şi dimensiunile arboretului. Ceva precis nu se poate însă spune despre acest lucru, el rămânând să fie cercetat, după însăşi părerea aceluia care a emis aceste idei. Opinia că tocmai uşurinţa traiului, mediul mai puţin vitreg şi duşmanii nu atât de numeroşi ca la cerbul carpatin, pentru a determina o selecţie naturală care să-i menţină vigoarea fizică şi calitatea, în general, cred că nu este verosimilă. E ştiut doar că vigoarea şi trofeele de calitate sunt indiciile cele mai sigure ale unor condiţii de viaţă optime.

In orice caz acest neajuns trebuie înlăturat. Soluţia rămâne să fie încercată. Dacă se persistă în ideia menţinerii cerbului la Săvârşin, se impun, cred, una din următoarele două soluţii:

1. O selecţionare puternică prin împuşcare.

2. O exterminare a actualului stoc şi o recolonizare cu cerbi de bună calitate din Carpaţii noştri.

Efectele primei soluţiuni sunt problematice; ale celei de a doua prezintă mai multă siguranţă, dar comportă cheltueli mari şi o perioadă de timp de aşteptare.

In ce priveşte căprioru l, el este destul de răspândit în pădurea Săvărşin-Trouaşi. Fără o ocrotire specială, această specie a ajuns la o desvoltare foarte mare în trecut, producând trofee destul de frumoase. Ca dovadă a contingentului ridicat, este faptul că în intervalul 1930—1933 s'au împuşcat pe acest teren 1.560 exemplare.

Date fiind condiţiunile staţionale, cultura căpriorului este foarte indicată şi se pot obţine rezultate frumoase fără prea multe cheltueli. Unii cunoscători califică chiar această regiune drept o regiune specifică de căpriori. Părerea este justificată prin rezultatele din trecut, cu toate că a avut de suferit depe urma cerbului în număr aşa de mare.

Interesantă şi instructivă pentru încercările de viitor este colonizarea făcută cu l o p ă t a r i. Ei au fost colonizaţi pe domeniul dela Săvărşin la 1900. Menţinerea lor pe acest teren era explicabilă prin măsurile de ocrotire ce s'au luat. Acţiunea putea fi considerată ca reuşită.

Au dispărut însă complect în urma războiului 1914—1918 şi cu deosebire a revoluţiei din 1918, evenimente ce au dus la distrugerea lor prin braconajul intens din acea vreme.

O recolonizare nu s'a mai făcut. E probabil că existenţa lopătarului ar putea fi asigurată fără investiţii prea mari; condiţiile staţionale pledează pentru aceasta. Ar fi necesară o hrănire artificială în timpul iernilor grele, fără a avea caracterul celei practicate în trecut, şi o pază bună.

In concluzie, colonizarea lopătarului este o acţiune care merită osteneala unei încercări.

Une station de cervidés à Săvârşin (Dép. Arad).

En Transylvanie d'Ouest, dans la partie basse du bassin de la rivière Mureş, il y a un complex forestier de 18000 ha, situé sur le territoire des communes Săvârşin et Trouaşi (dép. Arad). Il s'agit ici d'une région de basses et de hautes collines, couvertes par des peuplements de feuillus. On y trouve surtout les chênes, suivis par le hêtre, le charme, le tilleul, des acérinés, etc., à des âges très variés.

Depuis 1887 on a y introdui le cerf. Il y en a aujourd'hui 1500 pièces. Malheureusement le cerf marque une tendance de dégénérescence.

De même, on a tâché, vers l'an 1900, d'introduire le daim (Cervus dama). Les conditions stationales étant favorables, l'action a été jugée réussite Mais, pendant la guerre de 1914—1919 tous les exemplaires ont été tués.

Enfin, on y trouve aussi, dans un grand nombre, le chevreuil. Il y est à l'état naturel. On peut dire, qu'il s'agit ici d'un territoire spécifique au chevreuil.

C R O N I C A

INTERNĂ

● Anul 1944.

Anul 1944 a fost, pentru neamul românesc şi pentru Ţara Românească, un an de imense încercări, suferinţe şi pierderi. Toţi le-am simţit, toţi le ştim prea bine. Nu este aci locul să le reamintim.

Pădurea românească, la rându-i, în anul expirat, a fost chemată să răspundă la foarte multe solicitări. Deaceea, a trebuit să se exploateze mai mult decât posibilitatea ei normală, atât ca lemn de lucru, cât şi ca lemn de foc. In plus, ea n'a fost cruţată de păşunatul vitelor, care în acest an, a fost aprobat la tot mai mulţi solicitatori.

Administraţiile silvice s'au achitat cu prisosinţă de însărcinările ce li s'au dat. Aşa că, cu toate greutăţile de tot felul întâmpinate, s'a putut face faţă cerinţelor multiple.

In ceea ce priveşte lemnul de foc, în preajma iernii 1944—45, se găseau în păduri şi pe rămpile gărilor cantităţi suficiente. Din păcate însă, dificultăţile de transport, accentuate în jumătatea a doua a anului, au împiedicat aprovizionarea marilor centre populate şi mai ales a Capitalei. S'a putut totuşi suplini lipsa transporturilor pe căile ferate, cu cele cu tracţiune animală. Aceste împrejurări particulare au făcut însă să se intensifice cu mult prea mult exploatarea pădurilor din jurul Capitalei.

In materie de legislaţie forestieră, anul expirat a adus o lege a recoltării coajei de molid, stejar, gorun şi a colţarilor (Mon. Of. 148/1944), precum şi o modificare a legii pentru protecţia pădurilor (Mon. Of. 144/944). Nenumărate sunt deciziile ministeriale — emanând fie dela Ministerul de Agricultură şi Domenii, fie dela Ministerul Economiei Naţionale — privind intensificarea exploatărilor şi reglementarea distribuirii materialelor lemnoase. In sfârşit, multe sunt deciziile referitoare la păşunatul vitelor în păduri.

Cu toată vitregia vremurilor, anul 1944 nu a fost lipsit de manifestaţiuni culturale. In primele luni ale anului, Cercul de studii forestiere al Societăţii „Progresul Silvic" a organizat — ca şi în anii precedenţi — un ciclu de 8 conferinţe, cu care prilej au putut fi ascultaţi d-nii: Prof. V. N. Stinghe (Amenajamentul nostru în viitor), M. Petcuţ (Câteva din speciile nobile în trecut şi azi), C. Dragu (Asigurările sociale şi muncitorii forestieri), V. Filip (Industrializarea lemnului în Transnistria), Th. Bălănică (Meteorologie forestieră), I. M. Pavelescu (Problema sortării lemnului brut la foioase), N. Rucăreanu (Valabilitatea unui amenajament) şi Eug. Vintilă (Cercetarea tehnico-biologică a lemnului).

Deasemenea, I. C. E. F.-ul a organizat, în zona sa de dispersare dela Mihăeşti-Valea Popii (jud. Muscel), un ciclu de 7 conferinţe, unde au vorbit d-nii: M. Petcuţ (Ce este pădurea?), Tr. Heroiu (Insemnătatea pădurii pentru

viaţa satelor), Prof. Gr. Eliescu (Duşmanii şi apărarea pădurii), Eug. Vintilă (Consideraţiuni de ordin practic din domeniul uscării şi conservării lemnului), M. Ghelmeziu (Intrebuinţări deosebite ale lemnului), At. Haralamb (Pădurea şi însănătoşirea pământului) şi Ilie C. Demetrescu (Pădurea din punct de vedere particular şi obştesc).

Pentru ambele cicluri pomenite s'au publicat dări de seamă în această revistă.

Trebue să mai amintim despre comunicările făcute de d-nii prof. D. A. Sburlan şi prof. C. C. Georgescu la Academia de Agricultură, unde au vorbit, primul, despre: Organizarea transporturilor de lemne privită prin prisma intereselor silvice şi agricole, cel de al doilea, despre: Pădurile din câmpia înaltă şi joasă a Olteniei.

In cadrul Academiei de ştiinţe, Secţia Botanică şi Zoologică, d-nii prof. C. C. Georgescu şi N. A. Constantinescu, au făcut o comunicare despre: Tipurile de păduri din regiunea şesurilor joase şi înalte ale Olteniei.

D-l I. I. Marinescu a vorbit la C. Lung Muscel, în cadrul Căminului Cultural din localitate, despre: Muscelul geografic şi silvic, iar d-l Cezar Cristea, în ciclul de conferinţe Agir, despre: Tehnică şi economie.

Nici în domeniul publicaţiilor bilanţul nu este negativ.

Dintre revistele forestiere, n'a putut apare decât Revista Pădurilor, care în al 56-lea an de apariţie (în realitate al 58-lea) a apărut doar în 4 caiete, însumând 323 pagini, cu un foarte variat şi interesant material.

Dintre revistele de popularizare, o menţiune se cade să se acorde revistei „Satul" care, atât cât a putut apare în acest an, a continuat a publica şi articole forestiere.

Trecem cu vederea diferitele articole publicate în ziare, neavând la îndemână materialul complet de documentare.

In afară de revistă, Societatea „Progresul Silvic" a mai dat la iveală, în anul expirat, următoarele lucrări:

1. „A 57-a Adunare Generală", un volum de 220 pagini, unde se găsesc amplu tratate următoarele subiecte:

a) Linii fundamentale ale politicii forestiere de mâine în România;

b) Opera instituţiilor forestiere la păstrarea, îmbunătăţirea şi restaurarea solului ţării.

2. Două din conferinţele ţinute în anul 1943, la Cercul de Studii forestiere şi anume:

a) At. Haralamb: Pădurea şi fenomenul torenţial. (54 pagini).

b) M. Ene: Păsările în protecţia pădurilor (24 pagini).

Institutul de Cercetări şi experimentaţie forestieră a publicat lucrarea d-lui D. A. Sburlan: „Construcţia şi exploatarea jilipurilor şi ulucelor (canalelor)" (100 pagini).

Editura „Viaţa Forestieră", la rându-i, a dat la iveală, volumul de 238 pagini al d-lui V. V. Vasiliu: „Legiuiri forestiere. Indicator cronologic şi alfabetic. 1910—1943".

D-l Ing. G. Pană, a publicat, cu concursul Casei Pădurilor Statului, lucrarea d-sale despre: „Uscarea artificială a lemnului" (100 pagini).

Demn de menţionat este efortul făcut de d-nii Alex. Butoi şi D. Burghelea, care au scos o mică agendă forestieră de buzunar, intitulată: Excelsior C. T. S. 1944/45.

Pe tărâm profesional, menţionăm că Societatea „Progresul Silvic", care din motive de forţă majoră nu-şi putuse ţine „Adunarea generală" în luna

Mai, a ţinut-o abia la 12 Noembrie. Cu acel prilej, la conducerea Societăţii s'a înscăunat un Comitet Provizoriu, cu misiunea de a gira afacerile Societăţii până la Adunarea Generală din anul următor.

T. H. Cr.

ACUM 50 ANI.

● In primul număr al anului 1895, Revista Pădurilor înscria mândră pe frontispiciu: al 10-lea an dela apariţie. Asta înseamnă că în 1945 va trebui să sărbătorim 60 de ani de viaţă ai Revistei. Este şi acesta un eveniment de adăogat la capitolul realizări, de care Corpul Silvic Român poate fi mândru, căci în Societatea celorlalte periodice din cultura română, vârsta atinsă de Revista noastră impune respect. Ea a dobândit rang de Instituţie de Cultură şi trebue tratată ca atare pentru contribuţia deosebit de însemnată, adusă în paginile ei, şi în afară de Şcoală, la propăşirea Silviculturei în Ţara Românească.

● Revista Pădurilor continuă să apară, în primul trimestru al anului 1895, lunar în 32 de pagini (deci 6 coale pe trimestru!). Inaugurarea primului număr nu se face cu „Anul Forestier 1894", ci cu o chestiune la ordinea zilei atunci şi anume: *„Militarizarea agenţilor silvici"*, despre care scrie un articol de 8½ pagini profesorul *N. R. Danilescu.* [Despre anul forestier 1894 au fost scrise consideraţiunile respective în ultimul număr al Revistei din anul considerat. Acela este şi primul „An forestier", ca gen literar vorbind, scris în paginile Revistei Pădurilor].

Ideea centrală în articolul lui Danilescu este însă organizarea Corpului Silvic, care în administraţia Ţării Româneşti număra atunci abia 30 de ani de viaţă. Ceea ce înseamnă că avea destule deficienţe. Incât pentru motive de apărare naţională, în sensul strict al cuvântului, dar mai ales pentru a întări disciplina de corp, preconiza militarizarea agenţilor silvici. De aci decurgea o întreagă altă serie de probleme, dintre care aceea a *uniformei* încă preocupa spiritele înaintaşilor noştri. Merită să subliniem faptul că în sprijinul tezei susţinute, N. R. Danilescu aduce o bogată documentare din administraţia silvică franceză şi germană, despre care se dau în Revistă chiar articole speciale, traduceri din literatura respectivă. Pentru cine urmăreşte problema organizărei Corpului Silvic, articolul lui N. R. D. este o sursă de luat în seamă.

● In acelaş cadru al chestiunilor de Corp şi administraţie, subliniem o mică notiţă cu un mare subiect: *Şcoala Superioară de Păduri.* Este vorba acolo, în paralel vorbind, ca despre o Şcoală Superioară de Răsboiu, din cariera militară, care însă la noi ar avea de scop să formeze *dar şi să promoveze* elitele corpului silvic. Pentru grija de viitorimea silvică şi dorinţa de ridicare a standardului spiritual al Corpului, manifestate în acest scurt comentariu ai unui articol din Revue des Eaux et Forêts, înaintaşii noştri înregistrează încă o notă pentru respectul ce li-l datorăm. Ei erau oameni înţelepţi. Chestiunea nu a pierdut nimic din actualitate, în decursul timpului.

● Problemele de specialitate, de tehnică silvică, sunt de asemeni des-

bătute. De exemplu: „*Experienţe asupra efectelor tăierilor de răriturî*“ scrie 2½ pagini G. S. Autorul arată cum studiile din Franţa au condus la concluzia că răriturile efectuate în etajul dominant („lămuririle de sus“, în terminologia epocei) dau rezultate mai bune decât cele în etajul dominat („lămuririle de jos“).

In „*O privire asupra exploatării pădurilor statului*“, Marin Petrescu demonstrează în patru pagini că tăerea pădurilor cu rezerve (seminceri) nu este cea mai fericită metodă de exploatare, dar nu-i vina silvicultorilor că nu se aplică alte metode. Şi acest lucru este bine să se ştie pentru bunul renume al Corpului.

In 8½ pagini în jurul subiectului „*Tratamentul în codru şi tăerile pe suprafaţă*“, profesorul T. G. Pietraru face un amplu comentariu al conferinţei lui N. G. Popovici, ţinută la Soc. Progresul Silvic. Profesorul preconizează însămânţările artificiale sub masiv atunci când sunt rari anii de sămânţă.

„*Revoluţia cea mai potrivită pentru pădurile de brad*“ semnată de G. S. este tot un comentariu pe marginea experienţelor efectuate în acest sens la Staţiunea de Cercetări Forestiere de pe lângă Şcoala Silvică din Nancy.

Un gen nou întâlnit este acela al monografiilor. Il inaugurează El. Apostolescu cu 6½ pagini vorbind despre „*Pădurile judeţului Dorohoi*“.

Dacă subiectul interesa, nu erau dispreţuite chiar traducerile pur şi simplu ale articolelor din publicaţiile de peste graniţă.

Astfel s'a făcut cu „*Procedee pentru extragerea seminţelor din conurile răşinoaselor*“ aşa cum sunt întrebuinţate în Germania şi „*Temperaturile extreme anuale în pădure şi la câmp*“ un articol al lui Schubert. Ceea ce înseamnă că nu numai problemele de cultură silvică, ci şi cele de meteorologie forestieră îşi aveau ecoul lor în preocupările înaintaşilor.

● Dar Societatea „Progresul Silvic“ înţelegea să trăiască prezentul (acel „vivre sur le vif“) şi în altă formă şi anume aceea a conferinţelor. In adevăr, în cadrul solemn al auditorului bucureştean, la care — după cum se notează în Revistă — participa în număr din ce în ce mai mare şi silvicultori (!?) sunt desbătute tot probleme de interes pentru pădurile noastre. Conferinţele ţinute în Februarie 1895 au fost trei la număr şi anume: Dem. Ionescu-Zane: „*Despre proprietatea rurală la munte şi podgorie* a foştilor clăcaşi, împroprietăriţi prin legea din 1864, *din punct de vedere forestier*“; N. G. Popovici: „*Codrul şi tăerile pe suprafaţă*“ şi însfârşit D. Papinian: „*Necesitatea organizărei Corpului Silvic al Statului*“.

● Din examinarea notelor şi comunicărilor diverse, constatăm că fără a întreţine o Revistă a Revistelor, cum am făcut noi în ultimii 15 ani, înaintaşii noştri consultau multe reviste străine, ca: Revue des Eaux et Forêts (în primul rând), apoi Ciel et Terre, Revue Scientifique, Astronomie (pentru articole de meteorologie), Quarterly Review, Science Progress, Nature, Gardener's Magazine, Timber Trades Journal, etc în felul acesta se putea afla şi comunica şi altora despre cercetările din Rusia în legătură cu „Pădurile şi umiditatea solului“, ori întrebuinţarea în Japonia a „Conductelor de lemn“ pentru distribuţia apei în localităţi, ori „Tuburi de pastă de lemn“ întrebuinţate în America pentru protejarea conductorilor electrici subterani, „Impuţinarea pădurilor în Rusia“ în regiunea industrială din Urali, „Din lucrările Societăţii forestiere americane“, făcând să circule numele lui Fernow, care arăta, în America, necesitatea intervenţiei Statului pentru a împiedica risipa pădurilor, „Des-

voltarea arborilor şi precipitaţiile atmosferice", „Mijloace pentru a populariza binefacerile pădurilor" sau „Chestiunea pădurilor în Englitera" „Laricele în Englitera", „Consumul lemnului în Englitera", despre „Tratamentul grădinăritului" în Jura, despre „Vânătoarea în Boemia" şi „Piscicultura", în special în materie de salmonizi, în Anglia, Canada şi St.-Unite. „Comerţul de lemne în Norvegia„ etc.

● Relaţiile cu lumea forestieră de peste hotare erau şi în altă formă cultivate, mai ales datorită faptului că unii dintre ei îşi completau studiile din ţară în special la Nancy, în afară de alţii pe care îi trimetea Administraţia pentru specializare atât în Franţa cât şi în alte ţări. In cadrul acestor relaţii, semnalăm pentru perioada de care ne ocupăm, participarea la manifestaţiuni de recunoştinţă faţă de un fost profesor, cotizând între ei pentru strângerea fondurilor necesare ridicării unui bust lui Mathieu (autorul Florei Forestiere).

● Concluzia examinării Revistei Pădurilor în primul trimestru al anului 1895, pentru noi cei de azi, este foarte preţioasă: Inaintaşii noştri ştiau *şi ei* „să facă" o revistă bună. In al 10-lea an de existenţă, Revista Pădurilor se prezintă într'o formă majoră. Tehniceşte vorbind. Iar judecând după natura subiectelor, se dovedesc atenţi şi activi în probleme profesionale şi de corp, informaţi şi familiarizaţi cu preocupările forestiere chiar dincolo de orizonturile europene, pasionaţi foarte pentru chestiunile de silvicultură, pe care le ţineau în mare cinste. Inaintaşii noştri voiau să fie silvicultori!

T. Bălănică

CINEGETICĂ

● **Anul vânătoresc 1944.**

Numeroase erau semnele care, la începutul anului 1944, ne dădeau speranţa că acesta va fi anul păcii. Oameni politici şi strategi cu renume mondial, examinând potenţialul economic şi militar al ţărilor încleştate în luptă, dădeau ca sigură începerea anului 1945 fără bubuit de tunuri. Şi totuşi, la sfârşitul anului 1944, nu am văzut decât zorile păcii, care de data aceasta erau tot mai clare şi care trebue să însemneze încetarea ostilităţilor cel puţin în al şaptelea an dela începutul lor.

Sub aspectul vânătoresc general, dintre cei patru ani de când Ţara noastră se găseşte în război, anul 1944 a fost cel mai greu. Deşi iarna nu prea friguroasă din 1943/44 şi vremea favorabilă din primăvara 1944 ne îndreptăţiau să nădăjduim într'o sporire însemnată a efectivului de vânat mic, în special de iepuri, cum dealtfel s'a şi verificat în sezonul de toamnă, totuşi împrejurările n'au permis vânătorimii să utilizeze acest frumos efectiv de vânat. Farmecul vânătoarei la pasajul de raţe şi de sitari din primăvară a fost umbrit de îngrijorarea cauzată de ajungerea războiului pe teritoriul ţării, iar mugetul de cerb din toamna anului 1944 a fost înecat în ropotul de mitraliere şi bubuitul de tunuri tocmai în regiunile noastre cu cei mai numeroşi şi mai puternici cerbi.

Ca totdeauna în vremuri tulburi, aşa şi în acest an, vânătorimea a trebuit să depună armele, care în multe regiuni n'au fost restituite până la încheierea sezonului de iepuri. Greutatea din ce în ce mai mare de a obţine

cartuşe de vânătoare a făcut să scadă şi randamentul acelor vânători, care şi-au putut păstra armele.

Incetarea legăturilor comerciale de până acum şi faptul că Ţara încă n'a reuşit să încheie convenţii comerciale cu ţările, azi, amice, au făcut să nu mai avem pe piaţă arme de vânătoare noui, iar cartuşele cu alice, tot mai rare, să ajungă la preţuri de 200 lei bucata. Adăugând la toate acestea greutăţile de transport, ne explicăm de ce activitatea vânătorească legală a fost redusă, rezumându-se la vânătorile organizate în apropiere de localitate, unde transportul încă mai era posibil. La aceste reuniuni vânătoreşti, însă „tablourile" realizate au fost mai bogate ca în anul trecut.

Cu atât mai mare este meritul *Cooperativei vânătorilor*, care depunând mari eforturi la sfârşitul anului 1943 şi începutul anului 1944, a reuşit să facă un import însemnat de cartuşe, pe care l-a distribuit acţionarilor săi cu preţul de 22 şi apoi cu 35 lei bucata, faţă de 80 şi mai târziu 180—200 lei costul unui cartuş pe piaţă.

In ce priveşte *legiuirile vânătoreşti*, în primele luni ale anului, în Consiliul superior al vânătoarei, au continuat discuţiunile asupra anteproectului de lege al vânătoarei. Reprezentanţii silvici în acest consiliu au combătut cu energie unele articole ale acestuia, care nu remediau situaţia dăunătoare intereselor administraţiilor silvice, împotriva căreia se duce o luptă de peste 20 ani. Până la urmă anteproectul a fost abandonat.

In sectorul *administraţiei vânătoreşti* nu avem de înregistrat vreun fapt deosebit. Imprejurările creeate de războiu pe teritoriul ţării, de bombardamentele aeriene şi consecinţele lor, — evacuarea şi dispersarea serviciilor, — n'au fost prielnice realizărilor mari, sau întocmirii de planuri de durată. S'a căutat a se face cât mai puţin simţite efectele acestei stări excepţionale. Inregistrăm doar urcarea costului permisului de vânătoare dela 1410 lei la 2940, prin care s'a urmărit creearea unui fond de cca 40 milioane lei (din suma de 1180 lei la fiecare permis) la dispoziţia Uniunii Generale a vânătorilor din România şi a Direcţiunii Economiei Vânatului, în scopul acoperirii unor cheltuieli, considerate de iniţiatori ca fiind de interes general vânătoresc. Nu ştim în ce scop au fost întrebuinţaţi aceşti bani. Fapt este însă că nici din acest fond, nici din acela cu afectaţie specială nu s'a dat nimic în anul financiar 1943/44 pentru întreţinerea terenului didactic de vânătoare dela Brăneşti şi nici pentru alte scopuri vânătoreşti urmărite în cadrele administraţiilor silvice (şcoli, excursiuni, etc.), deşi Direcţiunea Economiei Vânatului a fost sesizată din timp asupra acestei chestiuni. Acest teren a fost subvenţionat în acest an, numai de Casa Pădurilor Statului.

Salmonizii din apele de munte au avut de suferit, poate, mai mult decât vânatul, din cauza întrebuinţării de explosivi rămaşi dela trupele în retragere. Faptul că, spre deosebire de vânat, peştele este localizat pe o suprafaţă mică, face ca efectul acestor mijloace de distrugere să fie mai simţit.

Presa cinegetică a înfruntat bărbăteşte toate greutăţile cauzate de lipsa de hârtie şi de criza de colaboratori, precum şi de scumpirea excesivă a tiparului. Dintre cele două reviste vânătoreşti, „Carpaţii" şi-a continuat apariţia regulată, dându-ne doar o singură dată un caet pe două luni, Sistemul numerelor duble a fost mai frecvent la „Revista Vânătorilor", care în treacăt amintim, în acest an împlineşte 25 ani de apariţie. In ce priveşte „Revista Pădurilor" din nici un număr al ei n'a lipsit articolul cu subiect vânătoresc şi nici paginile cronicei cinegetice. Apariţia de noui nume de autori atât la articole cât şi la cronica cinegetică şi reproducerea de clişee reprezentând ceva din realizările breslei silvice în materie de vânătoare şi piscicultură, ne face să

credem într'o creştere a interesului acesteia faţă de problemele de acest gen. Intregistrăm, în deosebi, numărul mare de elemente tinere, care deşi se găsesc încă pe băncile şcoalei, au publicat totuşi articole în revistele noastre vânătoreşti.

La Facultatea de silvicultură, dacă partea teoretică a cursului de vânătoare a fost predată aproape ca în vremuri normale, în schimb, aplicaţiile au fost stânjenite de lipsa mijloacelor de transport. Nici vizitarea unor terenuri de vânătoare şi fonduri de pescuit bine gospodărite, din apropierea Capitalei şi nici excursiunea de studii dela sfârşitul anului şcolar n'au mai putut avea loc. Inregistrăm aci, însă, demersul făcut de Facultate pe lângă Direcţiunea Economiei Vânatului pentru a i se acorda un fond de pescuit, pe care să-l amenajeze în scop didactic. Nădăjduim că va găsi înţelegerea necesară, iar cronicarul din anul viitor va putea înregistra încă o înfăptuire.

La Casa Pădurilor activitatea cinegetică şi piscicolă s'a resimţit din aceleaşi cauze. Deşi toate pregătirile erau făcute, a trebuit totuşi să se renunţe la colonizarea fazanului în două păduri, destinate să devină centre pentru răspândirea acestei frumoase şi valoroase specii de vânat, în două provincii ale ţării. Este vorba de pădurea Hotărani, Ocolul silvic Caracal şi pădurea Bălteni, Ocolul silvic Vaslui, rezervate pe seama Casei Pădurilor Statului pentru cultura şi valorificarea în regie şi destinate a deveni terenuri model. Nu s'a mai putut da îngrijirea cuvenită nici altor două terenuri din Moldova, devenite teatru de războiu. In schimb, la vânătorile organizate în pădurile Albele şi Manafu, jud. Vlaşca, gospodărite deasemenea în regie de Casa Pădurilor, s'a obţinut un frumos rezultat moral şi material, prin participarea unor persoane distinse din viaţa noastră publică şi prin rezultatul material de 328 iepuri, 46 fasani şi 4 vulpi.

In ce priveşte *Societăţile A.V.I.S.*, — nu avem decât puţine ştiri din provincie. Multe din ele au fost împiedicate de împrejurări să culeagă rodul ostenelilor de un an în materie de îngrijirea terenurilor. A.V.I.S. Bucureşti însă a desvoltat aceeaşi rodnică activitate cu care ne obişnuise în trecut.

După cum vedem, anul 1944 a fost un an greu pentru vânători şi vânat. Nici acest sector n'a scăpat urmărilor războiului. S'au depus totuşi sforţări pentru a reduce la minimum posibil pierderile inevitabile în vreme de războiu. Dar anul 1944 a adus, de drept, în patrimoniul Ţării frumoasele terenuri de vânătoare din Nordul Ardealului. Dacă împrejurările n'au permis vânătorilor români să le şi ia în stăpânire până acum, este chestiune numai de timp de a se putea bucura de revederea locurilor, unde au trăit unele din cele mai frumoase clipe din viaţă şi de a porni la lucru pentru vindecarea rănilor trecutului.

Ştim că, în concepţia modernă, sănătoasă, din ultima vreme, vânătoarea nu este un privilegiu al celor cu strălucită stare materială, deoarece încă de mult ea este accesibilă şi celor cu punga mai modestă; vânătoare nu însemnează numai ucidere, ci şi grijă pentru făpturile lui Dumnezeu, iar ceeace se împuşcă reprezintă numai rodul muncii ocrotitorului. Vânătorul împlineşte o poruncă a naturii, care a lăsat sălbătăciunile să servească trebuinţelor omului; vânătoarea nu este un lux, ci o necesitate trupească şi sufletească după o muncă încordată. Aşa fiind, vânătoarea trebue să intre în preocupările noastre chiar în vremurile grele pe care le trăim. Cu cât greutăţile sunt mai apăsătoare, cu atât este mai mare şi trebuinţa de refacere a forţelor fizice şi morale, iar pentru aceasta vânătoarea bine înţeleasă şi pescuitul de păstrăvi cu undiţa, constitue mijloace neîntrecute.

Vasile Cotta

JURISPRUDENȚĂ

Temeiul legal al exproprierii golurilor alpine se găsește în dispozițiile art. 14 și 15 din legea pășunilor din 1920 și art. 23 din legea de reformă agrară din 1923. Ambele legi au fost declarate constituționale prin art. 137 din constituția dela 1923.

Prin aceste texte se admite exproprierea pentru cauză de utilitate națională a tuturor golurilor alpine proprietate particulară.

La exproprierea fiecărui gol în parte nu este necesară constatarea nevoii de pășune deoarece nici un text de lege nu pretinde aceasta ci numai instrucțiunile Ministerului Agriculturii și Domeniilor cari nu sunt obligatorii pentru instanțele de judecată.

C .Dragu

CURTEA DE APEL DIN BUCUREȘTI SECȚIA 5-a

Deciziunea Agrară No. 27. — Ședința publică dela 28 Decembrie 1943.

Pe rol termenul fixat pentru judecarea apelului făcut de A. C. și C. C..... în contra hotărîrii No. 4/932 a Comisiunei de Ocol pentru expropriere depe lângă Judecătoria Mixtă Vălenii de Munte jud. Prahova.

La apelul nominal s'au prezentat apelanții..., intimații Ministerul de Agricultură și Domenii.... și Direcțiunea Generală a Casei Pădurilor Statului, lipsind apelanții G. Gr. C. și A. Gr. C.... și intimații Prefectura jud. Prahova și Obștea locuitorilor din com. Mâneci-Ungureni Prahova.

Procedura complectă.

. . . . . .

Ministerul a cerut exproprierea golului de munte și prima instanță a încuviințat această cerere; mai târziu s'a cerut o expertiză care să vadă dacă este cazul să fie expropriat acel gol de munte și expertul a conchis că este gol de munte și pășune de rezervă.

Pe baza art. 14, 15 și 16 din legea pășunelor comunale din 24 Septembrie 1920, a art. 3 din legea pentru administrarea pădurilor și 23 din Legea Agrară, cere respingerea apelului ca nefondat.

D-l avocat .... din partea apelanților declară că-și rezervă dreptul să facă recurs pentru neconstituționalitatea art. 14, 15 și 28 din legea pășunilor comunale și a art. 23 din Legea Agrară.

. . . . . .

C u r t e a

Asupra apelului făcut de . . . ., în contra hotărîrii Nr. 4/932 a Comisiunii de Ocol pentru expropriere depe lângă Judecătoria Mixtă Vălenii de Munte jud. Prahova.

Având în vedere actele și lucrările dosarului, ... din care rezultă în fapt următoarele:

Ministerul Agriculturei și Domeniilor prin adresa No. 1529 din 11 Ianuarie 1930 a ordonat Consilieratului Agricol jud. Prahova ca să solicite con-

stituirea Comisiunei de Ocol respective pentru exproprierea golurilor de munte din regiune, motivat fiind acest ordin de insuficiența islazurilor în regiunile de munte, unde creșterea vitelor formează o bogăție principală pentru țară, astfel că aplicarea dispozițiunilor art. 14, 15, 16 și 18 din Legea pășunilor comunale a devenit o necesitate imediată.

In urma acestei intervenții a Ministerului Agriculturei și Domeniilor, a fost constituită Comisiunea locală de expropriere Vălenii de Munte pe lângă Judecătoria Mixtă cu acelaș nume și printre altele a fost sesizată și cu *exproprierea golului de munte „Ulița" situat pe teritoriul com. Măneci-Ungureni jud. Prahova.* . . . .

Comisiunea de ocol prin hotărîrea No. 4 din 25 Mai 1932, a expropriat pe seama Statului acest gol de munte, lăsând proprietarului pentru vitele necesare exploatării pădurei 5.60 ha indicate pe schița de plan depusă de proprietar la dosar, *a mai expropriat pentru drum o fâșie de 60 metri prin pădurea Ulița și 6 ha pentru pâlcuri de adăpost*, indicând drumul de acces la golul acestui munte și fixând prețul la 1.000 lei ha.

. . . . . .

In contra acestei hotărîri de expropriere *proprietarii* . . . . golului de munte expropriat *au declarat apel*, care prin sentința civilă No. 155 din 19 Aprilie 1940 a Tribunalului Prahova S. 4, *a fost admis*, reformându-se în totul hotărîrea apelată No. 4 din 25 Mai 1932 a Comisiunei de Ocol de exproprierea golului de munte „Ulița" susnumit, proprietatea apelanților, ...

. . . . . .

Având în vedere că față de soluțiunea împărtășită de Tribunal, Statul a declarat recurs, care prin deciziunea acestei Curți cu No. 38/942 a fost admis, casându-se sentința și reținându-se procesul pentru judecarea în fond.

Că deci urmează a se vedea azi, dacă soluțiunea primei instante care a fost atacată cu apel este bine pronunțată.

Că pentru a casa sentința Tribunalului s'a avut în vedere că din succesiunea legilor cu caracter de reformă agrară se vede că legiuitorul a urmărit prin aceste legi sporirea întinderii proprietății țărănești prin exproprierea terenurilor cultivabile din proprietatea rurală particulară, creindu-se astfel posibilitatea ridicării standardului de viață a păturei rurale.

Având în vedere că singura rațiune a succesiunei acestor legi a fost insuficiența fondului imobiliar în vederea scopului urmărit, ceeace a determinat lărgirea treptată a bazelor de expropriere din care cauză fiecare din legile posterioare ratificând exproprierile din trecut, dispune noui exproprieri pe baze mai largi, fapt ce explică Legea Reformei Agrare prin art. 2 declară definitiv expropriate terenurile expropriate pe baza Decr. Lege 3697/1918, prin aplicarea scării progresive anexate lui, prin dispozițiunile următoare stabilind principiile nouilor exproprieri în complectarea celor deja efectuate, iar prin dispoz. art. 23 nu numai că nu desființează dispozițiunile legii pășunelor care era anterioare, ci din contră reduce în vederea facilitării pășunelor comunale cota intangibilă a proprietarilor particulari chiar și sub 100 ha și la finele textului confirmă în mod special, că Legea pășunelor promulgată prin I. D. R. No. 3865 din 22 Septembrie 1920 se complectează cu dispozițiunile acestui text din legea agrară, cu alte cuvinte puterea legei pășunelor a fost menținută și pentru mai târziu, urmând să aibă aplicațiune concomitent cu legea reformei agrare, complectându-se una cu alta.

Având în vedere că art. 23 din Legea Reformei Agrare în baza art. 137 din Constituția anului 1923 a devenit Constituțional și că în consecință și

legea pășunelor comunale pe care acest text din legea reformei agrare o complectează a căpătat și ea acelaș caracter constituțional și cum nici prin art. 23 suscitat și nici prin alte texte din legea reformei agrare nu s'a abrogat nici-o dispoziție din legea pășunelor comunale, concluziunea logică și juridică care se impune este că legea pășunelor comunale a rămas în vigoare în totul, implicit deci și cu privire la înființarea pășunelor alpine, neputându-se susține nici măcar că ar fi fost abrogată în mod indirect și implicit prin dispoz. art. 157 din Legea Reformei Agrare, ca având dispoziții contrarii acestei legi, căci prin art. 23 din legea din urmă se declară, din contră că Legea pășunelor comunale se complectează prin dispoz. acestui text și deci se menține.

Că deci urmează a se găsi în principiu ca potrivit dispoz. art. 23 din Legea Reg. Agrare și a celorlalte dispoziții din această lege, dispozițiile art. 14, 15 și 28 din Legea pășunilor comunale nu sunt abrogate.

Considerând pe de altă parte că legea pășunilor comunale prin dispoz. art. 14 și 15 comb. cu art. 28 în cazul când nu se vor putea constitui pășuni comunale, de șes, de munte și de deal, îndestulătoare pentru toate necesitățile comunei, dispune că pentru favorizarea creșterii vitelor să se exproprieze în favoarea Statului pe baza aceluiaș principiu de utilitate națională, toate golurile de munți pășuni alpine și pășunile din regiunea inundabilă ale Dunării și Prutului, aceste pășuni urmând să servească pentru vitele locuitorilor din comunele cari se găsesc într'o rază până la 80 km la munte și până al 50 km la baltă dându-se preferință crescătorilor de oi din regiunile muntoase.

Că este exact, după cum se arată de altfel și în apel, că în conformitate instrucțiunile Ministerului Agriculturei și Domeniilor publicate în Mon. Of. 128/920 Comisiunile locale de exproprieri sunt organele cari erau obligate de îndată după apariția legii să adune materialul justificativ pentru exproprierea golurilor de munte, dresând la fața locului în comunele din raza golului respectiv procese verbale constatatoare de necesitățile comunelor în raport cu numărul vitelor existente, urmând ca apoi pe baza acestor date Comitetul Agrar să-și dea avizul și instrucțiunile necesare la exproprierea acestor pășuni alpine, ceeace nu s'a făcut în cauză, fapt ce a determinat pe proprietari să susțină că exproprierea cerută azi ar fi inadmisibilă și că azi administrarea acestor dovezi ar fi neconcludentă întrucât n'ar fi posibil să se constate azi nevoile existente în anul 1920.

Având în vedere însă că instanța de casare a înlăturat această susținere, pe care de altfel o împărtășise prima instanță de apel, arătând că dacă este exact că în cauză nu s'a dat într'adevăr avizul Comitetului Agrar și că azi nu se poate obține un asemenea aviz, Comitetul Agrar fiind desființat, dar lipsa unui asemenea aviz cerut numai de instrucțiuni și nu de textul legei nu poate să facă inoperantă însuș legea pășunilor, mai ales că atribuțiunile Comitetului Agrar au trecut asupra Ministerului de Domenii, care s'a pronunțat în cauză în sens pozitiv asupra necesității acestei exproprieri afirmând în adresa către Consilieratul Agricol jud. Prahova, lipsa și insuficiența pășunilor îndestulătoare din regiune.

Că dacă este adevărat iarăși că în cauză nu s'au făcut nici constatările în fapt de către Comisiunea locală cu privire la insuficiența pășunilor în raport cu numărul de vite din comunele din raza de 80 km dela golul de munte al cărui expropriere se cere, dar nici aceasta nu poate să aibă drept consecință imposibilitatea aplicării legei pășunilor ci în cel mai rău caz poate să ducă la obligarea Ministerului de a efectua cercetările necesare și a dovedi existența în cauză a condițiunilor cerute de art. 14 și 15 din Legea

păşunilor în vederea exproprierii, iar faptul că o asemenea dovadă ar fi în contradicţie cu instrucţiunile Ministerului din 1920, care impunea efectuarea lor de îndată, ar putea să aibă de consecinţă cel mult o dificultate în administrarea acestor dovezi, iar nu decăderea Ministerului din acest drept, mai ales că din textul art. 14 şi 15 din legea citată, rezultă că exproprierea golurilor de munte se va face treptat, fără ca să fixeze vre-un termen fatal pentru efectuarea acestor lucrări.

Având în vedere că în urma celor de mai sus s'a încuviinţat probatoriile cerute de Minister, necesare pentru a stabili dacă golul de munte întruneşte condiţiunile legale pentru a fi considerat ca atare şi pentru stabilirea dacă sunt întrunite celelalte condiţiuni pentru expropriere şi în acest scop s'a numit expert şeful Ocolului Silvic local pentru a constata şi a se pronunţa dacă muntele Uliţa situat pe teritoriul comunei Mâneci-Ungureni, Prahova, constituie un gol de munte susceptibil de a fi expropriat în conf. cu legea păşunelor comunale.

Având în vedere că prin raportul de expertiză întocmit de Inginerul Silvic Vasile Lazăr, şi aflat la dosar, acesta conchide că golul muntelui „Uliţa" proprietatea moşt. Cantacuzino situat pe teritoriul comunei Mâneci-Ungureni jud. Prahova, fiind situat deasupra vegetaţiei forestiere, este un gol de munte în sensul art. 15 din Legea pentru înfiinţarea păşunelor comunale din 1920 şi art. 3 din Legea pentru administrarea pădurilor din 1930;

Că este deasemenea o păşune de rezervă în sensul art. 43 din legea pentru organizarea păşunatului din 30 Aprilie 1923 şi art. 4 din Legea pentru organizarea păşunelor din 19 Martie 1943 şi deci susceptibil de expropriere,

Văzând şi certificatul No. 256/1943 al Camerei de Agricultură Prahova, în satisfacerea art. 14 şi 15 legea păşunelor.

Că în asemenea situaţie fiind satisfăcute toate dispoziţiunile legilor citate, Curtea constată că bine Comisiunea de Ocol prin deciziunea atacată a pronunţat exproprierea şi prin consecinţă apelul urmează a fi respins ca nefondat.

In ce priveşte declaraţiunea apelanţilor că vor face recurs pentru neconstituţionalitatea art. 14 şi 15 şi 23 din Legea păşunilor comunale şi art. 23 din Legea agrară, urmează a se lua act de această declaraţiune.

Pentru aceste motive,

Ascultând şi concluziunile d-lui Locţiitor de Procuror

In numele legii, Decidem:

Respinge ca nefondat apelul făcut . . . . în contra hotărîrei Nr. 4/1932 a Comisiunii de Ocol pentru expropriere depe lângă Judecătoria Mixtă Văleni de Munte jud. Prahova.

Ia act de declaraţia numiţilor apelanţi . . . . că-şi rezervă dreptul de a face recurs pentru neconstituţionalitatea art. 14, 15 şi 28 din Legea păşunilor comunale şi art. 23 din Legea Agrară.

Dată şi citită în şedinţă publică azi 28 Decembrie 1943.

R E C E N Z I I

CĂRŢI

Ing. N. Chiriacescu şi *Ing. I. Lungu:* *Tabele de cubaj* pentru arborii doboriţi şi materialul lemnos din fabricile de cherestea.

Cartea ajutătoare de cea mai mare folosinţă în întreprinderile forestiere de orice fel este tabela de cubaj. Ocolul silvic, fabrica de cherestea, depozitul de cherestea nu pot trăi fără tabela de cubaj. Nici studentul dela Facultatea de Silvicultură sau elevul dela Şcoala de conductori sau dela cea de brigadieri silvici nu pot învăţa meseria fără să aibă la îndemână tabela de cubaj. Totuşi tabela de cubaj nu se găseşte uşor în librăriile noastre. Aşa se explică pentru ce şi a treia ediţie din „Agenda forestieră" a d-lor Profesori Stinghe şi Sburlan, lucrare care cuprinde aproape tot felul de tabele de cubaj, s'a epuizat chiar în primul an dela apariţie.

In astfel de împrejurări, era firesc să se caute a se umplea golul ce în această privinţă există încă în literatura noastră silvică. Colegii N. Chiriacescu şi I. Lungu, ambii cu îndelungată practică în industria cherestelei, simţind cu deosebire nevoia unor tabele pentru calculul materialului lemnos fasonat şi nefasonat din fabricile de cherestea, au întocmit şi publicat în Editura „Viaţa Forestieră" nişte tabele de cubaj, în 173 pagini, format 21×14.5 cm.

Lucrarea este alcătuită din două părţi:

I. Cubajul arborilor doboriţi.

II. Cubajul materialului lemnos din fabricile de cherestea.

Prima parte cuprinde două tabele: una pentru cubajul buştenilor, a doua pentru suprafaţa cercului.

Tabela pentru cubajul buştenilor, care se întinde pe 113 pagini, dă valori pentru volum corespunzătoare diametrelor din centimetru în centimetru şi lungimilor din decimetru în decimetru. Diametrul este considerat în intervalul 8—120 cm. lungimea în intervalul 1,0—20,9 m. Este aşa dar o tabelă cât se poate de completă, care răspunde perfect necesităţilor practice.

Tabela pentru suprafaţa cercului dă suprafaţa cumulată a 1—100 cercuri cu diametrul de 1—100 cm. Valorile sunt calculate în metri pătraţi cu trei zecimale. Evident, tabela poate fi folosită şi pentru cubajul buştenilor. Lămuririle şi exemplele de calcul date în fruntea tabelei înlesnesc utilizarea ei chiar de către oameni fără pregătire de specialitate.

Partea a doua cuprinde diferite tabele folosite în fabricile de cherestea, şi anume: pentru calculul volumului buştenilor în funcţie de lungime şi diametrul la capătul subţire; pentru calculul diametrului la capătul subţire al unui buştean în vederea obţinerii unei piese de o secţiune dată; pentru calculul lăţimii unei piese de o înălţime dată, dintr'un buştean de diametru dat; apoi pentru cubarea cherestelei şi a grinzilor; pentru aflarea numărului de scânduri la metrul cub; pentru cubarea ciopliturii.

Lucrarea se sfârşeşte cu o anexă care cuprinde o serie de date necesare în practică: greutatea unui metru cub şi a unui ster de diferite esenţe; greutatea unui metru cub din diferite alte materiale; măsuri vechi de lugime şi de suprafaţă.

Este o lucrare în adevăr utilă.

G. T. Toma

Uscarea naturală. Mk. d. G. f. Hz. Nr. 6/1943.

Cea mai mare cantitate de cherestea ce se produce, chiar în țările cu un foarte ridicat nivel de desvoltare a industriei lemnului, se usucă natural, în aer liber sau în șoproane aerisite. Introducerea pe o scară tot mai mare a uscării artificiale nu va ajunge curând la situația să micșoreze prea mult câmpul de aplicare a uscării naturale.

Regulile uscării naturale a cherestelei trebue să se aplice începând din fabrica de cherestea, să urmărească materialul în depozitele comercianților pentru a sfârși în fabricile și atelierele de prelucrat lemnul; iar pentru a nu se diminua sau anula rezultatele păstrării acestor reguli, este nevoie să fie complectate cu măsurile de păstrare și întrebuințare a obiectelor prelucrate din lemn.

Una din cauzele care provoacă o mare pierdere de material lemnos este uscarea defectuoasă. De aceea, cunoașterea tehnicii uscării cherestelei se impune ca o necesitate de prim ordin.

Pentru a pune la îndemâna tuturor celor care lucrează cu lemn, dela fabrica de cherestea până la atelierul de prelucrat, un mănunchiu de reguli strict necesare în conducerea uscării naturale, Societatea germană pentru cercetarea lemnului a scos o broșură cu titlul „uscarea naturală".

In primele capitole se arată pe scurt procesul uscării lemnului până la punctul de saturație al fibrei și în domeniul hygroscopicității. Se analizează apoi influența factorilor de care depinde o bună uscare naturală și anume: mișcarea aerului, umiditatea și temperatura lui, ploaia, ceața și zăpada, expunerea la razele solare, solicitările mecanice, praful și atacurile de ciuperci. Raporturile între mișcarea aerului, umiditatea și temperatura acestuia și umiditatea lemnului sunt explicate într'o formă foarte ușor accesibilă. Aceste noțiuni pregătitoare sunt completate cu prezentarea urmărilor unei rele uscări (crăpăturile, deformarea și colorarea) insistându-se asupra importanței lor în micșorarea posibilităților de folosire a cherestelei. Se întregește astfel noțiunea de material bine uscat, înțelegându-se prin aceasta nu numai scânduri cu umiditate redusă, ci și fără defectele arătate mai sus.

Capitolele următoare se ocupă de măsurile ce trebuesc luate pentru obținerea unei bune uscări naturale. Așezarea locului de stivuire (orientarea față de vânturi, felul pământului, împărțirea drumurile, etc.), felurile stivuirii (stivuire deasă sau rară, în bloc, triunghiular, dreptunghiular, în foarfecă, etc., stivuirea scândurilor, frizelor, traverselor, etc.), platformele (soclul, grinzile de sus, dimensiunile, etc.), stinghiile (dimensiunile, întreținerea, etc.), lucrul la stivuire (curățirea cherestelei, așezarea scândurilor și stinghiilor, dimensiunile stivelor, dispozitive de ridicare a scândurilor, etc.), acoperirea stivelor (construcția diferitelor învelișuri, șoproane deschise, etc.) sunt titluri după care se grupează măsurile recomandate. In figuri se prezintă exemple bune și rele, astfel că textul, format din reguli și date, devine mult mai convingător.

Nu facem o rezumare a celor expuse în capitolele de mai sus, deoarece nu am putea reduce prea mult din cuprinsul acestei broșuri, care constitue un exemplu de prezentare scurtă și clară a unor foarte bogate cunoștințe.

Un ultim capitol arată comportarea la uscare a lemnului câtorva specii (pin, larice, brad, molift, stejar, frasin, fag, paltin, carpin, tei, mesteacăn și anin) și măsurile speciale ce trebuesc luate pentru a obține un rezultat bun.

Prin această broșură s'a reușit ca, în 62 pagini format mic cu 35 figuri, costând foarte puțin, să se dea celor interesați într'o formă accesibilă un număr însemnat de cunoștințe verificate ca bune pentru realizarea unei bune uscări naturale a cherestelei.

N. Ghelmeziu

REVISTA PĂDURILOR
SUPLIMENT PROFESIONAL
Nr. 1—3/945 Redactor șef și responsabil: **Prof. C. C. Georgescu**

DIN EXPUNERILE FĂCUTE DE D-L ING. RODOTEATU, LA COMITETUL DE INAINTĂRI 1945

„D-l Rodoteatu Stere, președinte al Comitetului de avansări, luând act și concretizând observațiunile ce se desprind din expunerile d-lor membri, arată că acestea se pot încadra în următoarele două categorii:

1. Observațiuni ce privesc structura generală a Corpului, adică forma mai mult sau mai puțin proporționată a ierarhizării gradelor în Corp.

2. Necesitățile de minimă satisfacere a aspirațiunilor în carieră, a recompensării muncii și funcțiunilor și concomitent a satisfacerii nevoilor de ordin material în greua situație financiară de azi a funcționarilor publici — cum sunt marea majoritate a inginerilor silvici.

Ocupându-se de prima chestiune, problema structurală a Corpului, socotește că aceasta interesează deopotrivă pe toți și rezultatele ar fi de dorit să reiasă din consensul și înțelegerea unanimă.

D-sa socotește că o lărgire a posibilităților de avansare în gradele superioare, nu trebue să fie considerată așa cum s'a spus ca o „înghețare" a cadrelor, pentru simplul motiv că evoluțiunea normală își are loc, chiar numai pe baza locurilor odată stabilite pe cadre, deci a procentului rezultat din stabilirea nevoilor pe cadre.

In această privință se alătură punctelor de vedere exprimate de d-l consilier Zeicu, în sensul că în prezent, față de sporul de locuri, dedus pe baza cadrelor administrative, ocuparea acestui spor, să nu se facă acum în mod complet, ci să se aibă în vedere și posibilitățile de avansare ale anului viitor, pentru care însă nu trebue să uităm și vacanțele ce vor surveni prin pensionare. Este hazardat să mergem cu prevederile mai departe, căci față de epoca de mari prefaceri în care ne găsim și care va urma, devine cu totul îndoelnică orice presupunere. Ceea ce apare sigur este că mergem spre o lărgire a cadrelor, deci cu necesități mai mari, precum și că numărul

de 1012 ingineri arătați ca „necesari" este extrem de redus chiar pentru situația actuală.

Această sporire bazată pe cadre este o necesitate a vremurilor și a Corpului, în special, și nu numai noi Corpul silvic am simțit-o, ci și Corpul tehnic, aflat în serviciul Ministerului Lucrărilor Publice, care adoptă acelaș sistem de fixare a cadrelor, adică situându-se în ipoteza că ar avea cadrele completate, căci o necompletare, consecință a împrejurărilor și cu caracter efemer, nu justifică o stagnare a evoluției normale a funcțiunilor și funcționarilor merituoși. In sprijinul celor afirmate, citește, după informări certe, situația reală din Corpul tehnic al Ministerului Lucrărilor Publice, la fiecare grad, punând în evidență diferențele și arătând că la total între „existenți" și „necesari" este o diferență de 560 ingineri — pe când la Ministerul Agriculturii și Domeniilor, numai 334 ingineri, deși felul administrațiilor noastre este mai complicat și exigent în ce privește numărul unităților și deci a inginerilor.

Nu înseamnă însă, că prin lărgirea posibilităților de avansare scontăm asupra viitorului sau grevăm situația celor ce ar urma să intre în Corp, pentru că lipsurile și deci umplerea golurilor existente, se va face de jos în sus, fără a se întâlni nicio piedică în calea unei normale evoluțiuni; din contră locurile la cele 3—4 grade mai mici se eliberează.

Lăsând această primă chestiune, asupra căreia vom reveni pentru a pune concluziuni și trecând la a doua, aceia a minimelor și îndreptățitelor satisfacții de carieră, d-l ing. Rodoteatu relevă, așa cum a făcut-o și alți membri, că nu avem rezolvată chestiunea gradațiilor, menită să corespundă nevoilor materiale ce sporesc odată cu vârsta și cu greutățile familiare și să contribue astfel la menținerea acelui standard și comfort de viață, pe care îl permitea salariul din trecut, când nevoile erau mai mici și traiul mai ușor

Pe de altă parte sistemele diferențiate aplicate în trecut, în ce privește avansările au condus la inechități și la îndreptățite nemulțumiri care s'au manifestat accentuat în diferite forme și împrejurări.

Trecându-se în mod brusc dela normele prevăzute de lege, conform căreia criteriul de avansare se reducea exclusiv la aprecierea persoanei, a calităților candidatului, fără restricțiuni în ce privește numărul locurilor de fiecare grad și urmărind o limitare prea accentuată a locurilor, introducându-se cu alte cuvinte sistemul procentajului — deși n'are temei legal — în mod inevitabil s'a întâmplat că inginerii cu calități similare, parte au apucat și beneficiat de împrejurările mult mai favorabile ale epocii anterioare procenta-

jului, iar colegii lor sensibil egali în calităţi sau chiar superiori n'au mai putut răsbate barajul procentajului. Aceşti ingineri defavorizaţi de sistemele diferenţiate au fost puşi consecutiv, ani dearândul, în contracandidatură cu „recomandaţii" anilor următori, cari, fiind mai tineri îi depăşeau poate în puterea de muncă, dar care nu toţi erau calificaţi să treacă înaintea celor mult mai vechi şi care la timpul lor au corespuns cu aceiaşi râvnă şi putere de muncă importantelor însărcinări ce au avut şi au încă.

Resemnarea acestora este dureroasă, din punct de vedere al carierei în care mai au puţini ani de stat, cât şi a greutăţilor financiare în care se găsesc şi în care au fost lăsaţi poate pe nedrept.

Am impresia că în sufletul unora se petrec adevărate tragedii.

Nu vorbesc de aceia care realmente n'au conştiinţa inferiorităţii lor evidente, dar de aceia cari au purtat pe umerii lor răspunderi grele, care au corespuns complet, care se sbat în nevoi mari şi care dau impresia că adresează un reproş Comitetelor de avansări, care n'ar înţelege nevoile lor şi nu le dau posibilitatea să sfârşească cariera cu o pensiune mai corespunzătoare grelelor împrejurări de azi, probabil şi mai grele mâine, din cauza unora prea grăbiţi să atingă vârful piramidei, deşi nu sunt mai merituoşi şi mai folositori pădurilor şi Corpului, decât unii dintre cei mai vechi la timpul lor.

Un fenomen quasi similar se petrece şi la gradele de mai jos, unde găsim adunaţi un mare număr de propozabili şi multe elemente meritoase, rămaşi a fi înaintaţi la vechime.

Este prin urmare un comandament al situaţiei din Corp şi al vremei ca să lărgim puţin porţile înaintărilor, să înţelegem nevoile celor ce activează din greu şi cu real folos, ca să nu lăsăm să se înteţească şi isbucnească aceste nevoi prea mult strâmtorate.

Avem deci obligaţia de a întoarce privirile şi înspre trecut, spre a acorda acel minim de satisfacţie, să restabilim inechităţi ce în mod inevitabil s'au produs. Va rămâne să se mărească exigenţele şi să se restrângă criteriile de avansare, exclusiv la acelea ale meritelor, atunci când chestiunea gradaţiilor va deveni fapt împlinit.

Revenind la problema cadrelor, pentru considerentele ce a expus, ţinând seamă de observaţiunile şi convingerile exprimate de domnii membrii ai Comitetelor şi concretizând în cifre concluziunile, d-nul ing. Rodoteatu crede că ar corespunde în cea mai mare şi armonioasă măsură la satisfacerea cerinţelor de diferite ordine, dacă neam opri la următoarea situaţiune, în ce priveşte locurile de ocupat pentru cadrele Ministerului Agriculturii şi Domeniilor inclusiv a instituţiunilor pendinte de acest Minister.

Gradul	Situaţia			Propuneri de locuri		
	Propozabili	Existenţi	Necesităţi arătate de cadre	M. A. D	Diverse	Total
Consilier . . .	66	44	85	15	4	19
Inspector general .	90	96	101	20	3	23
Inspector	117	140	262	70	6	76
Subinspector . .	89	211	373	68	3	76

In ce priveşte celelalte instituţiuni şi cadrul particular, este de observat că:

numai unele dintre ele se prezintă cu o organizaţiune completă, dar de mai mici proporţii, cum de exemplu:

Fondul Religionar, I.N.C.O.P., Domeniul Coroanei, Comunitatea de Avere Caransebeş, Eforia Spitalelor Civile; iar celelalte au ingineri silvici, ca specialişti, sau cari activează pe cont propriu în mod izolat.

Pentru primele, e cazul să se ia ca normă procentele stabilite pentru M. A. D., spre a nu se acredita, părerea, că la alte instituţiuni din afara M. A. D., se iau gradele cu uşurinţă şi la minimum de stagiu, grevând totodată situaţia în ansamblul a Corpului.

Pentru cei din a doua categorie arătată mai sus, e cazul să ne orientăm exclusiv după calităţile candidatului".

*

Propunerea făcută de d-l Preşedinte, a fost susţinută de majoritatea membrilor, ceilalţi susţinând propunerea pentru ocuparea următoarelor locuri:

Gradul	Propunerea a doua pentru stabilirea locurilor vacante		
	M. A. D.	Diverse	Total
Consilier	12	3	15
Inpector general . .	17	3	20
Inspector	58	2	60
Subinspector . . .	54	6	60

S'a convenit apoi să se ceară decizia D-lui Ministru, care a aprobat propunerea majorităţii.

REDACŢIA

INAINTĂRILE IN CORPUL SILVIC

de I. ZEICU

Inaintările în Corpul Silvic, astăzi mai mult ca oricând, însemnează răsplata muncii pentru o activitate depusă în mijlocul unor riscuri cu primejdii de nebănuit.

Dacă în serviciul militar riscurile primejdioase se rezumă la timpul de război, pentru slujitorii pădurilor riscurile cari pun în cumpănă sănătatea şi viaţa sunt permanente, încât par a constitui o anexă a serviciului. Pe câmpul de luptă, curajul, priceperea şi destoinicia, puse în serviciul patriei, sunt răsplătite nu numai cu distincţii onorifice, ci şi cu înaintări în grad. La fel se petrece cazul în cele mai multe ţări şi pentru cadrele Corpului Silvic, dacă vre-un agent silvic, prin tragere de inimă, abnegaţie şi jertfă personală se dăruieşte fără şovăire pentru apărarea patrimoniului forestier.

Astăzi, când viaţa democratică tinde a face cât mai invizibile plafoanele care despărţeau clasele, înaintarea în grade nu mai poate avea semnificaţia boeriei din trecut, ci mai de grabă recunoaşterea unui mai mare potenţial de muncă şi implicit, atribuirea unei mai bune salarizări. Nimeni nu poate avea pretenţia că, după ce a muncit cu râvnă într'o situaţie, sau într'un grad, să fie promovat la grad şi leafă mai mare, dar în schimb să fie păsuit pentru a îndeplini o funcţie mai uşoară, cam apropiată cu a pensionarului.

Pe cât de juste sunt înaintările şi recompensele, ce se dau vitejilor, care se disting pe câmpul de luptă, tot astfel de indicate ar trebui să fie şi promovările la aceia dintre membrii Corpului Silvic cari, deşi mobilizaţi pe loc, lucrează, nu la birou, ci pe teren, înfruntând asprimea vremii şi a oamenilor răi, puşi în slujba reacţiunii. Intr'o vreme se preconizase a se da adaos de leafă personalului ce activează în regiunea mizeră, dar primejdioasă a Moţilor. Nu ar fi oare justificat a se da recompensă specială acelora dintre membrii Corpului Silvic cari în chip de pioneri străbat cu mintea şi cu aparatele de calcul prin bazine inaccesibile, de unde datorită unor studii migăloase şi chibzuinţi artistice, scot şi redau economiei naţionale zeci de mii de m. c. de materiale lemnoase, cari altfel ar fi sortite să putrezească în fiecare an pe sol? Oare, nu tot astfel ar trebui să fie recompensaţi aceia dintre membrii Corpului Silvic, cari sunt nevoiţi a ataca, cu toate armele ştiinţei, câte un bazin de recepţie a unor torenţi sălbateci, care pustiesc tot ce este creaţiune omenească mai de seamă şi chiar ultimele rămăşiţe ale solului productiv?

Ce fel de distincţii se poate da acestor pioneri viteji în slujba

domeniului forestier și a omenirii, alta, decât înaintarea în grad, care azi mai mult ca oricând însemnează o majorare de leafă?!

*

Structura ierarhică a Corpului ingineresc este una din cele mai ingrate. N'am avut o succesiune normală de tineri ingineri pe cari să ni-i fi dat Politechnica an de an pentru împrospătarea cadrelor. Avem un număr prea mic de ingineri silvici față cu suprafața pădurilor și cu nevoia imperioasă de a trece la exploatări de regie, care ne impune a lucra cât mai intensiv și cu minimum de pierderi în lemn. Ori, cu acei 6—10 ingineri câți scotea Politehnica până acum 3—4 ani, nu puteam completa cadrele, mai ales la lucrările grele de teren, unde au rămas să activeze tot numai acele 3—4 serii, pe cari le-a dat Politehnica în primii ani de după primul războiu mondial. Am putea afirma că osatura Corpului Silvic ingineresc se sprijină pe aceste serii cari se găsesc în gradele de inspectori și inspectori generali, prea puțini reușind a atinge gradul ultim de inginer consilier.

Când am ajuns ca pe atâția colegi merituoși să-i avem masați la gradele de inginer subinspector și inginer inspector, iar în gradul imediat următor de inginer inspector general, să avem o suprasaturație de peste 10%, era firesc ca acei colegi cari au muncit din răsputeri și au aprecieri elogioase din partea administrației, să fie profund nemulțumiți de faptul că ani de zile nu au primit singura răsplată ce li se cuvenea: înaintarea în grad. De 5—6 ani în șir, n'au ajuns să poată fi înaintați la gradul de consilier, decât 4—6 ingineri și câte 8—12 ingineri inspectori generali, de teama ca să nu apărem cu aflux de grade mari în fața Corpului technic general, care-și pregătea un proect de lege cu procente fixe pe grade. In această atitudine foarte grijulie am uitat însă esențialul corectiv pe care-l preconiza noul proect al Corpului Technic: gradațiile, cari rezolvă în mare măsură problema salarizării. Deci, câtă vreme nu beneficiem de gradații și singurul mijloc de satisfacerea elementelor distinse nu este decât gradul, nu mai putem să ținem pe loc elanul oamenilor devotați pădurii, cari, muncind tocmai pentru idealul selecțiunii, nu mai găseau odihnă în drumul muncii pe care s'au angajat.

In primii ani de după criza economică din 1928—30, s'a pus de către cei în măsură a îndruma producția Politechnicei problema restrângerii cât mai mult a numărului studenților dela Secția Silvică pentru a nu creia din ingineri un proletariat intelectual, fără ca cei ce veneau cu acest argument să fi analizat dacă, față cu cadrele de activitate, avem numărul necesar de ingineri. Făcând atunci o sta-

tistică a inginerilor silvici ce se găseau în serviciul Statului la pădurile din Ardeal, am găsit că numărul lor era mult mai mic decât al inginerilor ce au existat în serviciul în anul 1914, deşi de atunci se mai înmulţiseră atât pădurile Statului, cât mai ales cele ale comunelor prin expropriérile şi împroprietăririle ce s'au făcut în cadrul legii de reformă agrară. Dacă pe lângă acest paradox mai luăm în considerare şi faptul că în anul 1914 pădurile se exploatau numai prin antrepriză şi nu prin regie proprie, care necesită personal tehnic majorat aproape cu 100%, ne putem da seama de greaua sarcină ce apasă asupra Corpului ingineresc care a fost supus la un efort, cel puţin de 3 ori mai mare faţă cu cerinţele unei activităţi normale. Unde să mai amintim şi de împrejurarea anormală, că ingineri cu vârstă medie în serviciu şi casă grea, erau nevoiţi a rămâne la ţară, ca şefi de ocoale în luptă cu greutăţile terenului, din lipsa inginerilor tineri, cari să le ia succesiunea?

Acestea sunt situaţiile triste ale colegilor cari au fost sortiţi a munci fiecare în locul altor 3 şi în împrejurări vitrege de teren, pentru a vedea că singura recompensă mult aşteptată: g r a d u l ş i s a l a r i u l m ă r i t, nu mai vin din pricina unor procente dintr'un proect de lege, ce va să vină — poate — cândva.

Din acest impas trebuia să eşim oarecum şi salvarea ne-a dat-o refugiul la realităţile serviciului, adică fixarea gradelor în funcţie de nevoile din cadrele serviciului, ceiace constitue nu numai un procedeu absolut legal, dar şi unul echitabil, căci, indiferent de golurile din anumite celule, compartimentele mari, osatura serviciului, există, fiind chiar încadrată cu oameni cari prin dibăcia şi străduinţa lor suplinesc şi activitatea din micile celule văduvite azi de specialişti, iar complectarea din viitor a acestor cadre de jos, nu poate influenţa decât în bine, cadrele superioare şi viceversa. Cu cât cadrele de sus vor fi completate mai din timp şi nu se ţin anumite plafoane rigide, cu atât se facilitează înaintarea celor din cadrul de jos.

Şi acum, o subtilă remarcă asupra greşelilor inerente votării. O normativă cu procentaj pe puncte pentru cântărirea meritelor, pusă prima dată în aplicare, şi atunci numai în mod parţial, sau informativ, nu poate să elimine toate greşelile din trecut şi nici membrii noui aduşi în Comitet, după cea mai strictă obiectivitate nu pot îndrepta toate greşelile vechi. Până la votare, în cadrul discuţiilor principiale şi de procedură, fiecare dintre membrii unşi de soartă cu acest har al votării, se găseşte la largul judecăţii sale, pătruns de voinţa fermă de a ajuta pe colegii ce-i cunoaşte plini de vrednicie şi mereu nedreptăţiţi din trecut. Dar această judecată liniştită şi hotărîtă în a nu comite nici o greşeală, mai ales când ştie că este în

măsură a cântări totul, dintr'o dată, trece printr'o oarecare nevroză, atunci când individul se vede rămas singur stăpân cu creionul albastru în mână pentru a se transforma nu numai în duhovnic, ci și în judecător al colegilor, pe cari constată cu durere că nu-i poate încadra pe toți, pentru a-i strecura pe lista celor fericiți, din pricina numărului care îi plafonează voturile. Atunci intervine jonglarea chibzuinței, șovăiala și durerea de a fi nevoit să tae pe unii pentru a salva pe alții. Se petrece atunci acel proces al necunoscutului în luptă cu dorința de a face cât mai multora bine. Intervine lupta conștiinței cu judecata solomoniană: „nu-l votez pe ăsta, care are recomandarea unanimă și va reuși cu siguranță, tocmai pentru a putea salva și pe bietul prieten veteran, care altfel riscă a scăpa și acum ocazia", și câte alte combinațiuni identice. Din acest joc al judecății secrete ce-și face fiecare, din această inspirație de moment, care stârnește frământări adânci, din acest joc latent și orb al practicei votării secrete, răsar anomalii, aglomerări de voturi într'o parte absolut nebănuită și jenante lipsuri de voturi la alții cari la practica votării pe față nu puteau fi neglijați.

Să înțeleagă, deci colegii și mai ales acei cu drept cuvânt nemulțumiți, că pentru aceste anomalii ale votului secret nu numai votanții sunt vinovați, ci însăși practica votului secret, sau dacă vreți însăși structura sufletească a oamenilor. Cred că, până acum, nu există membru din comitetul de înaintări și mai ales dintre cei noui, care să se poată lăuda, cu conștiința împăcată, că n'au greșit în cursul votărilor restrânse la număr fix de candidați, pentru fiecare grad, dar mai ales la gradele mari.

FRĂMÂNTĂRI ÎN JURUL AVANSĂRILOR

de Ing. VALER POPOVICI

Chestiunea avansărilor nu a fost până acum privită de cei competenți cu înțelegerea și bunăvoința cuvenită acestei probleme, care în timpul din urmă a devenit atât de dureroasă pentru slujitorii pădurilor, cu toate că de mult s'a dat strigătul de alarmă.

In zadar s'au produs protestele celor nedreptățiți, în zadar s'a discutat în comisii și congrese, în zadar s'au făcut în mai multe rânduri propuneri pentru ameliorarea situației, care în anii din urmă a devenit sufocantă.

Conducătorii administrațiilor forestiere, cari, în majoritatea lor sunt sortiți să blocheze gradele mari, timp de aproape 20 ani până

la pensionare, s'au mulțumit să dea stereotipul răspuns: Nu permite procentul de ierarhizarea gradelor! Ce va spune Corpul Technic?!

Acești conducători au uitat că chestiunea avansărilor inginerilor silvici, mai ales în vremurile grele de astăzi, este o chestiune mai mult de salarizare decât una de grad.

Acești conducători, închiși în zidul lor chinezesc și în fotoliile lor de directori, au uitat de cea mai elementară datorie a unui șef: să se îngrijească de soarta subalternilor și a colaboratorilor, cari, istoviți de munca grea a silvicultorului și împovărați de griji familiare, nu cereau altceva decât să li se asigure un trai omenesc, să li se asigure demnitatea de funcționar, printr'o salarizare echitabilă, mai ales la vârste mai înaintate când nevoile cresc.

3% consilieri, atât % inspectori generali, atât % inspectori! Atât și numai atât! Da, conducătorii instituțiilor noastre au socotit că și-au împlinit datoria când au considerat pe inginerii silvici ca pe niște simple cifre, pe care le-au turnat fără nicio frică de răspundere într'o formulă matematică. Cu formule matematice au înlăturat dela înaintări ingineri merituoși, funcționari cinstiți și capabili. In conducere, s'a deprimat și s'a demoralizat Corpul, s'a asasinat avântul tineretului. Cine le-a dat acest drept? Cine le-a dat dreptul ca din conducători să se transforme în impostori ai Corpului Silvic?

Au uitat că în celelalte sectoare ale Corpului Technic, în cari inginerii nu sunt avizați să ocupe funcțiuni la Stat, plătite cu salarii de mizerie, nu are prea mare importanță obținerea de grade.

Au uitat să țină seamă de structura specială a Administrațiilor forestiere cu multe unități și funcțiuni foarte importante și de mare răspundere, cari reclamă în fruntea lor și grade corespunzătoare. Și, pentrucă le-au uitat toate acestea, sau nu au voit să le observe, nu s'au ostenit să găsească soluțiile, cu toate că acestea le-au fost sugerate în nenumărate rânduri de membrii Corpului și cu toate că aveau posibilitatea și puterea să o facă. Amintim numai două:

a) Inființarea gradațiilor, cari, pe lângă o justă scară de salarizare, ar fi putut da posibilitatea să se păstreze și ierarhia gradelor atât de mult trâmbițată. Uitați-vă cum s'a procedat la celelalte corpuri de funcționari publici în țară și să cercetați salarizarea din Corpul silvic a altor țări, unde inginerul șef primind opt gradații, atinge un salariu egal cu al consilierului silvic fără gradație.

b) Majorarea stagiilor de avansare, începând dela gradul de inginer șef și până la consilierul silvic, punând astfel stavilă unei înaintări prea rapide la gradele mari, ca să nu se ajungă la situația profund nedreaptă, ca inginerii ultimelor două grade să taie calea avansărilor generațiilor cari le urmează, timp de 15—20 ani.

Soluțiile se impuneau conducătorilor noștri. Le impunea nu numai datoria de șefi, responsabili, de buna stare a celor mulți a căror soartă era în mâinile lor și pe umerii cărora s'au ridicat; le impunea Legea de Organizare a Corpului Silvic care prin art. 26 le pretindea elaborarea unui regulament de modul de funcționare al Comitetului de avansări; le impunea obligația ce și-au luat în calitate de membrii de drept al Consiliului de Ad-ție al Societății Progresul Silvic ale cărui statute prin art. 4 al. h, îi obliga să apere interesele profesionale ale Corpului; îi obliga, în fine, un elementar sentiment de colegialitate, desconsiderat aproape în toate manifestările și acțiunile lor.

Dar, în loc de a primi sugestiile oamenilor de bine și a lucra în interesul Corpului și al pădurilor Țării, au recurs la așa zisul „procent ierarhic", în care, se părea că nu se putea încadra, decât mănunchiul restrâns de partizani, cari țineau diapazonul conducătorilor! Să ne amintim de cel de al doilea Comitet, de pomină, al anului 1942, când conducătorii au forțat mâna ministrului, ca să anuleze avansările făcute de primul Comitet, care avusese curajul să avanseze printre alții și câțiva ingineri merituoși, dar cari nu aprobau regimul de teroare! Deasemenea și de palma ce s'a dat pe obrazul Corpului Silvic, când cei nedreptățiți au trebuit să fie puși în drepturile lor pe calea justiției. Vor fi simțit palma și aceia, care au provocat-o?

Comitetul de avansări al anului 1945 și-a dat seama că Corpul Silvic nu poate fi ținut în loc din cauza defectelor Legei de Organizare și din cauza câtorva oameni, cari s'au irijat în dictatori, oameni care timp de două decenii nu și-au făcut datoria de a ameliora inconvenientele legii pe care o aplicau.

Comitetul anului 1945 și-a dat seama că prin procedeele trecutului, prin neavansare, s'au scăzut condițiile de trai ale membrilor Corpului, mai ales astăzi, când viața a devenit atât de aspră.

Ceeace nu s'a făcut pe cale de lege timp de 20 ani, s'a împlinit astăzi prin voința unui mănunchiu de oameni de inimă, care au avut în vedere mai mult decât interesele lor personale. Ne-am scuturat de tiparele greșite ale trecutului, spre binele generațiilor cari de mult au așteptat acest moment de dreptate.

Desigur că și noi vom fi criticați. In primul rând, de înaintașii noștri, cari și-au văzut dărâmate principiile dictatoriale, în al doilea rând vom fi criticați și de câțiva propozabili la avansări, cari nu au avut norocul să se numere printre cei promovați. Primilor cred că le-am răspuns răspicat și desigur vom avea ocazia să le mai dăm și alte răspunsuri. Iar pe cei neavansați, îi rog să înțeleagă, că noi, Comitetul anului 1945, **fără a avea posibilitatea să ameliorăm defectele**

legii, a trebuit să îndreptăm prea multe nedreptăți, acumulate an de an, atât de multe nedreptăți încât a fost imposibil să le reparăm pe toate dintr'un singur condei.

Mai trebue să se înțeleagă, că acest Comitet a fost un pionier al dreptății, supus și el greșelilor inerente ale începutului și defectuozității legei. In plus, de bună seamă că unii din membrii Comitetului de avansare, cari deși s'au angajat să facă dreptate, nu s'au integrat complet acestui postulat, neputându-se debarasa de o educație nefastă, moștenire a trecutului. La noi, urnele votului secret totdeauna au dat surprize!

Trebue să se recunoască însă, că procentul celor nemulțumiți în anul 1945 este cu mult mai mic decât în anii precedenți și, că în acest an s'a făcut un mare pas spre o mai bună dreptate.

Procedura noastră este viu criticată de doctrinarii trecutului, cari dau alarma că prin avansările „în valuri" se va tăia în viitor calea înaintărilor la gradele mari. Să nu se ia în seamă aceste rele preziceri, deoarece, pe lângă faptul că, în mod firesc pensionările succesive vor deschide în oarecare măsură poarta celor ce așteaptă, mai există o soluție: deblocarea.

Desigur, aceasta nu poate fi pe placul „mitropoliților" Corpului, cari și-au propus a ferici acest Corp, sugerând a se prevedea în viitoarea Lege de Organizare, ridicarea la 65 sau 68 ani a vârstei de pensionare. Voiau probabil, „mitropolții" să devină chiar „patriarhi". Dar deblocarea trebuie să vină și, va veni fără voia lor!

Deblocarea celor cari nu înțeleg să respecte dreptul sfânt al semenilor lor, deblocarea pentru binele Corpului Silvic și al pădurilor Țării, deblocarea potentaților cari până ieri au avut rolul de a face educația tinerilor, o educație făcută după chipul și asemănarea lor, deblocarea tuturor ce nu se pot adapta unui regim de dreptate și omenie.

---

† **GH. SĂNDULACHE**
Inginer inspector silvic
Șeful ocolului silvic Vintilă Vodă (Buzău)
Decedat în ziua de 21.1.1945

† **MIHAIL POENARU**
Inginer subinspector silvic
Decedat în ziua de 4.I.1945

† **C. N. PÂRVULESCU**
Ing. silvic
Mort eroic pe câmpul de luptă dela Budapesta
la 25 Ianuarie 1945

CASA DE PENSIUNI A COLEGIULUI INGINERILOR

In Mon. Of. Nr. 254 din 2. XI. 1944 s'a publicat legea Nr. 555 din 1944 promulgată cu Decretul-Lege Nr. 2071 din 31 Octombrie 1944, privitoare la înfiinţarea Casei de pensiuni a Colegiului Inginerilor. Prin creiarea acestei Case de pensiuni s'a rezolvat una din cele mai mari necesităţi sociale pentru ingineri aceea a asigurării lor pentru bătrâneţe sau pentru invaliditate din cauza serviciului, asigurare care se întinde şi asupra familiilor lor.

Publicăm, mai jos, elementele esenţiale ale numitei legi.

Elementele esenţiale ale legei No. 555 din 31 Oct. 1944 (Mon. Of. 254/944) şi ale statutelor pentru înfiinţarea Casei de pensiuni a Colegiului Inginerilor:

a) Fac parte din Casa de Pensiuni, în mod obligatoriu, toţi inginerii membri ai Colegiului. Inginerii funcţionari de Stat au facultatea de a nu cotiza la Casa de Pensiuni, fiind consideraţi în acest caz pe tot timpul funcţionării lor la Stat ca membri necotizanţi;

b) Contribuţiile la Casa de Pensiuni sunt egale pentru inginerul salarizat la o Intreprindere privată şi pentru patronul său. Statutele prevăd o cotizaţie a membrului inginer de 8% asupra salariului tip de cotizare, contribuţia patronală fiind de aceiaşi importanţă. La aceste contribuţiuni se adaugă alte venituri ca: sporul de salariu pe o lună la înaintări ş. a.

c) Sumele asupra cărora se aplică procentul de cotizaţie sunt acele prevăzute într'o scară de „salarii-tip pentru cotizare" cu 12 clase. Tânărul inginer intră în prima clasă şi poate trece în clasa superioară numai după un anumit timp de cotizare efectivă. Seria de salarii-tip adoptată în proiect corespunde cu curba de salarizare cea mai favorizată pentru funcţionarii de Stat.

d) Curba salariilor-tip de cotizare va varia proporţional cu variaţiunea curbei de salarizare cea mai favorabilă de fiecare dată a funcţionarului de Stat.

După 15 ani de cotizare membrul Casei de Pensiuni are drept la o pensiune de 30% din salariul tip de cotizare procent care va creşte cu 2,5% pe an, ajungând după 36 ani de cotizaţiune, la o pensiune egală cu 80% din ultimul salar-tip la care va fi cotizat;

e) Inginerii cari sunt proprii lor patroni vor plăti atât cotizaţia lor, cât şi contribuţia patronală;

f) Pentru a întări legătura naturală care trebuie să se stabilească între patroni şi inginerii lor, se recunoaşte drepturile pentru întreprinderile care au sau vor constitui case de pensiuni, asigurând pentru ingineri cel puţin avantajele acordate prin prezentele statute, dreptul de a înscrie pe inginerul respectiv în casa lor de pensiuni.

In cazul când inginerul membru al unei Case de Pensiuni pe lângă o întreprindere particulară, părăseşte serviciul acelei întreprinderi şi intră la o altă întreprindere care are deasemeni o Casă de pensiuni autorizată de Colegiul Inginerilor, prima Casă de pensiuni va trebui să verse celei de a doua Casă de pensiuni cotizaţiunea şi contribuţiunea patronală statutare, aferente inginerului respectiv.

In cazul însă că inginerul se va angaja la o întreprindere care nu are o Casă de pensiuni autorizată, sau va rămâne propriul său patron, cotizațiile și contribuțiunile respective dela Casa de pensiuni a întreprinderei private vor fi vărsate Casei de pensiuni a Colegiului Inginerilor, iar inginerul va continua să cotizeze la această Casă;

g) Inginerii funcționari de Stat vor avea dreptul să cotizeze, în afară de Casa de Pensiuni a Statului, și la Casa de pensiuni a Colegiului;

h) Inginerii cari încetează de a mai fi membri ai Casei de pensiuni a Colegiului (cu excepția celor excluși pentru condamnări infamante) înainte de a fi împlinit 15 ani de cotizare, vor avea dreptul la restituirea cotizațiilor capitalizate cu o dobândă egală cu scontul Băncii Naționale;

i) Vârsta dela care un membru al Casei de pensiuni poate cere lichidarea pensiei este de 55 ani;

j) Dacă inginerul membru al Casei de pensiuni suferă un accident în timpul și din cauza serviciului, care îl face inapt permanent a exercita profesiunea, dar poate munci în afară de profesiunea sa, va primi de îndată pensia cuvenită timpului efectiv de cotizare, plus o primă de 5 ani. In cazul când incapacitatea de muncă este totală și permanentă prima de mai sus se mărește la 10 ani. Dacă cu aceste prime inginerul nu totalizează 15 ani de cotizare, el va primi totuși o pensiune corespunzând la 15 ani de participare;

k) Se rezervă inginerilor actuali membri al Colegiului, dreptul de răscumpărare a unui număr de ani de participare, până la maximum numărului de ani de exercitare efectivă a profesiunii.

Intr'un spirit de solidaritate se prevede că inginerii cari au 40 ani împliniți și vor să-și răscumpere mai mulți ani de participare la Casa de pensie, vor primi o bonificare asupra sumelor ce vor avea de plătit. Această bonificare va fi de 2,5% pentru primul an de răscumpărare și va crește cu câte 2,5% pentru fiecare număr din anii următori răscumpărați;

l) Soția și copii minori (considerându-se ca atare și copiii care urmează cursurile unei școli de ingineri până la vârsta de 24 ani), sunt îndreptățiți la pensiune ca urmași ai inginerului decedat, fost membru al Casei de pensiuni.

Văduva va avea drept la pensiune după o conviețuire de 5 ani cu soțul ei, primind în acest caz 40% din pensiunea ce constituia dreptul soțului ei. Această pensiune crește cu 2% pentru fiecare an de căsătorie, până la maximum 60%.

Fiecare copil are drept la 20% din pensiunea tatălui decedat, suma pensiunii soției și a copiilor neputând întrece 80% din totalul pensiei membrului decedat. In cazul însă că copilul este orfan de ambii părinți, pensia sa va fi de 40% din pensia tatălui, totalul pensiilor tuturor copiilor neputând întrece totuși 80% din pensia membrului decedat.

---

† P. CAFEGIU

Ing. insp. silvic

La 19 Decembrie 1944 s'a stins din viaţă, în Bucureşti, Petre Cafegiu Ing. inspector silvic în Direcţia Persoanelor Juridice din Minister.

A pornit dela glie, din viaţa sănătoasă, fiu de arendaş, legat de pământ, în ţinutul Dâmboviţei unde el s'a născut în 1901. Liceul l-a făcut şi absolvit la „*Mihai Viteazu*" în Bucureşti, iar Şcoala Superioară Silvică în 1923.

Debutând ca stagiar la Ţigăneşti, Petre Cafegiu a trecut pe la Direcţia Cluj şi Dej, spre a poposi îndelung, timp de 10 ani, ca şef al *Ocolului Târgovişte*, unde a lăsat frumoase urme.

In 1937 e adus în Centrala Ministerului, la Direcţia Pădurilor Persoanelor Juridice, Serviciul Comercializării. Menţionăm că, în 1940, e detaşat temporar şi pe lângă Serv. Silvic al jud. Dâmboviţa, pentru intensificarea exploatărilor şi a transportului de lemne.

Locotenent de rezervă, în cursul anului 1941 trece *pe front cu o unitate operativă de transmisiuni*, în care zelul şi activitatea exemplară îi atrag distincţia ordinului „*Coroana României cu Spade şi panglica de Virtute Militară*".

Se stinge discret şi pur, ca lumina unei candele la jertfelnic; aşa cum a trăit.

Suflet larg, sensibil, atent la durerea celor mulţi, nu numai cu familia de care era atât de iubit şi răsfăţat, ci şi cu colegii şi norodul sărac, oferindu-se a activa dezinteresat, în cadrul operelor caritabile pe teren social. Petre Cafegiu, ştia să se facă simpatizat, prin firea lui sinceră, comunicativă, în mod spontan, dăruindu-se natural şi *nu* din calcule oportuniste, fiind prin excelenţă *bun* până la naivitate.

Faţă de casă şi familie, era un devotat şi pilduitor soţ şi părinte. Iar după 20 de ani de carieră pădurărească, trece în lumea dreptilor, mult prea curând şi fără asigurarea pentru sine şi urmaşi a unei situaţii familiare strălucite care să-i pună la adăpost tovarăşa de viaţă şi pe odrasele lui scumpe.

La locul de veci a fost condus de mulţi prieteni şi colegi. Au cuvântat: d-l Ing. insp. g-l silvic Ilie C. Demetrescu din partea colegilor de promoţie şi Ing. insp. g-l silvic Cezar Cristea din partea Ministerului de Agricultură şi Domenii, precum şi din partea Soc. Progresul Silvic.

Să-i fie vecinică amintirea.

C. Cr.

† SABIN PELLE

Inginer inspector silvic

In ziua de 8 Februarie 1945, datorită unei surescitări excepţionale provocată de vitregia vremurilor prin care trecem, a încetat din viaţă unul din aleşii noştri colegi, Sabin Pelle, inginer inspector silvic.

Regretul nu poate fi decât unanim, corespunzător firei sale de gentelmen, gata a ajuta şi a susţine pe ori cine. Din el ţâşnea un optimism robust şi o voioşie scăldată pe undele melodioaselor cântări pe cari le fredona cu măiestrie în grupul 3—4 prieteni cu cari s'a înfrăţit din şcoală.

Din toată înfăţişarea lui radia caracterul tipic al regiunii din care s'a ridicat. După cum podgoria Aradului apare maiestoasă, cu farmec suav când razele calde ale soarelui de primăvară desvelesţe călătorilor din tramvaiul electric, după fiecare mamelon de deal, vile cochete şi grădini înflorite, deasu-

pra cărora tronează bogatele vii ce îmbată ochiul şi sufletul, tot astfel de bogat era şi Sabinuţ în exuberanta lui dăruire din toate manifestările de viaţă. Elegant, vecinic zâmbitor, voios de prieteni pe cari îi îmbrăţişa cu dărnicie largă.

Născut în luna florilor (20 Mai 1898) sfârşitul războiului mondial din 1914—1918 îl găseşte, ca fiu de preot, refugiat la Academia teologică, de unde, cerinţele largi ale României Mari pentru diferitele ramuri de activitate tehnică nu-l puteau atrage de cât spre cariera silvică, spre tainele falnicilor codrii de pe dealurile ce gâtuiesc apele Mureşului înainte de a atinge şesul Aradului.

Iubirea-i nemărginită pentru soarta pădurilor nu s'a manifestat numai în cadrul lucrărilor de amenajări la care a luat parte din 1925, când a intrat la Direcţia Arad în serviciu, ci şi mai târziu, când în calitate de şef de ocol la Luncani, Iacobinii, Vărădia de Mureş şi Dorgoş, nu-i scăpa nimic din osebita grije ce trebuie dată lucrărilor de refacerea pădurilor pentru care simţea o atracţie deosebită.

Dar, cea mai supremă patimă izvorîtă din adâncă atracţie pentru tainele pădurilor ascunse, i-a rămas vânătoarea. Ochiul lui ager şi mâna lui ajutată de un sistem nervos adequat bunului ţintaş l-a consacrat repede printre vânătorii de seamă a regiunii, iar alesele lui calităţi sufleteşti nu puteau să nu-l consacre printre cei mai destoinici cunoscători ai exigenţelor vânatului, pentru ocrotirea căruia a înţeles să lupte cu adevărată pasiune.

Astfel se explică cum a fost ales la 1 Ianuarie 1935 pentru conducerea Ocolului Regal de Vânătoare Chişineu Criş. Sub conducerea lui a cunoscut acest Ocol nu numai cea mai prosperă desvoltare a vânatului în fazani, potârnichi, iepuri şi căprioare, dar şi desăvârşita armonie dintre gospodăria vânatului şi economia forestieră.

La scurt timp, după 1939, când a trebuit să părăsească, din consideraţiuni pentru creşterea copiilor, Ocolul Regal de Vânătoare, stocul vânatului cultivat ce atinsese apogeul, a început a înregistra jenante scăderi.

In schimb, în noua calitate de şef al Serviciului Silvic Judeţean din Bihor şi-a dobândit, în scurtul timp cât a stat până la 30 August 1940, data cedării Oradiei Mari, ca urmare a nefastului dictat dela Viena, unanima recunoştinţă a populaţiei, a autorităţilor locale şi superioare pentru corectitudinea, priceperea şi zelul depus în activitatea profesională desfăşurată atât pe teren silvic cât şi în domeniul cinegetic.

Refugiat la Timişoara, în cadrele Inspectoratului Silvic, noua tendinţă de reorganizarea economiei vânatului pe baze de descentralizare, nu putea să nu recurgă la serviciile lui, pentru postul important de inspector general al vânătoarei din regiunea Timişoarei. Şi de această grea sarcină s'a achitat cu multă conştiinciozitate şi competinţă, fără a înţelege să-şi îndeplinească fix numai obligaţiunile oficiale de serviciu, ci, muncind şi pe terenul scrisului publicistic, împărtăşeşte prin revistele de specialitate cu largă bunăvoinţă şi cu spirit fin, cunoştinţele adânci ce şi le însuşise în tainicul labirint al vieţii cinegetice.

Trecerea sa mult prea timpurie dintre noi şi împrejurările critice ale zilelor de azi, nu au permis ca o gardă de onoare dintre vânători să descarce deasupra mormântului său proaspăt, salve de focuri pentru cinstirea omului şi a faptelor, dar în schimb, alături de suspinele mamei sale care a înţeles a-l lansa în viaţă cu maniere de prinţ, alături de doliul profund al soţiei şi a celor doi copilaşi, ne asociem şi noi în zmerenia clipei de reculegere care scrutează vecinicia, cu modesta crenguţă a bradului verde, spre a slăvi memoria celui ce ne-a fost bun coleg şi neţărmurit prieten. I. Z.

INFORMAȚIUNI

— In guvernul constituit în ziua de 7 Martie a. c. de d-l P. Groza, conducerea Ministerului de Agricultură și Domenii a fost încredințat d-lui R. Zăromi, având ca subsecretar de stat pe d-l C. Agiu.

Secretar general pentru sectorul forestier a fost delegat d-l Ing. insp. gl. silvic C. Rachieru.

— Prin dec. min. Nr. 118.513 din 30 Dec. 1944, se înaintează la alegere, pe data de 1 Ianuarie 1944, la gradul de inginer insp. general silvic d-nii: Ivănescu Alexandru și Bretcanu I. Niculae.

— Prin dec. min. Nr. 117.707 din 29 Dec. 1944, D-l Heroiu Traian, ing. cons. silvic dela Inst. de Cercetări și experimentări forestiere, se repartizează pe data de 1 Ianuarie 1945 în cadrele Dir. P. P. J.

— Prin dec. min. Nr. 11 din 5 Ianuarie 1945, D-l inginer cons. silvic P. Ioan reintră în cadrele Ministerului de Agricultură și Domenii, în calitate de consilier technic pe lângă cabinet, având a primi delegațiuni speciale.

— Prin dec. min. Nr. 117.577 din 28 Dec. 1944, D-l Spiridon Vasile, ing. insp. silvic, șeful ocolului silvic Furceni-Tecuci Caps, detașat prin d. m. Nr. 105.055 din 1944 până la 1 Aprilie 1945, la Direcția economiei vânatului, se repartizează pe lângă cabinetul ministrului, cu atribuțiuni de consilier technic.

— Prin dec. min. Nr. 1972 din Ian. 1945, d-l ing. cons. silvic Lutescu Gh. Dir. Reg. silvice Bacău, se transferă în interesul serviciului în Centrala Caps și se deleagă la controlul general Caps.

— Prin decizia d-lui administrator al Casei Pădurilor Nr. 78.626 din 28 Dec. 1944, d-na ing. șef silvic Gruescu Aurora se detașează la cerere la fabrica Ucea, dela 1 Ianuarie 1945 până la 1 Aprilie 1945.

— Idem Nr. 78.688 din 29 Dec. 1944, d-l ing. șef silvic Agavriloaiei Teodor se detașează din Centrala Direcției Arad Arad în centrala Dir. reg. silvice Pitești, cu începere dela 1 Ianuarie până la 1 Iulie 1945.

— D-l D. Ivancea, ing. insp. general silvic, se numește, membru în comisiunea centrală pentru purificarea funcționarilor Ministerului Agric. și Domeniilor. (Monit. oficial Nr. 15 din 19 Ianuarie 1945).

— Prin decizia d-lui Administrator al Casei Pădurilor Statului Nr. 3609 din 20 Ianuarie 1945, d-l inginer șef silvic Vaniș Leonida, din Centrala Direcției regionale silvice Craiova, se transferă, în centrala Direcției silvice București. (Mon. Of. Nr. 18, 1945).

— Prin dec. min. Nr. 3148, 1945, d-l ing. subinsp. silvic Leescu Vasile se detașează dela oc. silvic Moreni, la oc. silvic Vălenii de Munte, cu începere de la 20 Ianuarie a. c. până la 1 Apr. 1945.

— Prin decizia d-lui administrator al Caps Nr. 3635 din 20 Ianuarie 1945, d-l ing. insp. silvic Popescu C. Sinaia, din Centrala Direcției reg. silvice Bacău, se transferă, din Centrala Casei Pădurilor Statului.

— Prin dec. min. Nr. 129, 1945, se revine asupra dec. min. Nr. 87148 din 1944, prin care d-l ing. subinspector silvic Petre Zaharia a fost numit director al școalei de brig. silvici Gurghiu, d-sa rămânând să funcționeze mai departe ca profesor la școala de conductori silvici Timișoara.

— Prin dec. min. Nr. 207 din 30 Ian. 1945, publicat în Mont. Of. Nr. 26 din 2 Febr. 1945, d-l ing. cons. silvic Calotescu Stelian, se reintegrează în serviciu în postul vacant de ing. cons. silvic la Casa Pădurilor Statului, repunându-se în situația și cu toate drepturile legale, pe data de 5 Martie 1943.

REVISTA PĂDURILOR

PARTEA ȘTIINȚIFICĂ

Redactor-șef: **Prof. C. C. Georgescu**

Redactor responsabil: **Ing. At. Haralamb**

Comitetul de redacție:

Prof. Gr. Eliescu — **Ing. G. I. Ionescu**
Prof. D. Sburlan — **Prof. Ilie C. Demetrescu**
Ing. G. Pană

PARTEA PROFESIONALĂ

Redactor-șef și responsabil:
Prof. C. C. Georgescu

SOCIETATEA «PROGRESUL SILVIC»

Fondată în anul 1886

Persoană morală prin Decretul Regal 1630 din 28 Aprilie 1904

COMITETUL PROVIZORIU
ales de Adunarea Generală din 12.XI.1944

Bozdoc D.
Dăscălescu I.
Dumitrescu Ion
Georgescu C. C.
Nettea C.
Nicolae Ion
Niculescu Iulian
Pană Gh.
Popovici Valer
Predescu Ștef.
Zeicu Ion
Rodoteatu Stere

Cenzori: **Pană Vasile, Sprangatte Șt.** și **Teodorescu Dem.**

PREȚUL ABONAMENTULUI:

Pe un an pentru instituții	4.000 lei
„ „ „ „ particulari	2.000 „
„ „ „ „ studenți, conductori și brigadieri .	1.000 „
Un exemplar	500 „

Manuscrisele nepublicate se înapoiază.

BIBLIOTECA „ASTRA"
SIBIU

EDITURA SOCIETĂȚII „PROGRESUL SILVIC"

Au apărut:

III. Seria C. — Tratate și Manuale.

Prof. V. N. STINGHE:
AMENAJAREA PĂDURILOR
un volum de 255 pagini. Epuizat.

D. A. SBURLAN: **INSTALAȚII DE TRANSPORT PENTRU EXPLOATĂRI FORESTIERE**
Vol. I: **Trasee și terasamente; Șosele forestiere**
320 pag. cu 287 fig. în text (1943). Lei 1.000

Vol. II: **Căi ferate înguste, funiculare**
301 pag. cu 204 fig. (1940). Lei 1.000.

GR. ELIESCU:
PROTECȚIA PĂDURILOR
un volum de 275 pagini. Lei 900.

ILIE C. DEMETRESCU:
TEMEIURI DE ECONOMIE FORESTIERĂ GENERALĂ
un volum de 338 pagini. Lei 1.000.

EM. PROTOPOPESCU-PACHE și C. CHIRIȚĂ
ELEMENTE DE ȘTIINȚA SOLULUI
Vol. I: Formarea solului. Tipuri genetice de soluri
un volum de 360 pagini. Lei 1.000

CERCUL DE STUDII FORESTIERE

1. N. GHELMEZIU:
NOILE UTILIZĂRI ALE LEMNULUI ȘI TEHNICA SILVICĂ
1943; 36 pag.+54 fig.; 300 lei

2. AT. HARALAMB:
PĂDUREA ȘI FENOMENUL TORENȚIAL
1944; 54 pag.; 300 lei.

3. M. ENE:
PĂSĂRILE ÎN PROTECȚIA PĂDURILOR
1944; 24 pag.+10 fig.; 300 lei.

„BUCOVINA" I. E. TOROUȚIU, BUCUREȘTI

I 24964

IAN 2022

ANUL 57 Nr. 4—6 APRILIE—IUNIE 1945

REVISTA PADURILOR

BIBLIOTECA „ASTRA"
SIBIU

EDITURA SOCIETĂȚII „PROGRESUL SILVIC"
BUL. TAKE IONESCU 31 — BUCUREȘTI III.

1939
97
IUI 2005
2014

REVISTA PĂDURILOR
PROPRIETATEA SOCIETĂȚII „PROGRESUL SILVIC"
Redactor responsabil: Ing. AT. HARALAMB
Înscrisă în Registrul de publicațiuni periodice de pe lângă Tribunalul Ilfov S. I comercială, sub No. 56/938.
Redacția și Administrația: Bulevardul Take Ionescu Nr. 31, — București

ANUL 57, Nr. 4—6 APRILIE—IUNIE 1945

SUMARUL:

Studii:

C. C. Georgescu, I. Teodoru și M. Badea: Uscarea în massă a stejarului 15

Comentarii—Inesmnări:

Gr. Eliescu: Cercetarea forestieră în legăturile ei cu practica silvică 80
R. Răşcanu: Acordul mic ca bază a lucrărilor în exploatarea pădurilor 88
G. Rusu: Statul în indiviziune cu păduri moşneneşti — — — — — — — 93
N. Ghelmeziu: Cercetarea lemnului în expertizele juridice — — — — 97
I. Zeicu: Poenile din păduri, golurile de munți și reforma agrară — 105

Vânătoare și Pescuit:

V. Cotta: Contribuțiuni la cunoașterea foloaselor mater. ale vânătoarei 109

Cronica internă (pag. 113), *Acum 50 ani* (pag. 119), *Cronica cinegetică* (pag. 122), *Jurisprudență* (pag. 125), *Cărți* (pag. 128).

SOMMAIRE

Études:

Le desséchement en masse du chêne — — — — — — — — — C. C. Georgescu, I. Teodoru et M. Badea

Commentaires:

La recherche forestière et ses liaisons avec la pratique forestière — — — — — — — — — — — — — — — — — — Gr. Eliescu
L'État en indivision avec des forêts appartenant aux petits propriétaires — — — — — — — — — — — — — — — — G. Rusu
L'étude du bois dans les expertises juridiques — — — — — — N. Ghelmeziu
Les clairières des forêts, les alpages et la nouvelle loi agraire I. Zeicu

Chasse et pisciculture:
Contributions à la connaisance des bénéfices matériaux de la chasse — — — — — — — — — — — — — — — — — V. Cotta

Chronique (intérieure et cynégétique), Il y a 50 ans, Jurisprudence, Livres.

124964

REVISTA PĂDURILOR Anul 57. — Nr. 4—6/1945

S T U D I I

USCAREA ÎN MASSĂ A STEJARULUI

C. C. GEORGESCU, I. TEODORU şi M. BADEA

I. Consideraţiuni generale.

Economia noastră forestieră a înregistrat apariţia unei grave calamităţi, căreia i s'a dat numele de „uscarea în massă a stejarului", care bântue în pădurile de stejar depe terasele câmpiilor şi dealurilor joase ale ţării [1]). Această maladie s'a ivit încă din anul 1902 în pădurile Croaţiei şi Slovaciei, unde a adus în decursul anilor ruinarea totală sau parţială a unor masive întinse de păduri, care produceau un lemn de calitate excepţională şi foarte preţuit de comerţul internaţional [2]). Există mărturii că maladia a apărut în pădurile noastre, încă din anii următori primului război mondial, succesiv: în Banat, Muntenia şi apoi s'a răspândit în restul ţării. Cu certitudine s'a identificat maladia — sub forma pe care o prezentăm în lucrarea de faţă — în anul 1938 într'un arboret de stejar din pădurea Cobia (la ca. 5 km N.-V. de Găeşti) şi într'o plantaţie de stejar din pădurea Pustnicul (ca. 14 km Est de Bucureşti). Uscarea a luat proporţii catastrofale în pădurile ocolului silvic CAPS Nucet (jud. Dâmboviţa), situate la Sud şi Nord de gara Titu şi în pădurea Şirăuţi (ca. 25 km Vest de Lipnic-Hotin). Atacuri mai restrânse s'au produs în pădurile ocoalelor silvice

---

1) *Const. C. Georgescu:* Uscarea în masă a stejarului. Revista Pădurilor, Bucureşti 54 (1942) 460—465.

Gr. Eliescu: Asupra uscării în massă a stejarului R. P. 55 (1943) 435—459.

S. Paşcovschi: „Efectele inundaţiilor din 1940 în Câmpia Banatului". Rev. Păd. (1942).

„In chestiunea uscării stejarului", lucrare în manuscript, care va apare în această revistă.

2) *P. Georgevici:* Balest slawonschik hrastova. Ceratostomella merolinensis n. sp. Inst. za nont. sum. istv. polopriderung Fac. Beograd (1900) 25.

A. Petracic: O uzrocima susenja hrastovik suma u. Hwatskoj i. Slavonyi. Glaznikza Sumanske Pokuse (Ann. pro Exp. For.) Zagreb (1926) 119—127.

39838

CAPS: Ploeşti, Slăveşti (Teleorman), Craiova, Casa Verde (Timişoara), Părcari, Holercani şi Văscăuţi (Basarabia), etc.

Tabloul următor ne arată pentru pădurile ocolului silvic Nucet, cantităţile de materiale lemnoase rezultate din exploatarea stejarilor uscaţi în anii 1942 şi 1943, în comparaţie cu extracţiunile de uscături pe o perioadă anterioară de 5 ani.

PĂDUREA	ANII 1937—1941		ANUL 1943	
	Nr. arborilor extraşi	Volum mc.	Nr. arborilor extraşi	Volum mc.
Iuda	2280	198	3522	570
Bolovani	3347	317	2265	1131
Titu	4589	201	1365	102
Jugureni-Văcăreasca	5563	1123	3264	820
Creţuleşti	175	100	895	242
Siliştea	1498	43	3293	545
Stejeret	5293	56	28643	4552

In tablou sunt subliniate uscările masive din anul 1942. Uscarea urmează evoluţia sa în anul 1943 şi se manifestă în acelaşi Ocol silvic foarte îngrijorător în pădurile Stejeret, Jugureni-Văcăreasca, Iuda-Mică, Creţuleşti şi Siliştea; în anumite parcele din pădurea Creţuleşti, stejarul se usucă în proporţie de 90%.

La ocolul silvic Lipnic (Hotin), în pădurea Şirăuţi, s'au extras în anii 1942—43 de pe o suprafaţă de ca. 1500 ha un număr de 30190 stejari uscaţi, cu un volum total de cca. 14.000 m. c. [3]).

Uscarea stejarului începe dela vârful coroanei, are un mers mai mult sau mai puţin rapid şi se manifestă dela stadiul de puet până la acel de arbore secular. Această maladie se deosebeşte de coronarea stejarului, adică uscarea vârfului coroanei, care apare periodic, atât la arborii izolaţi brusc la lumină după tăerea arboretului înconjurător, cât şi la arborete după defolierea totală produsă de insecte, sau după secete prelungite de vară. In condiţiunile obişnuite, arborii coronaţi se pot usca într'o anumită proporţie, fără ca acest fapt să aducă vre-o

3) Date comunicate de D-l Ing. D. Sotiriu pentru Ocolul silvic Nucet şi D-l Ing. Tarhon pentru pădurea Şirăuţi.

îngrijorare. Uscarea în massă a stejarului, pe care o avem în vedere, este o maladie gravă, care periclitează arboretele de stejar ce trebue exploatate înaintea prevederilor normale de folosinţă şi împiedică regenerarea lor.

La procesul de uscare a stejarilor participă numeroşi agenţi, pe cari îi enumerăm, rămânând ca mai târziu să arătăm rolul acestora în acest proces; aceşti agenţi semnalaţi de noi în pădurile contaminate sunt: omizile în special cele de *Lymantria dispar* [4]), ciuperca făinării stejarului: *Microsphaera abbreviata*, ciuperci de alteraţie cromatică a lemnului: *Ophiostoma valachicum* şi *Ophiostoma roboris*, gheba de rădăcini: *Armillaria mellea*, Bureţi roşii: *Fistulina hepatica*, bacteria stejarului: *Bacterium Quercus*, *Fusarium sp.* şi în fine insectele xilofage: *Xyleborus dryographus* şi *Platypus cylindrus*.

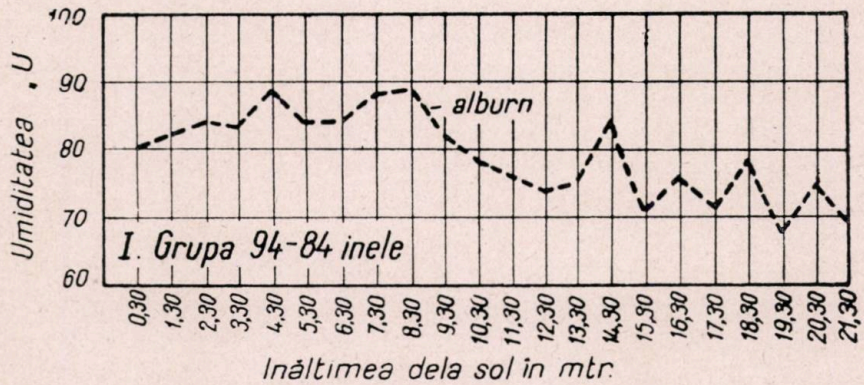

Fig. 1. — Variaţia umidităţii lemnului în alburn într'un arbore de stejar la diferite înălţimi de la sol.

Până acum atacul ciupercilor Ophiostoma valachicum şi roboris, precum şi al bacteriei Bacterium Quercus, a fost găsit pe stejar (Quercus robur L.) şi pe stejarul brumăriu (Quercus pedunculifora C. Koch); la utlima specie s'a aflat aceşti agenţi în pădurile Câineanca şi Homu (Norudl jud. Vlaşca), în pădurea Udup (jud. Teleorman) şi pădurea Şirăuţi (jud. Hotin). Ceilalţi paraziţi se pot găsi pe toate speciile de Quercus din flora noastră.

In cele ce urmează, ne vom ocupa de maladia apărută la cele două specii indicate de Quercus fără a se avea în vedere alte uscări, cum sunt: uscarea gârniţei (Quercus Frainetto Ten.) în pădurea Iuda Mică (jud. Dâmboviţa), uscarea cerului (Quercus cerris L.) în pădurea Văcărească (jud. Dâmboviţa), uscarea gorunului (Quercus polycarpa

4) *Gr. Eliescu* (op. cit.) mai enumeră şi omizile de *Tortrix viridana*, *Malacosoma neustria* şi de *Cheimatobia brumata*.

Schorr), în pădurea Gura Motrului (jud. Mehedinţi), sau uscarea stejarului pufos (Quercus pubescens W.) în pădurea Vădăstriţa (jud. Romanaţi).

II. Factorii debilitării stejarului.

Maladia produsă de speciile de Ophiostoma, combinată cu prezenţa bacteriei şi a genului Fusarium este urmarea unei debilitări a stejarului. In adevăr, stejarul, ulmul şi într'o măsură mai restrânsă frasinul, în condiţiunile actuale de vegetaţie ale pădurilor, au o existenţă precară. Aceste esenţe de lunci prosperă în condiţiuni favorabile de umezeală în atmosferă şi sol. In cazul ulmului, boala având un caracter prea general, nu s'au putut descifra până acum cauzele care au produs debilitarea sa, încât să poată fi decimat într'o proporţie atât de mare de Ophiostoma ulmi. Pentru stejar în schimb, suntem în măsură a deduce o serie de împrejurări nefavorabile vegetaţiunii sale prospere şi care au avut de efect slăbirea vitalităţii sale şi crearea unei stări dispoziţionale, care a permis instalarea agenţilor maladiei uscării în massă a stejarului.

Vitalitatea stejarului a putut fi slăbită, în unele teritorii, prin schimbarea condiţiunilor de vegetaţie locale, în urma intervenţiunei îndelungate asupra pădurilor. Masivele defrişări practicate în ultimul secol în pădurile ţărei au produs o schimbare a climatului din imediata apropiere a pădurilor de stejar. Astfel V. P. Negulescu [5]) arată într'o hartă şi un tablou, pe care-l recapitulăm mai jos, modul cum au decurs în cursul vremurilor, defrişările în teritoriul actualului ocol silvic Nucet, în cuprinsul căruia s'a semnalat boala uscării stejarului. Aceste defrişări, după calculul făcut pe hărţile întocmite la anumite perioade, au avut următorul mers:

T A B L O U II

Harta alcătuită în anul	Suprafaţa pădurească depe teritoriul actualului ocol silvic Nucet
1790	96.460 ha. [6])
1855	65.960 ha.
1900	24 440 ha.
1931	14.050 ha.

5) Monografia Ocolului silvic Nucet (1932). Manuscript aflat în Biblioteca ICEF. Bucureşti.

6) La această dată pădurile acopereau aproape toată întinderea Ocolului Nucet.

In urma despăduririlor arătate, care au atins un procent de 80% față de întreaga suprafață, au rămas în acest teritoriu trupuri izolate de păduri cu întinderi variabile de 20—500 ha, care au forma unor fâșii lungi și înguste, mărginite de limite artificiale mai mult sau mai puțin drepte. Aceste petece izolate de păduri sufăr efectele dăunătoare ale insolației și ale vânturilor, care crează pentru stejar în mijlocul zonei forestiere, un complex climatic de limită asemănător cu acela pe care-l află acesta în apropierea antestepei. Este clar, că în asemenea condiț uni de vegetație, factori excesivi, ca și orice greșală de cultură comisă de noi, poate aduce un dezechilibru al condițiunilor de climă locală defavorabilă vegetațiunii stejarului.

Fig. 2. — Uscarea ramurilor dela vârful coroanei Pădurea Stejeret (jud. Dâmbovița).

Fig. 3. — Uscarea vârfului coroanei la stejar. Pădurea Jugureni-Văcărească.

Prin urmare, micșorarea continuă a suprafețelor păduroase a creat condițiuni vitrege de vegetație stejarului, care necesită, pentru buna sa desvoltare un regim favorabil de umezeală în sol și atmosferă și în lipsa căruia este expus maladiilor ce invadează mai ales organismele slăbite.

Maladia studiată s'a manifestat în arboretele curate de stejar. Asemenea arborete le aflăm instalate pe lunci sau pe terase joase cu soluri grele și cu un regim convenabil de umiditate în sol în tot sezonul vegetativ. Pe locurile plane, fără scurgere, solurile aces-

tea grele tind să se podzolească și tocmai această podzolire a determinat nașterea arboretelor curate de stejar și eliminarea speciilor de amestec. C. Chiriță [7]) ne dovedește că progresiunea procesului de podzolire a acestor soluri, pe care s'a instalat tipul de pădure al stejeretelor, este acum mai mult sau mai puțin defavorabilă menținerii lor. Solurile grele depe lunci pe terase mai mult sau mai puțin podzolite, pe care s'au aflat primele arborete îmbolnăvite, prezintă un orizont B foarte îndesat, compact și impermeabil pentru apă, care cauzează stagnarea mai mult sau mai puțin îndelungată a apelor provenite din topirea zăpezilor sau din ploi îndelungate; aceleași soluri, mai sunt expuse vara uscăciunii excesive, prezentând crăpături ± adânci. Soluri de acest fel se găsesc în cuprinsul Ocolului silvic Nucet, în toate pădurile contaminate situate în următoarele unități orografice:

a) Câmpia joasă de divagare Titu-Potlogi, cu prelungirea sa către râul Prahova (pădurile contaminate Varnița și Titu).

b) Câmpia dintre cursurile mijlocii ale râurilor Argeș și Neajlov din împrejurimile comunei Uliești (Jud. Dâmbovița), care formează tranziția între câmpia de divagare și câmpia Gărvanu-Burdea, aflată mai la Sud de râul Neajlov (pădurile Stejeret și Jugureni-Văcărească).

c) Câmpia care acoperă conul de dejecție al râurilor Ialomița și Dâmbovița la ieșirea acestora din regiunea de dealuri (pădurea Iuda Mică, Bolovani, etc.).

d) Primele terase ale dealurilor joase dela Nord de linia Titu-Găești (păd. Cretulești, Cobia și Siliștea).

e) Câmpia Gărvanu-Burdea în plantațiuni de stejar, făcute în arealul ceretelor (păd. Câineanca, Homu).

Solurile grele din teritoriile menționate, au suferit procese de degradare pentru explicațiunea cărora vom face câteva considerațiuni generale.

Este cunoscut, că sub influența mai întâiu a climei și apoi a vegetației, solurile sunt expuse unor procese de evoluare, care pornesc dela un stadiu inițial, când solurile se zic că sunt crude și se termină la un stadiu final, când solurile se zic că sunt mature. In fiecare zonă climatică sub influența necontenită a factorilor climatici, solurile ajung la o treaptă de evoluare, în care rămân atâta timp cât climatul nu se schimbă. Tipul de sol care se naște într'o anumită zonă climatică și reprezintă o treaptă în evoluția lui

7) Uscarea în massă a stejarului. Conferință ținută la Cercul de Studii al Societății Progresul Silvic; recenzată în Revista Pădurilor 55 (1943), pag. 170—171.

şi o stare de echilibru faţă de clima şi vegetaţiunea zonală actuală, se numeşte „climax". Pentru a ilustra cele expuse mai înainte, vom arăta că în zona climatică, din care fac parte teritoriile din cuprinsul ocolului silvic Nucet şi în care s'a produs uscarea stejarului din arboretele naturale, tipurile de sol „climax" sunt solurile brun-roşcate de pădure. Factorii locali pot determina ca solurile depe anumite suprafeţe, să aibă o altă evoluţie decât solurile „climax". In mod frecvent, factorii edafici locali pot conduce evoluţia solurilor pe întinderi mai mari sau mai mici, la o stare mai evoluată şi chiar la starea finală de maturitate; în acest mod, apar sub forma unor insule de întinderi variate, în cuprinsul unor anumite soluri-climax şi alte tipuri de soluri, care corespund unor alte zone climatice mai umede. Aceste insule de soluri deosebite de „climax" se numesc după R. Tuxen [8]) „paraclimax". Revenind la teritoriul, care ne interesează pentru studiul boalei semnalate, constatăm că în „climax"-ul solurilor brun-roşcate de pădure, unele suprafeţe cu soluri grele (terase cu argile, argile pe conuri de dejecţie, etc.) din cauza stagnării temporare a apelor sunt supuse unor procese de spălare. Pe această cale, unele componente preţioase ale orizontului superior A sunt spălate şi târîte în profunzime în orizonturile inferioare B şi C, iar în acelaşi timp s'a format şi un orizont de acumulare B bogat în argilă, cu o compacitate ridicată. Solurile spălate s'au degradat şi tind să ajungă la stadiul final de evoluţie, către podzoluri; insulele de podzoluri din regiunea de câmpie şi de dealuri joase alcătuesc soluri „paraclimax". Podzoluri se formează însă nu numai pe soluri grele aluvionare, dar şi în soluri mai uşoare în copci sau largi depresiuni fără scurgere de pe platourile joase ale câmpiei, cum s'a arătat cu alt prilej [9]).

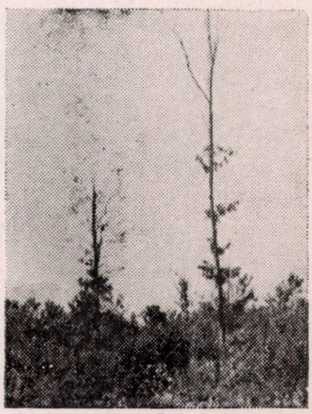

Fig. 4. — Uscarea vârfului coroanei într'un stadiu mai înaintat decât în fig. 2

Arboretele, la rândul lor, sufăr influenţa climei şi solurilor. Intr'o anumită zonă climatică se formează nu numai soluri „climax" şi paraclimax" dar şi anumite asociaţii respectiv tipuri de

8) Klimax-Probleme des NW—Europäischen Festlandes Nederlandsch Kruidkundig Archief 43 Amsterdam (1933) 314.

9) *C. C. Georgescu:* Ceretele ca tip de pădure I. Rev. Păd. 53 (1941) 444—457; II. Rev. Păd. 53 (1941) 505—518.

pădure „climax", şi „paraclimax". Astfel în teritoriile ocolului Nucet contaminat, tipurile de pădure „Climax", situate pe soluri climax sunt şleaurile; pe solurile forestiere „paraclimax", din cauza degradării lor, cele mai multe foiose nu mai pot vegeta şi rămân numai speciile de Quercus, care constituesc arborete pure (stejerete, cerete, gârniţete şi gorunete) sau în amestec (stejerete cu cer, cerete cu gârniţă, gârniţete cu stejar şi gorun, etc.).

După aceste câteva consideraţiuni, să trecem la procesul de uscare al stejarului. Solurile arboretelor de stejar aflate în curs de podzolire, au suferit o degradare pronunţată, care a grăbit evoluţia lor de podzolire. Dacă până în prezent aceste soluri au permis vegetaţiunea stejarului, acum se pot găsi într'un stadiu, în care stejeretele să fie înlocuite de cerete sau gârniţete, tipuri de pădure mai bine adaptate solurilor paraclimax podzolite; înlocuirea stejarului în regiunea de câmpie cu cerul şi în regiunea de dealuri cu gârniţe, se poate observa în teritoriile arătate mai înainte, acolo unde ne aflăm în cuprinsul arealului cerului respectiv al gârniţei. In lumina acestor deducţiuni, *uscarea stejarului, ne apare ca un proces de succesiune a vegetaţiei forestiere, care evoluiază dela tipul de pădure al stejeretelor, către tipurile de pădure al ceretelor sau gârniţetelor, adică către alte tipuri mai xerofite adapiate solurilor podzolite „paraclimax-e"* [10]). Această succesiune se manifestă în pădurile din regiunile arătate şi se îndeplineşte, dacă şi alţi factori de succesiune sunt satisfăcuţi, asupra cărora nu este cazul a stărui aci.

Procesul de degradare a solurilor paraclimax către podzoluri, poate avea un mers mai încet sau mai repede. In general, vegetaţiunea forestieră, alcătuită în condiţiuni optime şi care asigură formarea unei litiere bogate şi a unui strat bine dotat cu humus, are proprietatea că împiedică procesul de podzolire şi menţine solul într'o treaptă de evoluare mai apropiată de solul-„climax", atât de favorabil desvoltării foioaselor. Orice fenomen natural sau intervenţiune a omului, care micşorează consistenţa plină a arboretelor, grăbeşte în acelaşi timp şi podzolirea solurilor. In pădurile sau plantaţiunile în care s'a semnalat uscarea stejarului pe soluri „paraclimax" procesul de podzolire a fost grăbit de o serie de factori naturali sau artificiali, de care ne-am ocupat în studiul anterior [11]).

Pentru a ilustra procesul rapid de degradare semnalat, să citâm

10) In acelaş fel conchide pe bază de fapte cercetate şi C. Chiriţă (op. cit.); Gr. Eliescu (op. cit.) este de altă opiniune.

11) C. C. Georgescu (1942) op. cit. la pt. 9.

un caz din pădurea Stejeret. Intr'o porțiune exploatată din această pădure în ultimele decenii, ca urmare a dispariției litierei, mai peste tot s'a răspândit flora de lacoviște (Juncus effusus, etc.); în restul neexploatat al pădurii, în aceleași condițiuni de relief, aflăm o floră tipică de pădure cu dominanța gramineii Brachypodium silvaticum. Deci, exploatarea a avut de efect că a desvelit solul și a favorizat stagnarea apelor din topirea zăpezilor, care fenomen era mult stânjenit mai înainte de litiera și humusul din stratele superioare ale solului, menținută la adăpostul arboretului.

Orizontul B compact al solurilor grele podzolite determină la stejar desvoltarea unui sistem de rădăcini în orizontul A, făcând excepțiune numai pivotul, care pătrunde prin orizontul B. Stejarii având sistemul de rădăcini desvoltat aproape de suprafață, sufăr atât în urma stagnării apelor, care se acumulează în orizontul A, cât și în urma secetelor prelungite de vară, care usucă o bună parte din acelaș orizont. Deci, *în solurile podzolite, stejarul desvoltând sistemul său de rădăcini în orizontul A, expus stagnărilor de apă și uscării puternice de vară, efectele dăunătoare asupra rădăcinilor de stejar sunt cu atât mai pronunțate cu cât podzolirea este mai înaintată.*

Arboretele de stejar, în care a apărut la început maladia noastră, nu aveau o alcătuire și o stare de consistență din cele mai favorabile bunei vegetațiuni a acestei specii. Mai târziu, este de observat că unele arborete sunt provenite din lăstari și că sunt aproape de limita longevității lor, când au o stare pronunțată de receptivitate pentru diferitele maladii. Cele mai multe din aceste păduri au fost în decursul vremurilor extrem de pășunate și ca urmare sunt aproape lipsite de subarboret, atât de necesar protecțiunii solului și care a fost înlăturat sistematic pentru a înlesni desvoltarea covorului de iarbă și libera mișcare a vitelor. Prin măsuri culturale, pornite din un spirit de excesivă rentabilitate, s'au extras — acolo unde vegetau — toate speciile de amestec și chiar unde în mod natural s'ar fi putut avea un șleau, s'au îndrumat pădurile către tipul stejeretelor. Consistența acestor arborete curate a fost incontinuu micșorată prin exploatarea bazată pe extracția așa zișilor arbori deperisanți, ca și prin aplicarea metodei codrului regulat cu tăeri succesive într'o formă rigidă matematică, fără a ține seama, la aplicarea tăerilor, de mersul regenerărilor.

Toți acești factori au avut ca efect că au creat arborete pure de stejar, foarte rărite și în care stejarii au condițiuni vitrege de vegetație; luminarea prea puternică a masivului, ca și pășunatul excesiv au adus solul într'un stadiu de înaintată degradare. In arbo-

retele rărite s'a constituit un covor de graminee, care concurează şi stânjeneşte desvoltarea arboretului.

Cu toate condiţiunile de sol, climă şi vegetaţiune arătate, stejarul a avut până la ivirea calamităţei o desvoltare mulţumitoare până la bună. El însă, se prezintă cu o stare de vitalitate scoborîtă, adică cu o dispoziţie favorabilă invaziunei paraziţilor, care se instalează pe exemplarele aflate în stare de slăbiciune fiziologică, cum sunt ciupercile din genul Ophiostoma. La ivirea unor factori catastrofali constatăm că uscarea stejarului s'a produs în arborete pure de stejar, având condiţiunile de vegetaţie arătate mai înainte şi nu s'a întins şi în alte arborete vecine cu stejar situate pe soluri brun-roşcate de pădure, care au putut rezista acţiunei a tuturor factorilor dăunători, de care ne vom ocupa în cele ce urmează.

Mărturii aduse de organele silvice ne arată că în toate pădurile, în care a apărut uscarea stejarului, s'au produs stagnări îndelungate ale apelor provenite din topirea zăpezilor după iernile bogate în zăpezi 1939/40 şi 1941/42. Apele stagnante s'au menţinut pe terasele fără scurgeri în anul 1940 până către finele lunii Mai, iar în anul 1942 până către finele lunii Iunie, din cauza primăverilor reci şi ploioase următoare, care au împiedicat evaporarea apei [12]). Efectele stagnării apelor s'au putut vedea bine în pădurile de cer, unde în copci care au ţinut apa timp mai îndelungat, s'au uscat pâlcuri de cer, de plantaţii de salcâm [13]) şi de stejar. Asemenea uscări la cer au fost observate de noi în 1943, în mod frapant în pădurile Câineanca (jud. Vlaşca), fără intervenţiunea vreunui agent patogen.

Apele stagnante, care uneori au putut rămâne în orizontul A sub suprafaţa solului, au cauzat o asfixie pronunţată a rădăcinilor, în care s'a putut vedea crăpături ale scoarţei mai mari sau mai mici. A. Petracic [14]) menţionează în un pasaj al lucrării sale că în Slovacia uscarea stejarului s'a produs în luncile inundabile ale râurilor şi că arboretele de stejar de pe solurile umede sunt cele mai expuse boalei. Cu toate acestea, la concluziuni, autorul nu crede că inundaţia să aibă vreo influenţă asupra producerii uscării. Deasemenea, Prof. Adolfo

---

12) C. C. Georgescu: Consideraţiuni asupra răspândirii cerului şi efectele gerurilor în cereturi. Rev. Păd. 53 (1941) 193—204.

13) Gh. Constantinescu: Observaţiuni asupra lucrărilor de plantaţiuni şi regenerări naturale din ocolul silvic Slăveşti (1941). Manuscript în Biblioteca I.C.E.F.

14) Op. cit.

Seiwerth [15]) este de părere că pentru lunca inundabilă a Savei gradul de podzolire şi reacţia solului nu au nici o legătură cu uscarea stejarului. Cercetările autorului ultim necesită o revizuire; în interpretarea datelor va trebui să se ţină seama de influenţele dăunătoare ale orizontului B compact. Noi am constatat, că uscarea stejarului şi-a făcut apariţia pe terase fără scurgere cu solurile ± podzolite, în care apele stagnante micşorează simţitor cantitatea de oxigen disponibilă pentru rădăcini. Adeseori, de ex. în pădurea Creţuleşti, uscarea stejarilor ne apare pe ultimele reliefuri ale dealurilor joase către câmpie, pe spinările înalte, plane, care reprezintă resturile teraselor cu argile, nespălate de ape, deci cu solul cel mai compact şi podzolit, în timp ce pe planurile teraselor sau în locuri mai joase, cu soluri brun-roşcate puţin compacte stejarul nu se usucă. In Slovacia s'au avut în vedere numai soluri de lunci, podzolite sau nepodzolite, dar care sunt supuse inundaţiilor apelor lin curgătoare ale râurilor, care fiind dotate cu oxigen nu dăunează rădăcinilor stejarului.

Rănile cauzate de asfixia rădăcinilor au fost porţile de intrare pentru paraziţii din sol şi anume pentru Armillaria mellea, Bacterium Quercus şi Fusarium sp. care au fost printre agenţii de îmbolnăvire şi de uscare a stejarului.

Tot stagnarea apei primăvara în sol a avut asupra stejarului şi alt efect fiziologic. Solul îmbibat cu apă s'a menţinut rece, din care cauză rădăcinile — în bună parte asfixiate — nu au putut să absoarbă apa în cursul lunilor Aprilie şi Mai. In acelaşi timp, însă, partea aeriană a arborilor a intrat în vegetaţie sub influenţa atmosferei încălzită şi a intensităţii sporite a luminii. Mugurii şi lujerii în desvoltare au pierdut cantităţi apreciabile de apă, care nu au mai fost compensate prin o nouă absorbţie prin rădăcini. Din această cauză, *s a produs în arbori un deficit de apă, care a făcut să se micşoreze debitul curentului de transpiraţie din alburn, în vasele de lemn s'a intercalat aer şi arborii au intrat într'o stare de slăbire fiziologică prielnică, mai ales atacurilor speciilor de Ophiostoma [16]), care parazitează în alburn şi a atacurilor diferitelor Ipidee xylofage.*

---

15) Suse li se slovanski krastovi zbog promjena tla? (Beruht das Eingehen der slavonischen Eichen auf der Bodenveränderung?) Glasnik za Sumske Pokuse (Ann. pro Exper. Foresticis) Zagreb I (1926) 128—148.

Prilozi za poznsvanje tle hrastovih suma u Podruvini (Beiträge zur Kenntniss der Eichenwaldböden der Drau-Niederung) (Glasnik za Sumske Pokuse Zagreb II (1927) 211—235.

Vezi şi I. Vlad. „Rezistenţa la inundaţii a speciilor forestiere din bazinul inferior al Ialomiţei". Rev. Păd. (1944).

16) *Munch E.* Der Blaufäule der Nadelhölzer. Naturw. Zeitsch. f. Landw. u. Forstw. 5 (1907) 351—373.

Goidanich G. Le alterazioni chromatiche parassitarie del legname in Italia Bol. d. R. Staz. di Pat. veg Firenze (1935) XIII 363—384.

Cercetătorii croaţi atribuesc uscarea stejarului defolierelor repetate ale omizilor urmate de atacul pe frunze al ciupercei făinărei stejarului [17]). Aceste atacuri nu pot provoca însă singure moartea stejarului. In adevăr, nu trebue să se uite că defolierele omizilor au loc în Maiu şi începutul lui Iunie, că noile frunze apar pe la finele lunei Iunie şi deci ele au tot timpul să activeze până la finele perioadei de vegetaţie, pentru ca să producă asimilatele necesare existenţei arborilor atacaţi; asimilaţia se îndeplineşte, în condiţiuni mulţumitoare şi în cazul, când frunzele sunt atacate de ciuperca făinărei stejarului. Paralel cu procesul de reparaţiune al substanţelor asimilate pierdute prin defoliere, stejarul îşi economiseşte asimilatele disponibile în vederea refacerei rezervelor sale şi prin micşorarea activităţei de producţie a lemnului şi fructelor; se ştie, că după defolieri se reduce producţia lemnului de toamnă din inelul anual, iar fructificaţia este oprită cu totul. Aşa se explică, că deşi s'au înregistrat la noi în ţară, în perioada 1938—1942 defolieri repetate în mai toate arboretele pure ale speciilor de Quercus, urmate de atacul ciupercei făinărei stejarului, totuşi nu s'a observat uscări ale stejarilor decât numai în anumite situaţiuni şi anume pe terase sau locuri joase, în care s'a putut aglomera apa provenită din topirea zăpezilor.

Este adevărat, că omizile defoliatoare şi ciuperca făinărei stejarului provoacă o slăbire a vitalităţei stejarului, mai ales, când atacurile lor se succed mai mulţi ani dearândul, cum a fost cazul în pădurile contaminate. Observaţ uni ale organelor silvice locale, care au fost menţionate anterior [18]), au arătat că în unele păduri stagnările de apă au pornit procesul de uscare al stejarului numai în porţiunile de pădure, în care se produsese în anii anteriori defolieri totale de omizi, pe când în aceleaşi situaţiuni nu s'au ivit în arboretele inundate, dar nedefol ate, uscări ale stejarului decât în un procent foarte redus.

Defolierele produse de omizi au putut fi factorul hotărîtor în slăbirea fiziologică a stejarului din pădurile contaminate. Acest proces este şi mai accentuat, când după atacul omizilor urmează făinarea frunzelor produsă de Microsphaera abbreviata, care invadează de preferinţă aparatul foliaceu al lujerilor de reţacere, ce se nasc după defolieri. Aceşti factori însă, afară de cazuri cu totul excep-

17) *A. Langhofer.* Guhar susenje nasih hiastovih suma (Der Schwammspinner und das Eingehen unserer Eichenwalder). Glaznik za Sumske Pokuse (Ann. pro Exper. Foresticis) Zagreb 1 (1926) 149—233.

Gr. Eliescu (op. cit.) se alătură opiniunii acestor autori. Vezi Gr. Eliescu: Asupra uscării stejarului. Rev. Păd. (1944).

18) C. C. Georgescu (op. cit. 1942).

ţionale, nu au provocat singuri uscarea în massă a stejarului; ca factor primar vom avea a considera tot stagnarea apei provenită din topirea zăpezei, iar ca factori secundari şi uneori chiar cu caracter primar paraziţii enumeraţi ai stejarului şi anume speciile de Ophiostoma, Bacterium Quercus şi speciile de Ipidee xylofage.

Stejarii, aduşi în starea de slăbire fiziologică n'au opus o rezistenţă suficientă pătrunderei paraziţilor, care au provocat apoi uscarea în massă. Dintre paraziţii semnalaţi în stejarii bolnavi şi pe cari i-am enumerat mai înainte, au avut rol hotărîtor în uscarea stejarului ciupercile de alterare cromatică a lemnului *Ophiostoma valachicum* şi *O. roboris*, gheba de rădăcini *Armillaria mellea*, bacteria stejarului : *Bacterium Quercus* şi într'o mai restrânsă măsură o specie de *Fusarium*, încă insuficient studiată. Seceta prelungită din vara anului 1943 a favorizat apariţia unui atac în massă a insectelor xilofage Xyleborus dryographus şi Platypus cylindrus, care au avut la dispoziţie un mediu prielnic de desvoltare în marele număr de arbori în curs de uscare, răspândiţi în pădurile contaminate. Din acest moment, boala stejarului a luat un nou aspect; de unde, până la apariţia Ipidelor xilofage arătate, atacurile microorganismelor, ciuperci şi bacterie, erau localizate pe arbori bolnavi, după înmulţirea excesivă a acestor insecte, ele au început a invada deci a vehicula agenţi patogeni dela arborii bolnavi la arbori absolut sănătoşi. In acest mod, s'a produs de pildă uscarea unui arboret de stejar din pădurea Jugureni-Văcăreasca Seria Luncă (jud. Dâmboviţa), etc. care înainte de apariţia în massă a insectelor xilofage se afla în stare de perfectă sănătate.

Moartea stejarului este cauzată de atacul paraziţilor Armillaria mellea, Ophiostoma valachicum, O. roboris, Bacterium Quercus, la acţiunea cărora se asociază insectele xilofage Xyleborus dryographus şi Platypus cylindrus. Insectele sunt agenţii de răspândire a microorganismelor vegetale şi anume a ciupercilor din genurile Ophiostoma şi Ceratostomella şi a bacteriei stejarului; în cazuri de atacuri în massă, insectele pot deveni agenţi primari ai uscării stejarului.

După aceste discuţiuni a factorilor generali şi speciali ai uscării în massă a stejarului, să recapitulăm în următoarele, concluziunile noastre.

Maladia uscării stejarului şi-a făcut apariţia în arboretele de stejar sau la exemplarele de stejar, debilitate, din una sau mai multe cauze. Factorul important, care a produs debilitarea stejarului, a fost stagnarea îndelungată a apelor provenite din topirea zăpezii, după iernile bogate în zăpadă ale anilor 1939/40 şi 1941/42. Mai

ales, în primăvara anului 1942 stagnarea apei a avut un caracter catastrofal, deoarece a durat în păduri, din cauza timpului rece și ploios, până la finele lunii Iunie.

In acest mod se explică, pentru ce uscarea stejarului s'a ivit pe terasele fără scurgere. Au avut de suferit depe urma stagnării apei, în special arboretele situate pe podzoluri „paraclimax" care sunt dotate cu un orizont B practic impermeabil pentru apă. Debilitarea a fost uneori mai accentuată la pâlcurile de stejar, care în anii anteriori primăverilor cu apă stagnantă arătate, au fost defoliate de omizi. Aceste stări, ce au creat dispoziţiunea îmbolnăvirii stejarului, sunt în bună parte și urmarea unui proces îndelungat de degradare pe care l-au suferit și îl suferă adesea arboretele pure de stejar din pădurile noastre.

Stagnarea apei a provocat mai întâi o asfixiere a rădăcinilor, însoţită de o crăpare a scoarţei, răni pe unde s'au putut introduce Armillaria mellea, Bacterium quercus și o specie de Fusarium, al căror atac în arbore progresează de jos în sus. In acelaşi timp, din cauza asfixiei și a solului rece, rădăcinile au fost stânjenite în funcţiunea lor de absorbţie a apei, tocmai în epoca, când tulpina sub influenţa intensităţii luminoase sporite și a atmosferei calde a intrat în funcţiune și ca urmare a producerei de noui lujeri și frunze transpiră puternic. In felul acesta, ia naștere un deficit de apă în arbore, curentul de sevă ascendentă își scade debitul, în vase se introduc bule de aer și se crează condiţiuni favorabile atacului speciilor de Ophiostoma. Aceste ciuperci, care vieţuesc în mod obișnuit în ramurele uscate ale coroanei, trec dela starea de saprofitism, la starea de parazitism și invadează arborii, urmând procesul de treptată scădere a cantităţii de apă d n alburn dela vârf spre bază (cum ne arată fig. 1) [19]). Infecţiunea reușită a unuia sau mai multora dintre paraziţii semnalaţi, îmbolnăvește arborii debilitaţi, din cauzele arătate mai înainte și apoi se usucă. La un arbore uscat se pot vedea simptomele unuia sau altuia din paraziţii stejarului. Arborii debilitaţi pot fi în aceeași măsură invadaţi și de insecte xilofage, care duc dela un arbore la celălalt agenţi patogeni (speciile de Ophiostoma, Bacterium, etc.). In fine, boala ia un caracter foarte grav, când se ivește un atac în massă a insectelor xilofage, care pot duce boala dela arbori în curs de uscare la arbori perfect sănătoși.

După cum se vede, îmbolnăvirea stejarului este un proces foarte complex și în stadiul final al evoluţiei boalei este greu de aflat care

19) Ing. E. Vintilă. Cercetări asupra umidităţii lemnului de stejar în stare verde. Manuscript I.C.E.F. București 1943.

a fost cauza primară a maladiei. La aceasta se ajunge numai prin studiul comparat al locurilor unde s'a produs îmbolnăvirea şi prin analizarea critică a factorilor accidentali, care au putut dăuna vegetaţiunea stejarului, ceea ce ne-am străduit a face în cele mai dinainte.

Le dessèchement en masse du chêne.

Au cours des années 1940—1944 on a enregistré dans les forêts de chêne de Roumanie un processus de dessèchement surtout chez le chêne pédonculé et moins chez le Quercus pedunculiflora C. Koch et chez le chêne chevelu (Q. cerris). Sur les chênes malades ou desséchés on a trouvé les agents pathogènes connus du chêne, soit: Lymantria dispar, Tortrix viridana, Malacosoma neustria, Cheimatobia brumata, Xyleborus dryographus, Platypus cylindrus; et parmi les champignons: Armilaria mellea, Fistulina hepatica, Fusarium, etc. L'installation de ces parasites est favorisée par le processus de débilitation du chêne, due à des causes multiples, largement débatues dans la littérature. L'auteur met le centre de gravité de la débilitation sur les effets défavorables de l'horizont B du sol, pratiquement imperméable pour l'eau, qui prend naissances sur les sols compacts. Les sols en cours de se podssoliser, sur des alluvions ou sur les terrasses des rivières, maintienent pendant longtemps l'eau provenue par la fonte des neiges.

Pendant l'été, les mêmes sols sont exposés aux desséchements excessifs. En pareils conditions, le chêne disparait, étant successivement remplacé par Quercus cerris et Q. Frainetto, mieux adaptés de végéter sus ces sols. La stagnation des eaux a pris un caractère de catastrophe pendant les printemps des années 1940 et 1942, à la suite des hivers exceptionnellement riches en neige. Aux effets dommageables des eaux stagnantes prolongées s'ajoute la défoliation répétée des chênes, provoquée par les chenilles mentionnées.

Toutes ces causes, auxquelles s'en ajoutent d'autres déjà connues dans la littérature, n'auraient pas provoqué une si grande calamité si parallèlement n'avait pas surgi la maladie d'altération chromatique du bois, provoquée par Ophiostoma valachicum et O. roboris, deux éspèces décrites par d'autres auteurs et sur lesquelles l'auteur reviendra à une autre occasion. A l'action de ces deux champignons s'associe aussi une bactérie (Bacterium Quercus). Les xylopages (Xyleborus et Platypus) sont les agents principaux de transport de ceux-ci.

CĂRŢI NOI

Ing. I. Rătan: Elemente de administraţie forestieră.
Sibiu, 1945; 164 pag.; 800 lei.

COMENTARII — ÎNSEMNĂRI

CERCETAREA FORESTIERĂ ÎN LEGĂTURILE EI CU PRACTICA SILVICĂ

de Prof. GR. ELIESCU

In schimbul de păreri ce l-am avut cu unii din colegii noştri în legătură cu cercetarea forestieră, am constatat că, deşi foarte mulţi avem concepţii asemănătoare în această privinţă, sunt totuşi unele deosebiri — de nuanţă, ca să spun aşa — care fac ca unele concluzii să difere destul de puternic.

In această materie, după cunoştinţa mea, s'a publicat foarte puţin. Deaceea am crezut necesar să expun în cele ce vor urma, unele păreri, unele axiome, cum cred că ar putea fi numite, ce socotesc că trebuesc să stea totdeauna la baza oricăror discuţii ce ar avea loc în legătură cu scopul şi obiectul cercetării forestiere.

*

O primă întrebare pe care trebue să ne-o punem, deşi poate părea o inutilitate (se va vedea că din răspunsul acestei întrebări apare şi caracterul cercetării) este: cercetarea forestieră este ea necesară?

Desigur că toţi răspundem afirmativ. Practica silvică în tendinţa de a rezolva dorinţele noastre în materie de pădure şi lemn, se loveşte de necunoscute — probleme — care trebuesc rezolvate. Intr'o administraţie forestieră puţin pretenţioasă, aplicarea practicei forestiere s'ar putea face cu cunoştiinţele căpătate în învăţământul silvic sau, ulterior, în practică şi în limita acestor cunoştiinţe. Dar o administraţie raţională, ce îşi propune să dea un maxim de randament, care are deci pretenţia de a fi pe picior de egalitate, în rezultate, cu alte instituţii economice identice sau asemănătoare, nu se mai poate mărgini numai la a face faţă problemelor, ci de a le rezolva, de a găsi necunoscutele de care practica se împiedică. De aci necesitatea cercetării forestiere.

Cercetarea forestieră se deosebeşte însă profund de practica forestieră. Fiecare din aceste două activităţi are alt scop şi utilizează

în vederea realizării lui alte tehnici, deşi amândouă lucrează cu acelaş material: fenomenele forestiere.

Practica forestieră este activitatea ce are de scop realizarea cantitativă a unui fenomen natural, prin repetarea la infinit a unor tehnici oarecare, cu maximum de randament, odată ce a adoptat acele tehnici. Intocmai ca într'o fabrică unde, odată admis un procedeu de preparare a unui medicament, maşină, etc., procedeul se repetă continuu.

Activitatea de realizare a practicei este foarte complexă şi e constituită din două tehnici: una prin care se realizează scopul (se referă la material), e tehnica de producţiune şi o alta prin care se poate pune în mişcare prima, (se referă la personal, probleme financiare, etc.), tehnica administrativă. Fiecare din aceste două tehnici se rezolvă la rândul lor în metode şi procedee de lucru. Intre aceste două tehnici este o legătură strânsă: tehnica administrativă trebue să rezolve toate condiţiile puse de tehnica de producţiune, să fie o slujitoare utilă, ea neavând alt scop decât să ordoneze mijloacele, pentruca cealalta să dea maximum de randament. Cum prin natura lucrurilor între tehnica administrativă şi cea de producţiune legătura este foarte strânsă, de multe ori tehnica administrativă, neînţelegătoare, poate deveni o frână a celei de producţiune.

Cercetarea forestieră[1]) este activitatea care are de scop aducerea la lumină a unor cunoştiinţe nouă în lumea fenomenelor: o clarificare, o precizare, un fenomen nou, etc.; în tehnică: o tehnică silvică necunoscută încă, modificarea vreunui procedeu pe care ulterior practica silvică îl poate adopta sau nu, după cum va fi găsit economic sau nu. (Ex. un sistem de semănare nou, de plantare, de măsurare, de regenerare, de distrugere a unui animal vătămător etc., tehnici bazate pe observare de fenomene noi descoperite).

Deci cercetarea se deosebeşte profund de practică, şi nu numai prin scop, ci şi prin tehnica ei, care e tot atât de complexă ca şi a practicei. Ca şi în cazul practicei, activitatea de cercetare se rezolvă în două tehnici: prima de cercetare propriu zisă (corespunzătoare celei de producţiune) şi o tehnică administrativă. Şi aci rostul celei din urmă este acelaş: de a pune toate cele necesare la dispoziţia tehnicei de cercetare.

In rezumat, dacă în practică idealul este realizarea programului de lucru, cu randamentul şi costul programat, în cercetare interesează

1) S'ar putea obiecta că termenul de „cercetare" e foarte precis şi orice comentariu e de prisos. Nuanţele de interpretare de care vorbeam în introducere însă, mai ales asupra a ceiace trebue să facă cercetătorul, duc uneori la concluzii prin care rolul acestuia poate fi denaturat.

căpătarea elementului nou, clarificarea necunoscutului, pentru care ideea de cost şi timp nu e pe primul plan. Fără îndoială că atunci când se organizează cercetarea, aceste elemente intră în calcul, deoarece activitatea de cercetare nu se poate sustrage legilor activităţii umane; dar scopul nu e producţiunea cantitativă, ci găsirea unei necunoscute căutate.

Deosebirea adâncă între cele două tehnici: a practicei şi a cercetării face ca paralel cu activitatea practică forestieră, să se nască şi o activitate de cercetare forestieră. Cei ce se ocupă cu producţiunea nu pot îmbrăţişa în acelaş timp şi cercetarea. Desigur că ea poate apare în practică prin iniţiativa particulară a inginerului silvic, care atunci trebue să rupă din timpul activităţii practice pentru a lua firul tehnicei de cercetare. Aceasta e însă posibil numai în anumite limite şi numai în anumite domenii. Când tehnica de cercetare necesită timp prea mult (observaţiuni sistematice de ex.) sau aparatură şi literatură de specialitate, etc., iniţiativa particulară e nevoită să cedeze. Atunci trebue să-i ia locul organizaţia specială de cercetare. Ţinând de învăţământul silvic sau independentă, cercetarea este u n a şi are caracterele pe care le vom schiţa mai jos.

Am văzut că ceiace face obiectul cercetării şi raţiunea de a fi a ei, este aducerea la lumină a unor noi cunoştiinţe care să poată fi utilizate de practică.

Firesc este să punem întrebarea: ce se înţelege prin cunoştiinţă nouă? Răspunsul diferă după cum se are în vedere practica sau cercetarea.

P e n t r u p r a c t i c ă idea de nou e legată de tot ceiace nu se cunoaşte în practică, deci nu numai de fenomene necunoscute în ştiinţă, ci şi de fenomene sau tehnici cunoscute acesteia, dar care sunt necunoscute, fie că cunoaşterea necesită cunoştiinţe profunde de specialitate, fie că practicianul nu are aparatura necesară de cercetare, etc.

Pentru practică, o cercetare asupra acestor necunoscute cunoscute de ştiinţă, este o absolută necesitate. Ea e urmarea dorinţei de a şti despre ce fenomen este vorba şi, mai ales, ce tehnică poate fi aplicată, într'un caz oarecare. Această categorie de false necunoscute nu fac bineînţeles obiectul cercetării propriu zise, ci al primului pas în cercetare, al primului grad de cunoaştere, şi pe care îl vom numi al a n a l i z e i. Analiza poate fi de laborator sau de teren. Rezultatele fenomenelor analizate sunt consemnate în buletine de analiză iar prescripţiunile tehnice în instrucţiuni. Când fenomenele analizate sunt frecvente sau tehnicele sunt aplicate de mai mulţi, buletinele sau instrucţiunile pot fi tipărite (instrucţii, manuale, monografii, etc.).

Desigur că idealul ar fi, ca tot ceiace este comun şi frecvent, să fie cu timpul cât mai bine cunoscut de practică, încât apelul la

analize să fie cât mai rar; un semn că, în anumite probleme cel puțin, practica a ajuns într'un echilibru perfect.

Analiza este însă izvorul de observațiuni a noi fenomene. De-aceea fiind de o extrem de mare importanță, legătura organizației practice cu organizația de cercetare trebue să fie cât mai strânsă. Ideal pentru cercetare e ca oridecâte ori se dă de o necunoscută în practică, ea să fie menționată pentru a putea fi pusă în studiu.

Deși, după cum am spus, analiza nu reprezintă decât primul pas în cercetare, deși cu alte cuvinte, ea nu este decât un drum spre știință, pentru practică este extrem de importantă, ba putem spune că de fapt, pentru practică, este calea cea mai frecventă de utilizare a științei.

In această funcțiune de analiză, cercetarea are deci rol de informare, de difuzare, de popularizare.

Iată dece organizația de cercetare trebue să aibă tot ce e necesar pentru această activitate: literatura, aparatura și personalul necesar executării analizelor.

Prin această funcție de analiză, cercetarea poate intra și în colaborare cu activitatea practică. De exemplu: dacă combaterea insectelor pe o suprafață mică, se poate face numai în urma cunoștințelor inginerilor silvici din practică, combaterea pe suprafețe mari, în cazul marilor calamități ce presupun de ex. prăfuiri din aeroplan și deci o tehnică mai rar utilizată, o colaborare își poate avea totdeauna locul, ba chiar se impune. Din acest punct de vedere, în toate sectoarele practicei forestiere, credem că există puncte de colaborare. Aceasta trebue să aibă loc totdeauna, atunci când problemele de rezolvat practic sunt de proporții mari.

Dar organizația de cercetare poate merge și mai departe. Ea poate nu numai să dea indicații, sfaturi sau să colaboreze, poate chiar să ia asupra ei anumite p r a c t i c i, care sunt strâns legate de cercetare și mai greu de realizat în serviciile administrative, de ex.: selecționare de semințe, (Ex.: Institutul de Cercetări Agronomice), preparări de seruri și vaccinuri, (Ex.: Institutul Pasteur), etc.

Dacă pentru practică ideea de nou e foarte largă, p e n t r u c e r c e t a r e și c e r c e t ă t o r ea e mult mai restrânsă. Ea reprezintă pentru cercetător numai ceiace nu este încă intrat în domeniul științei și cum această intrare se face pe calea publicațiilor de specialitate, nou este numai ceiace nu a fost publicat. Asupra celor publicate, ce stau la îndemâna oricui în cărți și studii, constituind un bun universal, la care oricine care e interesat poate face apel, nu se mai revine, decât pentru a se aprofunda problemele, aducându-se la lumină adevăruri nouă.

Cercetarea propriu zisă începe şi ea tot cu analiza, care este unica metodă de cunoaştere. Prin ea am văzut că se ajunge la recunoaşterea de fenomene comune, cunoscute. Dar tot prin ea se ajunge la recunoaşterea de fenomene mai rare, mai puţin cunoscute pentru o ţară sau regiune oarecare, sau pentru o perioadă de timp oarecare. In fine, tot analiza e cea care duce la recunoaşterea de fenomene cu totul necunoscute, deci fenomene absolut nouă.

Impreună cu metoda sintezei ea duce la recunoaştere de relaţiuni de fenomene cunoscute sau relaţiuni noi descoperite, de explicări sau interpretări de fenomene. Şi tot analiza şi sinteza poate duce la o nouă utilizare a fenomenelor sau relaţiilor dintre ele în tehnică, deci la invenţiuni.

Adevărurile, fenomenele, cunoştiinţele ordonate, sistematizate în vederea dirijării activităţii omeneşti ca aceasta să producă ceva, constituiesc ceiace se obişnueşte a se numi o ştiinţă aplicată. Ştiinţele forestiere sunt toate ştiinţe aplicate.

Se obişnueşte a se opune ştiinţelor aplicate o ştiinţă „pură". Această opoziţie are o importantă urmare. Ea dă iluzia pentru unii că între ştiinţa „pură" şi aplicată este o opoziţie, ultima reprezentând ştiinţa în legătură cu practica, iar cealaltă adevăruri generale, etc. De aci şi părerea că în ştiinţa pură se face un fel de cercetare iar în ştiinţa aplicată o altfel de cercetare, deosebită şi poate de un alt grad. Ba se merge şi mai departe, căutându-se să se determine chiar pentru cercetarea forestieră două categorii de organizaţii de cercetare una de ştiinţă „pură" alta de ştiinţă aplicată, cu justificarea că aceasta din urmă corespunde nevoilor practicei.

Argumentarea e o absurditate. Nu există o ştiinţă „pură" opusă ştiinţelor aplicate ci o singură ştiinţă în care adevărurile cunoscute până azi pot fi înlănţuite după natura lor şi din care se pot lua grupe de cunoştiinţe care se înlănţuesc într'un scop oarecare pentru a forma o ştiinţă aplicată. Ştiinţa e una, iar ştiinţele aplicate sunt părţi din ea. Acelaş fenomen, adevăr, cunoştinţă ce aparţine ştiinţei, poate aparţine şi vreunei ştiinţe aplicate.

Voi da un exemplu de o cunoştiinţă care deşi e de ştiinţă „pură", poate fi cu aplicaţie practică. Perii din regiunea anală a larvelor de diferite specii de Melolonth nae, sunt diferiţi şi diferit aşezaţi după specie. Astăzi se poate bine determina larva de cărăbuş de alte larve foarte asemănătoare. Este deci un fenomen cu aplicaţie practică. Ar avea vreun sens să ne întrebăm dacă acest fenomen este de ştiinţă pură sau de ştiinţă aplicată? Desigur că cele

arătate constituesc un fenomen care în momentul descoperiri a fost înscris în patrimoniul științei. Dar este extrem de util pentru practică. Aparține deci și „științei pure" și celei „aplicate".

De aci rezultă următoarele concluzii:

In cercetarea forestieră, ori cât ar fi aceasta de aplicată — și prin definiție ea așa este — adevărurile ce trebuesc găsite sunt adevăruri științifice și ca atare când sunt descoperite, ele aparțin implicit și științei generale.

Cum descoperirea a ceva nou presupune o amănunțită cunoaștere a fenomenelor unui anumit domeniu, cercetarea impune cercetătorului, implicit, o specializare și în acelaș timp, disciplinarea acestuia de a nu se dispersa pe multe categorii de cunoștiințe, ci de a aprofunda pe cele ce sunt asemănătoare și deci legate între ele. De aceea și specializările nu se pot face decât numai în științele de bază cunoscute: matematică, fizică, chimie, biologie, etc., sau în subdiviziunile lor, sau în tehnicele care se bazează pe aceste științe fundamentele (a se vedea tabloul de mai jos). Tot de aci decurge și obligația pentru cercetător de a arăta mai înainte ceiace cunoaște deja, și de a pune, separat, în lumină contribuția sa personală.

Tot deaci decurge și faptul că și în materie de cercetare aplicată forestieră cercetătorul are nevoe de aceleași cunoștiințe de știință „pură", de aceiași pregătire științifică, de aceiaș disciplină metodologică, ca oricare alt cercetător, din ori ce domeniu.

Ținând seamă totuș de utilitatea cercetărilor, ar urma ca organizațiile de cercetare și cercetătorii să se deosebească între ei, după cum studiază fenomene utile și neutile. Această deosebire ar fi după noi tot atât de absurdă. Cine, cu bună știință, mai caută astăzi să studieze fenomene fără utilitate practică? Acel cercetător ar face-o fie că nu-și cunoaște domeniul de cercetare, fie că vrea cu bună știință să rămână necesar. Cunoscând însă firea omenească, ne întrebăm, cine e cel ce vrea să arate că nu e util? Dar o asemenea clasificare în materie de cercetare forestieră e și fără sens, căci cercetarea „forestieră" prin definiție nu poate urmări decât adevăruri utilizabile în practica forestieră. Totuș dacă am vrea să facem o clasificare a organizațiilor de cercetare, ea s'ar putea face fie pe natură de fenomene cercetate (animală, vegetală, forestieră, agricolă, etc.) fie că sunt independente sau sunt pe lângă învățământ. Le-am mai putea împărți și după dotarea lor: organizații științifice cu mijloace și fără mijloace. Deși o asemenea categorisire teoretic n'ar avea sens, o organizație nu e făcută numai ca să fie, e bine totuș să o remarcăm. Urmarea în acest sens e că organizațiile dotate vor putea rezolva mai repede și din mai variate domenii de cercetări. Cele

mai puțin dotate (ex.: învățământul) mai încet și numai categorii de fenomene ce nu cer cheltueli sau personal. Dar calitativ rezultatul trebue să fie acelaș: cunoștiințe nouă în legătură cu tehnicele forestiere. Nu există științe de grade diferite, ci adevăruri nouă mai importante sau mai puțin importante, din punct de vedere practic.

Cele arătate până aci ne permit să discutăm pe scurt chestiunea ultimă și cea mai impotantă a cercetării: ce trebue cercetat? adică programul. Nu ne gândim deloc să epuizăm subiectul, ar fi o imposibilitate. Facem numai câteva observațiuni.

Cercetarea forestieră este o muncă de completare a unei clădiri constituită de cunoștiințele actuale. Completarea necesită un plan bine fixat dela început, cu directive bine definite. Aceasta e cerută mai ales când organizația este special întemeiată pentru cercetare. Prin însăși actul de constituire a organizației independente, se subînțelege că există un program ce trebue realizat. Deaceea dela început trebue îndepărtată o eventuală nedumerire, cu foarte importante urmări practice. Ea este următoarea: dacă nu știm fenomenele ce vrem să le descoperim nici nu le vom putea programa și deci cerceta și vom aștepta să întâlnim descoperiri noui. Nu în felul acesta se pune problema programului. Dela început trebue precizat că organizațiile de cercetare, mai ales cele a căror preocupare exclusivă e cercetarea, trebue să ia în studiu fapte, fenomene sau tehnici insuficient cunoscute în practică, fapte pe care dacă le vor analiza, determina, măsura, etc. vor ști sigur că vor aduce ceva nou. Cu un cuvânt baza întregului program și permanența lui îl va constitui descrierea a ceiace știm bine că există dar nu este suficient cunoscut. Cu un cuvânt, cunoașterea realității forestiere. Un asemenea program va da permanent de lucru colaboratorilor și va fi și util. Util prin cunoștiințele care vin, util prin faptul că necunoscute noi vor fi puse, vrei nu vrei, sub ochii cercetătorului, care astfel va face și descoperiri nouă (că aceasta trebue să aibă permanent și un interes special, e o chestiune de calitățile ce trebue să îndeplinească cercetătorul, chestiune ce nu ne interesează aci).

Trebue să constatăm dela început că din cauza extrem de complexei activități, cum e activitatea forestieră, programul nu va fi uniform pentru toate domeniile de activitate. In Institute mai unitare (ex. Institutul Meteorologic, Geologic) problema e aproape aceiași pentru toți colaboratorii. In cercetarea forestieră lucrul acesta

e o imposibilitate. O privire asupra tabloului alăturat, arată că diferitele tehnici forestiere duc la cercetări în domenii de știință foarte

TABLOUL TEHNICELOR FORESTIERE

Tehnica . . .	duce la cercetări din știința . . .
Creșterea pădurilor Protecția pădurilor Ocrotirea vânatului Piscicultura în ape de munte	Biologiei (pentru chestiuni în legătură cu flora și fauna) Chimiei și Meteorologiei (pentru chestiuni în legătură cu solul și atmosfera)
Instalații de transport Construcții Exploatare Industrializare Corectarea torenților	Mecanicei și Rezistenței materialelor.
Măsurarea arborilor Măsurarea pământurilor Estimarea valorilor	Matematicei
Ordonarea tăerilor Administrarea	Științelor sociale și economice

variate, ba chiar, cred că nu e exagerat când spunem că absolut toate științele, sunt reprezentate la baza științelor forestiere: matematica-fizica-mecanica-chimia-biologia-științele sociale. In tabloul alăturat se poate ușor constata aceasta. Deaceea un alt punct în determinarea programului este mărginirea preocupărilor la ceiace strict ne interesează, concentrarea asupra problemelor din miezul practicelor forestiere. Iată dece cred că ar fi bine ca stabilirea problemelor să se facă și cu reprezentanții autorizați ai practicei forestiere și permanent, prin legăturile organizațiilor de cercetare cu organele practicei forestiere. Această măsură va avea și o urmare în aprecierea lucrărilor științifice executate: nu din punct de vedere al lucrării în sine (dacă e metodologic lucrată) dar dacă lucrarea e utilă și trebue să fie utilă de vreme ce e inspirată de practică. Fără îndoială că, în ultima instanță, tot cunoscătorul problemei poate să arate ce se poate cerceta și cum, dar colaborarea cu practica se impune.

O ultimă problemă a programului este aceea a mijloacelor de realizare. Cum sunt de regulă mărginite, cum activitatea de cercetare forestieră e multiplă, sigur că problema mijloacelor de realizare se va pune într'una dacă nu se face despărțirea de ceiace am numit probleme permanente ale programului, de problemele venite accidental. Pentru problemele permanente, acceptate de toți (și de practicieni) se impune o completă finanțare, căci logic, dacă aceasta nu se face, cer-

cetarea încetează. Pentru problemele ce intervin neprogramate, finanțarea trebue făcută după o apreciere a utilității lucrării.

*

In concluzie credem că cele arătate mai sus s'ar putea cristaliza astfel:

1. Cercetarea forestieră e o activitate prin care

a) se aduce cunoștiințe informative din domeniul științelor actuale ori de câte ori practica le cere.

b) se aduc la cunoștință noi adevăruri din lumea fenomenelor sau tehnicei forestiere.

2) Cercetarea trebue să aibă un program care să fie fixat, pe lângă durată, în probleme indicate de preferință de practicieni, probleme ce pot da de lucru în mod constant cercetătorilor.

3) Să aibă fără discuție dotația necesară (în bani, material, personal) urmăririi cercetărilor ce constituesc programul de lucru.

La recherche forestière et ses liaisons avec la pratique forestière.

L'auteur examine les caractères qui doivent être réalisés par la recherche forestière, ayant comme point de départ ses liaisons avec la pratique forestière qui détermine la recherche forestière.

En conclusion:

a) La recherche forestière doit accomplir la fonction d'apporter de connaissances informatives sur les réalités de notre pays et de découvrir de nouveaux phénomènes ou de nouvelles téchniques forestières.

b) Pour les problèmes indiqués par la pratique, elle doit avoir un programme fixé pour longtemps.

c) Pour executer les recherches, il faut avoir le nécessaire (personnel, matériel et de l'argent).

ACORDUL MIC CA BAZĂ A LUCRĂRILOR IN EXPLOATAREA PĂDURILOR

Ing. ROMEO RĂȘCANU

Exploatarea pădurilor în regie este în general dificilă și incomodă, căci presupune foarte multă osteneală, un bagaj mare de cunoștințe teoretice și practice și angajează mari răspunderi bănești.

Este deajuns — de exemplu — să se proecteze și să se construiască instalații de debit și transport greșit, pentru ca manipulația să se scumpească enorm și să devină nerentabilă. Ba chiar de multe ori materialul poate să rămână în parchet constituind astfel

o mare pierdere, atât pentru exploatator cât și pentru economia națională.

Mai ales în regiunile muntoase, unde intervine în cel mai înalt grad technica propriu zisă a exploatărilor, rezolvarea practică a problemelor de exploatare trebue făcută cu mult calcul și curaj.

De aceia de obiceiu se predă lucrările de exploatare în antrepriză, mărginindu-se în cel mai bun caz să se execute în regie doar (cum numim noi) prima fază de manipulație, adică fasonatul.

Se mai adaugă și faptul că exploatatorul începător nu are la îndemână date statistice și norme științifice precise (literatura indigenă fiind foarte săracă la acest capitol), așa încât frumoasele lucrări de exploatare devin apanajul antreprenorilor empiriști și hrăpăreți, cari dețin cu multă strictețe secretul profesional. Antreprenorul are interesul să realizeze maximum de câștig cu minimum de osteneală pe spinarea proprietarilor de păduri, cât și mai ales pe aceia a lucrătorilor forestieri.

De aceia este o datorie technică-economică și socială să introducem lucrările în regie, iar aceasta nu o vom reuși decât detronând marea antrepriză și punând la loc de cinste acordul mic, lucrând cu companii de 2—10 oameni pentru ca eventualul beneficiu să satisfacă cât mai multă lume, nu să se acumuleze într'o singură pungă.

Insă nu este mai puțin adevărat că atunci când propunem o soluție, ea trebue să fie constructivă și nu destructivă. In consecință trebue mai întâiu să cunoaștem noi mai mult decât antreprenorul, adică să dominăm și să ne creiem datele statistice autohtone referitoare la randamentul lucrătorilor, pentru toate fazele de manipulație a diverselor produse exploatate; adică să cunoaștem perfect prestațiile zilnice ale lucrătorilor. Numai astfel vom putea introduce acordul mic.

Deasemeni pentru fixarea acordurilor mici pe teren trebue să cunoaștem cât mai amănunțit topografia parchetului, cât și cantitățile și calitatea materialului, pe care dorim să-l exploatăm.

Ținem să precizăm încă dela început că, noi înțelegem prin exploatare întreaga gamă de operațiuni pe care trebue s'o suporte lemnul din picioare până ce ajunge la o cale ferată industrială sau la o șosea pe care se poate practica tracțiunea automobilă sau hipomobilă, care să ducă materialul în centrele de industrializare sau de consum. Subliniem aceasta deoarece în contractele de vânzare de păduri — bazate pe condițiile generale de exploatare din 1912 — se face deosebire între exploatarea și scoaterea materialelor din pădure, făcând astfel termenul de exploatare sinonim numai cu

tăerea şi curmarea, vorbind de lemn rotund, sau cu fasonatul, când se referă la lemnul de foc.

Totodată pentru ca interpretarea cifrelor, pe care le vom da mai jos şi pe care se bazează acordul mic — privind prestaţiile medii zilnice ale lucrătorilor — să fie cât mai luminoasă, vom lămuri sumar şi succint ce înţelegem noi prin acea gamă de operaţiuni pomenită mai sus, care pentru noi însemnează fazele de lucru sau de manipulaţie. Aceste faze de lucru nu sunt deci altceva decât componentele exploatării de pădure. Nomenclatura lor poate varia regional; noi vom întrebuinţa terminologia depe valea Trotuşului.

Pentru lemn rotund (răşinoase sau foioase).

a) Tăere şi curmare. Prin această fază înţelegem doborîrea, curăţirea de crăci (cepurirea), cojirea şi curmarea la lungimile potrivite cerute de fabrică pentru comenzi (adică se face şi sortarea brută). Se lucrează cu joagărul şi toporul.

b) Corhănitul, este operaţia prin care se aduce lemnul dela cioată până la un drum de scoatere construit în pădure, sau la o altă instalaţie stabilă (care să conducă lemnul la o rampă de încărcare). Se întrebuinţează ca unealtă ţapina. De multe ori butucii se grupează mai mulţi la un loc şi de aici se bagă pe o construcţie simplă (pe pământ sau căptuşită cu butuci) numită plancă. Se recomandă ca planca să taie curbele de nivel sub un unghiu potrivit pentru a nu se sparge lemnul. Nu se admite să se corhănească butuci pe plănci când plouă, din acelaş motiv.

Distanţa medie pentru care vom da cifrele este de 150—200 m.

c) Datul după vite, sau prinderea la tânjeală, este aranjarea definitivă a butucilor într'o vale, unde este construit un drum în vederea prinderii lor cu ajutorul cioflincilor, penelor şi cârceilor în urma animalelor de tracţiune. Fază executată de ţapinari.

d) Trasul. Scoaterea butucilor din parchet cu ajutorul animalelor de tracţiune pe un drum de scoatere construit în pădure. Aici cifrele vor fi numai aproximative, deoarece trasul este în funcţie de distanţă, de supra structura instalaţiei, de sezonul de tras, de felul animalelor de tracţiune (cai sau boi), de sezon, etc. Noi am tras pe distanţe variind între 1,5—3,5 Km. în condiţiuni foarte variate de supra structura instalaţiei, sezon şi animale. Aici ar fi interesant de făcut un studiu bazat pe tona-kilometrică în funcţie de aceste variabile.

e) Intreţinerea drumului de tras. Iarna se va curăţi drumul de zăpadă şi se presară pământ ars şi piatră pisată pe drum

(în care scop se construesc vetre dealungul drumului) pentru a împiedeca alunecarea puternică; iar vara se va uda drumul ca s'o înlesnească. Deasemenea se înțelege și reparațiile ușoare ale drumului în cazul când se strică.

f) S t i v u i r e a este așezarea butucilor pe o rampă sau într'un depozit atunci când din anumite motive lemnul nu se poate transporta imediat. Tăierea de iarnă se stivuește la bălănci, pentru ca uscarea să se facă în bune condițiuni: cea de vară nu, deoarece lemnul este uscat. Această fază este accidentală și se execută de țapinari.

g) I n c ă r c a t u l l a v a g o n este aranjarea butucilor ce vin pe rampă în vagoane c. f. i., fază ce se execută tot de țapinari.

Pentru lemn de foc.

a) F a s o n a t u l. Doborîrea, curățatul de crăci, curmarea în bucăți de 1,03 m lungime, despicarea în blăni și stivuirea în figuri. Se lucrează cu joagărul și toporul.

b) C o r h ă n i t u l. Transportul lemnului din figuri până la un jilip. Se execută cu ajutorul unor construcțiuni foarte simple numite cușcae sau portative, care pot fi purtate de oameni și care se înșiră cap la cap pe teren. Pentru ca alunecarea să se facă lesne se ung portativele cu parafină. Lucrătorii întrebuințează o unealtă numită oroc cu care trag blănile. Distanța la care se corhănește este 100—200 m.

c) U l u c ă r i t u l. Scoaterea materialului din parchet pe uluc (canal, jilip) uscat. Se întrebuințează parafina pentru alunecare. Distanța la care se ulucărește (dintr'o singură bătaie) este de 800—1200 m.

d) P l u t i t u l. Scoaterea lemnului din parchet pe uluci de apă. Distanța de plutit 1000—3000 m.

e) I n c ă r c a t u l l a v a g o n. Aranjarea lemnelor pe platforme c. f. i. în vederea transportului în gări.

In sfârșit, dăm ultimile lămuriri asupra tabloului de prestații zilnice în exploatarea de pădure.

Acest tablou a fost alcătuit în anul 1943 la exploatarea Comănești-Bacău (pe Valea Trotușului) aparținând Soc. „Foresta Italo Română". Marile lucrări s'au efectuat în regie și s'a ținut cu scrupulozitate evidența zilelor lucrate a cantităților manipulate.

Cifrele din rubrica „prestația zilnică" sunt cifre medii stabilite pentru întreg anul (deoarece lucrările au fost executate în mod continuu în toate sezoanele) și în toate condițiile de teren muntos. In cazuri particulare, adică pentru o lucrare care se execută într'un anumit sezon și într'o configurație definită a terenului, cifrele prestațiilor

vor suferi modificări în plus sau în minus, pivotând însă pe aceste medii anuale.

Caracteristicile pădurilor şi ale exploatării.

Pădurile au fost cumpărate dela Principele N. D. Ghika-Comăneşti.

Volumul este cca. 300 m³ la Ha. Procentul răşinoaselor este de 50%. Procentul lemnului subţire 25%. Tăerile se execută ras.

Tablou de prestaţii zilnice în exploatarea de pădure

Felul manipulaţiei	Faza de lucru	Prestaţia totală m³. mst, ml	Zile lucrate	Prestaţia zilnică m³, mst, ml
Lemn rotund brad	Tăere şi curmare . .	70.000	23.774,25	2,90
	Corhănit	99.000	15.700,25	6,30
	Tras la c. f. i.	65.801	6.557,25	11,80
	Dat după vite	65.801	3.746,50	17,60
	Intreţinerea drumului.	65.801	5.462,25	12,00
	Stivuit	20.330	903,25	22,50
	Inc. vag. c. f. i. . . .	63.144	3.441,—	18,30
Lemn rotund fag	Tăere şi curmare . .	7.511	1.637,—	4,60
	Corhănit	10.801	1.958,25	5,50
	Tras la c. f. i.	10.218	1.653,75	6,20
	Dat după vite	10.218	921,—	11,00
	Intreţinerea drumului.	10.218	1.183,—	8,60
	Stivuit	3.029	252,75	12,00
	Inc. vag. c. f. i. . . .	9.186	993,25	9,20
Lemn foc fag	Tăere şi curmare . .	122.092	43.054,—	2,50 [1]
	Corhănit	92.182	10.494,50	8,80
	Tras la c. f. i.	6.604	828,50	8,00
	Intreţinerea drumului.	6.604	251,50	26,20
	Ulucărit	91.337	8.613,—	10,60
	Plutit	15.870	2.024,50	7,80
	Stivuit	1.196	54,—	22,10
	Inc. vag. c. f. i. . . .	80.086	3.465,75	23,00
Manele de brad	Tăere şi curmare . .	115.339	488,—	236,00
	Corhănit	136.539	415,—	329,00
	Tras la c. f. i.	197.539	142,50	1.386,00
	Dat după vite	197.539	104,—	1.900,00
	Intreţinerea drumului.	197.539	58,—	3.405,00
	Inc. vag. c. f. i. . . .	211.143	251,50	839,00

1) Inălţimea figurei de 1,30 m.

Alcătuirea unui deviz de exploatare de pădure.

Se face în prealabil estimaţia cantităţilor de materiale din parchet (K).

Se stabileşte apoi simbria zilnică pentru pălmaşi (S) şi cărăuşi (S') corespunzătoare timpului în care se execută exploatarea.

Tabloul ne va da prestaţiile zilnice mijlocii (p, p' p''), pentru diferite faze de manipulaţie pentru pălmaşi şi P prestaţia pentru cărăuşi.

Preţul unitar la o fază de manipulaţie va fi deci:

$$\frac{S}{p} \quad \frac{S}{p'} \quad \frac{S}{p''}, \ , \ \ldots\ldots$$

iar costul total al lucrării:

$$C = K \left(S \left(\frac{1}{p} + \frac{1}{p'} + \frac{1}{p''} + \ldots \right) + S' \frac{1}{P} \right)$$

Le petit accord economic comme base des travaux dans l'exploitation forestière.

L'auteur montre la nécessité de remplacer, dans les travaux de l'exploitation des forêts, la grande entreprise, par le petite accord, en utilisant de petites équipes de 2—10 ouvriers.

Dans le tableau inclus dans l'article, on donne les prestations journalières des ouvriers dans les diverses phases de l'exploitation. Les données ont été obtenues en 1943 dans les forêts situées sur la vallée Trotuş (Moldavie), exploitées par la Soc. Foresta Italo-Română. On a obtenu 300 m³ à l'ha, dont 50% résineux et 25% bois de petites dimensions. La coupe a été exécutée à blanc-étoc.

STATUL ÎN INDIVIZIUNE CU PĂDURI MOŞNENEŞTI

de GEORGE RUSU
Avocat C. A. P. S.

Există o controversă în chestiunea administrării, în special a exploatării pădurilor, în cari Statul este în indiviziune cu cete de moşneni. Intr'o speţă, Statul este coproprietar asupra 5/6 din pădure; se pretinde totuş, să se supună dispoziţiilor luate de organele de conducere ale obştei moşnenilor în privinţa întregei păduri.

Mi-am propus a trata problema în mod public, în coloanele acestei reviste, pentru ca din discuţiile ce se vor ivi, să se poată ajunge la o soluţie definitivă a litigiului.

In privinţa administrării pădurilor moşneneşti, este cunoscută dispoziţia din Codul Silvic, după care acestea se pot vinde pentru

exploatare numai prin licitație publică, prin mijlocirea Ministerului Agriculturii și Domeniilor, și că orice vânzare făcută contrar acestei prevederi este nulă de drept și de nul efect, putând invoca această nulitate orice persoană interesată.

De altă parte, există în Codul Silvic un text, care dispune, că „înstrăinările făcute de unul sau mai mulți moșneni sau răzeși a dreptului lor indiviz nu pot avea alt efect, decât a substitui pe cumpărător în aceleași drepturi indivize, pe cari le avea vânzătorul, rămânând cumpărătorul supus la toate restricțiunile acestei legi".

S'ar părea, că din coroborarea acestor texte urmează a se trage concluzia, că și Statul aflat în indiviziune cu o obște a moșnenilor, ar fi obligat, să se supună regulelor de administrare prevăzute pentru moșneni, în special în ceeace privește vânzarea la licitație publică.

Această ipoteză s'ar baza pe presupunerea, că toate pădurile Statului în indiviziune cu moșneni, sunt la origina lor păduri moșnenești, achiziționate prin cumpărări. O asemenea presupunere este contrazisă însă de o altă prevedere a Codului Silvic, conform căreia „în caz, când obștia se află în indiviziune cu o persoană morală sau cu particulari, cari ei sau autorii lor nu au făcut parte din obște, eșirea din indiviziune se va face conform dreptului comun". (Art. 36 al. 4).

Din acest text reeșind, că însuș Codul Silvic recunoaște existența unor coproprietari nemoșneni, în indiviziune cu moșnenii, nu pare verosimil temeiul tras din dispoziția privitoare la subrogarea achizitorilor de păduri dela moșneni, în obligațiile acestor din urmă.

Dar, s'ar mai putea susține că, deși în Codul Silvic se prevede calea dreptului comun pentru eșirea din indiviziune între coproprietarii nemoșneni și moșneni, întrucât nu există nici o dispoziție legală privitoare la administrarea unor asemenea păduri, aceasta înseamnă, că numai eșirea din indiviziune se face după dreptul comun, administrarea însă pe baza normelor referitoare la pădurile cetelor de moșneni din Codul Silvic.

Nici acest argument nu poate rezista unei critici, tocmai fiindcă îi lipsește un fundament juridic, rezultat din un text de lege.

Un atare fundament este neapărat necesar. In regimul de proprietate individuală dreptul de administrarea a patrimoniului, fie al persoanelor particulare, fie morale, nu poate fi restrâns sau reglementat, decât prin legi anume.

Aceste restricții, în afară că sfera lor de aplicațiune este fixată prin textele de legi respective, își au justificarea specială pentru diferitele categorii de bunuri, încât numai în mod excepțional s'ar potrivi un caz cu celălalt. Dispozițiile privitoare la pădurile moșne-

neşti îşi au explicaţiunea în scopul de a se apăra cât mai bine interesele moşnenilor, cari nu pot participa direct la administrarea bunurilor lor, punându-i la adăpostul oricărei posibilităţi de abuzuri din partea conducătorilor obştiilor. In acelaş scop de apărare a intereselor Statului, în ceeace priveşte bunurile sale, în speţă a pădurilor, există alte dispoziţii, cari iarăşi trebue să-şi găsească aplicaţiune în plenitudinea lor.

Restricţiunile prevăzute pentru o categorie de bunuri nu pot fi deci extinse pe cale de interpretare asupra altei categoriii, nici pentru raţiune de text şi nici pentru consideraţiunile cari au determinat felul acelor restricţiuni.

Rămâne astfel stabilit, că în indiviziune cu păduri moşneneşti pot fi coproprietari, — persoane fizice sau morale, între cari şi Statul, — nemoşneni, cari nu pot fi supuse în mod obligator dispoziţiilor de administrare şi exploatare privitoare la pădurile moşneneşti şi cu atât mai puţin le sunt opozabile măsurile luate de către organele de conducere ale obştiilor de moşneni, fără participarea sau fără adeziunea lor.

Pentru aceste păduri, în raporturile dintre proprietarii moşneni şi nemoşneni, se va aplica, în lipsa unor dispoziţii anume, în totul dreptul comun, atât în ceeace priveşte eşirea din indiviziune, cât şi în ceeace priveşte administrarea şi exploatarea.

Cum se traduce în fapt aplicarea dreptului comun, în cazul coproprietăţii Statului cu cete de moşneni, dela care am pornit şi pe care trebue să-l lămurim?

Evident, că cea mai ideală soluţie ar fi eşirea din indiviziune, înainte de a se păşi la întocmirea formalităţilor în vederea exploatării. Eşirea din indiviziune nu se poate face însă întotdeauna în mod practic, spre mulţumirea tuturor părţilor, sau alteori, nu este indicată tocmai din punctul de vedere al avantajelor de exploatare a suprafeţei întregi. Este important deci de văzut, cum se procedează în cazul exploatării acestor fel de păduri, sub durata indiviziunii.

Intâiu, urmează a se examina dela caz la caz, chestiunea provenienţii pădurilor Statului, aflate în indiviziune cu cele moşneneşti.

Dacă vom constata, că sunt cumpărate dela moşneni, situaţie pentru care dispoziţiile Codului Silvic sunt categorice în sensul, că cumpărătorul este supus la toate restricţiunile legii privitoare pe moşneni, este natural, ca şi Statul să suporte aceeaşi consecinţă, ca şi cumpărătorii particulari, neexistând în privinţa sa nicio excepţie în dispoziţiile codului.

Această origină poate fi descoperită, fără nici un dubiu, la cumpărările făcute dela moşneni sub regimul de aplicare a Codului Silvic.

La pădurile aflate deja în patrimoniul Statului la intrarea în vigoare a codului, problema este mai complicată. La acestea numai în puține cazuri va putea fi dovedită proveniența dela autori moșneni, și în acestea desigur s'a urmat cu normele de administrare privitoare la pădurile moșnenești, Statul fiind considerat ca participant cu parte indiviză în ceata moșnenilor. Astfel, că în privința lor nu poate exista nicio controversă.

Celelalte păduri, între cari și cele trecute asupra Statului prin secularizare, în general nu vor putea fi caracterizate ca păduri moșnenești și în privința acestora, pentru raporturile dintre Stat și obștiile moșnenești vor fi valabile normele dreptului comun. Aceasta, după cum am văzut, și în ceeace privește exploatarea.

O primă formă a acesteia va fi exploatarea în regie, prin o activitate comună a Statului și a obștei; mod de exploatare admis de lege pentru ambele părți; numai vânzarea, fie a pădurii pentru exploatare, fie a materialului lemnos exploatat, este condiționată de forma licitației. La o exploatare comună nu poate fi vorba de vânzare, fiecare parte atât Statul, cât și obștea moșnenilor, primindu-și în natură cota respectivă de lemne.

Dacă nu se cade de acord asupra exploatării în regie, se va putea scoate în vânzare prin licitație publică întreaga pădure, cu respectarea normelor prevăzute pentru ambele categorii de păduri, prețul împărțindu-se proporțional cu cotele de proprietate.

In cazul, că Statul nu înțelege, să vândă partea sa de pădure, iar obștea nu consimte la exploatarea în regie, această din urmă va trebui să-și scoată în vânzare prin licitație publică partea sa indiviză de pădure; caz, în care Statul va putea să cumpere partea de pădure a moșnenilor, pe prețul eșit la licitație. Dacă nu o face, urmează a se conveni cu cumpărătorul asupra exploatării.

Dacă nu s'ar putea ajunge la un consens asupra nici uneia din aceste forme, ceeace este exclus, atât administrația pădurilor Statului, cât și a moșnenilor fiind pendinte de acelaș Minister, se va recurge la instituirea unui sechestru judiciar, cu aplicarea din partea acestuia a dispozițiilor privitoare la ambele categorii de păduri.

Prin acestea se epuizează toate cazurile, cari se pot ivi la exploatarea pădurilor moșnenești aflate în indiviziune cu Statul.

S'ar mai putea întâmpla, ca pentru acoperirea unor nevoi imediate, datorite împrejurărilor de răsboiu, Statul să nu poată aștepta împlinirea nici uneia din aceste forme, ci să procedeze singur la exploatare. Intr'un asemenea caz Statul nu este obligat să pună la dispoziția obștei întreaga valoare a lemnelor, pentru ca aceasta să o

împartă și coproprietarilor moșneni, ci numai suma corespunzătoare cotei sale de proprietate, firește cu darea socoteilor.

L'Etat en indivision avec des forêts appartenant aux petits propriétaires.

En Roumanie, il y a une controverse dans la question de l'administration et surtout de l'exploitation des forêts dont la propriété est à l'Etat en indivision avec des petits propriétaires eux-mêmes en indivision.

Dans la lumière des dispositons du code forestier roumain, l'auteur examine les solutions qu'on peut adopter dans les divers cas possibles.

CERCETAREA LEMNULUI IN EXPERTIZELE JURIDICE

de Dr.-Ing. N. GHELMEZIU

In procesele ce se ivesc din cauza nerespectării condițiunilor de livrare a materialelor lemnoase sau ca urmare a unor defectuoase întrebuințări a acestora în construcțiuni sau prelucrări diverse, sunt hotărîtoare, în cea mai mare măsură, concluziunile expertizelor tehnice. Ele trebue să răspundă de cele mai multe ori la întrebări în legătură cu determinarea speciei, a epocii tăierii lemnului și a felului de manipulare a lui sau să stabilească, uneori în piese fabricate, calitatea materialului livrat, starea sănătății acestuia, cauzele care au condus la degradarea lui, timpul când s'a produs, defectele de folosire în construcții sau prelucrări, etc.

O altă categorie de procese au ca obiect furtul de materiale lemnoase. Expertizele tehnice au de stabilit, în general, proveniența materialului. data aproximativă a furtului sau tăierii arborilor, identificarea materialului în diverse obiecte presupuse ca fiind confecționate din el, determinarea valorii degradării materialului, etc.

Sunt însă crime sau furturi diverse, care nu au ca obiect lemnul, dar dela autorii cărora rămân uneori corpuri delicte din lemn. Problema fundamentală este aceea de a identifica pe baza lor autorii furtului sau crimei. Polițiștii, procurorii și apoi judecătorii fac atunci apel la experți, pentru ca din cercetarea corpurilor delicte să li se furnizeze elemente, care combinate cu alte informațiuni să-i pună pe urmele vinovaților. In asemenea cazuri colaborarea între experții tehnici și organele justiției este mult mai strânsă, rezultatele unora și altora trebuind să fie continuu discutate, coordonate, întregite.

Pentru rezolvarea problemelor ce se pun expertului tehnic, cunoștințele acestuia despre structura, însușirile fizice, mecanice și chi-

mice ale lemnului sau privitoare la procedeele de prelucrare și influența acestora asupra însușirilor lemnului, etc.. trebuesc temeinic completate de cunoașterea tehnicilor de observare, măsurare, analizare, desenare sau fotografiere a probelor. Procedeele și adaptările diverselor tehnici folosite în asemenea cercetări sunt deosebit de interesante, deși de foarte multe ori sunt extrem de simple.

In cele ce urmează, vom schița cum au fost făcute cercetările lemnului într'un caz citat în literatură și în câteva asemenea cazuri prezentate nouă.

Intr'un articol [1]) publicat de Arthur Koehler, dela Laboratorul produselor forestiere din Madison-U. S. A., se arată tehnica folosită în cercetările care au condus la descoperirea răpitorului și ucigașului copilului col. Lindbergh, crimă ce a produs vâlvă foarte mare acum mai bine de un deceniu.

Scara folosită de cel ce a furat copilul a fost principalul corp delict și probele ce s'au putut produce din cercetarea ei au fost hotărîtoare pentru identificarea răpitorului în persona lui Hauptmann și dovedirea vinovăției acestuia.

Dela prima examinare a scării s'a văzut că ea nu era fabricată, ci lucrată de mână, deci putea da indicațiuni asupra particularităților celui ce o făcuse. S'a observat imediat că ea era lucrată de un nespecialist și că nu fusese folosită până la răpirea copilului. Prin determinarea speciei și sortimentelor din care erau făcute diversele părți ale scării s'a conturat în mare zona de unde proveneau materialele. La o cercetare mai atentă a pieselor scării, pe unele din ele s'au observat urmele cuțitelor mașinii de rindeluit, constatându-se că mașina avea opt cuțite, din care unul era defect și lăsa urme caracteristice (fig. 1 și 2). Pe baza lor s'a putut identifica firma dela care provenea materialul, firmă la care lucrase Hauptmann.

Alte urme caracteristice au fost observate pe părțile laterale și pe unele trepte ale scării și s'a determinat ca fiind provenite dela cuțitul unei rindele de mână. Mai târziu s'a descoperit rindeaua în garajul lui Hauptmann și o bucată de scândură pe care erau aceleași urme (fig. 3). După urmele lăsate de fierăstrăul cu care se făcuseră găurile pentru trepte și după unele tăieturi pe marginile câtorva trepte, s'a văzut că fierăstrăul lăsa o tăietură groasă de 0,035 inch, iar printr'un calcul matematic complicat, spune A. Koehler, s'a dovedit că fierăstrăul folosit avea 10 dinți pe inch. Două asemenea fierăstrae s'au găsit apoi la Hauptmann.

---

1) Arthur Koehler: Technique used in tracing the Lindbergh kidnaping ladder. The Journal of Criminal Law and Criminology, Vol. 27. Nr. 5, 1937, pag. 712—724 [Extras].

Câteva găuri de cuie de pe o margine a scării au arătat că aceasta fusese făcută dintr'o scândură folosită anterior, iar faptul că pe marginile găurilor nu erau urme de rugină și că materialul era de

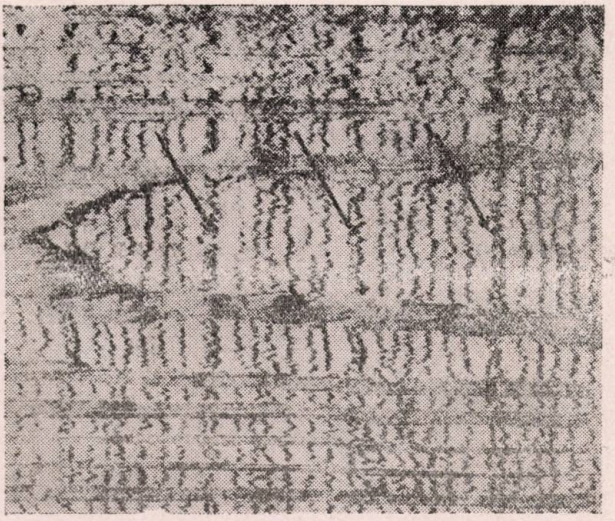

Fig. 1. — Urmele cuțitelor mașinii de rindeluit pe unele din piesele scării (săgețile indică urmele cuțitului defect).

calitate inferioară. a condus la ipoteza că scândura provenea din interiorul unei construcții din categoria hambare, garaje, mansarde, etc. Mai târziu s'a găsit că bucata de scândură fusese tăiată din dușu-

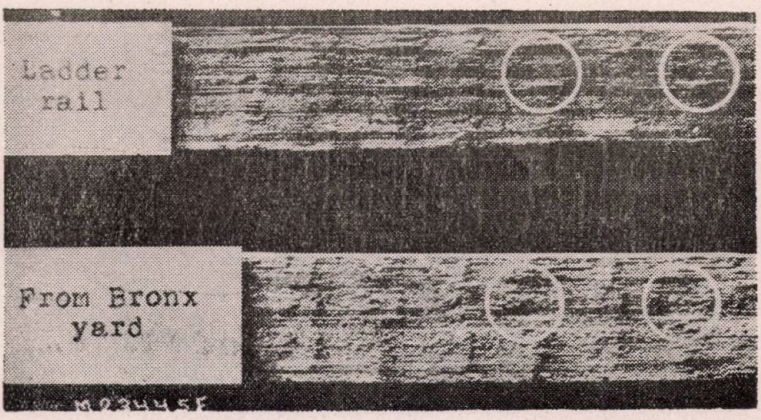

Fig. 2. — Comparație între urmele de pe scară și cele de pe materialul găsit la firma unde lucrase Hauptmann.

meaua mansardei lui Hauptmann. Dovada s'a făcut prin compararea inelelor anuale din secțiunile transversale ale bucăților (fig. 4) și cu

ajutorul locurilor și dimensiunii găurilor de cuie, etc. Au fost cercetate încă urmele dălții folosită la scobitura găurilor, ale ciocanului cu care s'au bătut cuiele, rumegușul din găurile cuielor, etc.

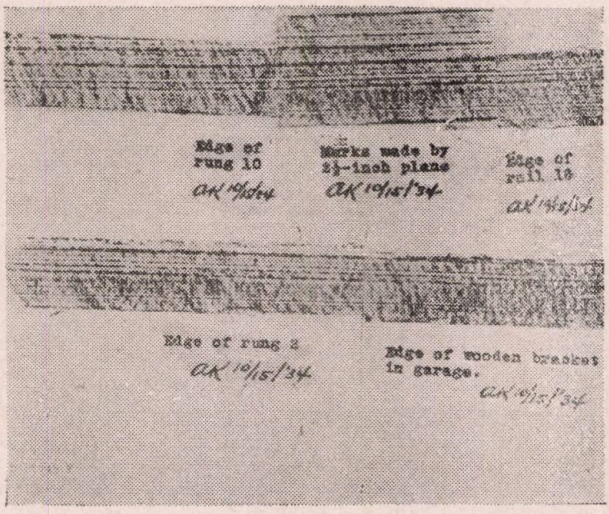

Fig. 3. — Comparație între urmele făcute de cuțitul rindelei de mână găsită la Hauptmann și acelea de pe scară și de pe scândura unui raft din garajul lui.

Observațiunile deduse din cercetarea scării au determinat organele poliției să dea atențiune deosebită rindelei, fierăstrăului, bucății de scândură găsită la Hauptmann, precum și lipsei unei bucăți din

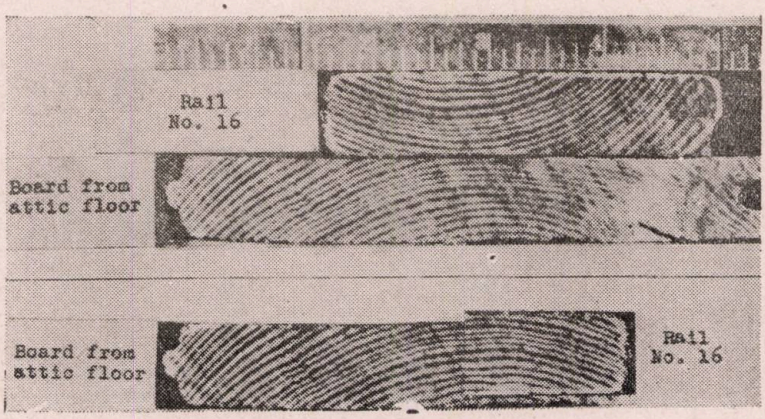

Fig. 4. — Comparație între inelele anuale din secțiunea transversală a unei piese din scară și acelea ale scândurii din podeaua mansardei lui Hauptmann.

podeaua mansardei acestuia, obiecte cu care s'a putut face foarte clar proba vinovăției lui.

Urmele cuțitelor mașinei de rindeluit ca și ale rindelei de mână nu au fost vizibile decât în camera neagră, în lumină venită dintr'o parte sub un unghiu foarte ascuțit. Pentru compararea urmelor lăsate de cuțitul rindelei de mână s'a folosit și o metodă foarte simplă. Pe piesele cu urme s'au așezat bucăți de hârtie subțire și s'au frecat apoi ușor cu un creion moale. Pe hârtie se imprimau urmele foarte clar și prin alăturarea lor s'a putut face o perfectă comparare a acestora (fig. 3). Compararea inelelor anuale din secțiunile transversale ale scândurilor s'a făcut cu ajutorul fotografiilor (fig. 4). Pentru stabilirea influenței contragerii asupra urmelor lăsate de cuțitele rindelei mecanice și de mână sau asupra dimensiunilor fiecărei piese din scară, au fost necesare măsurători foarte fine.

Urmărirea în amănunt a modului cum s'a făcut cercetarea este foarte instructivă pentru cei ce vor să vadă metoda de lucru într'un caz atât de dificil.

*

Să vedem acum câteva cazuri de asemenea cercetări care ni s'au cerut nouă.

Cele mai frecvente au fost acelea de a determina specia și sortimentul materialului presupus ca nefiind livrat conform convenției, ca de ex.: livrarea unor traverse sau doage de cer în loc de gorun, ori declararea la vamă sau la transportarea pe C. F. R. a unei specii exotice drept una indigenă sau a unui sortiment superior ca unul inferior (scânduri de claviatură drept material pentru lăzi) pentru a se obține un tarif redus.

Determinarea speciei s'a făcut în deosebi prin examinarea microscopică. Greutăți intervin în special la identificarea stejarilor, fiindcă sub microscop, cu posibilitățile de până acum, diferența între diversele specii de stejar este foarte greu de făcut.

Identificarea sortimentului real al materialelor se face pe baza determinării speciei, dimensiunilor și calității lor. Operațiunea este simplă când caietele de sarcini și tarifele vamale sau de transport nu dau suficiente preciziuni în definirea diverselor categorii de materiale.

Caietele de sarcini pentru traverse de fag prescriu ca arborii să se doboare în intervalul 15 Octomvrie—15 Martie, considerând că acest timp corespunde în general perioadei de repaos vegetativ. Într'un proces pornit din cauza nerespectării termenului de 15 Martie, s'au analizat probele luate din traversele care se prelucraseră din arbori doborîți după această dată. Examinarea s'a făcut la microscop și a constat în a vedea dacă s'au format celule de lemn timpuriu la limita ultimului inel anual, deci dacă doborîrea s'a făcut după înce-

perea perioadei de vegetație. Lucrul se poate face, fiindcă între celulele lemnului târziu și timpuriu este o diferență sensibilă chiar la speciile cu vase mici și împrăștiate (fig. 5). Când doborîrea s'a făcut după mai mult timp dela începerea vegetației, formațiunea de lemn timpuriu se vede chiar cu un măritor mai puțin puternic (fig. 5 d). Evident examinarea probelor nu poate spune decât dacă materialul a fost tăiat înainte sau după începerea perioadei vegetative sau, cel

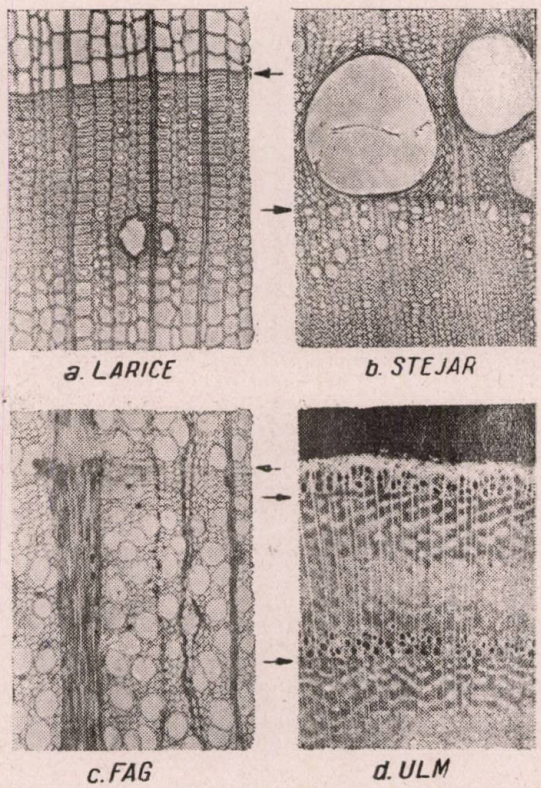

Fig. 5. — Diferența între aspectul lemnului târziu și timpuriu la câteva specii (săgețile arată limitele între lemnul târziu și timpuriu).

mult, dacă această limită s'a depășit cu mult, în fond deci tocmai aceea ce se voiește prin fixarea termenelor din caietele de sarcini. Pentru ca examinarea să fie posibilă, este necesar ca probele din traverse să cuprindă lemnul până la coaje. Dacă nu se găsesc asemenea traverse, probele se iau din cioatele arborilor doborîți după data fixată.

In anul 1935 ne-au fost trimise de către o judecătorie mai multe topoare și barde împreună cu câteva capete din bucățile arborilor

tăiați dintr'o plantație. Intrebarea era dacă vre-o bucată de lemn a fost tăiată cu una din uneltele trimise.

Sub lumină proectată dintr'o parte, pe tăieturile pieselor s'au identificat câteva urme mai pronunțate la unele și abia vizibile la altele, după gradul de ascuțire a toporului. Urmele erau datorite știrbiturilor din tăișul topoarelor. Instrumentele de tăiere, oricât ar fi de ascuțite tot au în tăișul lor diverse neregularități, care pot lăsa urme caracteristice. Chiar tăișul unui brici de ras, dacă este privit sub un măritor puternic, apare ca un fierăstrău. Pentru comparația acestor urme cu acelea pe care le-ar face topoarele, am făcut cu ele tăieturi în parafină adusă la un anumit grad de înmuiere, pentru ca aceasta să nu se sfarme, dar nici să se prindă pe fier. La compararea distanțelor dintre urme s'a ținut seama de contragerea lemnului prin uscare. (Fig. 6).

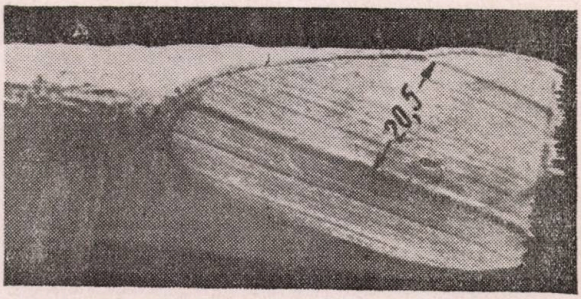

Fig. 6. — Urmele lăsate de topor pe o bucată de lemn (foto Gr. Eliescu).

Dela un presupus delicvent s'a confiscat un material lemnos sub învinuirea că fusese doborît și furat din pădure, să zicem, în anul 1944. Acuzatul a susținut că avea materialul cumpărat de doi ani. Din materialul confiscat s'au tăiat două probe (secțiuni transversale) și s'a cerut să se spună când au fost doborîți arborii respectivi. Numai cu aceste piese de probă lucrul nu era posibil. De aceea s'a propus următoarea metodă de lucru.

In pădurea din care se presupune că a fost tăiat materialul, se iau câteva rondele dela diverși arbori și se caută să se găsească un inel sau un grup de inele caracteristice prin mărime și asociație față de celelalte. Numărând inelele anuale din afară înăuntru se determină anul formării lor. Se caută apoi pe secțiunile din materialele confiscate inelul sau grupul de inele caracteristice și, numărând inelele dela acestea în afară, se stabilește anul formării ultimului inel anual, deci al doborîrii arborilor (fig. 7).

Din exemplele acestea se vede că în cercetările justiției se pun uneori probleme de specialitate înaintată în studiul lemnului. Cola-

borarea între organele justiției și specialiștii respectivi devine deci o necesitate. Posibilitatea de a rezolva astfel de probleme depinde în mare măsură de felul în care sunt luate și întreținute piesele de probă. Deaceea, colaborarea trebue să înceapă chiar dela acest moment al cercetărilor.

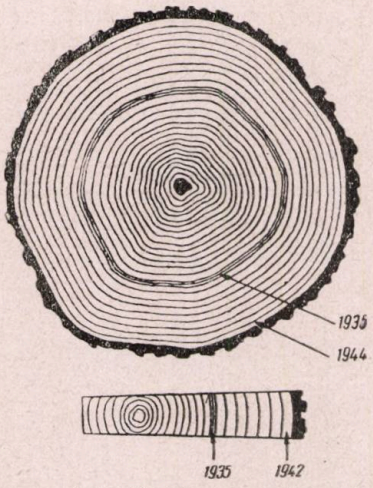

Fig. 7. — Determinarea anului tăierii arborelui pe baza unor inele anuale caracteristice arboretului din care provine.

Pentru cei ce lucrează cu lemnul, acest gen de cercetări este interesant și captivant prin problemele ce se pun și prin eforturile ce trebuesc făcute spre a găsi calea de lucru care să conducă la rezolvarea lor.

L'étude du bois dans les expertises juridiques.

Dans les procès qui naissent du fait que les conditions de fourniture des matériaux en bois ne sont pas remplies ou dans les vols de semblables matériaux, les conclusions des expertises techniques sont décisives. De même, quand les corps du délit des crimes ou des vols sont en bois, l'étude de ceux-ci peut donner de précieux renseignements pour l'identification des coupables.

Pour résoudre les problèmes qui se posent à l'expert technique, les connaissances qu'il a sur la structure, les propriétés physiques et chimiques du bois, sur les différents moyens de travailler le bois ainsi que sur l'influence que ces moyens ont sur la structure du bois, etc., doivent être complétés avec de sérieuses connaisances sur les techniques d'observer, de mesurer, d'analyser, de dessiner ou de photographier les pièces à étudier.

Ce genre d'étude est très intéressant et captivant par les problèmes qui se posent et par les efforts qu'on doit faire pour trouver la voie qui peut conduir à leur résolution.

Dans cet article il est montré la technique employée par A. Koehler dans les études qui ont conduit à l'identification de celui qui a enlevé l'enfant de Lindbergh, ainsi que les procédés utilisés par l'auteur pour la résolution de quelques cas spéciaux qu'il a rencontré.

POENILE DIN PĂDURI, GOLURILE DE MUNȚI ȘI REFORMA AGRARĂ

de Ing. I. ZEICU

Legiuirile de reformă agrară din trecut, fie cele din 1921 fie cele anterioare, au tratat domeniul forestier ca o anexă a domeniului agricol, fără a atribui pădurilor, cari se găsesc în majoritatea cazurilor la munte și la coline, însemnătatea pe care o au în viața economică a țării, neglijând astfel interesele populației, pripășită cu așezările ei în apropierea sau chiar în cadrele masivelor forestiere. Din acest punct de vedere trebue să recunoaștem că făuritorul actualei legi de reformă agrară a fost mai grijuliu cu domeniul forestier, cu rolul lui în economia generală a țării și cu scopul ce trebue să-l urmărească în primul rând pentru ridicarea standardului de viață a sătenilor dela munte și coline, stabilind prin alin. penultim al expunerii de motive, că regimul pădurilor va fi reglementat printr'o lege specială. Se pare, deci, că s'a urmărit o distincție între domeniul agricol și cel forestier, ceea ce noi nu putem decât să menționăm ca notă de reală înțelegere pentru nevoile pădurilor și a populației din jurul lor.

Totuși, se pune azi în discuție problema dacă, în sensul actualei legi a reformei agrare, nu ar fi cazul a se considera poenile interioare sau perimetrale din păduri, cum și golurile de munți, ca terenuri expropriabile, considerând că ele se folosesc prin cultura agricolă și ar putea intra în dispozițiile art. 3 alin. h, din lege.

Lăsând la o parte interpretarea juridică, nouă ne revine datoria a fixa rolul technic al poenilor și golurilor de munte pentru a trasa, dacă este posibil, o linie de separație între domeniul agricol și silvic.

A. — *Poenile din pădurile* dela munte și coline, își datoresc origina în majoritatea cazurilor acțiunei vânturior năprasnice cari au bântuit cu multă furie în trecut, desgolind versanți întregi de orice vegetație forestieră, peste care s'a instalat vegetația erbacee mai avantajată de natură și de cerințele păsunatului.

Avem apoi poeni creiate de cerințele din trecut ale exploatării pădurilor. Muncitori specialiști aduși de prin Karintia, Slovacia și din alte părți, au fost instalați în pădurile virgine din lanțul carpatic (Maramureș, Baia Mare, Munții Cugirului și chiar în Clisura Dunării) la exploatări cari au durat zeci de ani, după care muncitorii au rămas pe loc ca embaticari ori și-au vândut căsuțele de lemn la populația săracă din jur, care împinsă de mizerie trebuia să accepte viața aspră de izolare.

Mai avem, apoi, poeni provenite pe urma exploatărilor, rămase de ani de zile neimpădurite, fie din cauza păsunatului abuziv care nimicea plantația, fie din cauza altor factori naturali cari au contribuit în repetite rânduri la nereușita plantației sau, în sfârșit, datorită neplantării în termen a parchetelor exploatate.

Rostul poenilor în pădure este multiplu. Ele servesc mai întâi ca puncte de orientare în masivele forestiere întinse, apoi ca loc de instalarea cantoanelor silvice, a caselor de adăpost pentru turism și în fine, ca teren de hrană pentru vitele personalului silvic sau pentru vitele folosite la cărăușitul produselor forestiere, fără a mai vorbi de cerințele vânatului din păduri.

Deci, un număr redus de poeni, repartizate uniform prin pădure, a căror suprafață în total să nu însumeze un procent mai mare de 3%, este

neapărat necesar gospodăriei forestiere. Iar acele care întrec aceste nevoi curente, de obicei sunt prevăzute, astfel după cum impune art. 8 din Codul Silvic, chiar prin dispoziţiunile amenajamentelor, a fi împădurite în timpul când ajung la exploatare arboretele din jurul lor.

Datorită, însă, unei politici forestiere cu totul lipsite de înţelegere pentru progresul populaţiei de munte, s'a admis a se instala la noi un procent prea mare de poeni mărunte în păduri, cari constituesc nu numai tot atâtea „cuie de ale lui Pepelea" pentru domeniul forestier, dar, cari au determinat ca personalul silvic de pază să-şi recruteze, în mod regulat, delicvenţii silvici din rândul acestor ţărani instalaţi cu terenurile de cultură în inima pădurilor. Ca să dau exemplu, amintesc că pădurile Ocolului silvic (Caps) Moldova-Nouă sunt împestriţate cu 370 poeni, în care se găsesc instalate 847 proprietăţi săteşti, în majoritate cu case pe ele, însumând în total 625 ha. Rezultatul firesc este că arborii mai de seamă din aceste păduri nu ajung nici când la maturitate, fiind furaţi de populaţie înainte de vreme, iar venitul pădurii se reazimă pe încasările din delicte. Cazul nu este izolat, ci frequent chiar şi în Munţii Apuseni şi în munţii din judeţul Hunedoara.

O politică forestieră raţională trebue să ţintească a-i scoate pe aceşti săteni din mijlocul pădurilor, spre a se asigura liniştea atât de necesară desvoltării normale a pădurilor. Nici economia agricolă nu poate susţine sensul raţional al culturii poenilor. Este stabilit că arborii, prin umbra ce o fac în jurul lor, dar mai ales prin razele soarelui care se reflectează dela arbori asupra plantelor cultivate în apropiere, influenţează defavorabil desvoltarea acestora din liziera pădurii, până la adâncime egală cu de două ori înălţimea arborilor. Plantele care rezistă mai bine insolaţiei sunt ierburile, cari înţelenind terenul, îl scutesc în acelaş timp şi de spălăturile apelor provenite din precipitaţiunile atmosferice atât de frequente la coline şi la munte. Producţia ierbii din umbra pădurii este însă de calitate inferioară şi redusă în cantitate.

Se impune, deci, neapărat, a se face o strictă delimitare între terenurile de cultură agricolă şi cele de cultură forestieră, eliminându-se toate inclavele existente, nicidecum să se creeze altele noui.

In concluzie, poenile, chiar dacă s'ar cultiva cu plante agricole, trebuesc privite ca anexe ale pădurilor cu cari constituesc un singur corp şi o singură unitate economică, iar infiltrarea proprietarilor ţărani în poenile din pădure trebue redusă, prin comasarea poenilor la marginea pădurilor şi nici decum încurajată.

B. — *Golurile de munte* sau *zonele alpine* ale munţilor înalţi, sunt situate deasupra subzonei de vegetaţie a molidului (picetum).

Zona superioară de vegetaţie a molidului nu constitue o linie izoipsă pentru toţi munţii, ci ea variază foarte mult dela munte la munte şi chiar şi la acelaşi munte după expoziţia versanţilor şi structura fizică a solului. In general putem spune că ea oscilează între 1.400 şi 1.700 m altitudine deasupra nivelului mării. Ceva mai mult, limita aceasta superioară nu constitue aproape niciunde o linie fixă, ci ea prezintă o trecere lentă dela pădure la terenul înierbat. Această trecere se face prin slăbirea consistenţei pădurii, care, pe măsură ce urcă spre vârful muntelui, devine mai pipernicită, până ce se reduce la grupuri de molizi. Printre aceştia se strecoară din ce în ce mai mult pătura ierbacee, până ce ea reuşeşte să îmbrace suprafeţe mai întinse, adică golul de munte propriu zis. Acesta, mai poate fi întretăiat de grohotişuri de stânci, în jurul cărora s'a instalat pinul târîtor (jneapănul, jepul, jipul).

Aceste goluri de munți în cadrul legilor de reformă agrară din 1920, au fost foarte greșit tratate ca unitate aparte, căci prin împroprietărirea comunelor în goluri și menținerea pădurilor de sub ele pe seama altui proprietar, s'a dat naștere la o mulțime de conflicte între personalul silvic de paza pădurilor și între proprietarii vitelor duse la pășunat. Nemulțumirea a luat naștere dela zona de protecție, care se întinde dela limita sinuoasă a golurilor până în jos la pădurea de raport pe adâncime de 150—500 m.

Pădurea cu drept cuvânt susține că are neapărată nevoe de această zonă pe care a constituit-o pădurea de protecție, cu regim de perpetuare, din mai multe motive:

1. Ea apără pădurea de raport în fața avalanșelor de zăpadă, care ar nimici în fiecare primăvară orice încercare de replantare a pădurii după exploatare, care la masivele de molid nu se poate face decât prin tăere rasă.

2. Ea constitue un baraj în calea vitelor cari pășunând în gol, cu greu pot fi reținute a nu străbate și în parchetele plantate dacă ele s'ar învecina direct cu golul.

3. Ea mai este și o perdea de protecție contra furiei vânturilor, ocrotind arboretele în vederea obținerii arborilor cu structură technologică de mare valoare.

De altă parte, golul de munte, cu economia pastorală, este și el avizat la zona împădurită din jur, căci:

1. Intemperiile foarte frequente la munte, împing vitele adeseori la adăpostul pădurii;

2. Materialul lemnos necesar, nu numai la construcția stânelor dar chiar pentru focul de toate zilele, folosit la obținerea produselor lactice, nu poate fi adus dela distanță mare;

3. Producția de iarbă la adăpostul zonei păduroase și dintre boschetele de molid este, contrar principiilor dela coline și șes, mult mai bogată, tocmai pentrucă în atmosfera cu vânturile reci de la munte, insolația dintre boschete avantajează creșterea ierbii în solul amendat de humusul acelor căzute. Acest fapt îl confirmă chiar vitele cari rod cu multă predilecție iarba din jurul boschetelor.

4. In fine, izvoarele reapar nu în gol, ci în pădurea de sub gol, care prin sistemul radicilar adâncit până la rocă, readuce apa la suprafață.

Deci, zona pădurii de protecție servește deopotrivă pădurea de raport situată din jos de ea, întocmai după cum susține și economia pastorală a golului de munte, care se întinde în sus.

Pe măsură ce golul urcă spre vârfuri, el este întretăiat de tuferișurile de pin târîtor (jneapăn, jep) și de ienuper, cum și de zâmbrii (Pinus cembra), mai ales în Retezat, cari pun stăpânire pe blocurile de stânci desprinse de intemperiile sutelor de ani din crestele pleșuve ale muntelui.

Rolul pinului târîtor este foarte important pentrucă:

1. El apără golul de munte contra rostogolirii grohotișului de pietre care, luat de avalanșă, primăvara în timpul topirii zăpezilor, poate cauza distrugeri nebănuite;

2. El este primul pionier, care prin acele bogate ce le leapădă contribue la formarea păturii vegetale potrivită economiei pastorale;

3. El reține apele din precipitațiunile atmosferice, pe care le strecoară printre stânci pentru a le reda la vale sub formă de izvoare.

Evident, pe cât de importantă este existența pinului târîtor și a ienu-

perului pe locuri stâncoase, pe atât de anti-economică devine prezența sau menținerea lui pe terenuri cari ar putea fi aservite culturii ierbacee ce se găsește la mare strâmtoare pe urma înmulțirii oilor.

Rezultă, deci, că zona alpină, împreună cu vegetația forestieră de tufe-rișuri (pin târîtor, ienupăr, smârdar și afinet) situată deasupra pădurii, joacă un rol foarte important de indiscutabilă protecție pentru existența și buna producție a golurilor de munte.

In concluzie, trebue să accentuăm, că golurile de munți cu economia lor pastorală, nu pot constitui o unitate economică cu sorți de desvoltare și propășire în viitor, decât dacă sunt tratate astfel cum le indică starea lor de interdependență față de pădure.

C. — Ca rezultat final al expunerii trebue să *accentuăm rolul technic important pe care-l au poenile în economia forestieră unde ele servesc ca auxiliare prețioase*, iar dacă în unele păduri, suprafața lor depășește procentul maxim de 3%, *rostul lor nu poate fi altul decât reîmpădurirea* pentru a le putea încadra din nou în masivele de producție lemnoasă, căci oricât de mare ar fi *suprafața lor, ele s'au născut în contul și în dauna domeniului forestier* care mai ales în subzona pădurilor de antestepă luptă încă cu o serie de factori necunoscuți care îngreuiază refacerea stejerișurilor dispărute.

Deci, chiar dacă poenile s'ar expropria în baza legii de reformă agrară, ca terenuri folosite pentru cultura agricolă, s'ar face cea mai mare greșeală dacă ele s'ar da spre împroprietărire țăranilor. Ele s'ar putea da cel mult spre folosință interimară, până ce vine cu reforma anunțată pentru domeniul forestier.

Tot la fel se prezintă concluziunile finale și pentru golurile de munte cari se găsesc în strânsă interdependență cu zonele forestiere de a căror rațională existență și repartiție au neapărată nevoe pentru o prosperă producție în viitor.

Față de aceste concluziuni, *atât în privința poenilor, cât și în privința golurilor de munți nu poate exista decât o singură concluzie finală: exproprierea, chiar dacă se face înainte de reforma forestieră, să rămână bine făcută în favorul Statului, urmând a fi folosite în sezonul de față de către acei crescători de vite cari le-au folosit și anul trecut*, cu respectarea — bine înțeles — a contractelor vechi de arendare intervenite înainte de 23 Martie 1945, *iar evidența de inventar și administrația acestor bunuri nu poate fi încredințată, interimar, decât numai serviciului silvic (C.A.P.S.), care în regiunile respective dispune de personalul necesar ,urmând ca noua reformă ce se va legifera pentru domeniul forestier* să se poată preocupa de viitoarea așezare a proprietății forestiere în fond și anexe, cu înglobarea poenilor și a golurilor de munți în rostul lor firesc, impus de o cumpănită exploatare a întregului complex forestier.

Les clairières des forêts, les alpages et la nouvelle loi de réforme agraire.

L'auteur montre que les clairières des forêts et les alpages ne doivent pas être considérées comme de terres agricoles.

VÂNĂTOARE ȘI PESCUIT

CONTRIBUȚIUNI LA CUNOAȘTEREA FOLOASELOR MATERIALE ALE VÂNĂTOAREI

de Ing. silvic VASILE COTTA

Foloasele pe care le aduce statistica într'o întreprindere economică sunt bine cunoscute. Activitatea întreprinderii nu poate fi îndreptată pe drumuri sigure fără jaloanele pe care ni le pun la dispoziție cifrele seci, dar care totuși spun așa de mult. Cu cât activitatea întreprinderii este mai întinsă, cu atât și statistica este mai folositoare. Acest lucru este în deosebi util, indispensabil chiar, în activitatea instituțiilor de Stat, care prin însăși natura lor se întind asupra țării întregi, iar la conducerea lor nu totdeauna există continuitate. Pentru dirijarea activității instituției și mai ales pentru a putea lua măsuri legislative judicioase, datele statistice sunt de un neprețuit folos pentru oricare conducător.

Referindu-ne la domeniul economiei vânatului, constatăm că date statistice avem extrem de puține. In ultimii cinci ani, nu am văzut nici măcar o statistică a vânatului împușcat anual, deși aceasta este cea mai simplă și cea mai ușor de întocmit. Cu atât mai puțin ne putem aștepta la o evaluare a efectivului de vânat stabil viu și a repartizării lui în țara întreagă.

Foloasele materiale ale vânătoarei, adică valoarea economică a vânatului, au fost adeseori scoase în evidență, în deosebi atunci când împotriva acestei nobile îndeletniciri se îndreptau atacuri din afară. Se știe că în această materie, foloasele imateriale covârșesc pe cele materiale, totuși latura prozaică nu trebue neglijată, pentru a nu indispune pe proprietarul de pământ. Intr'adevăr, în economia forestieră s'a făcut de mult constatarea că proprietarul nu-și prețuește pădurea și nu o conservă decât în măsura în care aceasta îi aduce un venit mulțumitor; caută să scape de ea, prin vânzarea în întregul ei, sau prin parcelarea și vânzarea la săteni, îndată ce nu mai este mulțumit cu venitul ce-i produce. Iar vânzarea în parcele mici către țărani, adică pulverizarea pădurii, însemnează desființarea ei, deoarece

mai curând sau mai târziu se ajunge la defrișare, oricâte legi i-ar sta împotrivă. Lucrurile se petrec la fel și când este vorba de vânat: proprietarul nu va manifesta nici un interes față de un bun care nu-i produce un venit satisfăcător, sau asupra căruia nu poate dispune. De aceea, acordând foloaselor nemateriale toată prețuirea pe care o merită, nu trebue să neglijăm nici latura materială pe care vânătoarea o poate avea și fără de care nu ne putem aștepta la concurs din partea proprietarului de pământ care nu este adept al zeiței Diana.

Sunt în situația de a putea da cifre asupra unui sector din valoarea economică a vânatului, anume arenda din dreptul de vânătoare dela pădurile Statului. Datele care urmează oglindesc situația dela 1 Martie 1942 și sunt culese dela toate ocoalele silvice Caps., în număr de 181. Toate cifrele sunt luate din contractele de arendarea dreptului de vânătoare [1]).

Nr. curent	Direcțiunea regională silvică	Suprafața pădurii			Arenda anuală totală pe direcțiuni silvice	Arendă anuală la hectar pe direcțiuni region. silv.		
		arendată	nearendată	Total		medie	minimă	maximă
		Ha	Ha	Ha	Lei	Lei	Lei	Lei
1	Chișinău	51.171	109.686	160.857	156.299	3,05	1	66,66
2	Cernăuți	29.804	39.933	69.737	86.097	2,89	1	15,50
3	Iași	67.917	35.241	103.158	117.389	1,73	0,34	9,80
4	Bacău	153.075	67.869	220.944	155.550	1,02	0,35	11,00
5	Constanța	43.494	55.296	98.790	121.093	2,79	0,50	16,00
6	București	142.169	55.715	197.884	483.472	3,40	0,25	53,33
7	Pitești	96.611	75.350	171.961	212.638	2,20	0,41	47,50
7	Craiova	119.334	62.514	181.848	269.770	2,26	0,33	26,00
9	Lugoj	147.946	46.411	194.357	133.400	0,90	0,05	12,33
10	Arad	92.387	34.699	127.086	147.246	1,59	0,18	30,07
11	Sebeș	84.645	55.297	139.942	156.506	1,85	0,54	27,00
12	Cluj a Moților	27.007	41.621	68.628	10.210	0,38	0,25	0,56
	Total	1.055.560	679.632	1.735.192	2.049.670	1,94		

1) In prezent, dreptul de vânătoare din pădurile Statului este dat în arendă de către Direcțiunea Economiei Vânatului și nu de Casa Pădurilor Statului, cum ar fi normal.

Din examinarea acestui tablou, putem trage următoarele concluziuni, referitoare la situaţia dela data de 1 Martie 1942:

1. O suprafaţă păduroasă de 679.632 Ha, adică 39% din totalul de 1.735.192 Ha cât reprezentau pădurile Statului în graniţele dela 1942, nu era arendată. Astăzi, situaţia ar putea fi ameliorată. Totuşi, este sigur că o mare întindere păduroasă încă nu este dată în arendă, aşa încât trebuinţele de terenuri ale vânătorilor din centrele mari orăşeneşti pot fi satisfăcute din acest prisos, deci fără a prejudicia interesele localnicilor.

2. Venitul brut anual din arendarea dreptului de vânătoare era de 2.049.670 lei. Cifra aceasta reprezintă arenda înscrisă în contractele de arendare, deci care ar trebui plătită, iar nu suma efectiv încasată. In acelaşi an bugetar (1941/42), venitul brut din vânzarea pro-

Rezultatul unei vânători organizată de Soc. de vânătoare a ingnierilor silvici din Arad.

duselor lemnoase şi nelemnoase, fără arenda din dreptul de vânătoare [2]), a fost de 2.770.550.000 lei. Aşadar, venitul din vânat reprezintă 0,074% adică mai puţin de a mia parte din venitul celorlalte produse ale pădurii (lemn, iarbă, fructe, plante medicinale, etc.).

3. Arenda anuală medie la hectar raportată la suprafaţa arendată în tara întreagă, este de 1,94 lei, deci hectarul produce aproape 2 lei. Pe Direcţiuni regionale silvice, ea variază între 0,38 lei la Direcţiunea Cluj a Moţilor, care administrează numai păduri din Munţii Apuseni şi 3,40 lei la Direcţiunea

2) Contrar afirmaţiunii din „Carpaţii", Nr. 8/944, pag. 214, veniturile din dreptul de vânătoare nu intră sub nici o formă, în bugetul C. A. P. S., ci în acela al Direcţiuni Economiei Vânatului (Minist. Agr. şi Dom.).

Bucureşti. De remarcat, că cele mai mari arenzi au fost în regiunea de câmpie (Bucureşti şi Chişinău), iar cele mai mici în regiunea muntoasă: Munţii Apuseni, Direcţiunile Lugoj şi Bacău care administrează păduri, în covârşitoare majoritate, de munte.

4. Arenda anuală la hectar, calculată pe păduri, variază în limite foarte largi: 0,05 lei la Direcţiunea Lugoj şi 66,66 lei la fosta direcţiune dela Chişinău. La nici o Direcţiune regională silvică, arenda minimă nu depăşeşte 1 leu, pe când cea maximă este cuprinsă între 0,56 lei (Dir. Cluj a Moţilor) şi 66,66 lei (fosta Dir. Chişinău). Această mare diferenţă între arenzile minime şi maxime ne îndreptăţesc să presupunem că nu s'a urmărit o politică în ce priveşte fixarea arenzilor. Altfel nu ar fi posibil ca arenda la hectar să varieze dela 1 la 120 (0,56 faţă de 66,66) sau chiar dela 1 la 1300 (0,05 faţă de 66,66). Este greu de crezut ca un teren să fie de 1300 ori mai valoros decât altul.

Invăţămintele pe care le putem trage din cele expuse mai sus sunt:

a) Este necesar să se organizeze o statistică vânătorească;

b) La 1 Martie 1942, mai mult de o treime din pădurile Statului nu era arendată; deci vânătorii fără terenuri pot fi satisfăcuţi din plin;

c) Dată fiind variaţia însemnată între arenda minimă şi maximă în diferite regiuni, variaţie nejustificată de calitatea terenului, se impune o stabilire judicioasă a cifrei arenzii, ţinând cumpănă dreaptă între interesele proprietarului de pământ şi ale vânătorului.

Contributions à la connaissance des bénéfices matériaux de la chasse.

L'auteur montre le montant réalisé en 1942 par l'Etat roumain de l'affermage du droit de chasse dans ses forêts. Il ne représente que 0,074% de la rente obtenue par la vente des produtis ligneux des mêmes forêts. En moyenne, un ha de forêt affermée pour la chasse ne produit, par an, que 2 lei.

CĂRŢI NOI

Ing. At. M. Haralamb :

Păşunatul, capacitatea de absorbţie a solului, scurgerea superficială a apelor şi eroziunea.

Bucureşti, 1945; 36 pagini.

(A se adresa la Soc. Progresul Silvic)

C R O N I C A

INTERNĂ

Pădurea și tehnica silvică în planificarea folosirii spațiului național.

In ciclul de comunicări organizat de Academia de Agricultură dela noi, D-l Prof. *M. Drăcea*, membru titular al acestei Academii, a făcut, în ziua de 22.II.1945, o comunicare intitulată ca mai sus.

D-sa începe prin a arăta că acum un sfert de veac silvicultorii identificau o noțiune care a trăit și-și are azi existența asigurată: *conștiința forestieră*. De data aceasta, D-sa dă un trup, un conținător acestei noțiuni, recunoscând *lumea silvică* drept o entitate aparte. In centrul acestei *lumi* dăinuesc și activează toți aceia dintre noi cari au raporturi imediate și strânse, de orice natură, cu pădurea și cu produsele acesteia: proprietarii, exploatatorii de păduri, industriașii și comercianții de lemn, corpul silvic, lucrătorii de pădure și populația care are raporturi imediate și strânse cu pădurea. Inăuntrul acestei lumi silvice mai stau toate organele de stat și toți factorii politici, cari prin chemarea lor au intervenit în raporturile dintre om și pădure.

După ce definește lumea silvică, conferențiarul arată importanța ei, expunând cum s'a prezentat și se prezintă în alte țări și la noi.

In a doua parte a comunicării, se arată diferitele stadii prin care a trecut pădurea, aiurea și la noi, ca întindere, față de nevoile agricole ale omului, până la stabilirea unor *hotare precise*. Se stăruie asupra necesității fixării pentru totdeauna a acestor hotare, arătându-se avantajele ce decurg din această precizare.

In legătură cu hotarele de viitor ale pădurii, se relevă fenomenul îmbucurător al revenirii arborilor pe locuri de unde a fost gonit: perdele de protecție în câmpie, reîmpădurirea nisipurilor și a terenurilor degradate, etc. Consideră definitiv procesul de cantonare a pădurii noastre naturale. Arătând că este cazul ca acest proces să fie susținut prin orice mijloace, indică unele din acestea.

In al treilea rând, d-l Prof. M. Drăcea se ocupă de un grup de fenomene intitulat cu un termen generic: *intensificarea solicitării poporului față de păduri și față de foloasele și de produsele acestora.*

Vremurile de după război vor necesita mari cantități de lemne pentru refacerea regiunilor pustiite de război. Surogatele acestuia vor avea deasemeni o mare căutare. In perioada de după războiul trecut, această solicitare nu am simțit-o din cauza marilor suprafețe de păduri defrișate pentru creiare de izlazuri. Se va putea întâmpla chiar ca lemnul să se ia la întrecere și cu unele produse agricole, în ce privește procurarea fibrelor textile și a celulozei. Producerea gazului din lemn va cere la rându-i mari cantități. Toate acestea vor face să crească enorm prețul lemnului, fapt care va duce la raționalizarea folosirii lui și la evitarea risipei de până acum. Tehnica exploatării și a industrializării, la rându-i, se va raționaliza și mai mult.

Marile nevoi de lemne ne vor obliga pe alt plan, să ameliorăm masivele noastre forestiere, astfel ca să ne dea maximum de lemn şi de cea mai bună calitate.

In a patra şi ultima parte a comunicării, conferenţiarul se ocupă de: *Mărimea unităţilor economice în economia forestieră.* Ca urmare a evoluţiei sociale şi economice a popoarelor, domeniul forestier se descompune treptat în unităţi din ce în ce mai mici. Pulverizarea unităţilor forestiere are urmări foarte grave, atât în ce priveşte interesul individual al proprietarului, cât şi în ce priveşte interesul general al comunităţii. In agricultură se mai poate polemiza asupra avontajiilor micii proprietăţi; în materie forestieră însă, polemica pe această chestiune este închisă de mult. Noţiunea de „întins", de „întindere apreciabilă" este cuprinsă până şi în definiţia pădurii ca organism material. *Impărţirea pădurii, însemnează moartea ei.* Căile care duc la desfiinţarea pădurii sunt multe; conferenţiarul trece în revistă pe unele din ele. Se arată apoi dezavantajele micei proprietăţi forestiere. In ultimă analiză: gospodăria forestieră în micile unităţi se loveşte la orice pas de greutăţi, care o scumpesc, o fac neviabilă, ducând la defrişare, la desfiinţare. *Dintr'o unitate forestieră nu se pot face două mai mici.* In economia forestieră suma părţilor considerate aparte este mult mai mică decât totul.

In cazul unei noui întocmiri a rosturilor forestiere care să ceară pădurii, în orice mână s'ar găsi ea, să contribue la consolidarea neamului, se impune categoric ca procesul de pulverizare al proprietăţii forestiere să fie sistat radical. Ceva mai mult, tot aşa de necesar este să se facă chiar drumul înapoi, prin refacerea, din ţăndări mărunte, a unor organisme forestiere sau unităţi economice forestiere, cari singure pot ameliora economia forestieră şi economia lemnului în ţinutul respectiv. *Acest principiu al sistării pulverizării şi al reîntregirii acesteia în mai multe unităţi trebue să stea hotărît la temelia viitoarei planificări a folosirii spaţiului naţional.*

In legătură cu această planificare stă şi ameliorarea raporturilor dintre silvicultură şi economia lemnului. Pe viitor, trebue să primeze ideia că industria este o anexă a economiei forestiere, iar nu că economia forestieră este o anexă a industriei şi a economiei lemnului. Numai astfel se poate asigura permanenţa exploatărilor, căi de transport raţionale şi mai presus de toate un prilej permanent de muncă pentru populaţia locală.

Ion Ionescu (dela Brad) şi pădurile.

In ziua de 25 Ianuarie a. c., d-l *prof. Ilie C. Demetrescu,* membru corespondent al Academiei de Agricultură, a făcut în cadrul ciclului de conferinţe organizat în acest an de această Academie, o comunicare tratând despre: Ion Ionescu dela Brad şi pădurile.

Intre marile personalităţi politice ale secolului al XIX-lea, care, cu multă jertfire de sine, au pus temeliile României moderne, trebue să aşezăm, în cele dintâi rânduri, şi pe Ion Ionescu (dela Brad). După ce a absolvit Academia Mihăileană dela Iaşi, a făcut studii la şcoli superioare din Franţa, practică pe lângă felurite ferme şi exploataţiuni agricole şi zootehnice şi a călătorit pentru instruirea sa ca puţini oameni nu numai pentru timpul său, dar şi faţă de proporţiile de astăzi. Lucrarea sa de agronom, economist şi om politic s'a desfăşurat din plin în sensul scriitoricesc, didactic şi practic.

In toate acestea, De la Brad a arătat o dreaptă înţelegere a pădurii şi

economiei forestiere şi ori de câte ori a avut prilejuri — şi le-a căutat adesea — s'a ridicat ca un înflăcărat apărător al pădurii. Multe dintre reformele şi instituţiile forestiere care au luat naştere în a doua jumătate a secolului al XIX-lea le datorăm în însemnată măsură şi ideilor lui De la Brad, semănate cu dărnicie în scrieri şi prin fapta practică.

Pentru dânsul, pădurea este „un element preţios de putere şi un isvor nesecat de bogăţie", „una dintre ramurile cele mai însemnate de bogăţie". El preţuia pădurea nu numai pentru bunurile materiale pe care ni le poate pune la îndemână, dar şi pentru serviciile pe care ni le aduce prin simpla existenţă ca atare a pădurii în anumite locuri. In monografiile şi, în general, în scrierile sale agricole sau de călătorie, De la Brad arată marile neajunsuri pe care le încearcă climatul, regimul apelor, statornicia pământului şi stările higienice prin nimicirea fără socoteală a pădurilor. Acolo unde s'au făcut greşeli, în această privinţă, stărue pentru îndreptarea lucrurilor, prin reîmpădurire. In legătură cu acest din urmă gând, amintim că De la Brad a fost organizatorul şi conducătorul primei mari campanii oficiale de creare a unor mari pepiniere forestiere pentru plantaţiuni în stil mare în ţinuturi lipsite de păduri. Inspirată din frumoasele succese ale împăduririlor cu pin maritim din Landele Gasconiei şi pornită pe temeiuri nesigure, atât din punctul de vedere al cunoaşterii împrejurărilor noastre naturale, cât şi din pricina lipsurilor financiare — este vorba de ultimii ani ai Domniei lui Vodă Cuza — acţiunea respectivă n'a dus la rezultatele urmărite.

In pădure De la Brad vede numai un element pentru întemeierea unei gospodării forestiere. Acestuia trebue să i se adaoge muncă şi capital, sub forma drumurilor şi altor instalaţii de transport, ordonarea arboretelor şi tăerilor, ş. a. Cu deosebită căldură, pledează dânsul pentru pregătirea şi folosirea de specialităţi într'ale pădurăriei. „Cu toate legăturile care există.... între agricultură şi silvicultură, noi, cultivatorii, solicităm cu toate puterile noastre forestierii de profesie de a se ocupa de această însemnată materie". Un principiu fundamental asupra căruia stărue De la Brad de multe ori în scrierile sale, este acela al continuităţii producţiunii. Nici nu poate înţelege o exploatare a pădurii fără grija de viitorul acesteia.

Pentru concilierea conflictelor dintre interesele particulare şi cele publice în materie de folosirea pădurilor, De la Brad recomandă stăruitor întemeierea unui învăţământ de specialitate, emiterea unei legislaţii forestiere de ordonare a folosirii pădurilor şi organizarea unei administraţii silvice, în măsură să supravegheze aplicarea legilor respective şi să facă o bună gospodărire a pădurilor Statului. In această ultimă privinţă, dânsul arată multele lipsuri — scuzabile faţă de cei numai câţiva ani de când pădurile mânăstireşti ajunseseră în mâna Statului — şi recomandă îndreptări.

Mari valori reprezintă scrierile lui De la Brad pentru posteritatea forestieră şi din punctul de vedere al documentaţiei. Intr'adevăr, monografiile sale agricole asupra judeţelor Dorohoi, Putna şi Mehedinţi, în deosebi, dar şi alte publicaţii, conţin o mulţime de date şi indicaţiuni asupra stărilor pădureşti şi de economie forestieră, în înţeles larg, din a doua jumătate a secolului trecut.

De la Brad reprezintă, fără îndoială, un mare precursor şi în materie forestieră, după cum a fost şi în câmpul agronomic şi politic democratic. Cercetarea operei sale şi de către silvicultori este o datorie, deoarece ea oferă foarte puternice pârghii în străduinţele noastre de apărare şi ridicare a unei

ramuri de economie naţională, atât de esenţiale pentru buna stare obştească şi atât de puţin cunoscută şi înţeleasă în această Ţară.

Comunicarea de mai sus se publică, în întregime, în Buletinul Academiei de Agricultură din România, caetul prim al anului 1945.

Ape şi păduri.

In cadrul Soc. Politehnica, a luat fiinţă, la începutul acestui an, un cerc al hidrotehnicienilor. Având a studia problema folosirii apelor sub diferite feluri, cercul nu este menit să cuprindă în el numai ingineri. Vor putea deci veni în acest cerc, în afară de inginerii de toate specialităţile: biologii, meteorologii, agricultorii şi oricine este preocupat de folosirea apei într'un fel oarecare. Este dela sine înţeles, că inginerii silvici, în ale căror preocupări este şi aceia de a face ca prin păduri să se asigure ape cât mai curate şi cu debit cât mai regulat, au în acest cerc posibilitatea să desvolte o activitate din cele mai rodnice.

Cercul şi-a început activitatea printr'o serie de conferinţe neîncadrate într'un ciclu mai dinainte determinat. Printre conferenţiari am putut auzi şi pe d-l *Ing. insp. g-l silvic Cezar Cristea* care a întreţinut auditorul la 3 Febr. a. c., cu tema: Ape şi păduri.

In această privinţă d-sa a început prin a expune unele idei privitoare la colaborarea Serviciilor silvice la procurarea unor date documentare de folos tuturora, nu numai în cadrul serviciului silvic, ca de pildă: organizarea culegerii unor date meteorologice, cote de ape, etc.

In continuare arată legătura care există între regimul apelor şi prezenţa pădurilor în regiunile de munte şi de deal.

Trece apoi în revistă lucrările diferitelor congrese ale Agir-ului, în care s'au discutat probleme de resortul celor de desbătut în cadrul cercului hidrotehnic. Astfel, Congresul dela Braşov din 1932, cel dela Galaţi din 1934, cel dela Iaşi din 1936, precum şi cel dela Bucureşti din 1943. D-sa socoteşte lucrările congreselor menţionate drept preţioase documentări la dispoziţia factorului politic.

Nu scapă din vedere a menţiona, în final, şi unele din publicaţiile româneşti în legătură cu unele din aceste probleme.

După obiceiul şedinţelor Soc. Politehnica, o săptămână mai târziu, a avut loc discuţia ideilor expuse de conferenţiar, la care a luat parte şi ingineri din alte specialităţi decât cea silvică.

Aspecte forestiere din U. R. S. S.

In secţiunea „Ştiinţe Aplicate" din cadrul Asociaţiei române pentru legăturile cu Uniunea Sovietică (A.R.L.U.S.), *d-l Ing. V. Lisievici* a ţinut, în ziua de 13.3.1945, o conferinţă cu subiectul: „Aspecte forestiere din U.R.S.S.".

Pădurile în Uniunea Sovietelor ocupă aproape 1/3 din întinderea totală a ţărilor pe care le cuprinde, însumând cca. 950 milioane ha, dintre care numai 600 milioane ha sunt păduri, iar restul reprezentând rarişti sau diverse goluri. Pe cap de locuitor, revine 3,70 ha. Din punct de vedere al utilităţii sunt împărţite în două mari categorii: una care are în vedere interesul general, denumită de importanţă statală (900 milioane ha) şi alta de interes

local (47 milioane ha). Pădurea nu este însă repartizată uniform, în unele regiuni ajunge să ocupe până la 90% din suprafaţă, în timp ce în altele este aproape inexistentă. Cele de importanţă statală se divid la rându-le în două categorii: unele de importanţă industrială şi altele de importanţă culturală. Cele de importanţă industrială sunt sub autoritatea Comisariatului Popoarelor pentru păduri (Narcomles), iar celelalte în administrarea Comisariatului Agriculturii (Narcomzem). Cele de importanţă industrială cuprind regiunile cele mai păduroase din uniune: tot Nordul, Siberia estică şi vestică, Oblastia Gorki, a Orientului depărtat, Leningrad, Ivanovsk, regiunile de Vest, Transcaucazia, etc. Exploatările aici se fac pe regiuni mari, cu mare aplicare a mecanizării, după necesităţile Statului, aprovizionând cu materia brută marea industrie forestieră. Zona pădurilor de importanţă culturală cuprinde regiuni mai sărace în păduri ca: Sudul Oblastiei Moscova, malul stâng al cursului mijlociu al Volgei, Stalingrad, Saratov, parte din Caucaz, litoralul mărilor de Azov, Mării Negre, Daghestan, etc. Aceste păduri au în primul rând un rol de protecţie şi în al doilea rând de satisfacerea nevoilor locale, fiind însă supuse unui regim forestier sever. In zona culturală, pe lângă menţinerea şi ameliorarea pădurilor existente, se creiază şi altele prin lucrări artificiale. Creiaţiile artificiale se fac pe nisipuri, terenuri erodate, inculte, sau ca perdele de protejarea agriculturii. Date fiind marile diferenţe staţionale din imensitatea acestei Uniuni, numărul speciilor ce constituesc pădurile este foarte mare, cuprinzând toate zonele de vegetaţie dela subtropicală până la cercul polar. Se disting totuşi 4 mari zone:

1. Taigaua sau zona forestieră propriu zisă care se întinde dela Vestul până la Estul Uniunii;
2. Krâmul şi Caucazul;
3. Asia mijlocie;
4. Orientul depărtat (în special la Sud de Amur).

In Taiga sunt 90% din păduri, având însă numai 7 specii mai de seamă: molidul, pinul, laricele, bradul, cedrul, mesteacănul şi plopul, cu predominarea primelor trei specii. Se afirmă că din întinderea pădurilor: 78,8% sunt acoperite cu răşinoase în care pinul şi molidul ocupă câte 25%, iar laricele 20%. Restul de 21,2% este ocupat de foioase din care mesteacănul ocupă 11%. Incendiile constitue unul din marile flageluri care pustiesc taigaua.

Creşterea anuală a pădurilor este apreciată la 510 milioane m^3 din care 350 milioane m^3 este lemn de lucru. Tăerile anuale nu ating însă cifra creşterilor.

In continuare, conferenţiarul se ocupă de:

1. Exploatare şi industrializare;
2. Comercializare şi distribuirea produselor forestiere;
3. Cultura şi conservarea pădurilor;
4. Invăţământul forestier;
5. Propaganda forestieră;
6. Imbunătăţirea administraţiei.

Pentru fiecare din capitolele menţionate se dau cifre şi relaţiuni cari sunt într'adevăr impresionante. In materie de cultură se tinde la conservarea, ameliorarea şi mărirea domeniului forestier, mai ales în zona culturală. In materie de exploatări, mecanizarea a făcut mari progrese. In industrie se produc produse standardizate, prin care se realizează mari economii de material.

La sfârşit, conferenţiarul a tras pentru noi următoarele învăţăminte din realităţile sovietice:

1. Exploatarea pădurilor şi industrializarea lemnului să se facă pe mari centre, supunându-le unui comandament unic. Aceluiaşi comandament să fie supuse comerţul şi distribuirea lemnului;

2. Cultura şi conservarea pădurilor, dar mai ales acţiunea de reîmpăduriri să nu se mai facă timid, ci hotărît, pe o scară cât mai mare. In acest scop, trebue să se facă şi în administraţie o delimitare categorică între cultura şi paza pădurilor deoparte şi exploatarea şi industrializarea de altă parte;

3. Să se înmulţească Şcolile forestiere de diferite categorii, dându-se preferinţă celor elementare, creindu-se în acelaş timp posibilităţi de studii prin corespondenţă;

4. Propaganda forestieră să devină o realitate, astfel ca pădurea să nu mai fie o piedică pentru ţăranul nostru, ci un bun de care să înţeleagă că nu se poate dispensa şi deci trebue ocrotit.

Conferinţa, care a fost urmărită cu un deosebit interes de o numeroasă asistenţă, a fost urmată de discuţiuni, la care au luat parte d-nii: Ing. I. Zeicu, Ing. Cezar Cristea ş. a.

Domeniul forestier şi industrializarea lemnului în U.R.S.S.

In seara zilei de 12.IV.1945, d-l *Ing. insp. silvic Gr. Colpacci* a ţinut la posturile noastre de radio o conferinţă tratând despre: „Domeniul forestier şi industrializarea lemnului în U.R.S.S.".

Suprafaţa totală a pădurilor U.R.S.S. după datele culese în 1934 se ridică la 956.000.000 Ha din care exploatabile 484.000.000 ha. Faţă de suprafaţa totală a pădurilor din România cea din U.R.S.S. este deci de 150 ori mai mare cuprinzând 1/5-a din totalul pădurilor planetei noastre. In economia forestieră mondială U.R.S.S.-ul joacă un rol foarte important.

Una din caracteristicile fondului forestier al Uniunei este răspândirea foarte neregulată a pădurilor pe teritoriul republicilor componente şi deci vom avea în unele regiuni rezerve imense de materiale lemnoase, iar în altele o lipsă destul de resimţită de aceste materiale.

Mare parte din pădurile exploatabile este constituită din: larice, pin şi brad dintre conifere, şi stejar, fag, mesteacăn, carpin, teiu, frasin şi alte esenţe, din cele foioase.

Pădurile Uniunei au în cea mai mare parte origină naturală. Suprafaţa pădurilor create în mod artificial prin plantaţii, este numai de circa o jumătate de milion hectare.

Rezerva lemnoasă a pădurilor exploatabile se cifrează la cca. 33.000.000.000 m. c. iar producţia anuală la 550 milioane m. c. In anul 1936 pădurile puse în exploatare reprezentau numai 1/3-a din suprafaţa totală a domeniului forestier U.R.S.S. In acelaş an, exportul reprezenta 17% din totalul exportului mondial, având o valoare de 170 milioane ruble.

Desvoltarea mare a industriei lemnului a început mai ales în urma executării celui de al doilea plan cincinal, la 1932/37, în regiunile munţilor Urali, Nordul European, regiunile Gorki, Tirovo, Siberia Vestică şi Estică. Datorită mişcării lui Stacanov planul industrial privitor la industrializarea lemnului a fost executat în proporţie de 100—300%, ceea ce s'a remarcat chiar la a doua

sesiune a Comitetului executiv central din 1936. Importanţa mare a valorificării bogăţiilor forestiere pentru construcţia socialistă, au dus la înfiinţarea unui organ unic de conducere — Comisariatul Poporului pentru Industria Lemnului — căruia i s'au încredinţat toate preocupările în legătură cu exploatarea pădurilor, transportul lemnului, prelucrarea lui în cherestea, furnir, placaj, mobilă, celuloză, hârtie şi în general industria chimică.

In acelaş timp, a luat o foarte mare desvoltare industria mică a lemnului, mai ales în centrul şi sudul Uniunei, unde se prelucrează lemnul de specii foioase ca: stejarul, frasinul, mesteacănul, carpenul, jugastrul, teiul şi plopul.

Industriile cele mai mari au luat fiinţă în regiunile păduroase Nord-Europene şi anume: Arhanghels, Vologna, Dvinada, precum şi în Siberia.

Cu industria celulozei se ocupă în deosebi combinatul Gorki, care prelucrează anual până la 1/2 milion m. c. lemn de celuloză, iar combinatul C.A.M.A. se ocupă cu fabricarea hârtiei şi cartonului. Industria mobilei de lux este concentrată în centrul şi sudul european al Uniunei în regiunea Moscovei, Tighevului şi Harcovei. Furnirul şi placajul se confecţionează mai mult din fag, mesteacăn, tei, plop, anin şi mai puţin din frasin, paltin şi nuc.

In pădurile Siberiei, industrializările sunt conduse de trusturi de Stat împărţite pe bazine de exploatare.

Se remarcă aspectul caracteristic al prelucrării lemnului în U. R. S. S. prin fabricarea mai ales a chipurilor de sortimente de materiale standard în industria mobilei, obţinând astfel o economie mare de mână de lucru şi de materiale.

Ca încheere, se subliniază următoarele caracteristici:

1. Marea desvoltare ce s'a dat în U.R.S.S., industriei mici locale de prelucrarea lemnului în obiecte şi unelte necesare poporului dela ţară şi oraşe: mobilă rustică, tâmplărie în serie, unelte, stupi etc.

2. Organizaţia superioară ce s'a dat administrării pădurilor şi valorificării lemnului, prin împărţirea în comisariate şi administraţii generale cu atribuţiuni bine precizate, lucrând depe un plan stabilit din timp, dând totuşi organelor de execuţie posibilitatea unei largi iniţiative pentru perfecţionarea metodelor de lucru şi sporirea producţiei.

3. Chiar în cursul războiului, pe toată întinderea Uniunei a început o activitate intensă de refacere şi reconstrucţie la care lemnul, instrumentul civilizaţiei, participă în mod hotărîtor.

ACUM 50 DE ANI

In al doilea trimestru al anului 1885, Revista Pădurilor îşi continuă apariţia cu regularitate în forma obişnuită. In cele 104 pagini publicate (6½ coale) se desbat probleme de actualitate (şi acum!) de silvicultură, legislaţie silvică, etc., păstrându-se în acelaş timp contactul cu mişcarea forestieră din străinătate.

De remarcat sunt următoarele articole şi însemnări:

„Restabilirea bradului în făgeturile din care tinde să dispară" de N. R. Danilescu. Este referatul prezentat de autor la congresul din Aprilie 1895 al Soc. „Progresul Silvic". Se arată împuţinarea bradului şi molidului din

Carpaţii româneşti, în ce constă tăierile de regenerare în grupe, experienţele în acest sens dela Siegsdorf (Bavaria), aplicarea tăierilor de regenerare în grupe în masivele de amestec şi în masivele pure. In fond, este o traducere pentru condiţiile staţionale din România a ideilor cuprinse în cartea lui Kast „Die horst- und gruppenweise Verjüngung im K. J. Forstamte Siegsdorf" tipărită la München în 1880 şi de care autorul face menţiune. Este deci, demn de reţinut, că metoda „ochiurilor" are deja o vechime de ½ de secol în Ţara noastră, cel puţin teoretic (în publicaţii).

„*Observaţiune asupra efectelor tratamentului crângului compus la pădurile de fag din ocolul Floreşti*" de A. Bulgăreanu.

Recunoscând meritele tratamentelor grădinărite din Franţa a bandelor alternative din Germania şi a tăierilor rase din Austria, autorul arată că trebue să ne gândim, totuşi, atunci când vrem să introducem în România aceste metode, că „altă poziţiune, alte circumstanţe fizice sau locale etc. au pădurile din celelalte ţări şi alta la noi". Pentru a se documenta în materie, silvicultorii ar trebui să ţină seama că la noi sunt multe păduri exploatate în diferite regiuni de munte, coline şi câmpie, unde au fost aplicate diferite tratamente. Ar fi bine deci, ca cel puţin asupra acestora să facem observaţiuni arătând rezultatul obţinut, pentru a şti dacă trebue să continuăm cu ele ca eficace sau să le abandonăm ca dezastroase. „Să părăsim", zice autorul, „sfera abstractă a discuţiunei teoretice în materie de silvicultură, sprijiniţi pe părerile autorilor străini şi să coborîm pe pământ românesc, în sfera reală a lucrurilor, observându-le şi dându-ne opinia asupra acestora". Adică să adunăm observaţiuni asupra tratamentelor aplicate până acum la păduri, să le sintetizăm formându-ne oarecum principii în materie de tratament aplicabil în Ţara noastră.

In fond, Bulgăreanu condamnă tăierile deschise şi în special crângul compus, în pădurile de fag situate pe coaste, pentru motivul că se degradează terenul (formându-se surpături) şi chiar masivul (făcându-l a pierde esenţele de valoare). O „geografie silvică" a pădurilor din Ţara noastră, unde să se menţioneze reuşita sau nereuşita tratamentelor cunoscute şi aplicate, ar aduce „un tribut important la edificiul silvic apt pentru România".

„*Desvoltarea vegetaţiei în 1895 şi prognosticul timpului*" de I. Ţiţu. Observaţiunile fenelogice constituiau o preocupare şi un obiect de interes pentru silvicultorii înaintaşi, colaborând la anchetele organizate de Institutul Meteorologic şi publicând în Revista Pădurilor studii în acest domeniu chiar dela nesilvicultori. In articolul de faţă se încearcă pe baza datelor medii stabilite timp de zece ani la staţiunea meteorologică din Comăndăreşti (Botoşani) şi a observaţiilor din anul curent să se facă un prognostic al timpului.

„*Necesitatea organizărei serviciului silvic al Statului*" de D. Papinian. Cuprinde textul conferinţei ţinută de autor la Soc. Progresul Silvic în Februarie 1895. Se arată necesitatea pădurilor, organizaţia de atunci a Corpului silvic, inconvenientele ei, condiţiunile cerute pentru o bună organizare (admisibilitate, atribuţiuni la diferite grade ierarhice, stabilitate, avansare, salarizare, penalităţi conforme cu natura greşelilor). Importanţa acestei conferinţe este documentară, pentru detaliile din epoca respectivă şi pentru ideea centrală: iubirea de pădure şi de corp, pe care o trădează. De reţinut este faptul că timp de treizeci de ani dela înfiinţarea Corpului silvic al Statului, adică dela 1864 (după secularizarea averilor mânăstireşti) şi până în 1894, salariile Corpului silvic au rămas nemodificate. Un şef de ocol primea pe atunci 200—250 lei pe

lună, fără indemnizaţie de chirie, cheltueli de cancelarie, etc. In esenţă, se susţine că silvicultorul trebue redat culturei pădurilor, neîmpiedicându-l cu un complex de atribuţiuni străine de menirea lui, punându-i la dispoziţiune mijloacele băneşti de care are nevoe şi asigurându-i stabilitatea în serviciu.

● *Congresul anual al silvicultorilor* (Soc. Progresul Silvic) din Aprilie 1895 a desbătut următoarele probleme:

1. *„Care sunt viţiile şi lacunele actualului cod silvic şi îmbunătăţirile de introdus în noua legislaţie silvică"*. Referent: A. Eustatziu. La discuţie participă: N. G. Popovici, P. Antonescu-Remuş, Al Lazurian, Gr. Stamatian, N. R. Danilescu.

2. *„Diferite sisteme de repopulare a coastelor la diferite expoziţiuni"*. Referent: P. Antonescu-Remuş.

3. *„Restabilirea bradului în făgeturile din care tinde a dispărea"*. Referent: N. R. Danilescu.

In discursul de deschidere, preşedintele Societăţii, I. Kalinderu, evocă jertfa lui Cristos pentru omenire, pentru a avea o pildă şi un îndemn în iubirea Patriei, pentru care toţi trebue să ne jertfim timpul şi munca astfel încât apărându-i înflorirea şi interesele să lăsăm urmaşilor o Ţară mărită şi slăvită prin munca noastră, asigurându-ne recunoştinţa urmaşilor.

In Darea de Seamă a Soc. — citită de G. Stătescu — se arată activitatea Societăţei în apariţia regulată a Revistei Pădurilor, organizarea conferinţelor în timpul iernei, organizarea unui concurs pentru o carte de terminologie silvică (dicţionar forestier), pentru care Administraţia Domeniilor Coroanei a ridicat premiul la 2000 lei, străduinţa depusă ca dezideratele exprimate în congresul anterior „să nu rămână sterpe", în sfârşit în stabilirea legăturilor cu alte societăţi şi reviste ştiinţifice, pentru schimb de publicaţii.

Păstrând nota de solemnitate a congresului, înaintaşii noştri nu dispreţuiau însă spiritul, încât îşi permiteau să citească în şedinţă înainte de discursul de încheere un „Tatăl nostru forestier" alcătuit din expresii silvice, de prof. N. R. Danilescu.

De reţinut mai este din discursul lui Kalinderu constatarea că numărul membrilor Societăţei se ridica la 228 (46 la 1 Aprilie 1886) şi apelul adresat silvicultorilor pentru plata cotizaţiilor, contribuţia cu articole la Revistă şi participarea cu lucrări la conferinţele organizate de Societate.

● *Mişcarea forestieră din străinătate* era urmărită cu ajutorul revistelor de specialitate, din care se spicuia mai în fiecare număr anumite chestiuni. Astfel, se scrie despre *Pădurile din Statele Unite*, arătându-se regiunile forestiere şi speciile americane, consumul lemnului, descreşterea suprafeţeior păduroase, mişcarea pentru conservarea pădurilor prin „American Forestry Association", prin creeare de păduri de rezervă, instituirea unei sărbători a sădirei arborilor („Arbor Day"), când cetăţenii şi mai ales şcolarii sunt invitaţi a planta arbori.

Din rapoartele publicate se vedea că această zi devenise în America o sărbătoare patriotică, mai ales în Statele din Sud unde ea a fost fixată în ziua aniversărei naşterei lui Washington. Obiceiul de a planta arbori în onoarea lui Washington, Lincoln, Grant şi alţi iluştri cetăţeni a devenit general. Numai în Statul Nebraska au fost plantaţi timp de 20 de ani, 35 milioane de arbori.

In acelaş sens se scrie despre starea de lucruri din *Anglia*, unde Asociaţia

Britanică forestieră atrage atenţia opiniei publice asupra interesului naţional în materie de păduri.

Din lucrările *congresului elveţian*, se semnalează comunicările relative la problema răriturilor în etajul dominant (concluzia concretizată în formulele: „desserrer toujours sans isoler jamais" sau „allmählich freigehauen").

O altă formă de a cultiva relaţiile cu străinătatea era *trimiterea de silvicultori la studii de specializare peste graniţă*. Găsim astfel informaţiuni despre sosirea dela studii a subinspectorilor: Grunau, Antonescu, Marentzeler şi Pretorian în locul cărora sunt trimişi alţi patru: Bantaş, Nădejde, Tănăsescu şi guardul general Neagoe (doi în Franţa, doi în Germania). Incă un exemplu de grija pentru perfecţionarea şi ridicarea standardului de viaţă profesională, de îndrumare a tineretului, de asigurare a viitorului.

● Din *Notiţele* mărunte reţinem următoarele:

Conservarea lemnelor pentru traverse. Un „nou" procedeu american: temperatură 150—250°, presiune 10 Kg, timp de 10—12 ore. Durabilitate obţinută: după 15 ani de întrebuinţare, traversele încă în perfectă stare.

Forestierul Fotograf. Se arată necesitatea fotografiei (agreabilă şi utilă) în cariera de silvicultor. „Tânărul forestier duce viaţă austeră. Trebue să ştie a trăi cu arborii şi cărţile sale. Dacă la aceşti companioni mai adaogă şi fotografia, va fi mai mulţumit şi mai încântat".

Pavajul din lemn. Se arată experienţele din Germania şi Franţa cu lemne indigene şi exotice.

Materiale de construcţie din fibrele lemnului. Se rezumă procedeele „noui" pentru fabricarea de pavele etc.

Buletinul lunar Meteorologic dela 20 de staţiuni însoţeşte fiecare număr al Revistei.

T. Bălănică

CINEGETICĂ

● Societatea „Progresul Silvic" şi anteproectul de lege al vânătoarei.

Venerabila noastră Societate se dovedeşte a fi prezentă oridecâteori se pun în discuţiune probleme interesând economia forestieră. Vânatul din păduri fiind un produs al acestora din urmă, iar viaţa şi prosperitatea lui fiind indisolubil legate de fiinţa şi gospodăria pădurilor, — Societatea „Progresul Silvic" a ţinut să-şi spună cuvântul asupra anteproectului de lege al vânătoarei. Reproducem, în cele ce urmează, acea parte din darea de seamă pe anul 1943, care tratează chestiunea vânătorească:

„Societatea a avut la ordinea zilei, în cursul anului 1943, discutarea proectului legii vânătoarei întocmit de Direcţia Economiei Vânatului.

Proectul, având unele principii care difereau de acelea socotite ca utile pădurei şi corespunzătoare interesului arătat de Corpul Silvic, în decursul vremii, acestei ramuri ale economiei forestiere, a găsit opoziţia celei mai mari părţi a Consiliului de administraţie. După desbateri lungi şi destul de animate şi după contribuţia tuturor colegilor din consiliu sau din afara consiliului, pe care îi preocupa, în mai mare măsură această lege, ea a putut să fie

treptat amendată şi pusă în cadrul corespunzător, atât economiei forestiere, cât şi prestigiului Corpului Silvic, fără de care aplicarea acestei legi nu se putea face decât parţial.

Legea nu s'a definitivat din cauza împrejurărilor grele din ultima vreme. Consiliul Societăţii are, însă, pentru cazul când modificarea legii va fi iarăşi pusă în discuţie, materialul necesar documentar, pentru întocmirea unei legi bune. Consiliul ţine să arate, cu acest prilej, că vânătorii cu dragoste de acest sport, care pentru economia naţională trebue să fie privit şi ca un bun producător de venituri, vor găsi în Societatea noastră şi în Corpul Silvic, prieteni loiali, aşa cum s'au arătat de decenii, fără ascunzişuri şi fără părtinire". (84)

● Elevii şcolilor silvice şi permisele de vânătoare.

Articolul 39 din actuala noastră lege de vânătoare prevede, între altele, că „elevii şcolilor speciale de silvicultură se bucură de favoarea de a plăti

Cabana de vânătoare, construită de Soc. Avis-Arad, în pădurea Lipova, jud. Timiş.

numai jumătate din taxa de vânat". Intenţiunea bună a legiuitorului n'a constituit, de fapt, o favoare niciodată, dat fiind că elevii trebuind să facă faţă obligaţiunilor şcolare, doar în vacanţă aveau răgazul necesar să vâneze, aşa încât nu profitau de pe urma permisului de vânătoare nici pe jumătate cât alţi vânători. Aşa era la început. Cu timpul, situaţia s'a înrăutăţit, deoarece la taxa iniţială de 104 lei s'au adăugat altele, de care elevii silvici n'au mai fost scutiţi, aşa încât azi, şi pentru ei, costul permisului de vânătoare s'a urcat la o cifră pe care firavul lor buget nu o poate suporta. Aşa se explică faptul că numărul studenţilor care au scos permis de vânătoare în sezonul 1944/45 a fost mai scăzut decât în anul precedent. Semnalăm această stare de lucruri, în speranţa că oficialitatea noastră vânătorească, atunci când va revizui actuala lege, va găsi mijlocul să aducă o *reală* uşurare a sarcinei care apasă astăzi asupra şcolărimii dornice de a îmbrăţişa nobila îndeletnicire a zeiţei Diana. (85)

Pagubele suferite de fasaneriile din Vestul Țării.

Războiul a lăsat urme numeroase pe unde a trecut. Se pare însă că în ce privește vânatul, unul dintre cele mai încercate colțuri de Țară a fost cel din Vest. Din veștile primite, la Casa Verde a fost pierdut întreg efectivul de fasani din captivitate, iar pe teren, căprioare abia au mai rămas. După iernile grele 1940/41 și 1941/42, când vânatul a scăzut ca număr, în toată Europa, nu numai la noi, — prin îngrijirea sistematică dată în ultimii ani, stocul de fasani sporise aproape la ceeace fusese în anii buni. Iată însă că o nouă lovitură și mai gravă a atins însuși stocul de reproducție. O muncă și mai grea așteaptă pe cei în grija cărora este dată gospodăria acestui frumos teren. Mai puțin încercat a fost terenul Chișinău-Criș, unde s'a putut menține o parte din stocul de reproducție din voliere și unde a rămas și pe teren un efectiv mai bun. (86)

Donațiuni pentru biblioteca Facultății de Silvicultură.

Direcțiunea revistei „Carpații", prin directorul său D-l Dr. Ionel Pop, a donat pentru biblioteca Facultății de Silvicultură din București, 11 volume cuprinzând colecția excelentei reviste „Carpații" pe 11 ani. Te impresionează materialul bogat pe care-l cuprind aceste volume și un sentiment de mândrie te cuprinde văzând ce poate produce sufletul, priceperea și perseverența românească.

D-l Al. I. Brătescu-Voinești a donat, pentru această bibliotecă, 4 volume din prețioasa D-sale lucrare „Tratat de pescuit", poate ultimele exemplare care se mai găseau pe piață. Nădăjduim că, îndată ce împrejurările vor permite, va apare a doua ediție.

Deși cu întârziere, ne facem plăcuta datorie de a semnala gestul frumos făcut de cei doi iubitori ai frumuseților pământului românesc, prin punerea la îndemâna viitorilor ingineri silvici a unor lucrări de mâna întâi pentru educația lor vânătorească și piscicolă. (87)

Comitetul Societății de vânătoare „Codrul".

In anul 1924, studenții silvici dela Politehnica din București au înființat o Societate de vânătoare sub numele de „Codrul", formată și condusă numai de studenți. Prin însăși natura membrilor care o formau (studenții), conducerea ei se primenea încontinu, alte și alte elemente studențești venind să ia în mână frânele. Structural, deci, societatea „Codrul" se deosebea de altele. In perioada de peste două decenii, societatea a avut o activitate când mai intensă, când mai sumară, după vrednicia celor ce au stat, vremelnic, în fruntea ei. In ultimii 4 ani însă, desființându-se toate societățile studențești, n'a putut funcționa nici societatea „Codrul". Ne este dată acum bucuria să putem anunța în coloanele acestei cronici, reluarea activității societății. In ședința dela 10 Decembrie 1944, s'a ales următorul comitet de conducere: președinte Grozăvescu L. Ioan, vicepreședinte Teicu Aurel, secretar Țana I. Constantin, casier Savițchi Alexandru, maeștrii de vânătoare: Popescu Constantin, Bădescu Ion Aluniș, Colibaba Epaminonda, Jigoria Petru; membrii activi: Țăranu Niculae, Orădeanu Titus, Fenești Liviu; censor Stanciu Nicolae.

Urăm activitate rodnică acestei societăți și cerem conducătorilor ei în-

găduința de a le aminti că Societatea trebue să fie model în toate privințele. Viitorii ingineri silvici, care vor fi îndrumători în materie de vânătoare, trebue să facă dovada de buni gospodari în primul rând la ei acasă. (88)

Abrogarea unor legi interesând vânătoarea.

Prin legea Nr. 154 din 28 Februarie 1941 se prevedea că director al Economiei Vânatului putea să fie numit numai un specialist cu studii academice, între materiile învățate de el în școală fiind și vânătoarea. Legea urmărea să aducă în fruntea Direcțiunii Vânătoarei pe cei mai buni, oprind să se numească persoane fără o pregătire serioasă. Fără îndoială, s'a făcut prin aceasta un pas înainte.

Prin legea Nr. 348 din 11 Aprilie 1941, s'a înființat un Consiliu superior al Vânătoarei format din 44 membri, dând astfel posibilitate unui mare număr de cunoscători în materie să-și spună cuvântul în problemele mari vânătorești.

Constatăm cu surprindere, că printr'un sumar decret-lege (Nr. 121 din 23 Februarie 1945) ambele legi amintite mai sus au fost abrogate, revenindu-se la dispozițiunile vechei legi. Ne mărginim să arătăm că s'au făcut un mare pas înapoi. (89)

Se studiază legea vânătoarei, în vederea unei eventuale modificări.

Sub președinția D-lui secretar general C. Rachieru, s'a ținut la sfârșitul lunei Martie a. c., la Ministerul de Agricultură și Domenii, o consfătuire având drept obiect examinarea actualei legi de vânătoare și eventuala ei modificare, pentru a da vânătoarei românești o îndrumare potrivită spiritului vremii. S'a numit o comisiune în acest scop. (90)

Vasile Cotta

JURISPRUDENȚĂ

Pe baza legii pentru complectarea măsurilor necesare folosirii pășunilor comunale constituite din păduri, publicată în Monitorul Oficial No. 97 din 28 Aprilie 1933, o comună nu poate fi împroprietărită cu o pădure declarată de protecție pentru apărarea națională deoarece, pădurea neputându-se defrișa, scopul legii nu poate fi atins.

C. Dragu

CURTEA DE APEL ARAD-ORADEA.

Deciziune Nr. 145. — Dosar Nr. 689/943.

Ședința publică din *22 Martie 1944.*

La ordine fiind pronunțarea asupra recursului făcut de comunele *Tisa, Hălmagiu, Tărmure* și *Iuonești*, contra sentinței Nr. 480 din 18 Decembrie 1942, a Trib. Arad, S. II, dată în cauză de reformă agrară cu Minist. Agric. și Domeniilor.

Curtea deliberând:

Asupra recursului de față:

Având în vedere sentința dedusă în recurs din care se constată următoarele:

Prin cartea de judecată a Judecătoriei rurale *Hălmagiu* Nr. 203 din 17

Iulie 1942, în baza art. 24 și 32 din legea reformei agrare din Transilvania s'a atribuit comunelor: Tisa, Hălmagiu, Tărmure și Iuonești, un teritoriu de pădure și pășune, rezervă de Stat, din comuna Tisa, cuprins în c. f. 565 Nr. top. 2452/a, 2452/a/1, 2453/a/3, 2453/b/1, 2453/b/a, în suprafață totală de 448 j. 725 stj. p. și *în scopul înființărei pădurei și pășunei comunale*, după cum urmează:

a) 30 j. cad. comunei Tărmure, din trupul Tăurciu, pentru complectarea pășunii comunale.

b) 5 jug. cad. comunei Iuonești, în acelaș scop.

Iar restul de 413 jug. și 7254 stj. il atribue:

c) în ½ parte, adică 206 j., 860 stj. p. pentru constituirea de pădure comunală comunei Hălmagiu și,

d) în ½ parte, adică 206 j. 800 stj. p. pentru complectarea de pășune, eventual pădure comunală pentru comuna Tisa.

La defalcare s'a menționat a se avea în vedere desideratele comunelor sus arătate, privind vecinătatea teritoriului ce se va defalca și obligațiunea mutuală de acces liber la pădure, pășune și apă pe căile existente sau care se vor designa ca necesare, fără vre-un drept de dspăgubire. S'a fixat ca preț de expropriere, 540 lei de jug. cad. în favoarea Min. Agrc. și Domeniilor.

Apoi Judecătoria a procedat la împroprietărire conform avizului Nr. 330/936 al Consiliului tehnic al pădurilor cu aprobarea din 16 Mai 1936 a Min. Agric., dată în baza art. 64 din legea de reformă agrară la destinarea de pădure comunală, pentru comuna Hălmagiu 557 j. din pădurea „Tisa" rezervă de Stat, trupurile Juga și Tăuroiu.

Reprezentanții comunelor Tisa, Tărmure și Iuonești au susținut, că prin Jurnalul Consiliului de Miniștri 3285 din 3 Noembrie 1937 și decizia Min. Nr. 10550 din 23 August 1938 s'a aprobat vânzarea cu preț de expropriere a 250 p. cad. pentru Tisa, a 30 jug. pentru Tărmure și a 5 jug. pentru Ionești, pentru complectarea pășunei comunale.

Din c. f. unde este înscrisă pădurea „Tisa" și pășunea comunală se constată că suprafața reală e de 448 j. 725 st. și nu 557 j, cad. cât a fost trecut în avizul tehnic pe 330/1936 al consiliului tehnic al pădurilor.

In contra suscitatei cărți de judecată *a înaintat apel Contenciosului Statului Arad pentru Min. Agric. și Domeniilor, CAPS., cerând reformarea hotărîrei* atacate și a se respinge toate cererile de împroprietărire, motivând că potrivit D. R. 2281 din 4 Iunie 1937 pădurea Tisa a fost decretată ca pădure de protecție, pentru apărarea națională, așa că conform art. 35 legea amintită, nu mai poate face obiect de împroprietărire pentru păduri comunale sau izlazuri comunale. Deci jurnalul consiliului de miniștri Nr. 3235 din 3 Nov. 1937 în baza căruia s'a făcut exproprierea nu are bază legală, cu atât mai mult cu cât este dat și peste termenul de 3 ani dela publicarea legii și anume a legii pentru complectarea măsurilor necesare pentru folosirea pășunilor comunale din păduri, lege publicată în Mon. Of. No. 28/4/1933, care la art. 7 prevede că schimburile sau cumpărările se vor face în 3 ani dela publicarea legii.

Trib. Arad, S. II prin sentința din 18 Dec. 1942 a admis apelul Min. Agric. și Dom., CAPS., înaintat prin Contenciosul Statului în contra suscitatei cărți de judecată a Judec. Hălmagiu din 17 Iulie 1942. Având în vedere că în contra sentinței Tribunalului, au declarat recurs în termen comunele: Hălmagiu, Tisa, Tărmure și Iuonești din jud. Arad prin procuratorul lor, adv. dr. Ion Butariu, enunțând 3 motive de casare.

Asupra caracterului şi efectele jurnalului menţionat mai sus cu Nr. 3285 din 3 Nov. 1937,

Având în vedere că prin acest jurnal hotărîndu-se de către Consiliul de Miniştri ca să se vândă comunelor recurente, cu preţ de expropriere, anumite terenuri din pădurea Statului „Tisa", pentru complectarea izlazurilor comunale, el îmbracă caracterul unui act de gestiune, deoarece priveşte un act de dispoziţie asupra patrimoniului particular al Statului şi ca atare este cenzurabil în faţa instanţelor judecătoreşti de drept comun.

Că din acest punct de vedere fiind privit, amintitul jurnal se găseşte contrar legii şi impropriu a duce la perfectarea dispoziţiunilor pe care le cuprinde, pe deoparte pentrucă este adus peste termenul de 3 ani prescris de art. 7 al. penultim din legea pentru complectarea măsurilor necesare folosirii păşunilor comunale din 28 Aprilie 1933, de altă parte pentru că pădurea „Tisa" fiind declarată pădure de protecţie pentru cauză de apărare naţională prin Decretul Regal anterior cu Nr. 2281 din 20 Mai 1937, Mon. Of. 127 din 4 Iunie 1937, el nu mai putea face obiect şi servi la formarea de păşuni comunale, aceasta fiind oprită în mod categoric de art. 3 din legea pentru pădurile necesare apărării Naţionale din 13 Aprilie 1935 în temeiul căreia a fost dat amintitul decret regal şi ale cărei dispoziţiuni fiind de ordine publică, nu puteau fi nesocotite fără o modificare expresă tot pe cale legislativă.

Că dat fiind acest caracter şi cuprins al discutatului jurnal al Consiliului de Miniştri, urmează a vedea că întrucât legea din 13 Aprilie 1935, nu se constată a fi fost modificată în sensul urmărit de acel jurnal şi atâta vreme cât convenţiunea de vânzare cuprinsă întrânsul nu a fost perfectată până la introducerea acţiunei de faţă, reprez. Statului Minist. Agric. şi Domeniilor, a putut să ceară, prin introducerea apelului din faţa Tribunalului. anularea lui.

Că aşa fiind şi întrucât Tribunalul a ajuns la aceleaş concluziuni prin considerentele sentinţei apelate astăzi, cată a vedea şi decide că sustinerile contrarii ale recurentelor, asupra acestei chestiuni, se privesc nefondate şi se resping.

Că deci motivul de casare aci analizat se găseşte nefondat şi a urmat să fie respins.

2. Asupra motivului II de casare întemeiat pe art. 62 lit. 9 din legea Curţii de Casaţie, pentru rea aplicaţiune a art. 35 din regulamentul legii pentru reforma agrară, pentru violarea art. 32 din legea dela 30 Iulie 1921 şi pentru greşita aplicare a art. 4 lit. b din legea dela 2 Nov. 1932.

Având în vedere că prin dispoziţiunile art. 35 din regulamentul legii pentru reforma agrară s'a prevăzut că pădurile de apărare nu se vor putea expropria pentru pădurile comunale, — prin păduri de apărare înţelegându-se acele păduri cari au fost trecute ca atari în registrele serviciilor silvice şi servesc scopurilor prevăzute în legile silvice.

Că Tribunalul, în speţă găsind că aceste dispoziţiuni îşi au aplicaţiune, statuează că şi din acest punct de vedere terenurile din cauză nu puteau fi vândute comunelor recurente, iar recurentul critică această argumentare pentru motivul că nu s'a dovedit că terenurile reclamate au fost trecute în registrele silvice ca păduri de apărare.

Considerând că din textul art. 35 sus reprodus, rezultă că dispoziţiunile lui privesc numai acele păduri pe cari legea de reformă agrară şi regulamentul ei le-a găsit deja clasificate, ca păduri de apărare, prin legile silvice ce s'au urmat până la promulgarea acestora şi au fost înscrise, ca atari, în registrele

serviciilor silvice respective, însă această dispoziţiune de lege neputând interzice legiuitorului ordinar să aducă, ulterior, alte dispoziţiuni cari să declare şi alte păduri ca păduri de protecţie pentru cauză de apărare naţională şi să reglementeze în alt mod această clasificare, ceea ce de altfel numitul legiuitor a şi făcut prin legea amintită anterior din 13 Aprilie 1935, urmează a vedea că necesitatea înscrierii pădurilor din cauză în registrele serviciului silvic aparţinând comunelor recurente, nu mai este de rigoare astăzi şi prin consecinţă a decide respingerea susţinerilor recurentelor ca nefondate, sentinţa Tribunalului menţinându-se pe aceste considerente.

Având în vedere că prin acelaş motiv de casare recurentele deşi se plâng şi de violarea art. 32 din legea de reformă agrară, însă în partea desvoltătoare a memoriului nearătând în ce ar consta această violare, urmează a respinge acest capăt de recurs ca nemotivat în conf. cu dispoz. legii pentru recursul din faţă Inaltei Curţi de Casaţie.

Că în acelaş mod, dealtfel hotărîse şi Tribunalul şi cu sentinţa Nr. 1328 din 16 Ian. 1939 când a judecat un alt apel al Statului şi a restituit dosarul la aceiaş Judecătorie să procedeze din nou la judecarea cauzei, în contradictor şi cu citarea legală a numitului Minister, ceea ce Judecătoria nu a respectat pentru termenul de 17 Iulie 1942, cum s'a specificat mai sus.

De unde concluziunea că termenul celui de al doilea apel din faţa Trib., calculat dela data de comunicare a cărţii de judecată a primei instanţe, negăsindu-se depăşit, bine şi legal a hotărît Tribunalul Arad S. II, când a respins incidentul de tardivitate ridicat în faţa sa de recurenţi, cu ocazia judecării acestui apel, care a determinat aducerea sentinţei astăzi atacată.

In cât susţinerile acestora că s'a violat art. 4 lit. b din legea pentru modificarea unor dispoziţiuni din legea de reformă agrară din 2 Nov. 1932, invederându-se neîntemeiate au trebuit să fie respinse.

Pentru aceste motive redactate de d-l consilier Marin Popescu.

In virtutea legii,

Decide,

Respinge ca nefondat recursul făcut de comunele Tisa, Hălmagiu, Tărmure şi Iuoneşti, contra sentinţei nr. 480 din 18 Dec. 1942 a Trib. Arad S. II.

Dată şi pronunţată în şedinţa publică astăzi 22 Martie 1944.

ERATĂ

La **tabloul** din articolul: **Grosimea arborilor la diferite înălţimi** de **Ing. I. Pavelescu**, publicat în **Rev. Păd. Nr. 7—9/944**, pag. **190** urmează să se facă următoarea **modificare:** pentru un diametru de 26 cm măsurat la 1,30 m dela sol, corespunde un diametru de **30,5 cm măsurat la 0,30 m dela sol, în loc de 35,5 cm** cum din eroare s'a trecut.

R E C E N Z I I

Ing. V. V. VASILIU: *„Legiuiri forestiere". Indicator cronologic şi alfabetic pe intervalul 1910—1943.* Editura Viaţa Forestieră, 1944.

In această lucrare, autorul prezintă evoluţia legiuirilor şi dispoziţiunilor silvice legate de epoca Codului silvic din 1910. Pentru cine a pătruns în oarecare măsură opera complexă de legiferare şi actele de guvernare din sectorul forestier dela 1910 încoace şi este pus să aplice practic textele acestor dispoziţiuni, elaboratul D-lui Ing. V. V. Vasiliu devine extrem de folositor.

Fără a coborî în străfundurile neguroase ale istoriei legislaţiei silvice româneşti, prin inventarierea dispoziţiilor de faţă, prin prelucrarea lor în ordine cronologică şi sistematizarea lor pe domenii de preocupări, D-l Ing. V. V. Vasiliu a reuşit să realizeze o reconstituire integrală a dispoziţiunilor legale din epoca respectivă. Sub acest raport, lucrarea devine o călăuză extrem de folositoare pentru contimporanii sau posteritatea slujitorilor, oamenilor de drept, proprietarilor, exploatatorilor sau negustorilor cari au contingenţe cu pădurile.

Prin natura lucrurilor şi evoluţia complicată şi uneori sbuciumată a legiuirilor şi a măsurilor administrative silvice din epoca postbelică, textele legiuirilor, privite izolat şi neîntregite în procesul lor de evoluţie, apar fără continuitate, confuze, şovăitoare şi uneori discordante. Prin alăturarea dispoziţiunilor legale sau administrative, într'un elaborat de natura celui prezent, acestor acte li se deschid orizonturi reale, şi se reuşeşte a se lega şi mai strâns între ele verigile lanţului măsurilor după cari se guvernează pădurile româneşti.

In afară de folosul practic imediat, atât pentru serviciile forestiere însărcinate cu aplicarea legiuirilor silvice, cât şi întreprinderilor forestiere sau firmele comerciale de orice produse lemnoase, lucrarea aceasta resfrânge raze de lumină asupra obscurităţii în care stau uitate o seamă de dispoziţiuni repetate, dublate sau diformate în mod cu totul inutil prin alte măsuri ulterioare, fapt care complică opera de legiferare şi îngreuiază aplicarea practică.

Şi, sub raportul punerii în lumină a textelor acestor reglementări, lucrarea D-lui Ing. V. V. Vasiliu este cu totul revelatoare.

Intr'adevăr, începând dela 1910 încoace, în 33 de ani, s'au promulgat:

86 legi forestiere,
109 legi în legătură cu pădurile,
26 regulamente la legile forestiere,
20 regulamente la legile în legătură cu pădurile,
23 Jurnale ale Consiliului de Miniştri cari privesc direct pădurile,
4 Jurnale ale Consiliului de Miniştri în legătură cu pădurile,
105 deciziuni ministeriale privitoare la păduri şi aprovizionări cu lemne, preţuri, etc.,
22 deciziuni ministeriale în legătură cu problemele forestiere.

Cele 86 legi forestiere şi 109 legi privitoare la păduri şi numărul redus de regulamente de aplicare a lor constituiesc dovada uşurinţei cu care s'au emis legi şi dispoziţiuni inadaptabile realităţilor şi a imposibilităţii practice de a îndruma politica forestieră pe căile reînoirii constructive a economiei pădurilor cu actualul instrument legislativ, compus din frânturi de legi întocmite în grabă sau fără efect durabil şi fără a fi contopite într'un tot organic.

In afară deci de meritul de a constitui ghidul practic în complexitatea legiuirilor silvice din ultimele trei decenii şi mai bine, lucrarea „Legiuiri forestiere", prin materia prelucrată, constituie studiul premergător al nouei legiuiri silvice de natură a înlătura insuficienţa actualelor dispoziţiuni legale

*

ce se degaje din legislaţia de până acum, extrem de complexă şi totuşi incomplectă şi netemeinic studiată.

V. Sb.

GUSTAV BAADER: *Forsteinrichtung als nachhaltige Betriebsführung und Betriebsplanung.* Frankfurt, 1942.

(Amenajamentul ca organizare şi conducere a lucrărilor din pădure în spiritul principiului permanenţei).

In prefaţa cărţii sale de amenajament teoretic [1]) Christof Wagner remarcând, în 1927, mulţimea tratatelor de specialitatea respectivă în limba germană, găsia că publicarea unuia nou, pe aceleaşi baze, nu şi-ar mai avea rost. Dacă totuşi s'a hotărît să publice şi el o carte de amenajament, a făcut-o — pretindea el — nu pentru a repeta materia, ci pentru a înlătura unele nelămuriri de care a avut să se lovească în activitatea sa, privitoare atât la fond, cât şi la metodă şi pentru a preciza o seamă de noţiuni de amenajament nesigure: pădurea normală, principiul permanenţei, revoluţia, etc. De aceea s'a şi mărginit numai la *teorie.*

Cartea lui Wagner a stârnit un mare interes, dar nu a împiedecat apariţia altor publicaţii. Ba, din contra, a provocat chiar o nouă lucrare cuprinzătoare de clarificare asupra amenajamentului. Căci, dacă într'adevăr ea a făcut multă lumină, a produs însă şi unele confuzii. Noua lucrare se datoreşte profesorului Gustav Baader, de care ne ocupăm [2]).

Se părea că Wagner prin manualul său de amenajament teoretic a contribuit mult la refacerea prestigiului acestei ştiinţe oarecum ştirbit prin încercările făcute de diverşi scriitori de a-i dărâma temelia pe care s'a înălţat ca disciplină şi ca aplicaţie practică şi de a-i reduce importanţa până la desfiinţare. Dar abia la un an după apariţie, acelaşi autor, pentru care activitatea amenajamentului era „chee de boltă şi încoronare a întregei economii şi ştiinţe forestiere" [3]), a ajuns într'o altă publicaţie [4]) să afirme — după cum spune Baader în cartea de care ne ocupăm — că nu există o ştiinţă propriu zisă a amenajamentului, ci numai un meşteşug, de care învăţământul superior are să se ocupe doar din motive de ordin didactic. Teoria ar fi de domeniul a 3 alte ştiinţe deosebite: statica forestieră în înţeles mai larg, producţia forestieră (studiul creşterilor) şi organizarea tehnică a gospodăriei [5]) (pag. 311). Asemenea concluzii venite dela personalitatea care se bucura poate, în acea vreme, de cea mai mare autoritate în materie, nu puteau trece fără ecou. *Profesorul* de amenajament Baader s'a simţit dator, pentru prestigiul Catedrei şi în interesul adevărului, să le analizeze şi să ia o atitudine, ceea ce a făcut.

După Wagner (Lehrbuch...), amenajamentul are să rezolve trei probleme distincte:

1. Org. economică a gospodăriei.
2. Organizarea tehnică a gospodăriei,
3. Reglementarea exploatărilor (recoltării produsului).

Prima chestiune ar consta, după el, în organizarea întregei gospodării din punct de vedere economic, stabilirea obiectivelor economice, determinarea şi repartizarea forţelor productive sau, unde aceasta există, cercetarea lor cu privire la modul cum corespund ca mărime şi distribuţie scopului economic, arătând gospodăriei şi calea spre folosirea cea mai bună a mijloacelor de producţie [6]). Această formulare nu di-

1) Ch. Wagner: Lehrbuch der theoretischen Forsteinrichtung. Berlin, 1928.

2) In 1938 mai apăruse cartea de amenajament, de proporţii mai reduse, a lui Hufnagl: Lehrbuch der Forsteinrichtung. Neudamm, Neumann.

3) Ch. Wagner. Op. cit. pag. 2.

4) Ch. Wagner. Der Neuaufbau der deutschen Forstwissenschaft, 1929.

5) Die erweiterte Forststatik, die Waldertragslehre, und die technische Betriebslehre.

6) Ch. Wagner, Lehrbuch... pag. 191.

feră în esență de ceeace G. Reinhold atribue ca obiect disciplinei pe care noi am numi-o *Organizarea economică a gospodăriei forestiere* (forstliche Betriebswirtschaftslehre), sau cum îi zice Wagner, statica forestieră în înțeles mai larg. Căci și aceasta urmărește să dea cunoștințele care pot asigura o împărțire optimă a mijloacelor existente de producție spre a se realiza scopul economic fixat pe baza cercetării factorilor economici de producție 7).

De aceea când Wagner atribue altor discipline cercetarea problemelor pe care întâi le punea pe seama amenajamentului, a recunoscut dreptul științei organizării economice a gospodăriei forestiere să se ocupe de această problemă, care îi este proprie. — Rectificarea aceasta o consideră și Baader justă. Nu este însă de părerea lui Wagner când e vorba de celelalte două probleme: Organizarea tehnică a gospodăriei și reglementarea exploatărilor (recoltării produsului). Studiul științific al acestora rămâne — după Baader — în sarcina exclusivă a amenajamentului. Aceasta rezultă în mod logic din ceeace formează adevăratul și unicul obiect al lui: *realizarea raportului susținut* sau mai bine zis a condițiilor acestuia în pădure, concretizate în:

1. maximum de creștere,
2. protecția și siguranța producției prin ordinea în spațiu,
3. capital-lemn de mărime corespunzătoare pentru asigurarea raportului susținut și
4. o structură care poate asigura raportul susținut (pag. 312).

La realizarea acestora colaborează în egală măsură activitatea de producție și cea de recoltare (exploatare), care va trebui să fie organizate în spiritul condițiunilor de mai sus. Dar această sarcină nu și-o ia nici un alt domeniu. Amenajamentul este singura disciplină care are ca țintă afirmarea și apărarea principiului permanenței, pe care trebue să-l facă viabil în orice ramură de activitate din gospodăria forestieră (pag. 312). Având acest punct de vedere propriu de cercetare a proceselor din economia forestieră, pretenția amenajamentului — conchide Baader — de a fi recunoscut ca o știință de sine stătătoare este nu numai îndreptățită, dar și o necesitate imperioasă (pag. 313). Desigur amenajamentul se ocupă și de capitolul lemn, dar nu-l studiază sub raportul organizării economice, ci numai din punctul de vedere al condițiilor raportului susținut. Trebuind să vegheze ca scopul economic să se realizeze cât mai complect în spiritul principiului permanenței, amenajamentul își propune în practică să formeze capitalul-lemn și structura sa nu numai în concordanță cu principiul permanenței, ci și cu ideia economică. Dar mijloacele de care se servește sunt pur tehnice (pag. 312—313). De aceea, după Baader, amenajamentul trebue înțeles ca organizarea și conducerea gospodăriei din punct de vedere tehnic în spiritul principiului permanenței.

Concepția lui Baader poartă pecetea principiilor metodei controlului, care au influențat puternic gândirea forestieră din ultimele două decenii. Principiul permanenței, înțeles ca tendință spre o producție maximă continuă și permanentă de material lemnos egal dela an la an, nu și-a găsit în nici o altă metodă de amenajament o expresie mai fericită și aceasta prin faptul că metoda controlului spre deosebire de celelalte, acordă organizării activității de producție (culturale) un rol primordial și consideră raportul dintre actele de producție și exploatări atât de strâns, încât pentru ea exploatarea este în același timp tratament. Această concepție a îndrumat și amenajamentul pe o nouă cale. Baader nu a făcut decât să tragă consecințele.

Potrivit ideilor schițate mai sus, împarte și tratează autorul materia în

7) G. Reinhold. Grundriss der forstlichen Betriebswirtschaftslehre. Berlin, Parey, 1931, pag. 19.

cartea sa. Ideea permanenței constituind criteriul de judecare a tuturor problemelor, explicarea sa, condițiile de realizare și modul de exprimare și de calcul al acestora constitue prima din cele trei părți ale cărții. Aici se face teoria pădurii normale. Dar pe când în trecut aceasta se raporta exclusiv la codrul regulat, se întregește acum cu teoria corespunzătoare codrului grădinărit. Ideea permanenței se analizează sub 3 accepțiuni, care i s'au dat în decursul timpului: permanența sau raportul susținut în produse lemnoase, permanența producției (continuitatea procesului de creștere) și raportul susținut în bani. Dintre acestea însă, cea dintâi este considerată singura acceptabilă pentru amenajament.

Partea a doua tratează despre elementele de bază ale organizării tehnice a unei gospodării, împărțindu-le în două grupe: elementele organizării producției și elementele reglementării exploatărilor (recoltării produsului). In prima grupă analizează creșterea arboretelor în diferite condițiuni (arborete pure și echiene, neregulate, amestecate, diferite grade de răritură. stațiune) și elementele ordinei în spațiu. In grupa a doua se analizează elementele ordinei în timp.

Partea a treia a cărții se ocupă cu organizarea propriu zisă a producției și cu reglementarea exploatărilor. Se analizează întâi raportul dintre silvicultură și amenajament, apoi mijloacele de creeare a ordinei în spațiu, pentru a se trece în urmă la expunerea metodelor de amenajare.

Am numit cartea lui Baader o lucrare de clarificare și am considerat-o în parte un răspuns la lucrările lui Wagner. Acest fapt nu rezultă numai din cele expuse cu privire la părerile ultime ale lui Wagner despre amenajament, ci se poate constata din tot cuprinsul lucrării. Căci dacă într'adevăr Baader are un punct de vedere propriu, el caută să arate justețea părerilor lui aproape totdeauna în comparație cu ale celuilalt, pe care le analizează. Așa procedează când e vorba de definiția amenajamentului sau de elementele adânci în spațiu, și tot așa când e vorba de sistematizarea metodelor de amenajare. După cum — raportându-se la Wagner — găsește că amenajamentul nu se poate reduce la creearea ordinei în timp și în spațiu, pentrucă prin aceasta nu se satisface integral condițiile principiului permanenței, tot așa motivează că nu poate împărtăși clasificarea metodelor de amenajare în raport cu două idei: a rentabilității și a permanenței, deoarece rentabilitatea nu constitue un criteriu de amenajament. Baader grupează metodele de amenajare după accepțiunea asupra principiului permanenței care stă la baza lor în:

Metode bazate pe raportul susținut în produse lemnoase,

Metode bazate pe principiul permanenței producției,

Metode bazate pe raportul susținut în bani.

Din prima categorie fac parte marea majoritate. Intre acestea distinge două grupe: una a metodelor deductive și alta a celor inductive.

Din a doua categorie face parte numai metoda arboretelor a lui Judeich, iar din a treia metodele bazate pe renta pădurii, ale lui Oswald și Krieger.

Ar trebui să ne întindem prea mult dacă am vrea să mai dăm alte detalii asupra lucrării de care ne ocupăm. Credem însă că nu e nevoie. Cel care nu este străin de amenajament poate observa din cele spuse că e vorba de o carte în care sunt desbătute toate problemele de amenajament într'o altă lumină decât în tratatele de până acum. Având un singur punct de plecare: ideea permanenței, expunerea este mai sistematică, mai unitară. Ea va avea desigur o influență hotărîtoare asupra desvoltării viitoare a amenajamentului.

N. Rucăreanu

REVISTA PĂDURILOR
SUPLIMENT PROFESIONAL
Nr. 4—6/945 Redactor şef şi responsabil: **Prof. C. C. Georgescu**

ATENŢIUNE LA DOMENIUL FORESTIER

I. ZEICU

In vremuri de prefaceri adânci, cum sunt acestea pe cari le străbatem noi acum, vâltoarea problemelor este deadreptul ameţitoare. Toate vin val-vârtej. Toate sunt de extremă actualitate. Nici una nu poate aştepta: materii, fabricaţie, transport, creaţiuni curente sau de durată artistică, organizarea muncii după un program menit a da un randament mai bun; absolut toate încearcă a se strecura în proeminenţa actualităţii urgente, fără a concepe nici un fel de tergiversare.

Promotorul întregii vieţi fiind omul, este explicabil cum el încearcă a stăpâni şi a dirija întreaga producţie astfel ca să rezulte un cât mai real folos pentru el şi pentru semenii lui mai apropiaţi.

Oricât altruism ar fi altoit veacurile de civilizaţie din trecut, rămâne totuşi la suprafaţă egoismul care dela individ se transmite asupra grupării sau organizaţiei de breaslă sau de corp, adică asupra semenilor cari muncesc pe acelaşi tărâm, deşi cu mijloace diferite, totuşi pentru acelaşi ideal.

Astfel se explică cum de se conturează pe primul plan al preocupărilor revendicările de încadrare şi salarizare ale membrilor Corpului Silvic. Inginerii silvici al căror număr este abia pe jumătate faţă cu cerinţele normale ale serviciului, se plâng şi cu drept cuvânt, — ca, de altfel, şi conductorii, brigadierii silvici şi pădurarii — că, contrar tuturor uzanţelor, nu numai că sunt persecutaţi în ceeace priveşte salarizarea, dar şi în ce priveşte plata conturilor de deplasare, fără a mai vorbi de aprovizionarea cu alimentele strict necesare existenţei de toate zilele; ba, ceva mai mutl, nu li se asigură nici măcar aprovizionarea cu articolele de îmbrăcăminte impuse de serviciul de pe teren.

Dacă pe lângă toate acestea mai adăogăm şi adâncă mâhnire

pe care o înregistrăm pe urma contingenței ce o avem în activitate cu alte corpuri, cari, deși s'au desvoltat pe urmele noastre și în detrimentul domeniului forestier, totuși nu caută un echilibru de bună vecinătate frățească, ci țintesc a mai trage profit și din lipsa definirii precise a domeniului forestier, atitudinea noastră de reacțiune, în sensul de a ne individualiza, separându-ne de acei cari nu mai vor conlucrare, ci cocoțare în dauna noastră, apare nu numai demnă, dar și imperativă.

Iată deci, cum se explică, atât pentru inginerii silvici din cadrul vechii Societăți „Progresul Silvic" cât și pentru conductorii, brigadierii silvici și pădurarii membri ai Corpului Silvic, agitația care conchide la necesitatea organizării profesionale pe linie verticală, pentru a ne putea apăra prin front unic, atât profesiunea, cât și domeniul forestier.

Fără a scăpa din vedere justele revendicări profesionale, trebue ca în ceasurile de față să ne îndreptăm atențiunea asupra domeniului forestier. Dacă în trecut o pădure exploatabilă forma o adevărată „Ileană Cosinzeană" pentru exploatatorii forestieri, în fața cărora numai noi Corpul Silvic o puteam apăra prin cântărirea zestrei ce o reprezenta pentru neam, astăzi când domeniul forestier este pețit de către feții frumoși — vlăjganii viteji ai așezărilor sătești dela munte cari se întorc din luptele grele duse pentru întronarea adevăratei democrații, — noi nu mai putem rămâne cu mâinile încrucișate și cu răspunsul reflex pe buze: pe noi ne interesează doar buna gospodărire a pădurilor, indiferent în a cui mână s'ar găsi proprietatea. Nu. Hotărît, nu.

Dacă în trecut latifundiarii considerau politica forestieră ca un fel de „noli me tangene", rămânându-ne nouă Corpului Silvic numai rolul de polițiști odioși în fața mulțimei de țărani împinși la delict din cauza distribuției inechitabile a domeniului forestier, azi a venit timpul când nu ne mai este permis a sta la o parte, ci trebue să ne concentrăm cu toată atențiunea și cu tot gândul curat spre a chibzui posibilitatea ca acest domeniu forestier să-și găsească o echilibrată așezare, pentru ca astfel să fie respectat și de marea mulțime a țăranlior cu dragostea de a-l vedea în ascendentă producțiune pentru veac de veac.

APEL CĂTRE TOȚI SLUJBAȘII PĂDURILOR

de D. BOZDOC
ing. consilier silvic

„Mai bine târziu decât niciodată". Așa glăsuește un vechiu proverb românesc. Să nu scăpăm deci momentul și să aplicăm învățămintele acestui proverb, mai ales în sectorul forestier.

Mari prefaceri în domeniul social, economic și financiar sunt în pregătire.

Ele s'au profilat cu mult mai înainte, dar s'au impus în mod net după actul dela 23 August 1944.

Să lăsăm la o parte comodul citat: Laisser faire, laisser passer" și formula perimată „Natura va lucra și în folosul nostru".

Ne-am irosit forțele și energiile prin lupte între noi și prin totală indiferență.

Să reflectăm asupra evenimentelor petrecute și asupra celor ce vor urma și să ne scrutăm conștiința, căci nu va fi greu să constatăm un fapt real și necontestat: „Aproape **totdeauna Corpul silvic a fost depășit de evenimente**".

Să ne întoarcem privirile înapoi, precum și la timpuri mai recente și să recunoaștem că nu le-am înțeles, nu le-am utilizat și n'am realizat ceea ce meritau pădurile și Corpul silvic.

De aceea, socotesc că a sosit momentul să lăsăm la o parte ceea ce ne-a despărțit și poate ne mai desparte astăzi, ca ideologie, pentru binele obștesc, pentru soarta pădurilor și pentru soarta Corpului silvic. Pădurile și Corpul silvic merită o soartă mai bună și mai îndreptățită și ea depinde de noi și numai prin noi se poate realiza.

După La Rochefoucauld, societatea omenească are la bază egoismul și ambiția, ceea ce a provocat până acum atât neînțelegerea vremurilor, cât și neglijarea intereselor generale.

Să ne debarasăm de aceste defecte ale societății, pentru binele general, în care scop trebue să fim uniți, să ne înfrățim și să conlucrăm în mod sincer.

Acest țel pretinde două acțiuni:

a) **Stabilirea imediată** a armoniei și conlucrării membrilor Corpului silvic de toate categoriile.

b) **Luarea contactului** și cultivarea interesului tuturora pentru păduri și Corp, mai ales a acelora ce vin în permanent contact cu pădurile și cu Corpul, adică cu țărănimea și cu muncitorimea forestieră.

Puterea realizării ambelor deziderate stă în mâna noastră. De noi depinde să realizăm în mod complet și urgent aceste deziderate.

Pentru interesul pădurilor, unirea noastră totală, armonia, sinceritatea și încrederea reciprocă, sunt absolut indispensabile.

Trebue să acționăm urgent și cu efect, fiecare la locul unde suntem puși să activăm, pentru a înrădăcina în sufletul tuturor colegilor ca și în acela al **tuturor funcționarilor,** car ne ajută în opera de promovarea intereselor pădurilor și Corpului, că legaltiatea, dreptatea, omenia și bunul simț și-au găsit astăzi climatul și locul de unde pot fi puse real și sincer în funcțiune.

Unirea membrilor Corpului silvic, eș nd tocmai din necesitatea acestor imperative, n'ar trebui să aibă țeluri ascunse, unilaterale, sau interese de clică, ci să urmărească cenzurarea tuturor acțiunilor ce se duc în interesul pădurilor și al Corpului funcț onăresc, spre a nu se strecura ilegalități, nedreptăți și prigoniri.

Programul acestei grupări vi s'a trimis, dați-vă osteneala să-l citiți, dar mai ales să-l înțelegeți în sensul bun, desbrăcându-vă de orice resentimente, de patimi și de chestiun personale.

Înțelegeți dreptatea, așa cum o văd cei mai mulți, iar nu prin prisma strict personală.

Faceți pe toți din jurul dvs. să înțeleagă că există o dreptate și o legalitate, care își va face drum, cu sau fără vrerea noastră, cu condiția de a se încadra fiecare în disciplina, în ordinea și în respectul reciproc ce ne datorăm, fără să uităm că înaintea drepturilor ce ni se cuvin, avem îndatoriri ce trebue să le înfăptuim.

Ascultați cu bunăvoință pe toți slujitorii pădurilor, mai ales pe cei mici, dar mulți, îndrumați-i pe calea binelui și a adevărului, în vederea unei munci productive, treziți-le în suflet încrederea ce trebue să o aibă în superiori. Prin fapte, dovediți-le că drepturile lor vor fi apărate și satisfăcute în limitele legale.

Avem datoria, prin acțiunea noastră de fiecare zi, să câștigăm sufetul țăranilor și al tuturor muncitorilor, cari vin în contact permanent cu noi, spre a-i convinge despre rolul și importanța pădurilor pentru țară și pentru ei, precum și de respectul ce trebuie să-l acorde pădurilor și Corpului. Trebuie să câștigăm pe acești oameni pentru interesul pădurilor și al Corpului.

Să pornim deci la treabă, cu sinceritate în acțiuni, cu încredere reciprocă, cu respectul tuturor drepturilor legale, cu disciplina pretinsă unui Corp select și vă rog să răspundeți următoarei chemări:

Colegi și funcționari subaltern, uniți-vă în gânduri, în simțiri **și mai ales în fapte,** pentru binele pădurilor și al Corpului funcționarilor silvici.

SALARIU ȘI STANDARD DE VIAȚĂ

Ing. ȘTEFAN PREDESCU

In înțelesul obișnuit *salariul* constituie retribuțiunea ce decurge dintr'un contract de muncă, scris sau verbal și reprezintă remunerarea sau valoarea serviciilor prestate, prin muncă fizică sau intelectuală. La salariul nominal se adaugă eventualele prime de producție, de activitate și toate accesoriile în care intră: indemnizații pentru scumpete, ajutoare familiare, etc. In mod cu totul aleatoriu se poate adăuga și participarea la beneficiu.

Așadar, în mod normal, quantumul salariului trebuie să reprezinte remunerația muncii prestate și echivalentul unui standard de viață capabil să satisfacă toate cerințele materiale și morale ale salariatului și familiei lui. Salariul este solicitat de muncitor (lucrător sau funcționar), apreciat de patron sau întreprinzător și stabilit sau controlat de Stat.

Dacă sub aspectul economic sistemul de salarizare dela unele întreprinderi poate fi uneori justificat, din punct de vedere social, de cele mai multe ori aceasta creiază nesiguranța minimului de existență, salariul fiind singurul venit al lucrătorului și din această cauză conflictele de muncă sunt supuse intervențiunii legale a Statului. Disproporția între salariul oferit de patron — mai ales atunci când mâna de lucru se găsește din abundență — și remunerația muncii prestate de salariat, a condus la ceea ce legiuitorul a denumit *salarii minimale* stabilite pentru întreprinderile particulare: comerciale, industriale și de transporturi.

Deasemeni și cu mai mare rigurozitate s'a legiferat situația în cazul invers — când din cauza războiului mâna de lucru este mai rară și la salarii ridicate, stabilindu-se în acest caz pentru toate munclie prestate, chiar agricole, *salarii maximale*. Prin această intervențiune Statul oferă o garanție părților contractante — patron și salariat — spre a fi feriți și unul și altul de exercitarea unor presiuni din partea celuilalt, dar mai cu seamă pentru asigurarea cel puțin a minimului de existență al salariatului și respectiv pentru buna funcționare a organizării întreprinderii și producției sale.

Este drept că aceste intervențiuni legiferate ale Statului nu datează de multă vreme, ele luând ființă legală numai după ce în concepția modernă, munca a fost socotită ca un factor principal al economiei și că ea conlucrează cu capitalul în întreprindere, nu intră ca subordonat al său, întreprinzătorul și salariații au calitatea de colaboratori, iar întreprinderea, ca o organizare de bunuri și energii, îndeplinind o funcțiune economică și socială în același timp. Este

dar primatul muncii, al unei munci organizate și productive, remuneratorie și pentru muncitori.

Iată dar că salariul în această funcțiune economico-socială reprezintă echilibrul permanent al colaborării dintre muncă și capital. Cine știe să păstrezee acest echilibru îngrijește de cel mai dinamic, mai inegal și mai exigent element al întreprinderii: elementul om.

Standard de viață. Trebuințele, sau mai complet cerințele individului, — pentru satisfacerea sau împlinirea cărora muncește în viață, — constituie de cele mai multe ori preocuparea zilnică de căpetenie a fiecărui salariat și cu cât greutatea obținerii mijloacelor materiale de satisfacere este mai mare, cu atât această grijă devine o povară de neînlăturat, consumă zilnic energia și frânge elanul celui care nu găsește ieșirea salvatoare. In mod normal toate cerințele sunt reduse la posibilitatea mijloacelor materiale de împlinire. Gradul sau măsura satisfacerii acestor nevoi ale omului se numește s t a n d a r d d e v i a ț ă. Cine are mijloace suficiente cu care poate satisface toate nevoile materiale și spirituale posedă un standard de viață ridicat. In viața Statului socialist organizat standardul de viață al marei masse a populației nu diferă prea mult dela un individ la altul, căci toate mijloacele Statului patron, sau controlor, sunt puse la îndemâna cetățenilor săi considerați permanent și efectiv în slujba națiunii.

Intr'o economie dirijată sau planificată, acest etalon — standard de viață —, poate fi ușor determinat, calculat și decretat unitar tuturor muncitorilor cu aceleași sarcini familiare. In asemenea caz trebuește decretată mai întâi munca obligatorie și asigurarea dreptului la muncă astfel c a a c e a s t ă m u n c ă s ă c o n s t i t u i e l e g e a v i e ț i i o m u l u i - c e t ă ț e a n.

Munca și bunurile naționale nu sunt numai elemente economice, ele devin funcțiuni sociale puse în slujba colectivității. Atunci într'adevăr standardului de muncă îi va corespunde un standard de viață. Organizarea vieții spirituale și materiale a oricărui muncitor nu mai constituie o sarcnă a individului cu a Statului, a întreprinderii etatizate, dirijate sau controlate.

Dar ridicarea standardului de viață în țara noastră este o problemă care privește atât masa cea mare a populației dela orașe, funcționari, meseriași și muncitori de tot felul —, dar mai cu seamă cea rurală unde nu s'a făcut aproape nimic în acest sens. Este deci o porblemă de Stat cu caracter economic și social.

Dacă prin intervenț a categorică a Statului colectiv, întreprinderile industriale și comerciale pot găsi fără mari greutăți și nu după multă vreme o soluție favorabilă acestei probleme, venind în aju-

torul muncitorimii cu construcţii de locuinţe, securitate şi asigurări sociale, asistenţă culturală şi sanitară, revărsând din beneficiile lor cota factorului muncă, la ţară ridicarea standardului de viaţă — dacă există vreunul şi se poate astfel denumi — necesită o cale mult mai lungă şi cu sarcini din partea Statului şi colectivităţii mult mai mari.

Socotim mai întâi că viaţa rurală agricolă de astăzi trebue să-şi îndrepte categoric paşii spre una rurală agricolă intensivă. Apoi crearea de industrii, necesare economiei alimentare va absoarbe pe de o parte surplusul populaţiei rurale care inundă oraşul în fiecare an, iar pe de altă, produsele fabricate pot contribui prin utilizarea şi consumarea lor, de însăşi marea massă a muncitorilor, la formarea şi ridicarea standardului lor de viaţă.

*

Statul democrat poate creia imediat şi altfel de industrii în diferite centre ale ţării, mai cu seamă unde posedă singur materia primă şi în concepţia de azi Statul popular poate dispune prin intervenţia sa şi asupra celorlalţi proprietari de materii prime.

Să luăm un exemplu. Statul posedă în pădurile sale materia primă, lemnul. Crearea unor fabrici moderne şi complet utilate în regiunile păduroase şi mai cu seamă muntoase unde populaţia nu-şi poate uşor procura nici alimentele, este o problemă care într'un termen relativ scurt poate aduce produse ieftine şi la îndemâna fiecărui locuitor rural sau chiar de oraş, astfel: căruţe şi alte vechicule de persoane; tâmplărie, ferestre şi uşi, gata încheiate; saboţi, atât pentru copii cât mai ales pentru muncitorii agricoli; mobilier rustic; butoaie şi lăzi de ambalaj de tot felul, coade de instrumente agricole, etc. Oricine îşi poate da seama de avantajele ce le oferă asemenea industrii, ale căror produse se pot distribui uşor prin cooperativele populare. Produsele fiind foarte ieftine pot fi folosite de fiecare gospodar ţăran. Vor putea astfel dela început tinerele perechi să-şi construiască o casă, să şi-o mobileze, să aibă o căruţă, să poarte saboţi ei şi copii lor, rămânând ca industria alimentară şi agricolă să le procure alimentele, ustensilele şi uneltele necesare gospodăriilor lor.

Dacă prin serviciul social vor fi învăţaţi să-şi prepare mâncarea zilnică, să-şi crească păsări şi vite şi să aibă grădini de zarzavat, vom avea o casă higienică, cu gospodari sănătoşi, viguroşi şi apţi pentru muncă în tot cursul anului.

Acest program industrial ar creia desigur concomitent — ca fiind absolut necesare — drumuri şi căi ferate prin toate regiunile ţării, ar scoate la iveală noi cerinţe şi în acest mod s'ar desvolta o

muncă susținută și permanentă de toate brațele încrucișate ale populației nevoiașe de azi.

Atunci vom putea vorbi de un standard de viață, al marei masse în țara noastră.

Problema creierii de noi industrii, de noi rețele de comunicații și organizarea vieții țărănești nu trebuie să mai întârzie, fiind de mult și prea mult lăsată în urmă. Asistența sanitară, oricât de intensă ar fi ea, nu duce la rezultatele dorite dacă muncitorul agricol sau industrial nu are un standard de viață mai ridicat. Și apoi condițiunile ce trebuiesc împlinite de un bun muncitor se referă la forța și rezistența sa fizică, cari decurg dintr'un trai mai bun și o viață higienică adevărată.

ADUNAREA MEMBRILOR CORPULUI SILVIC F. N. D.

In ziua de 25. III. 1945 a avut loc în sala festivă a Societății Progresul Silvic, adunarea generală extraordinară a membrilor Corpului Silvic F. N. D. de toate gradele.

Printre participanți am remarcat afară de comitetul de inițiativă format din D-nii: decan C. Georgescu, secretar general C. Rachieru, ing. Lisievici și ing. Colpacci, pe D-nii: secretar general V. Economu, ing. consilier N. G. Teodorescu și un număr impunător de ingineri, conductori, brigadieri și pădurari.

Cuvântul de deschidere l-a rostit Dl. decan C. Georgescu, după care au vorbit Dl. secretar general C. Rachieru, expunând programul guvernului F.N.D. cu privire la problemele silvice, Dl. ing. G. Colpacci despre Corpul Silvic și Administrațiile Silvice în lumina prefacerilor social-economice prin care trece azi țara, Dl. ing. Lisievici despre democratizarea serviciilor silvice. Au mai luat cuvântul Dl. subadmintstrator al C.A.P.S., ing. St. Predescu, Dl. economist Bock din partea centralei F.N.D., D-l Florea Căruntu din partea brigadierilor silvici, Dl. Stereopol din partea conductorilor silvici și Dl. contabil Georgescu din partea fabricei de cherestea AREVA. Apoi adunarea a admis prin vot Comitetul restrâns al Corpului Silvic F.N.D. format din D-nii: decan C. Georgescu, Secr. gen. C. Rachieru, ing. N. G. Teodorescu, ing. Lisievici, ing. Colpacci, ing. Comșa, ing. G. Ionescu, ing. Constantinescu Leu, conductor Stereopol și brigadier Florea Căruntu.

Ca încheere s'a votat următoarea moțiune:

MOȚIUNE

Adunarea generală extraordinară a membrilor Corpului Silvic F.N.D. întrunită în sala „Progresului Silvic" în urma manifestului lansat de către

Comitetul de iniţiativă, în urma celor discutate în această şedinţă a votat următoarea moţiune:

Art. I. Să se păşească hotărît şi fără întârziere la:

a) Exproprierea pădurilor particulare şi trecerea lor la Stat pentru o mai raţională folosinţă în favoarea poporului.

b) Administrarea şi exploatarea în regie a pădurilor persoanelor juridice în folosul poporului muncitor cu respectarea drepturilor comunităţilor muncitoare.

c) Intrucât condiţiile de armistiţiu prevăd furnizarea de materiale lemnoase, cerem ca gospodăria forestieră să fie organizată în aşa fel ca să poată îndeplini aceste condiţiuni în mod leal şi cu punctualitate.

d) Reorganizarea economiei vânatului şi pescuitului în apele de munte în spirit democratic prin abrogarea privilegiilor.

e) Reorganizarea şi regruparea serviciilor silvice de Stat într'un singur comandament unic, Ministerul pădurilor.

f) Revizuirea Codului silvic şi a tuturor legiuirilor de bază care interesează atât economia forestieră cât şi interesele profesionale ale Corpului: încadrare, salarii, drepturi în natură, etc.

g) Democratizarea serviciului silvic prin înfiinţarea sfaturilor de colaborare.

h) Epurarea elementelor reacţionare din Corp.

PRECIZIUNI IN LEGĂTURĂ CU ADERAREA INGINERILOR SILVICI LA GRUPAREA FRONTULUI NAŢIONAL DEMOCRAT

de ing. TRAIAN VIŞAN

Când s'a pus chestiunea înfiinţării Grupării F. N. D. a Corpului Silvic, şi ulterior aceea a aderării la această Grupare, majoritatea colegilor au făcut obiecţiunea că prin crearea ei se produce o sciziune în unitatea corpului silvic, ceeace nu ar fi de dorit, şi că constitu rea unei grupări F. N. D. înseamnă a face politică, ori aceşti colegi înţeleg să nu facă politică, să rămână numai specialişti, cum zic ei, şi deci nu pot adera la gruparea F. N. D.

Ţin să dau şi eu un răspuns acestor obiecţiuni. In primul rând este bine cunoscut faptul că şi până acum unitatea Corpului silvic era pur formală. In realitate a fost mereu o adâncă dezbinare în rândurile fruntaşilor acestui Corp, constituiţi în două tabere adverse.

Fără să insist asupra cauzelor cari au dus la această situaţie, pot totuşi afirma, cu certitudine, că lupta între cele două tabere nu avea la baza ei nobleţa unei ideologii. Din această cauză aspectul

ei nu inspiră prea multă stimă, şi de aceea răul pe care îl făcea unităţii Corpului era cu atât mai mare.

Ni se spunea că nu trebue să facem politică. Insă se ştia de toată lumea că aceşi membri ai Corpului silvic, cari au ocupat posturi de conducere până acum, nu numai că făceau politică, dar se sprijineau pe relaţii strânse cu fruntaşii politici ai guvernelor respective şi erau oamenii lor de încredere. Reuşeau chiar să rămână oameni de încredere chiar a mai multor guverne cari se succedau la cârma ţării. Ei fiind colaboratorii apropiaţi ai Ministerului, trebuiau să facă politica ministerului respectiv, căci altfel nici nu ar fi fost menţinuţi în posturi. Deci făceau politică, însă nu o politică de convingeri, ci o politică oportun stă după partidul sau clica ce era la putere.

Ceea ce era însă foarte curios atunci, deşi nouă ni se părea normal, era faptul că, în timp ce conducătorii administraţiilor noastre făceau politică, nouă ne era interzis aceasta, sub motivul că funcţionarul public nu trebuie să facă politică. Această interdicţie devenise o dogmă admisă de toţi funcţionarii publici, cu toată convingerea.

Astăzi însă ne întrebăm: Această dogmă mai poate fi menţinută? Sau trebue trecută la dosar?

Răspund: Da! trebuie trecută la dosar, căci astăzi trăim în plină revoluţie. Şi nu trebuie să ne sperie cuvântul dacă îl privim numai ca opus al cuvântului „evoluţie". Trăim în plină revoluţie pentrucă:

1. De unde până la 23 August a fi comunist sau socialist însemna zeci de ani de închisoare, astăzi fruntaşii acestor partide formează majoritatea Guvernului.

.2 Dreptul de proprietate al moşierilor asupra pământului este desfiinţat, şi astfel o întreagă clasă socială, care avea până acum cuvânt hotărîtor în conducerea ţării, se prăbuşeşte.

3. Muncitorii nu aveau dreptul să se constitue în sindicate. Astăzi sindicatele, prin comitetele de fabrică, iau parte la conduceera întreprinderii, iar prin manifestaţiilee ce le-au organizat în ultimul timp, au avut cuvânt hotărîtor în declanşarea şi soluţionarea crizelor de guvern.

4. — In ceea ce priveşte funcţionarii publici, era un principiu de drept, universal admis, că ei nu se pot constitui în sindicate, întrucât el reprezintă Statul, şi nu pot tocmai ei să formeze o organizaţie opusă Statului. Astăzi s'a legiferat sindicalizarea funcţionarilor publici, iar Confederaţia Generală a muncii, care este or-

ganul conducător al tuturor sindicatelor muncitoreşti, ne-a rezervat 5 locuri din 25 în Comitetul de Conducere.

De sigur şi alte reforme vor mai urma.

In mijlocul acestei revoluţii este posibil ca un intelectual să stea deoparte şi să spună că nu face politică, adică că nu are nici o părere asupra acestor fundamentale transformări şi că nu activează nici pro nici contra? Nu este posibil şi nimeni nu-l poate socoti că este sincer făcând această afirmaţie.

Regimul actual ne lasă libertatea de a afirma şi a propaga convingerile noastre pentru sau contra programului F. N. D.

Deci fiecare din noi este liber să spună pe faţă:

Ader la gruparea politică F. N. D. pe baza programului publicat.

Sau să spună: Aş adera la gruparea politică F. N. D. fiindcă nu am nimic de obiectat contra programului pe care l-a publicat, însă întrucât ştiu că partidele, cari compun această grupare, au în programul lor transformări politice şi sociale mai radicale, cu cari nu sunt de acord, nu pot adera la această grupare.

In fine alţii să spună:

Nu sunt de acord cu programul publicat de F. N. D. şi cu atât mai puţin cu celelalte scopuri urmărite de partidele politice din această grupare.

Fiecare din noi se încadrează în una din aceste trei categorii şi chiar dacă nu se încadrează el, clasificarea se face dela sine de către ceilalţi colegi. Necesitatea precizării atitudinei fiecăruia dintre noi, va deveni din zi în zi mai imperioasă, şi mai târziu va deveni inevitabilă.

In prezent însă situaţia este mult mai uşoară pentru cei şovăitori. Li se pune numai problema aderării la programul politic publicat de F. N. D. şi la programul profesionalo-politic publicat de gruparea F. N. D. a Corpului Silvic, de sub conducerea D-lui Decan C. Georgescu şi D-lui Secretar General C. Rachieru. Fiecare poate adera la acest program, rămânând să-şi rezerve, dacă crede necesar, dreptul de a se retrage, în cazul când cele două programe vor căpăta amplificări cu cari nu va fi de acord.

Indemnăm deci pe toţi colegii, cari sunt de acord în mod sincer, atât cu programul publicat de Frontul Naţional Democrat, care din punct de vedere legislativ în mare parte realizat, cât şi cu programul publicat de gruparea F. N. D. a Corpului silvic, care cuprinde numai dezideratele exprimate şi acceptate de toată lumea, să se înscrie în Gruparea F. N. D. a Corpului silvic. Prin înscrierea lor, se va produce o clairficare a situaţiei, care este absolut ne-

cesară întrucât, după cum am spus, clasificarea pe cele trei categorii tot se va face, şi e mai bine ca fiecare să se încadreze din propr.e iniţiativă şi pe faţă, decât să lase să fie clasat de alţii, poate într'o categorie care nu corespunde în realitate convingerilor sale.

STABILIREA PREŢURILOR ŞI SALARII CORESPUNZĂTOARE SCUMPETII

de Ing. GR. COLPACCI

Avem mereu la ordinea zilei eterna şi dureroasa problemă a salariilor, cari rămân tot mai mult în urmă faţă de scumpirea vieţii. După fiecare mărire a salariilor, vine un val şi mai mare de scumpete, se încearcă mereu soluţionarea definitivă a acestei probleme vitale în v.aţa noastră şi până în prezent nu s'a putut ajunge la rezultatul dorit de toată lumea.

In prezent se încearcă îngheţarea preţurilor şi stabilirea salariilor în raport cu aceste preţuri îngheţate. S'ar părea că astfel această problemă poate fi rezolvată. Eu însă nu văd deocamdată acest lucru şi anume pentru următoarele motive. Dacă ne referim la produse alimentare, în special carne şi grăsime, mă gândesc că numărul vitelor cornute şi a porcilor a scăzut în întreaga ţară cu 70% faţă de anul 1940 şi atunci nu este vorba numai de preţ, ci de lipsa cantităţilor minimale necesare acoperirii tuturor nevoilor ţării. In aceeaşi situaţie se găsesc şi celelalte alimente şi produse necesare traiului.

Rezultă deci că principala problemă de rezolvat nu este aceea a preţului, ci aceea a unei echitabile repartiţii a cantităţilor reduse de produse de cari dispunem pentru a putea satisface în măsură redusă ch.ar, întreaga massă a consumatorilor.

Vom ajunge la acest rezultat aplicând următoarele măsuri:

1. **Desfiinţarea imediată a intermediarilor speculanţi**, car. cutreeră toată ţara, colectează tot ce găsesc şi transportă în Capitală şi alte centre mari unde ascund marfa şi apoi o distribuie treptat, în cantităţi m.ci şi cu preţuri fabuloase la favorizaţii soartei, cărora le convine să plătească 15.000 lei o gâscă, 6000 lei un kg. de unt, etc., iar funcţionarul public în timpul acesta rabdă de foame.

2. **Infiinţarea imediată a oficiilor speciale de colectare a alimentelor** cari să f.e distribuite funcţionarilor prin economate, iar populaţiei prin cooperative, prin oficii de distribuţie ale Primăriei, etc. In acest scop, organizarea oficiilor de colectare ş.i distribuire ar

trebui să fie dată în sarcina Institutului Național al Cooperației, a cărui activitate în acest sens, în aceste vremuri grele, nu se vede de loc.

3. Experiența trecutului a dovedit că odată cu maximalizarea prețului la un anumit articol, se produce și dispariția lui de pe piață, iar cei norocoși îl găsesc totuși, însă cu prețul întreit sau înzecit față de cel pe care îl plăteam până la maximalizare.

Pentru desființarea acestor procedee de speculă se preconizează introducerea pedepsii cu moartea. Măsura era bună și executarea câtorva speculanți ar constitui un exemplu care ar face pe cei mai mulți să renunțe la aceste manopere devenite prea periculoase.

Insă totuși, repet, atâta timp cât colectarea și distribuția alimentelor nu va fi făcută pe o scară mare prin oficii de colectare, cooperative și consumuri, nici o altă măsură nu va da rezultate până ce producția se va fi apropiat de normal.

In privința îmbrăcămintei și a încălțămintei propun a se lua măsuri ca să se destineze anumite fabrici cari să fie obligate să confecționeze stofe și încălțăminte standard, tip special pentru funcționarii publici, iar distribuirea să se facă prin economate, cu plata în rate, prin reținere din salariu.

Cusutul hainelor și a lingeriei să fie făcute de ateliere de croitorie anume angajate în acest scop de către economatele instituțiilor respective, iar plata să se facă tot prin reținerea din salariu în rate lunare.

CONSIDERAȚIUNI ASUPRA „NORMATIVEI" PENTRU AVANSARE

de ST. RODOTEATU

Legea de organizare a Corpului Silvic din 1923, a fost la timpul ei, incontestabil, o lege bună. Aprecieri în acest sens s'au auzit și în primăvara anului 1944, când s'a pus în discuțiune întocmirea unei legi comune pentru întreg corpul ingineresc.

Totuși, după trecere de aproape 22 ani, când atâtea prefaceri adânci au schimbat esențial structura organizațiilor inginerești, când atâtea necesități de ordin tehnic și administrativ s'au suprapus nevoilor corespunzătoare anului 1923, ori cât de perfectă ar fi fost legea „atunci", ea nu mai poate fi corespunzătoare „acum".

Această afirmațiune nu este numai o deducție logică, ci rezultă și din constatări reale, ce rees din nevoia simțită de a se încerca, prin aplicare, completarea și eventual modificarea legei.

Iată câteva exemple edificatoare privind partea cea mai experimentată și discutată a legii: „înaintările".

Incă din anul 1939, Comitetul de înaintări trece, în mod tacit desigur, la aplicarea unui „procentaj" pe grade, deși legea nu condiționează avansarea decât de calitățile și meritele în serviciu ale candidatului. Se încearcă deasemeni neavansarea la minimum de termen prin consens tacit, care bineînțeles nu se respectă la votare de toți membrii comitetului și pentru toți candidații și dau ocazie la câte 1—2 candidați „mai bine organizați" să se strecoare totuși, fără contracandidatura celor de aceiași vechime, care au fost eliminați prin consensul stabilit, ceea ce reprezintă o gravă inechitate.

Se încearcă să se stăvilească presiunea intervențiilor pentru rectificări la înaintare la alegere, îngrădindu-se atribuțiile Ministrului în această materie — ceea ce nu se reușește întotdeauna. Ar mai putea fi aduse și alte exemple, dar e suficient atâtea pentru a constata că au început în ultimul deceniu să se facă prin aplicare „cârpeli" și când începe să se simtă nevoia acestor cârpeli, este cea mai elocventă dovadă că legea trebue imperios, modificată.

Dar această „fostă bună" lege s'a mai prezentat încă dela începutul ei cu o mare lipsă, care a creiat și creiază cele mai mari greutăți și inechități în aplicare. N'are regulament. Este o constatare veche simțită de toți: pentru unii în avantaj, pentru alții în desavantaj.

In epoca când lua ființă legea de organizare din 1923, era în uz sistemul de a se înscrie în lege numai principiile de bază pe scurt, succint; desvoltarea și interpretarea principiilor fiind lăsată pe seama regulamentului ce urma să se facă.

Dela un timp, se observă tendința tot mai manifestă, de a se da legilor o desvoltare mai largă, mai de amănunt, pentru a nu se mai face simțită nevoia neapărată a întocmirii unui regulament, mai ales că acum, în perioada decretelor legi, regulamentul trebuie să treacă prin aproape aceleași formalități de aprobare ca și legea.

In 1923 însă nici nu se putea concepe punerea în aplicare a unei legi fără să aibă întocmit și aprobat regulamentul respectiv.

Art. 76 și ultimul al legii, prevede chiar:

„Un regulament **decretat** va stabili în amănunt modul de aplicare al tuturor **principiilor** prevăzute în această lege".

Cu toată această precizare categorică și imperioasă, legea se aplică 22 ani fără regulament, ceea ce înseamnă o aplicare lăsată la bunul plac și la libera apreciere după oameni și nu după norme regulamentare uniforme, înfrângându-se astfel principiul echității.

In asemenea situație fiind, în loc să se procedeze la întocmirea

regulamentului, socotindu-se că cea mai vulnerabilă și sensibilă parte a legii este aceia a „înaintărilor" pentru a se înlocui această lacună generală, cel puțin parțial la capitolul înaintări și pentru a se da impresie unei uniformizări dela an la an, s'a întocmit anual, începând din 1937, o deciziune, care cuprinde norme pentru soluționarea chestiunilor ce în mod normal vin spre avizare la Comitetul de înaintări.

Acestei deciziuni i s'a spus pe scurt: **„normativă".**

*

Faptele relevate pe scurt mai sus, de netăgăduită importanță, ar comporta o analizare mai amănunțită; o voi face poate cu altă ocaziune. Deocamdată am trecut repede asupra lor, atât cât a fost necesar să explic geneza și rostul normativei pentru a ajunge așa cum ne-am propus la o scurtă examinare a ei.

*

Normativa cuprinde în general, reguli consacrate prin uz; nu pentrucă s'ar fi urmat continuu aceleași, dar la un moment dat încercările de a beneficia de elasticitatea sau de jocul pe care-l permiteau principiile largi înscrise în lege, creșteau așa de mult și se puneau sub așa de multiple forme încât răsturnau și principiile de bază.

Invocându-se lipsa regulamentului, — care ajunsese un „refren" în toate cererile și întâmpinările — deci lipsa de preciziune și dându-se cele mai largi și uneori fanteziste interpretări prevederilor legii, orice dorință era posibilă. Iar unele încercări isbutite atrăgeau o nouă serie de întâmpinări, cari invocau precedentul creiat.

*

Socotind astfel că normativele reprezintă tot ce-a putut da foștii conducători timp de 22 ani, în materie de organizarea Corpului Silvic, din spirit de echitate și „normativa" anului 1945 cuprinde în cea mai mare parte regulele anterior stabilite, deși se pusese cu atâta accent, chestiunea reparațiunilor unor prea evidente nedreptăți făcute în trecut. A fi intrat însă în modificarea rezultatelor anilor precedenți, ar fi însemnat declanșarea unor atât de multe și greu controlabile cereri, încât orice stavilă ar fi fost imposibilă și în plus ajungeam tot la rezultate relativ și comparativ nestabile, căci alte modificări ar fi putut urma în anii următori și lucrările nu ar mai fi luat sfârșit.

Aceasta fiind situația, s'a socotit mai nimerit și mai cu seamă mai circumspect ca să se ajungă la reparațiuni prin o lărgire a posi-

bilităţiolr de avansare şi prin examinarea mai atentă şi mai „cântărită" a meritelor candidaţilor.

Se înţelege, că în asemenea condiţiuni, reparaţiunile nu mai puteau fi decât parţiale, atât în ce priveşte reparaţ unea în sine, cât şi în ce priveşte numărul celor socotiţi îndreptăţiţi s'o aibă. **Intr'un singur an nu se poate pretinde o îndreptare completă.**

Consecvent acestor intenţiuni, „normativa" anului 1945 are aceste două inovaţiuni, la art. VII şi IX, care pe scurt cuprind:

a) **Numărul locurilor pe grade în Corp** să se stabilească de Comitet pe **baza cadrelor administrative,** deci pe realităţi — şi nu prin „procentaj";

b) **Meritele candidaţilor să se indice prin „punctaj".**

Ambele chestiuni de o importanţă covârşitoare pentru Corp şi membrii ce-l compun, se prezentau cu nesiguranţa datorată împrejurărilor în care ne găsim, la care se adaogă lipsa timpului necesar pentru studierea şi precizarea lor.

Dacă în ce priveşte prima chestiune, aproximaţia era permisă, pentrucă însăşi baza de stabilire a numărului inginerilor pe Corp, se prezintă cu oscilaţiuni inerente funcţiunilor din cadrele administrative, iar viitorul lasă să se întrevadă prefaceri cu probabilităţi de sporire a acestui număr.

In ce priveşte a doua chestiune însă, era absolut necesară o **siguranţă deplină,** pentrucă altfel ar fi fost posibilă comiterea unor greşeli care ar fi putut antrena revizuirea totală a avansărilor.

A fost suficient să se observe că în prezent ne găsim cu arhive încă răspândite, cu caziere incomplete şi cu date incontrolabile în actuala situaţie, ca să se constate imposibilitatea de a da „punctajului:: un caracter obligator sau quasi obligator.

Cu toate greutăţile ce ni se ridicau în faţă, cu toate ezitările ce se semnalau din multe părţi, în cursul discuţiunilor avute, am ţinut totuşi să se înscrie în „normativă", această metodă, pentru a marca acest început, pentru a experimenta această metodă, cât şi pentru a servi totuşi, în măsura posibilă, ca o indicaţiune şi a se obliga Comitetul la o examinare mai atentă.

Dar acum, nu amănuntele interesează care se pot perfecţiona, după studii şi perfecţionări, cât metoda în sine şi asupra acestei metode e cazul să ne oprim mai pe larg pentru a-i arăta avantajele şi a-i deschide drumul unei adopţiuni fără rezervă şi a unei aplicaţiuni obligatorii, fiind singura metodă ce poate asigura, dacă nu o totală, dar în tot cazul o mare încredere menită să înlăture criticile tot mai numeroase.

Metoda punctajului — adică a stabilirii meritelor prin puncte

— nu are nevoie de explicaţiuni. S mpla citire a normativei — art. 9 — este suficientă pentru a se lămuri fiecare. Ne vom ocupa deci numai de avantajele ce prezintă şi vom trage concluziunile necesare pentru perfecţionarea şi punerea ei în aplicare, în mod obligatoriu.

*

Avansarea în grad este, sau trebue să fie, rezultatul a două operaţiuni:

1. **o operaţiune de examinare şi cunoaştere a candidatului;**
2. **o operaţiune de apreciere.**

Corespunzător acestor operaţiuni,...

metoda punctajului cuprinde şi ea:

— partea documentară cu date certe (A şi B);

— partea de apreciere cu date de ordin general (C).

Aceste operaţiuni sunt legate între ele deductiv: dela cauză la efect. Aprecierea trebue să fie o consecinţă a documentării.

Dacă s'ar putea prinde în puncte toate calităţile şi meritele de serviciu ale candidatului şi dacă aceste merite s'ar putea cântări în aşa măsură încât să apară diferenţierile cele mai mici, atunci ordinea avansărilor s'ar stabili dela sine, ca efect al unei documentări precise şi foarte sensibil punctate. Desigur nu se poate ajunge aci. Dar din această ipoteză se poate deduce că trebue urmărit: să se lărgească **pe cât posibil** compartimentul documentării, care prezintă mai multă siguranţă şi drept efect, să se restrângă în aceiaşi măsură compartimentul aprecierii mai supus subiectivismelor. Lărgindu-se pe cât posibil compartimentul documentării, în dauna aprecierii, candidaţii mai puţin merituoşi se elimină dela sine şi rămâne ca aprecierea candidaţilor, deci alegerea, să se facă între candidaţii de valoare sensibil egală, cu acelaşi număr de puncte sau cu mică diferenţă de puncte şi deci nu se mai poate greşi, sau foarte puţin, în tot cazul greşelile mari sunt excluse, iar intervenţiile, stăruinţele şi alte mijloace inavuabile cad dela sine, lovindu-se de acest punctaj.

Acesta ar fi pe scurt mecanismul punctajului.

*

De altfel, urmărind felul cum a evoluat documentarea pe care s'au sprijinit aprecierile la avansare, — o să constatăm că metoda punctajului este rezultatul spre care ne duce experimentarea şi procedura de până acum.

Intr'adevăr, la baza avansărilor a stat întotdeauna nota calificativă.

Această notă nu şi-a găsit şi păstrat o formă stabilă, ci, a evoluat continuu, pentrucă se constata că nu prezintă o **garanţie sufi-**

*

cientă de obiectivitate și pentrucă **nu mai era suficient de edificativă** în forma dela început.

Observând evoluția ei o să constatăm:

— tendința de a o apela, verifica și controla — a o trece astfel prin mai multe examinări — pentru a prezenta o mai mare siguranță de obiectivitate;

— tendința de a o deduce din cât mai multe elemente de comportare în serviciu și de cunoaștere a candidatului pentru a găsi diferențierile de merite între candidați;

— tendința de a completa cunoașterea candidatului prin date suplimentare, care nu mai erau cuprinse între elementele specificate în nota calificativă (absolvire, examen, etc.).

Prin urmare au evoluat, dintr'o necesitate simțită și constatată, an de an, fără să ne sesizăm, spre acest sistem al punctajului. Ceea ce se face acum, precizând și adoptând sistemul punctajului, nu este altceva decât cristalizarea și găsirea unei forme cât mai perfecte a mijloacelor și datelor la care am cugetat și recurs, atunci când s'a pus cuiva problema recomandării candidaților pentru avansarea adică a promovărei candidaților după merite. Necesități constatate, deci cari au îndrumat pașii spre acest sistem.

A mai intervenit încă o nouă cauză care impune acest sistem și mai mult ca o necesitate de neînlăturat.

Prin noul Cod al funcționarilor, se stabilește categoric că nu pot fi avansați la alegere, decât candidații cari au calificarea **foarte bună.**

Prevederea de mai sus a determinat pe cei mai mulți șefi ierarhici să dea această calificare subalternilor cu foarte largă generozitate. Dintr'un anumit punct de vedere, această generozitate este explicabilă, căci cei chemați să dea nota calificativă, au ținut să nu bareze complet, prin simplul efect al notei calificative, avansarea subalternului, acesta nemai putând forma obiect de discuție la Comitetul de Inaintări.

In fața acestei situațiuni, când toți propozabilii, cum a fost cazul la unele grade, — se prezintau cu calificare **foarte bine** — nota calificativă nu-ți mai spune absolut nimic în ce privește diferențierile dintre candidați.

Iți dădeau posibilitatea de a alege pe oricare, dar nu-ți ofereau nici cel mai mic indiciu pentru a te pronunța în favoarea unuia sau altuia.

De aci rezultă, în mod indiscutabil, necesitatea de a recurge la alte elemente în afară de cele specificate în nota calificativă, pentru a te documenta.

In felul acesta am ajuns treptat la întocmiri de tablouri complicate şi greu de urmărit, pentru toată seria de propozabili.

Acest tablou nu reprezintă altceva decât documentarea din sistemul punctajului. Era redat însă sub o formă în care reţinerea datelor pentru fiecare candidat şi examinarea lor comparativă, aşa cum se cere la desenarea celor mai merituoşi, este aproape o imposibilitate. In plus, simpla înşiruire a datelor, ducea la o apreciere arbitrară, nesistematizată şi necoordonată.

Aceste deficienţe pentru cunoaşterea, documentare şi apreciere echitabilă, sunt complet înlăturate prin sistemul punctajului.

Adoptând acest sistem totalul meritelor se însumează într'un număr de puncte pentru fiecare, stabilindu-se uniform şi comparativ. candidaţii în ordinea meritelor lor, prin punctele arătate în dreptul fiecăruia.

Dar ceea ce este mai important şi reprezintă poate cel mai însemnat avantaj, **este faptul că acest sistem introduce unitatea de măsură,** aceiaşi, pentru toţi candidaţii şi pentru fiecare din meritele lor. Balanţa de cântărirea meritelor sau dozarea, se face uniform pentru toţi. Toate elementele se exprimă cu un acelaşi număr de puncte pentru toţi.

In sistemul actual, de exemplu, Comitetul de înaintări găsindu-se în faţa a diferitelor elemente de apreciat: nota calificativă, felul de absolvire al şcoalei, examenul de subinspector, etc., fără o prealabilă coordonare, membrii Comitetului vor gândi şi aprecia diferit şi vor da fiecăre importanţă diferită elementelor ce are de examinat; unii vor socoti mai determinant examenul, altul nota şi aşa mai departe. Punctajul coordonează această inevitabilă diferenţiere ce se iveşte în mod natural în aprecierea elementelor de către cei chemaţi să facă propunerile de avansare just.

Este adevărat că aci întâmpinăm greutatea de a stabili care e raportul de puncte **just** între diferitele elemente.

Aceasta este poate cea mai grea şi subtilă problemă ce ne prezintă punctajul. Dacă este uşor a marca diferenţele de puncte **la acelaş element** (de exemplu la nota calificativă bună: 2 puncte, iar foarte bună: 4 puncte), stabilirea raportului de puncte între elemente, adică între **nota calificativă** şi examen sau alt element este oricând discutabil, pentrucă nu ai la ce indicii şi repere să recurgi.

Este numai chestiune de apreciere.

Dar, indiferent câtimea punctelor cu care intră în suma totală fiecare element, presupunând chiar că nu am cădea pe formula cea mai justă — pe care nu avem cum s'o determinăm — şi totuşi atâta

timp cât sistemul, odată stabilit, se aplică uniform tuturor, realizăm acest mare postulat al obiectivității: **echitatea.**

Se înlătură aprecierile arbitrare.

Fiecare e cântărit la fel și cu aceiaș balanță nu cu balanțe diferite și în plus fiecare știe cu anticipație, cum se apreciază orice act important din cariera lui și va trebui să lupte ca să-l realizeze în cât mai bune condiții, după importanță.

*

Față de atâtea avantaje și garanții de obiectivitate ce prezintă acestui sistem al punctajului nu i se poate obiecta nimic.

Chiar în discuțiunile largi și dese avute nu s'a putut ridica nicio obiecțiune de principiu. Discuțiunile s'au limitat la chestiuni de amănunte foarte importante de altfel, dar cari în nici un caz nu pot duce la părăsirea sistemului.

Enumărăm aceste obiecțiuni pentrucă lămurirea și precizarea lor va contribui la perfecționarea sistemului ca:

a) stabilirea diferențelor de puncte la aceleași elemente;

b) stabilirea raportului de puncte între diferitele elemente;

c) posibilitatea de a prinde în puncte și alte elemente;

d) siguranța stabilirei precisă a probelor, pentru a nu se comite erori.

Ultimele două considerații ne-a determinat ca în anul acesta să procedăm cu oarecare rezervă și timiditate.

Totuși, într'o expunere viitoare, când voi arăta cum se prezintă rezultatul avansărilor anului 1945 în raport cu punctajul se va putea vedea că, chiar sub această formă timidă și rapid întocmită, punctajul a însemnat o indicațiune prețioasă și pot chiar anticipa, afirmând că greșelile comise — puține ce-i drept — se oglindesc perfect în punctaj — ceea ce înseamnă că dacă se urmărea punctajul, se evitau aceste greșeli.

Se poate deduce astfel că experimentația punctajului — căci pentru anul acesta punctajul a avut mai mult un caracter de experimentare — a reușit, confirmându-se necesitatea utilizării lui.

*

Odată stabilită necesitatea acestei metode, problema care se pune o constituie perfecționarea și completarea ei.

Principial, această perfecționare se prezintă în mod foarte simplu.

Având elemente în două compartimente: unul al documentării, cu date certe (A și B) și unul al aprecierii, deci supus subiectivismului (C), urmează să trecem cât mai multe elemente în compartimentul

documentării — al cântăririi echitablie — restrângând în egală măsură compartimentul aprecierii:

iar drept consecinţă:

— subiectivismul — veşnicul şi inevitabilul sentiment invocat de toţi cu sau fără îndreptăţire, care este o realitate fiind indisolubil legat de fiinţa noastră, se va reduce la minim;

— diferenţierile între candidaţi vor fi mai aparente;

— cercul celor desemnaţi a forma obiect de discuţiune pentru înaintare va fi mult mai mic — restul rămânând în afară ca rezultat al punctajului;

— surprizele, adică marile greşeli nu vor mai fi posibile şi prin urmare ocuparea locurilor celor mer tuoşi de către cei cu „intervenţii" sau susţinuţi pentru considerente ce n'au nicio legătură cu activitatea de serviciu.

In mod practic vorbind, presupunând că se găsesc candidaţi la un anumit grad, care au puncte în număr diferite dela 1—10, n'ar forma obiect de discuţiune decât cei cu 8—10 puncte, adică un număr de candidaţi cari să depăşească cu puţin sau foarte puţin numărul locurilor vacante.

Şi în sfârşit s'ar putea realiza şi acel deziderat — susţinut de foarte mulţi ingineri şi pe drept cuvânt — şi anume: **votul pe faţă.**

In actualele împrejurări, votul pe faţă expune pe membrii Comitetului, — în special pe cei mai mici în grad decât candidaţii pe care îi votează — la resentimente ce le-ar putea atrage neplăceri în carieră, chiar când votează pe drept.

Adoptându-se metoda punctajului, însăşi sarcina Comitetului de înaintări se uşurează enorm:

discuţiunile se reduc, criticile dispar, sau sunt minime, pentru că dreptatea e asigurată, iar membrii Comitetului sunt apăraţi de punctaj;

intervenţiile şi subiectivismele vor rămâne fără efect.

Concluziuni

Adoptarea metodei punctajului, se impune cu atâta tărie, încât nici nu mai poate forma obiect de discuţiune.

Dacă, aplicând această metodă, se asigură, prin partea documentară, **cunoaşterea** comparativă a candidaţilor şi odată meritele cunoscute, se asigură **echitatea,** prin utilizarea aceleiaşi unităţi de măsură, dacă adăogăm în plus şi votul pe faţă, se înlătură subiectivismul sau se reduce la minimum posibil, este dela sine înţeles că obiecţiuni de principiu nu s'ar mai putea ridica decât de aceia cari vor

vedea închise orice portiţe prin care ar urmări să se strecoare pe căi lăturalnice.

Am convingerea fermă că această metodă se va generaliza, adoptându-se şi de alte organizaţiuni similare în opera lor de promovare a celor merituoşi.

Am susţinut din răsputeri să-i înscriu începutul în normativa anului 1945, cu toate marile imperfecţiuni, în care se prezenta din cauza lipsei de timp şi a împrejurărilor şi care m'au determinat să nu-i dau un caracter obligatoriu, ci numai un caracter de indicaţiune şi experimentare.

Nu-mi închipui că se va găsi cineva care să-şi ia răspunderea înlăturării acestei metode.

Prin urmare, pentru Corpul inginerilor silvici nu se mai poate pune decât o singură chestiune: **completarea şi perfecţionarea acestei metode, pentru a da un caracter obligatoriu.**

In realizarea acestei perfecţionări trebue urmărit drept scop esenţial:

lărgirea compartimentului cunoaşterii candidatului, deci al documentării şi stabilirei meritelor;

şi respectiv restrângerea compartimentului aprecieri, deci al posibilităţii ca subiectivismul să-şi poată găsi o aplicare.

Se atinge acest ţel, notând în puncte elemente din categoria C (din normativă) — eventual şi altele ce nu figurează — şi trecându-le în categoria A şi B.

Iar ca chestiune de amănunt:

stabilirea unui cât mai just **raport** de puncte între diversele elemente (merite) şi unei cât mai juste **diferenţe** de puncte înlăuntrul aceluiaş element. Idem în ce priveşte pedepsele cu posibilitatea de a se acorda eventual reabilitarea după un anumit număr de ani.

Având normativa (partea referitoare la punctaj) şi amplele explicaţiuni ce am dat, socotesc că această chestiune se prezintă în mod lămurit, fiecăruia. Este în cauză problema fiecăruia în parte şi a tuturor în comun, deci a Corpului. Promovarea elitelor Corpului, înseamnă promovarea Corpului şi a intereselor pădurii. Este cazul mai mult ca aricând să nu lipsească contribuţia nimănui. Fie prin articole separate, fie prin observări şi expuneri rezultate din consfătuiri locale, această contribuţie o aţeptăm. Să nu se reproşeze cândva că s'a aranjat la centru după interese particulariste. Este în plus o problemă agreabilă şi antrenantă, pentru care timpul necesar e mai uşor de găsit. In cel mult trei luni trebue să i se dea o formă definitivă pentru a avea timpul necesar să se emită instrucţiuni, în vederea stabilirei

şi culegerii datelor pentru înaintările anului viitor. E oricum mai preferabil puţină stăruinţă în sensul cerut acum, decât străduinţa de mai târziu de a face întâmpinări, fără efect, spre a încerca să dovedeşti că eşti mai merituos decât toţi candidaţii avansaţi.

(Martie 1945).

EXTRAS DIN DECIZIUNEA NORMATIVĂ

Art. VII. — Comitetul stabileşte în prealabil pe Corp numărul locurilor vacante la fiecare grad în raport cu necesităţile corespunzătoare structurei administraţiilor unde funcţionează inginerii silvici.

In acest scop Secretariatul va cere acestor administraţii situaţiile respective.

Art. VIII. — Toţi cei aflaţi pe tabloul de propozabili, sau care vor deveni propozabili prin efectul unei rectificări de vechime, trebue să formeze obiectul unei minuţioase şi obiective examinări în ceeace priveşte activitatea depusă în serviciu. In acest scop Secretariatul Comitetului împreună cu Directorii sau şefii Serviciilor Personalului din Instituţiile unde funcţionează inginerii silvici, vor pregăti documentarea necesară referitoare la activitatea fiesărui candidat şi anume:

A. Date cerute asupra activităţii din stagiul ultim;

B. Date cerute deduse din activitatea depusă în trecut;

C. Elemente de apreciere de ordin general.

Art. IX. — Pentru a se concretiza, evidenţa şi a se putea examina comparativ situaţiunile candidaţilor, datele ce constituesc documentarea se vor exprima şi în puncte, astfel:

A. *Activitatea din ultimul stagiu*

a) Nota calificativă f. bine . . . . + 4 puncte
„ „ bine . . . + 2 „

b. *Vechimea în grad*

Dela 2 la 4 ani vechimea peste stagiul cerut de lege + 1 punct.

Mai mult de 4 ani vechime peste stagiul cerut de lege + 2 puncte.

c) *Pedepse*

15 zile amendă formând o singură pedeapsă sau 20 zile amendă prin cumulare de sancţionări repetate sau transferare disciplinară se va nota cu —2 puncte.

Suspendarea din serviciu se va nota —4 puncte.

Punerea în disponibilitate se va nota —6 puncte.

B. *Activitatea din trecut*

a. Diploma Şcoalei superioare de silvicultură Bucureşti sau Diploma Şcoalei Politechnice cu f. bine şi bine . . . . . + 2 puncte

b) Examenul de subinspector: cu f. bine . . . . . + 2 puncte
cu bine . . . . + 1 punct

c) Doctorat în Ştiinţe silvice sau licenţe în alte specialităţi + 1 punct

d) *Vechime în serviciu.*

Se va ţine seama de dreptul de a avansa la vechime sau la alegere, conform art. .... din legea de organizare a Corpului silvic din 1923.

5 ani peste stagiile minime cerute de lege . . . . . + 1 punct

10 „ „ „ „ „ „ „ . . . . . + 2 puncte

e) *Lipsa de activitate pe teren*

Sub 5 ani până la gradul de subinspector . . . . . — 2 puncte

„ 8 „ „ „ „ „ insp. general . . . . . — 2 „

„ 12 „ „ „ „ „ consilier . . . . . — 2 „

Nu se socoteşte activitatea de teren:

a) funcţionarea în biurourile centrale ale administraţiilor forestiere, funcţionarea în serviciile administrative şi financiare ale Direcţiilor şi Inspectoratelor silvice din exterior;

b) funcţiunile de conducere: Administrator, Subadministrator la C.A.P.S., Director şi Subdirector în Minister se consideră ca activitate de teren: asemenea funcţionarea la I. C. E. F., Politechnică, şcoli forestiere şi laboratorii.

Pedepse (Legea de organizare a Corpuuli Silvic).

Suspendarea din serviciu . . . . . — 2 puncte

Punerea în disponibilitate . . . . . — 3 puncte

De aceste aprecieri specificate la cap. II — activitatea din trecut, al. a, b, d, se va ţine seama numai până la gradul de ing. insp. silvic inclusiv.

C. *Elemente de apreciere de ordin general*

a. Importanţa serviciului ce ocupă sau a ocupat candidatul;

b. Activitatea mai mult sau mai puţin intensă ce a silit să o depună în exercitarea atribuţiei ce are;

c) Comportarea în serviciu şi în afară de serviciu, conform referinţelor cunoscute de membrii comitetului;

d) Merite excepţionale;

e) Lucrări ştiinţifice de valoare recunoscută;

f) Conferinţe de valoare;

g) Reprezentări de ordin profesional şi de Corp.

Toate aceste elemente de sub cap. III, nu se notează cu puncte ce rămân la exclusivă apreciere a Comitetului de înaintări.

La gradul ce urmează imediat după obţinerea diplomei — inginer silvic — şi după depunerea examenului de subinspector — inginer subinspector silvic — datele respective dela litera B, alin. a şi b, se vor aprecia în plus şi ca elemente de ordin general (C), aceste date constituind, pentru gradele menţionate, unele din considerentele esenţiale în vederea promovării.

Art. X. — Rezultatele documentării dela art. IX, reprezintă o primă selecţionată a candidaţilor, care nu este obligatorie pentru membrii Comitetului, dar care asigură cercetarea situaţiei fiecărui candidat, sub diverse aspecte ale activităţii depuse în timpul carierei, oferind în acelaş timp indicii asupra recomandărilor pentru gradul la care aspiră candidaţii.

Art. XI. — Vor fi admişi pentru avansare numai inginerii care au obţinut majoritatea de voturi (exprimate secret) din numărul total al membrilor Comitetului.

Atr. XI. — Vor fi admişi pentru avansare numai niginerii care au obţinut majoritatea de voturi (exprimate secret) din numărul total al membrilor Comitetului.

„INFERIORI" SAU AUXILIARI?...

In vremurile actuale, este foarte greu de precizat care au fost criteriile pe baza cărora s'a dat brigadierilor silvici și pădurarilor, numirea de „inferiori"!

Pornind dela logica pe care o dă înțelesul cuvântului „inferior", ar însemna ca brigadierul silvic și pădurarul, este o vietate foarte puțin însemnată — din toate punctele de vedere — în angrenajul technic și administrativ al organizației noastre forestiere. Lucrurile stau însă cu totul altfel!

Brigadierul silvic este un slujbaș cu răspunderi importante și ca să fie la înălțimea misiunei ce i s'a încredințat, depune o muncă — atât intelectuală cât și de natură practică — adesea covârșitoare și deci termenul „inferior" devine și nelogic și necorespunzător, mai ales în timpul de față.

Pădurarul — din punct de vedere al faptelor ca misiune principală — a ieșit încă demult din situația pe care o avea ca factor de pază și a devenit „administratorul" pădurei ce formează cantonul său. Sub controlul și îndrumările șefilor erarhici, el conlucrează la toate lucrările de: împăduriri, exploatări și puneri în valoare din canton; deci, nici lui nu i se mai potrivește catalogarea de „inferior".

Probabil, pornind dela aceste considerente în presa noastră de specialitate, când a fost vorba de brigadieri și pădurari, li s'a spus „subalterni". Mi se pare totuși că nici acest cuvânt nu este prea potrivit. Fiindcă din punct de vedere practic, pe scara valorilor morale — și acestea trebue să primeze — cineva este folositor serviciului și societății nu în măsura rangului pe care-l poartă, ci cu randamentul muncii pe care o depune în susținerea acestui rang! Un slujbaș modest în erarhie, dar care își îndeplinește misiunea cu abnegație, cu zel, din punct de vedere moral, este tot așa de valoros, ca și șeful ce-l susține pe această linie de conduită. Deci, nu poate fi o ființă „inferioară" și nici „subalternă", ci un prețios auxiliar.

De sigur, în manifestările lor, brigadierii silvici și pădurarii n'au făcut prea mult caz de titulatura generică ce li s'a dat în trecut. Ei au fost modești în această privință, poate și fiindcă au avut alte revendicări pe care le-au crezut mai importante și pe care au trebuit să le susțină cu vigoare în anii trecuți. In prezent însă, când se pune pe primul plan înnobilarea muncii cinstite — de orice natură ar fi ea — socotim că în corpul silvic nu trebue să mai rămână termenul de „inferior", ca treaptă ierarhică. Fiindcă pădu-

rarii şi brigadierii silvici n'au fost niciodată — şi cu atât mai mult în prezent — „inferiori" în atribuţiile lor! Pe umerii lor s'a pus mult greu în gospodăria forestieră, ei au dus la bun sfârşit misiuni dintre cele mai importante şi credem că în legile ce se vor alcătui, să li se dea denumirea de „corp silvic auxiliar".

N. I. M.

SOLIDARITATEA PROFESIONALĂ

Trebue să se înţeleagă dela început că prin „solidaritatea profesională" a corpului silvic nu intenţionăm a colecta forţele cu scopul răsturnării altor organisme sociale din drepturile pe care le au sau pe care le solicită, ci urmărim o unire totală în spirit creator, în domeniul specialităţii noastre. Dela consilierul silvic albit de ani în slujba pădurilor şi până la modestul pădurar, ce-şi face datoria într'un colţ de ţară, pe un pisc de munte, noi dorim o solidaritate de corp, cu scopul de a da un impuls mai viu serviciului pe care ni-l cere ţara, pe de o parte, iar pe de alta de a ridica nivelul de trai al celor modeşti, atât din punct de vedere material, cât şi spiritual.

Până în prezent, este adevărat, în cadrele corpului silvic s'a lucrat mult în domeniul profesional, dar acţiunile noastre au fost duse separat şi — câteodată — în mod contradictoriu. Fiindcă într'un fel se desfăşura acţiunile inginerilor, în altul ale conductorilor şi răsleţ de tot îl găsim pe ale brigadierilor şi pădurarilor.

Nimeni nu susţine că interesele socotite pe trepte erarhice, sunt la fel! Deosebirile de cultură, de atribuţii şi de revendicări, sunt realităţi nedesminţite, însă spre a se ajunge la maximum de realizări, mai ales în vremurile actuale, corpul nostru întreg trebue să-şi coordoneze acţiunile prin înţelegerea fruntaşilor aleşi să-l conducă?

Războiul ne-a cerut — şi ne mai cere — ca să dăm din domeniul forestier contribuţii enorme la susţinerea organismului economic al Statului. Armata, instituţiile publice şi populaţia, trebue aprovizionate cu materiale de construcţie şi combustibil. Transporturile şi mâna de lucru sunt scumpe, preţurile în varietatea lor dela o zi la alta, ne îngreunează enorm misiunea şi fără o solidaritate profesională de sus până jos, în materie de serviciu, nu ne vom putea descurca uşor din multiplele îndatoriri pe care le avem.

In comparaţie cu ceilalţi salariaţi, lefurile noastre sunt cele mai mici, deşi răspunderile sunt proporţional opuse. La noi nu se munceşte cu „ora de serviciu", ci de multe ori în raport cu cât ni se

cere; şi ni se cere.... mult! Noi suntem „la serviciu" sărbătorile, suntem în serviciu şi noaptea, fiindcă suntem pătrunşi de misiunea pe care o avem. De munca şi de strădaniile pe care le depunem acum, depinde siguranţa de continuitate a gospodăriei forestiere raţionale în viitor, chiar dacă socotim acest „viitor" în decurs de o sută de ani. Fiindcă din ce plantăm şi semănăm noi acum, pot culege generaţiile viitoare peste 50 şi chiar peste 100 de ani.

In înţelesul acesta de muncă creatoare pentru binele ţării şi de revendicări profesionale obiectixe, credem că mai ales în prezent, trebue să realizăm cât mai neîntârziat, în toate privinţele solidaritatea profesională, pornind acţiunea cu toate treptele corpului.

IN CHESTIUNEA EXPROPRIERII PĂDURILOR

In Monitorul Oficial Nr. 76/945 a apărut Decizia Ministerială a Agriculturii şi Domeniilor Nr. 707 din 28.III.1945, semnată de D-l Ministru R. Zăroni, referitoare la exproprierea pădurilor particulare.

In art. I al acestei decizii se prevede textual:

„Intrucât exproprierea pădurilor particulare este în studiu, autorităţile de Stat, comună şi judeţ, precum şi comitetele locale săteşti „F. N. D.", sunt invitate a opri orice amestec şi încălcări, în orice categorie de pădure şi în administraţia acestora, precum şi de a respecta normele silvice în vigoare şi exploatările ordonate de organele silvice respective.

Exploatarea şi administrarea pădurilor se va face de către proprietarii respectivi.

Serviciile silvice judeţene, precum şi organele C. A. P. S., sau P. P. J., sunt obligate a sesiza imediat Ministerul Agriculturii şi Domeniilor, Prefectura şi Jandarmeria, dacă locuitorii, etc., intră cu forţa în pădure, arătând totodată cine face abuzurile şi dacă proprietarii nu respectă programul de exploatare ordonată.

Sunt necesare aceste principii pentrucă, dacă nu se execută programul de exploatări şi împăduriri, conform normelor în vigoare şi controlul organelor silvice se împiedică executarea condiţiilor armistiţiului şi aprovizionarea normală a armatelor aliate şi române, cât şi a industriilor şi a populaţiei".

Decizia a fost comunicată Prefecturilor de Judeţe, Inspectoratelor Silvice Judeţene, precum şi tuturor ocoalelor silvice din ţară spre aducere la îndeplinire a măsurilor prevăzute.

REDESCHIDEREA ŞCOALEI DE BRIGADIERI SILVICI DIN COMUNA GURGHIU, JUD. MUREŞ.

In ziua de 4 Martie 1945 s'a făcut deschiderea solemnă a Şcoalei de Brigadieri Silvici din comuna Gurghiu jud. Mureş, prima Şcoală silvică din Transilvania de Nord, care îşi reia activitatea după realipirea acestei regiuni la Patria Mumă. Solemnitatea s'a desfăşurat în prezenţa personalului Şcolii, a reprezentanţilor autorităţilor şi organizaţiilor politice democratice locale, precum şi a unei numeroase asistenţe alcătuită din intelectualii şi populaţia satelor învecinate.

După sfinţirea localului a luat cuvântul S. S. păr. I. Man, relevând spiritul de înţelegere al noilor orânduiri democratice în care începe colaborarea naţiunilor conlocuitoare din Ardeal în sânul patriei mume România. Apoi a vorbit d. brigadier silvic Fr. Kremin care exprimă urări de propăşire pentru Şcoală.

In încheerea seriei cuvântărilor vorbeşte d. inginer silvic Batea Enea directorul Şcoalei. D-sa face o expunere amănunţită a străduinţelor depuse pentru repunerea Şcolii în stare de funcţionare, insistând asupra rolului Şcoalei în acest centru forestier al Văii Gurghiului. D-sa a subliniat importanţa tehnică şi culturală a Şcolii pentru întreaga regiune a Mureşului superior, încheind prin fixarea programului de activitate a Şcolii pentru a răspunde atât cerinţelor de progres ale ideii forestiere cât şi ale economiei generale a Ţării.

ADUNAREA GENERALĂ A CORPULUI SILVIC INFERIOR

La 29 Aprilie a. c. s'a ţinut în sala soc. Progresul Silvic din Bucureşti adunarea generală a Asociaţiei generale a corpului silvic inferior. Au participat numeroşi delegaţi din toate regiunile ţării.

D. Florea Căruntu, Preşedintele Asociaţiei, în cuvântarea de deschidere, a făcut o largă expunere a împrejurărilor prin care a trecut Asociaţia în timpul regimului de dictatură şi a înfăţişat doleanţele actuale ale brigadierilor silvici şi pădurarilor.

După ce au luat cuvântul d-nii: secretar general Rachieru în numele Ministerului de Agricultură, consilier Rodoteatu în numele soc. Progresul Silvic, consilier Popovici în numele Casei Pădurilor, conduc. Steriopol în numele Soc. conducătorilor silvici, ing. Colpaci în numele grupării F. N. D. a corpului silvic, subadministrator Predescu, ing. Bedros din partea sindicatului din Beiuş, ing. Comes şi diferiţi delegaţi din provincie, s'a votat o moţiune care a fost înaintată forurilor superioare.

In şedinţa de după amiază, adunarea a dat descărcare consiliului privitor la gestiunea pe anii trecuţi şi a votat bugetul pe anul 1945.

Prin aclamaţii, adunarea a ales un nou consiliu de administraţie, în frunte cu d. Florea Căruntu, ca preşedinte.

SERBAREA SĂDIRII ARBORILOR DIN 15 APRILIE 1945

In ziua de Duminică 15 Aprilie a. c. s'a desfăşurat în pădurea Pusnicul tradiţionala serbare a sădirii arborilor organizată de M. A. D. In aceeaşi zi având loc şi inaugurarea Casei de Odihnă a muncitorilor şi funcţionarilor forestieri, serbarea din acest an a luat un aspect profesional festiv, bucurându-se de prezenţa d-lui *R. Zaroni, Ministrul* Agr. şi Domeniilor, însoţit de d. C. Rachieru, Secr. gen. M. A. D., Paul Stănescu, Secr. gen. Min. Ed. Naţ. şi d. gen. Gheorghiu, Secr. gen. Min. A. N. şi o selectă asistenţă în frunte cu conducerile Instituţiilor forestiere din Capitală.

Primirea invitaţilor la locul plantaţiei a fost făcută de d. ing. C. Angelescu, Şeful Ocolului Silvic Brăneşti şi de d. ing. N. Codru, Directorul Şcoalei de Brigadieri Silvici din com. Brăneşti, serviciul de ordine şi orientare fiind asigurat de elevii acestei şcoli.

Serbarea a început cu sfeştania dela locul plantaţiei, după care au luat cuvântul d-nii: Secr. gen. C. Rachieru, Secr. gen. P. Stănescu, Secr. gen. Gheorghiu, ing. agr. Teodorescu, insp. gl. C. Cristea, Decan Const. C. Georgescu, seria cuvântărilor încheind-o d. Ministru R. Zaroni, care aprobă propunerea făcută de a numi plantaţia făcută la această ismbolică serbare cu numele Preşedintelui Fr. D. Roosevelt, pentru permanentizarea idealului de pace a marelui dispărut.

Apoi s'a făcut plantarea puieţlior de către toţi participanţii, în frunte cu d. Ministru R. Zaroni.

In continuarea serbării s'a făcut inaugurarea Casei de Odihnă a muncitorilor şi funcţionariolr forestieri, aşezată în pădurea Pusnicul, într'un peisagiu încântător, pe malul lacului Pasărea, în faţa Mânăstirii cu acelaşi nume. După slujba sfinţirii au luat cuvântul d. Al. Bratu, Adm. CAPS, şi d. ing. insp. silvic C. Angelescu, şeful Oc. silvic Brăneşti, realizatorul acestui locaş de recreaţie, d-sa expunând greutăţile întâmpinate în calea acestei realizări şi mulţumind tuturor celor cari şi-au dat contribuţia neprecupeţită în acest scop. D. Ministru R. Zaroni a preţuit apoi în cuvinte calde această iniţiativă adânc umană prin care se asigură muncitorilor cu braţele şi cu creerul refacerea forţelor lor creatoare, îndemnând la continuarea acestor opere în toată ţara.

Serbarea s'a încheiat cu servirea prânzului după care participanţii au făcut plimbări prin parc, cu barca pe lac, vizitarea Mânăstirii, sport, etc.

---

† CORNEL BORDUŞ

Student inginer anul IV al Facultăţii de Silvicultură Politehnica Bucureşti

Mort eroic pe câmpul de luptă dela Oc'ova la 8 Martie 1945 şi înmormântat în cimitirul din com. Dumbrova-Cehoslovacia.

INFORMAȚIUNI

— Prin Decizia Ministerială Jl. nr. 4623 din 31 Mai 1945, s'a prelungit valabilitatea permisului de vânătoare și a permisului de pescuit în apele de munte din anul 1944/945, până la 15 Iunie 1945.

— Prin Decizia Ministerială nr. 998 din 18 Mai 1945, D-l Ing. Inspector Silvic Victor Pașcovici, a fost delegat Inspector de vânătoare, onorific, al județului Câmpulung, în locul D-lui Ing. Gavril Titu, demisionat.

— *Facultatea de Silvicultură caută cărți cu caracter forestier: o colecție cât mai complectă a vechei publicații:* Buletinul Ministerului Agriculturei, Domeniilor, Industriei și Comerțului și o colecție Revista Pădurilor.

Ofertele se vor adresa d-lui Prof. Ilie C. Demetrescu, str. Polizu Nr. 1, București.

— *In cadrul sindicatului M. A.D.* s'a constituit secția sindicală I.C.E.F. cu următorul comitet de conducere: președinte prof. Const. C. Georgescu, vicepreședinte At. Haralamb, secr. gen. E. Vintilă, secr. de șed. V. Porumbescu, casier și delegat cu manifestațiunile culturale Maria Ionescu, delegat cu cantina R. Stefăniță, delegat cu aprovizionarea N. Crânguș, membri în comitet: G. Toma, I. Dumitriu, N. Marisov, V. Hape și Melanica Pop.

— *La Politehnica din București* s'a constituit grupul sindical aparținând Sindicatului Corpului didactic universitar. Președintele comitetului ales este d. prof. Const. C. Georgescu, Decanul Facultății de Silvicultură. Activitatea sindicatului se desfășoară în două secțiuni: Secțiunea economică și secțiunea culturală.

— *Dela A.R.L.U.S.*

In cadrul Soc. A.R.L.U.S. funcționează la secția de științe aplicate o subsecție de Silvicultură la care s'a înscris până în prezent cca. 50 ingineri silvici. Comitetul acestei subsecții are următoarea alcătuire:

Președinte: I. Zeicu.

Vicepreședinți: V. Popovici și Gr. Colpacci.

Secretar general: V. Lisievici.

Secretar: B. Borovschi și I. Păduraru.

Casier: St. Constantinescu.

Din activitatea acestei subsecții menționăm următoarele comunicări și referate ținute în ședințe publice:

— Aspecte forestiere din U.R.S.S., d. V. Lisievici.

— Organizarea sectorului silvic în U.R.S.S., d. Gr. Colpacci.

— Cultura nucului în U.R.S.S., d. Gr. Colpacci.

— Tanantele în U.R.S.S., d V. Lisievici.

— Domeniul forestier al U.R.S.S., d Gr. Colpacci (conferință la Radio).

— Mecanizarea exploatărilor forestiere în U.R.S.S. d. V. Lisievici.

Aceste lucrări se găsesc în arhiva Subsecției A.R.L.U.S. (calea Victoriei 115) unde pot fi consultate.

— *Dela Colegiul Inginerilor.* Noua conducere a Colegiului inginerilor are ca Decan pe d. prof. Profiri iar ca prodecan pe d. prof. Georgescu. Comitetul Secției Silvice a Colegiului are următoarea compunere: Președinte I. Zeicu, membri: C. Belu, Gr. Colpacci, Gh. Pană și I. Popescu.

— *Dela Asoc. Gen. a Inginerilor.* La A.G.I.R. a luat ființă un Cerc de studii tehnico-economice, care cuprinde 7 secții, între cari și o secție de Silvicultură. Colegii noștri mai participă și la lucrările secțiilor Industrie și Căi de Comunicații.

ŞEDINŢELE CONSILIULUI DE ADMINISTRAŢIE

PROCES-VERBAL Nr. 1

Şedinţa din 14 Noemvrie 1944

Prezenţi d-nii: Bozdoc D., Georgescu C. C., Nettea C., Nicolae I., Niculescu Iulian, Pană Gh., Popovici V., Predescu Şt., Rodoteatu Şt. Şi Zeicu I.

Prezidează d. I. Zeicu, vice-preşedinte.

Din ordinea de zi stabilită s'au luat în discuţie şi s'au adus hotărîri în următoarele chestiuni:

1. — Se constitue Biroul Comitetului Provizoriu:
   — vicepreşedinţi: St. Rodoteatu şi I. Zeicu,
   — secretar general: Şt. Predescu,
   — casier: D. Bozdoc,
   — secretari de şedinţă: I. Niculescu şi Gh. Pană.
2. — Se desemnează Comisiile şi se dau următoarele delegaţii:

— Comisia Govora, d-nii: C. Nettea, V. Popovici, V. Dănciulescu şi I. Chirvăsuţă.

— Comisia Carmen Sylva, d-nii. C. Nettea, V. Popovici, Al. Chiriţescu şi E. Mavrodin.

— Comisia Amara, d-nii: C. Nettea, V. Popovici, D. Coban şi I. Vlad.

— Comisia Căminului, d-nii: St. Rodoteatu şi D. Bozdoc.

Pot semna valabil în numele Societăţii unul din cei doi vicepreşedinţi împreună cu secretarul general.

3. — Comitetul hotărăşte să fie invitaţi d-nii membrii ai fostului Comitet pentru a face predarea.

4. — Se alege Comitetul de redacţie al revistei: Redactor şef, d. prof. C. C. Georgescu. Comitetul de redacţie, d-nii: D. Sburlan, Gr. Eliescu, I. Demetrescu, Gh. Ionescu şi Gh. Pană. Redactor responsabil d. A. Haralamb. Conducerea bibliotecii, d-nii: C. C. Georgescu şi I. Demetrescu.

5. — Luând în discuţie chestiuni administrative şi diverse, Comitetul hotărăşte următorul program de realizări:

a. — înfiinţarea unui birou de contencios şi informaţii pentru membrii Societăţii;

b. — legiferarea fondului de aducaţie;

c. — înfiinţarea unui Cerc de Studii cu trei secţiuni: socială-culturală, profesională-tehnică şi economică-administrativă;

d. — tipărirea şi difuzarea desbaterilor Adunării Generale din 12 Noemvrie 1944;

f. — etatizarea Casei de Credit, Economie şi Ajutor a Corpului Silvic (CEACS);

g. — îmbrăţişarea şi sprijinirea revendicărilor profesionale şi materiale ale întregului Corp Silvic, în care scop sunt invitate Asociaţiile respective să apeleze la Soc. „Progresul Silvic" oridecâteori vor socoti necesar.

p. Preşedinte,
ss. *St. Rodoteatu*

Secretar general,
ss. *Şt. Predescu*

MINISTERUL AGRICULTURII ȘI DOMENIILOR

Direcția Silvică

DECZIUNE:

Noi, Ministru Secretar de Stat la Departamentul Agriculturii și Domeniilor;

Asupra raportului Domnului Director al Direcției Silvice;

Având în vedere art. 2 din Codul Silvic;

Având în vedere art. V din Legea modificatoare la Codul Silvic, publicată în Monitorul Oficial No. 131/920;

DECIDEM:

Art. I. — Se aprobă de noi:

a) Amenajamentul comun al pădurilor Iereig, Dumbrava, Silagiu și Varmeș, proprietatea Statului și Iersig-Frăsinet, proprietatea A. S. R. Principesa Elisabeta, situate în județele Timiș și Caraș, în suprafață totală de 4909 ha. 1100 m. p. Regim și tratament codru cu tăeri progresive și revoluția 100 ani. Revizuirea după 10 ani.

b) Amenajamentul pădurilor Lunca-Tânțăreni-Brănești, din județele Dolj, Mehedinți și Gorj, proprietatea Statului formând Seria VI-a din ocolul silvic Filiași, în suprafață de 1104 ha. 2800 m. p. Regim și tratament codru cu tăeri progresive. Revoluția 120 ani. Revizuirea după 10 ani.

c) Amenajamentul pădurii Mulciova, județul Constanța, proprietatea Statului formând Seria I-a din ocolul silvic Cerna-Vodă, în suprafață de 410 ha. 2600 m. p. Regim și tratament crâng cu rezerve. Revoluția 30 ani Revizuirea după 10 ani.

d) Amenajamentul pădurii Cioroiu, județul Constanța, proprietatea Statului formând Seria XI-a din ocolul silvic Cerna-Vodă, în suprafață de 361 ha. 3200 m. p. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția 10 ani. Revizuirea după 10 ani.

e) Amenajamentul pădurii Gorgova, județul Tulcea, proprietatea Statului formând Seria XVIII-a din ocolul silvic Tulcea în suprafață de 88 ha. 7100 m. p. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția 10 ani. Revizuirea după 10 ani.

Dată astăzi 3 Februarie 1945, în Cabinetul nostru.

p. Ministrul Agriculturii și Domeniilor, (ss) *I. C. Nicolae.*
No. 178/945.

---

a) Amenajamentul pădurilor din ocolul silvic Beliu, județul Bihor, proprietatea Statului, în suprafață de 5827 ha. 7400 m. p. tratate în o serie de codru cu tăeri progresive și revoluția 120 ani. Revizuirea după 10 ani.

Dată astăzi 16 Dec. 1944, în Cabinetul nostru.

p. Ministrul Agriculturii și Domeniilor, (ss) *I. C. Nicolae.*
No. 112050/944.

REVISTA PĂDURILOR

PARTEA ȘTIINȚIFICĂ

Redactor-șef: **Prof. C. C. Georgescu**

Redactor responsabil: **Ing. At. Haralamb**

Comitetul de redacție:

Prof. Gr. Eliescu — **Ing. G. I. Ionescu**
Prof. D. Sburlan — **Prof. Ilie C. Demetrescu**
Ing. G. Pană

PARTEA PROFESIONALĂ

Redactor-șef și responsabil:
Prof. C. C. Georgescu

SOCIETATEA «PROGRESUL SILVIC»

Fondată în anul 1886

Persoană morală prin Decretul Regal 1630 din 28 Aprilie 1904

COMITETUL PROVIZORIU
ales de Adunarea Generală din 12.XI.1944

Bozdoc D.
Dăscălescu I.
Dumitrescu Ion
Georgescu C. C.
Nettea C.
Nicolae Ion
Niculescu Iulian
Pană Gh.
Popovici Valer
Predescu Ștef.
Zeicu Ion
Rodoteatu Stere

Cenzori: **Pană Vasile, Sprangatte Șt. și Teodorescu Dem.**

PREȚUL ABONAMENTULUI:

Pe un an pentru instituții	4.000 lei
„ „ „ „ particulari	2.000 „
„ „ „ „ studenți, conductori și brigadieri	1.000 „
Un exemplar	500 „

Manuscrisele nepublicate se înapoiază.

BIBLIOTECA „ASTRA"
SIBIU

EDITURA SOCIETĂȚII „PROGRESUL SILVIC"

Au apărut:

III. Seria C. — Tratate și Manuale.

Prof. V. N. STINGHE:
AMENAJAREA PĂDURILOR
un volum de 255 pagini. Epuizat.

D. A. SBURLAN: **INSTALAȚII DE TRANSPORT PENTRU EXPLOATĂRI FORESTIERE**
Vol. I: **Trasee și terasamente; Șosele forestiere**
320 pag. cu 287 fig. în text (1943). Lei 1.000

Vol. II: **Căi ferate înguste, funiculare**
301 pag. cu 204 fig. (1940). Lei 1.000.

GR. ELIESCU:
PROTECȚIA PĂDURILOR
un volum de 275 pagini. Lei 900.

ILIE C. DEMETRESCU:
TEMEIURI DE ECONOMIE FORESTIERĂ GENERALĂ
un volum de 338 pagini. Lei 1.000.

EM. PROTOPOPESCU-PACHE și C. CHIRIȚĂ
ELEMENTE DE ȘTIINȚA SOLULUI
Vol. I: Formarea solului. Tipuri genetice de soluri
un volum de 360 pagini. Lei 1.000

CERCUL DE STUDII FORESTIERE

1. N. GHELMEZIU:

NOILE UTILIZĂRI ALE LEMNULUI ȘI TEHNICA SILVICĂ
1943; 36 pag.+54 fig.; 300 lei

2. AT. HARALAMB:

PĂDUREA ȘI FENOMENUL TORENȚIAL
1944; 54 pag.; 300 lei.

3. M. ENE:
PĂSĂRILE ÎN PROTECȚIA PĂDURILOR
1944; 24 pag.+10 fig.; 300 lei.

„BUCOVINA" I. E. TOROUȚIU, BUCUREȘTI

I 24965

1945

ANUL 57 Nr. 10—11 OCTOMV. — NOEMV. 1945

REVISTA PADURILOR

BIBLIOTECA CENTRALA UNIVERSITARA SIBIU

EDITURA SOCIETĂȚII „PROGRESUL SILVIC"
BUL. TAKE IONESCU 31 — BUCUREȘTI III.

1990
(97)
- IUL. 2005
IAN. 2014

REVISTA PĂDURILOR

PROPRIETATEA SOCIETĂŢII „PROGRESUL SILVIC"

Redactor responsabil: Ing. AT. HARALAMB

Inscrisă în Registrul de publicaţiuni periodice de pe lângă Tribunalul Ilfov S. I comercială, sub No. 56/938.

Redacţia şi Administraţia: Bulevardul Take Ionescu Nr. 31, — Bucureşti

ANUL 57, No. 10—11 OCTOMBRIE—NOEMBRIE 1945

SUMARUL:

Studii:

Toma, G. T.: Cercetări asupra cubajului exact şi cubajului expeditiv la buşteni — — — — — — — — — — — — — — — — 205

Constantinescu, N. A.: Stejarul pufos în Oltenia — — — — — — 215

Rădulescu, Anton V.: Contribuţie la cunoaşterea florei lemnoase din bazinul superior al Prahovei — — — — — — — — — — — — 225

Lupe, I.: O staţiune de Daphne Blagayana în valea Cheia (Vâlcea) — — 233

Comentarii — Insemnări:

Paşcovschi, S.: In chestiunea uscării stejarului — — — — — — — 238

Zeicu, I.: Factorii de producţie din domeniul forestier — — — — — 245

Breţu, Anton: Să regenerăm pădurile — — — — — — — — — — 249

Vânătoare — Pescuit:

Cotta, V.: Extinderea culturii căpriorului — — — — — — — — — 252

Cronica internă (pag. 257), *Acum 50 ani* (pag. 263), *Cronica cinegetică* (pag. 264), *Jurisprudenţă* (pag. 269), *Cărţi* (pag. 274).

SOMMAIRE

Études:

Recherches sur le cubage exact expéditif des bûches — Toma, G. T.

Le chêne pubescent en Petite Valachie — — — — Constantinescu, N. A.

Contribution sur la connaissance de la flore ligneuse du bassin supérieur de la rivière Prahova — — Rădulescu, Anton V.

Une station de Daphne Blagayana dans la vallée Cheia (dép. Vâlcea) — — — — — — — — — — Lupe, Ion

Commentaires:

Sur l'asséchement du chêne — — — — — — — — Paşcovschi, S.

Les facteurs de production en forêt — — — — — Zeicu, Ion

Il faut régénérer les forêts — — — — — — — — Breţu, Anton

Chasse et Pisciculture:

L'extension de la culture du chevreuil — — — — Cotta, V.

Chronique (intérieure et cynégétique), Il y a 50 ans, Jurisprudence, Livres.

24965

BIBLIOTECA „ASTRA"
SIBIU

REVISTA PĂDURILOR Anul 57. — Nr. 10—11/945

S T U D I I

CERCETĂRI ASUPRA CUBAJULUI EXACT ŞI CUBAJULUI EXPEDITIV LA BUŞTENI

de Ing. Dr. G. T. TOMA

Două sunt problemele pe cari caută să le rezolve lucrarea de faţă:

I. In institutele de cercetări forestiere, cubajul trunchilor de arbori se face de obiceiu după metoda lui Huber, socotind aceşti trunchi secţionaţi din 2 în 2 m, adică după formula: $v = 2. (g_1 + g_2 + ... g_n)$, în care n este numărul bucăţilor de 2 m în cari se închipuie secţionat trunchiul, iar g_1, $g_2 ... g_n$ suprafaţa cercului dela mijlocul acestor bucăţi. Această metodă este cunoscută şi sub numele de „cubaj exact prin metoda secţionării". La mijlocul fiecărei secţiuni de 2 m (adică la distanţa de 1, 3, 5 m.... dela baza trunchiului doborît) se iau câte două diametre, perpendiculare unul pe altul, cu ajutorul unei clupe de precizie, pe care diametrele se citesc în milimetri, făcându-se apoi media între cele două citiri. Cubajul, la birou, se face cu ajutorul unor tabele cari dau suprafaţa cercului în centimetri pătraţi, în funcţie de diametrul exprimat în milimetri.

Metoda, care desigur dă rezultate precise, îşi are inconvenientele ei. Astfel, pe teren, se cere o clupă de mare precizie, având rigla divizată în milimetri, iar la birou se cere muncă multă. De aceea ne-am pus întrebarea, dacă nu cumva se obţine precizie suficientă măsurând diametrele, nu în milimetri, ci numai în centimetri întregi. Aceasta este prima problemă ce ne-am propus să rezolvăm. Ea este de interes ştiinţific şi priveşte simplificarea metodelor de cercetare în institutele forestiere.

II. In practica forestieră, cu prilejul vânzărilor şi cumpărărilor de material doborît, cubajul trunchilor se face de obiceiu după metoda $\gamma . l$, adică măsurând lungimea trunchiului în metri şi diametrul său la mijloc în centimetri şi căutând apoi volumul în obişnuitele tabele de cubaj. Uneori am auzit afirmându-se că această metodă de cubaj dă rezultate mai mari decât realitatea şi deci este în avan-

39839

tajul vânzătorului; alteori am auzit spunându-se dimpotrivă că dă rezultate mai mici; iar alteori am auzit susținându-se că trunchii groși dau rezultate în plus, iar trunchii subțiri în minus. In orice caz, fiind vorba de o metodă expeditivă de cubaj, este normal ca ea să dea naștere la controverse. Noi ne-am propus să cercetăm, cât de exactă este această metodă și dacă diferențele față de volumul exact sunt totdeauna de același sens sau sunt pur și simplu întâmplătoare: când în plus când în minus, indiferent de mărimea trunchiului. Aceasta este cea de a doua problemă studiată. Ea este în primul rând de interes practic.

Materialul folosit în aceste cercetări este alcătuit din 1000 arbori, esență molid, doborîți în anul 1937 cu prilejul exploatărilor efectuate de societatea forestieră „Lomaș" în 4 păduri din Munții Călimani. Acești arbori au diametrul la mijloc cuprins între 8 și 48 cm și lungimea între 10 și 46 m. Datele au fost sistematizate într'un tablou, care în manuscris cuprinde 40 pagini. Pentru exemplificare, dăm în tabela Nr. 1 un extras din acest tablou cuprinzând calculele pentru 25 din cei 1000 arbori.

I.

Volumul v_1, calculat după metoda secționării, diametrele fiind măsurate în milimetri, l-am numit și l-am socotit volumul real al trunchiului. Insumând volumul real al celor 1000 trunchi de molid, se obține: $\Sigma v_1 = 1.180{,}373$ mc.

Volumul v_2, calculat tot după metoda secționării, diametrele fiind măsurate însă în centimetri, l-am numit exact, pentru a-l deosebi de volumul v_3, aproximativ, calculat după metoda expeditivă γ. l. Insumând volumul v_2 al celor 1000 trunchi, se obține: $\Sigma v_2 = 1.186{,}901$ mc.

Diferența între Σv_2 și Σv_1 este $+6{,}528$ mc, ceeace raportat la volumul total real de 1.180,373 mc face $+0{,}55\%$, eroare ce poate fi admisă chiar în lucrările cu caracter științific.

Din punctul de vedere al cercetărilor însă, interesează nu atât această eroare globală, sau medie, cât erorile individuale ale fiecărui trunchiu în parte și mai ales erorile extreme și eroarea cea mai frecventă, pentrucă acestea ne arată la ce precizie ne putem aștepta când, făcând cubajul unui trunchiu sau unui buștean, determinăm, pentru economie de timp pe v_2 în loc de v_1.

O idee generală despre aceasta ne dă tabela Nr. 1, în care diferența d_1, dintre v_2 și v_1, este exprimată pentru fiecare trunchiu în

TABELA Nr. 1

Nr. arb.	Diam. la mijl. cm.	Lung. m.	v_1 dmc	v_2 dmc	v_3 dmc	$d_1=v_2-v_1$ dmc	$d_1=v_2-v_1$ %	$d_2=v_3-v_2$ dmc	$d_2=v_3-v_2$ %	Observațiuni
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11
1	21	30	1094	1096 (1035)	1039	+ 2 (— 59)	+0,2	— 57	— 5,2	v_1 = volumul *real* calculat după metoda secționării, diametrele fiind măsurate în milimetri.
2	15	18	269	271 (235)	318	+ 2 (— 34)	+0,7	+ 47	+17,4	
3	24	30	1375	1365 (1256)	1357	— 10 (—119)	—0,7	— 8	— 5,8	
4	33	34	3043	3046 (2844)	2908	+ 3 (—199)	+0,1	—138	— 4 5	
5	24	30	1300	1294	1357	— 6	—0,5	+ 63	+ 4,9	v_2 = volumul *exact* calculat după metoda secționării, diametrele fiind măsurate în cm.
6	27	34	1945	1960 (1750)	1947	+ 15 (—195)	+0,8	— 13	— 0,7	
7	20	26	855	885 (782)	817	+ 30 (— 73)	+3,5	— 68	— 7,6	
8	22	26	1023	1018	988	— 5	—0,5	— 30	— 3,0	
9	20	30	1010	1011	943	+ 1	+0,1	— 68	— 6,	
10	22	26	951	949	988	— 2	—0,2	+ 39	+ 4,1	
11	24	34	1680	1663 (1582)	1538	— 17 (— 98)	—1,0	—125	— 7,5	
12	29	38	2437	2437 (2321)	2510	0 (—116)	0	+ 73	+ 3,0	v_3 = volumul *aproximativ*, calculat după metoda expeditivă γ. l.
13	32	34	2631	2610	2734	— 21	—0,8	+124	+ 4,8	
14	28	34	2116	2117 (1958)	2094	+ 1 (—158)	+0,1	+ 23	+ 1,4	
15	23	34	1417	1418 (1351)	1413	+ 1 (— 66)	+0,1	— 5	— 0,4	
16	42	38	5354	5399	5265	+ 45	+0,8	—134	— 2,5	Cifrele în paranteză, pentru v_2 și d_1, reprezintă valori calculate cu diametrele (multiplu de 5 mm) rotunjite în minus (ex. 195 mm=19 cm).
17	30	38	2552	2567 (2359)	2686	+ 15 (—193)	+0,6	+119	+ 4,6	
18	29	34	2359	2349 (2294)	2246	— 10 (— 65)	—0,4	—103	— 4,4	
19	25	34	1579	1565 (1561)	1699	— 14 (— 18)	—0,9	+134	+ 8,6	
20	35	38	3943	3969 (3930)	3656	+ 26 (— 13)	+0,7	—313	— 7,9	
21	29	38	2766	2774 (2754)	2510	+ 8 (— 12)	+0,3	—264	— 9,5	
22	24	34	1716	1681 (1629)	1538	— 35 (— 87)	—2,0	— 43	— 2,6	
23	31	38	3133	3122	2668	— 11	—0,4	—254	— 8,1	
24	26	30	1523	1540 (1252)	1593	+ 17 (—271)	+1,1	+ 53	+ 3,4	
25	23	34	1529	1531	1413	+ 2	+0,1	—118	— 7,7	
			49600	49637 (47827)		+ 37 (—1773)	+0,07 (—3,57)			

parte atât în valoare absolută (deciemtri cubi) cât şi în valoare relativă (procente).

Examinând această diferenţă la toţi cei 1000 arbori cercetaţi, se constată că ea atinge cele mai mari valori absolute la câţiva arbori de dimensiuni mai mari. Eroarea extremă pozitivă este de +91 dmc (+3,6%) şi o găsim la un trunchiu lung de 30 m, gros la mijloc de 32 cm şi având volumul v_1 de 2562 dmc. Eroarea extremă negativă de —45 dmc (—1,8%) o găsim la un arbore de aceleaşi dimensiuni (lungimea 30 m, grosimea 32 cm, volumul 2552 dmc).

Măsura erorii este exprimată însă mult mai eloquent de valoarea ei relativă, calculată în procente. Este de remarcat că erorile relative extreme, spre deosebire de cele absolute, se întâlnesc de obiceiu la arbori de dimensiuni mai mici. Lucrul acesta este explicabil. Intr'adevăr eroarea exprimată în valoare relativă nu este altceva decât raportul dintre eroarea absolută şi volum înmulţit cu 100, adică $\frac{e}{v}$. 100. Intrucât volumul apare la numitor, se înţelege că pentru aceeaşi valoare a lui **e** raportul devine cu atât mai mare cu cât **v** este mai mic. Astfel extrema pozitivă, de 8,6% (+70 dmc) o găsim la un trunchiu lung de 26 m şi gros de 20 cm, iar extrema negativă, de —9,7% (—21 dmc) o găsim la unul de 18 m lungime şi numai 11 cm grosime.

In ce priveşte frecvenţa erorilor, ea este redată de tabela Nr. 2. Din această tabelă se vede că la 50 din cei 1000 arbori eroarea

TABELA Nr. 2

Clasa / Semne	0	0,1—1,0%	1,1—2,0%	2,1—3,0%	3,1—5,0%	Peste 5 %	Total
Plus	—	432	183	55	29	10	709
Minus	—	183	39	11	6	2	241
Zero	50	—	—	-	—	—	50

Total general 1000

a fost nulă (adică v_2 a fost egal cu v_1), în 709 cazuri eroarea a fost pozitivă (v_2 mai mare decât v_1) şi numai în 241 cazuri ea a fost negativă (v_2 mai mic decât v_1).

Faptul că imensa majoritate a erorilor (71%) sunt pozitive ne-a sugerat întrebarea, dacă nu cumva acest lucru provine din imperfecta rotunjire a diametrelor. Intr'adevăr cu prilejul rotunjirii acestora din milimetri în centimetri întregi, jumătatea centimetrului (5 mm) a fost totdeauna socotită centimetru întreg (exemple: 194 mm=19 cm, *195 mm=20 cm*, 196 mm=20 cm). Pentru a vedea dacă rotunjirea justă a jumătăţii de centimetru este în plus sau în minus, am cercetat acest lucru mai îndeaproape la cei 25 arbori din tabela Nr. 1. In coloanele Nr. 5 şi Nr. 7 sunt redate în paranteză rezultatele calculelor cu ipoteza rotunjirii în minus a diametrelor exprimate în numere terminate cu 5 (mm). Mai întâiu se observă că numai 17 din cei 25 de trunchi au prezentat acest caz, (având 1—3 diametre multiplu de 5), restul de 8 arbori neavând niciunul din diametre în situaţia de dubiu la rotunjire. Din însumarea cifrelor din caloanele 4. 5 şi 7 şi din compararea rezultatelor, se vede că Σv_2 calculat cu obişnuita rotunjire în plus a jumătăţii de centimetru diferă faţă de volumul real Σv_1 numai cu +0,07%, pe când Σv_2 calculat cu rotunjirea respectivă în minus diferă cu —3,57%. Examinând apoi individual diferenţele (d_1) dintre v_2 şi v_1 (coloana a 7-a), se constată următoarele:

a) De unde în primul caz din cele 25 diferenţe, 14 sunt pozitive, 10 negative şi una zero; în cazul al doilea 22 (douăzecişidouă) diferenţe sunt negative şi numai 3 pozitive.

b) In valoare absolută (indiferent de semn), diferenţele calculate pentru cazul al doilea sunt aproape toate *mai mari* decât cele calculate pentru primul caz. Nu face excepţie decât un singur arbore (Nr. 20).

Din toate acestea rezultă în mod neîndoielnic că rotunjirea justă a jumătăţii de centimetru este *în plus*, iar nu în minus. Prin urmare faptul, că 71% din erori (v_1—v_2) sunt pozitive, nu poate fi pus pe socoteala rotunjirii defectuoase a diametrelor.

In tabela Nr. 2 erorile au fost grupate nu numai după semne, dar şi după mărime. Din ea se vede că din cele 1000 de diferenţe calculate, numai 12 (10+2), depăşesc valoarea de 5%; 101 sunt de 2—5%; 222 sunt de 1—2%, iar 615 sunt mai mici de 1% (restul de 50 fiind egale cu zero). Reţinem prin urmare că 5% din diferenţe sunt zero, iar 61,5% sunt sub un procent. Aşa dar la 2/3 din toate cazurile cercetate eroarea a fost cuprinsă între zero şi 1%.

După cum am amintit şi în altă parte (vorbind despre erorile extreme), cele mai mari diferenţe procentuale le găsim la trunchii de dimensiuni mici, iar pe cele mai mici la trunchii de dimensiuni mari. Lucrul se vede clar în diagrama din fig. 1 şi în tabela Nr. 3, în care se arată erorile procentuale medii pentru diferitele clase de diametre (este vorba de diametrele la mijlocul trunchiului). Cifrele din paranteză arată numărul exemplarelor din clasele respective. Se vede că:

— în toate clasele de diametre, erorile negative sunt mai mici decât cele pozitive;

— erorile (atât cele pozitive cât şi cele negative) sunt cu atât mai mici cu cât diametrul trunchiului este mai mare;

TABELA Nr. 3

Diam. la mijloc cm	Până la 10	11—15	16—20	21—25	26—30	31—35	36—40	Peste 40
Plus	5,0 (10)	1,8 (119)	1,3 (202)	0,9 (197)	0,7 (120)	0,6 (42)	0,5 (14)	0,5 (7)
Zero	(1)	(14)	(13)	(7)	(8)	(4)	(2)	(1)
Minus	2,6 (3)	1,5 (48)	0,9 (64)	0,6 (63)	0,4 (32)	0,4 (22)	0,3 (6)	0,1 (1)

— cele 50 de diferenţe nule sunt răspândite pe toate clasele de diametre, cele mai numeroase fiind în acele clase în cari şi numărul exemplarelor este mai mare (11—15 cm şi 16—20 cm).

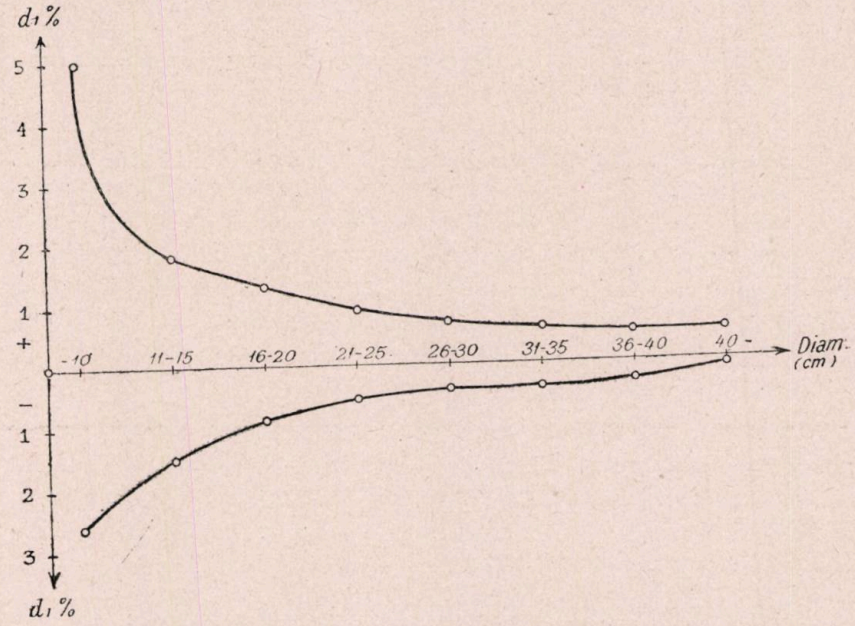

Fig. 1. — Variaţia erorii relative medii ($d_1\%$) cu grosimea trunchiului.

II.

Problema care interesează practica în materie de erori cu prilejul cubajului trunchilor de arbori doborîţi, este mai ales cunoaşte-

rea preciziei procedeului expeditiv al lui Huber, cunoscut sub numele de γ. l, care constă în aflarea volumului (v_3) cu ajutorul lungimii şi a diametrului la mijloc. Ca termen de comparaţie în această cercetare am luat volumul exact (v_2), calculat după metoda secţionării, diametrele fiind măsurate în centimetri.

Insumând volumul v_3 al celor 1000 trunchi de molid, se obţine $\Sigma v_3 = 1.143.599$ dmc. Scăzând aceasta din volumul exact $\Sigma' v_2$ (=1.186.901 dmc), se obţine diferenţa de —43.302 dmc, care reprezintă o eroare globală de —3,65%. In cazul unei transacţii, cel care ar ieşit păgubit ar fi vânzătorul.

TABELA Nr. 4

Clasa / Semne	0	0,1—5,0 %	5,1—10,0 %	10,1—15,0 %	15,1—20,0 %	20,1—25,0 %	Peste 25%	Total
Plus		216	107	20	7	1	—	351
Minus		279	202	90	40	23	3	637
Zero	12							12

Total general 1000

Cercetate individual (tabela Nr. 1), diferenţele (d_2) dintre v_3 şi v_2 prezintă valori foarte diferite atât în cifre absolute (dmc) cât şi în procente. Diferenţa extremă absolută pozitivă este de +529 dmc (+7,5%) şi o găsim la un trunchiu gros de 48 cm, lung de 42 m şi

TABELA Nr. 5

Diam. la mijloc cm	Până la 10	11—15	16—20	21—25	26—30	31—35	36—40	Peste 40
Plus	2,3 (1)	5,4 (69)	4,9 (98)	4,7 (106)	4,7 (45)	4,6 (19)	4,7 (4)	3.4 (6)
Zero	—	(4)	(6)	—	(2)	—	—	—
Minus	10,7 (13)	6,7 (103)	7,1 (175)	7,3 (161)	7,8 (113)	7,2 (49)	6,1 (18)	5,7 (3)

având volumul 7.071 dmc; iar extrema negativă este de —809 dmc (—16,6%), la un trunchiu de 39 cm grosime, 34 m lungime, cu volumul de 4.871 dmc. Deci ambele extreme absolute se găsesc la arbori de dimensiuni mari, cum este și normal. Extremele relative, dimpotrivă, se află la arbori de dimensiuni mici. Astfel eroarea extremă relativă pozitivă, de +24,6%, se găsește la un trunchiu gros de 23 cm, lung de 14 m, cu volumul (v_2) de 465 dmc, iar cea negativă, de —26,4%, la unul cu diametrul de 21 cm, lungimea de 18 m și volumul de 846 dmc.

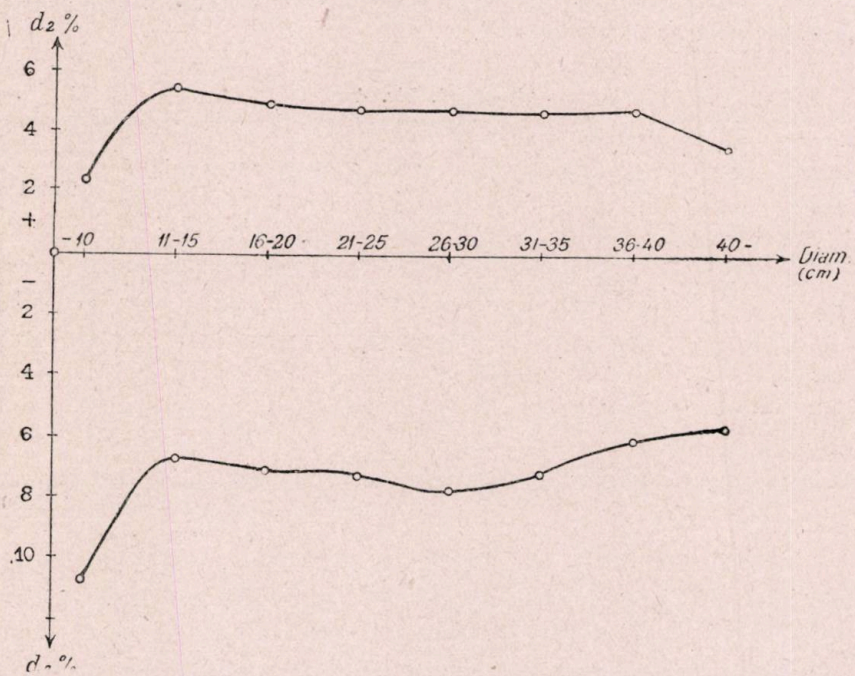

Fig. 2. — Variația erorii relative medii (d_2%) cu grosimea trunchiului.

Frecvența erorilor este dată de tabela Nr. 4. Din această tabelă se vede că numai la 12 din cei 1000 de arbori diferența dintre v_3 și v_2 este nulă, în 351 cazuri eroarea sete pozitivă, iar în 637 cazuri negativă. Așa dar 64% din erori sunt negative.

Grupând acum erorile relative numai după mărime, indiferent de semnul lor, constatăm, din aceeași tabelă, că 495 de erori (216+279) sunt cuprinse între 0,1% și 5%, 309 sunt de 5,1—10%, 181 sunt de 10,1—25%, iar 3 depășesc 25%. Reținem că majoritatea erorilor (12+216+279=507=51%) sunt cuprinse între zero și 5%.

Pentru a se urmări cum variază eroarea medie cu grosimea

trunchiului, s'a alcătuit tabela Nr. 5 şi s'a întocmit diagrama din fig. 2, din cari se deduc următoarele:

a) In şapte din cele opt clase de diametre, erorile negative sunt mai numeroase decât cele pozitive (după cum arată cifrele din paranteză, cari indică numărul exemplarelor din cari s'au calculat erorile medii).

b) In toate clasele de diametre, erorile negative sunt mai mari decât cele pozitive.

c) Eroarea medie negativă cea mai mare (—10,7%) o găsim în clasa arborilor celor mai subţiri (sub 10 cm), iar pe cea mai mică (—5,7%) în clasa arborilor celor mai groşi (peste 40 cm).

Regula aceasta se verifică şi la eroarea medie pozitivă, dacă facem însă abstracţie de valoarea de +2,3% din prima clasă, care de fapt nu este o eroare medie, ci una unitară, fiind dedusă dintr'un singur exemplar. In rest, eroarea cea mai mare (+5,4) o găsim în clasa arborilor subţiri (11—15 cm), iar pe cea mai mică (+3,4%) în clasa arborilor celor mai groşi (peste 40 cm).

d) Cele 12 diferenţe nule, dintre cari 4 se află în clasa de diametre 11—15 cm, 6 în clasa 16—20 cm şi 2 în clasa 26—30 cm, trebuesc socotite întâmplătoare. Probabilitatea erorii nule nu este decât $\frac{12}{1000}$, adică abia 1,2%.

Concluzii.

I. Relativ la simplificarea cubajelor de precizie prin măsurarea diametrelor în centimetri întregi, în loc de milimetri, şi prin determinarea volumului corespunzător v_2 în locul volumului real v_1, cercetarea de faţă, extinsă la 1000 trunchi de molid, stabileşte că, cu o probabilitate de 66,5%, eroarea ce se face nu depăşeşte un procent.

Probabilitatea ca eroarea să fie pozitivă este de 71%
„ „ „ „ „ negativă „ „ 24%
„ „ „ „ „ nulă „ „ 5%

Erorile absolute cele mai mari le au trunchii de dimensiuni mari. Dimpotrivă, erorile procentuale cele mai mari le au trunchii de dimensiuni mici.

II. Relativ la precizia cubajului trunchilor prin procedeul expeditiv $\gamma . l$, s'a stabilit că faţă de volumul exact (Σv_2), de 1.186,901 mc, al celor 1000 trunchi, volumul aproximativ (Σv_3) diferă cu —3,65%.

Considerate individual (dela arbore la arbore), erorile sunt în majoritate (64%) negative, indiferent de dimensiunile trunchilor.

Deşi în mod excepţional eroarea poate să atingă şi chiar să depăşească 25%, totuşi probabilitatea cea mai mare (51%) o au erorile ce nu depăşesc 5 procente.

Dar trebue reţinut că şi probabilitatea erorilor mai mari de 5 procente este mare (49%).

Recherches sur le cubage exact et sur le cubage expéditif des bûches.

Dans la présente étude, l'auteur, en utilisant comme matériel de recherche les mesurages faits sur 1000 tiges d'épicéa (de 8—48 cm diamètre moyen et de 10—46 m longueur), abattues dans les Montagnes Călimani, étudie la précision des cubages par la méthode de Huber.

I. Le premier priblème qu'il se pose est d'établir si, à propos du cubage de précision par la méthode du sectionnement (qui suppose le tronc sectionné en morceaux de 2 m de longueur), effectué par les instituts de recherches forestières, les diamètres ne pouvaient pas être mesurés en centimètres entiers, et non pas en millimètres comme on a l'habitude à présent.

A la suite des recherches faites, il en résulte qu'avec une probabilité de 66,5%, l'erreur individuelle qu'on commet en ce cas ne dépasse pas la valeur de 1%.

La probabilité afin que l'erreur soit positive est de 71%.

La probabilité afin que l'erreur soit négative est de 24%.

La probabilité afin que l'erreur soit nulle est de 5%.

Les plus grandes erreurs absolues se trouvent chez les troncs de grandes dimensions. Au contraire, les erreurs relatives (exprimées en pourcents) les plus grandes se trouvent chez les troncs de petites dimensions.

II. Le second problème etudié est la détermination de la précision du cubage expéditif par la méthode $\gamma \cdot l$ (longueur multipliée par la surface du cercle de la moitié de la longueur du tronc), comparée au cubage exact par la méthode du sectionnement (les diamètres étant mésurés en centimètres).

On a établi qu'en rapport au volume exact, de 1.186,901 mc des 1000 troncs, le volume approximatif, déterminé par la méthode $\gamma \cdot l$, diffère de —3,65%.

Considerées individuellement, les erreurs sont en majorité (64%) négatives, indépendamment des dimensions des troncs.

Quoiqu' exceptinellement, l'erreur puisse atteindre et même dépasser 25%, cependant les erreurs qui ne dépassent pas 5 pourcents ont la plus grande probabilité (51%).

Mais il faut remarquer qu'aussi est grande (49%) la probabilité des erreurs supérieures au taux de 5%.

STEJARUL PUFOS IN OLTENIA

de Ing. N. A. CONSTANTINESCU

Stejarul pufos (Quercus pubescens Wild, syn. Quercus lanuginosa Lam) este stejarul cel mai puțin studiat dintre toate speciile genului Quercus ce cresc în țara noastră.

El n'a fost cercetat, deoarece a fost considerat de minimă importanță pentru economia forestieră: „are o creștere foarte înceată și nu atinge dimensiuni mari, are în general aspect de arbust. Trunchiul are crăci chiar dela bază, deaceea i se zice tufă râioasă" [1]).

Acesta fiind aspectul sub care a fost cunoscut de silvicultura românească, era normal să i se dea o atențiune cu totul secundară de silvicultorii români.

S'a protestat însă [2]) atât contra atmosferii care pe nedrept i s'a creat în țara noastră, cât și contra numelui de tufă râioasă ce i s'a dat în literatura silvică, propunându-se ca nume demn pentru el, numele de stejar pufos. Numele propus a și rămas definitiv în literatura noastră de specialitate.

In rândurile ce urmează, voi arăta răspândirea acestui stejar în Oltenia, asociațiile ce formează aici și importanța lui pentru silvicultura românească.

Stejarul pufos ocupă în Oltenia o fășie care, în linii generale, se încadrează în zona antestepei calde sau a stepei cu păduri [3]). Atât limita nordică, cât și cea sudică ale acestei fâșii sunt foarte neregulate, înaintarea sau retragerea stejarului pufos, ca a tuturor esențelor forestiere, fiind în funcție de numeroși factori staționali locali.

Limita nordică a acestei fășii pornește din pădurea Vrancea (Ocolul silvic Vânju-Mare), și, înconjurând depresiunea Vânju-Mare prin partea sa de Sud, se îndreaptă spre Est, trecând prin Nordul pădurii Punghina, pe care o cuprinde în întregime; continuă aceeași direcție pela Sudul pădurilor Poiana-Plenița și Fântânele (Ocolul Perișor); de unde coboară spre Sud-Est la pădurea Radovan, trece pela Nordul pădurilor Lipovul de Sus și Malaica, se îndreaptă apoi din nou spre Est, pela Sudul comunei Segarcea-Dolj, orientare pe care o păstrează până în lunca Oltului, unde ajunge trecând pela Sud de Caracal.

---

1) N. Gh. Popovici: Curs de Silvicultură.

2) Iuliu Moldovan: Viața Forestieră. 1934.

3) Petre Enculescu: Zonele de Vegetație lemnoasă în România. Memoriile Instit. Geologic al Rom. București I/1924.

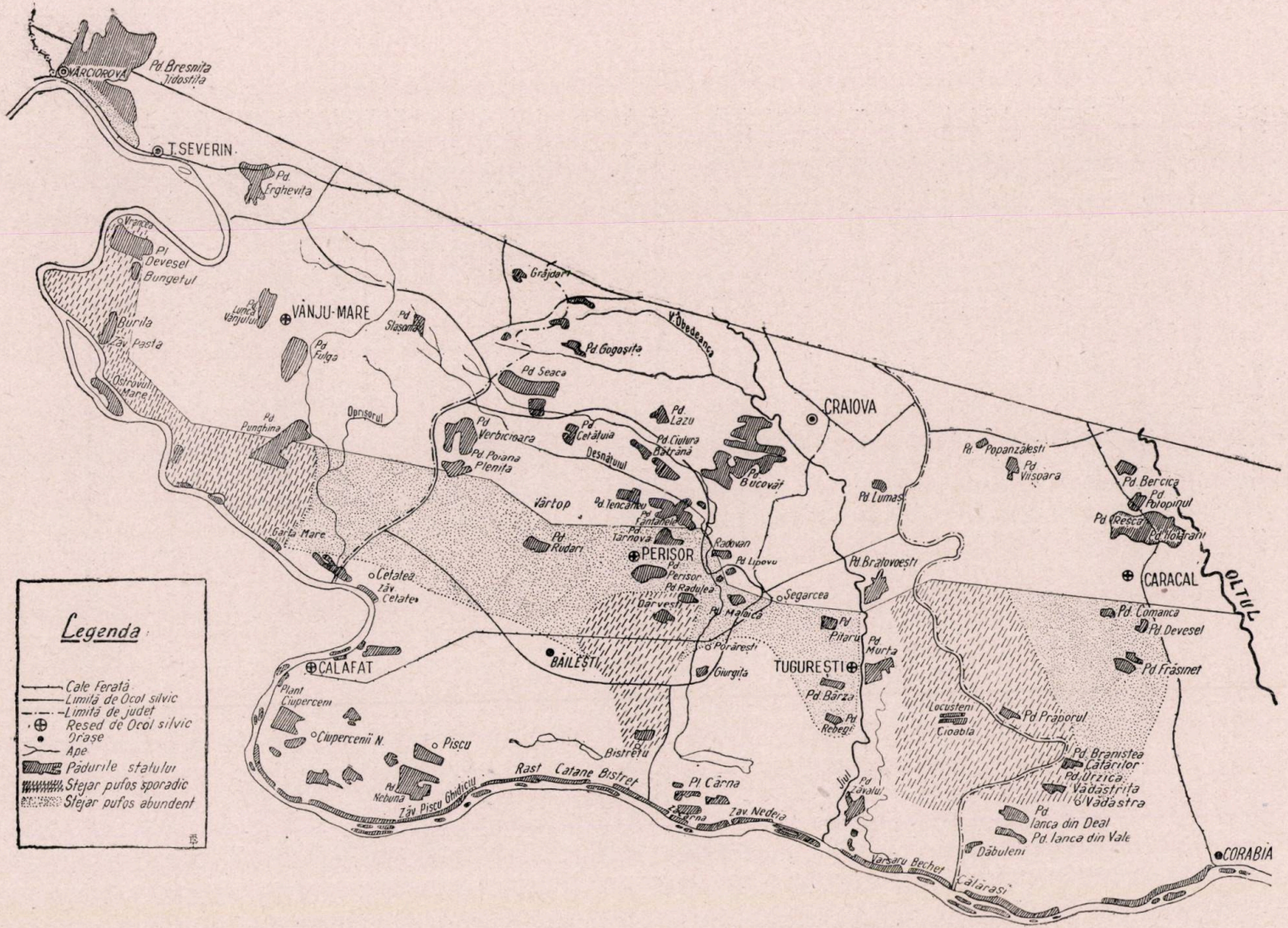

VÂRCIOROVA
Pd. Bresnița
Jidostița
T. SEVERIN
Pd. Erghevița
Vrancea
Pl. Devesel
Bungetul
Burila
Zăv. Pasta
Ostrovul Mare
Pd. Lunca Vânjului
VÂNJU-MARE
Pd. Slașonia
Pd. Fulga
Oprișorul
Pd. Punghina
Grăjdari
V. Obedeanca
Pd. Gogoșița
Pd. Seaca
Pd. Lazu
Pd. Verbicioara
Pd. Cetățuia
Pd. Ciulura Bătrână
Pd. Poiana Plenița
Desnățuiul
Pd. Bucovăț
CRAIOVA
Pd. Popanzălești
Pd. Viișoara
Pd. Bercica
Pd. Potopinul
Pd. Resca
Pd. Holărani
Pd. Lumaș
Vârtop
Pd. Tencăneu
Pd. Fântânele
Pd. Târnova
Pd. Rudari
PERIȘOR
Radovan
Pd. Lipovu
Pd. Perișor
Pd. Radulea
Dârvești
Pd. Malaica
Segarcea
Pd. Bratovoești
CARACAL
OLTUL
Pd. Comanca
Pd. Devesel
Pd. Frăsinet
Garta Mare
Cetatea
Zăv. Cetate
Pd. Pitaru
Pd. Murta
Porărești
Giurgița
TUGUREȘTI
Pd. Bârza
Pd. Rebegi
BĂILEȘTI
CALAFAT
Plant Ciuperceni
Ciupercenii N.
Piscu
Pd. Nebuna
Zăv. Piscu Ghidiciu
Rast Catane Bistret
Bistrețu
Pl. Cârna
Zăv. Nedeia
Jiul
Pd. Zăvalul
Locusteni
Cioabla
Pd. Praporul
Pd. Branistea Cătărilor
Pd. Urzica
Vădăstrița
Vădăstra
Pd. Ianca din Deal
Pd. Ianca din Vale
Dăbuleni
Varsaru Bechet
Călărași
CORABIA
Legenda
Cale Ferată
Limită de Ocol silvic
Limită de județ
Resed de Ocol silvic
Orașe
Ape
Pădurile statului
Stejar pufos sporadic
Stejar pufos abundent

Limita sudică a acestei fâşii este şi mai neregulată. Dela pădurea Vrancea până la Est de Gârla Mare-Mehedinţi, ea este formată chiar de Dunăre. In această regiune găsim stejar pufos şi în ostroave, Ostrovul Mare (Ocolul Vânju Mare), unde este diseminat în arboretele de stejar brumăriu. Dela Gârla-Mare până în lunca Oltului, zona ocupată de stejarul pufos este limitată de spaţiile ocupate de stepă. Excepţie face porţiunea cuprinsă între Perişor şi Giurgiţa, unde această zonă este limitată de terasa Băileşti, care este ocupată, sau, mai potrivit spus, a fost ocupată de stejarul brumăriu. Acum aproape totalitatea arboretelor de aici au fost defrişate.

Zona delimitată mai sus este întreruptă numai de lunca Jiului, care, ca şi cea a Oltului, este ocupată de păduri de şleau de luncă şi zăvoaie de salcie, plop şi anin.

In afara limitelor acestei zone, stejarul pufos se mai găseşte în Oltenia pe versanţii sudici ai dealurilor ce formează malul stâng al Dunării, dela Vârciorova până aproape de T. Severin.

Asemenea, îl mai găsim în regiunea Tismana în dreapta apei Tismana, pe dealul Cioclovina, la 960 m altitudine, şi pe dealul din stânga acestei ape la punctul numit „La Scumpie" la 430 m altitudine. In aceste puncte este însă în afara zonei sale de vegetaţie, prezenţa lui aici datorindu-se unor factori staţionali locali excepţionali.

In zona stabilită mai sus, stejarul pufos nu este uniform răspândit. Regiunea cu cea mai mare densitate a lui este terasa din dreapta Jiului.

Aci găsim pădurile Rebegi şi Bârza, în care, pe marea majoritate a suprafeţei, arboretul principal este format din stejar pufos pur. In pădurea Rebegi numai pe o uşoară depresiune găsim câteva exemplare de stejar brumăriu, iar în pădurea Bârza, rari exemplare de cer.

In afară de această regiune, mai găsim arborete de stejar pufos aproape pur în partea de Est a terasei dintre Jiu şi Olt, la Sud de Caracal, în pădurea Devesel, proprietatea Fundaţiei Ion C. Mihail.

In restul zonei, stejarul pufos intră în compoziţia arboretelor în procente diferite, după cum îi permite elementele staţionale şi, în special, natura solului, după cum vom vedea mai departe.

Astfel, pornind dela Olt spre Vest, pe măsură ce ne depărtăm de pădurea Devesel, stejarul pufos formează amestec cu stejarul brumăriu în pădurile: Comanca, Frăsinet şi Urzica Vădăstriţa. In aceste păduri, procentul stejarului pufos scade dela Est spre Vest, până ce

în pădurea Braniștea Catârilor rămâne numai sub formă de rari exemplare, răspândite în arboretele de stejar brumăriu [4]).

Pe terasa din dreapta Jiului, la Vest de pădurile Rebegi și Bârza, în arboretele de stejar pufos apare din nou stejarul brumăriu, al cărui procent se mărește pe măsură ce ne depărtăm de Jiu, ajungând pe terasa Bănești și în pădurile Punghina și Burila să formeze majoritatea arboretelor.

Mergând dela Sud spre Nord, în zona precizată, în arboretele de stejar pufos pur, sau în amestecul cu stejar brumăriu, apare mai

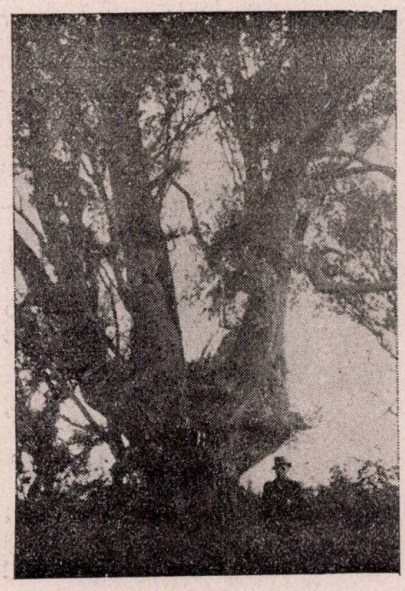

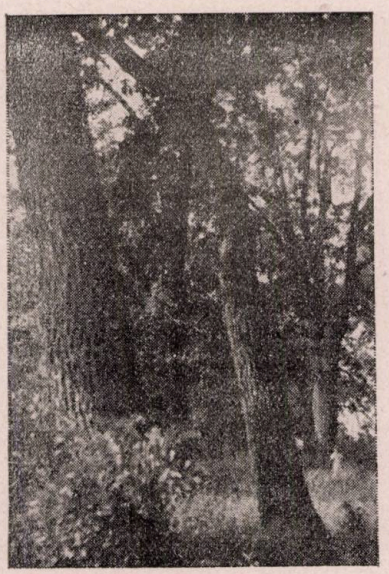

Fig. 1. — Pădurea Burila din ocolul silvic Vânjul-Mare. Stejar pufos de 1,25 m diam. la 1,30 m dela sol și 25 m înălțime.

Fig. 2. — Pădurea Rebegi din ocolul silvic Țugurești. Exemplare de stejar pufos cu diam. de 0,60 m măsurate la 1,30 m dela sol și înălțimi de 18 m, la vârsta de 120—130 ani.

întâiu cerul, care își mărește procentul pe măsură ce înaităm spre Nord și apoi gârnița, în partea nordică a acestei zone. Limita sudică a cerului este mai coborîtă în partea vestică a Olteniei, unde aproape că nu găsim pădure fără cer, de cât în partea estică, unde, din cauza accentuării climatului de stepă, această limită se retrage mai spre Nord. Astfel, el lipsește complect din pădurile: Rebegi, Urzica Vădăstrița, Braniștea Catârilor, Praporul, Frăsinet, Devesel și Comanca.

4) N. Constantinescu: Răspândirea stejarului brumăriu în Oltenia. Rev. Pădurilor LVI/1944.

Răspândirea neuniformă a stejarului pufos în această regiune se datorește variației diferiților factori staționali.

In zona fixată în limitele de mai sus, temperatura medie anuală este de 11°, cea maximă de 41,5°, iar cea minimă —27°, deci o amplitudine de 68,5°.

Vânturile dominante sunt cele de Sud-Vest și Nord-Est; primele având o frecvență mai mare decât cele din urmă.

Media anuală a precipitațiunilor atmosferice este cuprinsă între 450—500 mm. In lunile de vară cad 140 mm; deci mai puțin decât cantitatea considerată ca minimă pentru instalarea pădurii [5]).

Analize mecanice de sol.

Numărul profilului și locul	Numărul probei	Adâncimea	Nisip mare	Nisip fin	Pulberi	Argilă	Humus	CO_3Ca	Total
			%	%	%	%	%	%	%
72 Pădurea Perișor	136	0 — 20	7,5	34,9	19,0	32,1	5.5	0,1	99,1
	137	55— 65	6,8	36,1	19,8	34,5	1,8	0,1	99,7
	138	95—105	5,8	38,4	22,9	30,4	1,0	0,1	98,6
	139	140—150	5,7	31,7	16,7	26,5	0,7	17,8	99,1
85 Pădurea Târnava	181	0— 20	4,1	34,0	23,4	32,3	5,9	—	99,7
	182	55— 65	3.3	29,1	22,1	42,9	1,8	—	99,2
	183	100—110	3,8	31,6	24,2	38,6	1,0	—	99,2
	184	145—155	2,8	27,6	17,9	32,2	0,8	19,0	100,2
87 Pădurea Fântânele	192	0— 20	5,1	32,6	23,9	32,5	5,3	—	99,4
	193	60— 70	3,2	26,2	21,0	47,6	1,4	—	99,4
	194	105—115	3,1	27,0	24,0	44,0	1.0	—	99,9
	195	170—180	3,2	26,5	18,7	41,5	1.0	8,0	98,9

După datele stațiunii meteorologice din Craiova, deci o stațiune situată într'o regiune cu o altitudine mai mare și deci mai umedă, decât regiunea ce ne preocupă, umiditatea atmosferică este de 68,1%.

Indicele de ariditate este mic, nu atât datorită lipsei de precipitațiuni atmosferice, cât mai ales tempeaturei ridicate. El este 23,5 la Segarcea, 25,6 la Rast, iar în luna August coboară până la 11,5 la Vârtop.

Aceste elemente staționale variază în limite relativ reduse în cuprinsul regiunei precizate, ele accentuându-și caracterul stepic pe

5) M. Popovăț: Degradation des Sols de Steppe. An. Inst. Geologic al Rom. București XVIII/1933.

măsură ce înaintăm către colţul de Sud-Est al Olteniei, unde găsim în regiunea Vadastra şi şesul Oltului, regiuni de stepă [6]).

Elementul staţional, care variază mai mult în această zonă, este solul.

In pădurea Rebegi, solul este un cernoziom foarte slab degradat, format pe leoss lehmo-nisipos, moderat bogat în humus, cu structura glomerulară tipică de cernoziom, de culoare brună cu nuanţă cenuşie.

In pădurea Perişor solul este un cernoziom degradat [7]), format pe lehm amestecat cu pulberi de origină eoliană, iar în pădurea Târnava avem un sol brun-roşcat de pădure format tot pe lehm, dar în care pulberii de origină eoliană sunt în cantitate mai mică.

Dăm mai sus câteva din rezultatele obţinute prin analizele mecanice făcute [8]) în probele de sol luate din profilele săpate în pădurile Perişor, Târnava şi Fântânele.

Din aceste date rezultă că stejarul pufos ocupă în Oltenia o zonă unde elementele staţionale sunt puţin prielnice vegetaţiei lemnoase, el fiind pionul cel mai avansat al pădurii către stepă. Cele mai puţin prielnice elemente staţionale le găsim în partea de Sud-Est a Olteniei, ele ameliorându-se pe măsura ce urcăm în altitudine către Nord şi Vest.

In funcţie de aceste elemente, stejarul pufos formează, în zona ce ne preocupă, diferite tipuri de pădure.

I. In partea de Sud-Est a acestei zone, în regiunea cea mai avansată către stepă, pe cernoziom în stare incipientă de degradare avem, în etajul dominant, stejerete pure — Quercetum pubescentis — tip de pădure din care sunt formate pădurile Rebegi, Devesel şi Bârza.

In subetaj, în porţiunile mai ferite de păşunat, găsim: Ulmus procera, Crataegus monogyna, Evonymus bulgaricum, Rhamnus cathartica, Ligustrum vulgare, Sorbus lanuginosa, Prunus fruticosa, Cytisus Heuffelii, Cytisus hirsutus, Rosa canina [9]).

In uşoarele depresiuni din interiorul teritoriului ocupat de acest tip de pădure, unde solul este mai afânat datorită levigării particulelor mai fine în adâncime, cât şi aluviunilor aduse din regiunile înconjurătoare, s'au instalat puţine exemplare de stejar brumăriu.

---

6) P. Enculescu: op. cit.

7) M. Popovăţ: op. cit.

8) Kaminski — citat după Mircea Popăvăţ.

9) Prof. C. C. Georgescu şi Ing. N. Constantinescu: Tipurile naturale de pădure din regiunile şesurilor joase şi înalte ale Olteniei. Manuscript.

Acest timp de pădure se găsește 60—70 m altitudine.

II. Pe măsură ce urcăm în altitudine, înaintând spre Nord, tipul de pădure se schimbă, intrând în compoziția sa și cerul. Avem deci stejar pufos cu cer — Quercetum pubescentis cerris. Acest tip de pădure îl găsim în pădurile: Pitarul, Malaica, Lipovul de Sus, Perișor, Târnava, Rudari și Poiana-Plenița.

In acest tip de pădure, pe lângă cele două specii principale (stejar pufos 60—70% și cer 30—40%), în subetaj se mai găsesc: Cornus mas, Ligustrum vulgare, Crataegus monogyna, Euonymus bulgarica, Prunus dasyphylla, Rhamnus catharica, precum și plantele erbacee: Lithospermum purpureo-coeruleum, Dactylis glomerata, Muscari comosum, Ornithogalum umbellatum, Chrysanthemum corymbosum, Calamagrostis epigeios, Geum urbanum, Glechoma hederacea, Poa angustifolia, Filipendula hexapetala, Galium verrum, Cytisus hirsutus, Lathyrus venetus [10]).

Solul e cernoziom degradat până la brun-roșcat de pădure (pădurea Târnava), format pe lehm în amestec cu pulberi. La Nordul acestei păduri unde, după cum am văzut se mărește argilozitatea solului, stejarul pufos dispare complect depe platou, rămânând localizat numai pe versanții cu expoziție sudică, în mici grupe sau indivizi izolați (pădurea Fântânele). Aici găsim arborete de gârniță cu cer. Intre acestea și tipul precedent este o zonă de tranziție, formată din cer, stejar pufos și gârniță (Nordul pădurei Târnava și Nordul pădurei Punghina).

III. La Est de Jiu, pe o regiune de formă triunghiulară, cu vârful la Craiova, una din laturi pe Jiu, o alta pe marginea sudică a șesului înalt din stânga acestui râu până aproape de Corabia și a treia dela Craiova la Vest de Corabia, solul este format de dune de nisip quaternar, nisip lăsat de Jiu prin mutarea albiei sale dela Est spre Vest. Dus de vânt și la Estul acestei regiuni, peste leoss-ul lehmo-nisipos, s'a schimbat și textura solului de aici. Ca urmare, în pădurile de stejar pufos din această regiune, a pătruns și stejarul brumăriu — Quercetum pubescentis pedunculiflorae. Acest tip îl avem în pădurile Frăsinet, Comanca și Urzica Vădăstrița.

IV. La Vest de pădurea Pleniția, în partea centrală a pădurii Punghina și pe anumite porțiuni în pădurile Burila și Vrancea, întâlnim arborete formate din stejar pufos, stejar brumăriu și cer — Quercetum pubescentis pedunculiflorae cerris. Acest tip îl găsim pe cernoziom degradat, format pe loes lehmo-nisipos cu orizontul de calcar aproape de suprafață.

10) Prof. C. C. Georgescu și Ing. N. N. Constantinescu: Op. cit.

Din cele expuse până acum rezultă deci că, în limitele regiunei studiate, în funcţie de elementele climatice şi edafice locale, stejarul pufos formează mai multe feluri de asociaţii sau tipuri de pădure.

In partea de Sud a şesului înalt din dreapta Jiului, pe cernoziom slab degradat şi cu compacitate mijlocie, uscat, la altitudinea de 60—70 m, stejarul pufos formează arborete pure, cum îl găsim în pădurile Rebegi, Bârza şi Devesel. Acestea sunt cele mai avansate păduri către stepă în această regiune, unde niciuna din esenţele forestiere principale nu mai pot rezista elementelor staţionale de aici.

Fig. 3. — Pădurea Rebegi. Arboret de stejar pufos, în vârstă de 40 ani. Bogat subarboret de păducel.

Pe uşoarele depresiuni, pe soluri intrazonale, mai puţin compacte şi mai levigate, deci mai evoluate, apar insule de stejar brumăriu.

Mai la Nord, la altitudine de 100—120 m, în pădurile Pitarul, Malaica, Perişor, Târnava şi Rudari, pe cernoziom în stare de degradare avansată, format pe lehm, cu o compacitate mai mare decât precedentul, dar mai puţin uscat, stejarul pufos formează amestec cu cerul, condiţiunile staţionale întâlnite aici fiindu-i şi acestuia favorabile.

Mai la Nord, la 130—140 m altitudine, pe sol brun roşcat de pădure format pe lehm cu compacitate sporită, apare gârniţa (Quercus Frainetto), stejarul pufos rămânând în minoritate, deoarece este eliminat de gârniţă şi cer, care găsesc aici condiţiuni prielnice de vegetaţie (Nordul pădurilor Târnava şi Punghina).

Unde dunele de nisip quaternar, la Est de Jiu şi la Vest de pădurea Pleniţa, au schimbat textura solului, făcându-l mai afânat, apare stejarul brumăriu, care-şi măreşte procentul pe măsură ce se micşorează compacitatea solului, până ce, pe soluri nisipoase, înlocueşte complect stejarul pufos. Aici stejarul brumăriu, găsind condiţiuni de vegetaţie mai prielnice decât stejarul pufos, îl elimină pe acesta şi rămâne singur în compoziţia arboretelor principale.

Pădurile de stejar pufos fiind situate într'o regiune unde solul este aprig solicitat de agricultură, majoritatea lor au fost desfiinţate. Deoarece aproape întreg terenul astfel obţinut este ocupat de cultura agricolă, pentru creşterea vitelor afectându-se suprafeţe cu totul

neîndestulătoare faţă de nevoi, pădurile ce au mai rămas nedefrişate au fost intens păşunate.

Aceste păduri fiind aşezate şi într'o regiune dens populată, lemnul produs de ele este mult solicitat. Aceste circumstanţe, precum şi faptul că nu s'au cunoscut îndeajuns calităţile technologice ale lemnului său, au făcut ca pădurile de stejar pufos să fie tratate numai în crâng.

Această modalitate de tratament repetată mai multe revoluţii consecutive, precum şi păşunatul abuziv au adus pădurile descrise într'o stare de degradare foarte înaintată. Mai toate au consistenţa redusă, solul înţelenit, starea de vegetaţie a arborilor lâncedă, forma lor neregulată, crăcuroşi, cu o producţie lemnoasă foarte redusă.

Fig. 4. — Pădurea Rebegi. Regenerare naturală din sămânţă în arborete de stejar pufos.

Această stare a pădurilor de stejar pufos, care este datorită factorilor biologici amintiţi, a făcut să se acrediteze ideia nedreaptă, că aceasta este starea normală a arboretelor pe care le formează stejarul pufos.

Din pădurile de stejar pufos care au putut fi menţinute neexploatate până la 40—50 ani şi care au putut fi, în oarecare măsură, apărate de păşunat şi deci şi-au putut crea o stare mai apropiată de normal, adică o consistenţă mai mare şi un subetaj bogat, care să protejeze solul, — se poate constata că stejarul pufos poate forma arborete bine constituite, cu starea de vegetaţie activă, cu arbori destul de bine conformaţi şi elagaţi pe lungimi apreciabile.

Din arborii scăpaţi, datorită unor împrejurări fericite, încă netăiaţi de zeloşii exploatatori producători (?) de material lemnos, se poate vedea că stejarul pufos poate atinge 20—25 m înălţime şi

0,50—1,25 m diametru şi poate produce un procent apreciabil de lemn de lucru.

Cercetări asupra calităţilor technologice ale lemnului produs de el nu ştiu dacă se va fi făcut în ţara noastră. Din întrebuinţările pe care i le dă populaţia locală puţinului material rezultat din puţinele exemplare de dimensiuni mari ce se mai găsesc, reese că el este foarte bun pentru gater, doage şi diverse construcţiuni.

Stejarul pufos fiind pe de o parte singura esenţă forestieră principală care, în unele regiuni, poate suporta cu succes condiţiunile de vegetaţie puţin prielnice, pe care zona de antestepă le oferă, iar pe de alta, atingând în această zonă dimensiuni care fac lemnul său apt pentru numeroase întrebuinţări, el merită toată atenţiunea silvicultorilor români. El poate fi folosit cu succes la refacerea pădurilor degradate din antestepă, a căror producţie lemnoasă, datorită stării în care se găsesc, a ajuns acum derizorie. Asemenea, el poate forma elementul principal la creearea perdelelor de protecţie din câmpia română. In toate aceste lucrări însă, trebue să se ţină seama de exigenţele sale faţă de staţiune şi în special faţă de sol, căutându-se a se crea, într'o staţiune dată, tipul de pădure cel mai potrivit, pe care ni-l indică natura, pentru această staţiune. Numai aşa vom putea crea păduri sănătoase şi rentabile.

Le chêne pubescent en Petite Valachie.

Pour l'économie forestière, le chêne pubescent (Quercus pubescens Wild., syn. Q. lanuginosa Lam.) est généralement considéré de moindre importance, car — dit-on — les forêts formées par lui produisent peu en matière, et pardessus tout le matériel est de qualité inférieure. L'auteur de cet article montre que l'état actuel des peuplements est dû à l'action destructive des agents biologiques extérieurs. Au contraire, mis en bonnes conditions de végétation, le chêne pubescent peut atteindre les mêmes dimensions que les autres éspèces de chêne.

On décrit l'aire de répartition de cet espèce en Petite Valachie et les types de forêts qu'il constitue.

C'est le chêne pubescent que supporte avec le plus grand succès les conditions stationnales dificilles de la steppe et de l'avant-steppe. C'est à cause de ce fait qu'il est indiqué pour la réfaction des peuplements dégradés de ces régions et pour la création des rideaux-abri dans la plaine.

CONTRIBUŢIE LA CUNOAŞTEREA FLOREI LEMNOASE DIN BAZINUL SUPERIOR AL PRAHOVEI

de Ing. Dr. ANTON V. RĂDULESCU

Flora din Valea Prahovei s'a bucurat de multă vreme, încă dela începutul studiului botanicei în România, de atenţia a mulţi cercetători români. Dar, chiar înainte de aceştia, un număr mare de botanişti străini au vizitat această vale, datorită culmei Munţilor Bucegi care a fost şi este încă şi astăzi un loc de atracţie prin bogăţia şi varietatea florei ce adăposteşte [1]). Multe din cercetări au ca obiect de studiu Bucegii.

De curând, flora lemnoasă a Bucegilor a fost studiată de Ing. Al. Beldie [2]) din punctul de vedere fitogeografic. S'a căutat, spune Beldie în introducere: „să se dea o enumerare cât mai completă a speciilor lemnoase, până astăzi cunoscute, din cuprinsul şi dela poalele masivului munţilor Bucegi....".

In cele ce urmează, publicăm câteva observaţiuni privind staţiuni noui, unde au fost găsite câteva specii lemnoase, având importanţă pentru stabilirea mai exactă a ariei lor de vegetaţie pe Valea Prahovei; multe din aceste staţiuni marchează limita superioară.

In alte cazuri (larice) aducem numai câteva preciziuni de ordin fitosociologic.

Cu observaţiunile de faţă se confirmă sau se infirmă unele afirmaţiuni din publicaţiuni anterioare asupra prezenţei unor specii.

Larix europaea D. C. var. polonica (Rac) Ostf. et Syr. — Larss.

In lucrarea: Contribuţiuni la studiul distribuţiei geografice a coniferelor din România a Dr. George P. Antonescu, 1926, găsim la pagina 73: „laricele se găseşte (este vorba de laricele din Caraiman) în amestec cu molidul dela 1500 m până la 1700 m unde alcătuieşte masive închеiate".

Citind aceste însemnări asupra laricelui din Caraiman, am crede că el apare abia la 1500 m. Este adevărat că dela altitudinea de 1500 m la 1700 m se găseşte în amestec cu moliftul, dar nu trebuie să credem că laricele apare în Caraiman dela această altitudine. Iată cum stau în realitate lucrurile:

1) In lucrarea: Plantele vasculare din Bucegi, de D. Grecescu, 1911, se găseşte literatura asupra florei.

2) Ing. Al. Beldie: Observaţiuni asupra vegetaţiei lemnoase din Munţii Bucegi, Analele ICEF, 1940.

Laricele apare în Caraiman, diseminat, la altitudinea de 1350 m. După ce, până la 1200 m, avem predominanţa bradului asupra celorlalte specii întovărăşitoare, bradul pierde locul lăsând să apară tot mai mult în etajul principal, moliftul, care, la 1300 m este predominant. Dela altitudinea de 1350 m la 1500 m se intercalează un amestec de molift şi fag în proporţie de 1/2 pentru fiecare, ajungând la 1500 m să predomine fagul. Din vale, se vede distinct această fâşie în care predomină fagul. Prin amestecul de fag şi molift apare laricele diseminat cu exemplare frumoase de dimensiuni mari: diametre de 60 cm şi înălţimi de 25 m. După această fâşie de tranziţie, urmează un amestec de larice cu molift până la limita pădurei care se află la 1700 m. Laricele în unele părţi rămâne singur formând arborete curate pe suprafeţe apreciabile de câteva hectare. Expoziţia generală a Caraimanului este franc estică.

Salix daphnoides Vill.

In lucrarea amintită a lui Beldie, la pagina 59 este scris: „Noi nu am reuşit să găsim această specie în cuprinsul Bucegilor".

Fără să fie frecventă, cum este spre exemplu Salix purpurea, această specie se întâlneşte destul de des, mai cu seamă în prundişul şi pe marginea Prahovei. Aşa am aflat-o în prundişul Prahovei mai jos de locul de vărsare a pârâului Isvorul, în tovărăşie cu Salix elaeagnos Scop., Alnus incana (L.) Mönch. şi Salix purpurea L.

Deasemenea pe prundişul Isvorului, aproape de podul şoselei naţionale Ploeşti—Predeal am găsit multe exemplare în stadiu de desvoltare arbustiv, în tovărăşie cu aceleaşi specii amintite mai sus, la care se adaugă Hipphophaë rhamnoides şi Myricaria germanica.

Un exemplar de dimensiuni mari se află în prundişul Prahovei, lângă digul de piatră dela capătul dinspre Buşteni, al punţei ce face legătura între cătunul Zamora şi Buşteni. Numai la câţiva metri de această punte, pe marginea apei, se află exemplarul despre care este vorba. Diametrul la 1,30 m dela pământ măsoară 90 cm, înălţimea 13 m. Dela înălţimea de 1,40 m, trunchiul se ramifică în patru, fiecare având diametrul la ramificare cuprins între 30—40 cm. Multe din ramurile periferice au început să se usuce, ceeace ne arată că a atins maximum de longevitate.

Alte două exemplare de dimensiuni mai reduse decât cel descris se găsesc pe partea stângă a Prahovei, tot în prundiş, nu departe de marginea apei (7 m). Aproape la 150 m dela puntea amintită, în vale, puţin mai jos de punctul de vărsare al pârâului Măturarul, se află

cele două exemplare de Salix daphnoides, distanţate numai cu 20 cm între ele, în asociaţie cu Alnus incana şi Salix purpurea.

Diametrul tulpinei la 1,30 m dela pământ este de 30 cm şi 40 cm. La înălţimea de 2,5 m, trunchiul se ramifică, formând coroana; înălţimea totală 10 m; starea de vegetaţie, bună.

Salix fragilis L.

Deşi nu cunoaştem în literatură, până acum, staţiuni din Valea Prahovei cu Salix fragilis (nici Grecescu şi nici Beldie nu au citat-o în Bucegi), totuşi aveam bănuiala că este, cel puţin în prunidşul Prahovei, destul de frecventă.

Dăm acum o staţiune unde am identificat-o, care nu face parte din Bucegi.

Pe drumul ce leagă Poiana Ţapului cu cătunul Zamora, imediat ce trecem podul peste Prahova, pe partea stângă, chiar în marginea şoselei, la 4 m, se află primul exemplar de Salix fragilis. Diametrul la 1,30 m dela pământ 80 cm, înălţimea totală 14 m. La înălţimea de 1,50 m trunchiul se ramifică în două, având fiecare din ramuri 40 cm şi 55 cm grosime. Starea de vegetaţie în general, lâncedă, se vede că a intrat în depericiune.

La distanţă de 14 m Nord de exemplarul descris, găsim al doilea exemplar de Salix fragilis; diametrul la 1,30 m dela pământ, 65 cm; înălţimea totală ca precedentul. Şi acesta are trunchiul ramificat dela 5 m înălţime; starea de vegetaţie deasemenea lâncedă.

Un grup de alte trei exemplare se găsesc la 25 m în direcţia Nord-Est dela al doilea exemplar. Diametrul la unul din aceasta este 80 cm, la altul 56 cm şi la al treilea 50 cm. Inălţimea totală 16 m — unul din exemplare 18 m înălţime — starea de vegetaţie mult mai bună ca la precedentele, slabe urme de depericiune.

Salix purpurea L.

Despre această specie găsim în lucrarea lui Beldie, cât şi în lucrarea lui Grecescu („Plante vasculare din Bucegi") că este sporadică, destul de rară pe prundişul râurilor. Dacă se poate spune că Salix purpurea este rară în Valea Ialomiţei în bazinul ei superior, nu se poate spune astfel de Valea Prahovei. Incepând dela Comarnic până la Predeal, Salix purpurea este salcia cea mai comună şi cea mai răspândită pe vale. Ori unde, pe această distanţă, vom coborî în prundişul Prahovei, va fi imposibil să nu găsim răchita. Apariţia ei în unele locuri este în massă. Se poate vedea în partea de jos a punţei amintite mai sus, pe o suprafaţă de aproape 1/2 hectar, o asociaţie

aproape curată de răchită. Pe văile secundare răchita se rărește. Mai ales pe acele văi închise, umbrite, răchita este cu totul rară. Dar și pe acestea, acolo unde are lumină suficientă, o întâlnim chiar la altitudini mari. Pe văile mai mari, Valea Isvorului, Valea Cerbului, Valea Azugei, răchita este destul de frecventă. Pe Valea Azugei am întâlnit-o sus la Retivoiu, pe vale, la 1200 m alt.; pe Valea Cerbului este deasemenea frecventă până la Casa Dihamu, la 1000 m altitudine.

Salix viminalis L.

In lucrarea citată a lui Grecescu, la pag. 79 găsim despre această specie următoarele: „Pe prundișul torentelor, în regiunile dela poale, Sinaia, Bușteni".

Deși este o specie care se recunoaște ușor, chiar dela distanță, după culoarea gălbuie a mlădițelor, iar de aproape după frunzele înguste și lungi cu dosul lor alb, nu am întâlnit-o la locurile indicate de Grecescu. Faptul că și Beldie o citează după lucrarea lui Grecescu fără să ne confirme dacă a întâlnit-o undeva, suntem în bănuială că este o eroare. De altfel, presupusele stațiuni fiind la poalele torenților, ar fi trebuit să fie mai ușor și mai des găsită.

Din observațiunile ce avem până acum, Salix viminalis se oprește pe Valea Prahovei, mai jos de Valea Largă, puțin mai jos ca Alnus glutinosa; între cele două tunele, altitudine 650 m. Coincide locul unde se oprește Salix viminalis cu apariția primelor exemplare de brad.

Alnus glutinosa (L.) Gaertn.

Beldie [3]) citează după Grecescu (Supliment la Conspectul florei României, 1909) aninul negru, la Bușteni în Valea Jepilor.

Pe Valea Prahovei aninul negru atinge limita superioară a ariei de vegetație, la Valea Largă, altitudine 700 m. Peste această limită este îndoelnic a mai vorbi de aninul negru. Cercetând Valea Jepilor dela vărsarea în Prahova (altitudine 870 m) până la Cariera de piatră din Caraiman (altitudinea în partea de sus, 1140 m) nu am găsit nici un exemplar de anin negru. Citarea lui Grecescu se poate să fie eronată. Ar fi imposibil să fie anin negru pe Valea Jepilor, fără ca pe Valea Prahovei dela Valea Largă la Bușteni să nu-l găsim pe marginea apei, așa cum îl întâlnim până acolo. Intreruperea în distribuția lui ar fi, credem, prea mare; mai bine de 10 km pe orizontală și mai bine de 250 m pe verticală.

3) Op. cit. pag. 62.

Alnus viridis (Chaix.) Lam. et D. C.

Element al zonei subalpine şi alpine, liliacul de munte este citat în lucrarea lui Beldie [4]) că, coboară în lungul văilor până în etajul pădurilor montane. Cele mai joase altitudini cunoscute în Bucegi sunt:

Valea Ialomiţei, cheile Zănoagei	1250 m (C. Georgescu)
Valea Jepilor	1370 m
Valea Poarta	1075 m (Fekete şi Blatny)
Valea Bângălesei	1180 m „ „
Valea Peleşului, faţa Furnicii	1220 m

Chiar mai jos, la altitudini mai mici, liliacul de munte se poate coborî. Aceasta ne face să credem cele câteva exemplare arbustive ce le-am găsit în Valea Isvorului, aproape de vărsarea în Prahova, nu departe de şoseaua naţională Ploeşti-Predeal.

Aproape de şoseaua naţională amintită, valea Isvorului este adânc săpată în vechea terasă a Prahovei, adâncimea ajunge până la 10 m şi chiar mai mult. In acest taluz al terasei, format din pietriş, nisip şi chiar pietre mai mari am găsit în anul 1930 câteva exemplare de Alnus viridis. Expoziţie nordică, altitudine 780 m.

Revenind în vara 1945, la locul unde ştiam că am găsit liliacul de munte în anul 1930, nu am mai aflat exemplarele amintite. O parte din acest taluz a fost împădurit cu molift între timp, astfel că moliftul crescând a distrus liliacul.

In Bucegi staţiunea cea mai joasă unde am întâlnit liliacul de munte este în Valea Jepilor la Cariera din Caraiman, la locul de vărsare a pârâului Gălbinelelor. Pe grohotişul rezultat din exploatarea carierei se găsesc câteva tufe de liliac înalte de 2 m şi cu o grosime de 4—6 cm — locul aşezat — altitudine 1140 m.

Carpinus betulus L.

Incepând dela Comarnic, carpenul nu se mai poate menţine decât pe versanţii sudici sau cel mult vestici, datorită faptului că se găseşte la limita superioară a arealului său de vegetaţie. Această limită se află în Pădurea Piscul Câinelui, proprietatea Institutului de Cercetări şi Experimentaţie Forestieră. Pe versantul din Valea Câinelui, cu expoziţie sudică, până la altitudinea de 870 m sunt exemplare de carpen de grosimi ce trec de 40 cm — în amestec

4) L. c. pag. 62 şi 63.

intim cu fagul. Este de asemenea frecvent carpenul şi pe versantul spre Valea Prahovei a cărei expoziţie este vestică, începând din imediata apropiere a apei. Dimensiunile la care ajunge nu mai sunt aşa de mari; abia până la 12 cm diametru. Pe această faţă, carpenul se ridică până la altitudinea de 930 m, cum l-am găsit în marginea de jos a Poienei Piscul Câinelui (Poiana Carp) reprezentat printr'un exemplar de 5,5 m înalt şi cu diametrul de 5 cm la 1,30 m dela pământ.

Am fost surprinşi cum în plantaţia de molift din partea de jos a pădurii lângă poteca ce duce la Poiana Carp, am găsit câteva exemplare de carpen care s'au putut menţine alături de molift timp de 30 ani.

Clematis vitalba L.

Tot la Sinaia are limita superioară a răspândirii sale, curpenul de pădure. Destul de frecvent de o parte şi de alta a căii ferate, până la Valea Câinelui, cu creşteri viguroase, acoperind complet unii fagi şi paltini de care se agaţă pe 4—5 m înălţime.

Altitudinea maximă, la care mai găsim curpenul, este de 800 m după exemplarele întâlnite la poalele pădurii Gagu pe surpăturile din dreptul Fabricei de cherestea Costinescu; expoziţie vestică.

Euonymus verrucosa Scop.

Salba râioasă a fost găsită de Beldie „la Sf. Ana pe bolovănişuri, singura staţiune cunoscută în Bucegi“ [5]).

In anul 1930 am găsit câteva exemplare de salbă râioasă lângă şoseaua naţională Ploeşti-Predeal, pe partea stângă, în dreptul Fabricei de şurupuri Costinescu, la Sinaia. Taluzul şoselei în această parte este format dintr'un zid de susţinere înalt de 2—2,5 m. Deasupra acestui zid, pe solul pietros am găsit cele câteva tulpini de salbă râioasă. Vegetarea nu era prea bună din cauză că erau umbrite de anin şi soc. Expoziţie estică; altitudinea 785 m.

Căutând să revăd, în vara 1945, tufele de salbă râioasă nu le-am găsit. Am făcut totuşi această consemnare ca posteritatea să urmărească dacă va mai apare în acest loc sau prin apropiere.

Cornus sanguinea L.

Acest arbust atât de abundent în pădurile de luncă, zăvoi, lacovişte şi în mai slabă măsură în pădurea de şleau, se ridică pe Valea

5) Beldie, l. c. pag. 69.

Prahovei până la Sinaia. Dela Câmpina la Comarnic (Cernica) sângerul participă frecvent la compunerea tufărişurilor ce acoperă dealurile de ambele părţi ale Prahovei. Alături de el găsim cătina albă, plopul alb şi negru, călinul, dârmozul, curpenul de pădure, aninul alb şi negru în părţile dela marginea apei, etc. Mai sus de Cernica, sângerul nu se mai găseşte decât pe prundişul Prahovei alături de Salix purpurea, Viburnum lantana, Salix elaeagnos, Alnus incana şi până la un anumit punct şi Alnus glutinosa.

Punctul cel mai superior unde se mai întâlneşte sângerul pe Valea Prahovei este la Sinaia exact în dreptul Fabricei de cherestea Costinescu, puţin mai sus de vărsarea în Prahova a pârâului Isvor. In stânga Prahovei, datorită eroziunei produsă de apă s'a prăvălit malul pe distanţa de zeci de metri. Pe această ruptură se găsesc câteva exemplare de sânger. Expoziţia vestică, altitudine 800 m.

Hippophae rhamnoides L.

După ce Valea Prahovei se îngustează la Cernica, se restrânge şi răspândirea cătinei albe. Cu cât mergem mai sus, se observă cum cătina coboară după dealuri, ca dela Valea Largă să se întâlnească numai în prundişul Prahovei. In puţine locuri se mai îndepărtează de apă, mai exact de prundiş, aşa cum am găsit-o la Cariera din Piatra Arsă [6]) pe stânci calcare.

Vom descrie mai jos două staţiuni noi de cătină albă, găsite chiar în prundişul Prahovei, în anul 1944.

Prima staţiune de cătină albă se află între Poiana Ţapului şi Buşteni, pe partea dreaptă a Prahovei, în dreptul coloniei Fabricei de Hârtie (la odăi).

După ce ajungem, cum venim din Buşteni spre a merge în cătunul Zamora, la puntea de trecere peste Prahova, numai la 200 m dela capătul punţei, în josul apei, dăm de un buchet compact de cătină albă. Buchetul are forma dreptunghiulară cu laturile de 20×30 m. Am numărat, cu aproximaţie, 50 exemplare cu tulpini groase până la 6 cm, afară de puieţi care se găsesc în mare număr. Inălţimea cea mai mare măsurată este de 2,5 m. Alături de unele exemplare ce se uscau probabil în urma unui incendiu, mulţi puieţi aşteptau să le ia locul.

In partea de sud şi vest a buchetului, printre cătină, se ameste-

6) Până la ce altitudine vegetează cătina albă (Hippophae rhamnoides) pe Valea Prahovei, Rev. Păd., 1936, pag. 255.

cau şi câteva exemplare de Salix purpurea. Pe celelalte părţi buchetul era curat, numai cătină albă. Altitudinea 860 m, terenul plan.

Subliniez că prezenţa acestui buchet de dată recentă, după 1920, ne arată că acum, cătina, în timpurile noastre, cucereşte terenuri noi, mărindu-şi astfel aria sa de vegetaţie.

Urmând firul apei, în sus de staţiunea descrisă, după ce trecem de comuna Buşteni, lăsând Valea Fetei în urmă, ne găsim, pe partea stângă a Prahovei, în cuprinsul pădurii Sorica, proprietatea particulară a M. S. Regelui. Inainte ca să ajungem la podul şoselei naţionale peste Prahova, cunoscut sub numele de podul dela Sorica, la 250 m, exact în dreptul cimitirului nou al comunei Azuga, pe o ridicătură în marginea apei se găseşte a doua staţiune de cătină albă. De dimensiuni mai reduse decât staţiunea dela Buşteni, avem aici numai două tufe mai mari, de 2 m înălţime; restul, exemeplare mai mici. Diametrul la 1,30 m dela pământ al celor două tulpini, mai mari, dacă are 4 cm. Suprafaţa pe care se întinde acest ochiu de cătină este numai de $6 \times 3 = 18$ mp. Altitudinea 900—910 m, teren plan. In ce priveşte altitudinea, staţiunea de cătină albă dela Sorica este mai joasă decât cea dela Piatra Arsă; ea este în schimb situată cu 5 km mai la Nord. Deducem din aceasta că pe Valea Prahovei cătina se poate ridica mai sus de Azuga, chiar până la Predeal.

Revăzând buchetul de cătină în vara aceasta, nu am găsit fructe la niciunul din exemplare.

Solanum Dulcamara L.

Arbustul de faţă a scăpat să fie menţionat atât de Grecescu, cât şi de Beldie.

Destul de frecvent, fără să fie comun, în locurile umbroase şi umede din marginea pâraielor, cât şi pe prundişul Prahovei, dela Sinaia până la Predeal. O tufă pe care o observ de 15 ani, se găseşte la capătul punţei amintite când a fost vorba de Salix daphnoides. La Sinaia pe Valea Isvorului, pe Valea Tirului în pădurea Piscul Câinelui (alt. 960 m), pe taluzul căii ferate între Sinaia şi Poiana Ţapului, în Piatra Arsă la carieră....

Frecvent se întâlneşte Solanum Dulcamara în tăerile rase unde devine chiar comun.

Viburnum lantana L.

Dârmozul este încă frecvent în părţile regiunei Câmpina-Comarnic, unde în asociaţie cu alte specii formează tufărişurile carac-

teristice acestor terenuri. Ca şi tovarăşul său sângerul, dela Comarnic, se mai întâlneşte numai în vale, fără să fie prea obişnuit.

In cuprinsul Bucegilor se poate vedea dârmozul la Sinaia, lângă cantonul de cale ferată din dreptul Uzinei electrice.

In afara Bucegilor, l-am găsit pe Valea Câinelui, nu departe de vărsarea în Prahova a pârâului, lângă drumul ce merge pe această vale.

Punctul cel mai nordic unde se poate vedea dârmozul este pe Valea Zamorei, la locul de trecere a potecei de agrement ce merge din podul Zamorei spre Cumpătu. La acest punct se găsesc câteva exemplare destul de mari, care vegetează bine şi fructifică abundent. Altitudinea 890 m.

Contribution sur la connaissance de la flore ligneuse du bassin supérieur de la Prahova.

L'auteur apporte de précisions sur les aires de répartition de quelques plantes ligneuses dans la vallée de Prahova qui longe la partie orientale du massif montagneux de Bucegi. Il s'agit de: Larix europaea D. C. var. polonica (Rac) Ostf. et Syr.-Larss., Salix daphnoides Vill., Salix viminalis L., Alnus glutinosa (L.) Gaertn., Alnus viridis (Chaiv.) Lam. et D. C., Carpinus betulus L., Clematis vitalba L., Euonymus verrucosa Scop., Cornus sanguinea L., Hipophaë rhamnoides L., Solanum Dulcamara L., Viburnum lantana L.

O STAŢIUNE DE DAPHNE BLAGAYANA Frey. IN VALEA CHEIA (VÂLCEA)

de Ing. ION LUPE (Bucureşti)

Daphne Blagayana Freyer, este o plantă, destul de rară în ţara noastră, ce aparţine florei ilirico-pontice. Aria ei de vegetaţie se găseşte în Sud-Estul Europei, în Peninsula Balcanică.

A fost descoperită de contele Blagay, dela care îşi trage şi numele, în anul 1837, pe dealurile St. Lorenzi la Billichgraetz în Krain [1]) şi descrisă, pentru prima oară sub acest nume, de către Freyer în Flora, 1838.I.176.

In Peninsula Balcanică se găseşte destul de frecventă în: Stiria inferioară, Krain, Bosnia, Herţegovina, Muntenegru, Albania, Croaţia, Macedonia, Bulgaria şi Serbia, de unde se întinde apoi sub formă de insule izolate sau exemplare sporadice şi în ţara noastră, în Apuseni şi Carpaţii Meridionali.

E o specie calcifilă, de aceia o găsim totdeauna pe stânci de calcar sau în păduri şi pe văi cu sol calcaros.

In România prezența acestei specii este cunoscută în: munții Bihorului la Vidra de Sus, munții Parângului pe versantul sudic, munții Bârsei la Brașov, munții Bucegi pe Bucșoiu și la Sinaia pe stâncile Sf. Ana, muntele Ciucaș [2]), masivul Gârbovei pe Valea Cazacului [3]) și pe Cozia [4]).

Se prezintă sub formă de arbust pitic, de cca 30 cm înălțime, cu tulpină târâtoare numai la vârf erectă. Frunzele sunt sempervirescente (veșnic verzi), obovate sau alungit obovate, glabre, pe fața superioară verzi închis lucioase, pe cea inferioară de un verde mai deschis. Lungimea frunzelor: 3,5—5,5 cm, lățimea: 1,4—2,5 cm. Florile în buchete terminale dese, înconjurate la bază cu stipele, cu perigonul alb-gălbui fin păros, distins parfumate mai cu seamă spre seară.

Înflorește în Maiu, imediat după topirea zăpezii. Fructele sunt niște bace roșii-gălbui, de mărimea mazărei.

Pentru frumusețea și raritatea ei, este considerată la noi în țară ca monument al naturei.

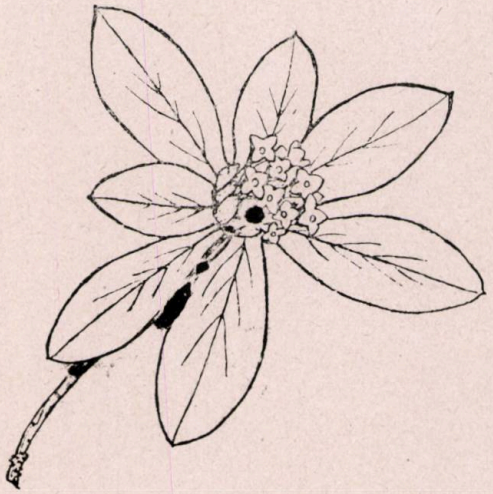

Fig. 1. — Daphne Blagayana Frey. (mărime naturală)

In rândurile ce urmează prezentăm o stațiune de Daphne Balayana Frey., situată în Oltenia, pe versantul sudic al masivului Căpățânei, stațiune a cărei prezență n'a fost semnalată până în prezent.

Stațiunea de mai sus se află pe Valea Cheia, un afluent al Văii Olănești din județul Vâlcea, la o altitudine de cca 1200 m deasupra nivelului mării. la locul unde piciorul Claia Strâmbă, din muntele Vânturarița, se întâlnește față în față cu pintenul Stogșoarele, din muntele Stogu, închizând valea întocmai unui baraj și lăsând numai un defileu îngust prin care șerpuiește pârâul Cheia (fig. 2).

Porțiunea ocupată de Daphne Blagayana Frey. se află pe abruptul stâncos, cu expoziție estică, al piciorului Claia Strâmbă către Cascadele Cheii.

Solul, în această porțiune de teren, este foarte superficial, bogat în schelet calcaros și în humus de bună calitate. E format pe pragu-

rile şi crăpăturile stâncilor de calcar ce alcătuesc piciorul Claia Strâmbă.

Daphne Blagayana Frey. a fost găsită, în această staţiune, în asociaţie cu următoarele plante:

Taxus baccata L.
Juniperus intermedia Schur.
Salix glabra Scop.
Sorbus cretica (Lindl.) Fritsch.
Sorbus aucuparia L.
Sorbus aucuparia × suecica (L.) Krok.
Rosa pendulina L.
Cotoneaster tomentosa Lindl.
Spiraea chamaedrifolia L.
Rubus sp.
Betula verrucosa Ehrh.
Berberis vulgaris L.
Cytisus falcatus W. et K.
Euonymus verrucosa Scop.
Rhamnus cathartica L.
Daphne mezereum L.
Fraxinus ornus L.
Aconitum sp.
Gnaphalium sp.
Antennaria dioica (L.) Gaertn.
Gentiana lutea L.
Hypericum perforatum L.
Saxifraga aïzoon Jacq.
Selaginella selaginoides (L.) Lk.
Aspidium filix mas L.
Aspidium lonchitis L.
Asplenium trichomanes L.
Asplenium viride Huds.
Asplenium ruta muraria L.
Scolopendrium vulgare Sm.
Athyrium filix femina (L.) Roth.
Ceterah officinarum Lam. et D. C.

In apropiere, pe locuri puţin mai aşezate, cu sol ceva mai profund format pe anrocamente de calcar, se găseşte o staţiune bogată în tisă (Taxus baccata L.) în amestec cu: Picea excelsa Lk., Abies alba Mill., Populus tremula L., Fagus silvatica L., Fraxinus excel-

sior L., Acer pseudoplatanus L., Ulmus scabra Mill., Corylus avellana L., ş. a., iar pe vârfurile stâncilor şi pe pragurile mai înainte ale acestora găsim: Salix glabra Scop. în pâlcuri mari, Pinus silvestris L. în exemplare izolate şi floarea reginei (Leontopodium alpinum L.).

Cum Daphne Blagayana Frey. este considerată la noi în ţară ca un monument al naturei şi avându-se în vedere bogăţia acestei staţiuni în plante rare, ceiace prezintă un deosebit interes din punct de vedere geobotanic, cum şi faptul că pe stâncile Claia Strâmbă trăeşte o turmă restrânsă de capre negre (Rupicapra rupicapra), o

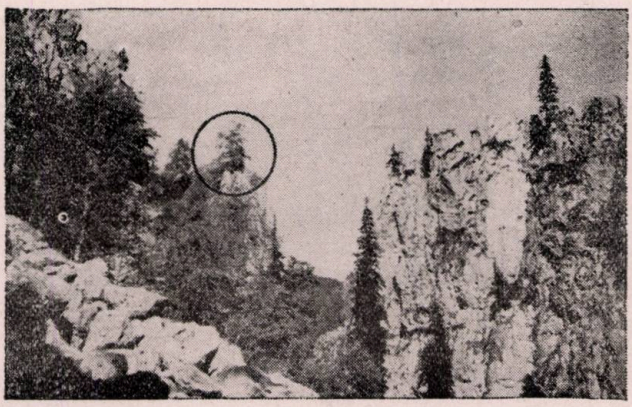

Fig. 2. — Valea Cheia la locul de întâlnire al Clăii Strâmbe (stânga) cu Stogşoarele (dreapta). (Arborele închis în cerc este un pin silvestru).

altă podoabă a Carpaţilor expusă a fi distrusă prin braconaj; credem că ar fi bine ca această staţiune, împreună cu piciorul stâncos al Clăii Strâmbe să fie declarată rezervaţie naturală şi pusă la adăpostul legii pentru protecţia monumentelor naturei.

In acest fel, pe lângă faptul că s'ar conserva un minunat colţ naturalistic, foarte important din punct de vedere floristic şi turistic, s'ar contribui în acelaş timp la înmulţirea caprei negre, element de mare valoare cinegetică, în porţiunile stâncoase ale munţilor din Nordul Olteniei.

* * *

Pentru cei ce doresc să viziteze această staţiune, dăm mai jos o schiţă de plan şi descrierea itinerariului de urmat:

Dela Râmnicul Vâlcea spre Olăneşti, până în comuna Cheia, se poate merge cu maşina sau trăsura.

Din comuna Cheia se merge, fie pe plaiul Cheii (I) prin cătunul Gurguiata, unde se poate ajunge şi dela Olăneşti prin cătunul Tisa, şi de aci pe plaiu în sus peste Stogşoarele de unde se coboară în vale la punctul

numit Gura Râului şi de aci pe vale în jos cca 500 m până la staţiune; fie pe pârâul Cheia în sus pela mânăstirea Cheia, prin Cascadele Cheii la staţiune (II).

Schiţa de plan a staţiunei

.... itinerar

* staţiunea de D. Blagayana Frey.

Ambele drumuri durează cam cinci ore de mers şi se pot parcurge cu piciorul şi călare.

Pentru rămânere peste noapte se pot folosi casele Soc. forestiere Carpatina dela staţia de funicular situată pe Valea Cheia, la cca 500 m în amonte de staţiunea cu Daphne Blagayana Frey., la locul numit Gura Râului.

Une station de Daphne Blagayana Frey dans la vallée de Cheia (dép. Vâlcea).

L'auteur signale une station nouvelle de Daphne Blagayana Frey. située au Nord de la Petite Valachie (Oltenie) dans la vallée de Cheia dép. Vâlcea, à 1200 m d'altitude, sur des roches calcaires. Cette rare éspèce pour la flore de la Roumanie a été découverte dans la dite station associée à d'autres rares plantes, dont leurs noms sont donnés dans le texte du présent article.

L'auteur propose que l'endroit rocheux occupé par cet association de plantes, où se trouve aussi un tropeau de chamois (Rupicapra rupicarpa) très exposés au braconnage, soit déclaré comme réservation naturelle et par conséquent mis sur la protection de la loi pour la protection des monuments de la nature.

LITERATURA

1. *Willkomm M. Dr.* — Forstliche Flora von Deutschland und Österreich, ed II. Leipzig. 1886. 569.
2. *Prodan Iuliu.* — Flora. vol. I, p. 1. Cluj. 1939. pag. 641.
3. *Badea M.* şi *Cretzoiu P.* — O nouă staţiune de Daphne Blagayana Frey. în România. Rev. Păd. Nr. 5. 1941. pag. 285.
4. *Grecescu D.* — Conspectul florei României, Bucureşti. 1898. pag. 513.

COMENTARII

IN CHESTIUNEA USCĂRII STEJARULUI

de Ing. S. PAȘCOVSCHI (Timișoara)

Uscarea în masă a stejarului pedunculat a fost semnalată în ultimii ani în Muntenia și a constituit prilejul unui schimb de păreri între specialiști („Revista Pădurilor", Nr. 11—12/1942, 3—4/1943, 11—12/1943); ulterior am luat cunoștință și de fenomene asemănătoare din străinătate (ibidem, Nr. 7—9/1944). Concluzia, ce se desprinde din toate cercetările publicate, ar fi că, această uscare catastrofală se datorește conlucrării unui complex întreg de factori nefavorabili stejarului. In mod accidental acești factori au atins în ultimii ani o intensitate neobișnuită, provocând prin acțiunea lor comună moartea unui număr mare de arbori.

Putem socoti deci definitiv stabilit că, au fost mai multe cauze ale uscării. Dar asupra naturii acestor cauze și asupra importanței fiecăreia din ele se mai poate discuta mult. Este destul de probabil că n'a fost în toate cazurile absolut același complex de factori vătămători; unii au putut să lipsească în unele locuri sau să aibă o influență redusă.

In regiunea Timișoarei, uscarea stejarului a luat în 2—3 ani din urmă deasemenea proporțiile unei catastrofe. Aici se pot deosebi destul de bine mai multe aspecte ale fenomenului. In primul rând sunt câteva cazuri, în care uscarea ar reprezenta ceva „normal", ceva ce s'ar produce și în alte condițiuni; dar acum acțiunea combinată a factorilor vătămători a făcut să se usuce brusc un număr mare de arbori, care altfel s'ar usca treptat în cursul mai multor ani. In asemenea cazuri desigur nu trebuie să fim prea îngrijorați de proporția mare a uscăturii. Astfel ar fi:

a) Uscarea stejarilor bătrâni (cca. 100 ani), proveniți mai mult din lăstari, care a fost observată într'un arboret cu consistență redusă din pădurea Casa Verde. Chiar și mai înainte acești stejari erau în mare parte coronați, din care câte 1—2 se uscau în fiecare an.

b) Uscarea puternică în plantații slab reușite, în vârstă de 30—50 ani, făcute pe locuri ocupate în vechime de cerete, cu solul îm-

propriu pentru stejar pedunculat. Cazul este dela sine lămurit şi nu trebuie insistat asupra lui. Notez numai că în anii din urmă uscarea a condus în multe locuri la întreruperea masivului şi degradarea totală a acestor plantaţii. Cazul se întâlneşte mai ales în pădurea Pişchia.

c) Uscarea în plantaţii bine reuşite, în vârstă tot de 30—50 ani, făcute în staţiuni potrivite stejarului pedunculat. Atâta timp, cât uscarea se întinde numai asupra arborilor dominaţi şi consistenţa masivului nu se întrerupe, nu este cazul de îngrijorare. Este tocmai vârsta, la care eliminarea naturală atinge maximum. Tablele de producţie ale lui Schwappach („Agenda Forestieră", pag. 156—158) arată că, la asemenea vârste se poate elimina într'un deceniu peste 50% din numărul arborilor. In plantaţiile noastre s'ar putea elimina şi mai mult, fiind în general mai dese decât arboretele normale, la care se referă tablele de producţie. Deci singurul lucru anormal ar fi în acest caz că, din cauza factorilor nefavorabili s'a eliminat în 2—3 ani ceeace ar fi trebuit să se elimine într'un interval mai lung de timp. Asemenea cazuri sunt frecvente în toate pădurile din jurul Timişoarei.

Din nefericire însă lucrurile uneori nu se opresc aici şi ajungem la ultimul caz, care într'adevăr trebuie să ne dea de gândit:

d) Uscarea catastrofală a stejarului din plantaţii, dela vârstă de 30—40 ani în sus, cu toate că sunt făcute în staţiuni potrivite şi până acum păreau pe deplin reuşite. S'a ajuns în unele locuri la întreruperea puternică a masivului. Uscarea continuă cu rapiditate şi în vara anului 1944, cu toate că factorii vătămători cunoscuţi par să-şi fi încetat acţiunea mai de mult. Cazul a fost observat într'un arboret din pădurea Pişchia; mi s'a comunicat însă că şi unele plantaţii din pădurea Bistra se prezintă la fel.

N'am observat uscare, care să întreacă cifra normală, în arborete naturale bine încheiate, fie ele chiar destul de bătrâne. Dar trebuie adăogat că în pădurile din şesul Banatului au rămas prea puţine arborete de felul acesta.

In ce priveşte cauzele probabile ale uscării, admit pentru regiunea Timişoarei:

1. Atacul omizilor de Lymantria dispar L. în primul rând care s'a repetat trei ani dearândul, 1940—1942; s'au asociat şi alte specii ca Cheimatobia brumata L. şi Tortrix viridana L. A adus în majoritatea cazurilor distrugerea întregului aparat foliaceu.

2. Atacul oidiumului (Microsphaera alphitoides Griff.) în unele cazuri a distrus din nou frunzişul abia refăcut, după ce fusese mâncat de omizi. Dacă în general această ciupercă nu este prea vătămă-

toare arborilor bătrâni, în astfel de condiţiuni, când produce o a doua defoliere în acelaş sezon de vegetaţie, poate deveni după părerea mea foarte periculoasă. Mai ales stejarii bătrâni, menţionaţi mai sus sub a), au suferit de acest atac dublu.

3. Două ierni grele [1]), care s'au repetat repede una după alta, 1939—40 şi 1941—42.

4. Două veri secetoase dearândul, 1942 şi 1943. In unele locuri din Banat efectele secetei asupra plantelor lemnoase au fost evidente; astfel în Cazane, în August 1942, o mulţime de arbuşti (mai ales liliac şi mojdrean) din tufărişuri de pe abrupt aveau frunzişul complet uscat. Regiunea Timişoarei, care ne interesează direct, a fost ceva mai scutită, dar n'a scăpat cu totul.

Fiind vorba de un fenomen nediscutat încă, îl caracterizez aici prin câteva cifre:

	Temperatura medie						Precipitaţiunile atmosferice							Umiditatea atmosferică					
Lunile	IV	V	VI	VII	VIII	IX	IV	V	VI	VII	VIII	IX	TOTAL pe sezon de veget.	IV	V	VI	VII	VIII	IX
1942	9.8	16.4	19.9	21.5	21.3	20.	72.4	37.7	68.9	39.3	29.0	7.6	254.9	67	65	65	55	68	58
1943	12.1	14.4	18.2	21.3	23.3	19.6	25.6	61.3	52.3	51.4	14.3	18.1	223.0	53	66	69	59	51	64
Valori normale	11.1	16.6	19.6	22.0	21.0	16.8	52.4	69.9	92.1	65.9	50.5	52.0	382.8	73	73	74	70	70	75

Se vede că, în ambii ani seceta a fost pronunţată mai ales în lunile August şi Septembrie, când temperaturile au fost egale ori mai ridicate faţă de valorile normale, iar precipitaţiile însumate n'au atins decât cca. 1/3 din normală.

Nu vreau să exagerez importanţa acestei secete. Cred că, în altfel de condiţiuni ar fi trecut chiar cu totul neobservată. Nici acum n'a vătămat prea mult, dacă am separa acţiunea ei de a celorlalţi factori; dovada ar fi de ex. faptul că, în 1943 am avut la stejar o fructificaţie destul de abundentă, cu ghinda sănătoasă. Insă pentru

1) Menţionez că, amănunte asupra iernii 1939—40 se găsesc în articolul meu din Revista Pădurilor Nr. 1—2/1942 (unde mă refer însă numai la pagubele provocate esenţelor exotice). Iar amănunte asupra celeilalte ierni, precum şi asupra atacurilor de omizi şi oidium, constituie subiectele altor două articole sub tipar în Analele I.C.E.F.

exemplarele slăbite de mai înainte, acțiunea ei a înrăutățit eventual situația.

5. In ce privește atacul de Ceratostomella, în materialul examinat din pădurea Casa Verde s'au găsit din abundență simptomele caracteristice, care dovedesc prezența acestei ciuperci și chiar o activitate destul de intensă a ei. Nu mă îndoiesc că, există și în alte păduri.

6. Trecem acum la chestiunea ultimului factor, care s'a invocat pentru explicarea uscării stejarului, atribuindu-i-se o importanță mare: inundațiile. Aici este cazul să ne oprim ceva mai mult și să vedem ce s'a întâmplat în împrejurimile Timișoarei, o regiune cu soluri în general foarte argiloase și greu permeabile, care ar putea favoriza stagnarea apei (deși aceste soluri n'au ajuns încă la podzolire, ca în celelalte cazuri cercetate la noi în țară).

După iarna bogată în zăpadă 1939—40 și după ploile abundente din primăvara următoare, am înregistrat în 1940 chiar două inundații, în Martie și Iunie. Asupra acestor inundații am publicat o notă în Revista Pădurilor, Nr. 1/1941; deci nu mai revin. Alte preocupări însă m'au împiedecat de a arăta că, și în verile 1941 și 1942 unele porțiuni din pădurea Casa Verde au fost din nou inundate și apa a stagnat acolo mai mult timp. Intr'o porțiune din parcela 37 (azi conform amenajamentului revizuit — 44) apa a stagnat în 1940 din mijlocul lui Martie până la începutul lui Septembrie, în 1941 dela începutul lui Februarie până la sfârșitul lui August; în fine, în 1942 mi-a scăpat să notez precis, cât a durat inundația, dar în orice caz s'a întins asupra celei mai mari părți din sezonul de vegetație [2]). In această ultimă vară porțiunea inundată a luat aspectul unei adevărate bălți: a crescut papura pe margini, iar suprafața apei s'a acoperit cu lintiță de baltă. Mulți stejari bătrâni au stat, în toți trei ani, luni dearândul cu partea inferioară a tulpinii cufundată în apă; abia în ultima vară un număr dintre ei s'au uscat. In alte porțiuni din pădurea Casa Verde, unde apele au stagnat deasemenea, dar un timp mai scurt, n'am putut observa ca procentul uscăturii să fie exagerat; de altfel în aceste porțiuni avem arborete amestecate cu proporția stejarului relativ redusă. Pe de altă parte porțiunea din pădurea Pișchia, unde se observă uscarea cea mai puternică, n'a fost niciodată inundată în ultimii ani.

Aceasta mă face să elimin cu totul apa stagnantă din complexul

2) Colegul I. Vlad (l. c.) din eroare socotește că, observațiile mele se referă la inundații provocate de apa în mișcare; din contra este vorba de apa stagnantă, care a dispărut prin evaporare și infiltrare înceată în sol.

general de factori, care au provocat uscarea în masă a stejarului în regiunea Timişoarei. O admit numai în unele cazuri excepţionale, ca cel din parc. 37, pădurea Casa Verde; cred că, în acest caz apa stagnantă a fost chiar singurul factor vătămător şi de fapt uscarea acestor câtorva stejari n'are legătură cu fenomenul general.

Chestiunea merită cu prisosinţă să fie supusă unei discuţii generale. Autorii români, care s'au pronunţat până acum, toţi acordă o importanţă deosebită apei stagnante, care ar provoca fie asfixierea rădăcinilor, fie un dezechilibru între absorbţie şi transpiraţie. Prof. G. Eliescu face chiar o afirmaţie generală şi prea categorică: „se ştie că stejarul pedunculat este o specie foarte sensibilă la apa stagnantă" (l. c., Nr. 11—12/1943). Dar tot D-sa, în articolul următor, reproduce constatările unor specialişti germani, din care rezultă: în cazuri de uscare foarte asemănătoare cu cele dela noi, apa stagnantă nu pare să fi avut vre'o influenţă vătămătoare.

Este departe de mine gândul de a contesta a priori că, în cazurile dela noi, analizate de autorii menţionaţi, apa stagnantă ar fi putut avea o acţiune vătămătoare puternică. Am spus mai sus că, în diferite locuri factorii nefavorabili ar putea fi diferiţi. Nu găsesc în regiunea Timişoarei nici un indiciu că apa stagnantă să fi vătămat stejarul pe o scară largă; dar aceasta nu constituie un argument categoric ca lucrul să nu se fi putut întâmpla în jud. Vlaşca, Prahova ori Dâmboviţa. Totuşi, trebuie subliniat faptul că influenţa vătămătoare a apei în aceste cazuri pare a fi o simplă ipoteză a cercetătorilor noştri, nesprijinită nici pe examinarea rădăcinilor arborilor uscaţi (cum au făcut germanii), nici pe observaţia mai îndelungată a unei porţiuni efectiv inundate (cum am făcut eu).

Socotesc însă cu totul exagerat de a generaliza lucrurile şi a declara întreaga specie Quercus Robur L., în tot ansamblul ei, drept „foarte sensibilă" la acţiunea apei stagnante.

Ştim astăzi că orice specie vegetală, inclusiv orice esenţă forestieră a noastră, nu reprezintă un tot unitar, ci se împarte într'o mulţime de rase ecologice. Aceste rase pot să fie mai îndepărtate ori mai apropiate între ele din punct de vedere al pretenţiunilor staţionale. Deosebirile ecologice provoacă şi deosebiri morfologice în unele cazuri. In alte cazuri însă aşa ceva nu se observă; două plante absolut identice morfologiceşte pot avea însuşiri ecologice diferite. Orice discuţie asupra pretenţiunilor staţionale ale esenţelor (inclusiv rezistenţa la acţiunea factorilor vătămători) nu mai poate fi purtată astăzi, decât privind lucrurile prin prizma existenţei acestor rase ecologice. Astfel ne putem explica uşor, dece „aceiaşi" esenţă în

locuri diferite uneori reacţioanează cu totul diferit la acţiunea aceluiaş factor.

Revenind la cazul nostru al stejarului pedunculat, se impune dela sine concluzia că această esenţă, crescând într'un areal foarte întins şi în staţiuni destul de deosebite, trebuie să se împartă într'un număr mare de rase ecologice. Aceste rase însă nu sunt mai de loc cercetate; cunoştinţele noastre asupra lor se cam opresc deocamdată la stejarul precoce şi la stejarul tardiflor.

Printre aceste rase încă necercetate este posibil să se găsească şi unele, care să nu suporte de loc apa stagnantă. Judecând lucrurile teoretic, s'ar putea emite următoarea ipoteză: acolo unde inundaţiile şi stagnarea apei se produc frecvent, trebuie să se fi elaborat rase rezistente; unde asemenea fenomene au loc numai în mod excepţional, stejarul n'a avut cum să capete această rezistenţă şi a rămas foarte sensibil.

Aceasta este judecata teoretică. Datele, pe care le avem din practică însă, arată mai mult că stejarul ar fi o specie cu o anumită rezistenţă la acţiunea apei stagnante, nici decum „foarte sensibilă". Desigur, nu vreau să spun prin aceasta că ar putea echivala cu aninul negru al nostru sau cu atât mai puţin cu unele exotice, ca de ex. Taxodium ascendens Brogn., care poate trăi toată viaţa într'o baltă stagnantă, ce nu seacă niciodată. Dar dintre esenţele noastre principale trebuie privit ca posedând destulă rezistenţă.

In sprijinul acestei afirmaţii pot aduce destule exemple. Primul ar fi cel citat mai sus dela Casa Verde: stejarul bătrân s'a uscat numai după trei sezoane de vegetaţie, în care a stat cu baza tulpinii cufundată în apa stagnantă (şi nici atunci nu s'a uscat toate exemplarele). In aceiaşi situaţie jugastrul de orice vârstă şi unii arbuşti (păducel, porumbar, lemn câinesc) s'au uscat din vara întâia; ulmul tânăr, în vara a doua [3]).

In lucrarea mea asupra arboretelor dela Gurghiu am arătat că stejarul pedunculat vegetează destul de bine pe terasele inferioare, care au un subsol foarte greu permeabil; primăvara, aceste porţiuni de pădure se transformă în adevărate mocirle (de unde şi numele pădurea Mocear). Pe terasa superioară, cu subsolul mai permeabil, stejarul pedunculat a cedat în general terenul în faţa gorunului; a

3) Ulmul bătrân a rezistat bine la început, s'a uscat în parte începând din vara a doua.. Dar n'aş putea separa influenţa apei de acţiunea bolii ulmilor şi a gândacilor de scoarţă. Totuşi şi aşa s'ar deduce o diferenţă faţă de constatările colegului I. Vlad. Tot deosebiri de rasa ecologică trebuie să fie cauza.

rămas însă în pâlcuri pure oriunde se produce stagnarea apei, dovedită prin podzolirea solului şi apariţia vegetaţiei ierbacee hidrofile (mai ales Juncus sp.). Nu poate fi eliminat din asemenea locuri de către gorun, fiindcă pentru acesta din urmă apa stagnantă pare să reprezinte într'adevăr un obstacol de neînvins.

Se mai aduc două citate din literatură (al treilea ar fi părerile autorilor germani citaţi de Prof. G. Eliescu!). Prof. M. Drăcea (l. c., pag. 248) spune textual: „Intru câtva stejarul suportă şi apa stagnantă, dar aceasta într'o mică măsură...". Iar colegul I. Vlad, în interesantul său studiu, întocmeşte următoarea scară de rezistenţă la inundaţii: salcia, frasinul american, plopul, stejarul, frasinul comun, părul, ulmul; despre ultimele trei specii se precizează că nu suportă de loc apa stagnantă. Reiese deci că, stejarul o suportă într'o anumită măsură.

In concluzie:

1. Nu se poate nicidecum afirma că stejarul pedunculat, considerat în ansamblul lui ca specie, ar fi „foarte sensibil" la acţiunea apei stagnante.

2. Dimpotrivă, datele existente arată că, rasele ecologice studiate o suportă într'o anumită măsură.

3. Nu este exclusă existenţa raselor ecologice, care să fie într'adevăr foarte sensibile în această privinţă. Dar datele cunoscute nu ne îndreptăţesc să considerăm dovedită existenţa lor.

4. Până la lămurirea definitivă a chestiunii raselor ecologice, când e vorba despre stejarul pedunculat privit în general ca specie vegetală, este mai prudent a spune că, „posedă o anumită rezistenţă contra acţiunii apei stagnante".

Asupra punctelor 2. şi 3. ţin să mai adaog că, nu pot socoti nicidecum documentaţia mea ca desăvârşită şi voi fi foarte recunoscător oricui îmi va comunica în această privinţă date din literatura ştiinţifică, ce mi-au scăpat poate.

LITERATURA CONSULTATĂ

1. *C. Chiriţă:* „Uscarea în masă a stejarului", conferinţă recenzată în „Revista Pădurilor", Nr. 3—4/1943.
2. *M. Drăcea:* „Curs de silvicultură", (litografiat), 1921.
3. *G. Eliescu:* „Asupra uscării în masă a stejarului". Revista Pădurilor, Nr. 11—12/1943.
4. *G. Eliescu:* „Asupra uscării stejarului", ibidem, Nr. 7—8/1944.
5. *C. Georgescu:* „Uscarea în masă a stejarului", ibidem, Nr. 11—12/1942.
6. *S. Paşcovschi:* „Efectele inundaţiilor din 1940 în Câmpia Banatului", ibidem, Nr. 1/1941.

7. *S. Paşcovschi:* „Din efectele gerurilor asupra plantelor lemnoase", ibidem, Nr. 1—2/1942.
8. *S. Paşcovschi:* „Studii asupra vegetaţiei pădurilor din împrejurimile Gurghiului", Analele ICEF-ului, vol. VIII, 1942.
9. *I. Vlad:* „Rezistenţa la inundaţii a speciilor forestiere din bazinul inferior al Ialomiţei". Revista Pădurilor, Nr. 3—6/1944.

Zur Frage des Massenabsterbens der Stieleiche.

Der Verfasser beschäftigt sich mit dem Massenabsterben der Stieleiche in der Banater Ebene (Umgebung von Timişoara). Als Ursachen werden erwähnt: 1. Entlauben durch die Raupen von Lymantria dispar L., Tortrix viridana L. und Cheimatobia brumata L., das besonders in 1940—1942 stattfand. 2. Beschädigung durch den Mehlpilz (Microsphaera alphitoides Griff.), welche manchmal nach dem Raupenfrass zu einem zweiten Entlauben in demselben Sommer wurde. 3. Die strengen Winter 1939/40 und 1941/42, wenn die absoluten Minima zu niedrig waren und das kalte Wetter lang dauerte. 4. Die trockenen Sommer 1942 und 1943; besonders in August-September fielen wenige Niederschläge, die Temperaturen waren zu hoch und die Luftfeuchtigkeit gering. 5. Beschädigung durch eine Pilzenart der Gattung Ceratostomella (die schon früher in Rumänien entdeckt wurde, aber bisher noch nicht genau studiert und genannt ist). Endlich beschäftigt sich der Verfasser etwas eingehender mit dem Einfluss des Stauwassers, welchem er, gegen die Meinungen einiger rumänischen Förscher, nur eine lokale und geringe Bedeutung zuschreibt.

FACTORII DE PRODUCŢIE DIN DOMENIUL FORESTIER

de Ing. I. ZEICU (Bucureşti)

Cei trei factori de producţiune: capitalul, munca şi natura, care ar trebui să conlucreze armonios pentru a rezulta un maxim de randament, s'au găsit în trecut în flagrantă contradicţie, ca să nu-i zicem duşmănie, iar frământările sociale de azi denotând încă o esenţială discordanţă.

Cât priveşte situaţia acestor factori în sectorul forestier, ea pare să fi îmbrăcat cele mai discrepante antiteze pe care atmosfera democratică de azi are datoria nu numai de a le studia şi echilibra matematic, dar chiar de a veni cu măsuri preferenţiale faţă de factorul în suferinţă.

Capitalul a înţeles în trecut a se situa în rolul precumpănitor de factor esenţial, căruia îi revine conducerea exclusivă, deci nivelul aristocratic al puterei sus pusă.

Munca, în schimb, abia evoluase în Evul Mediu dela treapta subclasată a sclaviei lipsită de orice consideraţie, la dreptul clăcaşilor în stablitatea muncii cu sudoare, fără a dispune însă liber asupra puterilor braţiale şi a roadelor muncii. Nici chiar acea zisă egalitate, libertate şi frăţietate, care a luat aripi după revoluţiunea franceză, n'a putut ridica factorul muncă din jugul greu al subclasării ce i-a rămas zestre din veacuri străvechi. Despre o evoluţie a muncii pentru a fi recunoscută ca factor determinant în procesul producţiunei nu s'a putut vorbi decât abia după ce s'a organizat însăşi clasa muncitoare, revendicându-şi cu tărie drepturile, nu numai în ceeace priveşte justa remuneraţie a muncii, dar şi în ceeace priveşte recunoaşterea importanţei sociale pe care o reprezintă ea în angrenajul activităţii technice, unde factorul muncă trebue să stea cel puţin pe picior de egalitate cu capitalul, iar în circuitul vieţii economice şi politice, trebuie să i se rezerve o cotă parte chiar din rolul de chibzuinţă şi gândire a conducerii, care constituia până aci turnul de fildeş al reprezentanţilor capitalului.

Dacă aceasta a fost situaţia muncii în general la marile întreprinderi, în ceeace priveşte sectorul forestier ea a avut o soartă şi mai vitregă datorită faptului că exploatările forestiere se întind de obiceiu pe suprafeţe răzleţite şi situate departe de centrele aşezărilor omeneşti, încât cazarea, care constituia o problemă mai dificilă, era lăsată la libera deslegare a muncitorilor, cari recurgeau la cele mai primitive metode de colibi sau bordeie. Plata, dacă părea ispititoare la început, în schimb era cheltuită aproape în întregime pe alimentele pe cari le speculau magaziile de alimente ale capitalului de antrepriză. Vor susţine unii că totuşi mulţi dintre muncitori se întorceau acasă cu o sumă frumuşică pe urma activităţii de 2—3 luni, desăvârşită pe coclaurile munţilor. Să nu uităm însă că aceştia îşi bazau câştigurile pe subnutriţie, pe batjocora aplicată capitalului lor biologic. A executa timp de 12—14 ore una dintre cele mai grele munci sub cerul liber, pe teren accidentat, cu lipsa celor mai elementare condiţiuni de odihnă, de reconfortare şi cu aplicarea unui regim de subnutriţie, însemnează atentat la sănătatea muncitorilor.

Acelaş lucru se poate spune şi pentru muncitorii întrebuinţaţi la transportul materialelor lemnoase, dintre cari, cei folosiţi la plutărit trebuiesc priviţi ca fiind adevăraţi oameni de sacrificiu.

Abia muncitorii întrebuinţaţi la fabricile de prelucrarea lemnului care nu mai prezintă caracter sezonier, pot fi comparaţi cu cei din celelalte industrii, cari, în sfârşit, s'au putut organiza în sindicate, prin ajutorul cărora, îşi pot impune, în parte, doleanţele. Totuşi, nici pentru ei nu se poate spune că ar fi reuşit a-şi asi-

gura un rol determinant în conducere, căci capitalul mereu vine cu obiecţiunea ingeniozităţii pentru găsirea mijloacelor tehnice prin cari materia primă (lemnul) să poată fi desprinsă de pe picior şi introdusă în circuitul vieţii economice. Ca mâine se va ajunge şi la soluţia echitabilă de a beneficia şi grupul muncitorilor de roadele antreprizei.

Pădurea, elementul naturii, fără de care, nici capitalul şi nici munca nu-şi pot desfăşura potenţialul, a fost întotdeauna bagatelizată şi aservită, mai ales în favorul capitalului. Lemnul ca materie primă a fost consecvent pus alături de alte materii brute ce sunt folosite în diferitele fabricaţii ca: piatra, nisipul, minereurile, cărbunele, etc. Stând la îndemână în cantităţi mari, aproape inepuizabile, era natural ca valoarea lui pe picior să fie întotdeauna depăşită de către cheltuelile ce necesită exploatarea şi transportul până la locul de consumaţie sau fabricaţie.

Dar lemnul mai are şi alte desavantagii faţă de celelalte isvoare de materii prime, prin faptul că el nu se poate extrage dintr'un singur punct şi trebuie recoltat de pe mari suprafeţe lipsite adesea de mijloace de comunicaţie, a căror fericită deslegare constituie o grea problemă tehnică. Nu arareori se găseşte situaţia critică când cheltuelile de exploatare şi transport depăşesc preţul de desfacere pe piaţa liberă, fără ca să mai poată rămâne absolut nici o rentă pentru proprietarul solului. Ori, este îndeobşte cunoscut că, materialul lemnos necesitând în cursul procesului de creiare şi desvoltare o mulţime de cheltueli a căror recuperare se încarcă cu interesele investiţiei pe zeci de ani, făcea ca proprietatea forestieră, din toate timpurile să fie fericită dacă, faţă cu procentul de 7—12% din investiţiile bancare, ajungea să poată vedea o fructificaţie de 1—3%.

Dreptatea socială a zilelor de azi, va trebui să găsească o soluţie echitabilă pentru ca din câştigurile de antrepriză a exploatărilor dela păduri, dar mai ales din câştigurile de fabricaţie şi camerţ care pe hârtie se calculează pentru fiecare fază de transformare a lemnului la câte 8—12%, dar în realitate ating cifre mult mai mari datorită salturilor la cari sunt supuse produsele lemnoase în fiecare sezon, să revină o cotă parte şi proprietarului pădurii. Căci nu mai este admisibil ca cei ce învestesc capitalul pe termen scurt de un ani doi, să câştige neapărat procente mari (16—25%), câtă vreme proprietarul pădurii rămâne invariabil la fatidica cifră de batjocoră de 1—3%, după un capital la care se străduieşte cu chibzuinţă zeci de ani.

Vremurile de sinceră democraţie trebuie să constate că am ajuns la ceasul final în care suntem datori, a pune la conlucrare armo-

nioasă pe cei trei factori ai producțiunei forestiere. Capitalul, care secole dearândul a beneficiat pe urma muncii subclasate și a proprietății forestiere, are datoria primordială de a veni cu formula împăciutoare care să reverse din beneficiile de antrepriză și comerț câte o cotă frățească pentru muncă și mai ales pentru factorul natură care reprezintă în speță pe proprietarul forestier. Este — poate — ultima ocazie când capitalul se poate achita de obligațiunea recunoștinței ce o datorează trecutului, căci mâine va veni soluția logică: înțelegerea dintre muncitorii sindicalizați și proprietarii forestieri. Iar unirea frățească dintre acești doi factori poate ușor elimina capitalul particular din antrepriză și comerț, impunând statului ca judecător asupra echității dintre factorii de producțiune ca, în locul capitalului particular, să intervină capitalul oficial, prin ceea ce, cu drept cuvânt va putea fi acuzat capitalul particular, că și-a tăiat singur craca de sub picioare.

Les facteurs de production en forêt.

Les trois facteurs de production: le capital, le travail et la nature se sont trouvé jusqu'aujourd'hui en total désaccord. Dans les exploitations forestières, le capital a eu un rôle prepondérant. A son tour, le travail, après une longue lute, se trouve sur le point de réussir d'être reconnu comme facteur déterminant. Reste en souffrance seulement l'élément de la nature.

L'auteur montre qu'il faut trouver une solution équitable de lui accorder la partie qu'il la mérite. Dans ce cas, se sont les bénéfices des exploitateurs et ceux de la fabrication et du commèrce qui doivent céder une partie en faveur de l'élément de la nature. A l'avenir, il n'est plus tolérable que le capital ait un taux de 16—25%, tandisque le proprietaire de la forêt reste avec un taux de 1—3%.

SĂ REGENERĂM PĂDURILE

de Ing. ANTON BREŢU (Zărneşti)

S'au scris multe articole în ultimele două decenii despre exploatarea peste posibilitatea normală a pădurilor României, arătându-se că în curând se vor lichida pădurile. In acest război însă, în urma cerinţelor mari de material lemnos, s'a legiferat în fiecare an să se tae dublu sau triplu peste posibilitatea normală, fapt ce a produs şi mai mult diminuarea pădurilor noastre.

Alarmant este însă faptul că nu toate pădurile ce s'au tăiat s'au şi regenerat, mai ales în regiunile de munte, unde regenerările se fac pe cale artificială prin plantaţiuni de molid. La şes şi deal, unde se aplică crângul şi codru cu tăieri succesive, regenerările s'au făcut de bine de rău.

Până în anul 1940, cu toate că erau restanţe de împădurit destule parchete exploatate, totuşi s'a căutat să se regenereze pe cât posibil pădurea exploatată. Din 1940 însă regenerarea prin plantaţiuni de molid a pădurilor de munte, cărora se aplică codru cu tăieri rase, a suferit foarte mult, din care pricină sunt suprafeţe întinse exploatate şi neplantate. Sunt mai multe motive ce au cauzat aceasta. Voi căuta să le arăt:

1. Pentru a se satisface nevoia de lemne, s'a obligat tăierea anuală a două sau trei parchete. La codru cu tăieri rase, unde plantaţia trebue făcută după scoaterea materialului din parchet, deci după unul sau chiar doi ani dela exploatare, iar constatarea regenerării se face după trei ani, cu toată străruinţa silvicultorilor pentru regenerare, proprietarii şi exploatatorii pădurilor au putut să taie mai multe parchete fără să le regenereze, fiind apăraţi de dispoziţiunile legale care prevedeau intensificarea exploatărilor.

2. Din cauza operaţiunilor de război, nu s'au putut executa în Moldova şi Bucovina lucrările de plantaţie, fiind aglomerări de trupe, frontul în apropiere şi situaţia nesigură.

3. In urma concentrărilor masive, s'au găsit cu greu lucrători pentru plantaţii, neputându-se executa tot ce s'a programat.

4. Costul lucrărilor s'a ridicat considerabil, iar garanţiile de regenerare depuse în trecut şi care au fost confiscate conform art. 9 cod silvic, pentru a se executa în contul lor lucrările de plantaţie, au fost insuficiente, lucrarea neputându-se efectua decât în parte.

5. Decizia ministerială Nr. 9105/1942 fixează cauţiunea de regenerare ce trebue depusă la tăieri rase, 10.000 lei de hectar. In 1942

se putea planta un ha cu minimum 15.000 lei, în 1943 cu 20.000 lei, în 1944 cu minimum 25.000 lei.

Decizia ministerială Nr. 645/1945 fixează cauțiunea la 20.000 lei de ha sumă ce este absolut insuficientă, azi costul plantării unui ha fiind de minimum 35.000—40.000 lei.

Garanțiile fiind sub prețul de cost, exploatatorii și parte din proprietarii care erau obligați să execute lucrările, au renunțat, fiind bucuroși să li se confiște garanția de regenerare și să scape astfel de facerea plantației. In cazul cel mai bun au executat lucrările de mântuială, căci plantațiile bine făcute ar fi costat mult mai mult decât garanția depusă.

6. Dacă se dorește să se execute lucrarea din sumele rezultate prin confiscarea garanției de regenerare, se întâmpină multe dificultăți până se primesc sumele rezultate prin confiscare, trecând câteodată unul sau chiar doi ani dela data consfiscării până la primirea sumei.

7. In pădurile particulare au rămas suprafețe neregenerate, deoarece în ultima vreme s'a vorbit mult despre exproprierea pădurilor particulare, proprietarii respectivi nemaivoind să învestească capitalul în plantarea unei păduri ce li se expropriază.

Pentru a se reveni la normal, pentru a se planta tot ce s'a tăiat și pentru a se preveni pe viitor, ar fi de dorit să se ia următoarele măsuri:

1. Tot personalul silvic să depună maximum de stăruință pentru a se planta tot ce s'a tăiat, să se dea premii conductorilor, brigadierilor și pădurarilor, care se dovedesc că au depus stăruință, executând lucrări pe suprafețe mari și în bune condițiuni.

2. Să nu se mai dea absolut nici o autorizație de exploatare, până ce nu sunt la curent lucrările de plantație.

3. Garanțiile de regenerare pentru care s'au făcut formele de confiscare, să se pună cât mai neîntârziat la dispoziție. Pe viitor să se simplifice formalitățile de consfiscarea garanțiilor de regenerare. Garanțiile să se depună în viitor în numerar la Banca Națională, în contul Ministerului de Domenii, iar când se cere consfiscarea garanției, Ministerul să poată ridica imediat dela Banca Națională suma, ce se cere a se confisca, putându-se astfel pune mediat la dispoziția ocolului.

4. Cauțiunea de regenerare trebue mărită la minimum 60.000 lei de ha, pentru ca proprietarii și exploatatorii respectivi să nu aibă un avantaj prin confiscarea garanției și totdeodată să caute să exe-

cute lucrările cât mai urgent posibil și cât mai bine, pentru a putea căpăta în scurt timp garanția depusă.

5. La unele păduri administrate de Stat, este obiceiul de a se face plantația prin prestație, acest sistem nu dă rezultate bune: se execută prost, lucrându-se de mântuială. Pe viitor nu mai trebue permis sub nici un motiv astfel de lucrări. Fiecare proprietar administrat de Stat să aibă în buget prevăzută suma necesară pentru plantație, această sumă să fie depusă din beneficiul anului expirat, neputându-i-se da altă destinație. Să nu se dea autorizație de exploatare dacă nu s'a depus această sumă.

Am arătat măsurile ce am crezut de cuviință că sunt nimerite a se lua, pentru a se remedia starea de azi. Poate că măsurile vor apărea prea represive, însă, dacă nu procedăm astfel, în loc de pădure, vom avea coastele goale ale munților, terenuri degradate, inundații și în viitor lipsă de lemn.

Prin luarea măsurilor de plantarea tuturor restanțelor, s'ar da de lucru la mulți lucrători care au perspectivă de a șoma, armata fiind demobilizată, industriile de război nemai lucrând, iar până la transformarea lor complectă în industrii folositoare păcii și utilizarea tuturor brațelor de lucru disponibile, va mai trece timp.

Il faut régénérer les forêts.

On montre que la guerre qui vient de passer a imposé aux forêts roumaines de grandes sacrifices. Il a fallu exploiter, par anticipation, quelques possibilités, sans pouvoir maintenir le même rythme pour les opérations de régénération dans les parties exploitées à blanc-étoc.

L'auteur du présent article demande qu'on fasse toutes les diligences pour exécuter, le plus vite possible, les plantations nécessaires. Dans ce but, il fait une série de propositions.

VÂNĂTOARE ŞI PESCUIT

EXTINDEREA CULTURII CĂPRIORULUI

de Ing. silvic VASILE COTTA

Am afirmat altădată într'un articol, că marea majoritate a vânătorilor noştri rămân toată viaţa amatori ai regiunilor de şes şi baltă, adică de ţinuturi, în cea mai mare parte, numai cu vânat mic. Repetăm această afirmaţie şi acum, numai pentru a explica de ce vânătorii noştri nu s'au gândit să colonizeze căpriorul în regiunile din care el a dispărut, în cursul timpului, din cauza omului. Este uşor de înţeles că atunci când gustul vânătorului încă nu este format pentru vânatul mare, când n'a cunoscut farmecul vânătoarei la dibuit, — nu s'a gândit nici să-şi cumpere armă ghintuită şi nici să colonizeze căpriorul, cu toate calităţile lui excepţionale. Într'adevăr, această specie de cervidee este puţin exigentă în ce priveşte habitatul. Nu cere decât o mică întindere păduroasă pentru a putea trăi, îşi păstrează locul obicinuit de trai, încăpăţânându-se să rămână pe loc, chiar dacă în pădure nu domneşte liniştea. Numai dacă este urmărită sistematic se hotărăşte să-şi schimbe locul. Se înmulţeşte relativ repede, în orice caz, mai uşor decât celelalte cervide dela noi. Aceste calităţi fac din căprioară un valoros element al faunei noastre vânătoreşti. Dacă la acestea adăugăm faptul cu puţini vânători au norocul să poată vâna un cerb, un urs sau o capră neagră, din cauza rarităţii acestor specii şi a distanţei mari de majoritatea centrelor populate, — şi că, pentru cei mai mulţi, a împuşca un ţap roşu constitue un ideal, înţelegem de ce căpriorul are dreptul să se bucure de o atenţiune mai mare decât până acum, trebuind să fie răspândit în toate regiunile care sunt proprii pentru cultura lui, dar din care el a dispărut din cauza omului.

Dacă privim o hartă a răspândirii căprioarelor în ţara noastră, constatăm că, în deosebi în partea sudică a Munteniei, ele sunt rare sau lipsesc cu desăvârşire. Examinarea cauzelor pentru care această

specie lipsește ar fi o lucare mai vastă, care nu poate fi cuprinsă în cadrul acestui articol. Totuși, faptul că există căprioare în sudul județului Ilfov, adică în antestepă, dar lipsesc în pădurile din partea sudică a județelor Gorj, Vâlcea și Argeș, regiuni de coline cu păduri amestecate, precipitațiuni atmosferice suficiente, cu terenuri agricole fertile, printre trupurile de păduri și, adeseori, străbătute de ape curgătoare, nu se poate explica altfel decât prin braconajul intens practicat în trecut, care a dus la exterminarea blândei căprioare. Nu încape, deci, nici o îndoială că, în cele mai multe păduri din jumătatea sudică a Munteniei, lipsite azi de căprioare, acestea pot fi introduse, deoarece nu factorii staționali au fost aceia care au provocat dispariția, ci omul. Se pune deci, problema colonizării căprioarei în aceste regiuni.

In cele ce urmează facem câteva recomandațiuni, pentru colonizarea acestei specii de cervidee în acele regiuni din care ea lipsește cu desăvârșire. Procedând la colonizare fără respectarea unor reguli elementare, riscăm să facem cheltuială zadarnică.

1. Prima întrebare pe care trebue să ne-o punem, înainte de colonizare, este aceea dacă regiunea oferă **habitatul** propriu căprioarului. Adăpostul, hrana și apa sunt trei condițiuni de căpetenie. Pentru adăpost, ne trebue o porțiune de pădure, care poate fi și numai de câteva zeci de hectare, dar este preferabil să avem o întindere de câteva sute de Ha. Deși în regiunile liniștite, cu multe căprioare, acest animal poate fi văzut și pe câmp, în culturi, atât vara cât și iarna, totuși această cervidă — ca și celelalte — rămâne un animal de pădure. De aceea, prima condițiune — adăpostul — este realizată de existența pădurii pe terenul de colonizat. Pădurea cu subetaj este și mai bună, dând nu numai adăpost bun, ci și hrană. Se înțelege, că hrana este o condițiune de prim ordin. Vara, poienile din pădure, iarba din tăierile rase și cele definitive și culturile agricole din jurul pădurii rezolvă complet chestiunea hranei. Iarna, subetajul, și mai ales esențele moi, în deosebi plopul și salcia, prin mugurii lor, apoi rugul de mure și — în anii de fructificație — ghinda și jirul, fac ca, în iernile nu prea grele, să nu se simtă nevoie de hrana pusă de om. Doar în pădurile de vârstă înaintată, intens păşunate, deci lipsite de subarboret și subetaj, precum și în cele de rășinoase pure, menținerea căprioarei, iarna este condiționată de punerea din timp a hranei artificiale. La noi, păduri pure de rășinoase există numai în regiunea de mare altitudine, dar nu aceasta este patria căprioarei. Deși, având o arie de răspândire întinsă, căprioara poate fi întâlnită din regiunea bălților Dunării până la limita vegetației forestiere, totuși optimul ei de trai rămâne

regiunea colinelor cu păduri de foioase amestecate. In fine, apa nu trebue să lipsească din interiorul pădurii. Este de preferat cea curgătoare, totuşi cunosc numeroase cazuri când şi bălţile din interior rezolvă problema apei. Dacă n'ar exista apă decât în afara pădurii, căprioara la nevoe, face câteva sute de metri, în cursul nopţii, pentru a bea apă, dar, firește, se expune unei primejdii în plus, aceea de a fi pândită de braconieri în drumul ei spre apă.

2. Prima problemă rezolvată, să trecem la a doua: **curăţirea terenului** de vânătoare de braconieri, lupi — dacă sunt, — şi de câini vagabonzi. Nu strică nici reducerea masivă a vulpilor, care ştim că sunt primejdioase pentru iezi. Necesitatea acestei acţiuni nu mai trebue dovedită. Pe un teren cu mult vânat, deşi braconierii şi lupii pot face mari pagube, totuşi mai rămâne ceva şi pentru reproducţie. La colonizare însă, unde e vorba de abia câteva perechi de animale, nu trebue să păşim fără combaterea radicală a braconajului şi a lupilor, în primul rând.

3. **De unde procurăm materialul de colonizare — căprioarele?** Aceste animale trebue luate direct de pe terenul de vânătoare, adică din terenul liber şi duse pe terenul de colonizat, cât mai degrabă, apoi, lăsate libere, fără a fi ţinute — pe cât posibil — în captivitate. Căprioara nu suportă, mult timp, regimul de captivitate, fără a degenera. Pare ciudat acest lucru şi totuşi aşa este. Noi nu avem nevoe de material de colonizare degenerat. De aceea, este o greşală a folosi, în acest scop, căprioare ţinute ani de zile în captivitate, aproape îmblânzite, mai ales că acestea pot fi mai uşor răpuse de braconieri. O altă regulă este aceea ca materialul de colonizare să provină din regiuni identice, adică dela munte pentru regiunea de munte, dela câmpie pentru regiunea de câmpie. De preferat este însă că regiunea de unde provin căprioarele să fie ceva mai săracă în hrană decât noua lor patrie. Prinderea vânatului din terenul liber reclamă instalaţii şi personal priceput. Nu cunosc în ţară la noi nici un teren amenajat pentru acest scop. Este totuşi necesar să existe. Se pare că Administraţia Casei Pădurilor este hotărîtă să rezolve această problemă, dacă va găsi înţelegerea cuvenită la Direcţiunea Vânătoarei, adică dacă va primi păduri corespunzătoare în arendă.

Prinderea se face toamna, când femelele sunt fecundate, dar departe de epoca fătării. Astfel de femele, în primăvara următoare, vor avea iezi, deci vom ajunge mai repede la popularea terenului decât aducând numai iezi. Dar, până când vom reuşi să organizăm prinderea de vânat adult din terenul liber, trebue să ne mulţumim cu mai puţin: prinderea iezilor mici. Pe aceştia îi vom ţine cu lapte

câteva luni, până când se vor putea hrăni singuri. Făcând investigații, mulți iezi prinși de păstori vor putea fi salvați pentru economia cinegetică, dacă îi adunăm și-i întrebiunțăm ca material de colonizare. Transportul animalelor se face în lăzi speciale de lemn, lungi și înguste, potrivite cu talia animalului, dar făcute așa încât el să nu se poată întoarce. Interesul este ca transportul să nu dureze prea mult. De aceea, se folosește trenul accelerat și se anunță telefonic administrația terenului de destinație, încât la sosire, căprioru să fie ridicat și transportat imediat pe teren.

4. **Colonizarea propriu zisă.** Putem proceda în două moduri: lăsând căprioarele direct pe teren, imediat la sosire, sau ținându-le un timp oare care într'o porțiune de pădure împrejmuită. Fiecare procedeu are avantaje și desavantaje. Lăsarea direct în terenul liber este simplă și puțin costisitoare, deoarece nu necesită împrejmuire de teren și personal de supraveghere și îngrijire. Vânatul, însă, este expus primejdiei de a fi ucis de braconieri sau de lupi, dispărând toți masculii sau toate femelele și făcând, astfel, înmulțirea imposibilă. Vom aplica acest procedeu atunci când procurarea căprioarelor este ieftină și ușoară, putând aduce multe perechi, așa fel încât cu toate pierderile, să mai rămână un număr suficient pentru a asigura reușita colonizării. Cel de al doilea procedeu presupune împrejmuirea cu sârmă netedă sau cu ulucă a unui teren în suprafață de 0,5 ha pentru o căprioară, minimum de suprafață fiind însă de 5 ha, pentru ca țapii urmăriți de semenii lor să aibă loc unde să scape cu fuga. Procedeul acesta este necesar atunci când trebue să apărăm bine puținele căprioare pe care am reușit să le procurăm. Terenul de împrejmuit se alege acolo unde condițiunile de habitat sunt cele mai favorabile: să fie adăpost, hrană, apă și liniște din plin. Grija aceasta este necesară pentru motivul că, la încetarea regimului de captivitate, căprioru va cercetа terenul și negăsind nicăeri un loc mai bun decât acela unde a stat închis, va rămâne aci. Este de dorit ca acest regim în teren închis să nu dureze prea mult. El este, totuși, recomandat pentru câteva luni până când „oaspeții" se obicinuesc cu noua lor patrie. Numai în caz de nevoe, adică atunci când vrem ca la punerea în libertate să avem un număr mai mare de indivizi, ținem căprioarele până după fătat, adică până în luna Iunie. In al doilea an al vieții, adică la vârsta de 14—15 luni, căprioru este apt de reproducție, deci se împerechează.

Proporția normală între sexe este de un mascul la o femelă. Numai atunci când urmărim o înmulțire rapidă față de efectivul total, admitem proporția de un mascul la 2 femele. Cu toate măsurile

de precauțiune pe care le luăm, trebue să contăm pe o pierdere de cca 30% din efectivul adus.

Cunoscând avantajele și desavantajele fiecărui procedeu, alegerea unuia sau altuia dintre ele va depinde de numărul de reproducători pe care-i putem procura și de costul lor. De multe ori însă costul împrejmuirii și cheltuelile cu personalul de îngrijirea și hrănirea animalelor din captivitate este așa de mare, încât cu echivalentul lui putem procura un plus de reproducători, încât să asigurăm colonizarea prin lăsarea în libertate imediată, așa cum am arătat la primul procedeu.

5. **Punerea în libertate a căprioarelor ținute în teren închis.** Pentru a evita emigrarea, lăsarea în libertate se face îndată după fătat. Căpriboara cu iezi mici nu va părăsi terenul, căci nu se poate deplasa ușor. Aceasta este cea mai potrivită epocă. Procedeul punerii în libertate constă în ruperea împrejmuirii în mai multe puncte (nu într'unul singur). Dacă am face o singură deschidere în gard, am risca să intre câini hoinari, care să strâmtorească într'un colț căprioarele, sfâșiindu-le. Existând mai multe eșiri, se pot salva. Pentru a putea deosebi căprioarele ținute în captivitate de cele ce se vor naște după lăsarea în libertate, înainte de ruperea împrejmuirii, căprioarelor li-se face un semn, tăindu-li-se vârful urechilor. Făcând acest semn la urechea dreaptă sau stângă, apoi, dând tăieturii direcțiuni diferite (orizontală, oblică), reușim să marcăm căprioare de mai multe vârste.

Care este numărul minim de căprioare cu ajutorul căruia colonizarea să fie asigurată? Răspunsul este greu de dat. El depinde de pericolele din terenul liber. Fiindcă totuși se cere un răspuns, ne exprimăm părerea că trebue să fie cel puțin 4 perechi. Lăsarea în libertate odată realizată, ocrotitorul nu mai are de făcut decât pază, sărării și combatere de răpitoare. Cu timpul, și numai dacă amestecul căprioarelor de pe terenul nostru cu altele din vecinii nu este posibil, va trebui să ne gândim și al împrospătarea sângelui. Dar aceasta este o altă operațiune care necesită o tratare mai amplă.

L'extension de la culture du chevreuil.

L'auteur montre que l'aire de répartition du chevreuil en Roumanie a été autrefois beaucoup plus grande que celle d'aujourd'hui.

Il fait une plaidoirie pour sa colonisation dans la région de plaine de la Valachie partout où les conditions stationales lui convienent.

On insiste puis sur les moyens et les méthodes à utiliser par ceux qui veulent entreprendre une telle opération.

CRONICA

INTERNĂ

Tipologia Forestieră.

In şedinţa din 4 Iunie a. c. a Cercului de Studii al Secţiei „Ştiinţe Aplicate" — Subsecţia de Silvicultură din cadrul ARLUS-ului, D-l Prof. Const. Georgescu, Decanul Facultăţii de Silvicultură a făcut o comunicare tratând despre „Tipologia Forestieră".

Originea preocupărilor de împărţire a pădurilor pe tipuri o găsim chiar la primii autori de manuale silvice. In mod practic însă ideia tipurilor de pădure este pusă mai ales de autorii ruşi în frunte cu G. Morozov. Aceştia ajung să deosebească asemenea tipuri în imensitatea spaţiului eurasic care traversat dela Nord către Sud sau dela Vest către Est frapează pe orice naturalist printr'o succesiune de bande distincte de vegetaţie forestieră, aceasta în opoziţie cu aspectul de dispunere în mozaic al vegetaţiei forestiere din Europa Centrală, din cauza diversităţii orografice a regiunei.

Paralel cu desvoltarea ideii de tipuri de păduri s'a desvoltat şi ştiinţa asociaţiei vegetale, care îşi creiază metode de cercetare asemănătoare celor utilizate în Silvicultură. Dar în timp ce fitosociologia urmează căile de cercetare ale ştiinţei pure, Silvicultura doreşte ca să dea împărţirii pădurilor în tipuri un caracter economico-cultural.

In prima fază a desvoltării tipologiei forestiere se greşeşte întrucât se pleacă dela o anumită premiză economică şi în funcţie de care apoi se trece la clasificarea tipurilor de păduri. Ori tendinţa actuală istorico-naturalistică este inversă, anume de a se afla prin cercetarea obiectivă statistică tipurile de arborete, după care să se găsească şi cele mai proprii condiţii economice-culturale pentru încadrarea arboretelor în mecanismul gospodăresc forestier.

Astfel Morozov defineşte ca un tip de pădure *totalitatea arboretelor care prin condiţiuni staţionale şi raporturile de sol, formează un grup bine distinct.* In clasificarea tipurilor de pădure sunt situate în primul plan proprietăţile solului; totuşi această idee fundamentală a tipologiei ruse este la început condiţionată de considerarea numai a acelor proprietăţi ale solului cari stabilesc pentru arboret o anumită metodă de regenerare şi o anumită modalitate de tratament.

Se vede că în această primă concepţie asupra tipurilor de păduri se ia ca criteriu de împărţire metoda de regenerare (respectiv regimul) şi se ignorează alte proprietăţi importante ale arboretelor, cum este compoziţia arboretelui, etc.

Mai târziu se renunţă la asemenea criterii economice şi se păstrează numai proprietăţile istorico-naturale.

Clasificaţia modernă a asoc. păduroase este naturală, căci ţine seama de totalitatea factorilor ce contribue la biocenoza pădurii, cum sunt:

— proprietăţile ecologice ale speciilor lemnoase;
— mediul geografic: clima, substratul geologic, relief, sol;
— condiţiunile biosociale din interiorul asociaţiei;
— factorii istorico-geologici;
— acţiunea omului.

Din aceşti factori se dă o deosebită importanţă propr. solului, ceiace evidenţiază în general la reprezentanţii moderni ai acestei şcoli şi mai accentuat în lucrările lui Krüedener, care face echivalenţa între tipurile de staţiuni şi tipurile de arborete. Alţi autori ruşi marchează apoi fazele evoluţiei noţiunii de *tip de pădure*, până la ultimul autor, W. Sucaciov, care dă un cuprins foarte larg noţiunii, situându-se totuşi prin obiectivitatea sa la baza tipologiei moderne.

Cea mai clară şi mai cuprinzătoare descriere a unei *asociaţii de plante lemnoase* care corespunde noţiunii de pădure, este dată de Alechi într'o broşură referitoare la asociaţiile vegetale.

Se arată un exemplu de succesiunea tipurilor de pădure la limita stepei sudice a Rusiei, care îşi găseşte asemănare cu succesiunea unor tipuri de păduri dela noi.

Bazat pe metoda de cercetare a autorilor ruşi, se tratează tipurile de pădure din câmpia înaltă a Olteniei, — din care se vede cum, din cercetarea operelor autorilor ruşi, se deschid orizonturi noi pentru studiul tipurilor de pădure din România. (1)

Industrializarea lemnului în noua concepţie economică.

In şedinţa dela 8 Iunie a. c. a Subsecţiei de Silvicultură din cadrul Cercului de Studii al A.R.L.U.S., d-l Ing. V. Filip a făcut o comunicare având subiectul de mai sus.

In introducere vorbitorul expune consecinţele aplicării concepţiilor şcoalei economice liberaliste în domeniul exploatărilor forestiere: tăieri rase, regerări îndoelnice, defrişări întinse, păduri brăcuite, turburarea echilibrului regimului apelor etc. Concepţia capitalistă desconsidera importanţa şi tripla valoare a pădurii: economică, fizică şi socială.

In ţara noastră, începând din 1887 — data punerii bazelor industriei propriu zise a lemnului —, capitalismul a acaparat întinse masive forestiere ale Statului şi a lichidat cumpărând cu preţuri derizorii pădurile răzăşeşti, moşneneşti şi composesorale. Un număr considerabil de fabrici de cherestea, cu o capacitate de producţie disproporţionată faţă de posibilitatea normală anuală, au debitat, cu număr de gatere record, masive întregi de pădure, fără nicio preocupare de latura socială a problemei. In acelaşi timp industria propriu zisă a lemnului era complet neglijată. Acest fel de exploatare — numit pe drept cuvânt colonial — a dus la reducerea cu cca. 30% a patrimoniului forestier, pe lângă celelalte consecinţe fizice şi sociale. Pentru stăvilirea acestui dezastru forestier s'au ridicat voci numeroase, între cari Soc. „Progresul Silvic" a ocupat un loc de frunte. Pădurea e un bun al colectivităţii naţionale, iar

beneficiarul exploatărilor trebuie să fie poporul. Noile concepţii economice consacră astăzi, sub ochii noştri, principii noi de aşezare socială a Statului, pe baza unei structuri adevărat democratice. Scăpat din corsetul de interese exclusiviste ale capitalismului, sectorul economiei lemnului trebuie organizat în lumina acestor noi concepţii economice.

In linii mari urmează a se realiza următoarele:

— permanenţa exploatărilor forestiere;

— cea mai îngrijită sortare a lemnului pentru cea mai bună valorificare a lui;

— adaptarea capacităţii de tăiere a fabricilor de cherestea existente la producţia normală a pădurilor cari le alimentează;

— crearea fabricilor mici şi mijlocii pentru industrializarea lemnului;

— prelucrarea articolelor finite (tâmplărie, butoaie, căruţărie, stupi) necesare consumului intern şi în special ţărănimii şi muncitorimii;

— desvoltarea industriei derivatelor lemnului;

— desvoltarea industriei placajului şi a lemnului cu aplicaţiuni nelimitate în industria ambalajului mobilelor;

— limitarea exportului de lemnărie la cantităţile disponibile realmente şi înlocuirea multor sortimente de produse semiindustrializate, în special a cherestelei cu produse finite, pentru a exporta pe lângă materie primă şi muncă naţională;

— mărirea cotelor exportabile de lemnărie prin înlocuirea în consumul intern a cherestelei de răşinoase cu foioase sub formă de placaje şi cherestea de foioase.

Pentru comercializarea produselor industrializate pe baza acestui plan se defineşte necesitatea unei organizaţii centrale, schiţându-se ca preocupări principale ale acesteia:

— repartizarea raţională a consumului de lemnărie;

— repartizarea materiei prime pentru fabrici;

— repartizarea cotelor pentru export şi consum intern la fiecare întreprindere;

— centralizarea formalităţilor de comenzi şi plăţi pentru străinătate;

— restabilirea preţurilor adevărate pentru produsele industrializate;

— studierea standardizării sortimentelor;

— consemnarea statistică a producţiei şi consumului lemnului.

Problema industrializării şi comercializării lemnului trebuie situată în fruntea preocupărilor Statului. In această privinţă este de luat exemplul U.R.S.S. care sub conducerea Comisariatului Economiei Forestiere, excluzând complet concepţiile capitaliste şi conducându-se după principiile economice noi progresiste, a reuşit cele mai fericite realizări în domeniul exploatărilor forestiere şi a industrializării lemnului în Uniunea Sovietică. (2)

Protecţia naturii în U. R. S. S.

In şedinţa din 2 Iulie a. c. a Cercului de Studii al Secţiei „Ştiinţe aplicate — *Subsecţia de Silvicultură* din cadrul A.R.L.U.S.-ului, d-nii P. Cretzoiu şi inginer T. Comes au prezentat în colaborare o comunicare tratând despre „Protecţia naturii în U. R. S. S.".

In prima parte a comunicării se arată originea mişcării pentru protecţia

naturii, evoluţia şi realizările pe acest tărâm în celelalte ţări ale lumii (U. S. A., Anglia, Franţa, Italia, Polonia, Elveţia, Germania, Argentina, Africa de Sud, Congo Belgian, Sumatra, etc.) şi în România.

In partea a doua a acestei comunicări se expune stadiul actual al realizărilor în domeniul ocrotirii naturii în U.R.S.S.

Statul Sovietic a creeat şi întreţine cca 45 rezervaţiuni şi parcuri naturale cu suprafeţe între 10.000 ha şi 1.000.000 ha şi nenumărate rezervaţiuni mai mici, cu caracter local, reprezentând toate tipurile biologice existente pe teritoriul Uniunii.

Scopurile urmărite prin crearea acestor rezervaţiuni sunt următoarele:

a) păstrarea unor mostre de peisagiu în stare iniţială, pentru a da oamenilor de ştiinţă posibilitatea cercetării condiţiunilor biologice nealterate de activitatea omenească.

b) crearea unor vaste câmpuri de experienţă în care se încearcă adaptarea celor mai felurite vieţuitoare străine la climatul şi condiţiile locale ale Uniunii.

Trei rezervaţiuni — cele mai mari — au fiecare suprafaţa de cca 1 milion hectare şi sunt situate: una în peninsula Kamciatca, alta la Nord-Est de fluviul Peciora şi Ilici şi în fine regiunea munţilor Sichota-Alin din Ussuri.

Rezervaţia gigantică din Kamciatca cuprinde regiuni de tundră, vulcani activi şi stinşi, munţi înalţi cu păduri virgine. In celelalte două rezervaţiuni întinse se păstrează deasemeni pentru posteritate o faună şi o floră bogată şi caracteristică.

Urmează apoi, ca mărime, cu 600.000 ha suprafaţă rezervaţia alpină din munţii Altai (IV) cu păşuni ierboase nesfârşite şi neînchipuit de bogate în plante rare, unice în lume. Regiunea aceasta a fost studiată cu multă competinţă de expediţia ştiinţifică a Academiei de Ştiinţe din Moscova, sub conducerea profesorului de botanică Boris Keller, în 1936, iar unul din rezultatele teoretice obţinute este şi faptul că în Altai păşunile alpine sunt o formaţiune vegetală recentă instalată abia după defrişarea pădurilor din timpuri istorice. Această explicaţie destul de neobişnuită, a adus o lumină nou în teoria evoluţiei şi mai ales în ce priveşte originea stepelor.

Rezervaţia naturală a Caucazului are o suprafaţă de 260.000 ha iar cele dela lacul Baical şi de la Ciuana Tundra din penisula Kola câte 200.000.

Parcuri naturale cu suprafeţe variind între 180.000 şi 25.000 ha s'au creeat la Nauxum, Karagaci, Kisilagaci marea rezervă din Bielorusia — Rusia Albă —, apoi cea dela Uci-Kosa, Aksu-Cebagli în munţii Ala-Tau şi în Tauria.

Rezervaţia cea mai mare de pe Volga, la Astrahan are 22.794 ha. Urmează celelalte rezervaţiuni cu suprafeţe mai mici de 20.000 ha împrăştiate în toate colţurile Uniunii.

Rezervaţiunea Ciuana Tundra din peninsula Kola se compune în cea mai mare parte din lacul Imandra şi zona sa litorală. Pe lângă păstrarea intactă a faunei şi florei cu caracter arctic-boreal, rezervaţiunea aceasta are menirea să păstreze intactă pentru generaţiile viitoare ultima staţiune din Europa a renului sălbatec.

Parcul natural dela Voronej are de scop protejarea coloniilor de castori de pe râul Usmanca. Aici rămăseseră numai câteva sute de capete înainte de războiul precedent aceste animale fiind urmărite pentru blana lor, fără a se

fi ţinut seama de pericolul dispariţiei lor totale. Azi numărul castorilor este în creştere.

Parcul natural din Crimeea este compus din platoul şi versanţii nordici ai munţilor Iaila. Pădurile seculare ce îmbracă aceşti versanţi sunt compuşi în cea mai mare parte din stejari şi din fag.

Fagul acestei regiuni nu este din specia răspândită în Europa ci dintr'o specie orientală (Fagus Orientalis) şi o rasă locală a acestuia (Fagus taurica). Graţie măsurilor luate, în aceste păduri se menţin ultimile rămăşiţe ale cirezilor de cerbi de Crimeea. Rezervaţia munţilor Iaila mai are şi scopul practic de a asigura şi pentru viitor existenţa pădurilor şi prin aceasta de a menţine rezervorul natural de apă atât de necesar irigaţiunii bogatelor culturi agricole din Nordul Crimeei. Fără aceste păduri ar seca şi isvoarele, întreg bazinul acestor ape căzând atunci pradă secetei.

Rezervaţia caucaziană este una din cele mai mari — 260.000 ha — şi este aşezată în districtele nordice ale Caucazului. Această rezervaţie cuprinde văi adânci şi lungi, munţi cu vârfurile îmbrăcate în zăpadă veşnică, întreaga regiune având o floră unică, este locul de întâlnire al florei europene cu cea a Asiei. Tot aci cresc relicte din era terţiară, rămăşiţe din vechi areale de plante odată larg răspândite în Eurasia. Fauna rezervaţiei Caucazului cuprinde încă destul de multe capre negre şi turme de capre numite „turii". Prin pădurile dese se mai află şi azi leoparzi, urşi, lupi, mistreţi, râşi, cerbi, căprioare. In acest ultim azil îşi duc zilele numărate cele câteva exemplare supravieţuitoare ale bourului caucazian, distrus aproape complet în urma braconajului dinaintea primului războiu mondial şi în primii ani de după revoluţie. Regenerarea acestei specii merge foarte încet, din cauză că exemplarele sunt foarte puţine la număr, încât cu toate îngrijirile, dispariţia acestei specii este de nestăvilit.

Rezervaţia din delta fluviului Volga a fost creiată special pentru marele număr de specii de păsări ce-şi au aici locurile de iernat. Dintre plantele protejate în această rezervaţie e de mare importanţă o specie minunată de nufăr, lotusul indian, care creşte aici în singura staţiune naturală din întreaga Europă. Inainte vreme delta Volgei era punctul de întâlnire a mii de vânători şi strângători de ouă de păsări. Azi vânătoarea este oprită aici cu desăvârşire, pe o suprafaţă de mai multe sute de kilometri pătraţi.

In întinsa stepă taurică din Nordul Crimeei (25.000 ha) este destinat protejării o specie de graminee destul de bine cunoscută şi la noi sub numele de colilie (Stipa penata). Rezervaţia aceasta s'ar părea cam exagerată pentru o specie de plantă destul de răspândită; trebue ţinut însă sema că, azi, întreaga floră a stepelor Rusiei meridionale dinspre Marea Neagră este supusă unei schimbări nemiloase de pe urma plugului. Această rezervaţie destul de mare a fost creiată tocmai pentru a păstra natura adevărată a stepei străvechi. Cât vezi cu ochii se întinde stepa netedă, acoperită de colilia cu spicele mătăsoase de argint, plecate toate în aceeaşi direcţie a bătăii vântului.

Un aspect cu totul deosebit are rezervaţia Repetek din pustiul Cara-Cum, în regiunea căii ferate transcaspiene din Turcmenia. Vegetaţia este aci cu totul caracteristică, fiind formată în cea mai mare parte din plante de pustiuri de nisip, cum sunt tufele de „Calligonum" şi „Haloxylon".

In extremul capăt al peninsulei Kamciatca, la capul Lapatca se află o rezervaţie, care are de scop regenerarea unui animal devenit foarte rar; vidra

de mare, a cărei blană foarte scumpă e cunoscută mai mult sub numele de „calan" sau „castor de Kamciatka". Animalul acesta, aproape complet decimat sub vechiul regim ţarist, blana sa fiind foarte căutată, a ajuns azi la un total de câteva sute de exemplare, fiind acum — graţie măsurilor de protejare — în afara pericolului dispariţiei.

Rezervaţia Stolbi din apropierea oraşului Krasnoiarsk, la poalele muntelui Saian, adăposteşte miraculoasele coloane de bazalt ce se înalţă gigantice din mijlocul pădurii de conifere. In această pădure (taiga) trăeşte încă elanul, o specie mare de cerb cu coarne late, devenit şi el o raritate. Tot aici trăeşte şi moscul, acel rumegător atât de căutat odinioară pentru glandele sale mirositoare.

Regiunea marelui lac Baical are o rezervă naturală de 200.000 ha. Aici e protejată, dealtfel ca întreaga floră şi faună, hermelina siberiană un animal foarte căutat pentru blana lui scumpă, devenit şi el extrem de rar. In nesfârşitele păduri (taiga) îşi găsesc adăpost sigur şi hrană din belşug mamifere mari şi mici: urşi, cerbi, râşi, elani, etc.

In republica autonomă Kazakstan se află o rezervaţie de cca 30.000 ha, formată în cea mai mare parte din lanţul munţilor Tian-San-ului de West. Dela vârfurile acoperite cu zăpadă veşnică se întinde în lungul văilor pădurea fără capăt de conifere: taiga. Afară de floră, compusă aici din plante rare şi caracteristice acestei regiuni, sunt ocrotite aci o specie rară de oi sălbatece precum şi vulturii cu barbă (Ghypaetus barbatus), un vultur pe care nu-l mai găsim decât în Hymalaia. In Ala-tau îşi au patria şi marmotele cu coadă lungă şi o specie deosebită de porc spinos.

Fără a se pierde din vedere scopul primordial al păstrării de mostre de tipuri biologice intacte pentru generaţiile viitoare, rezervaţiile naturale din U.R.S.S. sunt instituţiuni ştiinţifice care lucrează la reconstrucţia florei şi faunei şi sunt — acolo unde este cazul — subordonate comandamentelor economiei naţionale. Rezervaţiunile nu sunt numai vaste conservatoare de stocuri genetice ale florei şi faunei şi de depozite de variat material animal şi vegetal, susceptibil a fi folosit în agricultură şi zootechnie; nu sunt numai locuri de repaus şi instrucţie, ci şi locuri de înmulţire pentru vânatul nobil, cu care urmează a fi repopulate teritoriile lipsite de acest bun economic.

In comparaţie cu rezervaţiile din alte ţări europene sau extraeuropene, rezervaţiile naturale din U.R.S.S. au metoda lor proprie de lucru. Ele servesc nu numai ca teritorii sustrase alterării, ci şi drept câmpuri de experienţă, în care omul, ca factor integrant în natură, încearcă metodele unei transformări active, dar armonice a naturii. T. C. (3)

CĂRŢI NOI:

DAREA DE SEAMĂ

asupra activităţii

INSTITUTULUI DE CERCETĂRI FORESTIERE

pe anii 1940—1942

ACUM 50 DE ANI

In ultimul trimestru al anului 1895, Revista Pădurilor publică mai ales în continuare articolele citate în cronicele anterioare şi semnate de *P. Antonescu* (Asupra metodelor de amenajament), *P. Grigorescu* (Pădurile Dobrogei) şi *G. S.* (Asupra participării Administraţiei Domeniilor Coroanei la Expoziţia Cooperativelor), *N. R. Danilescu* (Asupra principiilor de silvicultură, în continuarea articolului „Cunoştinţele Pădurarului").

De remarcat, din reportajul amplu asupra expoziţiei cooperativelor, este faptul că Administraţia Domeniilor Coroanei a înţeles să arate cu această ocaziune activitatea ei, cu progresele respective, şi din sectorul forestier. S'a putut vedea deci, acum cincizeci de ani, străduinţele pentru o ameliorare a culturei (prin practicarea metodelor cât mai judicioase), pentru o raţională exploatare folosind instalaţii de transport corespunzătoare situaţiei locale, pentru asigurarea regenerării, cu specii nobile, a porţiunilor exploatate (la rigoare, intervenţie cu regenerări artificiale) etc.

Reţinem următoarele: Administraţia Domeniilor Coroanei, încă de acum 50 de ani a înfiinţat la Bicaz o semincerie de conifere, când obiceiul era ca semincle de răşinoase să se aducă din „străinătate", în ţară recoltându-se, în general, numai semince de foioase; a inaugurat o industrie a lemnului de rezonanţă; a subliniat necesitatea drumurilor şi mijloacelor de transport în cultura raţională a pădurilor; a înţeles să asigure agenţilor silvici de toate gradele un standard de viaţă material, corespunzător scopului; a înlesnit alcătuirea de mici muzee silvice regionale pe lângă reşedinţele agenţilor silvici, pentru a se arăta bogăţia şi posibilităţile ţărei; a încurajat o industrie locală a lemnului (dogărie, rotărie, tâmplărie, etc.); pentruca în ultima analiză şi acţiunea socială a unei mari administraţii să fie reliefată, prin asigurarea unei munci rentabile şi continue în regiune, locuitorilor. Realizarea acestor progrese de acum o jumătate de secol a fost posibilă prin cunoştinţele, energia creatoare şi patriotismul administratorului domeniilor, care, pe vremea aceea, era şi preşedintele societăţii „Progresul Silvic".

In *„Principii de silvicultură"* N. R. Danilescu schiţează o metodologie a „ştiinţei silvice", clasificând ştiinţele fundamentale şi auxiliare ale silviculturei şi arătând rosturile fiecăruia din ele în educaţia profesională.

Rezumându-şi discuţiunea. Danilescu îşi grupează disciplinele din cadrul silviculturei în patru diviziuni şi anume: I. *Producţia Pădurilor*, (Factorii de producţie (1), Cultura pădurilor (2), Protecţia pădurilor (3); II. *Exploatarea pădurilor*, (Recolta produselor principale (4), Produsele accesorii (5), Tehnologia silvică (6), Geniul silvic (7); III. *Amenajarea pădurilor*, (Dendrometria (8), Estimaţia şi rentabilitatea pădurilor (9), Amenajarea pădurilor (10); IV. *Administraţia pădurilor*, (Dreptul silvic privat, penal şi administrativ (11), Politica silvică (12), Statistica silvică (13), Contabilitatea silvică (14), Administraţia propriu zisă, sau organizarea serviciului şi gestiunea afacerilor (15).

După cadrul din care fac parte (ingineri, brigadieri, etc.), agenţii silvici sunt datori să-şi adâncească cunoştinţele în raport cu activitatea impusă de atribuţii pentru a-si îndeplini în bune conditiuni obligaţiile de serviciu. Bine

înţeles, această muncă de însuşiri de cunoştinţe începe din şcoală. De unde, interesul încă actual a unor asemenea vederi de ansamblu în alcătuirea şi executarea programelor analitice la şcoalele noastre silvice, de diferite grade.

Tot într'un articol al lui N. R. Danilescu şi anume în *„Stejarii cei mai buni pentru traverse"* vedem, în sfârşit, de unde au rămas până de curând silvicultorii români cu părerea că în România există cinci specii de stejar: (1) Quercus pedunculata Ehrh., (2) Quercus sessiliflora Smith, (3) Quercus conferta Kit, (4) Quercus cerris L., (5) Quercus pubescens Wild. In fond, un studiu tehnologic întreprins pentru a discuta pe bază de date ştiinţifice cunoştinţele din caetul de sarcini pentru traverse dela calea ferată (contractul tip Nr. 11 din 1892). In afară de interesul istoric, articolul merită a fi citit pentru forma în care se scria atunci un articol de fond în revistă şi pentru detaliile de nomenclatură populară a speciilor de stejar.

„Despre exploatarea depe Domeniul Coroanei Bicaz şi instalaţiile făcute pentru aceasta" scrie F. Davidescu opt pagini dense, în formă de monografie. Este de reţinut de aci străduinţa de a se împăca în aceste operaţii — după cum declară chiar autorul — atitudinea silvicultorilor români de şcoală franceză (contra tăierilor rase şi pentru însămânţări naturale) cu a celora din şcoala germană (nu exclude însămânţările naturale, dar pune mare temei pe însămânţări artificiale, mai cu seamă pe plantaţiuni, admiţând tăierile rase etc.), pentru a asigura regenerarea mai ales în molid, fagul neavând nicio valoare (!). Mesteacănul era apreciat pentrucă putea fi livrat la „fabrica de cue pentru cisme". Pentru istoria grădinăritului şi în general a metodelor de regenerare apreciate în ţara noastră, articolul este demn de luat în seamă, prin detaliile furnizate când apreciază oportunitatea metodei adoptate. In afară de aceasta poate servi ca model şi pentru studenţi, în lucrările de practică.

T. Bălănică

CINEGETICĂ

Pădurarii şi paza vânatului.

Dela 1930 încoace, data înfiinţării Casei autonome a pădurilor Statului, exploatările de păduri în regie au câştigat mereu teren. Personalul silvic ajutător — brigadieri silvici şi pădurari — erau chemaţi să facă faţă încă unei însărcinări: lucrările de exploatare în regie. Incă în anii 1931—32, Administraţia C. A. P. S. a luat înţeleapta măsură de a împărţi personalul silvic ajutător în două categorii: personal de paza pădurilor şi personal de gestiune, adică pentru conducerea exploatărilor. Prin această diviziune a muncii, se limita sectorul de activitate al fiecăruia şi omul se ţinea de o singură treabă. Se ştie, doar, că cine se apucă de prea multe treburi, ajunge să nu mai facă pe nici una cum trebue.

Această separare de atribuţiuni, ordonată de Administraţia Centrală, s'a realizat la cele mai multe unităţi forestiere ale Casei Pădurilor Statului

și durează de 12—13 ani. Mai sunt însă Ocoale Silvice și Centre de exploatare, îndeosebi în regiunea muntoasă, unde această separare nu s'a produs cu toate ordinele date, pe motiv că, fiind vorba de regiuni greu accesibile, nu se comit furturi de lemne, deci nu este nevoe de personal de pază separat. Rezultatul se cunoaște: pădurarii sunt întrebuințați aproape numai la exploatări; rar mai dau și prin canton. Plantațiile sunt pășunate de vite, limitele de proprietate încălcate prin nimicirea semnelor de hotar, plantații, degajeri și operațiuni culturale făcute superficial, ca din partea unor oameni care mai au și altceva de lucru. Se mai știe, că pădurarii sunt obligați să plătească valoarea dublă a furturilor de lemne nedescoperite și neraportate. Și, de câteori nu se întâmplă ca un pădurar să fie supus la plata a zeci de mii de lei, valoarea arborilor furați, deși el era obligat să stea zile întregi la inventarierea materialului exploatat sau la alte lucrări care nu-i permiteau să facă și paza pădurii care constituia cantonul său. Aceasta este o nedreptate făcută pădurarilor. După ce instituția, prin felul ei de organizare, ținteşte pe loc pe pădurar sau brigadier la lucrările de exploatare, este profund nedrept să-i mai pui în sarcină pagubele care s'au produs pe suprafața de 1000 ha ce-i formează cantonul său de pază. Concluziunea pe care o tragem din această scurtă expunere este că, atât pentru a face să înceteze o nedreptate, cât și în interesul Administrației însăși, personalul silvic ajutător, mult-puțin cât este, trebue împărțit în cele două categorii arătate mai sus și la acele unități C.A.P.S. unde această separare nu s'ar fi produs încă. Personalul de pază să fie însărcinat cu: paza limitelor proprietății, paza pădurii contra furturilor de lemne și a păşunatului, lucrările de împăduriri și operațiuni culturale, marcările și întocmirea actelor de punerea în valoare și valorificarea arborilor uscați, căzuți, deci a produselor accidentale. Personalul de gestiune să rămână cu exploatările, începând cu tăierea, continuând cu apropiatul (corhănitul) și terminând cu transportul la depozit.

Am atins, în câteva cuvinte, chestiunea organizării serviciului de pază la păduri pentru a arăta că paza vânatului poate fi făcută în bune condițiuni de personalul silvic numai dacă se realizează amintita separare de atribuțiuni și la restul ocoalelor silvice. In adevăr, atât la paza pădurii cât și la aceea a vânatului, pădurarul trebue să aibă completă libertate de mișcări, adică să se poată deplasa ori când, ziua noaptea — și mai ales noaptea — acolo unde nevoia cere. Incă odată se face dovada că interesele gospodăriei silvice se pot armoniza cu acelea ale celei vânătorești. Făcând separarea de atribuțiuni și lăsând pădurarii de la pază numai cu această treabă, nu va mai fi nevoe de doi oameni care să se plimbe pe aceeași potecă: unul pentru paza pădurii și altul pentru accea a vânatului. (98)

Situația vânatului pe terenul regal Gurghiu.

In apropiere de comuna Gurghiu jud. Mureș, în Munții Gurghiului, — una din cele mai pitorești regiuni ale Țării, — a existat până la 30 August 1940, data „diktatului" dela Viena, poate cel mai frumos teren de vânat mare din țară, îndeosebi de cerbi. Terenul, în suprafață de cca 40.000 ha, era pus la dispoziția Majestății Sale Regelui și administrat prin Casa Regală.

In luna Iulie 1945, administrația silvică românească instalându-se din nou în regiunea Gurghiu și negăsind o gospodărie vânătorească închegată și

mai ales o pază eficace la terenul regal, s'a ocupat ea şi de această chestiune. Am primit veşti privitoare la situaţia vânatului la acea dată şi la realizările administraţiei silvice de atunci şi până azi, pe teren vânătoresc.

După cum se ştie, în regiunea Gurghiu, în toamna anului 1944 s'au dat lupte grele. Din cauza războiului, efectivul de vânat a avut mult de suferit. Populaţia a ajuns, în posesiunea de arme şi cartuşe. Braconajul a luat proporţii aşa de mari, încât din efectivul de cca 3000 cerbi de mai înainte, n'a mai rămas până în Iulie 1945, data instalării administraţiei silvice româneşti, decât cca 250 cerbi de toate vârstele şi de ambele sexe, deci s'a prăpădit 90% din efectiv. Sunt mai mulţi masculi decât ciute; lupii în număr foarte mare. Intre primele măsuri luate de Ocolul silvic Lăpuşna a fost chemarea în serviciu a vechiului personal românesc dinainte de 1940. Fără a fi reuşit a face ordine deplină, prin patrulările dese şi prin mult spirit de sacrificiu al căror rezultat a fost prinderea mai multor braconieri, s'a reuşit a se reduce simţitor braconajul la vânat. Critică este însă situaţia urşilor care coboară la poalele munţilor în căutarea hranei, expunându-se gloanţelor braconierilor, care, aci, operează şi mai intens. Mult a suferit şi păstrăvul, din cauza braconajului practicat în toate chipurile, începând cu undiţa şi terminând cu dinamita. In acest sector, însă, azi, domneşte ordine completă.

In ce priveşte celelalte realizări, amintim că Administraţia C. A. P. S. a pus la dispoziţie fondurile băneşti trebuincioase, încât s'a procurat nutreţul necesar pentru iarnă, sarea pentru sărăriile din centrul terenului, care pot fi mai uşor păzite, materialul pentru combaterea lupilor, care, în sensul strict al cuvântului, sunt o calamnitate. La păstrăvărie, s'au confecţionat 12 incubatoare, s'au reparat zidurile despărţitoare dintre lacuri şi s'a repus în funcţiune clocitoria, prinzându-se reproducătorii necesari. Paza, combaterea lupilor, punerea de sare şi de hrană în cursul iernii sunt primele şi cele mai necesare măsuri de gospodărie. Rămân pentru primăvară reparaţiunile de cabane, observatoare, poteci, etc. Va trebui însă multă muncă şi cheltuială pentru a readuce acest domeniu vânătoresc la nivelul din August 1940 când administraţia românească a fost nevoită să-l părăsească. (99)

● Fabricarea în ţară a cartuşelor de vânătoare pentru armele de alice.

Dela 6 lei cât era cartuşul de vânătoare obicinuit, a ajuns azi la 600 lei. Vânătorul se vede nevoit să rărească escapadele la raţe şi prepeliţe, unde se consumă multe cartuşe. Cine mai jertfeşte azi cartuşe pentru a trage în coţofene sau ciori cenuşii?

Cooperativa vânătorilor a făcut o operă utilă atunci când a distribuit membrilor ei cartuşe cu preţ eftin. Dar, izvorul ei de aprovizionare a încetat: deocamdată nu se mai pot importa cartuşe de vânătoare. In căutarea unei soluţiuni, aceeaşi Cooperativă duce tratative cu Societatea Copşa Mică-Cugir, care, în eforturile ei pentru a putea trece dela producţia de război la cea de pace, este dispusă să fabrice cartuşe de vânătoare. Avem informaţiuni că alicele şi capsele au şi fost puse în vânzare. In prezent, se fac încercări pentru a realiza şi tuburi de bună calitate, din carton presat.

După ce şi acest element va putea fi fabricat în bune condiţiuni, vom avea şi cartuşe gata făcute în aceeaşi fabrică. Pentru primăvară, suntem pe punctul de a nu mai fi tributari străinătăţii pentru cartuşe de vânătoare. Fap-

tul că punerea în vânzare se va face prin cooperativa vânătorilor, va fi o garanție că marfa nu va fi speculată, cartușele ajungând în mâna vânătorilor la un preț moderat. (100)

● Neajunsuri în efectuarea practicei vânătorești a studenților Facultății de Silvicultură.

Pasiunea pentru vânătoare trăiește în stare latentă aproape în fiecare om. Ea nu așteaptă decât prilejul de a ești la suprafață. Devenim vânători în momentul când am doborît primul iepure, prima rață sau prima prepeliță. In acest moment pasiunea pentru vânătoare s'a trezit, dragostea față de această frumoasă și nobilă îndeletnicire ni s'a inoculat. De aci înainte, o mână nevăzută ne va împinge să părăsim confortul orașului și să colindăm câmpiile și munții.

Studenții Facultății de Silvicultură, pe lângă cursurile teoretice de Economie vânătorească, trebuie să facă și practică cinegetică. In puținele zile pe care programa analitică încărcată a Facultății le poate pune la dispoziția cursului de vânătoare, pentru aplicațiuni pe teren, se fac și vânători cu studenții. Lăsând la o parte faptul că 4—5 zile pe an reprezintă prea puțin pentru a face aplicațiuni cu 60—70 studenți, azi, dificultățile de deplasare sunt un nou impediment chiar în aceste puține zile. De aceea, lucrările practice trebue completate în cursul vacanței de vară, apoi a vacanțelor de Crăciun și de Paști. Făcând o anchetă în rândul studenților, asupra modului cum se poate face practică de vânătoare în cursul vacanțelor, au eșit la iveală unele neajunsuri care trebue înlăturate în viitor.

Studenții se izbesc, în primul rând de lipsa de arme de vânătoare. Puțini sunt aceia care au mijloacele materiale trebuincioase pentru a-și putea cumpăra armă. Iarăși, puțini găsesc armă de vânătoare la tatăl lor, la rude sau cunoscuți; cei mai mulți sunt avizați la bunăvoința unui coleg mai vârstnic, care, prin legăturile pe care le are în regiune, i-ar putea procura o armă de împrumut pentru 1—2 zile. In egală măsură, este un impediment pentru practicarea vânătoarei în timpul vacanțelor lipsa unui teren de vânătoare. In fine, chiar dacă tânărul învățăcel ar avea și armă și teren, îi este foarte utilă, indispensabilă uneori, aripa protectoare a unui vânător cu experiență, care să-i îndrumeze primii pași în practicarea vânătoarei corecte.

Am convingerea că în înlăturarea tuturor acestor trei neajunsuri, colegii, cei dela Ocoale în special, pot fi utili studenților. Cu toții, aproape, ne-am început viața de vânător cu o armă veche împrumutată dela un pădurar sau brigadier, sau ținută fără întrebuințare de un vânător mai vechi, care, înaintând pe scara pregătirii vânătorești, și-a procurat una mai bună; tuturora ne-a căzut bine când același coleg mai vârstnic ne-a introdus în vre-o Societate de vânătoare, unde am putut vâna ca oaspeți și ne-a corectat în greșelile inerente oricărui început. Câtă deosebire este între un student care a avut norocul să ajungă în tovărășia unui coleg cu dragoste pentru îndrumarea tineretului, sau a unui vânător binevoitor, care a pus la dispoziția studentului și teren și armă! Aceeași anchetă, de care am pomenit mai sus ne dovedește aceasta. De aceea, socotim că fiecare dintre noi are datoria de a înlesni studenților practicarea vânătoarei în timpul vacanțelor. Ei au permise de vână-

toare. Care Şef de Ocol nu va reuşi să găsească, pentru câteva zile, la cunoscuţii săi o armă de împrumut? Am profitat de bunăvoinţa înaintaşilor noştri şi avem acum datoria să facem cel puţin atât pentru cei care vin după noi. (101)

Ocoalele silvice model C. A. P. S. pentru practica studenţilor.

După cum se ştie, în ultimii ani, numai studenţii anului I ai Facultăţii de Silvicultură au făcut practica de vară (geodezie şi topografie), în comun, sub conducerea personalului didactic. Studenţii din ceilalţi ani au fost repartizaţi pentru parctică la Ocoalele silvice. Făcută în acest din urmă fel, practica nu a dat totdeauna rezultatele aşteptate, deoarece ea depindea atât de varietatea lucrărilor dela Ocol, cât şi de tragerea de inimă pe care Şeful de Ocol o punea în pregătirea practică a viitorilor săi colegi. Lipsurile practicei făcută în acest fel au determinat Facultatea să se gândească la o *practică în comun*, făcută sub conducerea personalului didactic.

Primul pas către efectuarea practici în comun a fost declararea ca unităţi forestiere model a Ocoalelor Silvice Calafat, Ploeşti, Pucioasa, Radna, Fântânele şi a Centrului de exploatare Caşin. Acestora li se vor adăuga, probabil, Ocolul Brăila şi Centrul de exploatare Curtea de Argeş. Toate aceste unităţi forestiere se vor bucura de o grijă deosebită din partea Casei Pădurilor, dându-li-se mijloace materiale pentru a putea deveni cu adevărat de model. La întocmirea programelor de lucru anuale, a amenajamentelor, a planurilor de instalaţii de transport, etc. vor colabora şi profesorii de specialităţile respective dela Facultate, armonizând interesul administraţiei cu acela al Şcoalei. Pe de altă parte, pentru a putea adăposti în condiţiuni de confort pe cei 60—70 studenţi ai unui an, se vor construi pavilioane cu dormitoare, sufragerie şi sală de studii, baie, etc. Fără îndoială, practica de două luni, în cursul verii, făcută în aceste condiţiuni, sub conducerea personalului didactic, va da rezultate mult mai bune decât cea de până acum.

Practica în comun, în timpul verii (Iulie—August), este binevenită şi din punctul de vedere al pregătirii vânătoreşti. Pădurile vor trebui amenajate şi din acest punct de vedere. Cu ocaziunea lucrărilor de specialitate pur silvică, studenţii vor vedea ceea ce se poate realiza în materie de gospodărie vânătorească. Apoi, în serile şi dimineţile de vară, vor putea vâna ţapul roşu la pândă sau la dibuit; la Ocoalele din regiunea de baltă, vânătoarea la vânat aquatic va da fiecărui student prilejul de a putea împuşca o raţă, iar în regiunea de câmpie, vânătoarea de prepeliţe şi porumbei va constitui încă o atracţie. In acest chip, serile, dimineţile, zilele de sărbătoare şi repaos vor putea fi întrebuinţate pentru vânătoare. Graţie Ocoalelor model, vânătoarea va fi învăţată în acelaşi timp, şi cu aceeaşi cheltuială caşi restul materiilor din Facultate. Aşa este şi în viaţă: vânătoarea este o anexă a profesiunii de silvicultor.

Pentru a putea ajunge aci, însă, era nevoe, ca Administraţia în grija căreia sunt date Ocoalele model, în speţă C. A. P. S., să aibă mâinile libere şi în ce priveşte administrarea dreptului de vânătoare din aceste păduri. Ministerul, înţelegând acest lucru, printr'o decizie, a dat Casei Pădurilor dreptul de a administra şi valorifica vânatul din Ocoalele model. Ca urmare C. A. P. S

are posibilitatea acum să-şi rezerve pădurile de care are trebuinţă în scop didactic şi să arendeze pe celelalte. In instrucţiunile pe care C. A. P. S. le-a dat Ocoalelor şi Direcţiunilor regionale silvice, a prevăzut următoarele:

1. Să se rezerve pentru trebuinţele didactice numai suprafaţa strict necesară. Restul să se dea în arendă;

2. La arendare, să se dea preferinţă vechilor arendaşi, dacă ei şi-au executat obligaţiunile contractuale;

3. Cifra arenzii să fie moderată. Ca normă, Ocoalele urmează a lua de bază proporţia în care s'a urcat preţul zahărului şi al pâinii — articole de primă necesitate;

4. Pentru a creea unităţi vânătoreşti mari, trupurile mici de pădure să fie date în arendă, de preferinţă acelora care au în arendă terenul comun de vânătoare din comuna respectivă. In acest scop, perioada de arendare va fi fixată aşa încât să expire la aceeaşi dată cu a terenului comun, iar noua perioadă să înceapă deodată pentru ambele categorii de proprietăţi;

5. Organele silvice sunt sfătuite să dea concurs arendaşilor atât la paza terenului cât şi la organizarea vânătoarei, căutând a realiza armonia atât de necesară între vânători şi silvicultori.

La Ocoalele de munte, se va cere ca să se anexeze terenului de vânătoare şi câte un fond de pescuit la Salmonide.

Teama unora, că prin trecerea dreptului de administrare a vânatului la Casa Pădurilor, aceasta ar face numai regie, excluzând arendaşii, se dovedeşte astfel neîntemeiată la primul contact cu realităţile.

Prin satisfacerea unei vechi doleanţe a învăţământului silvic, s'a făcut un pas important spre înţelegerea dintre cele două tabere, care nu trebue să stea faţă în faţă, ci să lupte pe acelaşi front pentru propăşirea vânătoarei.

(102)

Vasile Cotta

JURISPRUDENŢĂ

ACCIDENT DE MUNCĂ

Răspunderea patronului este proporţională cu vina pe care o are pentru întâmplarea accidentului.

C. Dragu

TRIBUNALUL LUGOJ JUD. SEVERIN

Sentinţa civilă Nr. 21/1942

La ordinea zilei fiind pronunaţrea sentinţei asupra acţiunei civile înaintată de către reclamanţii Otescu Ion şi Maria Otescu din Mânăştur, prin petiţia înregistrată sub Nr. 4849 din 92 Octombrie 1940 contra pârâţilor Ministerul Agriculturii şi Domeniilor Bucureşti şi C. A. P. S., Direcţia Silvică I. Regională, repr. prin Directorul Regional, pentru 120.000 lei capital şi acces.

. . . . . .

*

Tribunalul

Asupra acţiunei civile de faţă prin care reclamanţii Otescu Ioan şi Maria Otescu în calitate de părinţi a accidentatului Iosif Otescu au cerut să fie obligaţi pârâţii Ministerului Agriculturii şi Domeniilor şi C. A. P. S. să le plătească o despăgubire globală de 120.000 lei sau o rentă viageră de 1.000 lei lunar. Pârâţii au cerut respingerea acţiunei.

Având în vedere că din actele dela dosarul penal Nr. 61/1939 Cabinetul de Instrucţie Lugoj din actele dela dosarul de faţă, din susţinerile părţilor precum şi din depoziţiile martorilor audiaţi se constată că în ziua de 17 Iunie 1939 ora 16 victima Otescu Iosif, care era angajatul Fabricei de Cherestea din comuna Mânăştur proprietatea C. A. P. S. având misiunea să scoată rumegușul de lemn de sub maşina de tăiat lemne, aflat sub sol, s'a dus împreună cu martorul Ciurescu Aurel, fiind echipaţi cu curele de legătură peste umeri şi cu lada de transport spre a-şi îndeplini această misiune. Deoarece această operaţiune se făcea des, din 20 în 20 de minute, maşina nu se oprea în acest timp. Astfel în timpul când maşina era în acţiune, victima şi martorul au fost nevoiţi să treacă pe sub axa de transmisiune care era la o înălţime de circa un metru dela suprafaţa pământului. Martorul se apucase să încarce lada iar victima aşezat pe stâlpul de beton pe care se rezeamă axa de transmisiune a început să se joace punând capătul curelei pe axa de transmisiune care se învârtea. Intr'un moment dat din cauza unui cui aflat pe axa de transmisiune s'a prins cureaua şi împreună cu ea a învârtit şi pe victimă de mai multe rânduri lovindu-l cu picioarele de podelele deasupra axei, până când s'a rupt cureaua făcându-o pe victimă să cadă la pământ cu picioarele fracturate şi cu alte leziuni din cauza cărora a murit în aceeaşi zi la vre-o câteva ore după ce a fost internat în spitalul din Lugoj.

Că, deşi în urmă martorul Ciurescu Aurel a revenit şi a declarat că în momentul accidentului el şi victima nu erau în lucru, totuşi această revenire nu poate fi luată în seamă deoarece este o părere a lui în contrazicere cu cele relatate de el în prima parte a dispoziţiei şi mai ales cu cele declarate de le în prima parte a depoziţiei şi mai ales cu cele declarate cu ocazia cercetărilor prealabile şi a instrucţiei cari date în primele momente a accidentului par a fi mai verosimile ţinându-se seama şi de faptele necontestate.

Că, victima a fost asigurată la Casa Asigurărilor Sociale.

Considerând că este normă de drept în materie de accidente de muncă suferite de angajaţii asiguraţi obligatoriu la Casa Asigurărilor Sociale.

Că răspunderea patronului nu este obiectivă şi că potrivit art. 71 din legea asigurărilor sociale, asiguratul sau urmaşii lui, pot intenta acţiune de despăgubire conform codului civil contra persoanei culpabile şi acelora care răspund pentru ea numai dacă patronul nu a luat toate măsurile prescrise în vederea prevenirii accidentelor, chiar după ce i s'a adus în prealabil la cunoştinţă prin procesele verbale de inspecţie sau în cazul când în urma unui accident s'a deschis o acţiune penală stabilindu-se printr'o sentinţă definitivă de condamnare, culpabilitatea patronului sau a unei terţe persoane.

Că, potrivit prescripţiunilor pentru prevederea accidentelor in industria de prelucrarea lemnului publicate în Mon. Of. Nr. 256 din 7 Noembrie 1935 Cap. B. pct. 3 îndepărtarea rumegușului de fierăstrău şi a talajului din jurul

şi de sub maşinele unelte, dacă nu se face automat, nu poate face decât în orele de repaus sau în orele anume hotărîte pentru această operaţie, când maşina unealtă trebuie debreiată.

Ori, în speţă, chiar ing. Petre Niculescu conducătorul întreprinderii declară că, în timpul curăţirei rumeguşului şi trecerei pe sub axa de transmisiune, maşina nu se oprea deoarece nu era pericol fiind un ax cilindric neted fără asperităţi, care nu prezenta niciun pericol, afară de acea curăţirea rumeguşului făcându-se din 20 în 20 minute nu se putea opri maşina de fiecare dată.

Că potrivit prescripţiunilor pentru orice categorie catalogate sub C. 1 publicate în Mon. Of. Nr. 133 din 1934, toate maşinile de forţă sau părţile mobile ale lor cum şi elementele de transmisiune, care se află în zona de comunicaţie, la o înălţime mai mică de 1,80 m., vor fi prevăzute cu aparate de protecţie, balustrade, paravane prin ajutorul cărora să se evite accidentarea lucrătorilor.

Cum în speţă axa de transmisiune se află la o înălţime mai mică de 1,80 m. şi era plasată în zona de comunicaţie, ea trebuia prevăzută cu un aparat de protecţie.

Şi cum pârâta C. A. P. S. nu a prevăzut axa de transmisiune cu un aparat de protecţiune şi cum a lăsat ca îndepărtarea rumeguşului să se facă în timpul orelor de lucru fără ca maşina unealtă să se debreieze, numita a contravenit prescripţiunilor de mai sus.

Considerând că în conformitate cu dispoziţiunile punctului 2 din „Prescripţiunile pentru orice fel de întreprinderi", orice întreprindere industrială, comercială, precum şi exploatările de orice fel sunt obligate a lua cel puţin măsurile de prevenirea accidentelor prevăzute de prescripţiunile generale şi în cele speciale potrivit activităţii sale.

Că, potrivit art. 3 afară de măsurile de siguranţă prevăzute în prescripţiile speciale şi generale, pentru chestiuni de detaliu, inspectorii tehnici ai serviciului de prevedere al Casei Centrale, vor putea recomanda sau impune patronilor şi alte măsuri de prevenire găsite necesare, pe care le vor consemna în procesele verbale încheiate.

Că, de aici rezultă că măsurile prescrise de instrucţiuni minimale şi obligatorii, fără ca ele să mai fie nevoie de a fi puse în vederea patronilor prin procesele verbale speciale ale inspectorilor tehnici ai serviciului de prevenire al Casei Centrale.

Că, afară de aceste măsuri de siguranţă mai sunt şi altele cari nu sunt prescrise de instrucţiuni dar cari au fost găsite de necesare de inspectorii de prevenirea accidentelor şi cari devin obligatorii pentru patroni numai după ce le-a fost recomandate prin procese verbale de inspecţie.

Că, primele sunt obligatorii pentru patroni prin simpla publicare a instrucţiunilor în Monitorul Oficial.

Considerând că în conformitate cu dispoziţiunile art. 325 din legea asigurărilor sociale din anul 1933, măsurile de prevenirea accidentelor în vigoare la punerea în vigoare a acestei legi se menţin până la complectarea sau modificarea lor în conformitate cu legea de faţă.

Ori cum aceste măsuri nu au fost complectate sau modificate până azi, ele erau obligatorii pentru patronul C. A. P. S. în momentul accidentului.

Cum, numitul nu le-a respectat prin această simplă omisiune de luarea măsurilor de prevenirea accidentelor, a căzut în culpă, care apoi la cauzarea accidentului din chestiune, care dacă îndepărta rumeguşul s'ar fi făcut în timpul repausului şi când maşina unealtă era debreiată, nu s'ar fi produs.

Că, existând astfel o culpă din partea pârâtei C. A. P. S. şi un nex cauzal între omisiunea acesteia şi accident, pârâta răspunde pentru pagubele suferite de alţii în urma acestuia.

Având în vedere că şi victima are o vină în producerea lui, deoarece atingea cu cureaua partea netedă a axei de transmisiune care se afla în plină mişcare fără ca prin aceasta să fi intenţionat producerea accidentului şi fără ca să-l fi putut prevede deoarece în împrejurări normale după cum însuşi Ing. Nicolescu Petre declară nu se putea produce întrucât axul de transmisiune este o piesă cilindrică netedă fără asperităţi.

Considerând că în conformitate cu dispoziţiunile art. 1304 C. C. A. dacă la vre-o păgubire intervine totodată şi vina din partea păgubitului, atunci paguba o suportă acesta proporţional cu păgubitorul; iar dacă proporţia nu se poate fixa, în părţi egale cu acela.

Având în vedere că în speţă proporţia nu se poate fixa şi în consecinţă pârâta răspunde numai pentru jumătate din pagube.

Având în vedere că din declaraţiile Ing. Petre Niculescu se mai constată că, victima a fost menţinută în serviciu numai la rugăminţile părinţilor lui, cari nu aveau din ce trăi.

Că din celelalte dovezi şi susţinerile părţilor se mai constată că victima se găsea în aceeaş gospodărie cu reclamanţii cari îi erau părinţi şi că întreaga lui leafă se consuma în această gospodărie.

Considerând că, potrivit jurisprudenţei stabile simpla constatare că victima trăia în comun cu tatăl său este suficientă spre a justifica acordarea daunelor.

Că, este indiferent faptul că reclamanţii mai au şi alte ajutoare sau ar mai putea avea căci din moment ce este stabilit că decedatul îi ajuta, că aveau prin urmare un ajutor în plus faptul că, au fost lipsiţi de acest ajutor, evident că pentru reclamanţi constituie un prejudiciu şi cum autorul prejudiciului este pârâta, urmează să fie obligată la repararea lui.

(:Cas. S. I. Dec. Nr. 1458/17 Noembrie 1933 Sever Andru vol. II, pag. 419 speţa Nr. 200:)

Având în vedere că, dauna cerută de reclamanţi este 1.000 lei lunar.

Că, această sumă, s'a găsit reală apreciindu-se că atât era valoarea ce o da victima reclamanţilor din câştigul său lunar trăind în gospodărie comună cu ei.

Cum însă reclamanţii nu pot pretinde decât jumătate din paguba suferită de ei, urmează a se admite acţiunea numai în parte faţă de pârâta C.A.P.S.

Având în vedere că Ministerul Agriculturii şi Domeniilor nu era proprietarul întreprinderii în care s'a produs accidentul.

Că, aşa fiind, în sarcina numitului nu se poate stabili nici o vină sau neglijenţă, trebuie să se respingă acţiunea faţă de acest pârât.

Văzând dispoziţiile art. 426 pr. civ. şi avându-se în vedere că reclamanţii

numai în parte au câştigat deoarece s'a stabilit că numai jumătate din prejudiciul suferit de reclamanţi urmează a se repara de pârâta C. A. P. S.

Că, pârâta C. A. P. S. şi Ministerul Agriculturii şi Domeniilor au fost reprezentanţi prin acelaş advocat public deci Ministerul Agriculturii şi Domeniilor nu au avut nici o cheltuială în acest proces.

Că aşa fiind, cheltuelile de judecată trebuie să fie compensate.

Pentru aceste motive,

In numele legii

Hotărăşte:

Tribunalul, admite în parte acţiunea faţă de pârâta II. C. A. P. S. pe care o obligă să plătească reclamanţilor cu începere dela 20 Oct. 1940, lunar şi anticipativ la data de 20 a fiecărei luni o rentă viageră de 500 lei lunar, mai puţin pensia ce o vor primi reclamanţii dela Casa Asigurărilor Sociale.

Ratele scadente se vor achita într'o sumă globală în termen de 15 zile Toate sub sancţiunile execuţiei silite.

Respinge acţiunea faţă de pârâtul I. Ministerul Agriculturii şi Domeniilor.

Sistează reciproc cheltuelile de judecată, ivite între părţi.

Lugoj, la 6 Noembrie 1942.

LUCRĂRI NOI:

ANALELE I. C. E. F.

Vol. IX1 — 1943

Cuprinde următoarele lucrări:

1. I. Lupe: Inmulţirea ulmului de Turkestan prin butaşi de rădăcină şi tulpină şi prin drajoni.
2. E. Vintilă: Cercetări asupra umidităţii lemnului de stejar în stare verde.
3. S. Paşcovschi: Tipuri de arborete din pădurea Casa Verde.
4. S. Paşcovschi: Gerurile din 1941/42 şi plantele lemnoase.
5. S. Paşcovschi: Noutăţi dendrologice din Banat şi Crişana.
6. C. C. Georgescu şi I. Morariu: Studiul sistematic al speciilor de Quercus din România. V. Q. Cerris L.
7. At. Haralamb: Contribuţiuni la cunoaşterea florei, fâneţelor şi păşunilor de munte. VII. Talea, Târsa şi Floreiul (Jud. Prahova).

C Ă R Ț I

HARALAMB, Dr. At.
Ing. insp. g-ral silvic.
Păşunatul, permeabilitatea solului, scurgerea superficială a apelor şi eroziunea.
Bucureşti, 1945, Editura Soc. „Progresul Silvic", pag. 38.

Este un mare merit acela, cred, de a pune în circulaţie cunoştinţe — utile pentru profesiune şi pentru ţară — câştigate pe cale de observaţie şi experimentare, în diferite părţi ale acestui mic glob terestru al nostru. Aceste cunoştinţe nu trebue să rămână un capital numai al acelora cărora limba în care au fost publicate le este mai familiară, ori bibliotecile în care se găsesc cărţile respective, mai accesibile, pentrucă răspândite, aceste cunoştinţe pot aduce servicii importante naţiunei şi statului. Este ceea ce face D-l Ing. insp. g-rai silvic Dr. At. Haralamb cu recentul său opuscul de care ne ocupăm.

Tema urmărită este de mult înscrisă în doctrina silvică: pădurea, prin însăş faptul existenţei sale, independent de ce fel şi cât lemn dă, aduce pământului ţărei unde se află şi locuitorilor ei şi aşa numitele (în literatura de specialitate) foloase imateriale. In fond, ar fi nu imateriale, ci indirect materiale. Căci a apăra o cale ferată ori un drum, ori un pod, de năvala unui torent, este un fapt care se poate măsura material; a feri satele şi câmpurile de inundaţiile unui râu înseamnă a feri economia naţională şi particulară de pierderi imense, care bine înţeles se pot măsura... material. In sfârşit, a înfrumuseţa peisagiul unei ţări, prin cea mai desăvârşită podoabă dată de Dumnezeu oamenilor, pentru ţara lor, pădurea, şi a contribui la sănătatea locuitorilor şi la formarea sentimentelor nobile, la ridicarea lor spirituală şi materială, înseamnă fapte, care pot fi măsurate prin efectele lor; prin urmare, nu este vorba de.... figuri retorice.

In sprijinul acestor afirmaţiuni, autorul aduce mărturii relativ recente, obţinute în experimentările americane şi elveţiene.

Desigur, problema poate fi pusă practic în multe feluri. In măsurătorile de care se ocupă d-l Haralamb nu este vorba despre precipitaţiuni ori debite de râuri, ce isvoresc din basinele puse sub observaţie, ori de calcule de pagube ori de ce s'a câştigat prin evitarea pagubelor pe care le-ar fi provocat avalanşele de zăpadă ori inundaţiile, adică de măsurători efectuate asupra unor fenomene pe care natura le serveşte cercetătorului, ci despre cercetări asupra unei părţi din factorii care determină regimul râurilor şi natura lor şi anume: capacitatea solului pentru infiltrarea apei, scurgerea superficială a apelor şi eroziunea. Nota practică a acestor cercetări o dă consideraţia specială pentru practica păşunatului vitelor atât în terenurile împădurite cât şi cele neîmpădurite dar folosite prin cultură agricolă sau păşune.

In prealabil şi pentru a se înţelege explicaţiile date, se lămureşte diferenţa dintre solurile agricole şi cele forestiere: un sol forestier este mai afânat, posedă o altă structură decât un sol agricol. Criteriile de apreciere sunt: capacitatea pentru aer, permeabilitatea pentru apă, natura humusului dela suprafaţa solului. Se descriu apoi cercetările executate în Elveţia şi America, în legătură cu capacitatea de infiltrare a apei în sol, cu scurgerea superficială a apei şi cu eroziunea. Nu vom repeta cifrele din studiile expuse de D-l Haralamb, nici nu vom discuta metodele de teren fo-

losite în cercetări. Acest lucru îl face autorul. Vom cita însă, în rezumat, concluziile deduse, pentru condițiile în care s'a lucrat în țările respective:

1. Numai solul unei păduri în stare normală posedă o permeabilitate capabilă să permită folosirea maximă a precipitațiilor. Păşunatul, ridicarea litierei, tăerile rase şi extragerea cioatelor reduc simțitor permeabilitatea solului.

2. Permeabilitatea este minimă în solul de păşune, unde apa de precipitație se pierde în cea mai mare parte prin scurgeri şi evaporație.

3. Plantația de arbori ameliorează starea fizică a solurilor desgolite.

4. Suprimarea păşunatului pe unele soluri de păşune înlesneşte afânarea solului, mărind în consecință capacitatea de înfiltrare a apei în sol.

5. In pădurea normală scurgerea superficială poate fi suprimată complet, pe când pe terenurile lipsite de pădure întreaga cantitate de apă se poate scurge la suprafață.

6. In pădure, chiar în cazul când o parte din apă se scurge pe pante, scurgerea este mult întârziată. Scurgerea este maximă pe solurile desgolite de orice fel de vegetație. Intre aceste două extreme se plasează scurgerea superficială pe solurile acoperite de vegetație ierbacee.

7. Păşunatul irațional conduce la distrugerea covorului vegetal, înlesnind astfel eroziunea solului, care, în cazul că este uşor erozibil iar precipitațiile bogate, face ca transportul materialelor să fi extraordinar de mare.

8. In anumite cazuri, suprimarea temporară a păşunatului şi apoi reglementarea lui sunt măsurile care trebuesc luate când se caută refacerea covorului vegetal şi micşorarea eroziunei. Insă în condițiuni defavorabile (precipitațiuni abundente, soluri uşor erozibile), păşunatul trebue interzis complet, iar intervenția omului trebue să se traducă prin lucrări de înierbare, plantații şi lucrări de artă.

Ca încheere, exprimăm convingerea că lucrarea d-lui Ing. Insp. G-ral Dr. A. Haralamb aduce prin bogata şi obiectiva informație de peste hotare o lumină nouă în materie de păşunat şi un sprijin ştiințific atitudinei corpului silvic față de solicitările din ce în ce mai numeroase la care este supusă pădurea de către crescătorii de vite. Se mai vede că lupta împotriva păşunatului nu este o invenție românească şi mai puțin o atitudine dușmănoasă a Corpului Silvic împotriva țăranilor şi ciobanilor; ea reprezintă o grijă, o dragoste, o apărare a economiei naționale cu armele ştiinței pentru mai binele țării şi a întregei colectivități românești. Lectura acestei broşuri este agreabilă pentru toți silvicultorii, dar mai ales de un real şi imediat folos pentru acei cari au mai adesea nevoe de susținut interesele pădurei împotriva păşunatului.

T. Bălănică

TURING-CLUBUL ROMÂNIEI: *Enciclopedia turistică românească*. Vol. XII, 1945, 64 pagini, 600 lei.

Dintre societățile turistice, care activează astăzi pe tot cuprinsul țării noastre, Turing-Clubul României este una dintre cele mai vechi şi dintre cele mai stăruitoare la treabă. In afară de excursiunile pe care le organizează anual, în afară de casele de adăpost construite în zona de munți unde activează în deosebi, în afară de marcajele de poteci făcute, Turing-Clubul României foloseşte şi alte căi pentru a face cunoscute frumusețile țării noastre, la cât mai multă lume, îndemnând-o să le vază şi să le cerceteze. Astfel, a editat o serie de hărți turistice, a scos numărate serii de cărți poştale ilustrate reprezentând vederi din țară, a scos timbre-vignete şi a publicat numeroase broşuri de informare şi propagandă turistică.

Dintre acestea din urmă, din 1934 a început să scoată anual Enciclopedia Turistică Românească, care oferă cititorilor, an de an, material nou informativ asupra frumuseților noastre naturale.

Cu toate dificultățile prin care trecem azi, cu toată scumpetea excesivă a tiparului, care au făcut ca multe din revistele și publicațiile cu trecut în țara noastră să-și înceteze apariția, Turing-Clubul României a trecut peste toate greutățile scoțând și în anul acesta un volum. Mai redus, este drept, însă la fel de interesant ca și precedentele.

In cele 64 pagini cât cuprinde volumul din anul acesta, în afară de partea societară, se publică 9 articole de informație însoțite de frumoase și interesante desene și fotografii.

Recomandăm călduros tuturor procurarea volumului sau, în cel mai rău caz, citirea lui.

At. Haralamb

PROF. DIONISIE LINȚIA: *Catalogul sistematic al faunei ornitologice române.* Editura Muzeului ornitologic, Timișoara (Palatul Cultural) 1944. 167 pagini, 1800 lei.

După cum însuși autorul ne spune în prefață, s'a urmărit a se întocmi, în primul rând, „Catalogul sistematic al faunei ornitologice din România, cuprinzând și înregistrând în ordine sistematică științifică toate ordinele, familiile, genurile, speciile și subspeciile de păsări identificate până în prezent în România-Întregită, putând astfel servi ca bază la orice lucrare științifică în domeniul ornitologiei, atât pentru țara noastră cât și pentru străinătatte, ea fiind prima lucrare completă de felul ei în limba românească".

Conform acestei lucrări, fauna ornitologică a României identificată până în prezent, cuprinde 23 ordine, cu 48 familii, 175 genuri și 407 specii și subspecii.

Pe lângă numirea românească și cea științifică adoptată de congresele internaționale zoologice recente, acest catalog cuprinde la fiecare specie și numirile în limbile: germană, franceză, italiană, engleză, rusă și ungară.

Intreg catalogul este întocmit numai pe baza materialului colectat în țară și îndeosebi în Banat, material care formează „secția ornitologică prof. D. Linția" din Muzeul Regional al Banatului. După cum ne asigură autorul, această secție este cea mai bogată și mai reprezentativă din România.

La fiecare specie, catalogul arată pe lângă numărul curent și cel de inventar și sexul, data și locul colectării.

Această valoroasă lucrare nu trebue să lipsească din biblioteca nici unui iubitor al frumuseților pământului românesc.

Vasile Cotta

LUCRĂRI NOI:

S. Pașcovschi: Contribuțiuni la biologia fluturelui Lymantria dispar L.
Publicație Icef. Seria II, Nr. 58.

S. Pașcovschi: I. Observațiuni asupra gândacilor de scoarță (Ipidae). II. Cotarii de iarnă.
Publicație Icef. Seria II, Nr. 59—60.

REVISTA PĂDURILOR
SUPLIMENT PROFESIONAL

No. 10—11/945 Redactor şef şi responsabil: **Ing. Traian Vişan**

SUMARUL:

Editorial:

Pag.

Şt. Predescu: Către un Minister al Pădurilor 2

Tr. Vişan: Pentru un Minister al Pădurilor 4

C. V. Popescu: Câteva explicaţiuni asupra Proectului de Lege pentru înfiinţarea şi organizarea Ministerului Pădurilor . 7

Informaţiuni:

Insemnări — Ştiri diverse — Mişcare în personal 11

Dela Soc. „Progresul Silvic":

Procesele-verbale ale şedinţelor Comitetului provizoriu . . . 16

Procesele-verbale ale şedinţelor Consiliului de Administraţie al Societăţii 30

Publicaţiuni 39

CĂTRE UN MINISTER AL PĂDURILOR

de Ing. ST. PREDESCU

Sectorul forestier este unul din cele mai caracteristice sectoare economice, cu specific larg democratic, cu rădăcinile înfipte adânc în marea masă populară şi în orice moment cu multiple răsfrângeri şi dărnicii gata să satisfacă nevoile de tot felul cum şi să recreeze pe oricare cetăţean dela cel din urmă muncitor — păstor şi lucrător de pădure — până la cel mai înalt cetăţean al ţării.

Este un sector al unei munci grele şi puţin remuneratoare, pentru efortul depus, în comparaţie cu retribuţia ce de atâtea ori capitalul şi-o pretinde aproape în întregime lui.

Dar dacă trecem şi la examinarea produsului pădurilor, atunci sectorul forestier este eminamente un sector de producţie.

Organizarea producţiei materiei prime, lemnul, este principalul scop al acestei ramuri de activitate, pentru ca apoi politica lemnului să-şi desfăşoare acţiunea sa în prelucrarea, circulaţia şi consumul diferitelor sorturi de produse rezultate.

Intre importantele ramuri de producţiune ale ţării noastre sectorul forestier ocupă locul al 3-lea după agricultură şi petrol.

Din punct de vedere statistic suprafaţa păduroasă a ţării reprezintă un procent de circa 20% din suprafaţa totală a ţării, sau pe natură de proprietate avem:

Statul	1.595.270 ha
Persoane juridice şi colectivităţi . .	2.671.125 „
Particulari	2.060.461 „
Total . . .	6.326.856 ha

Toată această suprafaţă păduroasă produce anual circa 12,4 milicane m^3 lemn, sau pe an şi pe hectar circa 2 m^3 materie lemnoasă ce se poate recolta.

Concepţiunea separării sectorului forestier de cel agrar, cu care stă alături sub cupola aceluiaşi departament de un număr mare de ani, a ajuns astăzi la maturitate. Una are la bază producţia extensivă individualistă cu investiţiuni mici, pe termen de un an şi cu o rentabilitate cât mai mare, iar cealaltă o concepţie conservatoare, colectivistă, cu producţia soldată pe perioade de timp cât mai lungi, depăşind viaţa unei generaţii, cu investiţiuni însemnate, cu acumulări anuale de capital lemnos, cu venituri şi rentabilitate în genere modeste, dar **permanente şi sigure.**

Se vede cât de diferențiate sunt aceste producțiuni amândouă ale pământului, dar din cauza căror deosebiri hotarul dintre aceste două ramuri de producțiune este totdeauna încălcat de agricultură deși, în majoritatea cazurilor rezultatul este defavorabil în primul rând agriculturii. Cunoaștem cu toți atâtea și atâtea izlazuri comunale, improprii pășunatului, dar rupte din sânul pădurii, alungată definitiv în dauna cetățenilor țărani, a economiei rurale și naționale.

Lupta aceasta a dus în țările balcanice și în Italia și Spania, la diminuarea și distrugerea domeniului forestier, cauzând agriculturii pagube considerabile și investiții pentru refacerea ei, cari întrec de multe ori valoarea însăși a domeniului agricol respectiv.

Dar dacă examinăm mai atent sub toate aspectele problemele sectorului forestier, acestea sunt atât de numeroase încât complexitatea lor în cadrul statului social de azi **impun definitiv individualizarea și promovarea organizării administrației forestiere pe un plan superior celui de până acum și anume într'un minister al pădurilor,** așa cum sunt celelalte sectoare de producțiune în economia națională: agricultura, petrolul și minele.

Sub această formulă desvoltarea de sine stătătoare a economiei forestiere poate obține:

O unitate de comandament în politica forestieră, și o continuitate în gospodărirea tuturor pădurilor, mărindu-se astfel suprafața păduroasă și producția în lemn; — va îndruma astfel o politică a lemnului corespunzătoare nevoilor sociale și a unei juste repartiții industriilor și combustibilului, cum și marilor centre, populației rurale și exportului. — Se pot totodată promova mai atent interesele profesionale ale salariaților de toate categoriile din slujba pădurilor, atât de mult neglijate în trecut.

Una din problemele care n'a ajuns la un stadiu de dezastru fără putință de remediere, este aceea de restaurarea solului despădurit și degradat ca și aceea de folosirea tuturor terenurilor neproductive și de proteguirea celor agricole supuse acțiunii permanente a vânturilor prin crearea de perdele de protecție.

Suntem ajunși la maturitatea concepției de organizare în stat a sectorului forestier într'un Minister al pădurilor.

Aceasta o impun și necesitățile de **refacerea țării** în urma războiului mondial isprăvit în vara aceasta cum și de **aplicarea condițiilor de amistițiu.** In amândouă din aceste îndatoriri lemnul constitue elementul strict necesar de materie primă și alcătuește baza reconstrucției vieții la sate ca și la orașe, pentru construcții, combustibil,

celuloză, locuințe și mobile, inventar rural, ca și pentru industria tăbăcitului.

Cine poate organiza și coordona mai bine producția, distribuția și consumul tuturor produselor pădurilor decât un Minister propriu al sectorului acestei economii. Prin aceasta factorul politic va face un pas înainte în organizarea economiei generale a țării și să nu se uite că dacă domeniul mare agricol a fost lichidat, lupta de acum înainte se va îndrepta în total contra pădurii.

PENTRU UN MINISTER AL PĂDURILOR

de Ing. TR. VIȘAN

Această chestiune a înființării unui Minister sau Subsecretariat de Stat al pădurilor este astăzi, în sectorul forestier, problema la ordinea zilei, întrucât străduințele de până acum în acest sens s'au concretizat într'un proect de lege, pentru a cărui definitivare trebue să luptăm toți inginerii silvici, împreună cu toți colaboratorii noștri, din acest sector.

Se impune înființarea Ministerului sau a Subsecretariatului de Stat al Pădurilor, pentrucă:

1. Domeniul forestier, prin întinderea sa și prin problemele economice și sociale pe cari le pune acolo unde el predomină sau unde pădurile lipsesc, are un rol atât de important pentru Statul nostru, încât numai prin aceasta el impune crearea unui minister al pădurilor.

2. Produsul principal al pădurilor, lemnul, constitue a treia mare bogăție a țării, după cereale și petrol. Este normal deci ca, după cum agricultura și petrolul au câte un minister al lor, să aibă și pădurile și lemnul, un minister.

3, Conducerea Statului nostru a fost obligată să mărească treptat numărul ministerelor.

Această evoluție a fost determinată de necesitatea în care s'a aflat continuu conducerea politică responsabilă, de a fi în măsură să cunoască cât mai amănunțit toate problemele ce se pun spre rezolvare departamentului respectiv.

Apropierea de popor și de nevoile sale a fost factorul determinant al măririi numărului ministerelor.

De asemenea evoluția naturală a organismului statal către sporirea continuă a influenței colectivității asupra activității individului în societate și progresul continuu al concepției că interesele colectivității primează asupra drepturilor și intereselor individului, au avut drept consecință sporirea numărului ministerelor.

Astfel U. R. S. S. are de trei ori mai multe ministere decât U. S. A.

La noi reamintim că:

Ministerul Educației Naționale, s'a scindat în trei ministre.

Din ministerul Industriei și Comerțului s'au format treptat trei ministere.

Din ministerul Lucrărilor Publice s'au constituit două ministere.

In locul vechiului minister al Muncii și Sănătății, avem astăzi trei ministere.

4. Actualul Minister al Agriculturii și Domeniilor, unde până acum nu s'a ținut seama de necesitatea de a se aprofunda problemele de către factorul politic, prin constituirea a două ministere, consecințele nu au lipsit și ele au fost suportate de secotorul forestier, care a fost în mod permanent neglijat în folosul agriculturii.

Toți înalții funcționari ai Ministerului nostru pot sta martori că numai cel mult a cincea parte din timpul lor de lucru l-au consacrat toți miniștrii cari au trecut pe la acest departament, pentru rezolvarea problemelor silvice, restul timpului fiind în întregime folosit pentru sectorul agricol.

5. Ca ingineri silvici trebue să avem curajul de a afirma și de a repeta mereu această afirmație, anume că domeniul forestier al țării a avut mult de suferit datorită faptului că pădurile, aflându-se în același minister cu agricultura, au fost continuu sacrificate în folosul, de multe ori discutabil, al acesteia.

Exproprierile masive, pe terenuri improprii pentru izlazuri și aprobarea în fiecare an a pășunatului în păduri, ca să citäm numai două capitole din suferințele domeniului nostru forestier, nu s'ar fi putut înfăptui cu atâta ușurință, dacă pădurile ar fi avut ministerul lor aparte.

6. Pe teren există o permanentă adversitate între săteanul doritor de a folosi imediat și cât mai intens produsul pădurii și între pădurea însăși, care prin slujitorii ei cere o exploatare și îngrijire rațională în folosul întregii colectivități și al generațiilor viitoare.

Această adversitate provoacă nemulțumiri și frământări în pătura țărănească de pe întreg cuprinsul țării, cari se transmit, asemeni valurilor mării, până în pragul cabinetului ministerial și influențează totdeauna pe ministrul respectiv.

De aceea responsabilii noștri silvici din Minister, se află în permanentă stare de alarmă, trebuind să depună mereu reînoite sforțări pentru a lămuri, în lumina adevărului științific și a obiectivității, impresiile defavorabile pădurii și mai ales slujitorilor ei, provocate de aceste necontenite valuri de nemulțumiri.

Sunt energii cari într'un minister aparte al pădurilor vor putea fi mai cu folos cheltuite pentru acțiunea de propagandă silvică în afara ministerului, și pentru discutarea chestiunilor, cu reprezentanții sectorului agricol, dela egal la egal, așa cum se face de exemplu de noi acum cu reprezentanții altor ministere, cu cari avem puncte de contact, ca: ministerul de Interne, etc.

7. In fine, un alt argument bine cunoscut și destul de puternic în folosul tezei noastre este și acela că în mai toate țările din Europa, în cari pădurile au un rol mai însemnat, există un minister al pădurilor. In Uniunea Sovietică sunt chiar trei ministere care se ocupă exclusiv cu sectorul forestier și cu industrializarea lemnului.

*

* *

La toate aceste argumente, se ridică o singură obiecțiune.

Se spune anume că pădurea este un produs al pământului ca și cultura agricolă, că una influențează pe cealaltă și că repartizarea lor pe tot cuprinsul țării și rezolvarea intereselor lor deosebite trebuesc tocmai coordonate și armonizate în interesul ambelor sectoare de către un minister unic.

Noi răspundem acestei obiecțiuni, regrupând parte din argumentele de mai sus și anume că:

1. Nevoia acestei coordonări s'a simțit și în celelalte țări, ca Uniunea Sovietică, Franța, etc. și totuși aceasta nu a împiedicat înființarea Ministerului pădurilor în aceste țări.

2. Armonizarea și coordonarea sectoarelor agricol și forestier se poate mai bine face când ambele sunt situate în condițiuni egale în ce privește apărarea intereselor respective, având fiecare ministerul lor aparte, decât în situația de până acum în care pădurile au trecut totdeauna pe planul al doilea față de agricultură și creșterea vitelor.

3. Este bine cunoscut că, în conformitate cu datele ştiinţei silvice, avem o determinare precisă a terenurilor proprii culturii forestiere şi a celor proprii culturii agricole şi deci pe teren, zonele de lucru ale celor două sectoare, sunt bine determinate şi fac obiectul a două categorii de activităţi, cari foarte rar se ating. Ca dovadă că noi inginerii silvici nu am venit în contact pe teren cu inginerii agronomi decât cu ocazia trecutei reforme agrare.

Singurele zone de întretăiere a activităţilor silvice şi agronomice sunt păşunile împădurite şi perdelele de protecţie.

Acestea ar putea chiar să constitue un obstacol serios în calea realizării Ministerului Pădurilor, deoarece competenţa pentru conducerea şi gospodăria acestor două domenii de activitate este revendicată şi de corpul agronomic.

Părerea noastră este că mai bine vor fi organizate şi gospodărite şi păşunile împădurite şi perdelele de protecţie dacă inginerii agronomi şi silvici se vor înţelege ca administrarea acestor sectoare să fie lăsată fie în seama Ministerului Pădurilor, fie în seama Ministerului Agriculturii, care, în acest caz, să aibă ataşaţi şi numărul necesar de ingineri silvici cu atribuţiuni de strictă specialitate.

Cu argumentele sumar enumărate aci, a căror difuzare constitue o obligaţie profesională pentru noi toţi, şi cu oarecari eventuale renunţări, — dacă nu va fi nevoe de ele cu atât mai bine, — Ministerul pădurilor va putea fi în curând înfăptuit.

CÂTEVA EXPLICAŢIUNI ASUPRA PROIECTULUI DE LEGE PENTRU INFIINŢAREA ŞI ORGANIZAREA MINISTERULUI PĂDURILOR

de Ing. C. V. POPESCU

Grija pentru păstrarea şi administrarea domeniului forestier, a preocupat tot timpul pe slujitorii ei, însă s'a constatat că realizările făcute în decursul ultimelor decenii, nu au fost la înălţimea aşteptărilor, datorită faptului că organele de conducere a Statului — din trecut — n'au înţeles îndeajuns rolul şi importanţa pădurilor în ansamblul economiei naţionale.

Administraţia Silvică a trecut dela un Minister la altul şi de mulţi ani ea a rămas pe lângă Ministerul Agriculturii şi Domeniilor,

însă nici aici n'a dat roadele scontate, fiind considerată ca o soră vitregă căreia i s'a dat puţină importanţă, iar din bugetele anuale i s'au alocat sume aproape derizorii în comparaţie cu celelalte compartimente agricole.

Cu toate protestele corpului silvic în congresele anuale pentru a se separa domeniul forestier de cel agricol, nu s'a putut realiza acest mare desiderat, şi cu trecerea timpului urmările unei slabe gospodării s'au accentuat din an în an, încât pădurile româneşti — care înainte nu numai că satisfăceau toate cerinţele locale dar se şi exporta o mare cantitate de lemn — astăzi ele nu pot satisface nici măcar consumul intern.

Grija pentru viitor de a da posibilitate populaţiei rurale să se aprovizioneze cu materialul lemnos necesar pentru refacerea gospodăriilor lor în vederea măririi standardului ei de viaţă, grija pentru mărirea producţiei dela 2 la 4 m. c. anual pe ha, precum şi grija pentru refacerea terenurilor degradate din regiunile de deal şi munte din cauza exploatărilor anticulturale din trecut, a preocupat forurile superioare de astăzi ce conduc destinele sectorului forestier, şi a trecut la fapte căutând să pună în aplicare acest mare desiderat.

In acest scop, D-l Secretar General al sectorului forestier — Ing. Insp. G-l Silvic C. Rachieru — a numit o comisiune restrânsă pentru studierea acestei probleme care a strâns materialul documentar necesar şi l-a expus înaltelor foruri conducătoare printr'un referat în care se arăta situaţia pădurilor din trecut, situaţia de astăzi, greutăţile întâmpinate în decursul anilor în legătură cu administrarea şi exploatarea a acestor bunuri, făcând propuneri concrete în vederea unei mai bune organizări a sectorului forestier.

După câteva luni de muncă intensă, comisiunea şi-a terminat lucrările şi rezultatul a fost adus la cunoştinţa partidelor politice spre a se convinge şi ele de dreptatea cauzei noastre.

Forurile conducătoare ale Ministerului Agriculturii şi Domeniilor, găsind juste doleanţele noastre, au numit imediat o comisiune restrânsă pentru întocmirea proiectului de lege în vederea înfiinţării şi organizării Ministerului Pădurilor.

Comisiunea, studiind tot materialul documentar şi ţinând seama de toate doleanţele corpului silvic expuse în diferitele congrese anuale, a redactat proiectul de lege şi l-a depus în starea definitivă pentru aprobarea lui.

Ca unul care am făcut parte din aceste comisiuni, şi care cunosc acest proiect de lege, ţin de datoria mea de a vă comunica şi Dvs., în rezumat conţinutul lui.

In primul rând sectorul forestier va fi pe viitor sub un comandament unic — Ministerul Pădurilor —, deci va avea o totală independență față de sectorul agricol.

In exterior s'au prevăzut ocoale silvice mixte, indiferent de natura proprietarului, însă ocolul va avea în administrația sa suprafețe mici: 5000 ha la șes, 8000 ha în regiunea deluroasă și 12000 ha în regiunea muntoasă, astfel ca șeful de ocol să poată executa în birou și mai cu seamă pe teren, toate lucrările de administrare, cultură, exploatare, industrializare și valorificare a tuturor produselor lemnoase și nelemnoase.

De asemenea s'a prevăzut o largă descentralizare și o simplificare a birocratismului, în scopul ca organele silvice să aibă posibilitatea de a activa mai mult pe teren decât în birou.

In ceea ce privește coordonarea cu unitățile administrative județene, s'a prevăzut ca șeful ocolului silvic din capitala de județ, să îndeplinească și acest rol, dându-i-se ajutoarele necesare.

In felul acesta se vor desființa Serv. Silvice Județene și nu vor mai exista pe viitor ocoale de CAPS. și P. P. J. sau de Regim Silvic, ci numai un singur fel de ocol.

Ca organe de îndrumare și control imediat superioare Ocolului Silvic, vor fi Direcțiile Regionale, constituite pe bazine sau unități mari economice, care vor avea rolul mai mult de îndrumare și control, fără gestiune, simplificând formalismul actual.

Se vor desființa Inspectoratele Silvice care se vor contopi cu Direcțiile Regionale.

In centru, organizația se prezintă astfel:

Pe lângă Ministru, va funcționa Secretariatul General, apoi Consiliul Superior Tehnic al Pădurilor ca organ suprem de avizare asupra problemelor de ordin tehnic, social și economic, un Corp al Inspectorilor de Control General, care va avea menirea nu numai de a ancheta diferite reclamațiuni, ci de a face mai mult o îndrumare și un control preventiv.

Tot pe lângă Cabinetul Ministrului, va funcționa I. C. E. F.-ul, ca organizație specială, care se va ocupa cu problemele cu caracter științific, pe care le va difuza spre cunoștință membrilor corpului și masselor populare.

Administrația propriu zisă a pădurilor, pășunilor împădurite, golurilor de munți și terenurilor degradate, se va face în centru prin cele două mari unități: Casa Autonomă a Pădurilor Statului privind pădurile Statului, și Administrația Autonomă a Pădurilor Persoanelor Juridice sub formă de regie mixtă, care va avea în sfera sa de

activitate toate problemele în legătură cu bunurile forestiere şi silvo-pastorale ale tuturor persoanelor juridice şi ale colectivităţilor.

Atât CAPS-ul cât şi A. A. P. P. J.-ul se vor conduce după aceleaşi principii şi norme având legi speciale de organizare.

Aceste două mari unităţi de administraţie, vor avea în centru Direcţii pe natură de lucrări.

Pentru politica forestieră şi economia lemnului s'a găsit necesar de a se înfiinţa o Direcţie specială, care se va ocupa cu: politica forestieră, regimul silvic, politica lemnului, statistică, studii, propagandă, corp şi învăţământ silvic.

Pentru amenajarea pădurilor s'a prevăzut crearea unei Direcţiuni speciale numită „Direcţia Amenajărilor" care se va ocupa cu lucrările de ridicare în plan şi amenajare a tuturor pădurilor şi păşunilor împădurite indiferent de natura proprietarului.

In exterior ea va avea pe lângă fiecare Direcţie Regională un Serviciu al Amenajărilor, înzestrat cu personalul şi materialul necesar.

Pentru corecţiunea torenţilor şi ameliorarea terenurilor degradate, deasemeni s'a prevăzut crearea unei Direcţii speciale, care va avea în exterior echipe volante şi va lucra pe toate terenurile din cuprinsul Ţării, indiferent de natura proprietarului.

Tot la acest Minister s'a încadrat şi Direcţia Economiei Vânatului şi Pescuitului în Apele de Munte, care se va conduce după legile ei speciale, şi va folosi în exterior personalul silvic dela Direcţiile Regionale şi Ocoalele Silvice.

Tot de centru ţin apoi ca Direcţii Auxiliare: Direcţia Administrativă şi Direcţia Contabilităţii.

Cam acestea sunt în linii generale punctele esenţiale ale proiectului de lege pentru înfiinţarea şi organizarea Ministerului Pădurilor.

Dacă se va reuşi ca acest proiect de lege să fie tradus în fapt, atunci sectorul forestier va intra într'o fază epocală de organizare, care va duce o sporire a patrimoniului forestier şi a producţiei şi o mai raţională cultură, exploatare şi administrare a pădurilor Ţării.

INFORMAȚIUNI

— Intre manifestațiunile de artă plastică din Capitală este demnă de relevat expoziția d-nei **Natalia R. Matei** care a avut loc la Ateneul Român, între 20 Sept. și 10 Oct. a. c. D-sa a expus uleiuri, guașe și desenuri, subiectele preferate fiind: flori, naturi statice, peisagii și schițe, inspirate în deosebi din cadrul general al naturii și din cel al codrului în special.

Pe lângă aceste realizări de artă plastică pură, D-na Natalia R. Matei a expus în aceeași sală și o serie de reușite afișe închinate propagandei forestiere, cu subiecte din domeniul protecției pădurilor, al ameliorării terenurilor degradate, perdelele forestiere pentru protecția agriculturii ș. a., având ca „motto" sugestive maxime și dictonuri silvice.

Aceste planșe expuse în una din sălile cele mai frecventate de iubitorii de artă ai Capitalei, au fost mult apreciate de publicul vizitator. Prin natura subiectelor și admirabila lor execuție ele s'au pus în slujba ideii silvice și vor contribui la trezirea conștiinței forestiere în inimile numeroșilor vizitatori ai expoziției.

C. Cr.

— In ziua de 27 Iulie a. c. s'a prezentat în sala „Progresul Silvic" din Bd. Tache Ionescu No. 31, un **program de filme**, în organizarea Secției Culturale a Societății „Progresul Silvic".

S'a proectat filmul „Corecțiunea văii Tenesee" — U. S. A., referitor la lucrările de ameliorațiuni în cadrul planului Roosewelt.

Insemnări

— Inaugurând ciclul de conferințe organizat de Frontul Plugarilor, **d. Dr. Petru Groza, Președintele Consiliului de Miniștri** și Președinte al Frontului Plugarilor, a ținut în ziua de 1 Noemvrie a. c., în sala „Progresul Silvic" o interesantă cozerie asupra trecutului de luptă al Frontului Plugarilor, organizație democratică a maselor țărănești.

Domnia-Sa a arătat în introducere evoluția cu pași mari a omenirii, dela formele primitivității, prin etapele de sclavie, feudalism, burghezie democrato-capitalistă, la societatea organizată de astăzi, în care popoarele se pregătesc spre a trece la o nouă etapă, aceea a **socialismului**. Poporul nostru, conservator în tradiții, dar ținând pas cu desvoltarea umanității întregi, își croește și ei o viață mai bună materială, din care va rezulta apoi progresul vieții noastre culturale.

D-l Prim Ministru Dr. Petru Groza a mulțumit Societății „Progresul Silvic" pentru ospitalitatea oferită conferințelor Frontului Plugarilor, manifestațiuni menite să servească scopurile propășirii materiale și culturale ale poporului.

Știri diverse — Mișcare în personal.

In completare au fost vizionate jurnale de tehnică și actualități americane.

Deasemeni s'a prezentat de către Administrația CAPS jurnalul serbării sădirii arborilor care a avut loc anul acesta în pădurea Pustnicu.

— Mon. Of. Nr. 234 din 13 Oct. 1945 publică dec. M. A. D. Nr. 2859/1945 prin

care se numesc în Comitetul de înaintări al inginerilor silvici următorii:

a) **membri de drept:**

1. Prof. Const. Georgescu, Directorul ICEF.-ului;
2. D. Grozescu, Dir. Direcţiei Silvice;
3. Gr. Colpacci, Adm. CAPS-ului;
4. I. Zeicu, Dir. Direcţiei P. P. J.;
5. M. Ştefănescu-Suhăţeanu, Preş. Cons. Tehnic al păd.;
6. Directorul Dir. Contabilităţii.

b) **Membri numiţi:**

1. I. Marinescu, ing. cons. silvic, din Dir. Silvică;
2. Gh. Ionescu, ing. cons. silvic, din CAPS.;
3. C. V. Popescu, ing. insp. g-l silvic;
4. St. Georgescu, ing. insp. g-l silvic, din Dir. Silvică;
5. C. Tarhon, ing. insp. silvic, din CAPS;
6. Tr. Vişan, ing. insp. silvic, din CAPS.

c) **Supleanţii membrilor de drept:**

1. D. Sburlan, subdir. ICEF.;
2. I. Florescu, subdir. Dir. Silvică;
3. Gh. Luţescu, subadmin. CAPS.;
4. C. Nettea, subdir. Dir. P. P. J.;
5. N. Nedelcovici, Dir. Cons. tehnic al păd.;
6. Subdirectorul Dir. Contabilităţii.

Secretar al Comitetului: d. ing. insp. g-l silv. M. Burculeţ, ajutat de d. ing. insp. silvic C. Crăciunescu, dela Corpul Silvic.

Comitetul va lucra sub preşidenţia d-lui Secretar g-l C. Rachieru.

— Mon. Of. Nr. 198 din 1 Sept. 1945 publică Dec. M. A. D. Nr. 2548/945 prin care d-l ing. silvic N. Smărăndescu se radiază din Corpul tehnic silvic pe temeiul art. 2 al. a, c şi e din D. L. Nr. 217/945.

— Mon. Of. Nr. 199 din 3 Sept. 1945 publică Dec. M. A. D. Nr. 2546/945 prin care circumscripţiile Inspectoratelor silvice Cluj şi Sibiu se stabilesc după cum urmează:

Inspectoratul Silvic Cluj: Serviciile silvice judeţene şi Oc. silvice P. P. J. din judeţele: Maramureş, Satu-Mare, Sălaj, Mureş, Bihor, Cluj, Someş, Năsăud şi Turda.

Inspectoratul Silvic Sibiu: Serviciile silvice judeţene şi Oc. silvice P. P. J. din judeşele: Târnava-Mică, Târnava-Mare, Făgăraş, Ciuc, Trei-Scaune, Alba, Sibiu şi Odorhei.

— Mon. Of. Nr. 209 din 14 Sept. 1945 publică Dec. M. A. D. Nr. 35883/945 prin care se revine asupra Dec. Min. Nr. 2229/945, restabilindu-se administraţia C. P. S. asupra golurilor de munte proprietatea Statului, şi cea a Dir. P. P. J. asupra golurilor de munte proprietatea persoanelor juridice.

— Idem Dec. M. A. D. Nr. 2621/945 prin care se primesc în corpul tehnic silvic următorii ing. silv. stg.: Arboreanu Al. şi Iuştei N. (27.VII.1945), Armăşescu S. (27.VII.1945), Babeu Z. Eug. (17.VI.1945), Bădilă G. St. (27.VII.1945), Buniş N. N. (27.VII.1945), Colomeico F. L. (21.V.1945), Cotlarciuc G. L. (21. V.1945), Ciucure C. C. (27.VII.1945), Ciumac A. Gh. (27.VII.1945), Chercioban T. C. (3.VIII.1945), Dumitriu N. V. (21. V.1945), Deac V. L. (27.VII.1945), Dogărescu I. Claudiu (27.VII.1945), Dumitrescu St. N. (21.V.1945), Elian D. Gh. (27. VII.1945), Miron D. Gh. (11.VII.1945), Novac N. Mihai (11.VI.1945), Săvescu I. I. (11.VII.1945), Stratan A. D. (11.VII. 1945), Săvulescu C. (10.VIII.1945), Ştefan D. (4.VIII.1945), Ştefănescu D. (11. VI.1945), Tatomir E. (11.VI.1945).

— Mon. Of. Nr. 227 din 5 Oct. 1945 publică Dec. M. A. O. prin care se primesc în C. Tehnic Silvic următorii ing. silv. stagiari:

Ardeleanu P. Gh. (30.VIII.1945), Mihăilescu V. Gh. (30.VIII), Crăciunescu P. P. (30.VIII.1945), Dragomir I. N. (30. VIII.1945), Strechescu Gh. C. (30.VIII. 1945), Tulbure Gh. T. (18.II.1944), Ionescu T. (28.IX.1945), Discuţianu V. (21. VI.1945) şi Datcu P. V. (28.IX.1945).

— IIdem Dec. M. A. D. Nr. 2454/945 prin care d. ing. silv. stg. Gheorghe I. M., se transferă la cerere pe data de 1.IX.1945, dela Serv. silv. jud. Muscel, la Serv. silv. jud. Tecuci, delegându-se cu conducerea acestui serviciu.

— Mon. Of. Nr. 228 din 6 Oct. 1945 publică Dec. Adm. CAPS. Nr. 45080/945 prin care se revine asupra repartizării d-lui ing. silvic Rusu Gr. I., la Fabrica Mânăştur în sensul că se repartizează la Oc. silvic Berzeasca. D-l ing. silv. Nicolaescu Mihail, dela Oc. silv. Vaduri se detaşează în Centrala CAPS. dela 1.X.1945 la 31.III.1946, în interesul serviciului. Se revine asupra detaşării d-lui ing. silv. Procoi Eug. din Centrala CAPS. la C.F.F. Leordina.

— Mon. Of. Nr. 229 din 3.X.1945 publică Dec. M. A. D. Nr. 2778/1945, prin care se stabileşte că proprietarii de păduri de salcie (cr. simplu şi trat. în scaun) pot să exploateze din pădurile lor, în vederea practicării „muguritului" cel puţin 2/3 din suprafeţele pădurilor programate a se exploata în anul 1945, iar restul acestor suprafeţe se vor exploata până la 15 Apr. 1945.

— Mon. Of. Nr. 230 din 9 Oct. 1945 publică Dec. M. A. D. Nr. 2769/945 prin care D-l Rusu Al., ing. subinsp. silvic din serviciul central al Dir. P. P. J. se detaşează în interes de serviciu în calitate de Director al Şcoalei de Pădurari Gilău-Cluj.

— Mon. Of. Nr. 231 din 10 Oct. 1945 publică dec. M. A. D. Nr. 2770/1945 şi Nr. 47057/945 prin care se detaşează la INCOP următorii:

D-l ing. subinsp. silv. Leescu V. dela Dir. V CAPS;

D-l ing. subinsp. silv. Gh. Cojoc dela Dir. III Reg. CAPS;

D-l ing. subinsp. silv. Ştefănescu C. dela Dir. X CAPS.

— Mon. Of. Nr. 242 din 23 Oct. 1945 publică Dec. M. A. D. Nr. 2879/945 prin care se institue un comitet de colaborare între M. A. D. şi INCOP, compus din delegaţii:

Dir. gen., Dir. tehnică agr. şi forest. (din partea INCOP) şi Dir. prod. vegetale, Dir. viticulturii, Dir. îmb. funciare, Dir. creşterii animalelor, Dir. Com. a pescăriil-r, Dir. silvică, Dir. P. P. J., Ad-ţia CAPS (din partea M. A. D.).

— Idem Dec. M. A. D. Nr. 2895 prin care d. ing. subinsp. silv. Popovici Remus dela Insp. silvic Sibiu se transferă la Oc. Silv. Câmpeni-Turda.

— Idem Dec. M. A. D. Nr. 49900/1945 prin care d-l ing. consilier silvic Marin Rădulescu din CAPS se numeşte secretar al comitetului de îndrumare al Oc. Silvice model CAPS.

— Idem Nr. 2889/945 prin care d-l ing. subinsp. silvic Rubţov Ştefan dela Dir. Silvică Bistriţa-Năsăud se detaşează în interes de serviciu în centrul Dir. P. P. J.

— Idem Nr. 48902/945 prin care se transferă următorii:

D-l ing. subinsp. silv. Vulpe Filip, în interesul serviciului din Centrala Dir Craiova în Centrala CAPS;

D-l ing. subinsp. silv. Mihalescu Marcel, la cerere, din Centrala Dir. Sebeş ca şef al oc. Răchitoasa din Dir. Iaşi;

D-l ing. insp. silvic Dediu Aurel, din Centrala Dir. Constanţa, la cerere, în Centrala CAPS;

D-l ing. şef silvic Cunetchi Ilie, în interesul serviciului, dela oc. silvic Murfatlar, în Centrala Dir. Constanţa;

D-l ing. silvic stg. Barca Leon, în interesul serviciului, dela Oc. Silvic Râmnicul Vâlcea, ca şef al Oc. Silvic Murfatlar;

D-l ing. insp. silv. Simionescu I., dela oc. silvic Fântânele, în Centrala Dir. reg. Bacău, în interesul serviciului:

D-l ing. silvic Sava Andrei, în interesul serviciului, dela oc. silv. Valea Rea, ca şef al oc. silvic Fântânele;

D-l ing. silvic Petcu I., în interesul serviciului dela fabrica Areva-CAPS, ca şef al oc. silvic Valea Rea;

D-l ing. subinsp. silv. Jangoci Eugen, în interesul serviciului, din Centrala Dir. silvice Bucureşti, în Centrala CAPS.

Aceste transferări se fac cu post cu tot.

D-l ing. silvic Stănescu N. I. se repartizează ca şef al oc. silv. Timişoara.

— Idem dec. M. A. D. Nr. 48898/945, prin care d-l ing. şef silvic Lazanu V., din Centrala Dir. Piteşti se detaşează la cerere la Şcoala de Brigadieri Silvici din Curtea de Argeş.

— Idem se primeşte demisia d-lui ing. silvic Al. Grevu, şeful oc. silv. Trivalea, din serviciul CAPS.

— Idem Nr. 255/945 prin care d-l ing. şef silvic Celac Nicolae se transferă în interesul serviciului din Centrala Dir. Craiova în Centrala CAPS.

— Idem Dec. M. A. D. Nr. 2893/945, prin care se transferă d-l ing. şef silvic Ştefănescu Oprea dela Şcoala de Pădurari din Curtea de Argeş la Şcoala de Brigadieri Silvici Târgovişte în calitate de Director.

— Idem dec. M. A. D. Nr. 2887/945, prin care d-l Găină Petre, ing. silv. cl. II-a dela serv. silv. jud. Gorj, se detaşează la cerere la oc. silv. P. P. J. „Gilort"-Novaci, în calitate de şef al Ocolului.

— Idem Nr. 2885/945 prin care serv. silv. Valea Sadului ia denumirea de Serv. silv. al jud. Sibiu.

— Idem d-l ing. insp. silv. Creiţaru I., şeful oc. silv. Sibiu, se repartizează la Serv. silv. jud. Sibiu, în calitate de şef şi cu girarea oc. silv. Sibiu.

— Idem d-l ing. subinsp. silv. Nicolescu V., actual şef al Serv. silv. Valea Sadului se repartizează la Ocolul silvic Valea Sadului, în calitate de şef.

— Idem d-l ing. subinsp. silv. Bivol Vladimir, se transferă la cerere din Centrala Dir. Reg. Lugoj, în Centrala Dir. Reg. Arad.

— Mon. Of. Nr. 243 din 24 Oct. 1945 publică dec. M. A. D. Nr. 2960/945, prin care următorii inspectori silvici se deleagă cu controlul serviciilor şi Ocoalelor Silvice din raza Inspectoratului Silvic Timişoara, după cum urmează:

D-l ing. insp. silv. Grecu M., la serv. jud. Caraş şi Severin, şi la Oc. silv. P. P. J. Orlova, îndeplinind în acelaşi timp şi funcţiunea de şef al Serviciului P. P. J. din centrul acestui Inspectorat;

D-l ing. insp. silv. Cernescu Tib., la Serv. silv. jud. Arad şi la Oc. silvice: Ineu-Arad, Hălmagiu-Arad şi Baia de Criş-Hunedoara;

D-l ing. insp. silv. Ostafie Grigore, cu controlul Oc. silv. Haţeg şi Petroşani-Hunedoara îndeplinind şi funcţiunea de şef al serviciului Ad-tiv din centrul Inspectoratului;

D-l ing. insp. silv. Dănilă N., la serv. silv. jud. Timiş Torontal, îndeplinind şi funcţia de şef al serv. regimului silvic şi al Oficiului de Amenajare din Centrul Inspectoratului;

D-l ing. insp. silv. Bărbulescu Ilie, cu controlul serv. silv. jud. Hunedoara și Oc. silv. Ilia și Valea Mureșului.

— Mon. Of. Nr. 226 din 4 Oct. 1945, publică dec. M. A. D. Nr. 2751/945 prin care d-l ing. șef silvic Celac N., din CAPS se detașează pe lângă Cabinetul d-lui Ministru Subsecretar de Stat C. Agiu, în calitate de consilier tehnic.

— Mon. Of. Nr. 226 din 4 Oct. 1945, publică dec. M. A. D. Nr. 2779/945, prin care se reorganizează Institutul de Cercetări și Experimentație Forestieră schimbându-i-se denumirea în aceea de „Institutul de Cercetări Forestiere al României" (ICEF.). In noua organizare ICEF.-ul are în Centrală 8 Secțiuni de cercetare, un serviciu de bibliotecă, un serviciu administrativ și un serviciu al bunurilor exterioare. Unitățile exterioare ale Institutului sunt: Ocoale Silvice, Stațiuni Regionale de gr. I și II, rezervații și Centre de experimentare. Institutul va fi condus de un Director, ajutat de Consiliul Institutului și de un Subdirector numit dintre Șefii de secțiuni, căruia îi poate delega o parte din atribuțiile sale administrative. Se fixează următoarele secțiuni de cercetare și conducătorii lor:

S. I.: cultura, exploatarea pădurilor, tehnologia lemnului și a altor produse forestiere, d-l ing. consilier silvic, prof. M. Drăcea;

S. II: ecologia și tipologia forestieră, d-l ing. consilier silvic M. Petcuț;

S. III: botanica și patologia forestieră, d-l ing. consilier silvic prof. Const. Georgescu;

S. IV: protecția pădurilor, zoologie, entomologie forestieră și probleme cinegetice, d-l ing. consilier silvic prof. Gr. Eliescu;

S. V: creșteri, cubaje, estimații și amenajări forestiere, d-l ing. cons. silv. prof. V. Stinghe;

S. VII: construcții forestiere, instalații de transport, corecțiunea torenților, ameliorarea terenurilor degradate și cadastru, d-l ing. insp. g-l silvic prof. D. Sburlan;

S. VIII: economie politică forestieră și administrație forestieră, d-l ing. insp. g-l silv. conf. Ilie Demetrescu.

---

† Ing. I. HOCIUNG

Șeful Serviciului Silvic județean Râmnicul-Sărat

Decedat la R.-Sărat la 30 Noemvrie 1945.

DELA SOCIETATEA „PROGRESUL SILVIC"

Prcesele-verbale ale Şedinţelor Comitetului Provizoriu ales de Adunarea Extraordinară din 12 Nov. 1944

PROCES-VERBAL Nr. 19

Şedinţa din 23 Februarie 1945.

Prezenţi d-nii: Bozdoc D., Georgescu C., Nettea C., Niculescu Iul., Popescu C., Predescu Şt., Rodoteatu St. şi Zeicu I.

Invitaţi d-nii: Petre Ioan, Avram Gh. şi Marinescu I.

Prezidează d. St. Rodoteatu.

Se iau în discuţie şi se aduc hotărîri în următoarele chestiuni:

1. La propunerea d-lui preşedinte Şt. Rodoteatu se fixează competinţele membrilor din Administraţia şi conducerea Societăţii pentru cheltuieli, ajutoare, subvenţii etc.

2. D-l C. Georgescu propune redactarea unui statut de colaborare cu AGIR-ul.

3. D-l preşedinte St. Rodoteatu aduce la cunoştinţa Comitetului cererea conductorilor silvici de echivalare cu subinginerii. D-nii C. Georgescu, Petre Ioan şi St. Rodoteatu îşi expun punctul de vedere în această chestiune.

4. Se aprobă închirierea sălii de festivităţi pentru ziua de 4.III.1945, absolvenţilor Şc. de Agricultură şi Viticultură.

5. Idem pentru ziua de 11.III.1945, conductorilor agronomi.

6. Se aprobă înscrierea în Societate a d-lui Dincă Dumitru.

7. Se deleagă d-nii A. Haralamb, T. Bălănică şi C. Cristea pentru întocmirea datelor biografice ale personalităţilor din corpul silvic, cerute pentru Enciclopedia Agricolă.

8. Pe baza raportului intendentului vilei dela Carmen Sylva se deleagă d. Mavrodin să ia măsuri pentru conservare.

9. Se numeşte o comisie compusă din d-nii: Gh. Avram, C. Nettea şi Petre Ioan pentru studierea proectului de statut depus de inginerii liber profesionişti.

10. Comitetul dă descărcare casieriei pentru mancul de 3.000 lei provenit din monete false etc.

11. La cererea d-lui Paia, administratorul Societăţii, se aprobă să-şi ridice fondul de bătrâneţe depus la CEC pentru a-l plasa în Imprumutul Refacerii.

12. D-l Petre Ioan dă citire proectului de Statut. După discuţiuni se fixează desbaterea în continuare pentru şedinţa viitoare.

p. **Preşedinte**, (ss) ST. RODOTEATU

Secretar General, (ss) **Şt. Predescu**

PROCES-VERBAL Nr. 20

Şedinţa din 1 Martie 1945

Prezenţi d-nii: Bozdoc D., Pană Gh., Predescu Şt. şi Rodoteatu St.

Neîntrunindu-se numărul statutar de membri se amână şedinţa pentru o dată ce se va fixa ulterior.

p. **Preşedinte,** (ss) ST. RODOTEATU

Secretar General, (ss) **Şt. Predescu**

PROCES-VERBAL Nr. 21

Şedinţa din 5 Martie 1945

Prezenţi d-nii: Bozdoc D., Nettea C., Nicolae I., Niculescu Iul., Pană Gh., Popescu C., Predescu Şt., Rodoteatu St. şi Zeicu I.

Invitat d-l Comşia A.

Prezidează d-l I. Zeicu.

Se iau în discuţie şi se aduc hotărîri în următoarele chestiuni:

1. D-l A. Comşia prezintă Comitetului memoriul de protest în chestiunea modificării Legii Vânătoarei. Comitetul acceptă în principiu memoriul, delegându-se d-nii I. Zeicu, C. Nettea şi Şt. Predescu pentru a-i da forma definitivă, în vederea supunerii lui D-lui Ministru al Agriculturii şi Domeniilor din partea Soc. „Progresul Silvic" şi a Direcţiilor interesate din Minister. Se decide ca lupta pentru recâştigarea poziţiilor stabilite de vechea Lege Nedici să fie dusă şi prin presă şi publicaţiile Societăţii.

2. Se dă citire protestului înaintat Societăţii de către d-l N. G. Teodorescu contra d-lui S. Simu. D-sa cere arbitrajul Societăţii. D-nii I. Zeicu şi I. Nicolae dau unele explicaţii în această chestiune. Se hotărăşte ca protestul să fie studiat de un juriu de onoare în conformitate cu art. 1 din Statute, care să dea un aviz. In juriu se desemnează d-nii Gh. Avram şi D. Ivancea.

3. D-l Preşedinte St. Rodoteatu arată că d. C. Cristea a început culegerea datelor necesare pentru întocmirea biografiilor personalităţilor silvice.

4. D-l Secretar general Şt. Predescu anunţă că la intervenţia făcută Ministerul Agriculturii şi Domeniilor a aprobat înscrierea unei subvenţii de 10.000.000 lei pentru Societate în bugetul CAPS-ului.

5. Se aprobă păsuirea d-lui C. V. Dimitriu, sinistrat, cu un an pentru plata cotizaţiei pe anul 1944.

6. Se aprobă mărirea salariului cameristei Domnica Ciobanu, dela Căminul Societăţii, la 18.000 lei lunar.

7. Se aprobă înscrierea în Societate a d-lui Gorcea, care donează cu această ocazie 50.000 lei. Comitetul aduce mulţumiri pentru acest gest.

p. **Preşedinte,** (ss) I. ZEICU

Secretar General, (ss) **Şt. Predescu**

PROCES-VERBAL Nr. 22

Şedinţa din 9 Martie 1945

Prezenţi d-nii: Bozdoc D., Georgescu C., Nettea C., Nicolae I., Pană Gh., Popescu C., Popovici V., Predescu Şt. şi Rodoteatu St.

Prezidează d. St. Rodoteatu.

Se iau în discuţie şi se aduc hotărîri în următoarele chestiuni:

1. Având în vedere situaţia financiară a Societăţii, Comitetul însărcinează pe d-l Adm. Paia să cerceteze şi să refere asupra posibilităţilor de închirierea camerelor dela parter.

2. Comitetul a luat în discuţie problema cazării studenţilor cari până în prezent sunt în Căminul Societăţii.

3. Pentru închirierea etajului VII Administraţiei Casei Pădurilor Statului urmează ca aceasta să facă ofertă.

4. Se aprobă Soc. de vânătoare „Codru" a studenţilor ingineri silvici, sala festivă pentru o serată dansantă pe ziua de 17.III.1945 cu plata cheltuielilor de lumină şi căldură de 25.000 lei.

5. Nu se aprobă cererea d-lor stud. Mărgineanu şi Popescu O. de a fi scutiţi de plata taxei lunare de 1.500 lei.

6. La adresa Oc. silvic Slobozia referitoare la ridicarea unor materiale de către trupele aliate dela Sanatoriul „Amara", se hotărăşte a se ruga Ocolul să încheie actele legale de constatare.

7. La adresa CAPS-ului referitor la trecerea în patrimoniul Asociaţiei Brigadierilor Silvici a vilei „Amara" se hotărăşte ca o cerere motivată să fie supusă Adunării Generale pentru rezolvarea ei.

8. In privinţa impozitelor ce se cer de fisc pentru vila Silva pe timpul cât a fost rechiziţionată se va cere Ocolului silvic Râmnicul Vâlcea rezultatul procesului deschis de Societate.

9. In chestiunea modificării statutelor se hotărăşte tipărirea imediată a proectului noilor statute şi trimiterea lor tuturor membrilor Societăţii pentru observaţiuni.

p. **Preşedinte,** (ss) ST. RODOTEATU

Secretar General, (ss) **Şt. Predescu**

PROCES-VERBAL Nr. 23

Şedinţa din 15 Martie 1945

Prezenţi d-nii: Bozdoc D., Nettea C., Popovici V., Popescu C., Predescu Şt., Rodoteatu Ct. şi Zeicu I.

Prezidează d. I. Zeicu.

Se iau în discuţie şi se aduc hotărîri în următoarele chestiuni:

1. D-l P. Ioan dă citire memoriului Societăţii în chestiunea reformei agrare şi forestiere. După discuţiuni Comitetul hotărăşte prezentarea memoriului D-lui Ministru al Agr. şi Domeniilor. în ziua de 16 Martie 1945.

2. Se cooptează în Comitetul Provizoriu d-l C. Rachieru, Secretar General al M. A. D.

3. D-l Şt. Predescu propune întocmirea şi prezentarea unui referat special privind atitudinea şi propunerile Societăţii referitoare la bazele reformei agrare.

p. **Preşedinte,** (ss) ST. RODOTEATU

Secretar General, (ss) **Şt. Predescu**

PROCES-VERBAL Nr. 24

Şedinţa din 16 Martie 1945

Prezenţi d-nii: Bozdoc D., Dăscălescu I., Georgescu C., Nettea C., Pană Gh., Popescu C., Popovici N., Predescu Şt., Rodoteatu St. şi Zeicu I.

Prezidează d-l I. Zeicu.

Se iau în discuţie şi se aduc hotărîri în următoarele chestiuni:

1. Se ia act că proectul noului statut a fost dat la tipărit spre a fi difuzat membrilor Societăţii.

2. Se fixează data Adunării Generale pentru ziua de 9 Iunie 1945, iar în cazul când la această dată nu se întruneşte numărul statutar de membri, pe ziua de 24 Iunie a. c.

3. Se deleagă d-nii V. Popovici şi Gh. Avram pentru a face legătura între Cercul de Studii AGIR şi Cercul de Studii al Soc. „Progresul Silvic". Problema planificării economiei forestiere va fi înfăţişată în prealabil Comitetului.

4. Se aprobă sala de festivităţi a vilei „Sylva" Primăriei din Govora, pentru o serbare în seara zilei de 18 Martie 1945.

5. Se aprobă înscrierea în Societate a d-lui Tarnovsky.

6. Se dă citire memoriului prezentat Societăţii de d. C. P. Georgescu, cu privire la conducerea vânătoarei dela 1921 până în prezent.

D-l C. Nettea arată că punctul de vedere exprimat în memoriu a fost luat în considerare de Comisia ce lucrează la întocmirea memoriului ce va fi înaintat d-lui Ministru Agr. şi Domeniilor din partea Societăiţi, în această problemă.

7. Se amână soluţionarea adresei Direcţiei Silvice Piteşti cu privire la conflictul cu D-l L. Wrona, până la terminarea anchetei ce se face de CAPS, în această chestiune. Se va ruga CAPS-ul să comunică Societăţii rezultatul.

8. D-l Preşedinte St. Rodoteatu aduce la cunoştinţă Comitetului rezultatele adunării din ziua de 12 Martie 1945 a membrilor Societăţii aflaţi în Bucureşti, la care s'au pus în discuţie trei chestiuni:

1) înfiinţarea Băncii Populare;

2) închirierea camerelor dela parter a clădirii Societăţii pentru obţinerea unui venit care să completeze nevoile financiare ale Societăţii.

3) critica avansărilor pe anul 1945.

După propunerile făcute, discuţiile urmate şi explicaţiile date, membrii prezenţi au fost de acord în unanimitate ca:

1) Să se continue cu lucrările începute pentru înfiinţarea Băncii Populare, urmând ca ulterior, după împrejurări, să se avizeze şi hotărască poziţia celor două case de credit, CEACS şi Banca Populară, şi eventual contopirea lor.

2) Să se închirieze camerele, cu cât mai puţine transformări, cari acum nu s'ar putea face în bune condiţiuni şi ar întârzia închirierea consumând eventual şi venitul scontat.

3) Avansările au provocat satisfacţiuni depline în Corp constituind un real progres în raport cu procedura şi mai ales cu rezultatele din trecut.

Faţă cu expunerile făcute s'a convenit că o reală şi completă îndreptare nu s'ar putea realiza decât perfecţionând lucrările de bază, neglijate total până acum şi anume:

a) legea de organizare a Corpului Silvic;
b) regulamentul respectiv;
c) metoda de punctaj;
d) alcătuirea unei comisiuni în asentimentul Corpului.

Toate aceste lucrări trebuesc neapărat și neîntârziat efectuate, cu colaborarea și discutarea lor, de toți membrii corpului, spre a ajunge astfel la avansări cari să înlăture orice critică din punct de vedere al echității și procedurii.

p. **Președinte,** (ss) I. ZEICU

Secretar General, (ss) **Șt. Predescu**

PROCES-VERBAL Nr. 25

Ședința din 23 Martie 1945

Prezenți d-nii: Bozdoc D., Georgescu C., Nettea C., Nicolae I., Pană Gh., Popovici V., Popescu C., Rodoteatu St. și Zeicu I.

Prezidează d. I. Zeicu.

S'au luat în discuție și s'au adus hotărîri în următoarele chestiuni:

1. Comitetul ia notă de comunicarea d-lui St. Rodoteatu că inițiativa înființării Băncii Populare a fost luată de Soc. „Progresul Silvic", sub a cărei egidă ia naștere. D. I. Marinescu arată că încasările au trecut de 1.000.000 lei și urmează a se trece imediat la constituirea Băncii, fixându-se ziua de 29 Martie 1945 pentru aceasta.

2. D-l președinte I. Zeicu comunică prevederile Legii Reformei Agrare pentru crearea de rezerve pe seama Statului, pe baza cărora Societatea să facă propuneri la M. A. D. ca în cadrul Regulamentului ce se va întocmi să se prevadă afectarea terenurilor necesare pentru pepiniere, reședințe de ocoale silvice, cantoane de pădurari și brigadieri, perdele de protecție etc. Pentru întocmirea memoriului în acest sens Comitetul deleagă pe d-nii C. Nettea și I. Niculescu.

3. Se aprobă închirierea sălii de festivități a Societății pentru seara zilei de 29 Aprilie 1945, Asociației Corpului Silvic Inferior.

4. Se aprobă pentru ziua de 25.III.1945 sala de festivități, pentru gruparea F. N. D. a Corpului Silvic.

5. Se aprobă sala de festivități pentru zilele de 8 și 9 Aprilie 1945, pentru adunarea generală a Asociației Personalului tehnic din Pescării. cu plata cheltuielilor de lumină, căldură și curățenie.

6. Se aprobă înscrierea ca membru al Societății a d-lui Boris Blascu.

p. **Președinte,** (ss) ST. RODOTEATU

Secretar General, (ss) **Șt. Predescu**

PROCES-VERBAL Nr. 26

Ședința din 6 Aprilie 1945

Prezenți d-nii: Bozdoc D., Dăscălescu I., Georgescu C., Nettea C., Pană Gh., Popescu C., Popovici V., Preedescu Șt., Rodoteatu St. și Zeicu I.

Prezidează d. St. Rodoteatu.

Se iau în discuţie şi se aduc hotărîri în următoarele chestiuni:

1. Pentru definitivarea înfiinţării Băncii Populare se deleagă d-nii: I Marinescu, I. Dragomir şi I. Paniţă. In consiliul de Administraţie se deleagă: I. Zeicu, M. Rădulescu, I. Dragomir, I. Dumitriu, Gh. Vulcu, Gr. Eliescu, T. Căileanu, A. Tecovici, I. Stoenescu, Şt. Sprangate, Gh. Moraru, St. Teodorescu şi I. Paniţă.

2. Se aprobă principial expunerea de motive la modificarea Statutelor, delegându-se d-nii St. Rodoteatu şi Şt. Predescu pentru revederea lor înainte de tipărire.

3. Se deleagă d-nii: Petre Ioan, D. Teodorescu şi Gh. Pană cu întocmirea unui referat în chestiunea sindicalizării Corpului Silvic.

4. In chestiunea planificării economiei întreprinsă de AGIR se hotărăşte ca d. Popovici să depună un referat în şedinţa următoare. Se aduc mulţumiri d-lui Avram pentru munca depusă în cadrul AGIR-ului.

5. In chestiunea Legii Vânătoarei d. C. Nettea comunică depunerea memoriului la M. A. D.

6. Se aprobă tipărirea lucrării d-lui At. Haralamb referitoare la terenurile degradate, în editura Societăţii în limitele sumei de 80.000 lei.

7. Se aprobă plata cheltuielilor pentru tipăritul Revistei Pădurilor Nr. 1—3, în sumă totală de 563.329 lei.

8. Se aprobă înscrierea în Societate a d-lor: Iosef Pataki, Pâşnenco Petre şi Crăciunescu C-tin.

9. Nu se aprobă sala de festivităţi pentru cursuri de muzică şi artă dramatică d-lui Edmond.

10. Se aprobă sala de festivităţi cerută de ARLUS pentru ţinerea cursurilor de limba rusă.

11. Se aprobă un ajutor de 20.000 lei d-lui V. Ivănescu.

12. Se deleagă dlnii: C. Nettea şi Şt. Predescu pentru a trata cu CAPS-ul închirierea de camere solicitată.

p. **Preşedinte**, (ss) ST. RODOTEATU

Secretar General, (ss) **Şt. Predescu**

PROCES-VERBAL Nr. 27

Şedinţa din 12 Aprilie 1945

Prezenţi d-nii: Bozdoc D., Georgescu C., Nettea C., Nicolae I., Pană Gh., Popescu C., Popovici V., Predescu Şt., Rodoteatu St. Şi Zeicu I.

Invitaţi d-nii: V. Sabău şi T. Comes.

Prezidează d. St. Rodoteatu.

Se iau în discuţie şi se aduc următoarele hotărîri:

1. După unele lămuriri tehnice date de d. T. Comes cu privire la organul profesional „Curierul Forestier" bilunar, se hotărăsc detaliile de format, tiraj etc., numindu-se în Comitetul de redacţie a acestei publicaţiuni d-nii: C. Georgescu, Gh. Ionescu. V. Sabău şi V. Filip.

2. D. V. Popovici expune liniile mari al proectului d-sale de planificare a economiei forestiere.

3. Se deleagă pentru Cercul de Studii (Economia lemnului) dela AGIR, d-nii: Gh. Ionescu, D. Teodorescu şi V. Sabău.

p. **Preşedinte,** (ss) ST. RODOTEATU

Secretar General, (ss) **Şt. Predescu**

PROCES-VERBAL Nr. 28

Şedinţa din 13 Aprilie 1945

Prezenţi d-nii: Bozdoc D., Nettea C., Pană Gh., Popovici V., Predescu Şt., Rodoteatu St. şi Zeicu I.

Invitaţi d-nii: I. Marinescu şi V. Sabău.

Prezidează d. St. Rodoteatu.

Se iau în discuţie şi se aduc hotărîri în următoarele chestiuni:

1. După discuţiuni la care iau parte d-nii: St. Rodoteatu, I. Zeicu, Şt. Predescu, D. Bozdoc, V. Popovici şi V. Sabău, Comitetul hotărăşte ca referatele d-lor V. Popovici, Gh. Avram şi V. Sabău să fie prezentate la AGIR, iar concluziile, sub forma de memoriu, la M. A. D.

2. Constatându-se lipsa multor cărţi din Bibliotecă împrumutate de ani de zile, se hotărăşte întocmirea de către d. Bibliotecar a unei liste a împrumutătorilor.

3. In chestiunea Cercurilor Regionale se va interveni la Direcţiile Silvice spre a da răspunsurile la apelul Societăţii.

4. Se aprobă un ajutor de 10.000 lei d-lui Bighigean, student refugiat.

5. Nu se aprobă ajutorul cerut de parohia St. Nicolae-Buzeşti, nefiind fonduri în buget în acest scop.

6. Se aprobă în mod excepţional reducerea dela 21.000 lei la 10.500, cerută de d. Tarnavschi, ca refugiat.

7 Se dă citire scrisoarei de protest a d-lui C. P. Georgescu, contra noii legi a vânătoarei. Comitetul constată că s'a depus un memoriu la M. A. D., prin care se cere pentru conducerea Direcţiei Vânătoarei în principiu, un **inginer silvic,** fără a se desemna o persoană oarecare. Se va răspunde în acest sens d-lui C. P. Georgescu.

p. **Preşedinte,** (ss) ST. RODOTEATU

Secretar General, (ss) **Şt. Predescu**

PROCES-VERBAL Nr. 29

Şedinţa din 19 Aprilie 1945

Prezenţi d-nii: Bozdoc D., Georgescu C., Nettea C., Popoviçi V., Popescu C., Predescu Şt., Rodoteatu St. şi Zeicu I.

Prezidează d. I. Zeicu.

Se iau în discuţie şi se aduc hotărîri în următoarele chestiuni:

1. Se fixează programul Adunării generale din 9/24 Iunie 1945 şi modalitatea desfăşurării lui.

2. D. vicepreşedinte St. Rodoteatu cere ca Societatea să ia act cu regret că n'a fost invitată oficial la serbarea sădirii arborilor, presupunând că aceasta s'a făcut dintr'o scăpare din vedere a Direcţiei Silvice M. A. D., organizatoarea din acest an a serbării.

3. Se aprobă cererea de folosirea pianului Societăţii de către studenţii Facultăţii de Silvicultură la festivalul organizat pentru ziua de 22 Apr. 1945

p. **Preşedinte,** (ss) ST. RODOTEATU

Secretar General, (ss) **Şt. Predescu**

PROCES-VERBAL Nr. 30

Şedinţa din 26 Aprilie 1945.

Prezenţi d-nli: Bozdoc D., Georgescu C., Nettea C., Niculescu I., Popescu C., Predescu Şt., Rodoteatu St. şi Ştefanopol Al. şi Zeicu I.

Prezidează d. I. Zeicu.

Se iau în discuţie şi se aduc hotărîri în următoarele chestiuni:

1. D-l Secretar General, Şt. Predescu citeşte „Apelul" adresat membrilor Societăţii pentru participare la Adunarea Generală din 24 Iunie 1945. Se dă forma definitivă acestui apel.

2. Se ia act de constituirea Cercului Regional Craiova, se admite funcţionarea, aprobându-se bugetul prezentat.

— Se ia act de constituirea Cercului Regional Arad, admiţându-se funcţionarea. Cercul va înainta un proiect de buget, ţinând seama că se acordă 50% din cotizaţii, pentru cheltuelile de funcţionare.

D-l Decan C. C. Georgescu comunică constituirea Cercului Regional Piteşti. Consiliul aprobă funcţionarea şi acordă 50% din cotizaţii, pentru cheltuelile de funcţionare.

3. **Diverse — Administrative.**

a) Se acceptă înscrierea în Societate a d-lui Stelian Munteanu.

b) Se acordă d-lui V. Borovschi un ajutor de 12.000 lei, din „Fondul Refugiaţilor".

c) Se ia act de mulţumirile exprimate de Asociaţia personalului technic de pescării din România, „pentru cuvintele rostite de delegatul Societăţii „Progresul Silvic", la adunarea Asociaţiei.

d) Se aprobă cheltuelile în sumă de 7.700 lei, făcute de d. bibliotecar I. Tacu, pentru achiziţionarea volumelor menţionate în referat, necesare bibliotecei societăţii.

e) Se aprobă referatul d-lui Administrator N. Paia, pentru majorarea asigurării vilelor Societăţii, fixându-se: 50.000.000 lei pentru vila Sylva dela Govora şi 5.000.000 lei pentru vila dela Carmen Sylva, jud. Constanţa.

Pentru imobilul din Capitală, d-l Administrator N. Paia e rugat să refere amănunţit.

f) Se deleagă d. Decan C. C. Georgescu pentru rezolvarea chestiunei cărţilor împrumutate de membrii societăţii.

g) Comitetul cooptează pe d-l Titus Comes, ca secretar de şedinţă-ajutor.

4. **Comunicări.**

a) D-l Decan C. C. Georgescu propune şi Comitetul admite principial donarea din partea societăţii a unui plug pentru Ministerul Agriculturii şi Domeniilor, în mod simbolic, pentru susţinerea campaniei de însămânţări şi a producţiei în general.

b) D-l Al. Stefanopol comunică dorinţa exprimată de d. Consilier C. Opran, de a dona Societăţii „Progresul Silvic" biblioteca domniei sale.

p. **Preşedinte,** (ss) I. ZEICU

Secretar General, (ss) **Şt. Predescu**

PROCES-VERBAL Nr. 31

Şedinţa din 17 Mai 1945

Prezenţi d-nii: Bozdoc D., Georgescu C., Nicolae I., Pană Gh., Predescu Şt., Rodoteatu St. şi Zeicu I.

Din partea M. A. D. d. consilier Em. Demetrescu, delegat pentru controlul Societăţii.

Prezidează d. St. Rodoteatu.

Se iau în discuţii şi se aduc hotărîri în următoarele chestiuni:

1. Se hotărăşte ca observaţiile şi sugestiile ce vor veni dela colegi, cu privire la proectul de modificarea statutelor să fie centralizate şi cristalizate de d. C. Nettea şi discutate de Comitet.

2. Se ia act de comunicarea Ocolului Slobozia, că obiectele date lipsă dela Vila Carmen Sylva au fost găsite. Se acordă o sumă de 30.000 lei personalul Ocolului care s'a ocupat cu păstrarea obiectelor.

3. La cererea Primăriei Govora se aprobă 1.500 lei lunar pentru Comitetele cetăţeneşti cari supraveghează vila Silva.

4. Se ia act de comunicarea Direcţiei Silvice Bacău referitor la mersul lucrărilor pentru înfiinţarea Cercului regional.

5. Se ia act de mulţumirile d-nei ing. V. Ivănescu pentru ajutorul de înmormântare acordat de Societate.

6. Se aprobă un ajutor de 30.000 lei d-lui ing. N. Damian, repatriat cf. Convenţiei de Armistiţiu.

7. Se aprobă sala festivă a Societăţii pe ziua de 16.VI.1945, cu plata sumei de 25.000 lei cheltuieli de întreţinere — As. G-rale a inginerilor şi tehnicienilor cadastrali, pentru conferinţa d-lui ing. Sc. Pascali.

8. In chestiunea vilelor dela Carmen Sylva Comitetul hotărăşte să se ceară Direcţiei Constanţa întocmirea unui deviz de reparaţii şi să comunice dacă e posibilă deschiderea în actualul sezon. Pentru deschiderea vilei Silva dela Govora, d. Administrator Paia e rugat să facă propuneri concrete.

9. Se aprobă cumpărarea a 5 broşuri din lucrarea d-lui ing. Rătan: „Elemente de administraţie forestieră".

10. Se dă citire moţiunei Asoc. gen. a Corpului Silvic inferior trimisă Societăţii pentru cunoaşterea şi susţinerea ei. Punctul 7 din moţiune, referitor la vila Amara, va fi pusă la ordinea de zi a Adunării Generale din 9/24 Iunie 1945. Se deleagă d. D. Bozdoc a referi în această chestiune.

11. In chestiunea salarizării se hotărăşte cu delegaţii Societăţii să intervină pe toate căile pentru o rectificare de salarii egală cu cea proectată pentru inginerii din Corpul Tehnic.

12. In chestiunea exproprierii poenilor şi a golurilor alpine d. preş. I. Zeicu arată că a predat Comisiei de Reformă Agrară un memoriu în care s'a susţinut punctul de vedere silvic. Se hotărăşte înaintarea unui memoriu ce se va prezenta d-lui Ministru de o delegaţie alcătuită din d-nii C. Georgescu, St. Rodoteatu şi I. Zeicu.

p. **Preşedinte,** (ss) ST. RODOTEATU

Secretar General, (ss) **Şt. Predescu**

PROCES-VERBAL Nr. 32

Şedinţa din 19 Mai 1945

Prezenţi d-nii: Bozdoc D., Georgescu C., Nettea C., Niculescu I., Pană Gh., Predescu Şt., Rodoteatu St. şi Zeicu I.

Prezidează d. Sterie Rodoteatu.

Se iau în discuţie şi se aduc hotărîri în următoarele chestiuni:

1. D. Şt. Predescu dă relaţii cu privire la salarizarea Corpului Silvic, indicând cele mai nimerite căi pentru îmbunătăţirea acestei salarizări. La discuţie iau parte şi d-nii: C. Georgescu, St. Rodoteatu şi D. Bozdoc.

2. Se citeşte şi se iau în discuţie instrucţiunile Comisiei pentru aplicarea legei de Reformă Agrară, cu privire la expropierea de poeni şi rarişti din pădurile particulare. Se hotărăşte a se întocmi un memoriu-adresă, cu punctul de vedere al Societăţii, în această importantă problemă, care să fie susţinut şi înmânat D-lui Ministru Subsercetar de Stat Agiu şi D-lui A. Niţulescu, preşedintele Comisiei de Reformă Agrară.

D-l Consilier Zeicu arată, că un memoriu întocmit de D-sa, în care se arată punctul de vedere silvic, a fost susţinut şi depus Comisiei în una din şedinţe, încă de acum două săptămâni.

D-l Iulian Niculescu, remarcă în procesele-verbale ale Comisiei de Ref. Agrară, nu se menţionează nimic despre această intervenţie din partea D-lui Cons. Zeicu, iar memoriul nu se găseşte depus.

D-l Zeicu lămureşte că hotărîrea Comisiei — tradusă prin instrucţiunile cu privire la expropierea poenilor şi rariştilor din pădurile particulare — s'a luat în şedinţele următoare când nu a mai fost de faţă niciun reprezentant al Corpului Silvic.

Diverse — Administrative.

1. Ministerul Propagandei cere colecţia Revistei Pădurilor pe anul 1944. Se admite trimiterea.

2. D-l Ing. Bozdoc e rugat a depune referatul cu privire la cererea Asociaţiei Corpului Silvic inferior, pentru vila dela Amara.

p. **Preşedinte,** (ss) ST. RODOTEATU.

Secretar General, (ss) **Şt. Predescu**

PROCES-VERBAL Nr. 33

Şedinţa din 24 Mai 1945

Prezenţi d-nii: Georgescu C., Zeicu I. şi Pană Gh.

Neîntrunindu-se numărul statutar de membri prezenţi şedinţa se amână pentru 25 Mai 1945, ora 16,30.

p. **Preşedinte,** (ss) I. ZEICU

PROCES-VERBAL Nr. 34

Şedinţa din 25 Mai 1945

Prezenţi d-nii: Bozdoc D., Georgescu C., Nettea C., Nicolae I., Pană Gh., Predescu Şt., Popovici V., Rodoteatu St., Ştefanopol Al. şi Zeicu I.

Prezidează d. St. Rodoteatu.

Se iau în discuţie şi se aduc hotărîri în următoarele chestiuni:

1. D-l C. Georgescu dă lămuriri cu privire la modul cum a decurs întrevederea dintre Comisia delegată de Societate (compusă din D-sa şi d-nii St. Rodoteatu şi I. Zeicu) şi D-l Ministru Subsecretar de Stat C. Agiu, cu privire la măsurile de reformă agrară ce ating sectorul silvic şi în chestiunea salarizării Corpului Silvic. Atât la d. Ministru Agiu cât şi la d. av. Niţulescu, Preşedintele Comisiei de Reformă Agrară s'a găsit toată înţelegerea pentru problemele silvice şi de salarizare, promiţându-se luarea în considerare a punctului de vedere susţinut de delegaţii Societăţii.

2. Se hotărăşte facerea unei adrese din partea Societăţii către d. Secretar general M. A. D. C. Rachieru, cu rugămintea de a reveni asupra demisiei din Comitetul provizoriu.

3. Se hotărăşte facerea unei adrese CAPS-ului în care se vor arăta cauzele neacceptării contractului de închiriere a etajului VI.

4. Se aprobă asigurarea localului Societăţii din Bucureşti pentru valoarea de 100.000.000 lei.

5. D-l V. Popovici depune proectul de Planificarea Economiei Forestiere, pentru care i se aduc mulţumiri. După însuşirea de către Comitet. prin Comisia compusă din d-nii: C. Goergescu, I. Zeicu, N. Nettea şi Gh. Pană, care va referi, se va depune la Agir din partea Societăţii.

6. Se va da avertismentul de eliminare din Cămin a studenţilor Savitchi şi Prunescu pentru abatere dela Regulament.

7. Cercul Regional Arad înaintează un memoriu pentru reorganizarea sectorului silvic. Se deleagă pentru referat d. Nicolae Ion.

8. Se hotărăşte a se deschide o aripă a vilei Silva pentru membrii Societăţii D-l Adm. Paia se va deplasa la Govora pentru a se lua măsurile necesare.

p. **Preşedinte,** (ss) ST. RODOTEATU.

Secretar General, (ss) **Şt. Predescu**

PROCES-VERBAL Nr. 35

Şedinţa din 31 Mai 1945

Membrii prezenţi d-nii: Bozdoc D., Georgescu C. C., Nettea C., Nicolae I., Niculescu Iul., Pană Gh., Popovici V., Popescu C., Predescu Şt., Rachieru C., Rodoteatu St. şi Zeicu I., delegatul de control M. A. D.: Em. Dumitrescu.

Ordinea de zi:

1. Adunarea generală.
2. Sindicalizarea Corpului Silvic.
3. Diverse — Administrative.
4. Comunicări.

Şedinţa se deschide la ora 18 sub preşedinţia d-lui I. Zeicu.

Se citesc şi se ratifică procesele-verbale Nr. 31, din 17 Mai şi Nr. 33 din 24 Mai ale desbaterilor şedinţelor precedente.

D-l I. Zeicu relevă şi salută cu satisfacţie prezenţa d-lui Secretar General C-tin Rachieru în mijlocul Comitetului.

Răspunde d-l Secretar General, mulţumind, arătând totodată că singurul motiv al demisiei d-sale, din Comitet, a fost lipsa de timp pentru a participa la şedinţe.

Comunicări.

Planificarea AGIR. D-l I. Zeicu informează Comitetul că dela Cercul de Studii AGIR, s'a cerut referatul privitor la planificarea economiei forestiere, întocmit de d-l Val. Popovici.

Se hotărăşte ca d-l Decan Georgescu să-l depună — cu un referat din partea Societăţii — în prima şedinţă la AGIR.

Organizarea Corpului tehnic — salarizare. D-l C. Georgescu dă relaţii cu privire la problema, în studiu, a unificării tuturor asociaţiilor inginereşti, într'o uniune (U. T. R.).

Cu privire la salarizare informează Comitetul de audienţa d-sale la d-l Ministru al Finanţelor, Durma.

Mai ia cuvântul în privinţa salarizării, arătând importanţa problemei, d-l cons. Bozdoc.

D-l Secretar General C. Rachieru arată importanţa problemei salarizării membrilor Corpului Silvic şi propune ca o delegaţie din partea Societăţii — împreună cu d-sa şi d-l Secretar General M. A. D., Mihăilescu, — să se prezinte d-lor Miniştri Zăroni şi Agiu, spre a-i ruga să intervină la d-l Ministru de Finanţe, pentru o echitabilă salarizare a inginerilor silvici şi agronomi.

Din partea Societăţii se deleagă dd.: Nicolae Ion, Zeicu I., Nettea C. şi Predescu Şt.

Adunarea Generală. Urmează a se strânge materialul necesar întocmirii Dării de Seamă asupra atcivităţii Comitetului provizoriu care se va da la tipărit cel mai târziu până la 14.VI.a. c.

Se deleagă de Comitet ca preşedinte D-l Decan Georgescu C. C. şi se cooptează ca vicepreşedinte d-l C. Rachieru.

Proectul de modificarea statutelor, va fi discutat şi cu delegaţii Gru-

pării F. N. D. a Corpului Silvic, spre a se aduce eventuale modificări. Din partea Societăţii se deleagă d-l Nettea C. şi Nicolae I.

Restul chestiunilor din ordinea de zi se amână.

p. **Preşedinte**, (ss) I. ZEICU

Secretar General, (ss) **Şt. Predescu**

PROCES-VERBAL Nr. 36

Şedinţa din 7 Iunie 1945

Membrii prezenţi d-nii: Bozdoc D., Georgescu C. C., Nettea C., Niculescu J., Popescu C., Predescu Şt., Rodoteatu St.

Invitat d-l Dem. Teodorescu.

Prezidează d-l C. C. Georgescu.

Ordinea de zi:

1. Adunarea Generală.
2. Sindicalizarea Corpului Silvic.
3 Diverse — Administrative.
4. Comunicări.

Şedinţa se deschide la orele 17.

Se intră în ordinea de zi:

1. **Adunarea Generală.** D-l Secretar General, Ştefan Predescu dă citire Dării de seamă, pentru Adunarea Generală din 9/24 Iunie 1945. După discuţiuni la care iau parte d-nii: Bozdoc D., Georgescu C. C. şi Rodoteatu Sterie, se dă forma definitivă primei părţi a dării de seamă, privitoare la activitatea profesională-spirituală a Comitetului provizoriu. Se hotărăşte tipărirea Dării de seamă.

2. D-l Preşedinte St. Rodoteatu aduce la cunoştinţă Comitetului stadiul înţelegerii între membrii Comitetului Societăţii şi membrii Grupării F. N. D. a Corpului Silvic, în vederea adunării generale.

3. Luând în considerare nota de cheltueli necesare pentru punerea în funcţiune a vilei dela Govora, prezentată de d-l Administrator N. Paia, Comitetul aprobă principial efectuarea cheltuelilor, cu recomandarea de a le efectua numai în măsura în care se prezintă perspective de închiriere şi de recuperare, constatate la faţa locului.

4. Luând în considerare referatul d-lui Administrator N. Paia, pentru folosirea prilejului de a se creia o ieşire mai bună sălii de festivităţi, Comitetul dispune să se intre în tratative şi în timp util să ne ţină la curent cu situaţia.

5. Comitetul ia notă de cererea d-lui Inginer pensionar St. Dem. Olteanu de a face o comunicare la Adunarea Generală din 24 Iunie 1945, referitoare la chestiunea amenajării pădurilor, admiţând desvoltarea ei, în timpul limitat de prevederile statutare.

6. La întâmpinarea d-lui Oancea Frăţilă, referitoare la Căminul Societăţii, Comitetul îşi exprimă regretul că din cauza unor lucrări de reparaţiuni, camerile Căminului n'au fost disponibile un interval de timp.

7. Se aprobă cererea de înscrierea în Societate a d-lor Apostol M. Alexandru, Stolojescu I. Ioan-Mircea şi Nicolaie Damian.

Preşedinte, (ss) C. GEORGESCU

Secretar General, (ss) **Şt. Predescu**

PROCES-VERBAL Nr. 37

Şedinţa din 12 Iunie 1945

Membrii prezenţi D-nii: Bozdoc D., Dăscălescu I., Georgescu C. C., Nettea C., Pană Gh., Popescu C., Popovici V., Predescu Şt,, Rodoteatu St. şi Zeicu I.

Şedinţa se deschide la ora 18,30 sub preşidenţia D-lui Prof. C. C. Georgescu.

Se citeşte şi se ratifică procesul-verbal Nr. 36, din 7 Iunie 1945.

1. Se dă forma definitivă dărei de seamă asupra activităţii Comitetului Provizoriu.

2. Se hotărăşte a nu se mai difuza membrilor societăţii volumele tipărite, asupra desbaterilor celor de a 50-a şi 57-a adunare generală a societăţii, având unele pasagii cu caracter antidemocratic.

D-l Administrator al Soc. Paia, se va conforma dispoziţiilor legale în vigoare, închizând şi sigilând aceste broşuri.

3. **Sindicalizarea Corpului Silvic.** Se hotărăşte întocmirea unui memoriu către Confederaţia Generală a Muncii în care se va arăta necesitatea apărării patrimoniului forestier al ţării, acţiune care se va duce mai hotărît şi cu efect de către un Corp Silvic Sindicalizat.

Se deleagă pentru întocmirea memoriului D-nii: I. Zeicu şi Gh. Pană.

4. **Diverse — Administrative.**

1, Se citeşte referatul D-lui Cons. Bozdoc cu privire la vila dela Amara, cerută de As. Corpului silvic Inferior în proprietate. Inainte de a se lua o hotărîre se va ruga D-l Florea Căruntu, Preşedintele Asoc. Brigadierilor silvici şi a Pădurarilor să vină la prima şedinţă a Comitetului spre a trata şi a da lămuriri.

2. Se aprobă sala Soc. în fiecare Joi la ora 6, pentru Secţia Sindicală M. A. D., cu condiţia ca după şedinţe să fie curăţită.

3. Se aprobă angajarea unui camerist, cu o leafă egală cu aceea pe care o primesc cameriştii dela Caps.

4. Se deleagă D-l Administrator Paia ca să ducă o parte din lucruri la Govora, în vederea deschiderii vilei Silva.

5. Se va ruga D-l Ing. Olteanu să depună textul comunicării pe care d-sa doreşte să o facă la Adunarea generală.

Şedinţa se ridică la ora 20.

Preşedinte, (ss) C. GEORGESCU

Secretar General, (ss) **Şt. Predescu**

PROCES-VERBAL Nr. 38

Şedinţa din 21 Iunie 1945

Membri prezenţi D-nii: Bozdoc D., Dumitrescu I., Georgescu C. C., Nettea C., Nicolae Ion, Niculescu I., Pană Gh., Predescu Şt., Rodoteatu St., Ştefanopol Al. şi Zeicu I.

Dedelagt M. A. D., de control al Soc.: Em. Dumitrescu.

Invitaţi D-nii brigadieri silvici: Florea Căruntu şi Coman.

Ordinea de zi:

1. Adunarea Generală pe 1945.
2. Diverse — Administrative.
3. Comunicări.

Şedinţa se deschide la ora 18,30 sub preşidenţia D-lui Georgescu C.

1. **Vila dela Amara.** D-l Ştefan Predescu dă citire adresei Asociaţiei Generale a Corpului silvic inferior, prin care cere în proprietatea deplină vila Amara şi referatului în această chestiune a D-lui Cons. D. Bozdoc.

D-l Florea Căruntu preşedintele As. Corpului Silvic Inferior, repetă şi susţine doleanţele brigadierilor şi pădurarilor, cu privire la Vila Amara.

După ample discuţii, în care se face un istoric al modului cum s'au construit vilele Silva şi Amara, la cari iau parte D-nii: Rodoteatu, Bozdoc, Predescu, Nicolae Ion, Zeicu, Ştefanopol, Dumitrescu, se hotărăşte ca în faţa Adunării Generale din Iunie a. c., Comitetul Provizoriu să facă propuneri în sensul că vila dela Amara să fie dată în proprietatea deplină a Corpului Silvic Inferior, fără nicio restricţie.

2. **Adunarea Generală.**

In vederea Adunării Generale se autorizâ Comitetul restrâns al Societăţii de a plăti până la lei 100.000 reporterii ziarelor ce vor publica desbaterile Adunării. Se va angaja şi un stenograf.

3. **Diverse — Administrative.** Se aprobă pentru după amiaza zilei de 23.VII.a. c. Grupării F. N. D. a Corpului Silvic, sala Societăţii.

Şedinţa se ridică la ora 20,30.

Preşedinte, (ss) C. GEORGESCU

Secretar General, (ss) **Şt. Predescu**

Prcesele-verbale ale Şedinţelor Consiliului de Administraţie ales de Adunarea Generală din 24 Iunie 1945

PROCES-VERBAL Nr. 1

Şedinţa din 6 Iulie 1945

Prezenţi d-nii: Georgescu C. C., Colpacci Gr., Predescu Şt., Bordea D., Borovschi B., Butoiu Al., Constantinescu Şt., Eliescu Gr., Ene M., Filip V., Vencu Georgescu, Ionescu Gh., Lisievici V., Nettea C., Pană Gh., Paladian I., Popescu Gh., Rodoteatu St., Sburlan D., Vişan T., Voloşciuc A., Zeicu I., Manole H. şi Boldur M.

Ordinea de zi:

1. Constituirea birourilor Societăţii.
2. Constituirea secţiunilor.
3. Diverse — Administrative.
4. Comunicări.

Şedinţa se deschide la ora 17 sub preşedinţia D-lui Prof. C. Georgescu, care înainte de a intra în ordinea de zi expune problemele zilei, cele mai importante.

Se aprobă propunerea Ad-ţiei Sanatoriului dela Amara pentru scăderea a 72 scânduri ridicate de Armata Aliată.

Se aprobă numirea unei cameriste cu salariul corespunzător celor dela CAPS.

Se aprobă să se dea sala Societăţii, pentru şedinţele organizaţiei judeţene „Uniunea Patrioţilor" contra unei sume de 5.000 lei (restituirea cheltuelilor cu lumina, curăţenia etc.) Comitetul secţiei administrative va rezolva această problemă.

D-l D. Sburlan este delegat să rezolve împreună cu D-l Secretar General St. Predescu şi comitetul secţiei ad-tive următoarele:

1. Amenajarea podului dela etajul 7 pentru birouri.
2. Stabilirea înţelegerii cu CAPS-ul în privinţa instalaţiei de gaze naturale.
3. Reparaţiuni la cabana Bistra-Sebeş.
4. Intocmirea devizului de reparaţiuni la Carmen Silva.

Se ia act de înfiinţarea Cercului Regional al Societăţii „Progresul Silvic" la Constanţa.

Se ia act de invitaţia la congresul Asociaţiei silvicultorilor din Bulgaria.

Se procedează la alegerea comitetelor pe secţiuni după cum urmează:

Comisia Secţiei I-a — Technică: Preşedinte: I. Zeicu; Secretar Vencu Georgescu; Membri: C. Nettea, V. Lissievici şi M. Boldur.

Comisia Secţiei a II-a — Politica lemnului: Preşedinte: Gh. Ionescu; Secretar: V. Filip; Membri: Consatntinescu-Leu, I. Paladian şi H. Manole.

Comisia Secţiei a III-a — Culturală: Preşedinte: D. Sburlan; Secretar: Gh. Pană; Membri: Gr. Eliescu, T. Comes şi M. Ene.

Comisia Secţiei a IV-a — Social-Profesională: Preşedinte: St. Rodoteatu; Secretar: C. Popescu; Membri: A. Comşa, Tr. Vişan şi I. Marinescu.

Comisia Secţiei a V-a — Disciplinară: Preşedinte: C. Rachieru; Secretar: N. Purcăreanu; Membri: Al. Butoiu, D. Bordea şi A. Volosciuc.

Comisia Secţiei a VI-a — Administrativă: Preşedinte: V. Popovici; Secretar: Gr. Colpacci; Casier: St. Constantinescu; Membri: St. Teodorescu şi B. Borovschi.

Se stabilesc următoarele norme de funcţionare: Comitetele Secţiunilor se vor întruni în şedinţe obişnuite de lucru din 2 în două săptămâni şi pot lucra valabil cu 3 membri prezenţi.

Consiliul în secţii unite se va întruni odată în lună. In modul de lucru se va introduce sistemul **criticei.** Se trec în revistă de către D-l Preşedinte atribuţiunile Secţiunilor, în general (stabilite prin Statut şi în special se insistă

asupra: la secţia Culturală, înfiinţarea Cercurilor de studii; la secţia Technică, prelucrarea temelor pentru congresul AGIR; la secţia Profesională. modificări de legi silvice, în momentul de faţă cerându-se studiul păşunilor.

Se admite propunerea ca D-l At. Haralamb să rămână ca redactor responsabil al Revistei Pădurilor, iar ca redactor şef, D-l Gr. Eliescu.

La „Suplimentul profesional" al Revistei Pădurilor, redactor responsabil D-l Tr. Vişan.

Secretari de şedinţă: D-nii M. Ene şi B. Borovschi.

Un membru responsabil pentru imobil. se numeşte în persoana D-lui D. Sburlan.

Secţia Ad-tivă ia în studiu şi va executa:

a) instalarea unui aparat de proecţie şi instalaţie fixă de microfon în sală;

b) mutarea busturilor în bibliotecă sau foyer;

c) modificarea instalaţiei electrice, în sensul ca lumina să fie manevrabilă dela catedră;

d) ornarea sălii, de acord cu Secţia Culturală;

e) instalarea scrumierelor la scaunele din sală.

Se dă delegaţie D-lui Secretar General Şt. Predescu pentru a se studia vânzarea eventuală a vilei dela Govora şi posibilităţile de cumpărare a unui imobil în Capitală.

D-l Şt. Predescu propune întocmirea unui program de editarea broşurilor de popularizarea ştiinţei silvice şi a unui calendar-agendă, care să aducă şi venituri.

D-l Consilier Rodoteatu expune caracterul dinamic ce trebue să aibă activitatea secţiei Social-Profesională şi păstrarea unui contact mai strâns cu Consiliul. Este contra întreruperii activităţii pe timpul verii.

D-l Preşedinte C. Georgescu dă lămuriri că se va putea lucra valabil şi cu 3 membri în Comitetul Secţiei şi că se pot coopta pentru activitate şi alţi membri ai Societăţii. Preşedintele are toată iniţiativa, iar legătura se păstrează prin D-l Secretar General Şt. Predescu.

Se hotărăşte ca lucrările desbătute în secţiuni să fie supuse plenului în prima şedinţă.

D-l Preşedinte reaminteşte că toţi trebue să se încadreze în munca pentru colectivitate, care se cere din ce în ce mai multă, şi în special în Capitală, este nevoie de membri activi.

D-l Vencu Georgescu şi D-l I. Zeicu vor lua contact cu Comisiunea de planificare a AGIR-ului.

D-l A. Volosciuc, Al. Butoi şi Şt. Predescu, vor forma o comisiune de colaborare cu Societatea „AVIS" din provincie.

Pentru legătură cu provincia, sunt însărcinaţi D-nii: Vencu Georgescu (Craiova, Bacău, Piteşti); I. Paladian (Arad, Lugoj); Gh. Ionescu (Sebeş); A. Volosciuc (Bucovina de Sud); C. Nettea (Cluj).

Coordonarea activităţii Societăţii cu activitatea Societăţilor de conductori, brigadieri şi pădurari — o va face D-l St. Rodoteatu.

Viitoarea şedinţă se fixează pentru 13 Iulie ora 17.

Şedinţa se ridică la ora 18,40.

Preşedinte, (ss) C. GEORGESCU

Secretar General, (ss) **Şt. Predescu**

PROCES-VERBAL Nr. 2

Şedinţa din 13 Iulie 1945

Prezenţi d-nii: C. C. Georgescu, Gr. Colpacci, Şt. Predescu, B. Borovschi, Al. Butoiu, A. Comşia, T. Comes, Şt. Constantinescu, Gr. Eliescu, M. Ene, V. Filip, Vencu Georgescu, V. Lissievici, C. Nettea, Gh. Pană, C. Popescu, Gh. Purcăreanu, St. Rodoteatu, A. Voloşciuc, I. Zeicu, M. Horia şi M. Boldur.

Prezidează d. C. C. Georgescu.

Ordinea de zi:

I. Rapoartele Secţiilor.

II. Diverse — Administrative.

III. Comunicări.

I. D-l **Gh. Pană** citeşte raportul de program al Secţiei culturale. După discuţiuni la cari iau parte d-nii: Profesor C. C. Georgescu, Şt. Predescu, D. Sburlan, Gr. Eliescu, C. Popescu se hotărăşte:

a) publicarea în suplimentul Revistei Pădurilor, a desbaterilor Adunări Generale, rezumativ;

b) să se intervină pentru obţinerea hârtiei, cota legală pentru revistă, spre a putea folosi hârtia velină pentru alte lucrări;

c) Repartizarea sumei de 2.000.000 lei, din subvenţia de 7 milioane, pentru publicaţii;

d) cumpărarea unor planşe de propagandă forestieră, pentru a fi expuse în sala de festivităţi şi multiplicarea lor pentru răspândire.

D-l **V. Filip** citeşte raportul Secţiei de politica lemnului. După discuţiuni la cari iau parte d-nii: Preşedinte C. C. Georgescu, V. Filip, C. Nettea, etc. se hotărăşte ca acţiunea în acest sector să fie dusă urmărind:

a) extinderea regiei;

b) crearea unei Case autonome pentru exploatarea pădurilor persoanelor juridice;

c) exercitarea dreptului de preemţiune al C. A. P. S.-ului pentru achiziţionarea de masive păduroase.

D-l **Vencu Georgescu** expune liniile mari ale programului de activitate a Secţiei technice.

II. Se iau în discuţiune chestiunile administrative, aducându-se următoarele hotărîri:

1. Se ia act de comunicarea Direcţiunei Regionale Cluj, referitoare la reluarea activităţii Cercului regional.

2. Se aprobă referatul d-lui D. A. Sburlan, în chestiunea instalaţiei pentru gaze naturale, în clădirea Societăţii, după discuţiuni la care iau parte d-nii: V. Lissievici, D. Sburlan, B. Borovschi, V. Georgescu şi Preşedinte C. C. Georgescu.

3. Se aprobă referatul d-lui D. A. Sburlan, pentru repararea casei din colonia Bistra.

4. Se aprobă referatul şi devizul de repararea casei dela Carmen Sylva, prezentat de d-l D. A. Sburlan.

5. Se dă delegaţie d-lor: D. Sburlan, Şt. Constantinescu şi avocat Ilie Paniţă, pentru tratarea cu CAPS.-ul a ofertei acestuia de amenajarea podului clădirei. La discuţiuni au luat parte d-nii: D. Sburlan, A. Volşciuc, V. Lissievici. Referent d. Şt. Predescu.

*

Consiliul aprobă principial planul și devizul de 28.000.000 lei prezentat de C.A.P.S.

6. Se aprobă cererea d-lui Inginer Consilier Silvic pensionar, M. Boldur, de scutire de taxele către Societate.

7. Se aprobă plata facturilor Nr. 76 și 77 a Tipografiei „Bucovina" în sumă de lei 111.868 și lei 39.150, pentru carnete, note de plată, ordine de plată și chitanțe.

8. Se admite înscrierea în Societate a următorilor ingineri silvici: 1) Jurcu . Silviu, 2) Ioan D. Uscoiu, 3) Ioan Vlaheli, 4) Oprea Constantin, 5) Duțu Rădulescu, 6) Dan Broșteanu, 7) Aurel Mihăilescu, 8) Vasilică D. Chiriac, 9) Faustin Ionescu, 10) Cristian Emil, 11) Dorin Gh. Tudor, 12) Nicolaescu Stelian, 13) Moraru Tudor.

9. Se aprobă acordarea a 2 camere cu 2 paturi la vila Sylva din Govora, în August, d-lui M. Fiera și Mircea Ene.

10. Se repartizează memoriul d-lui Inginer C. P. Georgescu, Secției administrative.

11. Se dă d-lui Ștefan Constantinescu delegație permanentă în numele d-lui președinte al Societății, la C.E.A.C.S.

12. Se aprobă cererea paznicului Victor Soare dela vila Amara, de majorarea salariului, în conformitate cu Decizia 573/1944.

13. Se aprobă o îndemnizație lunară de 20.000 lei, d-lui avocat Ilie Paniță, care acordă consultații și asistență juridică.

III. **Comunicări.**

D-l Sterie Rodoteatu aduce la cunoștința Consiliului situația conductorilor silvici, față de noua Lege de organizare a Corpului technic.

D-l Președinte C. C. Georgescu dă explicații referitoare la cauzele acestei situații.

2. D-l Sterie Rodoteatu, în chestiunea dreptului de lemne al personalului din administrațiile silvice, propune ca sindicatele să îmbrățișeze revendecările funcționarilor silvici, de a nu li se leza un drept câștigat.

3. D-l Ioan Zeicu dă citire comunicării D-sale cu privire la Ocoalele silvice pastorale, făcând propuneri pentru atitudinea pe care Societatea trebue să o ia în această chestiune, subliniind tendința continuă de imixtiune a agronomilor în sectorul silvic, aceeași problemă fiind amplu discutată și în anii precedenți, în Consiliile de Administrație. Iau parte la discuție d-nii: Vencu Georgescu, M. Boldur, V. Lissievici, D. Sburlan, I. Zeicu și Președinte C. C. Georgescu.

Se hotărăște delegarea d-lui M. Boldur pentru facerea unei întâmpinări în această chestiune și prezentarea ei de o delegație a Societății d-lui Secretar General Mihăilescu Crum.

Ședința se ridică la orele 20,30.

Președinte, (ss) C. GEORGESCU

Secretar General, (ss) **Șt. Predescu**

PROCES-VERBAL Nr. 3

Şedinţa din 7 Septembrie 1945

Prezenţi d-nii: Boldur M., Colpacci Gr., Comes T., Constantinescu-Leu, Constantinescu St., Ene M., Filip V., Georgescu C., Georgescu V., Ionescu Gh., Marinescu I., Nettea C., Pană Gh., Popescu C., Popovici V., Purcăreanu Gr., Rodoteatu St., Vişan Tr., Volosciuc A. şi Zeicu I.

Invitat: d-l Sabău V.

Şedinţa se deschide sub preşedinţia D-lui Prof. C. Georgescu, la orele 18,30.

Ordinea de zi:

1. Congresul AGIR dela 14—17 Octombrie 1945.

2. Problema ajutorării organilor de război prin comitetul de iniţiativă AGIR.

3. Diverse. Administrative.

Se interverteşte ordinea de zi.

Se citesc şi se ratifică procesele-verbale ale şedinţelor anterioare ale Comitetului şi Consiliului de Administraţie.

Se suspendă şedinţa un minut în memoria colegilor decedaţi după 1 Iulie: I. Niţescu, N. Teodorescu, D. Ionescu şi I. Bătucă.

D-l Prof. C. Georgescu prezintă un referat prin care recomandă lucrarea „Evoluţia economiei forestiere în România", a colegului V. Sabău cu propunerea de a fi tipărită de Societate. După informaţiile date de autor, lucrarea tipărită ar avea 600—700 pag. şi ar costa 2½ milioane. La discuţii iau parte şi susţin lucrarea d-nii: I. Marinescu, V. Georgescu şi St. Rodoteatu.

In chestiunea congresului Agir, d-l Preş. C. Georgescu anunţă că se mai pot trimite referate în termen de 2 săptămâni. E de dorit ca acestea să trateze şi subiecte din alte secţiuni decât cea forestieră. Au depus referate până în prezent, d-nii: V. Filip, C. Popescu, N. Ghelmeziu. Referatele vor fi centralizate de către d-l V. Sabău.

In chestiunea operei de ajutorarea copiilor orfani din Moldova, acţiune întreprinsă de Apărarae Patriotică, şi însuşită de Agir, se propune a se cotiza lunar o sumă de aproximativ 1000 lei. In acest sens AGIR-ul va avea o adunare generală extraordinară în ziua de 16 Sept. Deoarece la această adunare va trebui să participe o delegaţie a Soc. noastre, se propune, pentru această chestiune şi pentru cea a pregătirii lucrărilor pentru congresul AGIR, o adunare extraordinară a Soc. noastre pentru ziua de 14 Sept. (membrii din Capitală).

Este invitat în şedinţă d-l avocat I. Paniţă pentru chestiuni juridice. In consiliile următoare se va fixa data pentru autentificarea noilor statute ale Soc. la care se cere prezenţa a 20 membri. In chestiunea blocului care se clădeşte alături de cel al Soc., sunt necesare, pentru proces, câteva acte şi planuri care n'au putut fi încă procurate.

D-l Preşedinte C. Georgescu roagă secţiile să prezinte în şedinţă referate de activitate, aceasta pentru a se putea urmări realizările propunerilor făcute şi concentra sugestiile.

Se ia act că a fost predată vila dela Amara, Asoc. brigadierilor şi pădurarilor.

Se aprobă sumele cheltuite cu jerbele de flori depuse la nmormântarea colegilor decedaţi.

D-l T. Comes face apel pentru articole necesare suplimentului profesional al revistei. Anunţă din partea Secţiei culturale, că în luna Noembrie Cercul de studii îşi va începe activitatea. Conferinţele se vor ţine din 2 în 2 săptămâni. Se va aranja şi un program de filme documentare.

D-l Preşedinte C. Georgescu anunţă că editura de Stat va începe să tipărească manuale elementare de specialitate. D-sa face apel la membri de a activa şi în această direcţie.

D-l M. Boldur roagă ca în numele inginerilor pensionar Soc. să facă intervenţie pentru o cotă de lemne.

D-l Gr. Colpacci, vicepreşedinte, relatează faptele în care s'a încheiat convenţia de export de lemn pentru Rusia. S'a propus o agapă colegială cu delegaţii Ruşi la ocolul silvic Gruiu, pentru data de Marţi 11 Sept. orele 15, la care sunt rugaţi a lua parte şi câţiva membri din consiliu.

Şedinţa se ridică la orele 20.

Preşedinte, (ss) C. GEORGESCU

Secretar General, (ss) **Şt. Predescu**

PROCES-VERBAL Nr. 4.

Şedinţa din 28 Septembrie 1945

Prezenţi d-nii: Boldur M., Borovschi B., Colpacci Gr., Comşa A., Constantinescu St., Comes T., Ene M., Georgescu C. C., Ionescu Gh., Lissievici V., Manole H., Nettea C-tin, Paladian L., Pană Gh., Popescu C., Popovici V., Predescu Şt.. Purcăreanu Gh., Rachieru C., Rodoteatu St., Sburlan D., Vişan T. şi Zeicu I.

Ordinea de zi:

1. Congresul A. G. I. R. dela 14—17 Octombrie 1945.
2. Diverse — Administrative.
3. Comunicări.

Şedinţa se deschide la orele 18, sub preşedinţia d-lui Prof. C. C. Georgescu, preşedintele Consiliului Societăţii.

Se intră în ordinea de zi:

D-l Preşedinte C. C. Georgescu lămureşte tehnica prezentării referatelor la Congresul A. G. I. R. Preşedinţii secţiunilor vor extrage din referatele prezentate punctele principale ale subiectelor respective. Pentru secţiunea silvică punctele vor fi extrase şi centralizate de d. Inginer Vişan Traian şi prezentate de d-l Inginer C. Rachieru.

D-l Ioan Zeicu cere ca referatele să fie depuse cel mai târziu până la 5 Octombrie, pentru a fi tipărite şi roagă ca autorii să facă un scurt rezumat în limba franceză. Inainte de Congres se va ţine o şedinţă, în cadrul secţiei silvice, pentru pregătirea prezentării referatelor. Şedinţa plenară festivă se va deschide în Camera Deputaţilor. Şedinţele vor avea loc separat în secţiuni.

Pentru a se da posibilitate colegilor de a participa la Congres, se va

interveni la Minister să se dea o decizie prin care să se acorde 2 zile concediu.

2. **Administrative.**

Se ia cunoștință de moartea colegului Victor Pascu. Se păstrează un moment de reculegere.

Se propune și se aprobă majorarea dreptului de autor la lucrările prezentate a se tipări în editura societății și anume: 1.000 (una mie) lei pagina mare și 700 lei pagina mai mică.

Se ratifică sporul de salariu la cei doi paznici ai vilelor dela Govora și Carmen Sylva.

Se aprobă ajutorul de iarnă pentru personal, în sumă de lei 298.000.

Se ia în discuție și se aprobă a se plăti ore suplimentare personalului Societății dela Centru.

Se aprobă înscrierile în societate ale d-lor ingineri: Ardeleanu T. Gheorghe, Ștefănescu V. Vitalie, Buniș Nicolaie, Bălan Eftimie, Bârcă I. Leon, Batea I. Enea, Stoica A. Nicolaie, Rusu Gr. Ioan.

Rapoartele secțiilor:

Secția Administrativă.

D-l Valer Popovici citește procesul-verbal Nr. 1, al secției Administrative, din 14 Septembrie 1945. Consiliul îl ratifică.

Se citește procesul-verbal Nr. 2, din 20 Septembrie 1945, Consiliul îl ratifică cu următoarele observațiuni:

— Instalarea amplificatorului necesitând mari cheltueli, se renunță deocamdată. Se va închiria amplificatoare când va fi nevoie.

— Pentru închirierea sălii de festivități Editurii Ștefan Kiriţescu, d-l președinte C. C. Georgescu propune să se dea sala numai după amiază, spre a nu se stânjeni serviciul C. A. P. S.-ului. Deasemeni ar trebui să se ceară o garanție. De dorit este să se caute a se închiria pentru îndeltniciri pașnice, ex.: expoziții de pictură, etc. In cazul închirierii pentru spectacole, se vor bara scările, spre a nu se pătrunde publicul în localul C. A. P. S.

— Se va aranja ca pe viitor C. A. P. S.-ul să anunțe în prealabil Secretariatul Societății, atunci când are nevoie de sală.

— In privința încălzitului părții din local folosit de Societate, d-l Ștefan Predescu opinează că întrucât C. A. P. S.-ul a închiriat noui încăperi din local, întregul consum să fie plătit de C. A. P. S. Deasemeni să se facă o modificare a contorilor electrici, societatea urmând să plătească pentru camerile pe care le folosește efectiv.

— Busturile au fost mutate din sala mare în bibliotecă. Va fi mutată și placa colegului Condrea. Va fi scos și soclul bustului Al. Constantinescu. Se va instala în sala mare o placă comemorativă, pentru cei căzuți în războiu.

— In privința ofertei pentru închirierea restaurantului dela vila „Sylva", din Govora, cu 800.000 lei pe sezon, ofertantul își ia angajamentul să repare planșeul camerei unde acesta s'a prăbușit, precum și alte reparații necesare pentru buna funcționanre a restaurantului. După discuții se ajunge la concluzia că chiria trebue recalculată la prețurile din primăvară viitoare: contractul să se facă cu începere de la 1 Mai; în acest scop să fie consultat un avocat.

— D-l N. Paia a înaintat o dare de seamă a situației vilei din Govora, care nu s'a putut închiria pe vară, din cauza împrejurărilor cunoscute.

— Se va mulţumi d-lui Inginer Dănciulescu, pentru concursul dat la evacuarea mobilierului vilei.

— Se hotărăşte ca d-nii: Şt. Constantinescu şi B. Borovschi să facă un inventar amănunţit al societăţii, plătindu-li-se pentru aceasta onorarii.

— Se vor cere relaţii Direcţiei Constanţa, în ce condiţiuni este ocupată vila din Carmen Sylva de armata rusă.

— Se va interveni la C. A. P. S. să procure 3 canapele pentru dormit în birou, pentru colegii ce vin din exterior şi cari nu au loc la cămin.

— Se propune să se cumpere 4 drapele ale ţărilor aliate. D-l Şt. Predescu propune să se folosească cele dela C. A. P. S.

— Se aprobă cererea societăţii Filatelice pentru ţinerea adunărilor, în localul Societăţii, cu plata a 10.000 lei de şedinţă.

Secţia Profesională.

D-l St. Rodoteatu referă:

— Face apel să se înainteze referatele relative la salarizare în congresul A. G. I. R.

— Cere ca legea de organizarea Corpului technic silvic să fie depusă la Minister chiar acum, înainte de congresul A. G. I. R.

Secţia Culturală.

D-l D. A. Sburlan referă:

— Activitatea Cercului de studii va începe în Noembrie. Şedinţele vor cuprinde conferinţe urmate de filme. Acestea vor avea loc, din 2 în 2 săptămâni, Vinerea.

— S'a discutat programul apariţiei unor broşuri, pe specialităţi în formă de enciclopedie, la care se vor plăti premii.

— D-sa face apel pentru ţinerea de conferinţe.

Comunicări.

D-l C. Popescu anunţă că d-l Vasile Petrescu membru al Soc., e suferind, într'un sanatoriu din Timişoara. Se aprobă un ajutor de 200.000 lei.

D-l C. C. Georgescu face apel pentru lucrările technice ce vor fi tipărite de Editura de Stat.

Se ratifică procesele-verbale ale şedinţelor anterioare.

Şedinţa se ridică la orele 20 şi 15.

Preşedinte, (ss) C. C. GEORGESCU

Secretar General, (ss) **Şt. Predescu**

P U B L I C A Ţ I U N I

MINISTERUL AGRICULTURII ŞI DOMENIILOR

Direcţia Silvică

D E C I Z I U N E

Noi, Ministru Secretar de Stat la Departamentul Agriculturii şi Domeniilor;

Asupra raportului Domnului Director al Direcţiei Silvice;

Având în vedere art. 2 din Codul Silvic;

Având în vedere art. V din Legea modificatoare la Codul Silvic, publicată în Mon. Of. No. 131/920;

D E C I D E M:

Art. I. — Se aprobă de noi:

a) Amenajamentul pădurilor Gemenea Pietrari, judeţul Dâmboviţa, proprietatea Statului, formând Seria VIII-a din ocolul silvic Hârtieşti, în suprafaţă de 689 ha 9600 mp. Regim şi tratament codru cu tăeri progresive. Revoluţia 120 ani. Revizuirea după 10 ani.

Dată astăzi 5 Octombrie 1945, în Cabinetul nostru.

p. Ministrul Agriculturii şi Domeniilor, (ss) **C. Rachieru.**

No. 2830/945.

---

a) Amenajamentul pădurii Tomeşti, judeţul Iaşi, proprietatea Statului, formând Seria X-a. din ocolul silvic Tomeşti, în suprafaţă de 325 ha 1900 mp. Regim şi tratament codru cu tăeri progresive. Revoluţia 120 ani. Revizuirea în anul 1961.

b) Amenajamentul pădurilor Lunca-Milovanul, judeţul Vâlcea, proprietatea Statului, cedată în uzufruct Sf. Mitropolii a Olteniei, în suprafaţă de 500 ha. Regim şi tratament codru cu tăeri progresive. Revoluţia 120 ani. Revizuirea după 10 ani.

Dată astăzi 2 Iunie 1945, în Cabinetul nostru.

p. Ministrul Agriculturii şi Domeniilor, (ss) **C. Rachieru.**

---

a) Revizuirea amenajamentului pădurii Valea Sirinia, judeţul Caraş, proprietatea Statului formând Seriile a III-a de raport şi IV-a de protecţie din ocolul silvic Berzasca, în suprafaţă de 7580 ha 9200 mp., tratată în o serie de codru cu tăeri progresive şi revoluţia 120 ani şi o serie de protecţie cu exploatabilitatea fizică. Revizuirea după 10 ani.

Dată astăzi 23 Iulie 1945, în Cabinetul nostru.

p. Ministrul Agriculturii şi Domeniilor, (ss) **C. Rachieru.**

No. 2320/945.

---

a) Amenajamentul pădurii Luncile Ocolului, judeţul Romanaţi, proprietatea Statului, formând Seria I-a din Ocolul Silvic Bobiceşti, în supra-

faţă de 1046 ha 4500 mp. Regim şi tratament codru cu tăieri progresive. Revoluţia 120 ani. Revizuirea în anul 1945.

Dată astăzi 9 August 1945, în Cabinetul nostru.

p. Ministrul Agriculturii şi Domeniilor, (ss) **C. Rachieru.**

No. 2457/945.

---

a) Amenajamentul pădurilor Gemenea Pietrari, judeţul Dâmboviţa, proprietatea Statului, formând Seria VIII-a din ocolul silvic Hârtieşti, în suprafaţă de 689 ha 9600 mj. Regim şi tratament codru cu tăeri progresive. Revoluţia 120 ani. Revizuirea după 10 ani.

b) Amenajamentul pădurii Făget, judeţul Severin, proprietatea Statului, cedată în uzufruct Episcopiei Ortodoxe Române din Caransebeş, în suprafaţă de 304 ha 8700 mp. Regim şi tratament codru cu tăeri progresive. Revoluţia 100 ani. Revizuirea după 10 ani.

c) Amenajamentul pădurii Dealul Popii, judeţul Severin, proprietatea Statului, cedată în uzufruct Episcopiei Greco-Catolice Române din Lugoj, în suprafaţă de 303 ha 9400 mp. Regim şi tratament codru cu tăeri progresive. Revoluţia 100 ani. Revizuirea după 10 ani.

Dată astăzi 10 Septembrie 1945, în Cabinetul nostru.

p. Ministrul Agriculturii şi Domeniilor, (ss) **C. Rachieru.**

No. 2658/945.

---

a) Amenajamentul pădurii Berevoeşti-Ungureni, judeţul Muscel, proprietatea Statului, în suprafaţă de 8584 ha 6100 mp., tratată în două serii de codru cu tăeri progresive şi revoluţia 96 ani şi o serie de protecţie. Revizuirea după 10 ani.

Dată astăzi 15 Octombrie 1945, în Cabinetul nostru.

p. Ministrul Agriculturii şi Domeniilor, (ss) **C. Rachieru.**

No. 2954/945.

Art. II. — Revizuirea amenajamentelor, regulamenttelor de exploatare mai sus menţionate, se va face la epoca stabilită în dreptul fiecăruia. Dacă vreuna din păduri în total sau în parte intră în dispoziţiunile legilor pentru protecţia monumentelor naturei, pădurilor necesare apărării naţionale, pădurilor de protecţie, revizuirea se va face şi mai înainte de aceste termene.

Art. III. — Aceste regulamente de exploatare, amenajamente etc., se aprobă numai din punct de vedere technic silvic, luându-se drept definitivă situaţia comunicată de organele de aplicare a legii de reformă agrară.

Constatându-se însă că în urmă că arătările din acest amenajament (regulament de exploatare), referitoare la suprafaţa pădurii, la numele proprietarului etc., au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări fortuite, el se va revizui imediat, fie din punct de vedere technic silvic, fie asupra proprietăţii etc. Amenajamentul (regulamentul de exploatare) nerevizuit la termen de parte, este nul şi neavenit.

Art. IV. — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute de studiile respective şi articolul adiţional anexat fiecăruia, sunt executorii.

Art. V şi ultimul. — Domnul Director al Direcţiei Silvice este însărcinat cu executarea prezentei Deciziuni.

REVISTA PĂDURILOR

PARTEA ȘTIINȚIFICĂ

Redactor-șef: **Prof. Gr. Eliescu**

Redactor-responsabil: **Ing. At. Haralamb**

Comitetul de redacție:

Prof. C. C. Georgescu — **Ing. G. I. Ionescu**
Prof. D. Sburlan — **Prof. Ilie C. Demetrescu**
Ing. G. Pană

PARTEA PROFESIONALĂ

Redactor-șef și responsabil:

Ing. Vișan Traian

SOCIETATEA «PROGRESUL SILVIC»

Fondată în anul 1886

Persoană morală prin Decretul Regal 1630 din 28 Aprilie 1904

CONSILIUL SOCIETĂȚII:

Președinte: **Prof. C. C. Georgescu**
Vice-Președinți: **Ing. C. Rachieru** și **Gr. Colpacci**
Secretar general: **Șt. Predescu**
Casier: **Constantinescu Șt.**

Membrii Consilieri:

Bordea Dem.	**Filip C. Vasile**	**Popescu Gh. Const**
Borovschi B.	**Georgescu Vencu**	**Popovici Valer**
Boldur Mihail	**Ionescu I. Gh.**	**Purcăreanu Gh.**
Butoi Alex.	**Lissievici Vasile**	**Rodoteatu Sterie**
Comșia M. Aurel	**Manole Horia**	**Sburlan Dimitrie**
Comes Titus	**Marinescu Ionel**	**Vișan Traian**
Constantinescu Leu Ioan	**Nettea Constantin**	**Volosciuc Aurel**
Eliescu Grigore	**Pană Gheorghe**	**Teodorescu Ștefan**
Ene Mircea	**Paladian Ioan**	**Zeicu Ioan**

Cenzori titulari: **Pană Vasile, Dimitriu Ioan, Dragu Constantin**
Supleanți: **Constantinescu Gh., Delavale I. Anton, Dragomir Ioan**

PREȚUL ABONAMENTULUI:

Pe un an pentru instituții . . . . . 4.000 lei
„ „ „ „ particulari . . . . . 2.000 „
„ „ „ „ studenți, conductori și brigadieri . 1.000 „
Un exemplar . . . . . 500 „

Manuscrisele nepublicate se înapoiază.

BIBLIOTECA „ASTRA"
SIBIU

EDITURA SOCIETĂȚII „PROGRESUL SILVIC"

Au apărut:

III. Seria C. — Tratate și Manuale.

Prof. V. N. STINGHE:
AMENAJAREA PĂDURILOR
un volum de 255 pagini. Epuizat.

D. A. SBURLAN: **INSTALAȚII DE TRANSPORT PENTRU EXPLOATĂRI FORESTIERE**
Vol. I: **Trasee și terasamente; Șosele forestiere**
320 pag. cu 287 fig. în text (1943). Lei 1.000

GR. ELIESCU:
PROTECȚIA PĂDURILOR
un volum de 275 pagini. Lei 900.

ILIE C. DEMETRESCU:
TEMEIURI DE ECONOMIE FORESTIERĂ GENERALĂ
un volum de 338 pagini. Lei 1.000.

EM. PROTOPOPESCU-PACHE și C. CHIRIȚĂ
ELEMENTE DE ȘTIINȚA SOLULUI
Vol. I: Formarea solului. Tipuri genetice de soluri
un volum de 360 pagini. Lei 1.000

CERCUL DE STUDII FORESTIERE

1. N. GHELMEZIU:
NOILE UTILIZĂRI ALE LEMNULUI ȘI TEHNICA SILVICĂ
1943; 36 pag.+54 fig.; 300 lei

2. AT. HARALAMB:
PĂDUREA ȘI FENOMENUL TORENȚIAL
1944; 54 pag.; 300 lei.

3. M. ENE:
PĂSĂRILE ÎN PROTECȚIA PĂDURILOR
1944; 24 pag.+10 fig.; 300 lei.

4. AT. HARALAMB:
PĂȘUNATUL, PERMEABILITATEA SOLULUI, SCURGEREA SUPERFICIALĂ A APELOR ȘI EROZIUNEA
1945; 38 pagini; 300 lei.

„BUCOVINA" I. E. TOROUȚIU, BUCUREȘTI

I 24966

ANUL 57 Nr. 12 DECEMVRIE 1945

REVISTA PADURILOR

BIBLIOTECA CENTRALĂ „ASOCIAȚIUNII" SIBIIU

EDITURA SOCIETĂȚII „PROGRESUL SILVIC"
BUL. TAKE IONESCU 31 — BUCUREȘTI III.

97
IUL. 2005
2014

REVISTA PĂDURILOR

PROPRIETATEA SOCIETĂȚII „PROGRESUL SILVIC"

Redactor responsabil: Ing. AT. HARALAMB

Inscrisă în Registrul de publicațiuni periodice de pe lângă Tribunalul Ilfov S. I comercială, sub No. 56/938.

Redacția și Administrația: Bulevardul Take Ionescu Nr. 31, — București

ANUL 57, Nr. 12 DECEMBRIE 1945

SUMARUL:

Studii:

C. C. Georgescu și N. A. Constantinescu: Tipurile naturale de pădure din regiunile șesurilor joase și înalte ale Olteniei — — — — — — 277

Comentarii:

I. Vlad: Tipuri de pădure și tipuri de arborete în ocolul silvic Slobozia (Ialomița) — — — — — — — — — — — — — — — — 294
R. Răşcanu: Transportul lemnelor cu goanga — — — — — — — — 361
I. Florescu: Comentariu asupra art. 5 din Codul Silvic — — — — — 307

Cronica internă (pag. 313), *Mercurială* (pag. 333).

SOMMAIRE

Études:

Les types naturels de forêt de la région des basses et des hautes plaines de la Petite Valachie — — — — — — — — Georgescu C. C. et Constantinescu N.

Commentaires:

Les types de forêt dans le cantonnement forestier Slobozia (dép. Ialomița) — — — — — — — — — — — — — — Vlad I.
Une route forestière particulière «goanga» — — — — — — Răşcanu R.
Commentaire sur l'article 5 du code forestier roumain — — Florescu I.

Chronique (intérieure et mércuriale).

I 24966

BIBLIOTECA „ASTRA" SIBIU

REVISTA PĂDURILOR Anul 57, — Nr. 12/945

S T U D I I

TIPURILE NATURALE DE PĂDURE DIN REGIUNILE ȘESURILOR JOASE ȘI ÎNALTE ALE OLTENIEI

de Prof. C. C. GEORGESCU
și Ing. N. A. CONSTANTINESCU

In lucrarea de față ne propunem a enumera tipurile de pădure din regiunea șesurilor joase sau a teraselor Dunării și a șesurilor înalte sau a platourilor înalte din Oltenia [1]), care se succed în cadrul climatului cu influențe mediteraniene al provinciei, în funcție de altitudine, relief și tipuri de sol. Primul fapt, care ne frapează este că tipurile de pădure [2]), ca și tipurile de sol, sunt dispuse mai mult sau mai puțin regulat, în regiuni de vegetație, aceasta datorindu-se reliefului regulat al teraselor șesurilor amintite, care se ridică treptat dinspre Dunăre către regiunea muntoasă. După cum mersul curbelor de nivel al teraselor este aproape paralel dela Vest către Est, tot astfel tipurile de sol și de pădure formează bande mai mult sau mai puțin paralele, care străbat Oltenia în curmeziș și se succed în altitudine cu destulă regularitate, fiind întrerupte în dreptul luncilor joase ale râurilor, pe care se instalează alte tipuri de soluri, respectiv de pădure. In cele ce urmează vom avea în vedere numai tipurile de pădure de pe platouri și versanți, nu și cele de pe lunci, cari nu intră deocamdată în preocupările noastre.

Dacă se traversează șesurile Olteniei în direcțiunea dela Sud către Nord, atunci se întâlnesc următoarele tipuri naturale de pădure.

A) Teritoriul figurat în harta noastră cu I cuprinde mai întâiu lunca Dunării și a Jiului, care este limitată spre interiorul țării prin-

1) *Ionescu-Argetoaia.* Pliocenul din Oltenia. Analele Institutului Geologic al României. București. VIII. (1914) 261—350. vezi fig. 1.

2) In lucrarea de față vom considera tipul de pădure sinonim cu asociația de plante lemnoase.

39840

tr'o treaptă bine vizibilă. In această luncă vegetează pe cordoanele litorale, pe ostroave sau pe resturile unor vechi terase joase, zăvoaie în preponderenţă de salcie (Salix alba L.) de care, urmând programul propus, nu ne vom ocupa.

Alăturat luncei Dunării ca şi luncei din stânga cursului inferior al Jiului, mai se găsesc tot în acest teritoriu dune recente, în parte cu nisipuri sburătoare, în parte cu nisipuri fixate, care se prelungesc înspre interiorul ţării prin dune de nisip cuaternar fixate. Pe aceste ultime dune s'au putut forma soluri evoluate dela stadiul de cernoziom ciocolat până la stadiul de cernoziom degradat, care au permis instalarea pădurilor naturale de stejar brumăriu (Quercus pedunculiflora C. Koch); acestea alcătuesc asociaţia — sau tipul de pădure — Quercetum pedunculiflorae, descrisă de Prof. Al. Borza[3]) din pădurile basarabene. Solurile acestea de dune sunt considerate de P. Enculescu[4]) şi apoi de M. Popovăţ[5]) ca azonale; în consecinţă şi tipul de pădure instalat pe ele este un tip azonal. Profilul I din planşele alăturate reprezintă Quercetum pedunculiflorae de pe dune cu sol cernoziom ciocolat până la cernoziom degradat. Acest tip de pădure este aproape desfiinţat prin defrişare; el mai este indicat prin pâlcuri sau exemplare izolate de stejar brumăriu, ultimele mărturii ale arboretelor[6]), cari acopereau dunele de nisip quaternar al regiunii:

a) de pe terasa înaltă vecină luncii Dunării din Sudul Jud. Mehedinţi; aci de ex. se mai găsesc arborete destul de mari (de cca. 1.000 ha) în pădurea Punghina (Mehedinţi);

b) de la cotul Dunării la Sud-Est de Calafat, de ex. pe islazul Com. Smârdan, păd. Ciuperceni, Piscul Tunari, Nebuna-Ivăneasa, Nordul Zăvoiului Piscu-Ghidiciu;

c) din stânga Jiului de ex. păd. Gioroc, Rojişte, Cioabla-Locusteni, Daina, Ianca (Romanaţi); la limita estică a acestor dune către terasa vecină se mai află arborete pure de întinderi destul de mari

3) *Al. Borza:* Cercetări fitosociologice asupra pădurilor basarabene. Bul. Grăd. Bot. şi al Muz. Bot. dela Universitatea din Cluj. XVII [1937] 1—96.

4) *P. Enculescu:* Zonele de vegetaţie lemnoasă din România în raport cu condiţiunile oro-hidrografice, climaterice, de sol şi subsol. Memoriile Institutului Geologic al României. Bucureşti I. [1924].

5) *M. Popovăţ:* Degradation des sols de steppe. Application à l'étude agrogéologique des environs de Perişorul (Distr. Dolj). An. Inst. Geolog. al României. Bucureşti XVIII [1933] 281—390.

6) *N. Constantinescu:* Răspândirea stejarului brumăriu în Oltenia. Rev Pădurilor LVI [1944] 183—187.

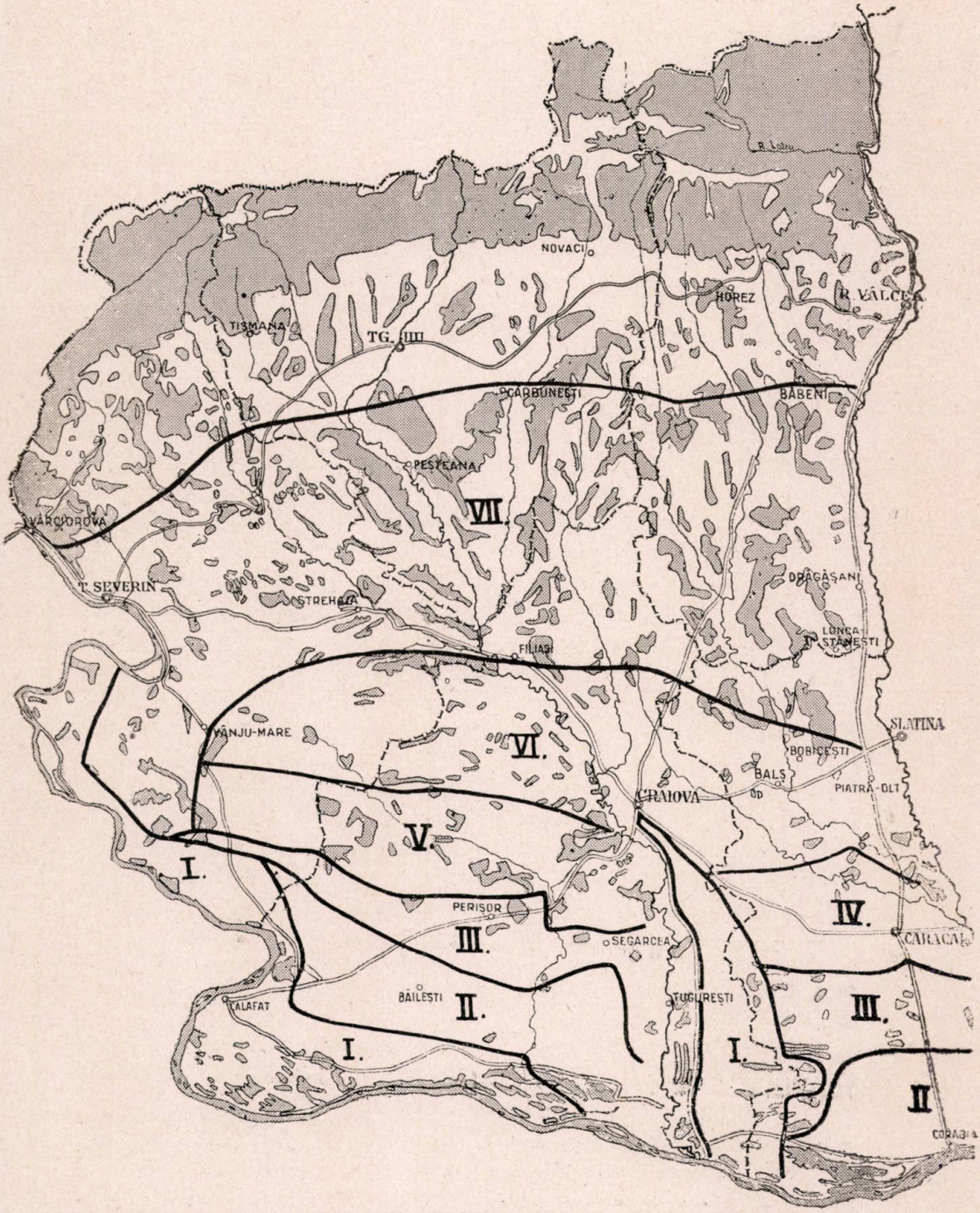

Harta tipurilor de pădure din regiunile șesurilor joase și înalte ale Olteniei.

în păd. Praporul și Branîștea-Catârilor, despre care vom vorbi mai târziu.

După câte se știe, pe dunele din regiunea aceasta s'au creiat întinse plantațiuni de salcâmi, care și-au aflat aci un optimum de desvoltare [7]).

B) Teritoriul următor (figurat pe hartă cu II), este ocupat de soluri de tipul cernoziomurilor, care formează o bandă mai mult sau mai puțin lată, întreruptă de lunca Jiului, la Sudul regiunei șesurilor joase (mai ales în Dolj), și a câmpiei înalte (în special în Romanați). Pe aceste soluri domină stepa, astăzi prefăcută în terenuri de cultură [8]). Profilul II reprezintă schematic în planșele noastre acest tip de vegetație.

Tot în acest teritoriu se găsesc soluri azonale, pe dunele care au pătruns și s'au instalat peste cernoziomuri. Pe aceste dune quaternare fixate s'a infiltrat în stepă ca niște insule păduroase, arboretele de stejar brumăriu, de ex. în păd. Bistrețu. Prezența pădurilor de stejar brumăriu pe dunele din teritoriul cernoziomurilor este un fapt de o deosebită importanță, căci ne arată cauzele, care împiedică desvoltarea pădurei în stepa olteană. Cercetările pe teren au dovedit că solurile depe dunele quaternare sunt supuse acelorași condițiuni de aprovizionare cu apă din subsol și atmosferă, ca și solurile vecine zonale de tipul cernoziomurilor. Rezultă deci că lipsa de păduri pe cernoziomuri nu se datorește climatului, care a permis în aceleași condițiuni oro-hidrografice, existența pădurei pe dune. Factorul, care împiedică prosperarea pădurei pe cernoziomuri în Oltenia nu poate fi decât prezența aproape de suprafață a orizontului de carbonați, care stânjenește în condițiunile climatice ale regiunei armonioasa absorbție a elementelor minerale de rădăcinile arborilor [9]). Este evident, că solurile de pe dunele nisipoase, fiind mai afânate,

---

7) a) *M. Drăcea:* Beiträge zur Kenntnis der Robinie in Rumaenien unter besonderer Berücksichtigung ihrer Kultur auf Sandboden in der Oltenia. București [1928].

b) *Constantin Chiriță* și *T. Bălănică:* Cercetări asupra nisipurilor din Sudul Olteniei. Analele Institutului de Cercet. și Exp. Forest. București IV [1933].

8) *P. Enculescu, Em. Protopopescu-Pache, T. Saidel:* Harta solurilor României. Atlas geologic. Foaia 2. Institutul geologic al României. București [1937].

P. Enculescu: Harta zonelor de vegetație a României în legătură cu solul. Atlas fizic. Foaia 3. Institutul Geologic al României. București. [1933].

9) *C. Chiriță:* Contribuții la problema culturii salcâmului pe soluri grele în România. Revista Păd. Buc. XLV. [1933].

au evoluat mai repede către solurile forestiere, decât solul autohton sprijinit pe lehm și în care deci procesele de degradare au mers lent. Deasemenea, afânarea solului este de un mare avantaj desvoltărei rădăcinilor plantelor lemnoase, cărora le permite o afundare profundă. In stânga Jiului putem avea și o altă explicație pentru instalarea pădurei pe aceste soluri azonale; anume, nisipurile, din această regiune, fiind în genere sărace în calcar, au format un orizont superior peste solul autochton, care fiind sărac în calcar nu împiedică mersul normal al absorbției rădăcinilor arborilor.

P. Enculescu [10]) află vegetație arbustivă, în această zonă a stepelor, în micile depresiuni, unde solul suferă o evoluție dela cernoziom către cernoziom degradat și constituesc aci soluri intrazonale [5]). Vegetația lemnoasă este alcătuită din Prunus dasyphylla Schur, Prunus fruticosa Pall, Prunus nana (L.) Stokes, Cytisus Heuffeli Wierzb, diferite specii de Rosa și Rubus, iar dintre arbori se introduc Pirus communis L., Ulmus procera Salisb., Ulmus foliacea var. suberosa Moench. In accepțiunea lui Tüxen aceasta este o asociație „paraclimax" [11]).

C) Mai spre Nord urmează teritoriul figurat pe harta noastră cu III, care se află parte instalat în regiunea șesurilor joase, parte pe câmpia înaltă și care corespunde bandei de soluri de timpul cernoziomurilor degradate; acest teritoriu aparține antestepei, așa cum este delimitat de Enculescu în harta zonelor de vegetație a României [8](pentru Oltenia. In acest teritoriu au fost întinse păduri, din care se mai păstrează destule resturi, din cercetarea cărora să se poată reconstitui tipurile de pădure ale zonei.

I. Ionescu-Argetoaia [1]) arată că solurile din regiunea șesurilor joase sunt formate pe un lut roșcat quaternar, care uneori este mai compact, alteori mai nisipos. Pe solurile compacte, care sunt mai puțin evoluate, s'au desvoltat arborete curate de stejar pufos (Quercus pubescens W.), care alcătuesc cel mai înaintat tip de pădure înspre stepă pe solul autohton, tip de pădure, care va fi numit Quercetum pubescentis. Analizele de

10) *P. Enculescu:* Evoluția succesivă a solului și subsolului din depresiuni și paralel cu aceasta și a vegetațiunei spontane, ce o suportă din stepa uscată până în zona forestieră. Viața Agricolă. București. [1920] XI. 378—309.

11) *R. Tüxen:* Klimax-Probleme des NW-Europäischen-Festlandes. Nederlandsch Kruidkundig Archief 43 Amsterdam. [1933] 314.

sol, făcute de M. Popovăţ [5]) şi C. Chiriţă [12]) dovedesc că acest tip de pădure se găseşte pe cernoziomuri slab degradate, la cari orizontul de carbonaţi este destul de aproape de suprafaţă (0,50—0,60 cm.).

Profilul III din planşele alăturate figurează acest tip de pădure. In arboretele de stejar pufos putem afla următoarele plante lemnoase:

—	Quercus pubescens	3—5
	(Quercus pedunculiflora)	+ —2
—	Ulmus procera	+ —3
	(Ulmus foliacea)	+
	Ulmus foliacea var. suberosa	+ —1
	Pirus communis	+

Crataegus monogyna	+ —3	Prunus nana	+ —3
Euonymus bulgarica	+ —2	Prunus dasyphylla	+ —5
Rhamnus cathartica	+ —1	Cytisus Heuffeli	1—2
Ligustrum vulgare	2—4	Cytisus hirsutus	+
(Cornus mas)	+	Rosa pimpinellifolia	+ —1
Sorbus lanuginosa	+	Rosa canina	+
Prunus fruticosa	+ —3	Rubus sp.	+ —2

In teritoriul acesta notat pe hartă cu III al solurilor de tipul cernoziomurilor slab degradate, au pătruns dunele, care au modificat mai mult sau mai puţin textura solurilor din lehmo-argiloasă în lehmo-nisipoasă până la nisipo-argiloasă, cum se întâmplă la linia de contact dintre teritoriul cu dune şi teritoriul cernoziomurilor degradate. Pe aceste soluri cu un procent de nisip apare în arboretele de stejar pufos şi stejarul brumăriu, cum e cazul în pădurea Urzica-Vădăstriţa (Romanaţi). Infiltraţia stejarului brumăriu este desigur în funcţie de gradul mai înaintat de degradare al solurilor nisipoase faţă de cele argiloase. Pe solurile nisipo-argiloase sau nisipoase intrazonale ale teritoriului, situate pe dune quaternare, stejarul brumăriu rămâne singur să formeze arboretele, de exemplu pădurile Dârveşti, Radulea (Dolj), Braniştea-Catârilor, Praporul (Romanaţi), etc. [6]).

In pădurile Perişor, Pitaru (Dolj), cernoziomul degradat având orizontul de carbonaţi destul de apropiat de suprafaţă, a putut pătrunde cerul (Quercus Cerris L.) care a emigrat dinspre

12) *C. Chiriţă:* Contribuţiuni la cunoaşterea genezei şi evoluţiei solurilor prin procese de degradare. An. I. C. E. F. Bucureşti VII [1941]. Autorul a analizat solurile în pădurile Brade şi Rebegi (Dolj).

ceretele situate ceva mai spre Nord. Cerul ca și stejarul pufos sunt specii calcifile și pot vegeta în solurile compacte cu un procent mai ridicat în carbonați. In pădurea Punghina (Mehedinți) în arboretele de stejar pufos s'au mai introdus și gârnițe (Quercus Frainetto Ten.), din pădurile de gârniță, care se află la o mică depărtare.

Pe teritoriul stejarului pufos, în afara dunelor, mai află soluri intrazonale cu vegetație forestieră în micile depresiuni și pe pantele cu expoziție nordică ale văilor. Aceste soluri cum ne arată P. Enculescu[10]) pentru depresiuni, iar M. Popovăț[5]) pentru pantele văilor sunt acoperite de soluri cu profil adânc, care sunt mai adânc levigate decât solurile zonale de pe terase. Pe asemenea soluri intrazonale de slabe depresiuni (profilul III—V) sau de pante nordice (profilul III) se instalează tipul de pădure denumit de noi Quercetum pedunculiflorae-Aceretum tatarici, în care stejarul brumăriu este asociat și cu arțarul Acer tataricum L.

Apariția arboretelor de stejar brumăriu în regiunea stejarului pufos o aflăm în pădurile Perișor, Mălaica, Rebegi (Dolj), Frăsinet, Comanca (Romanați) etc., în stațiuni similare, cu cele găsite în Muntenia de I. Morariu[13]). Profilul III—V ilustrează apoi pătrunderea cerului în arboretele de stejar pufos; iar profilul I—III ne arată cazul interesant din pădurea Punghina (Mehedinți), unde tipul de pădure de stejar brumăriu de pe dune nu este urmat de stepă, ci se alătură de tipul de pădure al stejarului pufos, care la rândul lui este pătruns de cer, stejar brumăriu și rar chiar de gârniță.

D) Teritoriul notat în harta noastră cu IV corespunde solurilor, care în scara de degradare elaborată de N. Florov[14]) corespunde cu stadiul al III-lea de degradare și este un cernoziom dela mijlociu până la puternic degradat. Tipul zonal de pe aceste soluri este Quercetum pedunculiflorae, care constitue în succesiune al doilea tip de pădure respectiv asociație „climax" de pe cernoziomurile degradate. Asociația de față o aflăm reprezentată numai fragmentar ca tip de pădure la Est de Jiu, în pădurile de pe platoul din jurul orașului Caracal, de ex. pădurile Dealul Bobului,

13) *Iuliu Moraru:* Asupra oecologiei și sociologiei lui Quercus pedunculiflora C. Koch. Revista Pădurilor 56 [1944] 257—267.

14) *N. Florov:* Die Waldsteppe vom Standpunkt der Bodenkunde. Bul. Grăd. Bot. și al Muz. Bot. dela Universitatea din Cluj la Timișoara XXI [1941] 141—171.

Comanca. Acest tip este figurat în profilul IV. In rest, asociația Quercetum pedunculiflorae am văzut că are caracter fie intrazonal, când este pe pante sau depresiuni, fie azonală când este pe dune. Dacă în Oltenia asociația are o slabă desvoltare, în schimb ea formează o bandă bine distinctă în Muntenia, Dobrogea și Basarabia [15]). Slaba sa răspândire în Oltenia, ca tip de pădure zonal, se datorește desigur naturei mai argiloase a solurilor provinciei, stejarul brumăriu fiind o specie de soluri mai ușoare până la curat nisipoase.

Solurile intrazonale ale pantelor sudice sunt crude sau de tipul cernoziomurilor și acoperite de stepă. Cele de pe pantele nordice sunt de tipul brun roșcat de pădure slab podzolit și acoperite de arborete de stejar brumăriu în care pe lângă arțar se mai asociază și Acer campestre L. var. hebecarpum D C., din care motiv au fost denumite Querceto — pedunculiflorae — Aceretum — campestris. Tipurile de pe solurile intrazonale se văd tot în profilul IV.

Tipurile de arborete cu stejar pufos și stejar brumăriu din zona cernoziomurilor degradate se ridică până la cel mult 120—130 m altitudine.

E) Banda următoare de soluri, după M. Popovăț, este a tipului brun roșcat de pădure, care la Vest de Jiu apare în partea de Sud a șesurilor înalte între altitudinele 100—140 și are o mare desvoltare, în timp ce la Est de Jiu pare a fi foarte îngustă. In această zonă de soluri, care în Oltenia are un caracter foarte pronunțat argilos, ceretul — Quercetum Cerris — reprezintă tipul de pădure „climax" (vezi profilul V); acest tip nu este în forma ideală, căci este invadat dinspre Nord de gârniță, iar dinspre Sud în câteva puncte de stejarul pufos, caz semnalat mai înainte în pădurile Târnova, Rudari și mai puțin în Fântânele. Fâșia ceretelor figurată în harta noastră cu V se îngustează dela Jiu către Vest pentru ca să dispară de ex. în dreptul pădurilor Punghina și Burila (Mehedinți). Ea nu se mai recunoaște nici la Est de Jiu, unde cerul apare insular, de ex. în pădurile Dealul Bobului și Viișoara (Romanați). Această fâșie reapare la Est de Olt și se continuă în tot lungul Munteniei până la Sud și Est de București și are cea mai

15) *C. C. Georgescu, I. Lupe* și *P. Cretzoiu:* Răspândirea stejarului brumăriu (Quercus pedunculiflora C. Koch). An. Inst. de Cerc. și Experim. Forest. București VIII [1942] 165—172.

S → N

I

QUERCETUM PEDUNCULIFLORAE

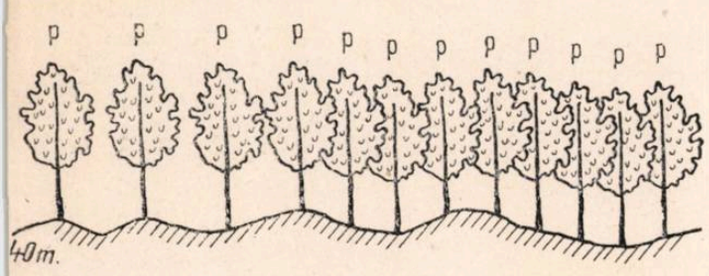

Cernoziom ciocolatiu slab degradat
(pe dune)
(intrazonal)

II

STEPA

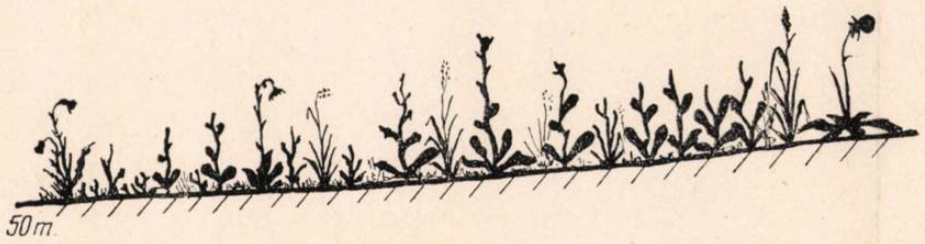

Cernoziom

III

QUERCETUM PUBESCENTIS — QUERC. PEDUNC. ACERETUM TATARICI

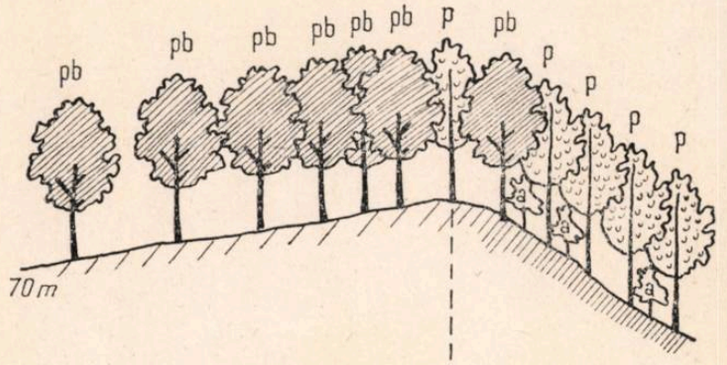

Cernoziom slab degradat | *Cernoziom degradat (intrazonal)*

I - III

QUERCETUM PEDUNCULIFLORAE → QUERCETUM PUBESCENTIS

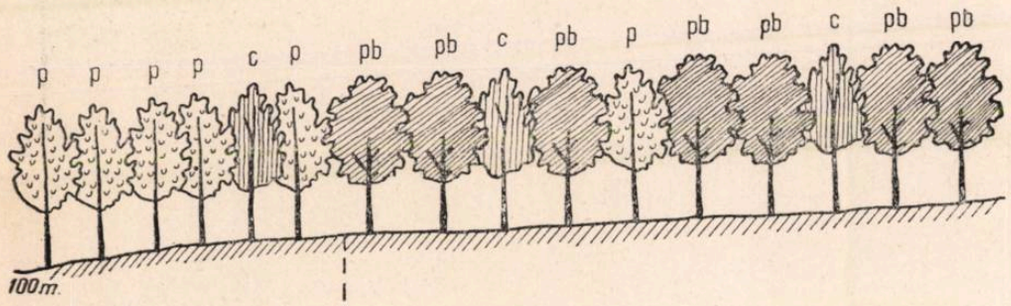

Cernoziom ciocolatiu slab degradat (pe dune) (intrazonal) ← *Cernoziom slab degradat* → *Cernoziom degradat*

III - V

QUERCETUM PUBESCENTIS - CERRIS — QUERCETO PEDUNCULIFLORAE ACERETUM TATARICI

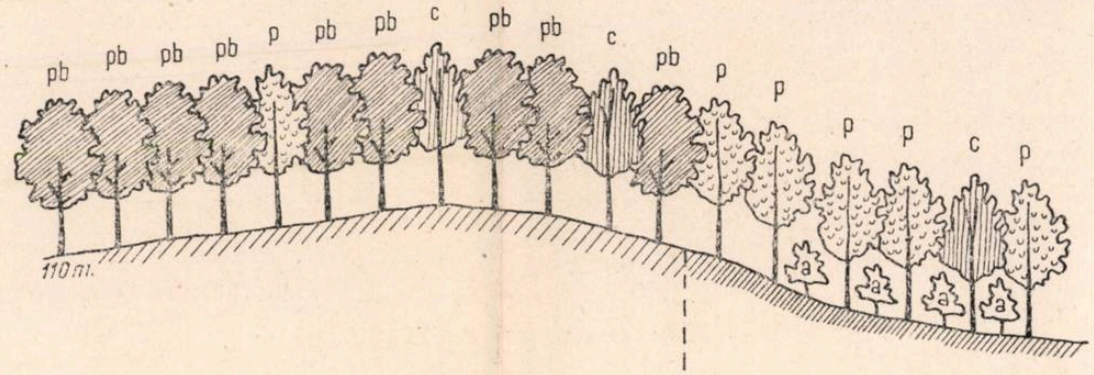

Cernoziom slab degradat | *Cernoziom puternic degradat (in depresiuni slabe) (intrazonal)*

mare întindere în Cadrilater [16]). Mai este demn de relevat, că pe solurile brun-roșcate de pădure dela același nivel altitudinal ale Munteniei, se găsește instalată pădurea mesofilă de stejar cu tei și carpen, șleaul. Desvoltarea ceretelor în Oltenia pe acest tip de soluri este urmarea unui climat submediteranian, ca și a texturei argiloase a solurilor din această provincie. Pădurile, care aparțin de acest tip, sunt de ex. Fântânele, Radovan Deal, Vârvor, Panaghia, Palilula (Dolj), etc.

Cerul pătrunde uneori în regiunea dunelor pe nisipuri, cum e cazul în pădurea Vrancea (Mehedinți).

Ca soluri intrazonale ale zonei solurilor brun-roșcate de pădure mai de citat sunt podzolurile de depresiune, care se găsesc în copci sau albii fără scurgere numite crovuri, găvane sau padine [17]). In aceste locuri se adună apele din topirea zăpezilor și stagnează timp îndelungat, dar vara se usucă. Pădurea se poate instala numai pe flancurile acestor copci, unde solul se află într'un stadiu de trecere între soluri cu compacitate sporită în curs de podzolire este sediul de pătrundere în cerete al gârniței; probabil, că porind din asemenea refugiuri și aflând ceretele din jur în stare de puternică poenire gârnița s'a introdus în cerete, în proporție până la 30%—50%. Tot pe aceste soluri de mici depresiuni sau vâlcele, dacă sunt mai puțin compacte și mai humoase decât cele de pe șesurile vecine, apar insule de stejar brumăriu, de ex. în pădurea Panaghia (Dolj).

Pătrunderea stejarului brumăriu în teritoriul cerului se arată în profilul IV, unde pe platou este indicată o mică vâlcea pe flancurile căreia s'a figurat un stejar brumăriu.

Tot în categoria solurilor intrazonale sunt trecute de M. Popovăț și cele de pe versanții văilor, care brăzdează zona solurilor brun roșcate de pădure și pe care apar alte tipuri de pădure decât cele de pe platou. Ne vom putea da seama de vegetațiunea versanților văilor, luând, ca și până acum, în considerare versanții cu expoziție sudică și nordică, care sunt acoperiți de tipuri de pădure extreme; vegetațiunea versanților de expoziții intermediare oscilează între cele două tipuri.

Pantele văilor expuse către Sud prezintă soluri crude sau soluri de tipul cernoziomurilor degradate, cu profil mai mult sau mai

16) a) *C. C. Georgescu:* Pădurile Cadrilaterului An. Dobrogei XIV. [1938].
b) *C. C. Georgescu:* Ceretele ca tip de pădure. Revista Pădurilor 53 [1941] 444—457 și 505—518 vezi și op. cit. la 12).

17) *M. Popovăț:* op. cit. pag. 377 [97].

puţin complect. Deobiceiu, pe asemenea pante nu mai există astăzi vegetaţie forestieră. Un relict interesant, pe o coastă foarte însorită, aflăm în pădurea Radovan la locul „De sub vii", unde într'un rest de arboret rărit vegetează stejarul pufos, stejarul brumăriu, cerul, mai jos stejarul şi hibrizii lor, împreună cu celelalte elemente ale Quercetelor xerofite. Acest tip de arboret, care este situat pe un cernoziom degradat este figurat în profilul V şi denumit de noi Quercetum pubescentis-pedunculiflorae-Cerris. Dacă însă pantele sudice sunt mai puţin însorite, cum e cazul în lungul vâlcelelor înguste, atunci ele pot fi acoperite (de acelaş tip de pădure, care domină pe platou) de cerete, cu un procent redus de stejar brumăriu, cum este de ex. în pădurea Vârvor (Dolj).

Pantele expuse către Nord au un sol evoluat, după Popovăţ, cu orizontul de carbonaţi la 2,60—3,50 m adâncime dela suprafaţă. Arboretele de pe aceste pante sunt mai bogate în specii decât pe platou. Incepând de la Sud către Nord apar succesiv, pe acest fel de pante ale văilor adânci, următoarele specii componente ale pădurei de amestec (şleaul): teiul alb (Tilia tomentosa Moench), carpinul (Carppinus Betula L.), stejarul (Quercus Robur L.), frasinul (Fraxinus excelsior L.), sorbul (Sorbus torminalis Crantz), paltinul de câmp (Acer platanoides L.), teiul de deal (Tilia cordata Mill.) şi în fine gorunul transilvănean (Quercus polycarpa Schur). Din acestea vom cita apariţia la Sudul regiunii ceretelor a carpinului în pădurile Dosul Pristoalelor, Bungetul (Mehedinţi), Cetăţuia, Ruptura-Podari (Dolj) şi Călugărească (Romanaţi), iar gorunul în pădurile Podari şi Viişoara (Dolj) şi Călugăreasca (Romanaţi). Pădurea cea mai evoluată de pe solurile intrazonale ale pantelor cu expoziţie nordică va cuprinde deci pe lângă elementele ceretelor, care scoboară de pe platou, mai ales în partea superioară a versanţilor, ca cerul, gârniţa, ulmul, etc. şi speciile indicate mai sus, care sunt mai frecvente pe partea inferioară a versanţilor. Versanţii nordici adăpostesc spre coamă asociaţia care s'ar putea denumi Querceto-Cerris-Aceretum (cer+jugastru+teiu) iar spre poale asociaţia Querceto-Cerris Tilietum (respectiv carpinetum) (cer+stejar+gorun+carpin+teiu), între care asociaţiuni se pot încadra diferite alcătuiri ale vegetaţiei forestiere de pe aceste pante. In profilul V din aceste două tipuri s'a figurat numai ultimul, care este instalat pe solul brun-roşcat de pădure podzolit.

F) Teritoriul următor (notat pe harta noastră cu VI) începe dela altitudinile de 140—180 m şi se întinde până la 300—320 m; el co-

respunde solurilor, clasificate de M. Popovăț[5]), în tipul brun-cenușiu de pădure. Acelaș autor calculează pentru partea de Sud a acestui teritoriu indicele de ariditate și îl află având valoarea medie de 38, care domnește în formațiunile de sol brun-roșcat, de unde presupunem că solurile zonale din teritoriu de față reprezintă un stadiu de evoluare a solurilor brun-roșcate către podzoluri; degradarea solurilor zonale s'ar putea datori faptului că lehmul, pe care s'a format este susținut de pietrișuri, după cum rezultă din unele profile arătate de Ionescu-Argetoaia[1]) din regiune. M. Popovăț ne dă următoarele caracteristice de importanță pentru vegetație, ale solurilor zonale: Ele sunt de o compacitate ridicată (50% argilă în orizontul A. și 90% în orizontul B.), un conținut redus de humus (2,04% la suprafață), reacție acidă (pH 5,58), sărace în Ca și în fine orizontul cu carbonați la profunzimi de peste 1,60 m

Pe asemenea soluri compacte până la foarte compacte, sărace în calcar și sub influența unui climat cu nuanță mediteraniană domină tipul de pădure al gârnițelor — Quercetum Frainetti. Către Sudul teritoriului (cum ne arată profilul VI), gârnițele au un procent variabil de cer (10—30%) de ex. în pădurea Bucovăț (Dolj); pe platoul dintre Desnățuiu și Motru, ca și pe cel dintre cursul inferior al Oltețului și Olt se găsesc păduri curate de gârniță, în cuprinsul cărora cerul se refugiază pe versanți de ex. pădurile Seaca, Sleșoma (Dolj), Bistrița-Dranovăț (Romanați), etc. Spre Nordul acestui teritoriu, gârnița se asociază cu gorunul sau mai rareori cu cerul de ex. în pădurea Morunglavu. Introducerea gorunului în gârnițete este figurată în profilul VI. Const. Chiriță[18]) a cercetat și a dovedit că aceste arborete ultime se găsesc pe soluri de tipurile cenușiu-închis de pădure până la brun-roșcat podzolit provenite din transformarea unui nămol în parte lăcovișțat.

Gârnițele se continuă și peste râul Olt, unde iau o mare desvoltare în județul Olt într'un teritoriu în formă de triunghiu, cu baza pornind dela un punct situat la 20 Km Sud de Slatina și ajun-

---

18) *M. Popovăț:* Etude agrogéologique de la région Podari-Vârvorul-Panaghia (Département de Dolj, Roumanie), lucrare în curs de publicare în An. Inst. Geologic al României.

C. Chiriță: Studiul solurilor forestiere după tipurile naturale de arborete. An. Inst. de Cerc. și Exper. Forest. București IV [1933]. Autorul analizează soluri de acest tip din prelungirea teritoriului nostru în Jud. Olt în pădurea Seaca-Optășani. Vezi tablourile cu rezultatele analizelor și concluziunile.

gând până în dreptul stației Corbi iar vârful situat înspre isvoarele râului Vedea.

Pe solurile intrazonale din teritoriul gârnițelor, care ocupă pantele cu expoziți sudică ale văilor largi și puternic însorite se instalează gârnițete curate, Quercetum-Frainetti, care pe soluri schelete iau aspecte de arboret de limită, de ex. în Sudul pădurei Gura Motrului (Dolj). Dacă aceste pante aparțin văilor înguste și adânci, unde se înregistrează un spor al umidității atmosferice și o insolație mai redusă, atunci solul are un profil mai profund, iar gârnițele sunt invadate de cer: după proporția cerului putem denumi aceste tipuri de pădure Quercetum-Frainetti-Cerris sau Quercetum-Cerris-Frainetti (reprezentate în profilele notate cu VI și VI-a). In aceste quercete pornind dinspre poalele versanților se introduc și specii din pădurile de amestec, din care joacă un rol deosebit fitosociologic acerineele; în felul acesta iau naștere tipuri, care stabilesc tranziția cu tipul de pădure Quercetum-polycarpi-Tilietum, care se află pe versantul opus. Gârnițele cu cer sau ceretele cu gârniță, indicate mai sus, ocupă solurile brun-roșcate de pădure în curs de podzolire.

Pe solurile intrazonale de pe pantele cu expoziție nordică arboretele sunt în amestec, — de tipul șleaului, — cu atât mai bogate în specii cu cât valea este mai îngustă și mai adâncă și cu cât înaintăm dela Sud către Nordul teritoriului gârnițelor. Pe acești versanți apare fagul românesc — Fagus moesiaca Domin — în dreptul unei linii, care trece la latitudinea orașului Craiova, de ex. pe valea Leamna (în pădurea Bucovăț), valea Obedeana (în pădurea Rotaru) etc.

Pentru a ilustra alcătuirea tipurilor de pădure de pe pantele nordice ale teritoriului gârnițelor, pe care le-am denumit Quercetum-polycarpiceae-Tilietum, vom da un releveu luat pe valea Leamna, în pădurea Bucovăț la locul zis „Fântâna fagilor". Mai întâiu în acest drept pe platou găsim arborete de cer în amestec cu gârniță Quercetum-Cerris-Frainetti. Pornind înspre coasta cu expoziție nordică a văii, în jumătatea de sus a versantului pe soluri brun-roșcate de pădure podzolite vegetația se schimbă în Quercetum-polycarpiceae-Tilietum (care este schematizată în profilul VI) și a cărei alcătuire ne este dată de releveul de mai jos:

S ⟶ N

IV

QUERCETUM PEDUNCULIFLORAE

QUERCETO PEDUNCULIFLORAE
ACERETUM CAMPESTRIS

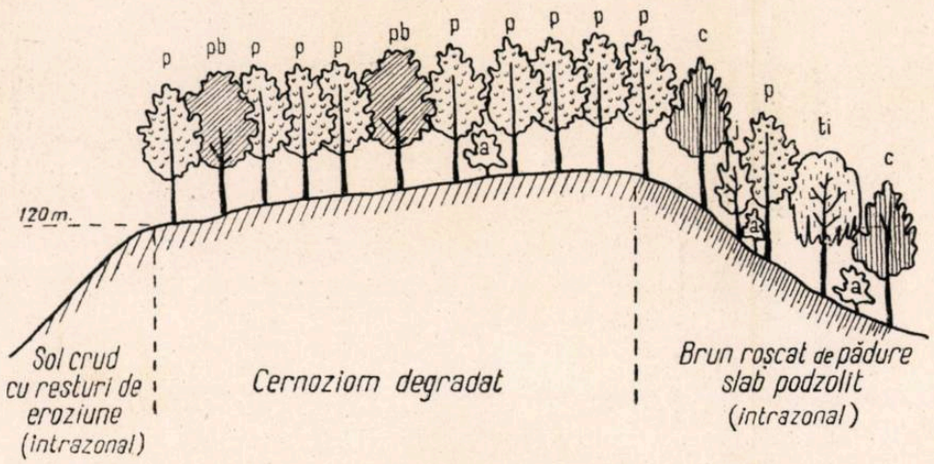

V

QUERCETUM PUBESCENTIS
PEDUNCULIFLORAE-CERRIS

QUERCETUM-CERRIS

QUERCETO-CERRIS
TILIETUM

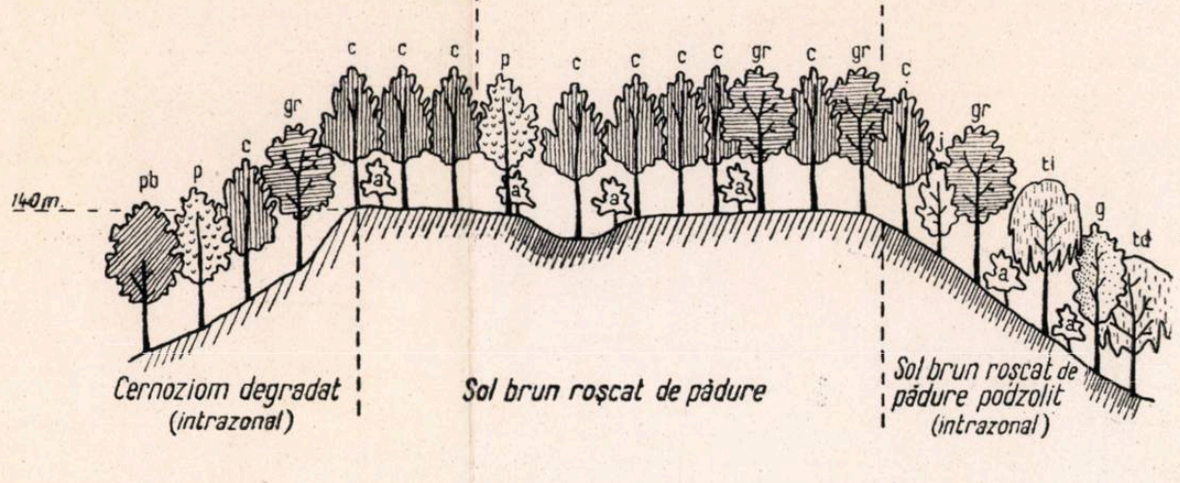

VI

QUERCETUM-CERRIS
FRAINETTI

QUERCETUM FRAINETTI

QUERCETO POLYCARPAE-
TILIETUM

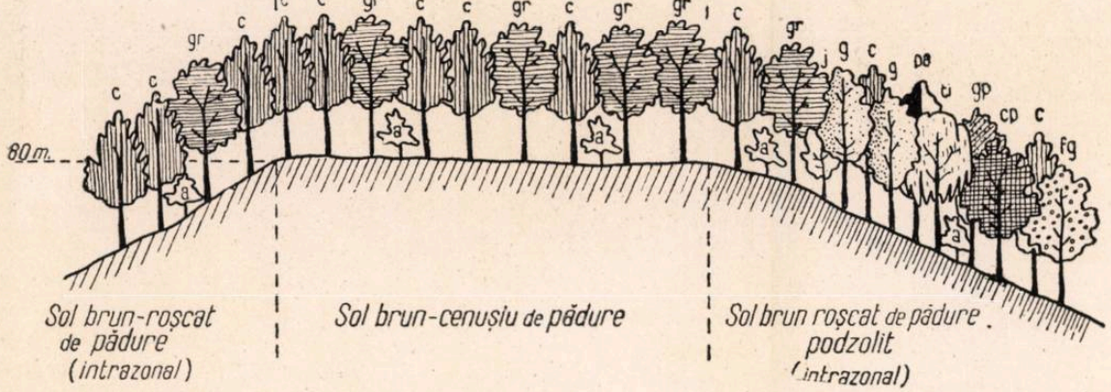

VI-a

QUERCETUM FRAINETTI-
CERRIS

QUERCETUM-FRAINETTI
POLYCARPAE

QUERCETO-CARPINETUM
OLTENIAE

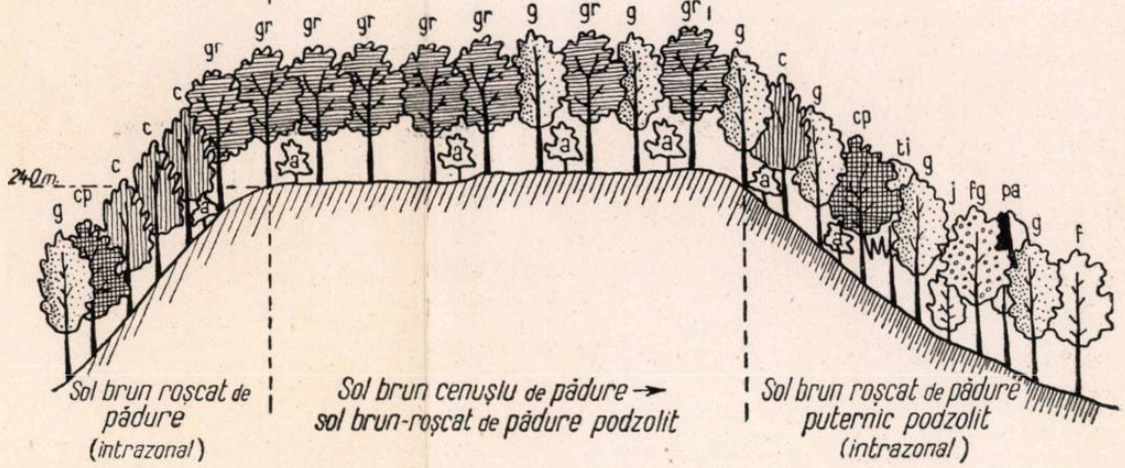

Etaj I		Fraxinus Ornus	+
Quercus polycarpa	3	Carpinus Betula	+
Quercus Cerris	2	Cornus mas	+
Etaj II		Cornus sanguinea	+—1
Ulmus foliacea	1—2	Tilia tomentosa	+
Viburnum Lantana	+	Acer platanoides	+
Acer campestre	+	Euonymus europaea	+
Sorbus lanuginosa	+	Corylus Avellana	+
Sorbus torminalis	+		

In etajul I, înălțimea medie a arborilor este de 20 m și gradul de acoperire de 60%. In etajul II, înălțimea medie este de 3 m, iar gradul de acoperire de 60%.

Mergând mai în jos, în jumătatea inferioară a aceleaș pante, pe soluri brun-roșcate de pădure puternic podzolite se desvoltă asociația (Querceto-Carpinetum-olteniae, (figurată în profilul VI a) și în cuprinsul căreia s'a notat [19]):

Etaj I		Viburnum Lantana	+
Fagus moesiaca	2	Staphylea pinnata	+
Carpinus Betula	2	Sorbus torminalis	+
Quercus Cerris	1	Fraxinus Ornus	2
Ulmus scabra	+	Cornus sanguinea	+
Acer campestre	+	Prunus dasyphylla	+
Acer tataricum	+	Clematis Vitalba	+
Crataegus monogyna	+	Euonymus verrucosa	+
Corylus Avellana	+		

In etajul I, înălțimea medie a arborilor este de 25 m, iar consistența de 60%. In etajul II, înălțimea medie a arborilor este de 1—7 m, iar consistența de 20%.

Mai către Nordul teritoriului gârnițetelor, — de ex. în pădurea Gura Motrului (la Sud-Vest de Filiași); această ultimă asociație cucerește din ce în ce pantele nordice înaintând până aproape de creasta versanților; în unele locuri gorunul și fagul apare pe platou la marginea dinspre aceste pante a gârnițetelor.

In rezumat, după câte se vede din harta noastră teritoriul gâr-

19) *E. Nyárády:* Dare de seamă despre excursia botanică făcută în Jud. Doljiu în anul 1929 etc. Arhivele Olteniei Craiova [1931] pg. 6. Autorul ne dă o listă de plante din pădurea Bucovăț, care însă nu ne spune nimic asupra alcătuirii asociative a pădurei.

niţetelor (VI) are o mare desvoltare în tot latul Olteniei între altitudinele dela 140 (180) m până la 240 (300) m pe soluri sprijinite pe un lehm de o compacitate ridicată şi o aciditate mijlocie în orizontul superior, aflate într'o stare de degradare moderată către podzoluri şi formate într'o regiune climatică cu influenţe mediteraniene.

G) Ultimul teritoriu, de care ne vom ocupa în lucrarea de faţă, este acel al gorunetelor (figurat în harta noastră cu VII), care are pe ultimile terase ale şesurilor înalte o desvoltare impresionantă. Intre teritoriile gârniţetelor şi al gorunetelor se află o bandă de tranziţie, în care arboretele de pe platouri sunt compuse din un amestec de gârniţă şi gorun, la care se mai poate asocia, în unele regiuni, cerul.

Această trecere se poate urmări bine în pădurile Ceringanul (Nord de Filiaşi), Bistriţa-Dranovăţ şi în continuare în Morunglavu (Romanaţi) [20]).

C. Chiriţă [21]) lămureşte cauzele edafice ale variaţiunei proporţiei gorunului, gârniţei şi cerului în arboretele din această bandă de tranziţie. Solurile cenuşii închise de pădure, cu o textură la suprafaţă lehmo-argiloasă (cu 40—50% argilă) sunt ocupate de arborete de gârniţă, în care mai poate emigra, depe versanţii învecinaţi cu expoziţie sudică şi cerul; în unele regiuni, în care văile principale au direcţia N—S şi deci lipsesc versanţii sudici bine însoriţi, poate lipsi cerul cu totul sau este într'o proporţie foarte redusă, spre deosebire de regiunile, în care ultimii versanţi sunt frecvenţi şi pe care cerul abundă de ex. Cărbuneşti (Gorj). Pe solurile brun-roşcate de pădure cu podzolire profundă, cu o textură lehmoasă (30—40% argilă) şi deci mai puţin compacte apar gorunetele. Aceste două tipuri de soluri se întreţes în banda de tranziţie, pentru ca apoi către Nordul arealului să rămână solurile ultime. Schimbarea tipului de soluri în teritoriul gorunetului este cauzată în primul rând de modificarea climatului în raport cu altitudinea. Gorunetele de pe platou au un aspect tipic în partea centrală a teritoriului lor, căci după cum către Sud sunt în amestec cu gârniţa şi cerul, către Nord ele pot fi întreţesute de elementele de amestec, care se urcă dinspre versanţii văilor; ultimul, care se ridică spre platou este fagul. Deasemenea au o întindere mare pe platourile întinse, în timp ce pe platourile spin-

20) *N. R. Danilescu:* Amenagiamentul pădurei Morunglavul din Jud. Romanaţi. Bucureşti 1886. Vezi Statul descriptiv al parcelelor.

21) *C. Chiriţă.* Staţiuni limită pentru gorun, determinate de factorul sol. An. Inst. de Cerc. şi Experim. Forest. Bucureşti VIII [1942] 150—157.

tecate de numeroase vâlcele ele prezintă numeroase tipuri de tranziție către arboretele de pe versanții alăturați.

Gorunetele xerofile de pe platourile mai uscate și versanții însoriți sunt alcătuite în mare majoritate de gorunul transilvănean Quercus polycarpa Schur, care am văzut că înaintează în teritoriile ceretelor și gârnițetelor pe versanții nordici ai văilor până la o linie, care merge mai jos de Craiova (pădurea Podari) și puțin la Nord de Caracal (pădurea Călugărească). Răspândirea sa concordă cu a fagului românesc Fagus moesiaca Domin, care înaintează și el dar numai până la Sudul teritoriului gârnițetelor în aceleași stațiuni, adică pe versanții nordici ai văilor înguste și adânci.

Gorunetele mesofile sunt alcătuite din gorunul Europei centrale Quercus petraea Liebl.; acesta își face apariția mai întâiu pe versanții nordici din teritoriul gorunetelor, pentru ca mai către Nord să înceapă, încetul cu încetul a vegeta pe platou împreună cu Qu. polycarpa; apariția lui Quercus pertraea se face odată cu Fagus silvatica L., cu care specie formează la altitudini mai mari arborete în amestec în banda de tranziție către făgeturi.

Pe solurile intrazonale de pe versanții sudici domină gorunetele xerofile, în care se mai găsesc disemnate exemplare de gârniță, care urcă până aproape de Govora (Vâlcea) și cerul care formează arborete mai întinse în masivele de la Cărbunești (Gorj).

Profilul VII arată tipul de pe platouri Quercetum-polycarpiceae pe soluri cenușii de pădure și tipul de pe versanții sudici Quercetum-Cerris-polycarpiceae pe soluri brun-roșcate de pădure. In văile înguste, aceiași versanți sunt invadați de elementele pădurei de amestec, carpenul, teii, acerineele și fagul alcătuind asociații de tipurile Querceto--polycarpiceae-Tilietum respectiv Carpinetum, care sunt instalate spre poalele umbrite ale versanților și se urcă în sus până la jumătatea coastei

Pe solurile intrazonale de pe versanții nordici către poalele umbrite ale vâlcelelor se găsesc făgete — Fagetum silvaticae; pe părțile mai luminate ale acestor pante se găsește un șleau din tipul de pădure Querceto-Carpinetum, în care pe lângă gorunii arătați se mai asociază fagul, carpenul, ulmii de câmp și de deal, paltinul de câmp și munte, frasinul, precum și arbuștii din regiunea dealurilor. Acest tip este instalat pe un sol brun podzolit și este foarte bogat în specii și cu alcătuirea foarte variată. Aceste tipuri sunt indicate tot în profilul VII.

In rezumat, gorunetele ocupă un tetritoriu ale căror tipuri de soluri sunt dela brun-roșcat de pădure podzolit până la cenușiu deschis de pădure, cu o compacitate mijlocie; în locurile mai calde, în care se mai resimte influența climatului mediteranian, care corespunde cu regiunile de vii, ca și în unele văi mai la Nord de limita podgoriilor, dar care sunt foarte ferite de curenți reci. Gorunetele sunt alcătuite în majoritate din gorunul transilvănean — Quercus polycarpa și mai spre Nordul teritoriului de gorunul central european Quercus petraea.

H) Foarte interesante sunt din punct de vedere al studiului succesiunei pădurilor din cuaternar și până astăzi, arboretele relicte rămase pe versanții sudici din teritoriile făgeturilor sau în amestec cu rășinoase din faza pădurilor în amestec de stejar (Quercetum mixtum), care a domnit timpul Atlanticului [22]). Aceste arborete sunt în părțile mai joase până pe la 700 m alcătuite din Qu. polycarpa în amestec cu teiul alb Tilia tomentosa Moench și carpinul, așa cum se observă în defileul Oltului dela Călimănești până la Gura Lotrului și au mare întindere pe masivul Cozia. In părțile mai înalte până pe la 1200 m teiul alb este înlocuit de teiul de deal Tilia cordata Mill; un exemplu de acest tip de arboret aflăm pe versantul sudic dela Gura Latoriței, între Comuna Ciunget și Lotru, sub care avem o vegetație tipică de Quercetum. Acestea însă sunt în afara regiunei șesurilor înalte și deci nu vom stărui asupra lor; au fost menționate numai pentru faptul că sunt continuarea, în regiunea munților, a arboretelor intrazonale susmenționate.

Profilul VII ne arată Quercetum-polycarpiceae de pe platouri pe soluri cenușii de pădure și Quercetum-Cerris-polycarpeae pe solurile brun-roșcate de pădure ale versanților sudici.

In profilul VIII se figurează făgeturile pe solurile cenușii deschise de pădure pe platouri și versanți nordici și insulile menționate mai sus de Querceto-polycarpiceae-Tilietum de pe versanții sudici, bine luminați cu soluri brun-roșcate de pădure podzolite.

In lucrarea de față ne oprim la această simplă enumerare a tipurilor de arborete bine definite prin poziția lor stațională, rămânând ca studii viitoare să aducă date amănunțite asupra acestor tipuri.

22) E. Popp.

VII

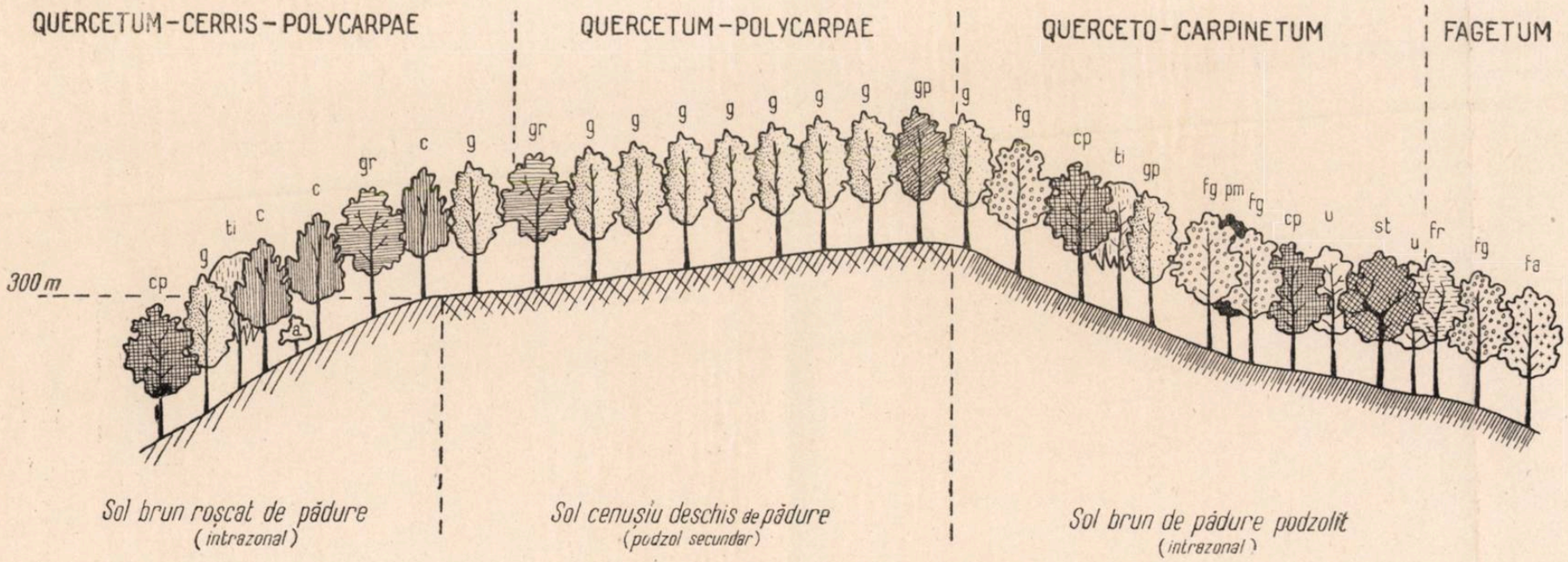

VIII

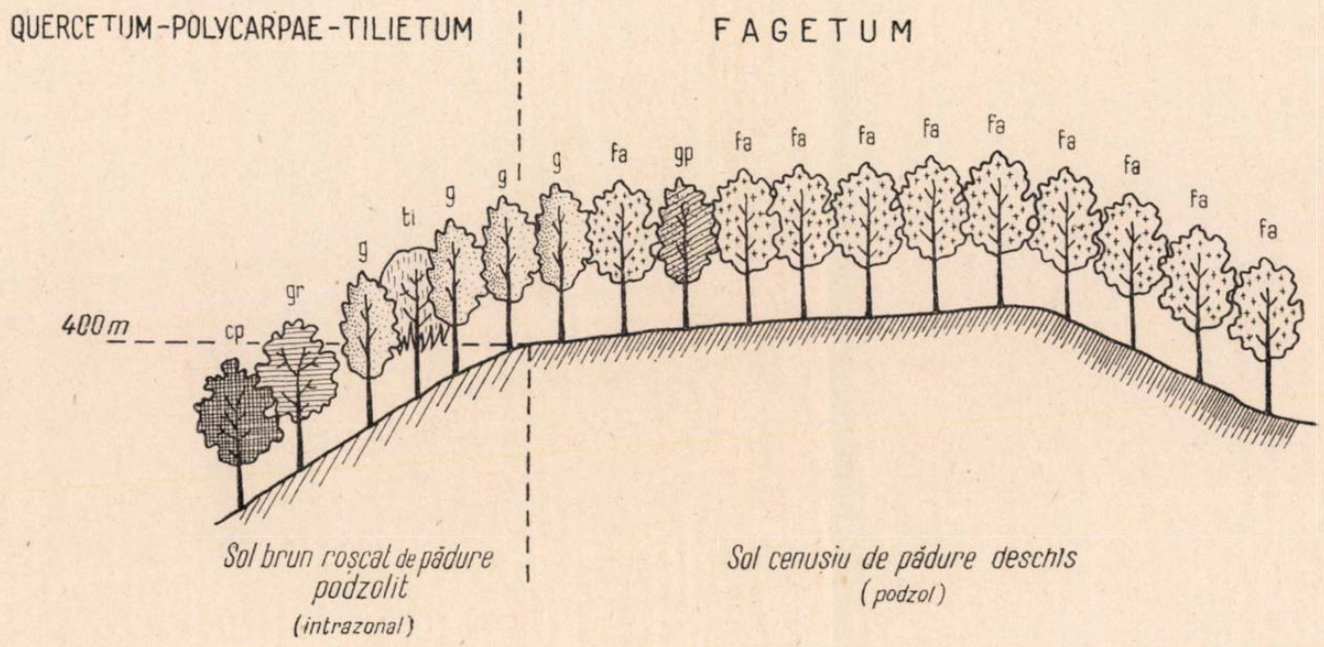

LEGENDĂ

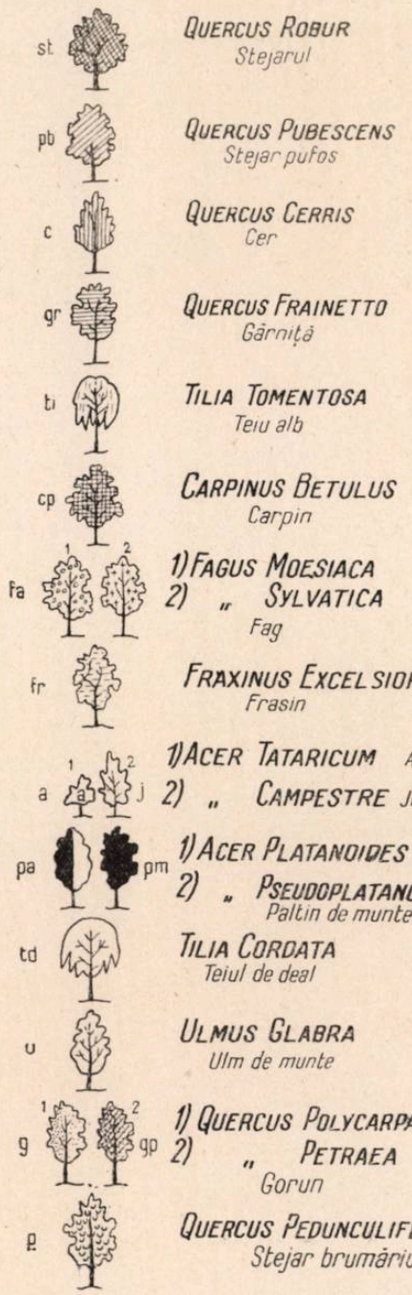

Les types naturels de forêt de la région des basses et des hautes plaines de la Petite Valachie.

Dans cette étude on caractérise les types de forêt de la région des basses et des hautes plaines de la Petite Valachie. Ces types se succèdent régulièrement en altitude, poursuivant la succession des types du sol.

Le territoire I, figuré dans la carte ci-jointe, renferme les zones inondables du Danube et du Jiu, dont le type dominant de forêt est formé par le saule et le peuplier; dans le même territoire on trouve encore des sables en partie mouvants, en partie fixés. Sur les dunes, fixées au quaternaire, se sont développés des sols à tchernoziom chocolat jusqu'à tchernoziom dégradé, sur lesquels s'est instalé le type de forêt, para-climax, *Quercetum pedunculiflorae*, aujourd'hui presque disparu et remplacé en partie par de grandes plantations de robinier.

Le territoire suivant (II) est occupé par de sols à tchernoziom où domine la steppe. Sur les sols azonales, formés par de sables, pénétrés ici de la zone antérieure, on trouve, comme dans le territoire I, le même type para-climax: *Quercetum pedunculiflorae;* celui-ci est représenté aujourd'hui par de petites îles de forêt. Sur les sols azonales des faibles dépressions, situés en steppe, se développe une végétation ligneuse arbustive citée à la page 281.

Vers le Nord, le territoire III renferme des sols formés sur l'argile, à tchernoziom faiblement dégradé, dont le type dominant de forêt est *Quercetum pubescentis*. Les plantes qui entrent dans cette association sont énumérées à la page 282. Dans ce teriitoire se trouvent des îles à sols intra-zonales sablo-argileux ou sableux, où on retrouve le type para-climax: *Quercus pedunculiflorae* formant des peuplements purs ou associés au Q. pubescens. Sur les pentes des vallées à exposition septentrionale, on trouve des sols intra-zonales à profil profond, lévigués, sur lequels végète le type de forêt *Quercetum pedunculiflorae-Aceretum tatarici;* sur les pentes à exposition méridionales se trouvent des sols récemment constitués ou à tchrenoziom, dont la végétation est steppique.

Le territoire IV correspond aux sols à tchernoziom dégradé (d'après l'échelle de Florov, dans le 3-ème stade de dégradation). C'est toujours le type *Quercetum pedunculiflorae* qui occupe les sols et qui représente ici le type climax. Les sols intra-zonales des pentes méridionales du territoire indiqué sont: ou récemment formés, ou à tchernoziom, étant couverts de steppe. Ceux situés sur les pentes septentrionales sont de sols bruns-rougeâtres de forêt faiblement podzolisés et couverts du type de forêt *Querceto-pedunculiflorae-Aceretum-campestris.*

Le territoire V renferme des terrains situés entre 100 m et 140 m d'altitude ayant de sols bruns-rougeâtres de forêt formés sur des argiles. Le type de forêt climax appartient au *Quercetum Cerris*, dont les espèces dominantes sont: Quercus Cerris et Q. Frainetto.

A partir de 100—180 m jusqu'à 300—320 m d'altitude, il y a le domaine du territoire VI. Il correspond aux sols bruns-gris de forêt qui représent un stade d'évolution des sols bruns-rougeâtres vers les podzols. Sur de pareils sols, compacts et très compacts, pauvres en calcaire, végète la forêt du type *Quercetum Frainetti* où le taux du Q. Frainetto représente 60—90%, la différence étant remplie par Q. Cerris.

Le dernier territoire VII occupe les plateaux à sols bruns-rougeâtres de forêt profondément podzolisés. C'est le *Quercetum polycarpiceae* qui constitue le type de forêt qui domine dans ce territoire.

C O M E N T A R I I

TIPURI DE PĂDURE ŞI TIPURI DE ARBORETE IN OCOLUL SILVIC SLOBOZIA-IALOMIŢA

de I. VLAD

Cele 39 trupuri de pădure, în suprafaţă de 6041 ha care constituesc ocolul silvic Caps Slobozia, sunt situate în regiunea Câmpiei Române şi anume în bazinul inferior a râului Ialomiţa. Altitudinea terenului, ocupat de păduri, variază între 13 m şi 81 m. Majoritatea acestor păduri se găsesc în lunca râului Ialomiţa, ocupând terenurile depe 1-a şi a 2-a terasă a acestui râu. Numai cinci trupuri de pădure, însă de întindere destul de mare (circa 1/2 din suprafaţa ocolului) ocupă terenurile depe platoul Bărăganului, fiind situate pe a 3-a terasă a malului drept a râului Ialomiţa, acestea fiind cele mai înaintate posturi ale vegetaţiei forestiere în stepă.

Climă şi sol.

Clima regiunei în studiu este pronunţat continentală, după cum rezultă din datele de mai jos:

Temperatura medie anuală este de +11,3° C, iar temperaturile medii pe anotimpuri: iarna —3,2° C, primăvara +12,5° C, vara +22,9° C, şi toamna +13,2° C. Perioada de vegetaţie este de cca 180 zile, având temperatura medie de cca +180° C. Amplitudinea temperaturilor este destul de mare, termometrul arătând iarna, în mod obişnuit, —27° C, iar vara +37° C. şi destul de frecvent —35° C, respectiv +50° C. Gerurile timpurii, dar mai ales cele târzii sunt frecvente, iar variaţiile de temperatură. atât diurne, cât şi pe anotimpuri sunt mari şi brusce. In anul 1936 a căzut brumă în ziua de 17 Mai.

Din datele meteorologice ale staţiunei Mărculeşti, situată în partea centrală a regiunei ce ne preocupă, rezultă că precipitaţiunile anuale variază între 350 m/m şi 450 m/m. Pe harta climatologică a Direcţiei V Regionale Silvice, ocolul este împărţit în 2 zone prin izomera de 500 m/m. Cantitatea de precipitaţiuni, după datele staţiunilor meteorologice locale, scade dela Vestul spre Estul ocolului

şi este mai mare la staţiunile depe cursul râului Ialomiţa (Urziceni, Ciochina, Misleanu). Trebue să mai adăugăm că, în anii secetoşi, precipitaţiunile din Bărăgan scad sub 300 m/m. Precipitaţiunile marchează 2 maxime: unul la începutul verii şi altul în luna Octombrie şi 2 minime: primul la începutul iernii şi al 2-lea la sfârşitul verii. Zăpada, în timpul iernii, este, de obiceiu, spulberată de vânturi şi depusă în micile depresiuni şi vâlcele. Dar, chiar dacă rămâne, în parte, pe loc, fiind de obiceiu căzută pe sol îngheţat şi topindu-se înaintea desgheţului pământului, apa se scurge la suprafaţa şi numai o cantitate mică se infiltrează în sol. Precipitaţiunile din timpul verii nu cad, în genere, sub formă de ploi liniştite, având formă torenţială, astfel încât cantitatea de apă înfiltrată în sol este tot redusă. Primăvara, în timpul plantaţiunilor şi semănăturilor, cantitatea de precipitaţiuni este, în mod obişnuit destul de mică. Rămâne deci toamna, când, cu excepţia anilor secetoşi, se infiltrează cea mai mare cantitate de apă în sol, acesta fiind anotimpul, în care silvicultorul poate să lucreze, în stepă, cu maximum de succes. Asupra umidităţii atmosferice ne lipsesc datele, însă se poate afirma, că şi acest factor climatic variază paralel şi în acest sens cu precipitaţiunile, umiditatea fiind mai mare spre Vest şi pe valea Ialomiţei şi mai mică spre Estul ocolului şi pe platoul Bărăganului. In ceiace priveşte vântul, rămânând tot numai la generalităţi, se poate spune că în Bărăgan efectul Austrului, dar mai ales al Crivăţului este, în genere, dezastruos pentru vegetaţia forestieră, prin acţiunea mecanică, pe care o exercită asupra plantelor, la care, în timpul iernii, se adaugă spulberarea zăpezii şi aglomerarea acesteia numai în anumite locuri, iar vara prin provocarea la maximum a evaporaţiei şi a transpiraţiei plantelor, influenţând în modul cel mai defavorabil mersul vegetaţiei acestora şi umiditatea din sol. Asociat cu chiciura, care se abate destul de frecvent asupra acestei regiuni, provoacă strâmbarea trunchiurilor şi ruperea coronamentelor arborilor. După sistemul climatic al lui Köppen, Ocolul silvic Slobozia este cuprins în provincia climatică B. Sax, cu excepţia părţii estice a ocolului care trece în provincia Cfax. Indicele de ariditate este cuprins între 20 şi 24, cu excepţia părţii vestice a ocolului, în care indicele depăşeşte aceste valori, mai ales pe cursul râului Ialomiţa.

In condiţiunile de climă arătate mai sus, pe o rocă-mamă formată din loessuri cuaternare, cu intercalaţiuni de pietrişuri şi nisipuri bogate în săruri feruginoase şi sub influenţa vegetaţiei locale, la care adăugăm elementul orografic şi hidrografic, s'au diferenţiat o gamă întreagă de soluri, aparţinând tipurilor din zona ce ne prec

cupă, cum sunt solurile brune deschise de stepă, cernoziomurile ciocolatii și cele degradate, parte aparținând tipurilor intrazonale, cum sunt lacoviștile și solurile de depresiuni, la care se adaugă porțiunile de sărături din lunca Ialomiței și însfârșit solurile aparținând formațiunilor azonale, cum sunt solurile aluvionare și solurile formate pe nisipurile de dune. In genere, se poate afirma, că solurile din cuprisnul pădurilor ocolului prezintă proprietăți fizice bune în multe cazuri excelente. Excepția fac câteva păduri situate în lunca Ialomiței, unde, din cauza stagnării temporare a apelor, solul este compact. In ceiace privește fertilitatea, dacă exceptăm același soluri din lunca Ialomiței ca mai sus, pădurile de care ne ocupăm cresc pe solurile cele mai bogate în substanțe nutritive, destinate culturii forestiere. Umiditatea din sol, cu excepția terenurilor joase din lunca Ialomiței, este foarte scăzută, constituind ca și umiditatea atmosferică factorul în minimum care condiționează apariția sau dispariția unor specii forestiere. Această umiditate depinde de apa ce se infiltrează în sol și de nivelul apei freatice, care pe platoul Bărăganului joacă un rol neînsemnat, găsindu-se la adâncimea ce variază, în raza ocolului, între 14 m și 60 m. In lunga Ialomiței se urcă până la 6—8 m, iar în timpul când apele sunt mari urcându-se până aproape de suprafața solului. In cazuri excepționale, când se produc și inundații, apa ajunge să stagneze, pe unele locuri, timp mai îndelungat. Este necesar să se adauge, că solurile cele mai neevoluate și care fac efervescență dela suprafață, se găsesc în lunca râului Ialomița, unde se întâlnesc aproape pretutindeni, soluri crude cu orizonturi nediferențiate formate pe aluviuni recente sau soluri aparținând tipului brun deschis de stepă și nu arareori pe un profil se găsește, la o oarecare adâncime, un sol mai evoluat, peste care s au depus noi straturi, formându-se un alt sol, ale cărei orizonturi sunt într'o fază incipientă de diferențiere. Tot tipic pentru această regiune este și cazul întâlnit de ex. în pădurea Berlești Popești, situată în partea estică a ocolului, pe platoul Bărăganului și în care se găsesc la distanță de numai câțiva metri soluri aparținând tipurilor brun deschis de stepă și cernoziom degradat. Lipsa de studii amănunțite, din acest punct de vedere, a produs multe surprize, conducând la multe reușite parțiale cu ocazia lucrărilor de împădurire ce s'au executat, în trecut, la acest ocol. De aici concluzia, după care, mai ales în această regiune, se impune să se dea atenția cuvenită microreliefului.

Tipuri de pădure și tipuri de arboret.

La diferențierea tipurilor de pădure trebue să accentuăm dela

început, că am considerat, în primul rând, ca fiind hotărîtor factorul climatic şi în al 2-lea rând factorul edafic.

Staţiunea, în raza Ocolului silvic Slobozia, condiţionează două tipuri distincte de pădure: tipul reprezentat prin pădurile din lunca râului Ialomiţa, sau şleaul de luncă caracteristic stepei, continuat spre mal printr'o fâşie de zăvoiu şi tipul reprezentat prin pădurile situate pe platoul Bărăganului, pe malul drept a râului Ialomiţa.

Trecând la diferenţierea tipurilor de arborete vom lua în considerare în primul rând factorul relief care condiţionează, pe spaţii mai mici, într'o mare măsură, starea celorlalţi factori staţionali: solul şi clima, deci compoziţia şi desvoltarea arboretelor. In cazul nostru discriminarea în ceiace priveşte tipurile de arborete nu va fi dictată de expoziţie, pantă etc., aceste elemente caracteristice situaţiei fiind înlocuite cu diferitele terase ale râului Ialomiţa.

Am încadrat într'un anumit tip numai arboretele, cărora li se pot atribui calificativele: „natural şi permanent", adică arboretele pentru care s'a stabilit acel echilibru, exprimat prin cuvântul „climax". Nu vor fi deci menţionate arboretele de salcâm, plantate în foarte multe păduri atât în lunca Ialomiţei, cât şi pe platoul Bărăganului, care sunt aclimatizate şi parţial naturalizate şi care erau cuprinse în actele ocolului sub numele de „tip provizoriu". Deasemenea se va trece cu vederea şi peste anumite arborete, cum sunt ulmeturile şi stejereturile de luncă, primele fiind compuse aproape numai din ulm pur, iar celelalte aproape numai din stejar pur, deoarece stejeretul de luncă este mai mult un accident, provocat de cauze exterioare şi nu în legătură cu factorii staţionali, iar ulmetul este întâlnit numai într'un stadiu intermediar, de scurtă durată, a succesiunei vegetale, deci nu are caracter permanent. Bineînţeles, că aici când amintim de permanenţă, ţinem seamă de punctul de vedere al practicei silvice şi nu de variaţiunile seculare sau milenare ale climatului, care antrenează şi variaţiuni în ceiace priveşte starea solului, schimbând caracterul staţiunei.

In lumina celor arătate mai sus şi pentru primul tip de pădure, întâlnit pe platoul Bărăganului, pe a 3-a terasă a malului drept a râului Ialomiţa, în stadiul actual al avansării vegetaţiei forestiere în stepă şi a succesiuni vegetale, distingem un singur tip de arboret şi anume: „stejeretul de antestepă nouă". Bineînţeles, că aceasta este situaţia astăzi la noi, deoarece în stepa rusească, pe malul drept al râurilor ce străbat această stepă, se disting mai multe tipuri de arborete, printre care, în condiţiuni de staţiune aproape indentice cu cele dela pădurile Berleşti-Popeşti din raza acestui ocol, sunt in-

stalate arboretele naturale de pin silvestru [1]). Deci, ca urmare a imigrației speciilor forestiere în viitor, se poate presupune, că numărul tipurilor de arboret, va crește și la noi, dacă factorul om nu va acționa în sens invers, împedicând în loc să promoveze imigrația pe cale naturală sau artificială a unor specii, cărora stațiunea i-asigură condițiuni favorabile de instalare și desvoltare.

Trecând la al 2-lea tip de pădure menționat, ale cărui arborete ocupă 1-a și a 2-a terasă a Ialomiței, se pot diferenția două tipuri de arboret: „șleaul de luncă" pe terasa a 2-a a râului și tipul „zăvoiu" pe terasa 1-a a acestuia și pe albiile vechi ale râului.

Trecerea în timp și spațiu dela un tip de arboret, la celălalt se face prin arborete, care, din punct de vedere al compoziției, nu au un caracter prea constant, aici putându-se urmări modul în care se succed speciile, cele xerofile cedând locul speciilor mezofile, iar acestea speciilor hidrofite, până când pe un spațiu dat, se realizează starea de echilibru, exigențele speciilor din asociație fiind satisfăcute de condițiunile de desvoltare oferite de stațiune.

Inainte de a ne ocupa cu compoziția arboretelor aparținând fiecărui tip de arboret în parte, menționăm că datele ce urmează nu sunt rezultatul unor releveuri după metodele indicate de fitosociologie, renunțând, în cadrul acestui articol, la studierea păturei vii a solului, iar în ceiace privește studiul vegetației arborescente limitându-ne numai la o enumerare a esențelor, care compun arboretele. Recunoscând importanța covârșitoare a metodelor amintite mai sus, ne-am hotărît totuși, să procedăm în acest fel pentru două motive:

1. pentrucă în aceste păduri factorul om și-a spus, în ceiace privește denaturarea specificului fiecărui arboret, prin distrugerile produse și prin pășunatul intens practicat, ultimul cuvânt, astfel încât descrierea păturii vii și aceia a celorlalte caractere ale arboretelor în afară de o simplă enumerare a speciilor nu ne-ar putea aduce cu sine o clarificare mai complectă a chestiunei ce ne preocupă, din punct de vedere al științei pure;

2. pentrucă, privind lucrurile din punct de vedere practic, o descriere mai complectă a păturii vegetale — ierbacee și arborescente — care s'a desvoltat în condițiunile arătate mai sus, nu ne-ar aduce nici o lămurire în plus când ne punem întrebarea: cu ce esențe și în cel fel trebue să se facă împăduririle în stepă, pentru ca lucrările să aibă un succes mai deplin?

---

1) G. F. Morosow: Die Lehre vom Walde. Berlin 1928 (traducere).

Tipul „stejeret de antestepă nouă" îl găsim instalat mai mult sub formă de relicte, pe cernoziom ciocolat, pe cernoziom degradat și pe solul brun deschis de stepă. Esența principală, care intră în compoziția arboretelor este stejarul brumăriu (Qu. pedunculiflora C. Koch.), la care se adaugă în unele păduri stejarul pufos (Qu. lanuginosa Lam.), iar ca specii de amestec: ulmul (Ulmus procera Salisb.), părul (Pirus communis L.), arțarul tătărăsc (Acer tataricum L.). In subarboret, în porțiunile de pădure mai ferite de păşunat găsim: paţachinul (Rhamnus cathartica L.), salbă moale (Euonymus europaea L.), salbă râioasă (E. verrucosa Scop.), păducelul (Crataegus Oxycantha L.), lemnul câinesc (Ligustrum vulgare L.), sângerul (Cornus sanguinea L.) și porumbarul (Prunus spinosa L.).

Tipul „șleau de luncă" este instalat pe aluviuni în primul stadiu de solificare și pe sol brum deschis de stepă în unele cazuri extrem de compact. In compoziția arboretelor întâlnim:

1. Esențe principale: stejarul brumăriu (Qu. pedunculiflora C. Koch.), stejarul pedunculat (Qu. pedunculata Ehrh.), ulmul (Ulmus procera Salisb. și foliacea Gilib.), frasinul (Fraxinus holotricha Koehne), în parte, plopul (Populus alba L.).

2. Esențe de amestec: Ulmul (U. effusa Willd.), arțarul tătărăsc (Acer tataricum L.), jugastrul (Acer campestre L.), părul (Pirus communis L.), mărul (Malus silvestris, Mill.) și mai rar teiul (Tilia tomentosa Munch.).

3. Subarboretul este reprezentat prin: lemn câinesc (Ligustrum vulgare L.), corn (Cornus mas L.), călin (Viburnum Opulus L.), dârmox (Viburnum Lantana L.), clocotiș (Staphilea pinnata L.), sânger (Cornus sanguinea L.), alun (Corylus Avellana L.), soc (Sambucus nigra L.), salbă moale (Euonymus europaea L.), paţachin (Rhamnus cathartica L.), păducel (Crataegus Oxycantha L.) și porumbar (Prunus spinosa L.).

Tipul de arboret „zăvoiul" este instalat pe soluri în formare pe aluviuni recente și pe așa zisele crivăi (privale) albii vechi ale râului Ialomița. Arboretele sunt formate din plop (Populus alba și mai puțin P. nigra), și salcie (Salix alba, purpurea și fragilis), mai rar anin (Alnus glutinosa), care spre malul râului sunt înlocuite de cătina roșie (Tamarix Pallasii), iar spre limita dinspre șleaul de luncă se amestecă cu multe din esențele arătate pentru acel tip de arboret, rezistând concurenței acelor esențe numai atâta timp, cât plopul și salcia rămân în etajul dominant.

*

Din descrierea sumară a factorilor staționali în raza Ocolului silvic Slobozia, la care se adaugă descrierea, în ceiace privește compoziția arboretelor încadrate în tipuri de arboret, se poate deduce, că o lucrare de împădurire, în condițiuni staționale identice cu cele din acest ocol, numai atunci poate să ducă la un succes permanent, dacă cel care o execută respectă întocmai indicațiile date de natură. Astfel, culegerea de pildă a ghindei de stejar pedunculat din lunca Ialomiței și întrebuințarea acestuia pentru însămânțări numai la câțiva Km distanță pe platoul Bărăganului, pe locuri proprii stejarului brumăriu, trebue să fie considerată ca o mare greșală, cu consecințe incalculabile.

Aceasta nu însemnează însă, că speciile locale nu pot să fie înlocuite și cu specii exotice, dacă acestea sunt alese cu spirit de discernământ și după ce au fost experimentate pe spații restrânse, ajungându-se la rezultate bune. Astfel, plopul zis de Canada și ulmul de Turchestan, pot să-și găsească întrebuințări, în anumite împrejurări și pe scară nu prea întinsă, primul pe soluri de luncă, afânate și pe care nu stagnează apa, iar al 2-lea pe terenurile degradate formând coasta dinspre platoul Bărăganului a malului drept a Ialomiței.

In acțiunile sale, întreprinse în scopul accelerării mersului succesiunii vegetale, înlocuindu-se esențe de mai mică valoare cu esențe prețioase, acțiuni cari sunt întotdeauna de recomandat, silvicultorul nu trebue să facă, tot pentru motivele arătate mai sus, abstracție de indiciile naturei, deoarece înobilarea unui masiv cu esențe ale căror exigențe nu sunt satisfăcute de factorii staționali respectivi, înseamnează un eșec sigur.

Studierea tipurilor de pădure și arboret din acest ocol ne mai îndreptățește să tragem concluzia, foarte interesantă și de mare importanță pentru cultura pădurilor în stepă, că esențele forestiere sunt foarte sensibile în ceiace privește prezența sau absența apei sub toate formele și în întreg spațiul vital — aerian și subteran — al plantelor și mai puțin sensibile, până la o anumită limită, în ceeace privește evoluția solului. Intr'adevăr pe platoul Bărăganului, deși solurile întâlnite sunt foarte fertile și mult mai evoluate decât în lunca Ialomiței, numărul esențelor este, după cum am văzut, destul de redus și în compoziția arboretelor intră numai esențe tipice de stepă, pe când în lunca Ialomiței pe soluri ce se găsesc în primul stadiu de solificare, în multe cazuri compacte și cu anumite săruri ajungând la suprafață, se întâlnesc arborete în care pe lângă esen-

țele din primul tip, apare un număr mare de noi esențe, pe care le întâlnim și în pădurile de șleau din zona forestieră propriu zisă.

Les types de forêt dans le cantonnement forestier Slobozia.

Le cantonnement forestier Slobozia se trouve dans la grande plaine roumaine. Les altitudes sont comprises entre 13 m et 81 m au-dessus de la Mer Noire. La région est caractérisée par les suivantes températures moyennes: l'année +22,9° C, l'hiver —3,°2 C, le pritemps +12,°5 C, l'été +22,°9 C, l'automne +13,°2 C; comme amplitudes il y a: en hiver, assez souvent —27° C et fréquemment —35°; en été assez souvent +37° et fréquemment +50°. Les précipitations varient entre 350 mm et 450 mm; dans les années de grande sécheresse elles descendent à 300 mm. Elles marquent deux maxima: un, au commencement de l'été et l'autre en Octobre, et deux minima: un, au commencement de l'hiver et l'autre à la fin de l'été.

Les forêts se trouvent sur les bords de la rivière Ialomița et sur le grand plateau de Bărăgan.

1) Sur le plateau de Bărăgan, les forêts sont constituées par: Quercus pedunculiflora C. Koch., auquel s'ajoute Q. lanuginosa Lam. Comme éspèces d'association, on y trouve: Ulmus procera Salisb., Pirus communis L., Acer tataricum L. Le sous-bois est représenté par: Rhamnus cathartica L., Euonymus europaea L., E. verrucosa Scop., Crataegus Oxyacantha L., Ligustrum vulgare L., Cornus sanguinea L., Prunus spinosa L.

2) Sur le bord de la rivière Ialomița les peuplements sont constitués, le plus souvent, par: Quercus pedunculiflora C. Koch., Q. Robur L., Ulmus procera Salisb., U. foliacea Gilib., Fraxinus holotricha Kochne et quelquefois Populus alba L. Comme essences d'association: Ulmus effusa Willd., Acer tataricum L., A. campestre L., Pirus communis, Malus silvestris Mill. et rarement Tilia tomentosa Mnch. Le sous-bois est constitué par: Ligustrum vulgare L., Cornus mas L., Viburnum Opulus L., V. Lantana L., Staphilea pinnata L., Cornus sanguinea L., Corylus Avellana L., Sambucus nigra L., Euonymus europaea L. et Prunus spinosa L.

Sur les parties les plus basses, dont leurs sols sont formés par les plus récentes alluvions, les peuplements sont constitués par: Populus alba L. (et moins fréquemment P. nigra), Salix alba, S. purpurea, S. fragilis, rarement Alnus glutinosa Gaertn. et Tamarix Pallasii.

TRANSPORTUL LEMNELOR CU „GOANGA"

de Ing. ROMEO RĂȘCANU

In exploatările de pădure din partea nordică a județului Buzău și în special pe văile Bâsca Mică și afluenții săi se întrebuințează pentru scosul butucilor o instalație interesantă numită în limbaj local „goangă".

Această instalație se cunoaște deja de multă vreme în regiune și a fost importată de anumiți antreprenori de pădure. N'am putut

însă afla din care anume părţi ale ţării provine, respectiv unde se mai întrebuinţează şi sub ce denumire [1]).

I. **Principiu şi definiţie.**

Când se trage un buştean pe pământ sau pe pod, suprafaţa de contact între buştean şi partea carosabilă fiind mare şi rezistenţa la tracţiune este mare. Pentru a reduce această suprafaţă de contact cât

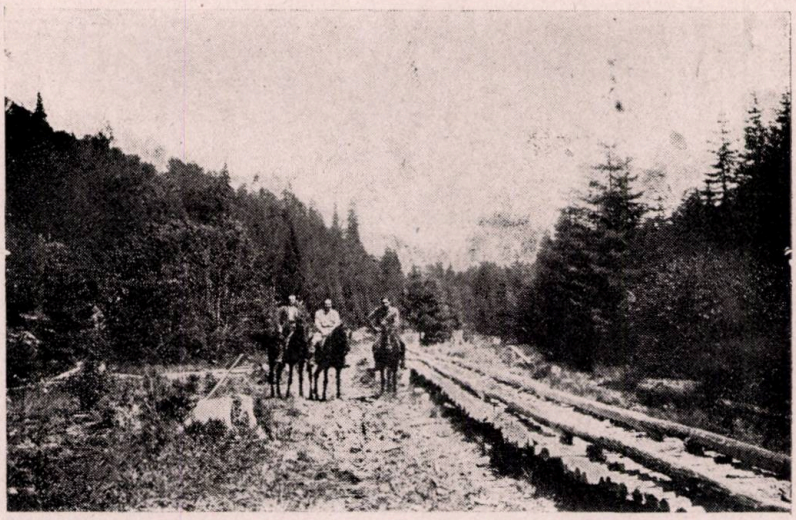

Fig. 1. — Pe pârâul Bălescu afluent al Bâscei. Suprastructura instalaţiei.

şi pentru a creia drumuri înguste şi netede de alunecare pentru vehicule, se aşează două şiruri paralele de bârne — la un ecartament dorit (de preferinţă 76 cm) — prinse în cuie de lemn pe pod sau traverse (în cazul când drumul este pe pământ), pe care vor aluneca nişte sănii special construite, deasupra cărora se vor aşeza buştenii.

Deci „goanga" este un drum îngust de tras, deasupra căruia se desfăşoară în sens longitudinal două şiruri paralele de bârne (ca şinele dela c. f. i.) — la un ecartament ales — şi pe care se trage prin alunecare, pe vehiculele pomenite mai sus, buştenii sau eventual şi alte produse forestiere.

1) Transportul cu «goanga» e semnalat în unele monografii, prezentate la examenul de subinspector silvic, în exploatările de păduri din judeţele Sibiu, Alba, Hunedoara şi Severin. N. R.

II. **Construcţie.**

a) Infrastructura adică diversele dispozitive, pe care se sprijină instalaţia depinde de configuraţia terenului şi este în totul asemănătoare celei a drumurilor şi podurilor de tras adică: traverse, capre, popi şi căşiţe.

b) Suprastructura, adică corpul propriu zis al instalaţiei (fig. 1), este un drum de tras pe pământ (cu traverse), dacă terenul este rezi-

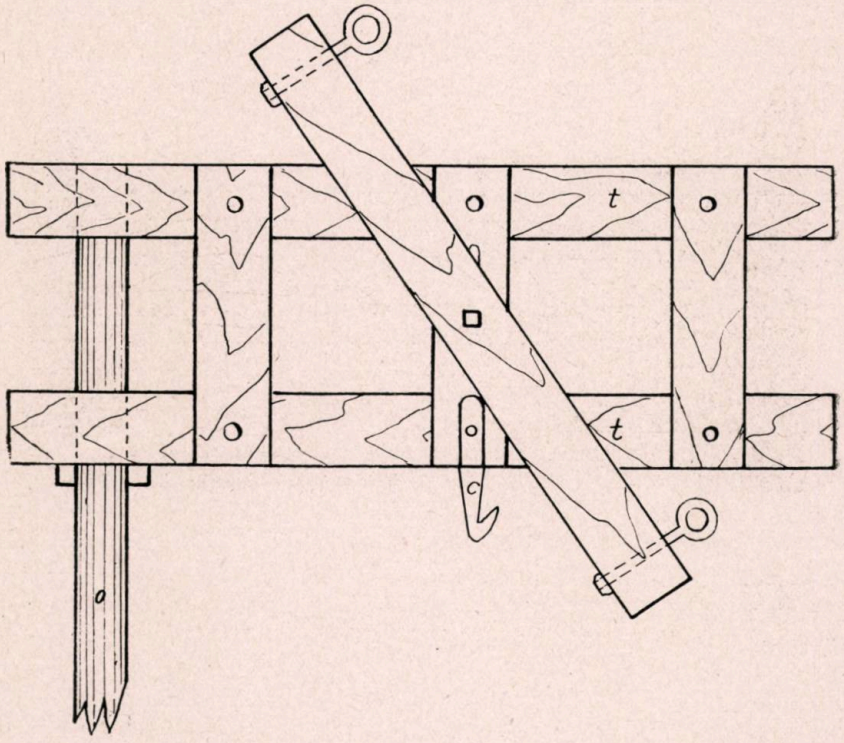

Fig. 2. — Sania din faţă.

stent; drum podit dacă terenul este puţin rezistent sau mlăştinos; pod de tras dacă terenul este accidentat. Lăţimea drumului este de 1,50 m. Deasupra traverselor sau podelelor se aşează paralel la o distanţă de 76 cm, două şiruri de bârne, de 16—18 cm la mijloc grosime, care se îmbină în cuie de lemn. In punctul de îmbinare se pune o traversă (podea) mai ridicată cu 2—4 cm, pentru sprijinul îmbinării şi fixarea cuielor.

Pentru schimbătoarele de cale (macazuri) se face o îmbinare neprinsă în cuie, care se poate desface uşor, pentru a schimba calea la nevoie.

Când terenul este înclinat se pun bârne de brad; iar la pantă mică sau în palier, bârne de fag, ca alunecarea să fie mai lesnicioasă.

III. **Vehicule speciale necesare pentru transport.**

Buştenii se încarcă pe două sănii (sancie) simple, din lemn de fag, special construite. Sania din faţă (fig. 2) se compune din două

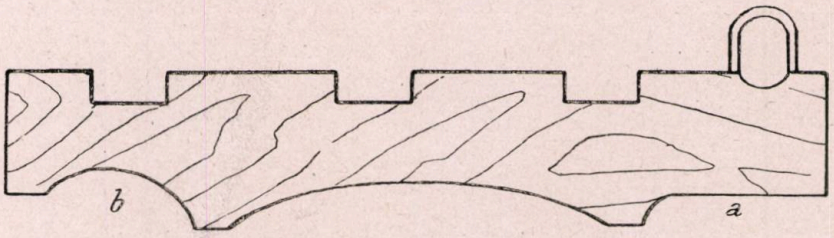

Fig. 3. — Forma tălpii de sanie.

tălpi ce alunecă perpendicular pe cale (fiecare talpă având forma din fig. 3), legate rigid între ele prin 3 traverse de lemn. Pe traversa centrală se fixează un scaun rotitor (vârtej), pentru a inlesni înscrierea la curbă. Scaunul este prevăzut cu două inele, prin care trece un lanţ ce fixează butucii la capătul dinainte. Pe sania din faţă se află şi un cârlig (c) pentru fixarea atelajului; deasemeni se află un dispozitiv de prindere a oiştei (o). Sania din spate este simplă şi se compune dintr'o singură talpă de aceeaşi formă, numai că este mai lată la partea superioară (fig. 4). Şi această sanie este prevăzută cu un dispozitiv de prindere a butucilor la capătul din urmă. La început tălpile se fac drepte ca în fig. 3 a, prin uzură iau forma curbă din fig. 3 b.

IV. **Tracţiunea şi atelajul.**

Tracţiunea se face cu un singur cal, care dă un randament foarte bun (poate trage până la 3 m^3 într'o cursă) din cauza bunei

alunecări și slabelor frecări. Pentru alunecarea ușoară, bârnele longitudinale se ung cu parafină sau mai bine cu unsoare consistentă, care impregnează lemnul. Iarna se presară nisip pe bârne, pentru a mări frecarea.

Inhămatul este foarte simplu și asemănător celor dela tânjeală. un pieptar și un gâtar, care se fixează printr'o verigă la o oiște laterală, care este și dispozitivul de frână. Această oiște se află situată sau la stânga sau la dreapta, după cum s'au obișnuit caii.

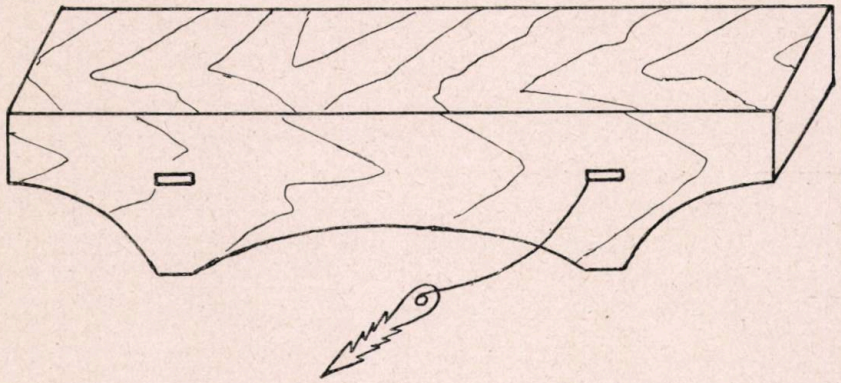

Fig. 4. — Sania din spate.

V. **Condițiuni technice ale proectării și construcției goangei.**

a) R a z a m i n i m ă recomndabilă este de 30 m. Aici este de notat următoarea observație. In curbe nu se face supraînălțarea șirului exterior de bârne, deoarece nu se urmărește anihilarea forței centrifuge, care, de fapt, în cazul nostru, nu se desvoltă, nefiind vorba de vitese sensibile.

b) P a n t a m a x i m ă trebue să fie cel mult de 12—14% mai ales când vrem să asigurăm continuitatea trasului și iarna. Altfel punem în pericol viața animalelor, deoarece panta crescând reacția de frecare $F = f.P. \cos. \alpha$ scade ($\cos. \alpha$ scade, când α crește; f este foarte mic); iar componenta paralelă cu planul de alunecare $T = P. \sin. \alpha$ crește, deci forța de alunecare, care este egală cu $T - F = P (\sin. \alpha - f \cos. \alpha)$ crește. In aceste relații,

P = greutatea bușteanului,
α = unghiul de înclinare al căii
f = coeficientul de frecare.

VI. **Avantagiile instalaţiei.**

a) Economie de material. Pentru construcţia unui m. l. de goangă este necesar cantitatea de 0,050—0,300 m^3 lemn, după cum goanga este construită pe pământ sau pe pod.

Intr'un metru liniar de pod de tras pe catargi intră cca. 0,750 m^3 lemn rotund, material care deobiceiu se pierde. Deci este o mare pagubă mai ales astăzi când se tinde să se facă o cât mai mare economie de lemn şi o cât mai bună valorificare a lui. Deci din acest punct de vedere avantagiul construcţiei de goangă este net faţă de podul de tras.

b) Mărirea randamentului trasului. Un singur cal poate trage până la 3 m^3 deci cca. 1.500 Kg.

c) Se poate merge de multe ori până la cioată cu goanga, economisind astfel corhănitul cu boii.

d) Economiseşte piesele de fier ca: pene, cioflingi şi cârcei.

e) Se poate construi această instalaţie pe distanţe mari (până la 6—7 Km).

f) Se poate trage în orice sezon, dacă panta este zero sau mică (5—8%).

VII. **Desavantagiile instalaţiei.**

a) Nu se poate construi goangă pe locurile cu pante repezi.

b) Se măreşte numărul vizitiilor (cocişilor), deoarece pentru o pereche de vite trebuesc 2 oameni.

c) Nu dă rezultate bune decât dacă randamentul trasului pe goangă este superior celui cu tânjala. Mai ales iarna trasul pe drum este net superior celui pe goangă.

Une route (voie) forestière particulière: „goanga".

Dans les exploitations forestières de la partie septentrionale du département Buzău on emploie souvent un intéressant moyen de transport connu dans le pays sous le nom de „goangă". Il s'agit d'une route étroite (1,50 m de longueur) sur laquelle on superpose deux files de perches (dont la largeur préférée est de 0,76 m entre rails). Sur cette voie, les grumes sont traînées par un cheval attelé à une espèce de traîneau.

L'auteur donne les détails de construction (voir les figures 1—3 et la photographie). Les rails (les perches en bois) sont fixés à l'aide de chevilles dans les traverses. Le rayon minimum est de 20 m. Les pentes peuvent varier de 0 à 14%.

La traction se fait par un seul cheval qui peut transporter des charges de 3 mc à chaque voyage.

Pour terminer, l'auteur montre les avantages et les désavantages de cette voie de transport.

COMENTARIU ASUPRA ART. 5 DIN CODUL SILVIC

de ION FLORESCU

Subiectul este prea vast pentru a cuteza să-l epuizăm în acest succint articol. Ne vom întreba numai dacă în executarea unui studiu de amenajare, dând oarecare elasticitate aplicării planurilor speciale în timp, păstrând însă cadrul art. 3 Cod silvic, înfrângem sau nu dispoziţiunile art. 5 Cod silvic.

Avem la îndemână expunerea de motive a Codului Silvic dela 1910, unde legiuitorul mărturiseşte categoric grija dispariţiei pădurilor, arătând rezultatele funeste la care s'a ajuns prin exploatările anterioare şi necesitatea ca, prin amenajarea pădurilor să se introducă ordine în gospodărie. Raportul delegaţilor Senatului, vorbeşte de „rezultatele ce ţara aşteaptă dela aplicarea unor legi aşa de importante din punct de vedere al sporirei forţelor de producţie ale domeniului nostru forestier". Iar delegaţii Camerei, prin d-l V. P. Sassu, reliefând marea importanţă a pădurilor, conchid că proectul de Cod Silvic va satisface pe deplin interesele în strânsă legătură cu asigurarea existenţei pădurilor în ţara noastră şi buna lor exploatare. In fine, acest Cod Silvic, promulgat şi publicat în Mon. Of. la 21 Ianuarie 1910, cu o structură mult lăudată pentru acele timpuri, defineşte prin art. 3 scopul Regulamentului de exploatare: „se va face în vederea conservării pădurii şi a regenerării cu specii de valoare proprii regiunei".

Dar de abia s'au scurs 10 ani şi completările care i s'au adus indirect acestui articol, prin Decret Lege Nr. 2596/919 şi Legea publicată în Monit. Of. No. 131 din 16 Septembrie 1920, au determinat o revizuire în massă a studiilor de amenajare în vigoare atunci, şi un fel de „restitutio in integrum". Astfel, invocând interesul general al ţării, au determinat schimbarea tratamentelor, „tăeri rase" şi „grădinărite" (cari desgoleau solul pe întinderi mari ce nu puteau fi împădurite), în tratamente bazate pe regenerări naturale, cu revoluţiuni de minimum 90 de ani, tăerile rase limitându-se la anumite arborete şi aplicându-se pe suprafeţe ce nu depăşeau 50 ha de fiecare serie. Acest ultim desiderat, menţinut şi în legea din 4 Oct 1938, a fost singurul realizat — tale quale — pentru că tăerile rase n'au putut fi înlăturate decât cu aproximaţie şi mai mult în ultimul deceniu.

Art. 5 din Codul Silvic dela 1910 dispune: „Regulamentul de exploatare odată decretat, nu se poate modifica decât după aceleaşi reguli şi cu aceleaşi forme în care a fost făcut şi numai la epoca de revizuire, ce neapărat se va fixa printr'ânsul".

Dacă definiţia legală a scopului Regulamentului de exploatare din art. 3 este precisă, în art. 5 Cod Silvic, — forma solemnă cu care se investeşte studiul de amenajare —, apar două noţiuni care prin lipsa lor de claritate comportă discuţiuni: „Modificarea unui regulament de exploatare" şi „Epoca de revizuire a lui". Ce sens are expresiunea de modificare şi despre ce fel de revizuire este vorba? De ce se face la „epocă" şi nu la o dată calendaristică, cum se interpretează uneori printr'un anumit scrupul biurocratic?

In jurisprudenţă, afară de enunţarea Curţii de Apel, Sect 4 Buc. 9/1929 că: Amenajamentul este o lucrare de interes general asupra căruia interesul particular trebue să cedeze şi să-şi caute satisfacţie în alte direcţii, nu găsim altceva care să clarifice intenţia legiuitorului.

Expunerea de motive a Legii Cudalbu, publicată în Monit. Of Nr 131/1920, ca şi desbaterile din Senat asupra art. 2 al acestei legi, aruncă o lumină dubioasă asupra perfectării studiilor de amenajare, cel puţin pentru epoca dela 1910 până la 1920. Mai mult încă, naşte o ciudată întrebare: ce a fost defectuos în factura lor: lipsa de informare a Consiliului Tehnic, care a avizat asupra studiilor de amenajare, sau a Ministerului, care faţă cu întâmpinarea părţei „decidea definitiv şi executoriu". De ce a fost nevoie să se vină cu legea Cudalbu, care lasă a se înţelege că ar fi primat mai degrabă interesul particular al societăţilor, cari acaparaseră pe nimic cele mai importante masive forestiere româneşti — de a nu fi deranjate din exploatările coloniale pentru care contractaseră până la epoca revizuirei — decât cel general superior al ţării, de a se regenera pădurile, astfel ca specia de valoare proprie regiunei să fie în proporţie majoră, iar arboretul să aibă consistenţa plină?

Pentru ca justa interpretare să iasă la lumină, va trebui să părăsim discuţiuni ca cea de mai sus şi să reţinem o primă constatare ce apare chiar dela prima citire a articolului şi anume, o modificare în sensul art. 5 Cod Silvic este sinonimă cu întocmirea altuia nou. Aceasta coroborată cu legea Cudalbu, ne duce la o a doua constatare că: modificarea trebue să aibă loc numai atunci când regi-

mele şi tratamentele adoptate pădurilor prin studiile de amenajare respective, nu conduc la regenerarea pădurii în sensul cerut de art. 3 din Codul Silvic. De aci tragem o primă concluziune: oricât ar fi de strictă interpretarea unei legi speciale, primează dispoziţiunile de ordine publică şi nu se poate merge până 'ntr'acolo, încât să înfrângem dispoziţiunile de interes general, pentru cele de procedură.

Nu mai insistăm asupra faptului că această epocă a revizuirei, luată „stricto senso", este foarte rău definită, pentru că de foarte multe ori data calendaristică din text diferă de cea publicată în Monit. Oficial, care e aproape stereotipă „Revizuirea după 10 ani". E suficient să menţionăm numai, că de aici s'au născut interminabile procese între proprietari şi exploatatori, cum a fost cazul „Neculele" propr. Ghermani; „Câmpuri" propr. Elena Cerkez, etc.

Un nou proect de Cod Silvic întocmit de Direcţia Silvică şi publicat în Revista Pădurilor pe August 1938, a ţinut seama de multe din observările de mai sus şi a căutat să-l pună de acord cu doctrina în vreo 4 articole noui, dar el nu a luat fiinţă legală şi aceste redactări la rândul lor apar azi insuficiente faţă de curentele noui de doctrină şi mai ales faţă cu evenimentele de natură economico-socială care şi-au creiat drum după epoca 1940—1944.

Dar o scurtă incursiune în doctrină, ne poate arunca o lumină hotărîtoare. Avem o vastă literatură: Franceză, începând prin cursul de amenajament al lui H. Nanquette 1860 şi sfârşind cu al lui Pardé din 1930; Germană, Fr. Judeich dela Ed. I-a, 1871, la Ed. II-a 1922, prin o serie de alţi 10 autori până la Ch. Wagner: Grundlegung einer forstlichen Betriebslehre 1935; Elveţiană, H. E. Biolley: L'aménagement des forêts, 1920; Americană, H. Chapman: Forest Management 1931, etc.

Voi prefera lucrarea succintă în limba română, de mare valoare şi oficializată: Cursul de amenajament dela Şcoala Politehnică, al D-lui Profesor V. N. Stinghe. In acest curs găsim: Definiţia amenajamentului după profesorul Judeich: „Tema amenajamentului este de a orândui în timp şi spaţiu punerea în valoare a unei păduri, aşa încât să se realizeze cât se poate mai bine scopul gospodăriei". (pag. 3).

Această definiţie, care este mai generală, nu numai că n'ar contrazice art. 3 Cod Silvic, unde legiuitorul este mai restrâns, dar ar putea lămuri sensul expresiilor din art. 5 Cod Silvic, „epoca revizuirii" şi „modificare". Dacă le-am corobora cu expunerile dela capitolul final: „Revizuirea amenajamentelor", din

Cursul de amenajament, al Prof. V. N. Stinghe, am vedea (pag. 248 alin. 2) că sunt două feluri de revizuiri: „principale" și „intermediare"; cele principale făcându-se la sfârșitul perioadelor, având ca prim scop întocmirea planului special de exploatare pentru noua perioadă care urmează să se înceapă. (Perioada se explică la pag. 26 alin. 2 op. cit.: ar fi scurgerea de timp necesară terminării unei operațiuni sau fenomen de vegetație). La fel se arată că revizuirile intermediare se fac la intervale de la 10 până la 20 ani. Restrângând raționamentul, apare lămurit că într'o lucrare de revizuire interesează faptul material al terminării suprafeței ce a făcut obiectul planului special de exploatare și aceasta pentru motivul elementar de a se aprecia, dacă tratamentul adoptat conduce la o bună regenerare a pădurii. De altfel, textul cursului de amenajament este categoric: „O lucrare de revizuire conține principial două părți: prima, care trebuie să stabilească rezultatul aplicării amenajamentului în curs și să dovedească ce anume trebue schimbat și a doua parte, să ia dispoziții pentru viitor" (pag. 249, paragraf 139, op. cit.).

Interesează deci, dacă regenerarea obținută față cu dispozițiunile planului special de împădurire constitue sau nu un pas mai departe în tendința de ameliorare cantitativă și calitativă a producției și de îndrumare în general a noului masiv către starea normală. Este elementar că nu se pot trage concluziuni din regenerarea unei suprafețe pe care n'am exploatat-o?

Interpretarea rigidă a revizuirii la o dată fixă calendaristică, trecută în textul studiului de amenajare mai mult ca să materializeze o serie de idei, drept consecință logică a înșiruirei de parchete din planul special, considerate drept intangibile până la „epoca revizuirii", apare superficială. Aceasta cu atât mai mult, când acea dată prin scurgerea anilor, cade între parchete exploatate și cele neexploatate din planul special decenal sau la finele perioadei în cazul tăerilor rase și mai ales dacă ne gândim că data începerii exploatărilor înscrisă în planul special al studiului de amenajare, nu concordă de cele mai multe ori cu începerea efectivă a exploatărilor, fie din cauza aprobării lui tardive și a publicării lui peste 2—3 ani în Monit. Oficial, fie din cauza altor întâmplări de forță majoră, cari ar împiedica mersul regulat al exploatărilor.

Ajungem astfel la ideia că această „epocă a revizuirei" specificată în art. 5 din Codul Silvic, care nu poate fi integrată nici printre „revizuirile intermediare", nici printre cele

„principale" din doctrină, trebue să aibe oarecare elasticitate, în funcţie de obiectivitatea din amenajament şi în primul rând de interesele culturale ale pădurii, elasticitate care trebue să aibă ca plafon structura bazelor de amenajare, singurele care într'adevăr trebuesc să fie intangibile.

Intervertirile, comutările de tăieturi, anticipările de tăeri, atât timp cât nu se abuzează de ele şi au la bază interesul cultural al pădurii, nu sunt de natură să zdruncine bazele de amenajare.

Expresiunea de „modificat", pe care o întrebuinţează legiuitorul în art. 5, corespunde în doctrină, aceleia de „refacere". Refacerea unui amenajament (care în uzul birocratic are loc în urma unei publicări în Monit. Oficial a anulării celui vechi), este cu totul altceva decât revizuirea lui, modificând fundamental şi integral bazele de amenajare. (op. cit. pag. 248, alin. 3 şi 4).

Aceste operaţiuni, fie că li se zice „modificare", fie că li se zice „refacere" sunt criticate de doctrină, atunci când nu corespund unor interese culturale. Anulări de studii de amenajare pentru motive de succesiuni sau alte transferuri de proprietate, aduse în unele cazuri de autoritatea administrativă, în majoritatea cazurilor provoacă dezordine sau discontinuitate în cultura pădurilor, ele nu au temei ştiinţific şi nu pot fi motivate serios. Sunt pur şi simplu provocate de interesul particular, care caută să obţină cât mai multe avantagii în folosul lui.

In concluziune: Dispoziţiunile art. 5 nu pot fi interpretate decât ca un corectiv, la îndemâna Statului, sau a proprietarului grijuliu de buna gospodărire a pădurii, spre a reface acele amenajamente care conţin dispoziţiuni ce ar conduce în genere, la rezultate contrarii scopului de amenajare.

A da o altă interpretare ar însemna să ne complacem a lăsa ca zisa epocă a revizuirii să fie speculată sau considerată ca obiect de şicane între părţi. A considera amenajamentul ca neproducător de efecte, oprit ca un ceasornic la o dată rigidă, fără să ţie seamă de efectele aplicării planurilor speciale de exploatare şi mai ales a celor de regenerare, ar însemna să se dea precădere intereselor particulare asupra celor generale, producând şi conflict între art. 5 şi art. 3 din Codul Silvic.

Organele silvice de conducere s'au găsit în numeroase rânduri obligate să dea interpretări în sensul celor de mai sus şi chiar o Decizie Ministerială din anul 1944 a trebuit să „repună în vigoare" studiile de amenajare ce ajunseseră la data calendaristică

a revizuirii şi nu epuizaseră planurile speciale ce conţineau (Dec. Ministerială No. 95494 din 14.XI.1944).

Dreptul de necesitate isvorât din împrejurările războiului a determinat o adâncire a ideilor de mai sus, generalizând intervertirea în ordinea de tăieri, chiar în diferite serii, cumulările de parchete restante, comutări de tăieri sau anticipări de parchete, exploatările pentru coaje cari s'au prelungit târziu în vară, fără a se depăşi planul de tăere. Câtă vreme aceste practici au fost aplicate cu prudenţă de organele silvice şi mai ales acordate pe cale de excepţie de la caz la caz, ele n'au constituit o atingere a structurii bazelor de amenajare. Insă, când s'a ajuns la legiferarea şi generalizarea acestor practici, se naşte întrebarea dacă nu s'ar putea să se producă abuzuri de care economia forestieră s'ar resimţi, depăşindu-se limita unei prudente politici forestiere. Această depăşire ar îngreuna aplicarea viitoarelor legiuiri ce ar trebui să consfinţească „restitutio in integrum" pentru normalizarea şi redresarea economiei forestiere. Aceasta cu atât mai mult cu cât economia forestieră, atinsă şi de atmosfera delictoasă din ultimii ani, va trebui să urmărească să dobândească capitalul normal de exploatare de care ţara are atâta nevoie.

Commentaires sur l'article 5 du Code forestier roumain.

L'auteur du présent commentaire examine les dispositions de l'article 3 et surtout de l'article 5 du Code forestier roumain en ce qui concerne le terme de la révision de l'aménagement et du règlement d'exploitation des forêts.

LUCRĂRI NOI:

Dr. T. BĂLĂNICĂ:

Instrucţiuni pentru executarea observaţiunilor fenologice forestiere.

Lucrare I. C. E. F. Seria III-a, Nr. 3.

C R O N I C A

INTERNĂ

JUBILEUL DE 60 DE ANI AL „REVISTEI PĂDURILOR".

„Revista Pădurilor" a împlinit 60 de ani de existență, în anul 1945. Fondată odată cu Societatea „Progresul Silvic", a apărut pentru prima oară în 1886, continuând de atunci să fie tipărită în mod regulat până în zilele noastre, cu excepția numai a anilor din războiul de întregire națională.

Vârsta aceasta a revistei are mai întâi o valoare sentimentală, desigur, pentru Corpul Silvic, dar și una pentru toată lumea românească și în special pentru istoria literară-științifică a Țării. Se dovedește prin existența ei preocuparea, din primele începuturi ale Corpului Silvic, pentru știință și pentru ridicarea Corpului la un nivel spiritual superior, paralel cu progresul culturii cel puțin din străinătate; dar încă ceva de preț: perseverența continuă pe această cale nobilă a scrisului, fie chiar numai în forma publicațiilor periodice.

Pentru Țară, Revista Pădurilor în cele șase decenii de existență a clădit un monument de cultură: în cele mai mult de 34.000 de pagini ale volumelor ei, Revista Pădurilor are înregistrată istoria și evoluția însăși a silviculturei românești. Nu sunt multe profesiuni cu publicațiuni de această talie în vigoare și importanță. Ca vechime, sunt însă 3—4 care iau înainte revistei noastre și anume: „Dreptul" (anul 72), „Spitalul" (anul 65) și „Buletinul Soc. Regale Române de Geografie".

In străinătate, în multe țări de veche tradiție forestieră, era firesc ca și publicațiile periodice, fie sub formă de „magazine" sau „almanahuri" sau mai târziu chiar de reviste în actuala concepție, să fi apărut mai înainte. Chiar și în România, Revista Pădurilor va fi avut precursori. Un exemplu poate fi citat precis: „Ziarul lunar" al lui P. Antonescu-Remuș. Se chema tot „Revista Pădurilor" și avea același format. Ne este cunoscut numai volumul anului I (388 pag. 1881). Probabil că greutățile materiale au împiedicat pe proprietar să-l mai publice și în anii următori.

Cauzele care au făcut să apară „Revista Pădurilor" în lumea publicațiilor românești sunt multe. Intre acestea pot fi citate următoarele:

1. Fondarea Soc. „Progresul Silvic", care avea nevoe de un mijloc de această natură pentru a păstra contactul cu membrii Societății și pentru a-și începe executarea programului propus.

2. Curentul creat de absolvenții școalelor forestiere din străinătate; aceștia își însușiseră o anumittă mentalitate occidentală (europeană) și o anumită ținută în chestiunile de ordin profesional și înțelegeau să se manifesteze în consecință.

3. Curentul creat de absolvenţii şcoalelor mixte agro-silvice din ţară, care voiau să se afirme la fel ca şi colegii lor cu educaţia făcută peste hotare.

4. Faptul că membrii Corpului Didactic Silvic nu aveau la dispoziţie o tribună în afară de şcoală, de unde să poată afirma şi dovedi importanţa pădurilor pentru economia (industria şi comerţul) ţărei, precum şi pentru a pleda cauza şcoalei de silvicultură (independentă de învăţământul agricol), de realizarea căreia în cele mai bune condiţiuni, vedeau ei realizarea însăş a bazelor unui serviciu silvic la înălţimea necesităţilor.

5. Se voia să se aibă o publicaţie a tuturor silvicultorilor, pentruca cu ajutorul ei să se poată strânge materialul de folosit la creearea unei silviculturi naţionale româneşti.

6. Atmosfera creată în opinia publică de specialitate prin nerealizarea „Consiliului General Silvic". Acest consiliu proectat pentru 1885 urma să întrunească silvicultorii cu experienţă din toate unghiurile Ţărei, pentru a examina în comun chestiunile importante de pe atunci: aplicarea regimului silvic, împăduririle artificiale, facerea regulamentului de aplicaţie a legei silvice, organizarea serviciului silvic, stabilirea nomenclaturei silvice, etc. Or, toate aceste probleme rămânând nerezolvate oficial, s'a produs un act de iniţiativă particulară — înfiinţarea Soc. „Progresul Silvic" şi prin aceasta a „Revistei Pădurilor" — pentru a concura la rezolvarea chestiunilor de ordin general, deci pentru a umple golul.

7. Situaţia economică dificilă în care se afla ţara şi convingerea că avuţia forestieră poate veni în ajutorul situaţiei economice, prin folosirea ştiinţei silvice în exploatarea pădurilor.

Este clar, că scopul, exprimat în programul propus de fondatori în Revistă, era în directă legătură cu aceste cauze. El poate fi schiţat în următoarele puncte.

1. In serviciul silviculturii, al pădurilor ţărei — proprietate a Statului sau particulară;

2. In serviciul Corpului, al intereselor profesionale, independent de gradul din Corp;

3. In serviciul Ţărei, social şi economic, prin răspândirea ideilor practice de cultura pădurilor.

Metoda adoptată pentru realizarea acestor deziderate şi-au gândit-o precursorii noştrii în modul următor:

„In paginile acestei reviste îşi vor da întâlnire toate observaţiile ştiinţifice ale silvicultorilor şi proprietarilor de păduri inteligenţi, toate vederile salutarii pentru binele pădurilor ţărei; cu un cuvânt va fi o şcoală mare sub o formă mică, având scopul de a înlocui întunerecul prin ştiinţă şi adevăr.

....N'avem noi oare destule de zis pentru binele pădurilor noastre, ieşind puţin din front şi desbrăcând în mod cuviincios haina funcţionarului, spre a lăsa să vorbească specialistul sau cetăţeanul?

....Oare sistemele de exploatare, adoptate în general sau parţial, n'ar trebui ele cercetate, bazaţi pe ştiinţă şi pe rezultatele aplicaţiunei lor?

....Nu s'ar aduce servicii reale, când după serioase observaţiuni am spune că cutare sistem de exploatare aplicat la o pădure este defectuos şi rezultatul aplicaţiunei ar fi un teren pleşuv acolo unde natura a pus de zeci de secole păduri? Drept ar fi să lăsăm răul să crească, când nimeni în această binecuvântată ţară nu ne opreşte a spune adevărul scos din ştiinţă?

....Nu pot termina acest modest articol din primul număr al Revistei noastre, fără a ruga pe confraţii noştri forestieri, să ia în mână acea inocentă spadă, de care s'au servit în toţi timpii oamenii binelui şi ai ştiinţei, spre a tăia cu dânsa în sistemele cele defectuoase, bazaţi pe observaţiuni ştiinţifice şi fără personalităţi, pentrucă numai astfel vom ajunge la ţinta dorită de toţi, adică la prosperitatea şi bogăţia ţării, prin conservarea şi ameliorarea codrilor ei". [Ion P. Chihaia, *„Un pas spre bine"*, Rev. Păd. anul I, 1886, pg. 6—10].

Rândurile acestea ale lui Chihaia sunt parcă un ecou al gândurilor lui P. Antonescu-Remuş, exprimate cu cinci ani mai înainte (1881) în „ziarul lunar", „Revista Pădurilor" care-i aparţinea: „Revista Pădurilor va publica scrieri administrative, ştiinţifice şi observaţiuni culturale dobândite în ţară în diferite localităţi. Ele vor servi a inaugura silvicultura română raportată la cerinţele solului, climei, esenţelor ce populează pădurile şi la starea economică a ţărei. Nu vom ezita a discuta în coloanele revistei noastre cestiunile juridice ce concern materia ce face obiectul de căpetenie al revistei noastre. Nici o cestiune economică care s'ar agita în ţară şi care ar avea raporturi cu pădurile nu va fi înlăturată. Aclimatizarea şi naturalizarea plantelor străine va fi cu deosebire discutată şi supusă experienţei junelui corp silvic ce-şi deschide acum ochii în o atmosferă nebuloasă unde lumina abia licăreşte ramurei silvice".

P. Antonescu-Remuş scrie însă şi în această nouă „Revista Pădurilor", care apare de data aceasta ca organ al Soc. „Progresul Silvic", un articol de două pagini. Articolul este intitulat *„Aspiraţiuni"*. Pentru clar-viziunea manifestată, pentru vioiciunea stilului şi pentru actualitatea chiar, aş îndrăsni să spun, pe care şi-a păstrat-o, citez câteva pasagii în ordinea de idei a cronicei noastre:

„Trebue să ne dăm puţin seama de rezultatele ce avem în vedere, când ne propunem să întreprindem ceva. In orice lucrare, prudenţa ne sfătueşte să judecăm efectul ce va produce acţiunea noastră, fie asupră-ne, fie asupra celor ce ne înconjoară, atât din punct de vedere fizic cât şi moral.

....Scopul Societăţei este înscris în statute. In afară de aceasta, trebue să ne gândim la un altul de însemnătate mai mare: înălţarea prestigiului ştiinţei silvice, reprezentarea ei cu demnitate, aducerea în ţară a acestei ştiinţe bazaţi pe teorii şi observaţiuni ce constituesc bazele fundamentale ale silviculturei.

....Să căutăm să dovedim că observaţiuni speciale raportate la climă, sol şi esenţele din ţara noastră dau naştere la o cultură specială, proprie ei. Să ne silim prin probe pipăite, prin date certe, să arătăm proprietarilor şi ţărei întregi, că o cultură şi exploatare raţională a pădurilor este o combinare de lucrări tehnice, ce nu se dobândesc decât prin studii aprofundate. Să le arătăm astfel că silvicultura şi la noi în ţară trebue să înceapă a fi socotită ca o ştiinţă, să o facem să se impună ca atare, cum s'au impus toate celelalte ştiinţe.

Ce erau acum câteva zeci de ani ştiinţa medicinei şi a inginerei? O parodie lăsată pe mâna câtorva empirici străini, care neputând trăi în ţara lor, veneau în Orient spre a se face doctori sau ingineri.

Cu părere de rău o mărturisim, că silvicultura şi agricultura, deşi învăţământul lor a fost introdus, prin înfiinţarea şcolilor, mai în acelaş timp cu

medicina şi ingineria, nu au ştiut încă să se manifeste ca acestea, să arate că sunt ştiinţe şi că trebue să fie învăţate pentruca să fie aplicate. Au rămas tot ca babele şi doctorii ambulanţi ce reprezentau medicina.

Vina este a noastră, a acelor ce am îmbrăţişat aceste specialităţi. Nu am ştiut să ne respectăm pe noi, nu am căutat să dovedim că ceea ce am învăţat constitue un capital intelectual ce nu-l poate avea cel dintâi venit. Ne-am nesocotit noi înşine şi cu aceasta am nesocotit şi specialitatea ce reprezentăm. Am lăsat poate demnitatea delături, am plecat ştiinţa capriciului celui ce ne conducea, am neglijat să ne folosim de ocaziuni. Am supus ştiinţa noastră unor raţiuni învechite, nu ne-am silit să scoateam pădurile şi holdele din rutina veche.

Iată ocazia, iată momentul, când cei ce şi-au sacrificat tinereţele specialităţii silvice trebue să lupte şi să arate ţărei, guvernelor ce ne cârmuesc, că pădurile în exploatarea şi îngrijirea lor trebue să fie puse sub oarecare reguli, sub oarecare prevederi, chemate a le asigura nu numai o regenerare sigură, o ameliorare a masivelor, dar şi o producţie constantă, menită a satisface variatele şi multiplele cerinţe ce reclamă consumaţia. Să nu pierdem această ocazie, să ne folosim de sprijinul puternic şi binevoitor ce ne dau persoanele puse în fruntea Societăţii acesteia, să ne folosim de avântul de mişcare ce se agită, ca să ridicăm odată cu prestigiul specialităţii noastre şi demnitatea agenţilor statului ce formează masa principală a reprezentanţilor ei". [P. S. Antonescu-Remuş, „*Aspiraţiuni*", Rev. Păd. Anul I, Nr. 1, 1886, pg. 10—12].

Remuş, era silvicultor. Să vedem ce gândea Ar. Eustatziu, prof. de drept la Şc. de Silvicultură:

„Fundarea Societăţii şi a acestei reviste credem că este binevenită mai mult ca oricând, căci criza economică ce traversează ţara noastră este de natură a ne deştepta pe toţi pentru a ne gândi la orice avuţie naţională, susceptibilă de a ne mări resursele noastre economice.

Societatea şi revista noastră îşi propun a atrage necontenit atenţiunea tuturor acelora care în orice mod îi poate interesa soarta pădurilor noastre.

Ţară eminamente păduroasă, cu o întindere de 2.000.000 ha de pădure, prin urmare cu un capital considerabil de materie lemnoasă; un stoc atât de mare nu merită oare, atenţiunea nimănui? Când ne gândim mai cu seamă că importăm lemne numai dela vecina noastră Austro-Ungaria pentru 28 milioane anual?

De unde trebue să plece ideile salutare şi practice pentru utilizarea acestei avuţii, pentru conservarea şi îngrijirea acestor păduri, dacă nu dela aceia care se destină studiului lor, dela şcoala de silvicultură şi de la silvicultori?

Ştiinţa silviculturei, ca oricare altă ştiinţă bazată pe observaţiuni şi experienţă, stabileşte în modul cel mai cert, că această avuţie este de natură, fără a fi micşorată, să ne dea o rentă perpetuă şi abondentă; nu ar fi culpabili dar, toţi aceia care posedând secretul acestei producţiuni să fie şi să rămână indiferenţi faţă cu această mină de producţiune a ţărei noastre?

Societatea şi revista noastră vin ca un stimulent, fiindcă de stimulent avem nevoe, până la transformarea educaţiei noastre economice, ca să ne aducem aminte cel puţin odată pe lună, că avem mult de făcut şi că trebue a ne gândi şi chibzui mereu la mijloacele cele mai bune pentru a face să valoreze avuţia noastră economică în ce priveşte pădurile noastre". [Ar. Eustatziu,

„*Societatea Progresul Silvic, revista și statutele ei*", Rev. Păd. Anul I, Nr. 1, 1886, pag. 16—18].

Iar câteva numere mai târziu, un alt silvicultor Th. Chivulescu, se exprimă astfel în articolul său intitulat „*La lucru*":

„Mult timp s'a discutat chestiunea punerei unei adevărate temelii a silviculturei române. Mulți scriau, propuneau, se frământau; nimeni însă nu lua inițiativa, nimeni nu păsia înainte. Se vorbea prin adunări, se scria prin ziare, arătându-se necesitatea fondărei unei silviculturi române, pentru conservarea pădurilor noastre, dar nimic nu se făcea.

A propune este ușor, dar a executa este greu. Cuvinte vagi puse pe hârtie, nu ne înalță. Meritul este al acelora ce se pun la lucru, facă ei chiar cel mai mic pas într'un timp oricât de îndelungat.

De ce nu avem o silvicultură română? De ce nu ne unim cu toții pentru a pune pe tărâmul cuvenit silvicultura și la noi în țară? Dece când toate statele se fălesc cu progresele ce realizează, noi stăm nepăsători, noi nu facem nimic, sau imităm greșit procedeurile învechite ale altora? De ce? Și răspunsul vine pe buzele tuturora: pentrucă nu este unire, pentrucă Corpul nostru silvic este desbinat, este tânăr, nu este pătruns de foloasele ce poate aduce prin membrii săi adunați într'o societate.

...Membrii Societății adunați pot vorbi de chestiuni ce interesează meseria ce au îmbrățișat. Și când au fericirea de a poseda un organ de publicitate atunci lucrul merge mai departe, făcând prin lectură ca chiar cei mai profani să ia cunoștință despre importanța unei asemenea meserii.

....Prin multe nevoi fondarăm Societatea, înființarăm un ziar și acestea nu se datoresc decât silvicultorilor înșiși.

....La lucru, dar, camarazi, lepădând la o parte fățărnicia, ura și pasiunile. Să ne unim pentru binele pădurilor țărei. Avem mult de lucru și nevoile ce vom întâmpina sunt mari, dar fiecare să contribuim cu obolul cunoștințelor noastre. Să spunem lumei civilizate, că România păduroasă este în stare a se apăra contra ignoranței și a pune la nivelul cuvenit pădurile sale, ca și alte state, după cum a făcut să se vadă pe câmpul de luptă valoarea armatei sale. Să facem dar să se dea valoarea meritată pădurilor noastre. Să facem să se cunoască și să se aprecieze și la noi știința pădurilor". [Th. Chivulescu, silvicultor, „*La lucru*", Rev. Păd. Anul II 1887, Nr. 8 pag. 249—251].

In rezumat, deci, metoda pentru realizarea scopului constă în:

1. reamintirea odată pe lună a datoriilor de îndeplinit față de păduri și corp;

2. unirea sufletească a membrilor Corpului, cum am spune astăzi cultivarea spiritului de corp.

3. propagarea cunoștințelor dobândite pe solul și în clima țărei asupra pădurilor de diferite specii, în vederea creerei unei conștiințe forestiere și a unei silviculturi românești.

*

Am ținut să reproduc câteva pasagii din articolele pionerilor silviculturii pe plaiurile românești, pentru a se putea vedea punctul lor de vedere în judecarea realităților și anume atitudinea lor de oameni cu educație științifică și de specialiști cu un pronunțat spirit de corp, de conștiință a valorii profesiunei, de mândrie pentru cariera de silvicultor.

Aceste pasagii s'ar putea înmulți până la proporțiile unei antologii a ideilor de progres silvic manifestate continuu de înaintașii noștri. Pentru jubileul revistei trebue să ne limităm însă la strictul necesar, urmând ca în cronica celor „50 de ani" să le subliniem treptat. Intr'un viitor nu prea îndepărtat, cu ocazia altei sărbătoriri, s'ar putea încerca însă o viață romanțată a Revistei Pădurilor, o biografie a ei mai detailată, pentrucă în paginile ei este oglindită profesiunea de silvicultor în Țara Românească. Pentru mai binele pădurilor și Corpului, către care năzuim cu toții, se poate avea, din gândurile predecesorilor, sugestii și recomandații de cel mai viu interes, atât în ceea ce privește problemele noastre specifice cât și metodele indicate pentru a le rezolva. Căci, „Revista Pădurilor" ne apare ca un râu puternic de viață în care au afluat toate curentele manifestate în Corp, sub formă de reviste sau cercuri de studii. In paginile ei găsim probleme de raporturi profesionale între pădure și silvicultori, găsim posibilitatea de înțelegere între generații și școli diferite, facem cunoștință cu personalitățile puternice din trecut care au făcut să polarizeze în jurul lor nobile sentimente, entuziasme, ducând până la confiscări sufletești. Au fost desigur și conflicte mai mult sau mai puțin surde, mai domoale sau mai intense, dar toate suportabile pentru ca unitatea Corpului să fie păstrată, până la urmă, întreagă.

Explicația acestei vitalități cred că se găsește în faptul că silvicultorii nu trăiau în abstract, ci în realități și anume în realități românești; ei își puneau probleme românești începând cu terminologia tehnică silvică și sfârșind cu toate adaptările și alegerile de metode de cultură a pădurilor corespunzătoare condițiilor geografice și staționale din țară. Și, cu toată tendința de a se menține manifestările pe un plan „științific", și chestiunile profesionale dela pădurar și până la inginer erau luate în considerare. De aceea se poate desprinde constatarea că ei nu scriau despre lucruri indiferente, nimbați de erudiție sau cu risipă de inteligență. Ei aveau cum se spune „o flacără și o iubire" pentru pădurea românească, încât „drama silviculturei" era propria lor dramă.

Această atitudine poate fi relevată cel puțin din două mari ocaziuni din viața corpului: atunci când se trimiteau ingineri peste graniță, în țările de tradiție forestieră, pentru specializare și atunci când s'a pus problema exproprierei pădurilor pentru crearea de islazuri, care mai târziu aveau să devină rușinea pământului românesc. S'a văzut atunci cum Corpul Silvic știe să cultive elitele, pentru binele pădurilor și al Corpului, și cum devotamentul lor pentru păduri nu era steril și decorativ.

Pentru comemorarea pe care vrem s'o facem prin aceste rânduri, relevarea trăsăturilor de caracter al Corpului silvic român este oportună, căci rostul comemorărilor este: să se manifesteze recunoașterea meritelor înaintașilor, să se aducă prinosul de recunoștință acelora cari au știut prin munca, prin priceperea, prin iubirea de păduri și profesiune să traseze un drum pentru urmași, să formeze din faptele și gândurile lor un îndreptar pentru tineret și viitorime.

Recunoașterea meritelor și sentimentul de recunoștință nu constituesc un balast sufletesc, ci din contră, atitudinea aceasta este mai de grabă o condiție de echilibru pentru faptele de viitor, pentru o desvoltare armonică a Corpului

şi pentru o rezolvare justă şi obiectivă a problemelor. In fond, este şi o manifestare a unui spirit sportiv, cavaleresc.

Intr'o ţară în care s'a dovedit prin cereri, practici politico-administrative şi reforme că nu se crede în păduri, într'o ţară în care inginerii silvici au fost şi sunt arătaţi ca duşmani ai poporului deşi apără o avuţie a naţiunei pentru binele ei şi mai ales al generaţiilor viitoare, într'o ţară în care nu există o tradiţie forestieră şi prin consecinţă, cariera de silvicultor, cu mici excepţii regionale era ca şi necunoscută şi în orice caz în opinia publică nu se bucura de un credit prea mare, pionerii în materie de silvicultură se înscriu încă din primul deceniu de existenţă a unui stat naţional român independent în rândurile luptătorilor pentru ridicarea ţării pe plan material şi spiritual, afirmând, pentru realizarea acestui scop, necesitatea organizării raţionale a unui serviciu silvic. In acest sens ei susţin imperativul creerii unei silviculturi raţionale în funcţie de solul, clima şi esenţele pădurilor ţării, ridicându-se împotriva importului fără nici un discernământ al reţetelor din străinătate, rezultat al altor condiţii. Pe această linie, ei luptă, mai departe, pentru o terminologie silvică românească, pentru o examinare a rezultatelor aplicării diferitelor tratamente în diferite regiuni forestiere, pentru o informare reciprocă în legătură cu mişcarea forestieră din Ţară şi străinătate, pentru o cunoaştere a pădurilor Ţării, pentru experimentarea diferitelor esenţe exotice şi a diferitelor metode de cultură a pădurilor.

Revista Pădurilor este martora tuturor acestor nobile străduinţe. Tot sbuciumul silvicultorilor pentru ridicarea spirituală a Corpului, pentru câştigarea şi întărirea unui prestigiu intelectual şi social al lui, se oglindeşte în paginile revistei, ani dearândul. Se poate afirma depe acum că munca lor nu a fost chiar zadarnică. Desigur, nu se pot cita încă lucrări clasice de silvicultură în literatura de specialitate românească. Pe teren, fiecare poate afla însă, câte un exemplu cât de mic de munca aproape anonimă dar de creare a predecesorilor, fie în lucrările de plantare a răpilor, a nisipurilor sburătoare, în lucrările de pepiniere, etc. De o realizare *imensă* însă, tot ce înseamnă silvicultor în Ţara Românească trebue să fie în cunoştinţă: *limba noastră de specialitate*. Acesta este, precis, marele merit de necontestat al Revistei Pădurilor: a înlesnit circulaţia ideilor şi prin aceasta perfecţionarea limbei. Noi vorbim astăzi un limbaj profesional, datorit acestui vehicol de idei, care a fost şi este „Revista Pădurilor".

Este justificat deci gestul, în această ocaziune solemnă, a unui jubileu de şasezeci de ani al Revistei, de a ne exprima înaintaşilor recunoştinţa noastră pentru ceea ce ne-au dăruit. Toţi cei ce au muncit la această publicaţie a Corpului, generaţie după generaţie, luptând cu multe greutăţi materiale şi cu câte păcate omeneşti vor fi existat şi pe atunci, dar totdeauna cu mult devotament, iubire de profesiune şi de spirit de Corp, ne-au înlesnit nouă celor de azi un drum mai uşor către perfecţionare.

Luându-le pilda, lângă recunoaştere şi recunoştinţă trebue să adăogăm promisiunea, că înţelegându-i şi preţuindu-i le vom duce mai departe munca de ridicare a pădurilor şi Corpului, ascultând de îndemnurile lor la *unire*, pentruca în ultima analiză Ţara să aibă un Corp de tehnicieni de cultură academică la înălţimea vremurilor.

Acest ţel este justificat. Căci dacă, în adevăr, cartea şi cuvântul tipărit reprezintă gradul de intelectualitate al unei naţiuni, al unui Corp, al unui

ins, atunci Corpul Silvic merită acest titlu de intelectuali, prin ceea ce a dat culturii românești „Revista Pădurilor".

De aceea se cuvine, ca la o aniversare jubiliară proximă, să îmbrăcăm comemorarea într'o haină mai din vreme îngrijită.

Practic, la o viitoare comemorare, Rev. Pădurilor va trebui sărbătorită într'o formă mai viguroasă, pe care împrejurările, sperăm, o vor permite și înlesni. Și anume, prin lucrări de genul următoarelor:

1. o antologie a ideilor de progres în materie de silvicultură,

2. o colecție de biografii a personalităților creatoare cu fapta și scrisul pe tărâmul silviculturei,

3. o bibliografie a Revistei Pădurilor,

4. un dicționar tehnic silvic român, ca o definitivare a proectatei de către înaintași și mult desbătutei probleme a „terminologiei silvice românești".

Toate acestea, întrunite în cadrul unei expoziții retrospective, care să facă să reiasă două idei de bază:

1. In istoria „Revistei Pădurilor" se poate citi însăși istoria silviculturei române.

2. Silvicultura nu este numai o profesiune, ci, mai mult, o concepție de viață.

Pentrucă, acestea sunt convingerile pe care le capătă cineva când cunoaște „Revista Pădurilor".

T. Bălănică

Perdelele de protecție în sprijinul agriculturii în U.R.S.S. și la noi.

D-l Ing. șef silvic Șt. Rubțov a ținut sub auspiciile A.R.L.U.S. o conferință cu acest subiect.

S'a arătat în prealabil rolul acestor perdele în regiunile bântuite de secetă.

A făcut apoi un istoric al perdelelor forestiere în Rusia, insistând asupra situației actuale în această țară.

Clasificarea perdelelor și organizarea lucrului au constituit alte două părți ale conferinței.

In concluziune d-sa constată și recomandă pentru situația din țara noastră.

1. Problema măririi producției agricole în câmpia română nu se poate rezolva definitiv și bine decât cu ajutorul pădurii. Deaceea, corpurile de specialiști ale silvicultorilor și agronomilor trebue să lucreze de comun acord pentru atingerea acestui scop.

2. Silvicultura și agricultura câmpiilor noastre despădurite trebue să formeze o etapă nouă cu alte baze decât cele de până acum. Trebue să se creeze o silvicultură nouă, așa zisa silvicultură a perdelelor de pădure, al cărui scop să fie împădurirea stepelor românești, cu atingerea maximului de producție în agricultură, adică agricultură cu ajutorul pădurii.

3. Să se continue verificarea pe teren românesc a constatărilor autorilor ruși în ce privește orientarea optimă a perdelelor de protecție și a speciilor cele mai indicate.

4. Să se creeze deocamdată, însă obligatoriu, perdele de protecție în lungul căilor de comunicație și pe toate moșiile Statului sau particulare.

5. Pe terenurile în pantă, expuse eroziunii şi pe toate terenurile degradate să se înceapă, cât mai curând posibil, împădurirea obligatorie. Toate aceste terenuri să fie expropriate în folosul Statului, dacă proprietarii nu le împăduresc în termenul fixat.

6. Pe restul terenurilor arabile din câmpiile secetoase să se procedeze la comasarea parcelelor împrăştiate ale aceloraşi proprietari, la formarea obştiilor şi la creiarea perdelelor potrivit cu noua stare de lucruri provocată de comasare.

7. Organizarea unui serviciu special agro-silvic pentru toate regiunile secetoase ale României, care să se ocupe cu găsirea modalităţilor de împădurire a regiunilor menţionate şi cu dirijarea executării şi controlului lucrărilor.

● Perdelele forestiere pentru protecţia agriculturii în U. R. S. S.

In şedinţa din 1 Octombrie a. c. a Cercului de Studii al secţiei „Ştiinţe aplicate" — *Subsecţia Silvicultură* — ARLUS, d-l Ing. I. Lupe a conferenţiat despre „Perdelele forestiere pentru protecţia agriculturii în URSS".

In introducere, conferenţiarul arată soluţiile preconizate de oamenii de ştiinţă pentru asigurarea producţiei agricole împotriva secetei. In ordinea importanţei lor, aceste soluţii sunt următoarele:

a) Protecţia culturilor agricole prin perdele forestiere;

b) Selecţionarea plantelor de cultură şi aclimatizarea lor la condiţiunile aride de stepă;

c) Irigaţii;

d) Perfecţionarea mijloacelor de prelucrarea pământului.

Prima dintre aceste soluţii, având un câmp larg de aplicaţie, se situează printre cele mai eficace mijloace de luptă împotriva efectelor secetei. In general pădurea influenţează în bine culturile agricole din regiunile bântuite de secetă. Dar dela primele date scrise referitoare la această problemă (Lomicov: „Cultura pădurii în satul Trudoliub" — 1837) şi până la controversa contemporană dintre silvicultori şi meteorologi relativă la influenţa pădurii asupra climei regiunilor învecinate, ştiinţa a făcut progrese remarcabile precizând datele problemei, fixând metodele de cercetare şi trăgând concluziunile practice imediate.

Incă dela sfârşitul secolului trecut, după expoziţia ştiinţifică a prof. Ducaceaev în stepele sudice ale Rusiei (1892—1899) şi ale prof. K. Sobenevschi (1894—1897) cercetările duc la concluziuni favorabile pentru înfiinţarea perdelelor de protecţie în scopul îmbunătăţirii culturii agricole în stepă, prin reducerea efectelor dăunătoare ale factorilor climatici.

In secolul al XX-lea, rezolvarea acestei probleme ia un avânt tot mai sporit, înfiinţându-se staţiunile experimentale dela Crasnocutsc pe Volga (1911), Gusel, Bogdinsc, Timaşev, Rostaşev, Zevetnisc şi Cubelevsc (1923—24) şi cele mai importante începute de prof. Tunin, în stepa Camenei (1925).

Sintetizând rezultatele obţinute în numeroasele staţiuni de experienţe din cuprinsul Uniunii Sovietice, academicianul G. H. Vâsoţchi a stabilit principiile de bază ale perdelelor forestiere în raport cu foloasele pe cari acestea le aduc culturilor agricole. Odată stabilite aceste principii, inginerii silvici din URSS îşi îndreaptă în prezent activitatea asupra detaliilor de tehnică forestieră a acestor lucrări.

După expunerea istoricului problemei perdelelor forestiere pentru protecţia agriculturii în diferite ţări, d-l Ing. I. Lupe a desvoltat aspectele particulare ale lucrărilor întreprinse în URSS şi concluziunile practice trase în urma acestor lucrări. Suprafaţa totală a regiunilor expuse uscăciunii periodice în URSS, a fost estimată de cercetătorii ruşi la 5,33 mil. km. p. (cca. 25% din teritoriul actual al URSS). Ca indiciu pentru caracterizarea uscăciunii climei a fost luată balanţa umidităţii, adică raportul dintre precipitaţii şi evaporaţie. (După G. N. Vâsoţchi: 1,3 în zona forestieră; 1,0 în antestepă; 0,6 în stepa potrivită şi 0,3 în stepa uscată). Primele obiective ale cercetărilor au fost stabilirea următoarelor elemente ale perdelelor: lăţimea (numărul de rânduri), desimea pe profil (penertabilă sau compactă), orientarea faţă de vântul dominant, distanţa optimă între perdele, speciile lemnoase cele mai indicate în diferitele zone fizico-geografice, tehnica silviculturală a perdelelor. Experienţele pentru fixarea acestor elemente au fost urmate ani dearândul în diferite staţiuni, urmărindu-se prin măsurători efectele perdelelor asupra factorilor microclimatici, edafici şi de cultură agricolă. Din coordonarea datelor rezultate, s'au fixat principiile de bază ale construcţiei şi repartizării pe teren a perdelelor forestiere de protecţia agriculturii. Concluziunile cercetătorilor din URSS sunt următoarele:

a) *Perdelele forestiere micşorează puterea vântului.* Perdelele compacte de 8 rânduri sunt cele mai eficace, oferind cel mai mare adăpost. Micşorarea maximă a vitezei vântului este de 2/3, obţinută în partea expusă vântului, la 1.70 m de perdea (10 înălţimi). Efectul perdelei scade simţitor când perdeaua face cu direcţia vântului un unghiu mai mic de 45°.

b) *Temperatura aerului în spaţiul înconjurat de perdele depinde de viteza vântului,* radiaţiunea solară, anotimp şi timp. Diferenţele între stepa deschisă şi câmpul protejat sunt: în plus dimineaţa şi în minus seara. Uneori aceste influenţe pot fi dăunătoare.

c) *Umezeala aerului este în directă legătură cu variaţiile zilnice ale vântului şi ale temperaturii.* Influenţa perdelelor asupra umidităţii în interiorul câmpului protejat creşte dela o valoare minimă de dimineaţa, până la o valoare maximă seara. Perdelele semipenetrabile (ajurate) sunt cele mai bune din acest punct de vedere. Creşterea medie a umezelii în interiorul unui careu de astfel de perdele este de 5% până la 500 m dela perdea, iar excepţional până la 60% cu apropierea perdelei.

d) *Evaporaţia în câmpul protejat* este redusă mult faţă de stepa deschisă (cu cca. 20—35%) şi este proporţională cu influenţa exercitată de perdele asupra vântului şi temperaturii şi cu înălţimea perdelei.

e) *Perdelele forestiere acumulează zăpadă la adăpostul lor şi împiedică spulberarea ei de pe suprafaţa protejată.* Această influenţă începe dela vârste destul de mici.

f) *Umezeala solului în spaţiul protejat e mărită.* Perdelele acumulează şi ele o mare cantitate de umezeală, în interiorul lor.

g) *Procesele genetice din sol sunt influenţate de prezenţa perdelelor de protecţie.* Orizontul A şi B sunt degradate, iar conţinutul în humus în interiorul parcelei sporeşte. Creşterea fertilităţii solului se observă numai în zona uscată.

h) *Perdelele protejează stratul fertil împotriva spulberării* prin micşorarea vitei vântului.

i) *Perdelele forestiere îmbunătăţesc recolta culturilor agricole* proporţional cu înălţimea lor. Sporul mediu este de 20—25% pentru mai mulţi ani şi 300—400% în ani secetoşi. Cifrele sporurilor pentru diferite culturi sunt: grâu 20—30%, porumb 30—40%, sfeclă 200%, ovăz 10—20%, pepeni verzi 983%.

In privinţa tehnicei silvice a perdelelor, s'au stabilit următoarele rezultate:

1. Plantarea să se facă cu puieţii esenţelor principale nerecepaţi şi cu puieţi de arbuşti recepaţi. La completări se recomandă receparea.

2. Perdeaua de 5 rânduri de arbori înalţi, cu desimea maximă în partea de sus şi la mijloc şi penetrabile în partea de jos, având şi un strat de arbuşti mici pentru protecţia solului, este cea mai eficace.

3. Cea mai bună metodă de regenerare este tăierea rasă în culise longitudinale, condusă în aşa fel ca regenerarea să se facă în cea mai mare măsură pe cale naturale, prin lăstari.

3. Cea mai bună metodă de regenerare este tăierea rasă în culise longitudinale, condusă în aşa fel ca regenerarea să se facă în cea mai mare măsură pe cale naturală, prin lăstari.

4. Speciile de arbori şi arbuşti se aleg în raport cu indicaţiile regiunii şi condiţiile staţionale, dintre speciile autohtone şi cele exotice aclimatizate.

In încheere, conferenţiarul subliniază importanţa acordată în URSS problemei perdelelor forestiere de protecţia agriculturii, menţionând că rezultatele obţinute până în prezent în ţara noastră la staţiunea „Dobrogea", concordă cu cele găsite de cercetătorii din URSS. Strângerea legăturilor între România şi URSS, este menită să adâncească o calaborare cât mai rodnică a celor două ţări pe linia progresului ştiinţific.

T. Comes (4)

● Şleaul ca tip de pădure de rentabilitate.

Inaugurând seria de conferinţe a Cercului de Studii al Societăţii „Progresul Silvic", D-l prof. C. C. Georgescu, preşedintele Societăţii, a conferenţiat Vineri 9 Noembrie 1945 în sala de festivităţi, din Bv. T. Ionescu Nr. 31, despre *„Şleaul ca tip de pădure de rentabilitate"*. Redăm în cele ce urmează rezumatul acestei conferinţe.

Pădurile de stejar în amestec cu alte foioase, cari predomină în subzona de vegetaţie a stejarului, se pot încadra în asociaţiile sau tipul de pădure *Querceto carpinetum*, purtând denumirea populară de *„şleau"*. Cele două grupe de subasociaţii în care se subîmparte asociaţia Querceto-carpinetum sunt:

a) grupa situată pe lunci: *şleaul de luncă.*

b) grupa situată pe soluri uscate (platouri, pante): *şleaul*, propriu zis.

Solurile brun roşcate de pădure, ca şi şleaul pe care îl adăposteşte, sunt unităţi asociative de tip intermediar.

In adevăr, şleaul trece pe nesimţite pe deoparte spre făgeturi şi pe de altă parte înspre asociaţiile cu caracter subxerofil din antestepă, iar între asociaţiile de pe soluri mai uscate şi cele de pe soluri mai mult sau mai puţin umede, de luncă, reprezintă stări de transiţie. Deasemeni şleaul stabileşte uneori legături între tipurile de păduri de antestepă şi cele premediteraniene.

Arealul şleaului are următoarele caracteristici climatice: media precipitaţiilor între 300—700 mm, cu maximul de precip. la începutul verii; temperatura medie anuală între 9°—11°,9 C, cu temperatura medie a lunii celei mai calde de cca. 22° C, iar cel puţin 4 luni cu temp. medie lunară >10° C.

Fiind formate pe loess, lehmuri, nisipuri terţiare sau alte roci moi, solurile de şleau sunt profunde. Condiţiunile de circulaţia apei sunt favorabile folosirii aproape la optimum a substanţelor minerale din sol. Aceste calităţi fac solurile de şleau proprii culturii agricole, motiv pentru care se tinde la continuarea defrişerii acestor păduri.

Insulele de şleau ce se mai păstrează la noi, se deosebesc de subasociaţiile uscate de Querceto-carpinetum din Europa Centrală, atât prin elementele noi floristice ce se ivesc, cât şi prin faptul că sunt instalate pe soluri mult mai ucate. Deosebirile în structura fitogeografică dintre subasociaţiunile uscate de Querceto-carpinetum duc la necesitatea definirii unei noi unităţi. denumită Tilio-carpinetum. (Se dă lista plantelor caracteristice acestei noi asociaţii şi tabloul de frecvenţa speciilor).

Alcătuirea actuală a arboretelor componente ale pădurilor din asociaţia Tilio-carpinetum şi celelalte tipuri de pădure din regiunile de câmpie şi dealuri joase, trădează turburarea stării de climax prin intervenţia omului (aplicarea celor mai felurite regime şi tratamente). Totuşi se pot distinge următoarele proprietăţi caracteristice pentru asociaţia „Tilio-carpinetum".

1. patru etaje de vegetaţie: primul format de coroana arborilor de mărimea I-a, al 2-lea limitat de înălţimea arborilor de mărimea II-a, al treilea, etajul arbuştilor şi al patrulea, etajul păturii herbacee;

2. flora briofită sau lichenofită slab reprezentată;

3. elemente din etaje superioare pot fi reprezentate în cele inferioare;

4. din punct de vedere statistic, şleaul e una din cele mai bogate asociaţiuni de plante lemnoase (cele mai multe specii se întâlnesc în regiunea inferioară a dealurilor, zonă de interpătrundere a elementelor florei dealurilor cu cea a câmpiei).

5. flora ierbacee în aspectul său de primăvară se aseamănă foarte mult cu flora din acelaşi timp a făgeturilor.

Cultura silvică e interesată de speciile din etajul superior. In conditiuni normale de desvoltare găsim aici: stejarul, ulmul, teiul alb şi frasinul, iar ceva mai jos carpinul şi rareori jugastrul. Aceste specii prezintă în şleau o desvoltare de optimum, datorită fertilităţii şi stării permanente de reveneală a solului, climatului călduros din timpul sezonului de vegetaţie şi modului de întovărăşire a speciilor în etajul superior. Ca dimensiuni şi longevitate, diferitele specii îşi ating aici maximum specific. Intensitatea luminei condiţionează în aceste arborete etapele succesive ale desvoltării asociaţiei. O primă etapă începe dela fructificaţia carpinului. Dacă în acest moment arboretul este destul de luminat se instalează un semintiş de carpin şi uneori de teiu. Acest semintiş se poate ridica, în cazul când lumina din etajele superioare permite, dând naştere unui subarboret continuu, care atinge nivelul subetajului al II-lea. O altă etapă a şleaului începe odată cu uscarea carpinilor bătrâni. Şleaul este constituit atunci când în arboret sunt reprezentate: carpinul, teiul alb şi jugastrul acoperind fiecare minimum 20% din suprafaţă.

Caracteristice şleaului sunt speciile de semiumbră. Celelalte componente

ale etajului superior sunt fie plante însoțitoare (ulmul de câmpie), fie plante caracteristice alianței (stejarul, frasinul).

Regenerarea esențelor se face viguros prin sămânță și lăstari. Dominanța carpinului (3—5) intervine adeseori în arboretele slab întrerupte. Teiul poate forma buchete de drajoni pe lângă regenerarea din sămânță. Ulmul, frasinul sau jugastrul pot înlocui carpinul în soluri reavăne, până la jilave. Desvoltarea semințișului de stejar e condiționată de gradele de acoperire ale etajelor superioare.

Această esență este obiectivul principal al economiei forestiere în șleau. In concurență cu celelalte componente lemnoase ale șleaului este în inferioritate, putând fi depășit și eliminat. Așa zisele arborete de tranziție din teiu și carpin dela noi sunt formate prin eliminarea stejarului în urma unor metode de cultură rău alese sau altele rău aplicate. In schimb în pădurile tratate în crâng, stejarul se menține sau progresează.

Se dau tabelele plantelor caracteristice clasei sau ordinului, plantele diferențiale ale subasociației și plantele însoțitoare.

Se disting următoarele grupe ale acestei subasociații:

I. *Tilio-carpinetum ciscarpaticum*, aflată în partea centrală a teritoriului forestier din regiunea de câmpie. Are numeroase faciesuri.

II. *Tilio-carpinetum aceretosum campestri*, instalată pe fundul sau versanții vâlcelelor lipsite de ape curgătoare continui, care brăzdează platoul de jos al câmpiei, având foarte variate faciesuri. Se denumește această subasociație *șleau de depresiune*. Prin flora sa ierbacee se apropie de făgeturi.

III. *Tilio-carpinetum cerrietosum*, identificat în Oltenia, Muntenia și Dobrogea de Sud, formând banda de tranziție între șleaul din subzona stejarului și cereturile din subzona antestepei. Se denumește această subasociație *șleauo-cer* (spre deosebire de cerosleau).

In încheere conferențiarul subliniază importanța șleaului în economie forestieră; această subasociație prezentând o remarcabilă rentabilitate a produselor sale lemnoase.

T. C. (5)

● Ocrotirea muncitorilor în exploatările forestiere din U.R.S.S.

Cercul de Studii al Secției „Științe aplicate" — *Subsecția Silvicultură* — ARLUS — a inaugurat un nou ciclu de preocupări, dedicat cunoașterii condițiilor punerii în valoare sau de *exploatare a produselor forestiere în URSS*.

Ciclul acestor preocupări a fost deschis prin comunicarea d-lui ing. Consilier silvic *I. Zeicu*, despre: „Ocrotirea muncitorilor în exploatările forestiere din URSS". Redăm în cele ce urmează rezumatul acestei comunicări.

Intrebuințările lemnului pentru producerea de piese de construcție și obiecte de utilitate diferită, luând în timpurile noastre o desvoltare foarte mare, a dat naștere la o întreagă industrie de prelucrare a materialului brut obținut în păduri.

Cerințele pieții fiind diverse și interesul proprietarului fiind de a-și spori renta prin valorificarea lemnului său pentru cât mai multe sortimente, s'a născut ideea concesionării produselor lemnoase destinate tăierii, adică forma de exploatare în *antrepriză*. Tăierile rase caracterizează acest sistem arhaic de exploatare. In timpurile noastre se impune sistemul de exploatare

în *regie*, cu o variantă intermediară, exploatarea și vânzarea pe unitate de produse fasonate.

Randamentul muncii în exploatările forestiere depinde de judicioasa alegere a muncitorilor, de folosirea practică a uneltelor și a eventualelor mașini. Lucrările de exploatare în păduri au în general un caracter colectiv, muncitorii grupându-se în echipe sau partide conduse de un muncitor șef de echipă sau „tașeron". Secretul realizării unui randament bun în exploatările forestiere rezidă în buna organizare a oamenilor întrebuințați la aceste lucrări. Spre deosebire de țara noastră, unde muncitorii de pădure sunt lucrători agricoli ocazionali, sezonieri și unde din cauza caracterului discontinuu al tăierilor nu se putea pune problema unei instrucții speciale a acestor muncitori, în URSS preocupările pentru organizarea, instruirea și asigurarea vieții muncitorilor forestieri sunt foarte avansate. In cele ce urmează se expun realizările din acest domeniu în URSS extrase din cartea „*Bazele tehnicei pentru siguranța în exploatări și transporturi forestiere*" — de K. F. Sișco, apărută în 1940. (Pentru concursul binevoitor dat de d-l ing. Gh. Ciumac, conferențiarul îi aduce mulțumirile sale).

Spre deosebire de sistemul de organizare capitalist al societății, în care problema asigurării muncitorilor în caz de accidente de muncă încă nu a fost rezolvată pe deplin, în URSS se garantează prin constituție dreptul la muncă, la odihnă, la asigurarea materială pentru bătrânețe, boală sau pierderea capacității de muncă.

Traumatismele de producție pe care capitalismul le califica drept „accidente nenorocite" sau „ghinionul întâmplării" tind să fie prevenite și eliminate în URSS. La intervenția comitetelor centrale ale muncitorilor forestieri, întreprinderile au investit sume importante pentru tehnica de siguranță și nevoile sanitare, reducerea cazurilor de traumatism fiind evidentă (cu 35% în medie, în perioada 1929—38). Autorul împarte măsurile pentru prevenirea cazurilor de traumatism în patru grupe:

1. Măsuri de organizarea producției
2. „ tehnice (unelte, mașini, construcțiuni)
3. „ culturale (educație, învățământ, propagandă)
4. „ sanitare și de higienă.

Se tratează apoi, în cap. II, traumatismele de producție și îmbolnăvirea profesională, studiindu-se chiar și vătămările traumatice de natură psihică.

Cauzele vătămărilor sunt datorite următoarelor împrejurări și defecte (grupate pe natură de cauze):

I. Defectuoasa organizare a lucrărilor de exploatare și transport 54,7%
II. Defecte în instalațiile tehnice 12,1%
III. Condițiuni sanitare insuficiente 6,2%
IV. Călcarea disciplinei de muncă și producție 8,5%

Imbolnăvirile profesionale, spre deosebire de traume, se produc prin înrâurirea treptată a condițiilor specifice de lucru asupra organismului muncitorului (de ex.: reumatism la cei dela plutitul lemnelor, tuberculoză la țesătorii, anemie la cei ce lucrează cu plumb, etc.). Aceste îmbolnăviri se grupează astfel:

I. Imbolnăviri din cauza specificului procesului de producție insuficientă, sgomot excesiv, trepidații (lumină, otrăvuri, praf etc.).

II. Imbolnăviri din cauza specificului procesului de muncă (încordarea excesivă a diferitelor organe, poziţia incomodă, etc.).

III. Imbolnăviri cauzate de lipsa de amenajare în atelier sau pe şantier (spaţiu redus, lipsa de ventilaţie, etc.).

Se fixează apoi regulele de higienă a acestor îmbolnăviri.

In cap. III autorul tratează despre clasificarea cazurilor de traumatism semnalate. Se dă un tablou complet al traumatismelor în lucrările de pădure, indicându-se metodele de cercetare urmate (statistică şi tehnică).

In cap. IV se tratează organizarea lucrărilor şi tehnica siguranţei la lucrările forestiere, dându-se, pe baza experimentaţiei pe teren, soluţii detaliate pentru o organizare precisă.

In cap. V se indică măsurile de siguranţă necesare la exploatările forestiere: pregătirea parchetului, organizarea lucrului (metoda Guzenco), măsuri de prevedere în diferite cazuri.

In cap. VI sunt tratate amănunţit măsurile de siguranţă ce trebue luate la încărcarea şi transportul materialelor (perfecţionarea vehiculelor, îmbunătăţirea căilor de scoatere şi transport, etc.).

Cap. VII se ocupă cu cazurile speciale ale măsurilor de siguranţă ce trebue luate la scoaterea cu tractorul sau automobile.

Cap. VIII indică măsurile de siguranţă în timpul scoaterii raţionale şi mecanizate a materialului (semnalizări, instalaţiuni de frânare etc.).

Cap. IX dă amănunte asupra măsurilor de siguranţă ce trebue luate în garaje şi ateliere, iar cap. X preconizează măsurile de siguranţă necesare la lucrările de încărcare şi descărcare.

Ultimul capitol (al XI-lea), se ocupă de organizarea primului ajutor medical, accentuându-se asupra necesităţii rapidităţii intervenţiei. In acest scop se cere ca personalul să fie instruit şi să posede truse farmaceutice bine utilate. Se indică apoi detaliat procedeurile de urmat în diferite cazuri de loviri, fracturi, arsuri, etc.

In încheere, conferenţiarul relevă spiritul de adâncă umanitate în care, în URSS, este tratată problema ocrotirii vieţii muncitorului şi evitarea suferinţelor ce le-ar avea de pe urma lucrărilor la cari ia parte.

T. Comes (6)

● Gustave Huffel.

In ziua de 5 August 1935, unul din eminenţii reprezentanţi ai silviculturii franceze, Prof. Gustave Huffel, s'a stins la Nancy.

Cu ocazia împlinirii a 10 ani dela moartea sa, Soc. „Progresul Silvic" a înţeles să comemoreze pe acel mare prieten al României. In acest scop, d-l Ing. Gh. I. Pană a conferenţiat în cadrul Ciclului de conferinţe din acest an organizat de Societate, în ziua de 20.XI. a. c.

Comunicarea a fost împărţită în 3 capitole:

Viaţa, activitatea în România şi opera lui Gustave Huffel.

Gustave Huffel s'a născut în anul 1895, în Alsacia, la Haguenau. S'a dedicat carierei silvice, fiind timp de 37 ani profesor la Şcoala Naţională de Ape şi Păduri dela Nancy, ca titular al catedrei de Economie forestieră şi amenajament.

Către sfârşitul secolului trecut, Guvernul român a intervenit pe lângă Guvernul francez de a-i pune la dispoziţie pentru un an, un silvicultor capabil de a studia pădurile noastre şi a face propuneri pentru o mai bună cultură şi exploatare a lor; în acelaş timp era necesară o reformă fundamentală a serviciului nostru silvic.

Pentru această grea şi delicată misiune a fost desemnat Huffel. A sosit la noi în Octombrie 1888 şi a cutreerat ţara timp de un an, până în Octombrie 1889. Venirea sa în România se făcea într'o vreme când silvicultura românească vroia să iasă din tradiţie şi să se aşeze pe baze ştiinţifice. Tot atunci, embrionar, „Serviciul Silvic", năzuia la o organizare, care să culeagă din experienţa celor din Occident.

Huffel a fost acela, care a aşezat silvicultura românească pe bazele pe cari stă şi astăzi. A pus în serviciul ţării noastre, cu o generozitate care trebue evidenţiată, toată vasta lui erudiţie şi experienţă.

Drumul de urmat pentru problemele ce se puneau atunci, a fost arătat de Huffel, într'o serie de rapoarte depuse Ministerului de Agricultură, Comerţ, Industrie şi Domenii, din aceea vreme, cari au fost traduse în româneşte şi tipărite.

Din rapoartele lui Huffel, citâm pe cele mai importante: *Studiul asupra pădurilor din România şi modul lor de exploatare; Nisipurile mişcătoare depe malurile Dunărei; Centrele de exploatare în regie a pădurilor Statului; Pădurile din Delta Dunării; Pădurea Domenială „Piscul Câinelui"; Pădurea Comana; Un proect de Cod silvic, care este în esenţă Codul nostru silvic din 1910.* etc. Atacă în aceste rapoarte, tot ce putea interesa pădurea românească, dela cultură până la exploatare şi valorificare în regie, dela indisolubila legătură a pădurei cu ţărănimea, până la o nouă aşezare a proprietăţii, dela legislaţia forestieră până la organizarea serviciilor silvice, dela construcţia de ocoale şi cantoane, până la salarizarea personalului.

Huffel privea problemele româneşti din acele vremuri în ansamblu. Nu numai pădurea propriu zisă o observa şi îl interesa, ci şi funcţiunea ei economică şi socială. Accentul său pe social se întâlnea la fiecare pas. De altfel toată opera sa transpiră ideile mari şi generoase, frământate de revoluţia franceză. Dorea din tot sufletul o viaţă mai bună şi mai demnă pentru om.

După întoarcerea sa în Franţa, Huffel, des, des de tot, prin condeiul său viu şi precis, arată din preocupările noastre forestiere, printr'o serie de studii consacrate pădurilor României, aproape necunoscute până atunci de lumea silvică franceză, în „Revue des Eaux et Forêts" şi în „Bulletin du Ministère de l'Agriculture".

*

Huffel a fost şi un scriitor excepţional. Publicaţiile lui — câteva sute — în cei 50 ani de activitate, atacă, în afară de problemele forestiere propriu zise şi pe cele de genetică, istorie şi linguistică.

Lucrarea monumentală a lui Huffel. cu răsunet internaţional este *„Tratatul de Economie Forestieră"*. în trei volume impozante, cu un total de 1.500 pag. Prima ediţie a apărut între anii 1904—1907. Pentru a-i conserva actualitatea, a scos o a doua ediţie, la zi, pe care a început-o în 1910 şi a terminat-o în 1926.

Operă de erudit a făcut Huffel prin „*Istoria Pădurilor Franceze*" sub forma de conferinţe ţinute la şcoala din Nancy. Din această monumentală lucrare a văzut lumina tiparului numai o parte din capitole, citãm: „*Le comté de Dabo, ses forêts et droits d'usages forestiers; La forêt sainte de Huguenau; L'Aschbruch, histoire d'une forêt comunale de Basse-Alsace*". Sunt trei studii consacrate istoriei pădurilor copilăriei sale, din Alsacia.

In 1926 a scos volumul: „*Les méthodes de l'amenajament forestier en France*".

Studiile istorice ale lui Huffel au reuşit să pună în lumină origina franceză a unor noţiuni de silvicultură ca: posibilitatea pe volum, creştere, etc. Au reuşit deasemenea să arate origina, sensul primitiv şi evoluţia multor termeni specifici vocabularului silvic; au arătat corespondenţii lor, în decursul timpurilor, în latina vulgară, în vechea franceză sau în idiomurile celte sau germanice.

In materie de învăţământ, comparaţia între ceeace a găsit şi ceeace a lăsat, e suficientă a face să reiasă acţiunea sa.

Huffel a fost unul dintre protagoniştii metodei de amenajament Mélard, apoi al metodei prin „contenance pure" (pe suprafaţă) al cărei autor a fost.

Teoria grădinăritului a fost edificată de Huffel, plecând dela o concepţie cu totul nouă, aceia a constituţiei normale a pădurei.

In ceeace priveşte crângul compus, unul din tratamentele cele mai răspândite în Franţa, Huffel a stabilit care trebue să fie constituţia rezervei, după recolta ce trebue obţinută şi a arătat necesitatea unui plan bine definit al acesteia.

A determinat mijloacele de a asigura perpetuarea stejarului în elementul de codru al crângului compus în climatul aspru din Nord Estul Franţei — provocând regenerarea prin seminţiş. A ajuns astfel a concepe un nou mod de tratament pe care l-a numit „codru rărit" (futaie claire).

Pentru rolul precumpănitor pe care l-a avut Huffel în evoluţia ideii forestiere în ţara noastră, pentru serviciile pe care le-a adus cauzei silvice româneşti în ţară şi peste hotare, cunoscut fiind şi ataşamentul nostru de Franţa, s'a dat numele său unui ocol silvic, astfel ca amintirea sa să rămână vie printre noi.

T. H. Cr.

● Perdelele forestiere pentru protecţia agriculturii în România.

In şedinţa din 14 Ianuarie a. c. a Cercului de Studii Forestiere de pe lângă Soc. „Progresul Silvic", D-l Ing. I. Lupe a vorbit despre „*Perdelele forestiere de protecţia agriculturii în România*".

In introducere conferenţiarul expune diferitele aspecte ale probleme perdelelor forestiere de protecţie. Din întregul complex de aspecte conferinţa tratează numai *perdelele pentru protecţia agriculturei*. După ce expune sumar evoluţia ideii de protecţia agriculturii prin pădure în diferitele ţări şi istoricul acestei probleme în ţara noastră, arătând considerenteie cari au stat la baza

acestei probleme în secolul trecut şi începutul celui actual, conferenţiarul arată actuala concepţie despre protecţia agriculturii prin pădure şi experienţele întreprinse în ţara noastră pentru precizarea rolului şi tehnicei acestui gen de lucrări.

Perdelele forestiere pentru protecţia agriculturii s'au plantat pentru prima oară în ţara noastră, după datele de care dispune conferenţiarul, în anii 1879—1881 la Mărculeşti-Ialomiţa, din salcâm. După acestea, la sfârşitul secolului trecut şi începutul celui actual, dar mai cu seamă în ultimele două decenii, s'au mai plantat perdele forestiere în Bărăgan şi câmpiile uscate din ţara noastră. Majoritatea dintre ele însă, au fost şi sunt perdele de salcâm plantate de obicei pe marginea moşiilor, pentru fixarea hotarelor acestora şi pentru a produce materialul lemnos necesar gospodăriilor. Deabia în deceniul trecut câţiva proprietari, cunoscând valoarea acestor lucrări ca protectoare şi amelioratoare ale agriculturei, au început să introducă cultura perdelelor forestiere şi în interiorul moşiei pe marginile parcelelor agricole, plantând adevăratele *perdele forestiere pentru protecţia culturilor agricole.* Astfel, o primă reţea de perdele, concepute după indicaţiile şi rezultatele obţinute în alte ţări, ia fiinţă deabia în anul 1937 pe moşia d-lui Ing. insp. g-ral silvic M. Petcuţ din comuna Schitu judeţul Constanţa. Tot în acest an Ministerul Agriculturii şi Domeniilor îşi propune să ia în studiu problema perdelelor forestiere, iar Institutul de Cercetări şi Experiemntaţie Forestieră o trece în programul său de lucru începând cu anul 1938, când s'a alocat pentru aceasta o subvenţie de 300.000 lei din Fondul pentru încurajarea agriculturii. Odată cu acestea s'a înfiinţat, în anul 1938, Staţiunea regională de experimentaţie forestieră „Dobrogea", la Mangalia jud. Constanţa, având printre problemele principale şi pe aceia a experimentării perdelelor forestiere de protecţie pentru stepa Dobrogei. In acest timp Institutul de Cercetări şi Experimentaţie Forestieră, foloseşte bunăvoinţa d-lui Ion I. Stănculeanu, care pune la dispoziţie terenul, braţele de muncă şi fondurile necesare plantării perdelelor, pe moşia d-sale din satul Cuiuchioi, comuna Vultureşti jud. Caliacra, înfiinţând astfel în anii 1938—1940 al doilea centru de experimentare pentru perdele forestiere, din România.

O altă reţea de perdele forestiere experimentale începe să ia fiinţă în primăvara 1939 pe moşia Statului dela Herghelia Mangalia situată în faţa sediului Staţiunei experimentale „Dobrogea" la 5 km Nord de oraşul Mangalia. Această reţea, care este cea mai mare şi mai complectă din cele pe care le avem în prezent în ţară, s'a continuat şi în anii următori 1940, 1941, 1943 şi 1944, astfel că actualmente conţine 30 perdele de amestec concepute de ICEF şi 6 perdele de salcâm, plantate în primăvara 1939 şi înainte de aceasta de către administraţia herghelii. In această reţea foarte variată în ceiace priveşte tipurile de perdele, elementele componente ale acestora şi modul de lucru, s'au făcut măsurători şi observaţiuni sistematice aproape în tot timpul dela plantare până în prezent. In afară de aceste trei reţele mai însemnate, Institutul de Cercetări şi Experimentaţie Forestieră a conceput lucrările pentru creiarea unei noui reţele de perdele, pe moşia Institutului de Seruri şi Vaccinuri „Pasteur" dela Jegălia Jud. Ialomiţa. In această moşie s'au plantat, până în prezent şase perdele.

In stadiul actual, în urma reformei agrare din anul trecut, posibilitatea protejării câmpurilor uscate din țara noastră cu ajutorul perdelelor forestiere, s'a redus foarte mult din cauza fărămițării proprietății agricole. Actualmente nu mai există posibilitatea plantării de perdele forestiere bine organizate, decât pe marile proprietăți ale Statului și pe moșiile aparținând fermelor model. O încadrare a câmpiilor uscate ale României cu rețele de perdele forestiere, în vederea sporirii producției agricole, nu se va putea face, decât în urma unei comasări și a unei complecte reorganizări a proprietății agricole.

In experiențele întreprinse în centrele de experimentare arătate mai sus, s'a căutat să se precizeze atât tehnica silviculturală a creierii și conducerii perdelelor cât și efectele acestora asupra factorilor microclimatici, cari influențează culturile agricole și ca o consecință, efectele perdelelor asupra recoltelor culturilor agricole în parcelele protejate de perdele. Printre chestiunile principale la care trebuiau să răspundă rezultatele experiențelor, s'au pus următoarele:

a) Cât de lată trebue să fie perdeaua pentru ca să răpească cât mai puțin teren agriculturei și să dea maximum de efect ameliorator pentru culturi?

b) Care este orientarea cea mai bună față de direcția vânturilor vătămătoare?

c) La ce distanță trebuesc așezate perdelele una față de alta pentru ca efectul lor pentru agricultură să fie maxim?

d) Cum trebue să fie profilul transversal al perdelei și desimea acesteia?

e) Și în fine chestiuni de tehnică silvică, ca: specii forestiere proprii regiunei, amestecuri, distanțe și intervale de plantare, modul de pregătire a terenului, modalități de plantare, întreținere, operații culturale, etc.

Pentru a se răspunde acestor chestiuni s'au plantat, în centrele experimentale susamintite, perdele de diferite lățimi și orientări, așezate la diferite distanțe una de alta, compuse din specii și amestecuri diferite, plantate la epoci diferite și în teren pregătit diferit și s'a urmărit în deaproape comportarea speciilor de arbori și arbuști întrebuințate. In general, în rețelele de perdele experimentale dela: Schitu Cuiuchioi, Mangalia și Jegălia s'au întrebuințat 24 specii de arbori și arbuști forestieri.

S'au făcut deasemeni observațiuni și măsurători asupra modului de acumulare a zăpezii, spulberării stratului fertil al solului și asupra recoltelor culturilor de grâu, ovăz și porumb.

După acestea conferențiarul arată tipurile de perdele plantate în centrele de mai sus și rezultatele detaliate obținute în cursul celor șapte ani de experiențe (1938—1944), în ceeace privește: a) comportarea speciilor, b) desvoltarea perdelelor asupra acumulării și păstrării zăpezii, spulberării solului și recoltelor culturilor agricole. S'a putut observa și în experiențele întreprinse la noi, ca și în alte țări, comportarea mai bună în perdele a anumitor specii de arbori și arbuști și efectele pregătirei terenului și întreținerii asupra desvoltării plantației. Efectele acumulării zăpezii și protejării stratului fertil al solului împotriva spulberării lui de vânt s'a constatat că depind de desimea și lățimea perdelei, iar lățimea zonei protejate de înălțimea arborilor din perdea. Din măsurătorile și observațiile asupra recoltelor culturilor agricole, în cursul anilor 1934 și 1944 s'au putut constata sporuri, datorite perdelelor, cu-

prinse între: 6,7%—15,1% la grâu, 12,7% la porumb şi 19,6% la ovăz faţă de recolta în parcelele neprotejate. Aceste sporuri de recoltă s'au constatat în ani relativ buni din punct de vedere agricol; în anii secetoşi e posibil ca sporurile să fie mult mai mari.

Pentru ilustrarea celor expuse conferinţa a fost complectată cu o serie de grafice conţinând rezultatele măsurătorilor şi observaţiunilor şi au fost proiectate diapozitive reprezentând tipuri de perdele în diferite stadii de desvoltare şi efecte ale perdelelor asupra: acumulării zăpezii, protecţiei solului, protecţiei culturilor agricole împotriva îngheţului, cum şi efectul de natură estetică şi peisagistică pe care aceste lucrări îl au asupra câmpiilor monotone de stepă.

Prezenţa pinului târîtor în masivul Ezerul-Păpuşa şi în basinul superior al Dâmboviţei.

In şedinţa din 17 Decemvrie 1945 a Secţiei de Biologie din cadrul Academiei de Ştiinţe a României, d-l Ing. At. Haralamb membru corespondent al acestei Academii a făcut o comunicare tratând despre: „Prezenţa pinului târîtor (Pinus montana Mill.) în masivul muntos Ezerul şi Păpuşa şi în basinul superior al Dâmboviţei".

Masivul Ezerul şi Păpuşa având înălţimi care depăşesc 2000 m, vegetaţia forestieră nu poate urca până la creste. Lasă în felul acesta loc unei importante zone alpine. Fiind orientat dela Est spre Vest, zona alpină a feţei expusă spre Sud este mai desvoltată şi mai curată. Din contră, zona alpină a feţei nordice este mai restrânsă şi invadată mult de afiniş, rodondendron şi ienuper. Insă, între pădurea, constituită de molid şi zona alpină, se interpune o zonă de pin târîtor (Pinus montana Mill.) pe ambele feţe.

Pe faţa sudică găsim pin târîtor în munţii: Frăcea, Plaiul lui Pătru, Bătrâna, Piscanul, Ezerul Mare, Căţunul, Văcarea, Huluba, Târâţoasa, Ezerul Mic şi Piscul Caprei. Altitudinal urcă dela 1800 m până la 2000 m în masiv şi până la 2100 m izolat.

Pe faţa nordică zona pinului târîtor este mai compactă întinzându-se pe o lungime şi mai mare. Il aflăm în munţii: Boarcăşul, Colţii lui Andrei, Valea Barbului şi Pecineagul, toţi cu expoziţie nordică; apoi, în Dracsinul, Cascu, Boteanu, Găinaţul şi Mâra, a căror expoziţie generală este estică. Se găseşte, în strâns contact cu pădurea de molid, dela 1800—1900 m în partea de jos până la 2000 m în masiv şi 2150 m izolat.

Masivul muntos al Ezerului şi Păpuşei este legat de culmea principală de munţi a Făgăraşului, printr'o culme secundară Mezea-Oticul, orientată Nord-Sud, având înălţimi care depăşesc 2000 m. La Est de această culme secundară şi între masivul Ezerul-Păpuşa şi extremitatea estică a culmei Făgăraşului se creiază o vale adâncă, care constitue basinul superior al râului Dâmboviţa. Atât pe versanţii estici ai culmei Mezea-Oticul, cât şi pe versanţii sudici ai lanţului Făgăraşului, între pădurea de molid şi păşunea alpină se interpune o fâşie de pin târîtor. Pe culmea Făgăraşului pinul însă nu merge spre Est decât până în muntele Comisul. Mai la Est nu se mai găseşte întrucât munţii au înălţimi sub 2000 m şi deci nu mai au o zonă cu adevărat

alpină; ceea ce există în această extremitate orientală a culmei Făgăraşului ca păşune nu sunt decât creaţii artificiale.

Prin prezenţa zonei de pin târîtor, pădurea are un puternic scut de apărare împotriva tendinţei omului de a extinde păşunea. In plus, pinul târîtor, acoperind adesea pantele cele mai înclinate, ţine pământul acestora fixat, ferindu-l de eroziune şi contribuie în mod favorabil la menţinerea unui regim normal al apelor.

Comunicarea d-lui Ing. At. Haralamb se va publica în „Comptes rendus de l'Academie des Sciences de la Roumanie".

● De la Cercul de Biogeografie.

D-l Ing. Insp. Gl. silvic Ilie C. Demetrescu, a făcut o comunicare, în ziua de 12 Nov. 1945, la Cercul de Biogeografie al Universităţii Bucureşti, asupra Institutului de Cercetări forestiere al României.

D-sa a arătat, mai întâi, care este înţelesul, în general, al cercetărilor ştiinţifice forestiere şi rostul Institutelor de Cercetări forestiere. Deşi, ideia de cercetare şi experimentaţie forestieră este cultivată de multă vreme şi în România, întemeierea unui atare institut s'a început relativ foarte târziu. Cu toate împrejurările grele în care a luat naştere şi a trăit primii săi 12 ani de viaţă, Institutul nostru a ajuns la o destul de bună organizare, publicând şi o serie de lucrări remarcabile prin utilitatea şi contribuţia lor la lărgirea cunoştinţelor de specialitate ale silvicultorilor români şi, în general, la progresul ştiinţei. Meritul Institutului, constă, însă, în primul rând, în pregătirea unui personal de cercetare ştiinţifică şi a atmosferii necesare.

Conferenţiarul stăruieşte, în deosebi, asupra laturilor de cercetare înrudite şi de interes pentru membrii Cercului de Biogeografie. Un factor de apropiere şi prilej de înţelegere între cele două grupe de cercetători constă în faptul că obiectul lor de cercetare se suprapune în multe privinţe şi că metodele de lucru au multă asemănare.

Expunerea d-lui Ing. Demetrescu a fost împlinită prin proectarea unor foarte reuşite diapozitive privind problema terenurilor degradate în România.

T. H. Cr.

MERCURIALĂ

● Acordul comercial Româno-Sovietic pentru produsele forestiere.

Generalităţi. Al doilea război mondial terminat, toate ţările au de rezolvat sarcina vindecării rănilor războiului şi a refacerii interne. Pentru România, această sarcină se măreşte cu îndeplinirea obligaţiilor de curând din Convenţia de Armistiţiu dela 12 Sept. 1944. Reafcerea industriei naţionale şi a întregii economice, nu se poate face numai cu mijloacele şi materiile prime de care dispunem. Astăzi, mai mult ca înainte de război, avem nevoe de concursul străinătăţii, pentru a ne furniza materiile prime indispensabile redresării şi normalizării economice şi financiare a ţării noastre. Normalizarea schimburilor noastre cu ţările vecine a constituit o preocupare de prim ordin a guvernului român, care prin contactul direct cu reprezentanţii ţărilor respective, a putut să semneze mai multe acorduri comerciale. La sfârşitul anu-

lui 1945, aveam încheiate acorduri comerciale cu URSS, Ungaria, Jugoslavia, Bulgaria, Polonia şi Cehoslovacia. Totalul schimburilor cu cele 6 ţări vecine, însumează cca 194 miliarde lei la export şi o sumă egală la import. Studiind natura mărfurilor importate, trebue să scoatem în evidenţă că s'a urmărit a se importa în special materiile prime necesare industriei indigene, materialele necesare refacerii căilor ferate şi sporirii capacităţii de producţie a industriei petrolifere. La export avem de înregistrat dispariţia a două categorii de mărfuri, foarte importante în trecut: cerealele şi animalele. Majoritatea exporturilor noastre le formează petrolul şi lemnul, ce ne oferă disponibilităţi pentru export.

Acordul comercial româno-sovietic. La 8 Mai 1945 s'a semnat la Moscova acordul comercial româno-sovietic, pentru reglementarea schimbului de mărfuri dintre cele 2 ţări, pe timp de un an. Acordul se bazează pe o deplină egalitate între valoarea mărfurilor româneşti şi sovietice, care formează obiectul schimburilor între cele 2 ţări. Uniunea Sovietică livrează metale negre, minerale, materii colorate, combustibili, materiale technice, materii prime, textile (bumbac, etc.) produse chimice, etc. In contrapartidă, România exportă produse petrolifere, materiale lemnoase (brute şi industrializate) sodă caustică, negru de fum, geamuri, ciment, etc.

Schimburile produselor româneşti şi sovietice se fac pe baza preţurilor mondiale actuale.

Acordul comercial româno-sovietic privind produsele forestiere. Deoarece contingentele de mărfuri ce fac obiectul acordului comercial pot fi modificate sau completate pe măsura ameliorării condiţiunilor economice, protocolul special pentru exportul produselor forestiere a fost semnat de abia la 7 Septembrie a. c., după ce mai întâiu s'a discutat toate condiţiunile de ordin technic, financiar şi administrativ, cari sunt cu totul diferite faţă de alte materiale exportabile, cari prin uniformitatea lor nu comportă caete de sarcini şi manipulaţii speciale. Semnatarii acestui acord au fost: OLEMN — Oficiul Lemnului de Lucru din Bucureşti — şi *Veesoiuznaie Ob'edinie Exportless* din Moscova ca cumpărător. Acest acord, încheiat între reprezentanţii guvernelor Uniunii Sovietice şi României, are o importanţă foarte mare şi prin fatpul că ne arată posibilitatea efectuării schimburilor internaţionale în care statul să exercite controlul devizelor, să repartizeze cotele ce se exportă şi se importă în raport cu necesităţile naţionale şi politica instaurată de guvernul ţării, etc.

Fiind convinşi, că viitoarele schimburi cu străinătatea, în care lemnul va deţine o cotă destul de importantă, se vor face tot pe bază de acorduri comerciale similare cu acordul încheiat cu Uniunea Sovietică, găsim necesar să redăm mai jos în rezumat, completat cu concluziile noastre, acordul comercial privind produsele forestiere

a) *Cantităţile ce se exportă*, se livrează Fob Constanţa sau Galaţi şi franco vagon staţiile CFR la graniţa româno-sovietică, sunt următoarele:

Cca 50.000 m³ cherestea de răşinoase U. S.
„ 5.000 „ cherestea de răşinoase geluită
„ 25.000 „ cherestea de răşinoase complete de lăzi
„ 54.000 „ cherestea de fag aburit

„ 16.000 „ cherestea de stejar
„ 21.000 „ lemn rotund de răşinoase
„ 31.000 „ grinzi cioplite de răşinoase
„ 14.000 „ grinzi ecarisate de răşinoase
„ 4.500 „ grinzi speciale de răşinoase
„ 14.000 „ traverse de cale ferată
în total cca 235.000 „ lemnărie.

Deosebit de materialele de mai sus, cari au fost fixate în principiu încă în timpul tratativelor dela Moscova, între 4—8 Mai a. c., România mai livrează Uniunii Sovietice, conform contractului din 1 Oct. a. c.:

1.200 m³ cherestea de stejar, tăiată semiradial sau radial pentru doage
1.500 „ stejar rotund (gorun) pentru doage
400 „ stejar rotund pentru suluri textile
3.300 „ stejar rotund obişnuit

b) *Calitatea mărfii.* Mărfurile ce se livrează în cadrul acestui acord trebue să corespundă calitativ condiţiunilor technice fixate pentru fiecare sortiment, stabilite după discuţiuni ample.

Lemnul rotund de brad şi molid se livrează în lungime de 4—9 m şi în grosime de 16—45 cm diametrul la capătul subţire, cu un diam. mediu de 30 cm.: 10% 4—5½; 40% 6 m, 50% 6½—9 m.

Cherestea de răşinoase se livrează în sortimentul US (unsorted) format din 35% tombant CR, HR, I, II, III) 50% cl. IV-a şi 15% cl. V-a.

lungimile: 85% 4—6 m, 10% 3—3½ m, 5% 1½—2½ m.
grosimi: 10% 19 mm, 30% 25 şi 30 mm, 15% 40 mm, 45% 50 mm
lăţimi: 60% dela 17 cm în sus, cu lăţimea medie de 20 cm
40% dela 8—15 cm, cu lăţimea medie de 12 cm.

Cheresteaua de fag se predă 70% netivită şi 30% tivită.

calitativ: 50% cl. I-a, 50% cl. II-a
lungimi: 20% 1—1,80 m, 30% 2—2,50 m, 50% 2,60 m în sus
grosimi: 20% 25, 27, 30 mm, 20% 40 şi 50 mm, 60% 60—100 mm
lăţimi: dela 10 cm în sus până la 40 mm grosime
dela 15 cm în sus pentru dulapi dela 50 mm grosime în sus.

Cheresteaua de stejar se predă 100% netivită

calitativ: 50% cl. I-a şi 50% cl. II-a
lungimi: 15% 25, 27, 30 mm
85% 40, 50, 60, 70, 80, 90—100 mm
lăţimi: pentru scânduri dela 15 m
pentru dulapi de 40—50 mm dela 18 cm, cu o medie de 24 cm pentru dulapi dela 60 mm, dela 18 cm cu o medie de 30 cm.

c) *Preţurile* s'au fixat pe baza preţurilor mondiale din 1938, raportul de preţuri pe piaţa mondială între produsele principale fiind următorul: 1 tonă bumbac egal cu 22 m³ cherestea de brad US egal cu 21,1 tone benzină, calculate fob porturile de predare.

Din acest calcul rezultă că m³ cherestea de brad US echivalează cu cca 45½ kg bumbac, ceea ce revine la 19 dolari fob.

Preţurile pentru toate articolele sunt următoarele:

	Coeficient	dolari/m³ fob
cherestea de brad US	100%	19
lemn rotund de brad	45%	8,55
cioplitură de brad	85%	16,15
marfă geluită	125%	23,75
lăzi	130—200% (16%)	30,40
traverse de brad	90%	17,10
cherestea de fag	140%	26,60
cherestea de stejar	230%	43,70

In protocol s'au trecut preţurile în lei, la bază 1938, calculându-se 1 leu 1938 egal cu 21,1 lei 1945.

d) *Livrarea mărfii* se face în perioada 1 Iulie 1945, până la 8 Mai 1946, cu respectarea repartiţiei lunare fixate.

e) *Plata* se face în termen de 5 zile dela primirea de către Banca Statului U.R.S.S. a comunicării telegrafice din partea B.N.RR.-ului, privitoare la predarea către bancă de către vânzător, pentru trimiterea cumpărătorului prin Banca Statului U.R.S.S., a documentelor. In cazul întârzierii la livrarea mărfii, cu mai mult de 30 zile, faţă de termenul de livrare fixat, vânzătorul este obligat a plăti cumpărătorului pentru fiecare zi de întârziere peste 30 zile menţionate, o amendă de 0,10% din valoarea mărfii nelivrate la termen.

S'au livrat până la 1 Decembrie a. c.:

Cca 10.000 m³ cherestea de răşinoase U. S.
„ 4.000 „ lăzi
„ 11.180 „ traverse
„ 2.520 „ cioplitură de răşinoase
„ 710 „ cherestea de stejar
„ 1.500 „ cherestea de fag
„ 700 „ lemn rotund de răşinoase

adică mai puţin de 60% din cantităţile programate.

Intârzierile se datoresc:

— greutăţilor de transport pe C. F. R.,
— lipsei de materiale lemnoase corespunzătoare dimensional şi calitativ,
— exigenţelor la recepţie
— lipsei de materiale technice şi de uzinaj, etc.

Se depun eforturi din partea forurilor noastre responsabile pentru executarea în termen a cantităţilor angajate şi fixate pentru fiecare lună. Este necesar ca şi oficialităţile să asigure preţuri remuneratorii întreprinderilor forestiere, hrana necesară muncitorilor, etc.

V. C. Filip

TABLA DE MATERII

PE ANUL 1945

ARTICOLE

		Pag.
Alexandrescu Liviu şi Haralamb At.:	Regenerare naturală de duglas la C. Lung (Muscel) — — — — — — — —	32
Ardeleanu, G. T.:	O staţiune de Cervidee: Săvârşin — — — —	48
Badea M., Georgescu C. C. şi Teodoru I.:	Uscarea în masă a stejarului — — — — —	65
Breţu Anton:	Să regenerăm pădurile — — — — — —	249
Constantinescu, N.A.:	Pe marginea noii reforme agrare — — — —	27
„	Stejarul pufos în Oltenia — — — — — —	215
Constantinescu, N. A. şi Georgescu C. C.:	Tipurile naturale de pădure din regiunile şesurilor joase şi înalte ale Olteniei — — —	277
Cotta V.:	Contribuţiuni la cunoaşterea foloaselor materiale ale vânătoarei — — — — — — —	109
„	Extinderea culturii căpriorului — — — —	252
Eliescu Gr.:	Cercetarea forestieră în legăturile ei cu practica silvică — — — — — — — — —	30
Florescu I.:	Comentariu asupra art. 5 Cod Silvic — — —	307
Georgescu, C. C., Teodoru I. şi Badea M.:	Uscarea în masă a stejarului — — — — —	65
Georgescu C. C. şi Constantinescu N. A.:	Tipurile naturale de pădure din regiunile şesurilor joase şi înalte ale Olteniei — — —	277
Ghelmeziu N.:	Incercarea rezistenţei încleieturilor la placaje —	1
„	Cercetarea lemnului în expertizele juridice — —	97
„	Incercări privitoare la influenţa formei pieselor de probă asupra rezistenţei încleieturilor la placaje din şapte foi — — — — —	153
Haralamb At. şi Alexandrescu Liviu:	Regenerare naturală de duglas la C. Lung (Muscel) — — — — — — — —	32
Kristofovici Vl.:	Aplicarea codrului cu tăieri progresive — —	177
Lupe Ion:	O staţiune de Daphne Blagayana în valea Cheia (Vâlcea) — — — — — — — — —	233
Paşcovici N.:	Ameliorarea arboretelor de molid prin elagarea crăcilor uscate — — — — — — — —	23
Paşcovschi S.:	In chestiunea uscării stejarului — — — —	238
Pavelescu, I. M.:	Câteva prelucrări loco pădure ale lemnului de lucru de fag (II) — — — — — — — —	36
Rădulescu, Anton V.:	Contribuţie la cunoaşterea florei lemnoase din basinul superior al Prahovei — — — —	225
Răşcanu R.:	Acordul mic ca bază a lucrărilor în exploatarea pădurilor — — — — — — — — —	83

		Pag.
Păşcanu R.:	Salarizarea muncii forestiere — — — — —	172
„	Transportul lemnelor cu goanga — — — —	301
Rusu G.:	Statul în indiviziune cu păduri moşneneşti —	93
Sabău V.:	Anularea reformei agrare române în Ardealul de Nord de către regimul maghiar — — —	41
Sburlan, D. A.:	Procedee expeditive pentru dimensionarea grinzilor principale ale podurilor de lemn —	133
Teodorescu D.:	Impozitele şi taxele fiscale cari grevează exploatarea pădurilor — — — — — — —	163
Teodoru I., Georgescu C. C. şi Badea M.:	Uscarea în masă a stejarului — — — — —	65
Toma, Dr. G. T.:	Cercetări asupra cubajului exact şi cubajului expeditiv la buşteni — — — — — —	205
Uscoiu, I. D.:	Apele de munte din regiunea Pietroşani (Huniedoara) — — — — — — — — —	192
Vintilă Eug.:	Stadiul actual al folosirii lemnului în construcţiile aeronautice — — — — — — —	15
„	Contragerea şi umflarea placajelor de fag încleiate cu clei pe bază de răşini sintetice	145
Vlad I.:	Tipuri de pădure şi tipuri de arborete în ocolul silvic Slobozia-Ialomiţa — — — — —	294
Witting Otto:	Lupul în Transilvania în veacul al 19-lea — —	181
Zeicu I.:	Poenile din păduri, golurile de munţi şi reforma agrară — — — — — — — — —	105
„	Factorii de producţie din domeniul forestier —	245

CRONICA INTERNĂ

* * *	Pădurea şi tehnica silvică în planificarea folosirii spaţiului naţional — — — — —	113
* * *	Ion Ionescu (dela Brad) şi pădurile — — —	114
* * *	Ape şi păduri — — — — — — — — — —	116
* * *	Aspecte forestiere din U. R. S. S. — — — —	116
* * *	Domeniul forestier şi industrializarea lemnului în U. R. S. S. — — — — — — — —	118
* * *	Perdele de protecţie în sprijinul agriculturii în U. R. S. S. — — — — — — — — —	320
* * *	Perdele forestiere pentru protecţia agriculturii în România — — — — — — — — —	329
* * *	Prezenţa pinului târîtor în masivul Ezerul-Păpuşa şi în basinul superior al Dâmboviţei	332
Bălănică T.:	Jubileul de 60 ani al Revistei Pădurilor — —	313
C. T.:	Tipologia forestieră — — — — — — — —	257
„	Industrializarea lemnului în noua concepţie economică — — — — — — — — —	253

		Pag.
C. T.:	Protecţia naturii în U. R. S. S. — — — — —	259
„	Perdelele forestiere pentru protecţia agriculturii în U. R. S. S. — — — — — — — —	321
„	Şleaul ca tip de pădure de rentabilitate — —	323
„	Ocrotirea muncitorilor în exploatările forestiere în U. R. S. S. — — — — — — — —	325
Cr., T. H.:	Anul 1944 — — — — — — — — — —	52
„	Gustave Huffel — — — — — — — —	327
„	Dela Cercul de Biogeografie — — — — —	333

ACUM 50 ANI

Th. Bălănică:	Acum 50 ani — — — — — — 54, 119, 196, 263	

CRONICA MERCURIALĂ

Filip V.:	Acordul economic Româno-Sovietic pentru produsele forestiere — — — — — —	334

CRONICA CINEGETICĂ

Cotta V.:	Anul vânătoresc 1944 — — — — — — — —	56
„	Soc. „Progresul Silvic“ şi anteproiectul de lege al vânătoarei — — — — — — — —	122
„	Elevii şcolilor silvice şi permisele de vânătoare	123
„	Pagubele suferite de fasaneriile din Vestul Ţării	124
„	Donaţiuni pentru biblioteca Facultăţii de Silvicultură — — — — — — — — — —	124
„	Comitetul Societăţii de vânătoare „Codrul“ —	124
„	Abrogarea unor legi interesând vânătoarea —	125
„	Se studiază legea vânătoarei, în vederea unei eventuale modificări — — — — —	125
„	Pădurarii şi paza vânatului — — — — —	264
„	Situaţia vânatului pe terenul regal Gurghiu —	265
„	Fabricarea în ţară a cartuşelor de vânătoare pentru armele de alice — — — — — —	266
„	Neajunsuri în efectuarea practicei vânătoreşti a studenţilor Facultăţii de Silvicultură — —	267
„	Ocoalele silvice model C. A. P. S. pentru practica studenţilor — — — — — — — —	268
„	Film de propagandă piscicolă — — — — —	198
„	Lostriţa în pericol — — — — — — — —	199
„	Un aspect al democratizării vânătoarei — — —	200
„	Un general britanic la vânătoare în România —	200

Pag.

Cotta V.: Câteva dispoziţiuni administrative bune date de Casa Pădurilor pentru paza apelor de munte 200
„ Intrunirea Eforiei terenului didactic de vânătoare 201

JURISPRUDENŢE

Dragu C.: Exproprieri de goluri alpine — — — — — 59
„ Păşuni comunale constituite din păduri — — 125
„ Accident de muncă — — — — — — — 269

CĂRŢI

Chiriacescu N. şi *Lungu I.:* Tabele de cubaj pentru arborii doborîţi şi material lemnos din fabricile de cherestea. (Recenzent G. T. Toma) 63
Mk. d. G. f. Hz. Nr. 6/1943: Uscarea naturală. (Recenzent N. Ghelmeziu) 84
Vasiliu V. V.: Legiuiri forestiere. Indicator cronologic şi alfabetic pe intervalul 1910—1943. (Recenzent: V. Sb.) — — — — — — — 129
Baader Gustav: Forsteinrichtung als nachhaltige Betriebsführung und Betriebsplanung (Amenajamentul ca organizare şi conducere a lucrărilor din pădure în spiritul principiului permanenţei). (Recenzent: N. Rucăreanu) — — — — — — — — — — — — 130
Petcu E.: Tabele de cubaj pentru lemn rotund şi cioplit. (Recenzent: G. T. T.) — — — — — — — — — — — — — — — 202
Cernescu Tib.: Contribuţiuni la cunoaşterea platanului din Timişoara. (Recenzent: N. Ghelmeziu) — — — — — — — — — — 202
Paşcovici N.: Noţiuni de economia vânatului. Folosinţa vânatului doborît. (Recenzent V. Cotta) — — — — — — — — — — — — 203
Haralamb, Dr. At.: Păşunatul, permeabilitatea solului, scurgerea superficială a apelor şi eroziunea. 1945. (Recenzent: T .Bălănică) — — — 274
Turing-Clubul României: Enciclopedia Turistică, vol. XII 1945. (Recenzent: At. Haralamb) — — — — — — — — — — — — 275
Linţea, Prof. Dionisie: Catalogul sistematic al faunei ornitologice române. 1945. (Recenzent: V. Cotta) — — — — — — — — — — 276

REVISTA PĂDURILOR
SUPLIMENT PROFESIONAL

Nr. 12/1945 Red. resp.: ing. Tr. Vișan

SUMARUL:

Editorial:

Pag.

Tr. Vișan: Contractul colectiv de muncă 2

Cronica profesională:

Al XVI-lea Congres AGIR. 14

Informațiuni:

Insemnări — Știri diverse — Mișcare în personal 17

Dela Soc. „Progresul Silvic":

A 59-a Adunare Generală Anuală 22
Ședințele Cercului de Studii Forestiere 39
Concursul pentru insigna Societății 40
Procesele verbale ale Ședințelor Consiliului de Administrație . 41

Necrologie 43

Publicațiuni 46

CONTRACTUL COLECTIV DE MUNCĂ

de Ing. TRAIAN VIŞAN

La sfârşitul lunii Noembrie a. c., Confederaţia Generală a Muncii, pe baza directivelor date de Guvern, a început discuţiunile cu Uniunea Generală a Industriaşilor (UGIR), privitoare la contractul colectiv de muncă. Ca bază a discuţiunilor s'a luat proectul întocmit de Confederaţie. In cursul tratativelor au intervenit numai modificări de mică importanţă, întrucât Confederaţia a socotit că proectul său trebue acceptat integral de industriaşi aşa cum a fost redactat.

Pentru discutarea acestui contract colectiv de muncă s'a constituit o comisiune centrală compusă din patru reprezentanţi ai Confederaţiei Generale a Muncii şi patru ai UGIR.-ului, care hotărăsc asupra principiilor generale aplicabile tuturor industriilor. Acolo unde nu se poate cădea de acord, decizia finală aparţine Guvernului.

Subordonate acestei Comisii centrale sunt comisiunile speciale pe ramuri de industrii, cum este cea forestieră, metalurgică, etc. In Comisiunea forestieră lucrează reprezentanţii Asociaţiei Industriilor Forestiere (Asifor) împreună cu Uniunea Sindicatelor Lemn şi Forestiere. Aci se stabilesc amănuntele specifice exploatărilor şi industriei forestiere.

Contractul colectiv de muncă se încheie pe un an de zile. Semnarea lui se face de către reprezentanţii Asifor-ului şi cei ai Uniunii Sindicatelor forestiere, după care devine obligator atât pentru patroni cât şi pentru salariaţi. Pentru Caps aplicarea lui începe din momentul când va fi aprobat de Guvern.

Discuţiunile fiind încă în curs, expunerea noastră se referă la aspectul actual al contractului. Până la definitivarea lui mai pot interveni unele modificări, însă de mică importanţă.

La întocmirea contractului colectiv s'au luat ca puncte de plecare următoarele:

a) Starea materială a muncitorilor şi salariaţilor din industria forestieră, inclusiv exploatările de păduri, este astăzi aşa de precară, datorită faptului că salariile lor, conform deciziilor în vigoare, au rămas mult în urmă faţă cu urcarea preţurilor intervenită în ultimul timp la alimente şi îmbrăcăminte, încât o îmbunătăţire masivă a situaţiei lor se impune imediat şi imperios. Acest fapt a fost recunoscut fără discuţie de către reprezentanţii industriei forestiere.

b) Deşi această îmbunătăţire se poate realiza mai simplu şi mai practic printr'o majorare a salariilor actuale stabilită prin De-

ciziile ministeriale în vigoare, totuşi forurile conducătoare au decis ca să nu se majoreze salariile ci să se acorde diferite prime, coeficienţi, indemnizaţii, ajutoare şi adaosuri, aşa cum arătăm mai departe. Ele reprezintă aproximativ o majorare a salariilor pe cari le primesc astăzi muncitorii, de peste 150%. Prin aplicarea lor însă, întocmirea listelor de plată se complică foarte mult (în special la Caps). Deosebit de aceasta se pot ivi şi numeroase neînţelegeri între fabrică şi lucrători, privitor la modul de aplicare dela caz la caz.

c) Preţurile actuale de vânzare ale cherestelei şi lemnului rotund, intrate în vigoare în Iulie a. c., au fost recunoscute ca insuficiente numai după 2 luni dela punerea lor în aplicare şi o comisiune de experţi a depus în Octombrie un studiu, prin care stabilea că ele trebuesc majorate cu 50%. Nouile preţuri astfel majorate nu au apărut încă până în prezent. Astfel industriile care nu au posibilitatea de a valorifica produsul lor în alt mod decât la preţul maximal şi în special Caps-ul, lucrează astăzi cu pierderi, variind între şapte şi unsprezece mii lei la m. c., fără a socoti amortizarea investiţiilor, dobânda capitalului şi cheltuelile generale reale de administraţie. Rezultă deci că nouile preţuri de vânzare, ce urmează să apară, abia vor acoperi cheltuelile actuale, dacă le vor acoperi, astfel încât sporurile impuse de contractul colectiv nu pot fi suportate de întreprinderi, şi în special de Caps, decât printr'o nouă majorare a acestor preţuri.

Prin urmare este normal şi echitabil ca intrarea în vigoare a contractului colectiv de muncă să se facă, cel puţin în ce priveşte Caps-ul, simultan cu o nouă majorare de preţuri, în afară de acea în curs de aprobare, care să acopere sporul de cheltueli impus de acest contract.

S'a susţinut acest punct de vedere, însă nu s'au putut obţine până acum decât promisiuni în sensul că industriile forestiere nu vor fi lăsate să ajungă la încetarea activităţii, aceasta nefiind în interesul economiei naţionale. Până la stabilirea preţurilor de vânzare în raport cu sarcinile contractului colectiv, Caps-ul va suferi pierderi foarte importante cari vor desfiinţa renta datorată Ministerului de Finanţe.

Contractul colectiv de muncă se compune din trei părţi:

Partea I-a, care este şi cea mai importantă, al cărei text are circa 24 de pagini scrise la maşină, cuprinde condiţiunile generale pentru toţi salariaţii întreprinderii, însă se referă în special la muncitori; ca anexă are un tabel de încadrare al lucrătorilor din industria forestieră (inclusiv exploatare şi c.f.s.).

Partea II-a tratează despre funcționarii din industria forestieră, având deasemeni ca anexă un tablou de încadrare, precum și o scară de salarizare.

Partea III-a, cuprinde dispoziţiuni speciale privitoare la munca în pădure.

Vom expune pe scurt punctele mai importante ale fiecărei părți.

Partea I-a începe prin a arăta că dispoziţiunile contractului colectiv se aplică tuturor salariaților întreprinderii, prin salariați înțelegându-se muncitorii manuali și intelectuali de toate categoriile, indiferent sexul, vârsta, pregătirea profesională și atribuțiunile ce îndeplinesc.

Nu sunt cuprinși în contractul colectiv: personalul de conducere, șefii de uzine, șefii de exploatare, procuriștii și toți cei superiori acestora.

De asemeni nu sunt cuprinși angajații sezonieri sau pentru lucrări determinate.

Angajarea muncitorilor se face de întreprindere, luând avizul Comitetului de fabrică. Candidatul trebue să aibă 17 ani împliniți, să depună anumite acte și să treacă un examen medical și unul practic.

Incadrarea angajatului în funcția și salariul de bază respectiv, se face de către Intreprindere împreună cu Comitetul de fabrică conform deciziei de salarizare în vigoare și după tabela de încadrare anexată la contract. La acest salariu de bază se adaogă alocația de scumpete de 15.000 lei lunar la țară și 20.000 lei în municipii. In ultimul moment s'a venit cu o majorare de 20% a salariului de bază pe lângă alocația de scumpete de până acum.

Menționăm că prin tabela de încadrare anexată la contract se modifică decizia ministerială în vigoare, întrucât se trec la „calificați" o serie de lucrători, cari până acum erau trecuți la „industriali", precum și alții cari trec dela „necalificați" la „industriali". Categoriile de localitate a treia și a patra, se vor desființa, rămânând numai întâia și a doua. Deasemeni se prevede în contract, ca să nu se mai respecte dispoziția ca salariul mediu să fie media salariilor pe întreprindere și se arată că această medie pe întreprindere va atinge maximum din decizie.

La lucrătorii calificați ar urma să se desființeze și categoriile de calificare A. B. și C. Desigur, va trebui în prealabil obținută o nouă decizie.

O primă inovație a contractului colectiv este introducerea prin-

cipiului vechimei, ca şi la funcţionari. Se stabileşte vechimea în câmpul muncii, adică numărul anilor de când activează ca muncitor, indiferent de loc şi apoi vechimea în întreprinderea unde lucrează acum. Pentru vechimea pe trecut, în câmpul muncii sau în întreprindere, s'a format un tabel de procentul din salariul de bază ce se plăteşte pentru numărul anilor vechimii, tabel care începe cu 2% pentru un an, ajunge la 10% pentru cinci ani, 15% pentru 10 ani, 20% pentru 20 ani şi 25% pentru 30 ani vechime. Pentru viitor procentul de vechime în întreprindere creşte cu 2% anual. Dacă lucrătorul părăseşte întreprinderea fără cauză de forţă majoră pierde toate vechimile obţinute. Plafonul maxim până la care în viitor vechimea creşte anual cu 2% este de 30 ani, astfel că după acest interval de timp muncitorul ajuns aci, are salariul de bază mărit cu 60% faţă de începător. Prin salariul de bază se înţelege salariul din decizia de fixarea preţurilor muncii, plus sporul de scumpete. Mai menţionăm, că peste tot unde este vorba de vechime, aceasta se socoteşte numai dacă în anul respectiv muncitorul are cel puţin 40 săptămâni lucrate efectiv. Timpul muncii este fixat tot la 8 ore ca şi până acum.

Contractul colectiv precizează coeficienţii de muncă grea şi anume: munca la temperaturi înalte, cum ar fi la noi repararea şi curăţirea cazanelor calde, pentru care se acordă un spor de 60% din salariul de bază; lucrul de noapte, pentru care sporul este de 25% şi munca la înălţimi de peste 5 m. pentru care se acordă 15%.

Urmează apoi accesorii de salarii cari sunt: prima de frequenţă, indemnizaţia de chirie şi ajutorul de familie.

Prima de frequenţă este a doua inovaţie prin care se urmăreşte încurajarea muncitorilor cari vin reglat la lucru. Contractul prevede că muncitorii cari au cel mult două absenţe motivate în cursul lunei, primesc un spor de 12% din salariul de bază. Se limitează prin strictă enumărore cazurile în care absenţele se consideră motivate. Dacă absenţele motivate în cursul lunei se ridică până la 5, primeşte un spor de numai 6%, iar peste 5 zile lipsă nu mai primeşte primă de frecvenţă.

Indemnizaţia de chirie este deasemni ceva nou pentru muncitori, cari prin aceasta capătă şi ei un drept, de care până acum se bucurau numai funcţionarii. Proectul Confederaţiei Muncii fixează această indemnizaţie în procente din salariul de bază şi anume 12% pentru necăsătoriţi, 17% pentru căsătoriţi fără copii şi 20% căsătoriţi cu copii, pentru municipii; iar pentru restul ţării se reduce cu 4%, adică va fi respectiv de 8%, 13% şi 16%. Muncitorii cari primesc locuinţă dela întreprindere, nu primesc indemnizaţie.

Al treilea accesoriu la salariu este ajutorul pentru familie. Aci s'a cerut şi s'a acceptat majorarea ajutorului legal actual pentru fiecare copil dela 3.000 lei la 5.000 lei la ţară şi 4.000 lei la 6.000 lei în centrele industriale.

Inovaţia constă însă în faptul că obţin acest drept şi susţinătorii de familie, pentru părinţii sau fraţii pe care îi întreţin.

Astfel, muncitorii şi salariaţii lunari necăsătoriţi, cari îşi întreţin părinţii sau fraţii mai mici, cum şi nepoţii de fraţi orfani, dacă aceştia locuesc în casa muncitorului şi nu au venit care să depăşească cea mai mare pensie plătită de C. N. A. S., primesc pentru fiecare persoană ce întreţin acelaşi ajutor ce se plăteşte pentru un copil. Pentru a obţine aceste ajutoare, muncitorii vor trebui să producă toate actele doveditoare ce li se vor cere. Prin aceste dispoziţii, muncitorii obţin deasemeni condiţiuni mai favorabile decât acelea ale funcţionarilor publici.

Urmează capitolul adaosurilor speciale unde se stabilesc drepturile muncitorilor privitor la îmbrăcăminte gratuită, ore suplimentare şi plata deplasărilor. Contractul colectiv prevede că fiecare muncitor salariat care are o vechime de cel puţin un an în întreprindere, primeşte în mod gratuit în fiecare an o haină de lucru şi o pereche de bocanci. Prin „haină de lucru" se înţelege o bluză şi o pereche de pantaloni confecţionaţi din aceeaşi materie ca şi salopeta ce se dădea. Această haină înlocueşte salopeta sau halatul ce se dădea până acum. Atât haina de lucru cât şi bocancii devin proprietatea lucrătorului dela luarea lor în primire şi le poate lua acasă după terminarea lucrului.

Hainele şi bocancii se vor da treptat în cursul anului, în trei serii aproximativ, pe măsură ce întreprinderea primeşte materialul prin S. S. A. la preţ oficial. Portarii, şoferii şi pompierii primesc uniforme în mod gratuit însă acestea rămân proprietatea firmei.

Ore suplimentare se consideră numai cele lucrate peste timpul normal de lucru de opt ore, principiu care se aplică şi salariaţilor lunari. Primele două ore se plătesc cu un spor de 50% din salariul de bază iar orele a treia şi următoarele se plătesc cu un spor de 100%. Orele lucrate Dumineca şi sărbătorile, se plătesc deasemenea cu un spor de 100%. (Şi aci muncitorii obţin un regim mai bun decât funcţionarii publici cari lucrează suplimentar).

Privitor la **deplasări** se prevede că muncitorilor trimişi la lucru în afară de raza locului lor de muncă obişnuit, la o distanţă mai mare de 5 Km. de acest loc, li se plăteşte pentru orele lucrate în

aceste condițiuni, un spor de 25% din salariul lor de bază. Dacă distanța este mai mare de 20 Km. sporul se reduce la 20%. Orele petrecute cu drumul se plătesc și ele cu salariul de bază. Bineînțeles se plătesc și cheltuelile de transport. Dacă deplasarea comportă dormitul în afara locuințelor întreprinderii, se mai plătesc și speze de locuință (hotel) de maximum 3.000 lei pe zi, iar pentru București 5.000 lei.

Muncitorii și salariații lunaari trimiși de întreprinderi în delegație care nu implică executarea de lucrări, dar în interesul fabricii, primesc pe lângă salariul normal (ziua de lucru de 8 ore) o diurnă de 6.000 lei pe zi în București, Brașov, Constanța și Galați și de 5.000 lei în restul țării. Această sumă se dă numai pentru masă, iar deosebit pentru hotel se dă ca și în cazul precedent 5.000 lei în București și 3.000 lei în provincie. Totalul diurnei este deci de 11.000 lei pe zi în București și 8.000 lei în provincie, (aproape dublu cât primește azi un inspector general). Desigur, aceste sume reprezintă costul real de azi al deplasărilor, însă ele dovedesc cu cât au rămas în urmă funcționarii publici față de realități. Aceste diurne se plăteau chiar de unele întreprinderi înainte de a fi impuse prin contractul colectiv.

Un alt capitol al contractului colectiv este acel privitor la **ajutoare.** Aci se prevede câte o gratificație de Crăciun și de Paște egală cu jumătate din salariu. Salariul ce se ia în considerație este media ultimelor trei luni a totalului efectiv încasat, exclusiv accesoriile ocazionale. Această gratificație se acordă numai acelora cari au o vechime de cel puțin patru luni în întreprindere.

In mod excepțional Uniunea Sindicatelor a cerut ca pentru Crăciunul 1945 să se acorde acest ajutor lucrătorilor cari au mai mult de o lună inclusiv în întreprindere. Deosebit se mai acordă în fiecare an un ajutor de iarnă egal cu un salariu. In total deci muncitorii și salariații lunari primesic în fiecare an un supliment egal cu două salarii, ceea ce iarăși este un mare avantaj față de funcționarii publici.

In fine contractul colectiv mai prevede ca întreprinderile să plătească următoarele **ajutoare:** pentru căsătorie un salariu, pentru naștere un salariu, pentru decesul salariatului, salariul pe trei luni, pentru decesul unui membru al familiei (pentru care salariatul primește un ajutor de familie) salariul pe o lună. Pe timpul concediului de boală provenită din accidente întâmplate în timpul și din cauza serviciului, urmează să se dea un ajutor egal cu salariul întreg pe tot timpul concediului până la limita de șase luni; iar dela șase

luni la un an ajutorul va fi egal cu salariul de bază. Pentru cazul când un salariat în timpul serviciului suferă un accident, care îi provoacă o invaliditate totală sau deces, datorită unei întâmplări în afară de voința sa, va primi dela întreprindere salariul pe doi ani. Prin salaru se înțelege în toate aceste cazuri, salariul de bază plus sporul de scumpete, sporul de vechime, prima de frequență, indemnizație de chirie și ajutor familiar.

In fine, tot la acest capitol s'a mai prevăzut ca pentru copiii muncitorilor aflați în școli secundare sau facultăți, întreprinderea să plătească un ajutor egal cu jumătate din taxele școlare și rechizite. Acest ajutor însă este limitat la 1% din numărul lucrătorilor.

La capitolul 8 **concedii de odihnă** plătite de patron, contractul colectiv prevede că acestea se acordă după vechimea în câmpul muncii, cu condiția să aibă și în întreprindere o vechime de cel puțin un an și anume: la o vechime de 1—3 ani se dă zece zile; dela 4—5 ani, 14 zile; dela 6 la 10 ani, 21 zile iar pentru fiecare an peste 10 ani, concediul se mai mărește cu o zi, limita maximă fiind 30 zile.

Pentru muncitoare, în caz de naștere se acordă un concediu plătit de șase săptămâni, tot la acest capitol se impune patronului și obligația de a înființa leagăne de copii și cămine de zi în cazul când întreprinderea are mai mult de 50 salariate având minimum 10 copii sub șapte ani.

Privitor la **aprovizionarea** muncitorilor și salariaților lunari, contractul propus de Confederație, prevede că aceasta se va face de întreprindere conform legii în vigoare, adică prin economatul propriu și la prețul maximal. U. G. I. R.-ul a pretins însă ca aprovizionarea să se facă la prețul de cost ținând seama de situația reală de azi, când aprovizionările se fac cu mari greutăți și cheltueli mult mai mari. A rămas ca în această chestiune să decidă guvernul. Tot la capitolul aprovizonării se prevede dreptul muncitorilor de a cumpăra cherestea la preț de cost pentru nevoi bine determinate ale întreținerii gospodăriei. Aceste cumpărări sunt limitate la 1% din producția lunară a fabricii respective. S'a stabilit dreptul muncitorilor din fabrici de a primi din rămășițe în mod gratuit ca lemne de foc o cantitate anuală de 5.000 Kgr. pentru căsătoriți cu copii; 3.500 Kgr. pentru căsătoriți fără copii și 2.500 Kgr. necăsătoriți.

Acolo unde întreprinderea nu are lumină electrică, se dă gratuit 4 Kgr. de gaz lunar în cele 6 luni de iarnă și câte 2 Kgr. în restul anului.

Tot în partea privitoare la obligațiile patronului intră și capitolul ucenicilor unde se prevede că întreprinderea trebue să aibă un număr de ucenici conform cu necesitățile sale. **Ucenicii** vor avea vârsta între 14 și 17 ani și vor primi gratuit locuință, lumină, hrană și îmbrăcăminte pentru lucru și oraș, instrucție școlară și profesională.

Cu aceasta se termină lista destul de lungă a obligațiunilor impuse de contractul colectiv întreprinderilor industriale inclusiv și forestiere. Prin aceste texte se complică foarte mult raporturile dintre muncitori și patron, atât datorită nouilor sarcini biurocratice impuse întreprinderii pentru stabilirea și calcularea acestor numeroase și diverse drepturi ale muncitorului, cât și prin divergențele și discuțiunile ce vor avea loc pentru justa lor aplicare dela caz la caz.

O listă de plată bine întocmită în conformitate strictă cu acest contract colectiv și cu aplicarea exactă și a celorlalte dispozițiuni ale legiuirilor fiscale și ale asigurărilor sociale, devine o adevărată capodoperă a biurocrației.

Incheind expunerea asupra acestei părți a contractului colectiv trebue să arătăm că el reprezintă o cotitură extrem de importantă în viața muncitorimii, întrucât aceasta obține acum o serie de drepturi, cari o așează astăzi într'o situație, comparativ mai bună decât aceea pe care au avut-o până astăzi funcționarii publici, cari erau socotiți ca o clasă de salariați privilegiată, recunoscându-se astfel rolul important al muncitorului în procesul de producție. Desigur, Statul care îndeplinește rolul patronului față de salariații publici, va avea obligațiunea de a acorda și acestora aceleași drepturi pe care întreprinderile de Stat și particulare, le-au acceptat pentru salariații cuprinși în contractul colectiv de muncă.

Mai departe contractul colectiv tratează despre **colaborarea** dintre patroni și salariați, despre care spune că trebue asigurată în permanență. Vor avea loc conferințe săptămânale în afara orelor de serviciu, între Direcțiune și comitetul de fabrică. Aci se vor discuta numai chestiuni de ordin profesional, moroal și material ale sala-

riaţilor. Hotărîrile se vor lua de comun acord şi se vor executa. Chestiunile de administraţie, dispoziţie şi gestiune privesc exclusiv conducerea întreprinderii, acţionarea unilaterală şi amestecul persoanelor neautorizate în luarea dispoziţiunilor şi executarea lor, sunt interzise.

Concedierea nu se poate face decât cu hotărîrea comisiunii menţionate.

Trecem peste câteva dispoziţiuni de amănunt şi ajungem la **lucrul în acord.** Timpul de executare al lucrului în acord se va fixa de o comisiune formată dintr'un reprezentant tehnic al întreprinderii, un delegat la comitetului de fabrică şi un muncitor dela lucrarea ce urmează a fi cronometrată. La timpul rezultat se va adăoga un spor de 10—20% reprezentând pregătirea sculelor şi eventuale întreruperi independente de voinţa lucrătorului. La aplicarea acordului după norma astfel stabilită, dacă iese mai puţin decât această normă, se cercetează cauzele pentru remediere iar dacă lucrătorii realizează un plus, vor primi plata integrală a plusului efectuat cum a fost şi până acum la munca în acord.

Restul dispoziţiunilor dela capitolul acordului sunt referitoare mai mult la celelalte industrii decât cea forestieră.

Urmează capitolul **obligaţiunilor salariaţilor** cari sunt cele cari erau şi până acum în vigoare ca: să muncească conştiincios, să execute dispoziţiunile primite, să păstreze secretul fabricaţiei, să se prezinte la timp la lucru, să economisească materialul, combustibilul, etc.

Pentru sancţionarea muncitorilor se prevede o comisiune formată din doi reprezentanţi ai patronului, unul al salariaţilor lunari şi unul al muncitorilor, care va lucra şi aplica pedepse conform unui regulament ce urmează a se întocmi şi care va face parte din contractul colectiv. La dispoziţiuni finale se prevăd şi instanţele de judecată şi arbitraj pentru neînţelegeri între patroni şi muncitori, decurgând din contractul colectiv. Contractul este obligator pentru ambele părţi dela semnarea lui şi poate fi revizuită după şase luni.

Cu aceasta se termină contractul colectiv de muncă propriu zis.

Partea a doua sau mai bine zis anexa a doua cuprinde condiţiunile de contract colectiv privitoare la **munca în pădure.** Aci proec-

tul Confederației, începe prin a arăta că întreprinderea trebuie să construiască locuințe higienice tencuite în interior, situate în centrul de aprovizionare, cu sală de lectură și festivități, radio, telefon, băi și popice. Exploatarea va avea un economat bine aprovizionat și cu vânzarea la prețuri oficiale.

Intreprinderea va avea o cantină, unde va servi lucrătorilor mâncare gătită, atât la prânz cât și seara. Intreprinderea va suporta 50% din costul unei mese zilnice.

Se înțelege că se dau aceste avantaje, numai în centrele mari și permanente de exploatare și anume pentru lucrătorii în trecere sau cari vin Sâmbăta dela lucru din pădure pentru recreere.

Se va da muncitorilor câte o rație de lemne din căzătură și crăci.

Se prevede și la muncitorii de pădure o primă de frequență de 10% din salar pe care o primesc dacă în luna respectivă au cel puțin 18 zile lucrate. De asemeni li se mai acordă pentru uzajul sculelor proprii, 5% din salar, precum și plata transportului atât la venire cât și la înapoere când sunt aduși din alte regiuni.

Toate celelalte diferențe, scumpete, coeficienți, accesorii, adaosuri și ajutoare nu se aplică acestor lucrători sezonieri.

In ce privește salariul propriu zis, această parte a contractului colectiv face abstracție de decizia în vigoare privitoare la maximalizarea prețurilor la muncile în pădure și stabilește că un lucrător în pădure trebuie să câștige: cioplitorii 700 lei pe oră; constructorii de drumuri podite și jilipuri 600 lei pe oră; fasonatorii de butuci și steri 600 lei pe oră; țapinarii la corhănit etc... 500 lei pe oră; la manipulația lemnului de foc 450 lei pe oră; în fine lucrătorii auxiliari (copii etc.) 400 lei pe oră.

S'a luat apoi, după experiența cunoscută, cantitatea de lucru pe care în condițiuni mijlocii trebuie să o împlinească un muncitor în zece ore plătite cu salariul pe oră de mai sus și s'a stabilit astfel prețul pe unitate, în acord, al lucrării respective. Dela condițiunea mijlocie de lucru s'a trecut și la condițiuni ușoare cum și la cele mai grele și s'au stabilit astfel și prețurile minime și maxime ce urmează a se plăti. Incadrarea în condițiunile ușoare, mijlocii sau grele și în general stabilirea prețului între aceste limite se va face dela caz la caz, fie prin înțelegere directă cu lucrătorii, fie prin cronometrare.

S'a stabilit astfel următorul tablou al preţurilor unitare ale muncilor în pădure:

Nr. crt.	Faza de manipulare	Media cantităţii în zece ore	Preţul unitar în condiţiuni de lucru		
			Uşoare lei	Mijlocii lei	Grele lei
1.	Fasonat răşinoase mc. . .	3 m. c.	1.200	2.000	3.000
2.	Corhănit butuci cu tapine m. c.	5 m. c.	700	1.100	1.700
3.	Desprins, stivuit sau încărcat vag. m. c.	15 m. c.	300	350	400
4.	Descărcat şi stivuit . .	20 m. c.	225	275	325
5.	Fasonat butuci fag m. c. .	4,5 m. c.	1.000	1.300	1.500
6.	Corhănit butuci fag m. c. .	4 m. c.	1.000	1.400	1.900
7.	Incărcat butuci de fag sau stivuit	9 m. c.	500	600	700
8.	Fasonat st. foc de 1,25 m. .	3 steri	1.200	2.000	3.000
9.	Corhănit steri cu cuşcade .	7,5 steri	500	600	700
10.	Ulucărit jilip uscat 800-1200 m. l. o singură bătaie .	20 steri	150	250	350
11.	Idem canal apă minimum 3 km.	8 steri	550	650	750
12.	Incărcat steri în vag. cu f. s.	20 steri	150	200	250

In ce priveşte cărăuşii, s'a stabilit că în general toţi acei cari execută transporturi din pădure în afara pădurii la depozite, gări etc., nu intră în prevederile contractului colectiv şi vor fi plătiţi conform deciziei de maximalizare în vigoare. Se exceptează însă trăgătorii cu vitele pe drumurile din interiorul pădurii, cari sunt cei cari trag dela parchet la c. f. s. Pentru aceştia s'a stabilit că trebuie să aibă un câştig zilnic de 17.000 lei, cu vite mijlocii. Pe baza acestui preţ se vor stabili deci preţurile unitare pe m. c. în raport cu cantitatea ce se poate transporta într'o zi de 10 ore.

Se mai precizează că muncitorii de pădure cari în intervalul 1 Dec. 1944—30 Nov. 1945 au lucrat la întreprinderea respectivă cel puţin 40 săptămâni, sunt consideraţi lucrători permanenţi şi deci se bucură şi de celelalte drepturi prevăzute în contractul colectiv.

De asemeni cei cari după 1 Dec. 1945 împlinesc această vechime de 40 săptămâni lucrate, vor deveni dela data respectivă lucrători permanenţi.

Partea a treia a contractului colectiv se referă la funcţionari. Drepturile acestora sunt aceleaşi ca şi ale muncitorilor, cu foarte puţine şi mici deosebiri. Partea importantă a acestui contract al funcţionarilor este tabloul de încadrare, care în ce priveşte Caps-ul, se va aplica la funcţionarii diurnişti dela fabrici şi c. f. s.

Faţă cu avantajele mult mai mari pe cari le oferă acum funcţionarilor contractul colectiv, vom putea, prin aplicarea lui la fabricile şi căile ferate ale Caps-ului să avem în sfârşit peste tot funcţionari de nădejde, întrucât deocamdată cel puţin aceştia vor fi bine plătiţi.

Scopul acestui articol a fost în primul rând acela de a informa colegii asupra cuprinsului contractului colectiv. Pe baza acestor informaţiuni se pot produce discuţiuni, la cari vom fi bucuroşi să oferim loc în coloanele Revistei Pădurilor.

CRONICA PROFESIONALĂ

AL XVI-lea CONGRES A. G. I. R.

Intre 21 şi 24 Octomvrie 1945 s'a ţinut în Bucureşti, în Aula Academiei Comerciale, al XVI-lea Congres al Asociaţiei Generale a Inginerilor din România, cu participarea tuturor organizaţiilor profesionale tehnice.

Şedinţa festivă a fost onorată de prezenţa D-lor: Prim Ministru Dr. Petru Groza, ing. Gh. Nicolau, Ministrul Asigurărilor Sociale, ing. Tudor Ionescu, Ministrul Minelor şi Petrolului, Preot Burducea, Ministrul Cultelor, Sava Ganovsky, Ministrul Bulgariei la Bucureşti, I. G. Maurer, Subsecretar de Stat, precum şi alte personalităţi marcante ale vieţii noastre publice. La Congres au participat şi delegaţii sovietici, jugoslavi, cehoslovaci şi bulgari.

Cuvântul de deschidere al şedinţei festive a fost rostit de d-l ing. N. Profiri, care dă apoi cuvântul d-lui Prim Ministru Dr. Petru Groza, primit de asistenţă cu aplauze prelungite. D-sa scoate în evidenţă marele rol ce-l vor avea inginerii în epoca de pace şi prosperitate care începe. De această prosperitate şi de noile condiţii de viaţă mai bune pe cari le vor creia tehnicienii ţării, se vor putea bucura masele largi ale poporului. D-l Prim Ministru a insistat îndeosebi asupra problemei electrificării ţării şi asupra ridicării producţiei în toate sectoarele vieţii noastre economice. D-sa a încheiat făcând un apel pentru sprijinirea efortului de mărirea producţiei.

Din partea delegaţiei sovietice a luat cuvântul D-l ing. Lev Kadişev, care a insistat asupra colaborării dintre inginerii sovietici şi români. Au mai vorbit D-nii: Dr. Radiovij Uvalic, Director la Preşidenţia Consiliului de Miniştri Jugoslav, I. Vavra, din partea delegaţiei Cehoslovace şi I. Kalburof, Preşedintele Uniunii Generale a Inginerilor şi Arhitecţilor bulgari. Vorbitorii au adus Congresului AGIR salutul inginerilor şi tehnicienilor din ţările lor.

Lucrările Congresului au continuat apoi în cele IX Secţiuni ale AGIR-ului, cari şi-au prezentat rapoartele, rapoarte cari au constituit bazele discuţiunilor ce au avut loc. S'au făcut comunicări în cadarul următoarelor Secţiuni:

Secţiunea	I-a: Edilitate, Urbanism, construcţii	(21	comunicări)
„	II-a: Căi şi mijloace de comunicaţie	(33	„)
„	III-a: Energie şi Electrificare	(17	„)
„	IV-a: Agronomie	(25	„)
„	V-a: Silvică	(28	„)
„	VI-a: Industrială	(23	„)
„	VII-a: Economică	(7	„)
„	VIII-a: Invăţământ tehnic	(10	„)
„	IX-a: Probleme profesionale	(10	„)

Colegii ingineri silvici au prezentat comunicări în Secţiile: I-a, II-a, VI-a, VII-a, VIII-a şi IX-a.

Raportul secţiei V-a „Silvică" a fost prezentat de d-l Dr. ing. V. Sabău.

Acest raport constitue o amplă expunere a stărilor de fapte din acest important sector al economiei naţionale. Concluziunile raportului Secţiei a V-a sunt în acelaşi timp şi dezideratele silvicultorilor români, de a căror împlinire depinde soarta şi buna stare a pădurilor şi a întregii economii forestiere române.

Concluziunile acestui raport sunt următoarele:

1. Teritoriul ocupat de pădure şi destinat acesteia să nu mai sufere nicio încălcare, aceasta spre păstrarea echilibrului climatic şi a prospertăţii agriculturii;

2. Reîmpădurirea imediată a tuturor terenurilor degradate şi sterile, cu ridicarea procentului de împăduriri la cel puţin 25% din suprafaţa ţării;

3. Sporirea producţiei forestiere dela cca. 2 mc. pe an la ha., la cca. 4—6 mc.;

4. Organizarea producţiei forestiere pe mari unităţi economice;

5. Infiinţarea Ministerului Pădurilor şi rezolvarea problemelor silvice de către o conducere unitară în mâna tehnicienilor forestieri, cunoscători ale scopurilor gospodăriei pădurii;

6. Promulgarea unei noi Legi silvice unificate;

7. Elaborarea unor norme precise de amenajarea, exploatarea şi regenerarea pădurilor, în spiritul ştiinţei moderne;

8. Inlocuirea lemnului de foc din consum cu alţi combustibili mai ieftini şi economisirea la maximum a lemnului;

9. Desvoltarea industriei placajului, panelelor şi furnirelor, precum şi a industriei chimice a lemnului;

10. Raţionalizarea muncii forestiere prin asigurarea unui trai omenesc pentru lucrător;

11. Asigurarea producției agricole prin creearea perdelelor de protecție forestiere;

12. Generalizarea culturii furajelor pentru asigurarea nutrețului vitelor, și pentru a feri pădurea de calamitatea pășunatului.

Deosebit de rapoartele Secțiilor au fost prezentate rapoartele celor patru Teme principale ale Congresului:

1. Mijloace pentru mărirea producției;
2. Probleme în legătură cu refacerea țării după războiu;
3. Coordonarea planurilor și măsurilor pentru desvoltarea tehnică și economică a țării;
4. Probleme profesionale interesând activitatea tehnică.

La fiecare din aceste rapoarte s'au menționat în concluziuni problemele specifice pentru sectorul forestier.

Moțiunea celui de al XVI-lea Congres AGIR relevă necesitatea intensificării industrializării și a explorării zăcămintelor, mărirea producției generale, revizuirea rețelei de drumuri, etc. In ceea ce privește economia forestieră, se preconizează necesitatea luării unor măsuri urgente pentru conservarea și refacerea domeniului forestier constând din definitivarea hotarelor, alcătuirea statisticelor, executarea lucrărilor sub conducerea specialiștilor, raționalizarea exploatărilor, organizarea muncii în cooperative, stabilirea prețurilor maximale reale pentru produsele lemnoase, etc.

In încheere moțiunea insistă asupra necesității consolidării relațiilor economice în Balcani, printr'o mai strânsă colaborare între inginerii țărilor amice.

Cel de-al XVI-lea Congres AGIR a constituit o afirmare categorică a spiritului de muncă constructivă de care sunt animați inginerii grupați în asociațiile profesionale între carai AGIR-ul ocupă un loc de frunte.

Demn de remarcat este aportul deosebit al colegilor ingineri silvici cari au desfășurat ca și în trecut o activitate intensă la lucrările acestui Congres.

I N F O R M A Ț I U N I

Insemnări.

— *Expoziția tehnică AGIR.*

Una din manifestările celui de al XVI-lea Congres AGIR ținut între 21—24 Oct. 1945 a fost și expoziția tehnică deschisă între 24 Oct. și 5 Nov. 1945, în Palatul Facultății de Arhitectură

Expoziția a avut menirea de a oglindi opiniei publice prin sugestive panouri de scheme, grafice, diagrame și fotomontaje, cele patru mari teme desbătute în Congres, și anume:

I. — mijloacele pentru mărirea producției în toate sectoarele de producție tehnică;

II. — mijloacele pentru refacerea țării în urma războiului;

III. — coordonarea planurilor și a măsurilor pentru desvoltarea tehnică și economică a țării;

IV. — problemele profesionale interesând activitățile tehnice.

In ordinea de desfășurare au fost prezentate următoarele panouri:

Pagubele și distrugerile pricinuite de războiu țării noastre, Exemple de lucrări inginerești ale altor popoare, Isvoarele de energie ale României, Electrificarea, Circulația și Transportul, Panoul comemorativ al podului dela Cernavodă și al Gazetei Matematice, Urbanism, Edilitare, Construcție, Vitrina cărților tehnice românești, Invățământul tehnic, Agricultura.

In seria panourilor, Silvicultura a avut rezervat un loc modoest, ca așezare în sală, dar important prin problemele pe cari le pune. Remarcăm următoarele titluri: „Ameliorarea terenurilor degradate". „Spre o Silvicultură rațională", „Scăderea suprafeței păduroase între 1900 și 1940", „Se exploatează mai mult lemn decât trebuie", „Tendințele de viitor al Silviculturii noastre".

Expoziția tehnică AGIR a reușit să oglindească plastic activitatea fecundă desfășurată de Corpul Inginerilor pe tărâmul tehnic. In același timp ea a satisfăcut și cel de al doilea scop cu care a fost organizată: formarea unei opinii publice cunoscătoare a problemelor tehnice vitale ale colectivității, pentru colaborare prin muncă la progresul general al poporului.

— *„Mașinismul în agricultura noastră"*, Conferința d-lui Ministru C. *Agiu.*

In ziua de Vineri 21 Decemvrie 1945, D-l Ministru C. Agiu, Subsecretar de Stat la Min. Agr. și Domeniilor, a conferențiat în sala „Progresul Silvic" în cadrul ciclului de conferințe organizat de Frontul Plugarilor, vorbind despre: „Mașinismul în agricultura noastră".

Expunând fazele desvoltării mașinismului în agricultura românească, d-l Ministru C. Agiu a indicat etapele succesive ale aplicării mașinismului la noi. Desvoltarea mașinismului în agricultură nu presupune însă turburarea armonioasei desvoltări a celorlalte ramuri de producție națională. Domnia Sa a subliniat în deosebi rolul pădurii ca ocrotitoare a agriculturii, „pădurea fiind atât de strâns legată de agricultură, încât nu se poate desvolta una fără alta".

— M. Of. Nr. 250/1 Nov. 1945, publică Dec. Min. No. 3039/1945, prin care D-l ing. silvic Gârbu Ştefan, din cadrul de Stat, se înaintează la alegere în Corpul Silvic, la gradul de insp. gl. silvic, pe data de 1 Ian. 1943.

— M. Of. Nr. 253/5 Nov. 1945, publică Dec. M. A. D. Nr. 3069/1945, prin care D-nii: insp. g-rali de control, sunt delegaţi ca în numele Ministerului, să exercite permanent supravegherea şi controlul pers. juridice arătate în dreptul fiecăruia: D-l ing. cons. silvic Dumitrescu Emil: 1. Soc. „Progresul Silvic", 2. Soc. „Cercul Vânătorilor", 3. Soc. de vânătoare „Jegălia".

D-l ing. cons. silvic Petre Ion: 1. Uniunea generală a Sindicatelor Viticole, 2. Soc. de vânătoare „Zăvoiul", 3. Uniunea Sindicatelor pentru organizarea exploatării de animale şi carne proaspătă.

D-l ing. cons. silvic Minescu Gheorghe: 1. Inst. de Drept Agrar şi Economie Agrară, 2. Asoc. Comit. Naţ. Rom. al Confed. Internaţionale de Credit Agricol, 3. Soc. de vânătoare „Seterul", 4. Fed. Sindic. Zootehnice a Cresecătorilor de oi Karakul, 5. Soc. „Prtoecţia Animalelor".

D-l ing. cons. silvic Constantinescu P. Gheorghe: 1. Uniunea Exportatorilor de cereale din România, 2. Asoc. G-lă a Proprietarilor Exportatori Agricoli, 3) Sindic. Producţiei Valorificarea Grâului, 4. Uniunea G-lă a Vânătorilor din România, 5. Soc. Ind. Prod. Alimentare de origine animală din România, 6) Uniunea Sindic. pentru organizarea exportului de animale şi carne proaspătă.

D-l ing. cons. silvic Băleanu Ion: 1. Soc. Propr. de Păduri, 2. Soc. de vânătoare „Zorile", 3. Soc. de vânătoare „Potârnichea", 4. Soc. de vânătoare „Arcaşu", 5. Soc. Rom. pentru cultura şi perfecţionarea păsărilor de casă şi Crscătoria „Pasărea".

D-l ing. insp. g-l silvic Comşia Aurel: 1. Soc. de vânătoare „Zimbru", 2. Soc. de vânătoare „Diana", 3. Soc. de vânătoare „Lebăda C. F. R.", 4. Soc. Centrală Agricolă din România, 5. „Columba" Uniunea Rom. pt. cultura porumbeilor călători, 6. Uniunea Rom. pt. cultura porumbeilor de rasă.

— Idem Nr. 3064/25 Oct. 1945, prin care se detaşează în interes de serviciu, următorii ing. silvici, în centrala Insp. silvic Timişoara:

1. D-l Podgurschi Sergiu ing. silv. stag., dela Serv. Jud. Vâlcea; 2. D-l Mihalache Victor ing. silv. stag., dela Serv. Silv. Jud. Făgăraş.

— Idem Nr. 3047/23 Oct. 1945, prin care d-l Blaga Corneliu, ing. insp. silvic, se detaşează la Insp. Silv. Craiova, cu atribuţiuni de inspector de control şi se deleagă ca îndrumător tehnic pe lângă Serviciul Silvic ce s'a organizat la Craiova, al Fundaţiei Culturale „I. C. Mihail".

— M. Of. Nr. 255/7 Nov. 1945, publică sub Nr. 1378, Jurn. Cons. de Miniştri din 5 Nov. 1945, prin care se autorizâ M. A. D., Adm. Casei Păd. Stat., să cumpere imobilul propr. D-nelor Maria Dobrescu şi Elena Cristodulo, situat în Bucureşti, Str. Transilvaniei Nr. 24, cu preţul de 216.342.000 Lei. Imobilul va servi ca reşedinţă Dir. Reg. Silvice Bucureşti.

— M. Of. Nr. 259/12 Nov 1945 publică Dec. M. A. D. No. 3046/1945, prin care D-l Munteanu A. Stelian, ing. silvic cl. II, se detaşează la cerere pe data de 1 Nov. 1945, la Serv. Silv. Jud. Braşov.

— M. Of. Nr. 259/12 Nov. 1943, publică Dec. M. A. D. Nr. 3116/1945, prin care D-nii inspectori de control g-l ai Direcţiei Silvice, se repartizează astfel: a)

D-l ing. cons. Ivănceanu V., la Controlul g-l al Insp. Iași, urmând a executa și delegația de ordin g-l, b) D-l ing. cons. silvic Ivancea D., la controlul g-l al Insp. Craiova și Timișoara. c) D-l ing. cons. silvic Fiera M., la controlul g-l al Insp. Silvic Sibiu. d) D-l ing. insp. g-l silvic Antonescu Gh., la controlul g-l al Insp. Cluj. e) D-l ing. insp. g-l silvic Nițescu I., al controlul g-l al Insp. Silvic Focșani, rămânând mai departe și cu evidența controlului, fiind ajutat în ceea ce privește executarea atribuțiilor ce i s'au fixat prin Dec. Nr. 175/1945, de D-l ing. insp. silvic Iacob Marin. f) Dec. Nr. 2637/1945, prin care D-l ing. cons. silvic Ivanovici C. a fost repartizat la controlul general al inspectoratelor București și Constanța și Dec. Nr. 2204/1945, prin care D-l ing. insp. g-l silvic E. Răuță a fost delegat cu controlul Invățământului silvic mediu și inferior, rămân nemodificiate.

— M. Of. Nr. 260/13 Nov. 1945, publică Dec. M. A. D. Nr. 3186/1945, prin care se reprimesc în Corpul tehnic silvic pe data de 4 Aprilie, următorii ing. silvici cu gradul trecut în dreptul fiecăruia: 1. Ing. subinsp. silvic Ficsek Ernest, 2. Ing. șef silvic Spanyol Adalbert, 3) Ing. șef silvic Wunder Eugen, 4. Ing. silv. cl. I Fecser Gheorghe.

— Idem Nr. 3185/9 Nov. 1945, prin care se primește demisia d-lui ing. insp silvic Vișan Traian din calitatea de membru numit în Comitetul de Inaintări al Ing. silvici, pentru motive de boală, numindu-se în locul d-sale în comitetul sus menționat, d-l ing. insp. silvic Frumușelu Gh. din Ad-ția C.A.P.S

— Idem d-l Prof. Georgescu Constantin, membru de drept în Comitetul de Inaintări al inginerilor silvici, se desemnează ca supleant al d-lui secretar general Rachieru Constantin, președinte al suszisului Comitet.

— M. Of. Nr. 265/19 Nov. 1945, publică Dec. Nr. 56.785/1945, prin care se revine asupra detașării D-lui ing. Ștefănescu Const. la INCOOP și se detașează la la acel Institut în interes de serviciu, D-l ing. insp. silvic Guran Iulian din centrala Dir. Reg. Silv. Arad.

— Idem se transferă: Ing. silvic stag Ștefănescu Manoil dela Centrul Băbeni-Arnota, în interesul serviciului, în centrala CAPS.; Ing. subinsp. silvic Chiriacescu Nic. din centrala Dir. Reg. Silv. Pitești, la cerere în centrala Dir. Reg. Silv. Constanța; Ing. subinsp. silv. Ficsek Ernest dela Dir. P. P. J. la cerere, în centrala Dir. Reg. Silvice Cluj, pendinte de Casa Păd. Statului, fiind plătit din postul vacant în bugetul CAPS.; Ing. subinsp. silvic Munteanu Radu dela Oc. silvic T. Măgurele în interes de serviciu în centrala Dir. Reg. Silvice Pitești; Ing. subinsp. silvic Tanu Gheorghe dela Oc. silvic Târgoviște în centrala Dir. Reg. Silvice Pitești; Ing. silvic Dinică D-tru dela Ocolul silvic Cislău la cerere, ca șef al Oc. silvic Târgoviște.

— Prin aceeași decizie, se revine asupra transferării din Decizia dela Jurnal Nr. 43561/1945, a următorilor: Ing. insp silvic Dan Mihail din centrala Dir. Arad, în sensul că se menține ca șef al Ocolului silvic Sebeș Moneasa; Ing. subinsp. silvic Cartaș C-tin dela Ocolul silvic Sebeș Moneasa, în sensul că se transferă în interes de serviciu, ca șef al Ocolului silvic T. Măgurele; Ing. subinsp. Nahlik Alfred dela Ocolul silvic Lugoj, în sensul că se menține la Ocolul silvic Ploești. Deasemeni se rectifică Dec. Min. dela Jurn. Nr. 31.455/1945, prin care s'a ridicat suspendarea din serviciu a D-lui ing. subinsp. silvic Nahlik Alfred pe data de 20 August 1945, în sensul că i se ridică suspendarea pe data aplicării ei: 1 Iunie 1941.

— Se completează Dec. Min. dela Jrn. No. 30.066 şi 48.902/1945, în sensul că D-l ing. insp. silvic Chiculiţă C-tin se numeşte şi şef al Ocolului Valea Râului, iar D-l ing. silv. Stănescu Ion, repartizat la Ocolul silvic Tismana, se transferă la acel Ocol; D-l ing. silvic cl. I Nepomneasci Vasile, ajutor la Ocolul silvic Orăştie, se numeşte şef al Ocolului silvic Baia Mare.

— M. Of. Nr. 266/20 Nov. 1945, publică Dec. Min. Nr. 3184/1945, prin care D-l Dr. Sburlan D., ing. insp. g-l silvic, delegat cu atribuţia de Subdirector la Institutul de Cercetări şi Experimentaţie Forestieră al României, se autorizează de Ministru, a ţine locul D-lui Dr. Georgescu C., ing. cons. silvic, delegat ca director al ICEF., în lipsa acestuia dela Institut.

— M. Of. Nr. 270/24 Nov. 1945, publică Dec. Min. Nr. 3184/1945, prin care D-l ing. insp. silvic Drăgan Emil a fost numit inspector de vânătoare onorific al Jud. Dolj.

— Idem Nr. 11021/1945, prin care s'a prelungit epoca vânătorii caprelor negre (ţapi şi capre) până la 15 Ian. 1946.

— M. Of. No. 272/1945, publică Dec. Min. No. 3271/1945 prin care se primeşte demisia din serviciu pe data de 15 Nov. 1945, D-lui Ceausu C-tin, din insp. silvic, dela Dir. Economiei Vânatului.

— M. Of. Nr. 275/30 Nov. 1945, publică Dec. Min. Nr. 3360/1945, prin care D-l Constantinescu Nic. se reprimeşte în funcţiune pe data de 1 Dec. 1945. D-sa va ocupa funcţia de şef al Ocolului silvic Valea Dornei (C. Lung-Bucovina).

— M. Of. Nr. 269/23 Nov. 1945, publică Dec. Min. Nr. 3261/1945, prin care D-l Crischi D. Dumitru ing. şef silv. dela Serv. Silv. Jud. Roman, care se află actualmente detaşat la Serv. Silv. Jud. Bacău, cu atribuţiuni de şef de serviciu, se transferă la acest serviciu în aceeaşi calitate.

— M. Of. Nr. 277 din 3 Dec. 1945, publică Dec. Adm. Caps. Nr. 60.375/945 prin care completează Ocoalele model CAPS în vederea practicei studenţilor Facultăţii de Silvicultură, cu Centrul de Exploatare CAPS — Curtea de Argeş şi Ocolul Silvic Brăila.

— Idem Dec. Min. Nr. 3273/1945 prin care d-l Cucer Terenţiu, ing. insp. silv. dela Insp. Silv. Sibiu, se detaşează la cerere, pe data de 1 Decemvrie 1945 la Insp. Silv. Bucureşti.

— M. Of. Nr. 281 din 7 Dec. 1945, publică Dec. Min. Nr. 3333/945 prin care d-l Lupşa Gheorghe, ing. insp. silv., Şeful Serv. Silv. Jud. Arad se detaşează la cerere la Insp. Silv. Timişoara, în calitate de Inspector de Control.

— Idem d-l Defour Bartolomeu, ing. şef silv., Şeful Oc. Silv. Orşova-Severin se detaşează la cerere la Serv. Silv. Jud. Arad, în calitate de Şef al acestui Serviciu.

— Idem d-l Filipovici Jiva, ing. şef silv., Şeful Serv. Jud. Severin, se deleagă cu conducerea Oc. Silv. Orşova-Severin.

— M. Of. Nr. 286 din 13 Dec. 1945 publică Dec. Min. A. D. Nr. 3446/945 prin care se înaintează la alegere pe ziua de 1 Ianuarie 1946 următorii Ingineri Insp. G-rali Silvici la gradul de *Ingineri Consilieri Silvici:*

Din Serviciul M. A. D.: Georgescu Victor, Predescu Gh. Ştefan, Rachieru Constantin, Caraminu C. Ion, Popescu I. A. Alexandru, Constantinescu Ion-Leu, Georgescu Vencu, Emanoil C. Constantin, Vasilescu Coman Iosif, Teodo-

rescu D. Dumitru, Paladian Ion, Roşescu Paraschiv, Vasiliu N. Constantin, Vasilescu Coman Iosif, Teodorescu D. Dumitru, Paladian Ion, Roşescu Paraschiv, Vasiliu N. Constantin, Opriş Valeriu, Comşia M. Aurel.

Din serviciul altor Instituţii din cadrul de Stat: Dumitrescu Gh. Ioan, Sburlan A. Dimitrie, Dan H. Ilie, Voloşciuc Aurel, Demetrescu C. Ilie şi Turcanu V. Victor.

— M. Of. Nr. 289 din 17 Dec. 1945 publică Dec. Min. Nr. 62.959/945 prin care se revine asupra detaşării d-lui ing. subinsp. silv. Cojoc Gheorghe din Centrala Dir. Reg. Silv. Bacău la INCOOP., detaşându-se în interes de serviciu la acelaşi Institut d-l ing. subinsp. silv. Popovici Grigore din aceeaşi Direcţie.

— M. Of. Nr. 280 din 18 Dec. 1945 publică Dec. Min. Nr. 64.785/945 prin care se pun în disponibilitate din serviciul CAPS următorii: ing. silv. Stănciulescu Dorin, Şeful Oc. Silv. Jiblea, ing. subinsp. silv. Cerna Leonid, girantul Oc. Silv. Jiblea; pe termen de un an: ing. subinsp. silv. Stănescu Gh. Alex. din Centrala Dir. Piteşti — Primii pentru lipsă de măsuri în administrarea averii Statului, lipsă de control şi neglijenţă, iar ultimul pentru lipsă de control, care a atras pagube în averea Statului.

— D-l ing. insp. g-l silvic C. D. Alboteanu din Ad-ţia Casei Păd. Statului, insp. g-l de control al Dir. Reg. Silv. Piteşti, se pedepseşte cu suspendare pe termen de 30 zile, fără salariu, făcându-se vinovat de lipsă de control.

— M. Of. Nr. 292/20 Dec. 1945, publică Dec. Nr. 62.963/1945, prin care se fixează funcţiile ce dau dreptul funcţionarilor care le exercită, a locui într'un imobil al Statului sau închiriat de Stat, din Adm. Casei Păd. Statului:

Şef şi ajutor de şef de Ocol., centru de exploatare, fabrică, depozit, c. f. silvică şi Oficiu, conductor silvic, brigadier silvic, pădurar, agent, casier, paznic, intendent, vânător, fazanier, şofeur, mecanic, camerist şi portar. Deasemeni personalul Şcoalei de Brig. Silv. C. de Argeş.

— M. Of. Nr. 293/21 Dec. 1945, publică Dec. M. A. D. Nr. 3855/1945, prin care păd. „Frasinul" în suprafaţă de cca. 100 Ha., propr. Statului, din Oc. silv. Buzău, pendinte de CAPS. Dir. 5-a Reg. Silv. Buc., se destină ca o rezervaţie pentru lucrările de cercetare ale Institutului de Cercetări Forestiere al României. Această pădure rămâne în paza şi administraţia CAPS.

— Idem Nr. 2476/1945, prin care D-l Brejan Sergiu, ing. silv. stag., şeful Ocolului Silvic Hida-Cluj, se consideră demisionat din funcţiune cu începere dela data de 1 Oct. 1945, pentru lipsă nejustificată dela serviciu.

— M. Of. Nr. 295/28 Dec. 1945, publică Dec. Min. Nr. 3486/1945, prin care D-l ing. insp. silvic Comşia Aurel dela Insp. G-l de Control, se deleagă pe data prezentei decizii, director al Direcţie Economiei Vânatului.

— M. Of. Nr. 297/31 Dec. 1945, publică Dec. Adm. Caps. No. 66.680/1945, prin care D-l ing. silvic Păunescu Const. dela fabrica Măcărescu, se transferă în interes de serviciu, ca şef al Oc. silv. Jiblea.

DELA SOCIETATEA „PROGRESUL SILVIC“

A 59-a
ADUNARE GENERALĂ ANUALĂ

PROCES-VERBAL

Adunarea generală a Societăţii „Progresul Silvic“ se deschide în localul Societăţii, din Bucureşti, Bulev. Tache Ionescu Nr. 31, în ziua de 24 Iunie 1945.

Fiind a doua convocare, şedinţa se deschide cu orice număr de membri prezenţi, — după registrul de prezenţă, participanţii sunt în număr de 245, mai fiind de faţă şi următoarele persoane:

D-l C. Agiu, Ministru Subsecretar de Stat al Agriculturii şi Domeniilor, C. Rachieru, Secretar General al Ministerului Agriculturii şi Domeniilor şi membru al Comisiunei interimare de conducere al Societăţii şi alţi invitaţi.

Prezidează d. Decan C. C. Georgescu, preşedintele Comitetului Provizoriu de conducere al Societăţii, asistat fiind de d-nii: Ioan Zeicu şi Sterie Rodoteatu, Vice-preşedinţi şi Ştefan Predescu, secretar general al Comitetului Provizoriu.

In numele Biuroului Adunării, d. Preşedinte, C. C. Georgescu constatând îndeplinirea tuturor formelor cerute pentru convocarea Adunării Generale, în conformitate cu Statutele şi cu respectarea prevederilor Legii Persoanelor Juridice, declară Adunarea Generală legal constituită.

D. C. C. Georgescu, Preşedintele Comitetului Societăţii rosteşte cuvântarea de deschiderea adunării, solemnitatea începând cu citirea telegramelor omagiale trimise M. S. Regelui Miahai I, d-lui Dr. Petru Groza Preşedintele Consiliului de Miniştri şi d-lui Romulus Zăroni, Ministrul Agriculturii şi Domeniilor şi salutând în mijlocul adunării, pe d. Ministru C. Agiu.

D. C. Agiu, Ministru Subsecretar de Stat la Ministerul Agriculturii şi Domeniilor rosteşte cuvântarea Domniei Sale.

Urmează cuvântările invitaţilor: d. Inginer V. Economu, din partea A. G. I. R. şi a Societăţii Inginerilor Agronomi, d. conductor silvic H. Sustreanu, din partea Asociaţiei Conductorilor Silvici, d-l Florea Căruntu, din partea Asociaţiei Brigadierilor şi a Pădurarilor, d. Titus Orădeanu, din partea studenţilor Ingineri ai Facultăţii de Silvicultură.

Se dă cuvântul raportorilor Dării de Seamă a activităţii desfă-

şurată de Comitetul de Conducere, dela 12 Noembrie 1944—24 Iunie 1945.

D-l Ştefan Predescu, secretarul general al Societăţii, dă citire Dării de Seamă, partea I-a, referitoare la activitatea profesională-culturală.

D-l D. Bozdoc, casierul Societăţii, dă citire părţii a II-a a Dării de Seamă, referitoare la activitatea economică a Comitetului.

D-l D. Teodorescu, preşedintele Comisiei de Cenzori ai Societăţii, dă citire Procesului-Verbal de verificarea gestiunii Societăţii pe anul 1944.

Adunarea Generală aprobă, prin aclamaţii Darea de Seamă şi dă descărcare Comitetului de conducere al Societăţii, de gestiunea sa pe anul expirat 1944.

D-l D. Bozdoc, casier, dă citire proiectului de buget, propus de Comitet, pe anul 1945, în sumă totală de lei 22.777.592 la venituri şi tot atât la cheltueli, iar adunarea generală îl aprobă întocmai.

D-l preşedinte C. C. Georgescu supune aprobării Adunării Generale, cererea Asociaţiei Brigadierilor Silvici şi Pădurarilor de cedare, de către Societatea „Progresul Silvic", a vilei dela Amara.

D-l Florea Căruntu e invitat să expună Adunării Generale doleanţele Asociaţiei Brigadierilor Silvici şi Pădurarilor, pe care o reprezintă.

D-l D. Bozdoc dă citire referatului în această chestiune, după care iau cuvântul d-nii: C. Rachieru, Secretar General M. A. D., Ioan Lupe şi V. Lissievici. Adunarea Generală, la propunerea d-lui Preşedinte C. C. Georgescu, aprobă cedarea integral şi fără nici o restricţie, a vilei dela Amara, Asociaţiei Brigadierilor silvici şi Pădurarilor.

D-l Florea Căruntu aduce mulţumiri din partea Asociaţiei pe care o repreezintă.

D-l C. Rachieru, Secretar General al M. A. D. expune Adunării Generale înfăptuirile guvernului F. N. D. şi problemele pe care acesta şi le-a propus spre rezolvare, pentru propăşirea ideii forestiere şi pentru înfăptuirea şi satisfacerea doleanţelor Corpului Silvic.

Iau cuvântul la discuţiunea acestor probleme d-nii: Al. Stefanopol, V. Bivol, I. Dimitrescu şi Preşedinte C. C. Georgescu.

Şedinţa de dimineaţă se închide la orele 13.

Şedinţa de după amiază se deschide la orele 17, la ordinea de zilei fiind modificarea Statutelor Societăţii.

Biuroul şedinţei este format din d-nii: C. C. Georgescu, preşe-

dinte, Sterie Rodoteatu și I. Zeicu, vice-președinți și Șt. Predescu, secretar general. Raportor d-l C. Nettea.

Se dă citire proiectului noului Statut al Societății, votându-se în ședința de după masă, din 24 Iunie, în total 40 articole, articol cu articol, prin ridicare de mâni, după discuțiuni la care au luat parte d-nii: V. Dinu, C. Nettea, M. Burculeț, V. Bivol, I. Ivanovici, I. Paladian, I. Dimitrescu, I. Constantinescu-Leu, D. Bozdoc și președinte C. C. Georgescu.

Ședința de după masă din ziua de 24 Iunie 1945, se închide la orele 19.

Ședința din ziua de 25 Iunei 1945, se deschide la orele 10 dimineața, fiind prezidată de d. C. C. Georgescu.

D-l raportor C. Nettea citește în continuare proiectul pentru modificarea Statutelor, votându-se fiecare articol prin ridicarea de mâni, după discuțiuni ample la care iau parte d-nii: M. Burculeț, V. Dinu, I. Ivanovici, A. Nedelcovici, Traian Vișan, St. Rodoteatu, Georgescu Vencu, I. Dimitrescu, C. Nettea, C. C. Georgescu și Șt. Predescu.

D-l Președinte C. C. Georgescu propune un amendament la art. 41, referitor la latitudinea Adunării Generale de a fixa modalitatea alegerii Consiliului de Administrație a Societății pe liste sau nominal.

Amenadamentul se votează cu majoritate absolută.

După desbaterile ample care au avut loc, la propunerea d-lui președinte C. C. Georgescu, Adunarea votează în unanimitate nouile statute, prin aclamații, conform textului definitiv, care face parte integrantă din acest proces-verbal.

Terminându-se votarea modificării Statutelor, ședința se suspendă, la orele 11 și 30 dim., pentru 10 minute, la ordinea zilei urmând:

Alegerea Consiliului de Administrație al Societății.

Ședința se redeschide la orele 11 și 40 minute.

D-l C. C. Georgescu salută prezența în Adunare a d-lui Gh. Nicolau, inginer silvic pensionar, decanul de vârstă al Societății — 88 de ani, — propunându-l ca președinte de onoare al biroului de prezidarea alegerilor și pe d-nii: Profesor D. Drâmbă și Ștefan Constantinescu, ca scrutatori.

D-l C. Rachieru propune și Adunarea Generală aprobă ca alegerea președintelui Consiliului de Administrație al Societății să se facă prin aclamații.

D-l V. Dinu propune Adunării încredințarea mandatului de

Președinte al Societății, în aceste vremuri de mare răspundere, d-lui profesor C. C. Georgescu, Decanul Facultății de Silvicultură.

Adunarea Generală aclamă frenetic și alege ca președinte, pe d-l profesor C. C. Georgescu.

D-sa preia președinția Adunării Generale și propune ca prin același procedeu, adică prin aclamații, să fie aleși, cei doi Vice-președinți și Secretarul General al Consiliului.

Se pune la vot această propunere și Adunarea Generală aprobă.

D-l Președinte C. C. Georgescu propune ca vice-președinți, pe d-nii: C. Rachieru și Gr. Colpacci.

Adunarea Generală aprobă prin aclamații alegerea d-lor: C. Rachieru și Gr. Colpacci, ca vice-președinți.

Ca Secretar General este propus d-l Ștefan Predescu.

Adunarea Generală îl alege, prin vii aclamații, ca secretar general.

D-l Președinte C. C. Georgescu propune ca Adunarea Generală în mod excepțional să decidă ca în acest an votarea membrilor Consiliului de Administrație al Societății să se facă pe liste, prin ridicarea de mâini, cu majoritate absolută.

Adunarea aprobă propunerea.

Se suspendă ședința pentru 10 minute, pentru depunerea listelor.

Ședința se redeschide, procedându-se la votarea listelor propuse și depuse la birou, fiind scrise și pe tabelă.

Pentru lista Nr. 1 s'au exprimat 112 voturi.

Pentru lista Nr. 2 s'au exprimat 11 voturi.

D-l Consilier Em. Demetrescu, delegatul Ministerului Agriculturii și Domeniilor cu controlul Societății, constată îndeplinirea tuturor formelor legale și statutare la alegerea Consiliului de Administrație al Societății „Progresul Silvic".

Lista Nr. 1, proclamată aleasă este următoarea:

Bordea Dimitrie, Borovschi Boris, Boldur Mihai, Butoiu Alex., Comșia Aurel, Comes Titus, Constantinescu Ștefan, Constantinescu-Leu Ioan, Eliescu Grigore, Ene Mircea, Filip C. Vasile, Georgescu Vencu, Ionescu I. Gheorghe, Lissievici Vasile, Manole Horia, Marinescu Ionel, Nettea Constantin, Pană Gheorghe, Paladian Ioan, Popescu V. Constatnin, Popovici Valeriu, Purcăreanu Gheorghe, Rodoteatu Sterie, Sburlan A. Dumitru, Vișan Traian, Volosciuc Aurel, Teodorescu Ștefan, Zeicu Ioan.

D-l Președinte C. C. Georgescu propune și Adunarea Generală alege ca censori pe d-nii: Pană Vasile, Dumitru Ioan și Dragu C-tin, iar ca cenzori supleanți pe d-nii: Constantinescu Gh., Delavale E. Anton și Dragomir Ioan.

D-l G. Nicolau depune mandatul de președinte de onoare al biuroului de presidarea alegerilor, urând noului Consiliu realizarea tuturor țelurilor.

Se formează Biroul noului Consiliu al Societății, alcătuit din d-nii:

C. C. Georgescu, președinte, C. Rachieru și Gr. Colpacci, vicepreședinți și Ștefan Predescu, secretar general.

D-l Președinte C. C. Georgescu face o expunere asupra proiectelor de reorganizare a Corpurilor technice, la care se lucrează la A. G. I. R. și la Colegiul Inginerilor.

Se dă cuvântul d-lui Sterie Rodoteatu, care mulțumește pentru alegerea făcută în persoana D-sale.

D-l Președinte C. C. Georgescu închide ședința de dimineață la orele 13 și 30 minute.

Ședința de după amiază se deschide la orele 16.

Prezidează d. Vice-președinte, Gr. Colpacci.

D-l Aurel M. Comșia dă citire comunicării D-sale, despre „Democratizarea Economiei Vânatului".

D-l Vasile Cotta ia cuvântul în chestiunea redobândirei de către silvicultori a pozițiilor din conducerea Economiei Vânatului.

D-l Președinte C. C. Georgescu preia președinția Adunării.

D-l Inginer St. Dem. Olteanu, dă citire comunicării D-sale, referitoare la repunerea technicei silvice a amenajărilor în drepturile ei.

D-l Secretar General Ștefan Predescu se adresează în special celor din exterior, rugându-i ca toate doleanțele lor de serviciu și de corp, să fie comunicate în permanență Societății, pentru ca cei dela Centru să aibă în orice moment putință de-a le lua apărarea și a le da imboldul la luptă, pentru realizare.

D-l Președinte C. C. Georgescu, rostește cuvântarea de închidere, declarând încheiate lucrările celei de a 59-a Adunare Generală anuală și mulțumind participanților pentru munca depusă în ședințele acesteia.

Președinte, (ss) C. C. GEORGESCU

Secretar General, (ss) **Șt. Predescu**

Scrutatori la alegerea Consiliului de Administrație:

(ss) **D. Drâmbă**

(ss) **Ștefan Constantinescu**

DESBATERILE ŞEDINŢELOR ADUNĂRII GENERALE

In zilele de Duminecă 24 şi Luni 25 Iunie a. c. s'a ţinut în Bucureşti Adunarea Generală Anuală a Societăţii Inginerilor Silvici **„Progresul Silvic"**. Şedinţele au avut loc în sala de festivităţi a Societăţii, dela sediul din Bv. Take Ionescu Nr. 31.

Şedinţa festivă a Adunării s'a deschis Duminecă 24 Iunie, în prezenţa d-lui **Constantin Agiu**, Ministru Subsecretar de Stat la Ministerul Agriculturii şi Domeniilor, şi a d-lui **Constantin Rachieru**, Secretar General la acelaşi Departament. Au luat parte un număr impunător de ingineri silvici din toată ţara, precum şi delegaţi ai Corpului Silvic mediu şi auxiliar.

Cuvântul de deschidere al Preşedintelui Adunării

D-l prof. univ. Dr. C. C. Georgescu, Decanul Facultăţii de Silvicultură, Preşedintele Comisiei Interimare aleasă de Adunarea Generală Extraordinară din 14 Nov. 1944, deschizând şedinţa în calitate de Preşedinte al Adunării, adresează în numele Comitetului urarea de bun venit participanţilor la Adunare. D-sa propune şi Adunarea aprobă trimiterea următoarelor telegrame adresate M. S. Regelui, d-lui Dr. Petru Groza, Preşedintele Consiliului de Miniştri şi d-lui Romulus Zăroni, Ministrul Agriculturii şi Domeniilor. Apoi d-sa salută prezenţa d-lui Ministru C. Agiu, în mijlocul Adunării, elogiind personalitatea acestui fanatic luptător pentru ridicarea poporului şi solicitându-l să-şi concentreze cât mai curând preocupările asupra sectorului forestier, pentru prosperarea pădurilor ţării şi spre binele colectiv.

In continuare, d-l Decan C. Georgescu arată consecinţele suferinţelor războiului, cari vor determina un început de eră nouă caracterizată prin:

a) trecerea instrumentelor de producţie din mâna exploatatorilor personali în stăpânirea poporului;

b) o mai justă repartizare a bunurilor în massa mare a poporului.

Aceste ţeluri întrevăzute de marii revoluţionari şi-au găsit o fericită realizare în U.R.S.S., unde un popor muncitor e călăuzit de geniul creator al Mareşalului Stalin. Debarasându-ne de egoismul distrugător şi trecând la munca obştească ne vom transforma şi noi, devenind un popor creator şi demn de libertate. Noua societate pe care dorim să o clădim să fie bazată pe dreptate, libertate, obligati-

vitatea muncii şi răsplata ei în raport cu nevoile fiecărui membru al colectivităţii.

Trebuie însă să ne trudim a ne făuri condiţiunile noi de viaţă între cari sporirea producţiei, pentru satisfacerea nevoilor poporului şi pentru îndeplinirea Condiţiunilor Armistiţiului, este prima. Acordul economic cu U.R.S.S. bazându-se pe livrări de produse lemnoase, silvicultorii sunt îndrituiţi a cere factorului politic să acorde toată atenţiunea economiei forestiere. Pădurea este un scop de sine stătător, iar nu un auxiliar al agriculturii. Aceasta justifică necesitatea înfiinţării unui **Minister al Pădurilor şi Apelor,** în care economia forestieră, descătuşată de imperativele agricole dominatoare, să-şi trăiască viaţa ei proprie. Numai astfel putem spera să îndrumăm pădurile ţării, ruinate de capitalism şi politicianism demagogic, către acea stare ideală la care s'a ajuns în gospodăria forestieră a U.R.S.S. Reorganizarea economiei noastre forestiere este în curs de perfectare în lumina noilor prefaceri, în spiritul adevărate democraţii.

In încheiere D. Decan C. Georgescu arată rolul istoric al Adunării de azi, prin sarcina ce şi-a luat-o Comitetul provizoriu de a supune Adunării Generale modificarea Statutelor, în scopul ideal al democratizării Societăţii „Progresul Silvic".

Cuvântarea d-lui Ministru C. Agiu

Indelung ovaţionat, d. Ministru C. Agiu salută pe inginerii silvici participanţi la Adunare, în numele Guvernului şi al d-lui Romulus Zăroni, Ministru al Agriculturii şi Domeniilor. In continuare d. Ministru C. Agiu arată că între problema economiei silvice, cea a agriculturii şi problemele generale ale ţării este o legătură indisolubilă. In consecinţă, pentru valorificarea silviculturii, ca bogăţie de bază a ţării, eforturile inginerilor silvici trebuesc îmbinate cu cele ale inginerilor agronomi, într'o colaborare armonioasă. In afară de aceasta, inginerii silvici trebue să lucreze de acum înainte pentru popor şi prin popor. In acest scop sunt chemaţi să se încadreze în noua ordine democratică, adoptând faţă de popor o atitudine nouă de îndrumători şi educatori ai poporului, realizând astfel, cu un moment mai de vreme apropierea sufletească azi neexistentă, între silvicultori şi săteni. Poporul trebue ajutat, înţeles şi educat. Muncitorului de pădure trebue să i se dea răsplata dreaptă a muncii şi respectul omenos al persoanei sale.

Trebue să se renunţe la metoda constrângerii. Poporul trebuie

ridicat la un nivel de înțelegere superior, prin conferințe, sfaturi și pilde.

Problema silviculturii este atât de puțin înțeleasă în țara noastră și mai ales în popor că am putea spune că ne aflăm cu cel puțin 100 ani în urmă.

Pădurile noastre să fie mari și frumoase. Socotesc că pentru rezolvarea acestei probleme trebue să părăsim drumurile vechi, să recurgem la popor și unit cu el să tratăm problema silviculturii. Inginerii silvici să se simtă datori a convinge pe plugari, cari constrânși de nevoi vin să atace din neștiință chiar propriul lor interes. Țăranii trebuie să vadă în silvicultori pe apărătorii cauzei lor. In felul acesta inginerul nu va mai fi privit cu resentiment, iar colectivitatea și economia generală a țării nu vor avae decât de câștigat.

D-l Ministru își exprimă regretul că fiind ocupat până acum cu însămânțările nu s'a putut dedica mai mult silviculturii. D-sa promite însă ca acest moment festiv să însemne începutul preocupării intense cu aceste probleme. D-l Ministru își închee cuvântarea urând congresiștilor spor la lucru și făcând un apel pentru înțelegerea străduinței Ministrului nostru de a elibera poporul, dând tot sprijinul. căci făcând aecasta sprijinim pe frații, surorile și neamul nostru întreg.

Salutul A. G. I. R.-ului și al Asociației inginerilor agronomi

Din partea Asociației Inginerilor Agronomi vorbește d-l Virgil Economu, ing. insp. g-ral agronom, care aduce în acelaș timp și salutul A. G. I. R.-ului, urând Adunării Generale a inginerilor silvici spor la lucru în ședințele ce vor avea loc.

D-sa elogiază personalitatea D-lui Prof. C. Georgescu, Decanul Facultății de Silvicultură, de activitatea căruia depinde în aceste momente buna stare a tuturor inginerilor din țară.

Intreg corpul ingineresc trebue să aibă încredere în lupta vajnică pe care D-l Decan Georgescu o duce.

D-l V. Economu îndeamnă membrii corpului silvic la colaborarea în deplina armonie cu inginerii agronomi și medicii veterinari în cadrul Ministerului Agriculturii și Domeniilor.

D-sa sprijină ideea înființării Ministerului Pădurilor.

Salutul Corpului Conductorilor Silvici

Din partea Asociației Conductorilor silvici din România vorbește D-l Conductor Silvic H. Șuștreanu aducând salutul și urările de bună reușită în lucrările congresiștilor.

Cere ca în aceste desbateri să se țină seama și de doleanțele corpului auxiliar silvic (conductori, brigadieri și pădurari) așteptate de 16 ani, rezolvarea acestora fiind absolut necesară pentru a restabili încrederea reciprocă și asigurarea unei colaborări între toate categoriile de silvicultori.

D-sa mulțumește D-lui Secretar General C. Rachieru pentru inițiativa numirii în comisiunile lucrative înființate a reprezentanților conductorilor silvici, asigurând de sprijin total din partea acestora pentru muncă în spiritul noilor vremi.

Salutul Asociației Brigadierilor și pădurarilor

D-l Floarea Căruntul președintele Asociației Brigadierilor și a pădurarilor aduce salutul acestei Asociați..

D-sa remarcă schimbarea de atitudini în mentalitatea de până acum, azi impunându-se integrarea într'un ritm de muncă unitar pentru întreg Corpul Silvic.

D-sa afirmă credința majorității silvicultorilor că învinuirile ce se aduc unor anumiți membri ai corpului nostru cari s'au comportat nedrept față de popor nu pot fi generalizate, silvicultorii fiind în marea lor majoritate muncitori cu brațele și cu cugetul în slujba unui ideal măreț, dar greu de realizat. Pe calea acestei realizări ei întâmpină adeseori rezistența populației neîndreptățite dar și necunoscătoare devenind odioși pe nedrept. Dar munca pe teren a silvicultorului nu este de disprețuit (plantațiuni, împăduriri, ameliorări, etc.).

In trecutul pseudodemocrației, politica conducătorilor era discreționară iar silvicultorul pătimea ca apărător sincer al idealului său forestier. Azi democrația adevărată apropie pădurea de popor, realizând o conducere prin popor și pentru binele poporului. Brigadierii și pădurarii fiind chemați să colaboreze pentru legiferarea problemelor curente, au ocaziunea să ia parte la conducerea efectivă pentru care fapt mulțumesc cu această ocazie.

D-sa asigură de sprijin total din partea corpului pe care îl reprezintă încheind prin facerea unui apael de „instaurarea unui spirit de omenie cu respectarea etalonului „Om".

D-l Student-inginer Titus Orădeanu, din partea studenților ingineri silvici, exprimă recunoștința de a fi invitați în calitate de puieți ai pepinierii corpului silvic la această adunare, afirmând do-

rința de a ajunge și studențimea forestieră cât mai curând să-și dea obolul pentru prosperitatea țării ai cărei fii și slujitori devotați sunt.

Darea de Seamă și Raportul de Gestiune al Comitetului Provizoriu. Raportul Comisiei Cenzorilor.

D-l Ștefan Predescu, Secretarul General al Comitetului provizoriu citește darea de seamă privitoare la activitatea acestui Comitet dela 12 Noembrie 1944 până la 24 Iunie 1945, partea I, activitatea profesională-culturală. Intre chestiunile rezolvate și cele cari preocupă în continuare Comitetul sunt prezentate: avansările, legiferarea fondului de educație, înființarea unui birou de asistență juridică pentru membrii Societății, chestiunea salarizării, păstrarea și desvoltarea contactului cu asociațiile profesionale (AGIR, Colegiul Inginerilor etc.) și culturale, (ARLUS), înființarea Cercurilor Regionale, continuarea publicațiilor periodice (Revista Pădurilor și Suplimentul Profesional), și a activității editurii, achiziționări de noi volume pentru bibliotecă, inițiativa înființării băncii „Silva", susținerea activității CEACS-ului, acordări de ajutoare colegilor, întocmirea proectului de modificarea Statutelor Societății în spiritul vremilor noi, pregătirea sindicalizării Corpului, culegerea datelor pentru întocmirea biografiilor figurilor reprezentative din Corpul Silvic, pregătirea noilor legiuiri pentru reforma sectorului forestier și diverse acte de gospodărie. Situația membrilor se oblindește în următotrul tablou:

Totalul membrilor la data de 24 Iunie 1945 922
(activi: 817; pensionari: 95; de onoare: 9; corespondenți: 1)
Inscrișii dela 1 Ianuarie 1945 la 24 Iunie 1945 18
Decedați în același interval 20

Cei trecuți în lumea celor drepți sunt următorii: Zaharia Przemețchi, Stelian Cămărășescu, Ionel Gh. Bănulescu, Radu Giuvelca, Dem. Borș, Mihail Secăreanu, Alex. Bulgăreanu, Ion Balaban, Dumitru Burghelea, Teodor Grigoraș, Petre Cafegiu, Victor Ivănescu, Gh. Sandulache, Constantin N. Pârvulescu (căzut pe frontul Budapestei), Sabin Pelèe, Ștefan Moraru, Ion Ghica Anastase, Aurel Gh. Adam, Ioan Gh. Solacolu, M. Poenaru.

D-l D. Bozdoc citește în continuare partea II-a a Dării de Seamă, privitoare la activitatea economică pe același interval de timp, cifrele Bilanțului încheiat la 31 Decemvrie 1944 indicând la activ și la pasiv: 46.861.441 lei (față de 46.467.290 lei, cât a fost la 31 Dec. 1943, deci cu o creștere de lei 394.151).

D-l D. Teodorescu, Președintele Comisiunii de Cenzori, citește procesul verbal al Comisiunii de Cenzori, privitoare la gestiunea societății până la 31 Decembrie 1944.

Adunarea generală dă descărcare Comitetului provizoriu atât gestiunii pe 1944 cât și activității profesionale, culturale și economice.

In continuare, **D-l D. Bozdoc,** dă citire proectului de buget pe 1945/1946, iar Adunarea generală dă aprobare prin aclamații.

Cedarea Vilei Amara pentru Asociația Brigadierilor și Pădurarilor

D-l Președinte al Comitetului provizoriu, **C. Georgescu,** supune aprobării Adunării Generale chestiunea cedării vilei Amara, la cererea Asociației Brigadierilor și Pădurarilor, pentru contribuția acestora la construirea vilei și în scopul folosirii ei de către brigadierii și pădurarii bolnavi, în timpul tratamentului de care au nevoie la băile Amara.

Se dă cuvântul d-lui **Florea Căruntu,** președinte Asociației Brigadierilor și Pădurarilor, care expune doleanțele Asociației pe care o reprezintă.

D-l **D. Bozdoc** citește referatul în această chestiune. Adunarea generală aprobă propunerea dela punctul 3, din concluziile referatului, adică cedarea în deplină proprietate a vilei Amara Asociației corpului silvic inferior.

D-l Secretar G-ral **C. Rachieru,** subliniază actul de solidaritate ce se consfințește astfel între membrii corpurilor de silvicultori.

D-l Ing. **I. Lupe,** propune ca inginerii să cotizeze o sumă anumită pentru a veni în ajutorul lucrărilor de terminarea construcțiunii vilei.

D-l **Florea Căruntu** mulțumește Adunării pentru donația făcută.

Discuțiunea Dării de Seamă

Cuvântarea d-lui Secretar General C. Rachieru

D-l **C. Rachieru,** Secretar General M. A. D., face următoarea expunere: unul din obiectivele cardinale ale acestei Adunări este găsirea celei mai juste orientări pentru Corpul Silvic în cadrul României noi, liberă și democratică.

Lupta ce se duce este pentru realizarea a două mari principii: de mărirea producției prin popor și pentru popor, cu înlăturarea intermediarilor rapaci și, — al doilea principiu — trezirea conștiinței fiecăruia la democrație și anume la libertate, dar la o libertate disciplinată, pentru promovarea sa ca factor de producție în cadrul

colectivității. Se impune o analiză scurtă asupra trecutului, nu pentru a stabili răspunderi dar pentru ca prin precizarea greșelilor să găsim orientarea cea mai justă care să asigure Corpului realizarea celor două mari postulate:

— promovarea economiei forestiere

— promovarea intereselor membrilor corpului.

Au fost în trecut trei mari nuclee egoiste: reacționarii, tineretul încadrat în mișcare de diversiune și o clică mică dar puternică, care prin teroare și denunțuri au acaparat puterea în interes personal. Nici când nu s'a văzut preocuparea cinstită pentru promovarea celor două mari postulate, iar sub dictatura antonesciană reacțiunea a excelat prin instaurarea pe față a bunului plac.

Astfel s'au distins personalități din corp cari au excelat prin procese răsunătoare în Consiliul de disciplină, bunurile țării ajungând în paragină, iar economia forestieră și Corpul în suferință.

Nu s'au făcut fabrici, construcții, terenurile degradate s'au dublat, școlile n'au fost organizate, etc.

Distrugând acest trecut jalnic, dorim să reînscăunăm principiile de dreptate, libertate disciplinată în folosul colectivității. In acest scop s'a creiat gruparea F. N. D. care integrată în principiile de guvernare democratică a guvernului Petru Groza, a dat deja dovadă de sinceritatea, înțelepciunea și tăria ei în reformele ce se fac.

Democratizarea trebue urmărită pe trei căi:

1. Darea de viață sindicatelor noastre ca expresie fericită a dreptății prin noi înșine.

2. Infrățirea personalului forestier în sfaturile de colaborare pentru obținerea maximului de randament.

3. Infrățirea socială prin încadrare în Uniunea Patrioților, pentru unirea și educația intelectualilor spre binele colectiv.

In încheere D-l Secretar G-l, C. Rachieru, aduce la cunoștința Adunării semnarea decretului lege pentru repararea nedreptăților la avansările din trecut, promițând obiectivitate și cinste deplină.

In chestiunea deziderateloor pentru ameliorarea salarizării, D-sa menționează activitatea deosebită a D-lui Decan C. Georgescu, atrăgând atențiunea asupra promovării prin merite proprii și deci a situării meritate la Președenția Societății a acestei personalități de frunte a Silviculturii și științei române.

D-l **Al. Stefanopol**, își exprimă regretul său că nu a văzut venind la tribună, nici un director și nici un alt conducător care să-și exprime doleanțele, acum în această epocă nouă de democrație când libertatea cuvântului a redevenit o realitate și mulțumește D-lui

Florea Căruntu, pentru cuvintele frumoase rostite și subliniind cu tărie că inginerii silvic n'au fost și nu vor fi niciodată în slujba nimănui, ci numai în slujba pădurii, făcându-și datoria cu risc și eroism.

D-l **Vl. Bivol** arată căile ce trebuesc urmate de silvicultori pentru ca poporul să ne prețuiască.

D-l **I. Dumitrescu** aduce în discuțiunea Adunării, chestiunile privitoare la dreptul funcționarilor de a face politică, necesitatea comandamentului unic și independent al sectorului silvic, situația materială precară a pădurarilor, insuficiența încadrării Serviciilor județene și a Inspectoratelor și necesitatea reparării obiective a nedreptăților din Corp, cerând numirea în Comisiile și a unor delegați din exterior, cunoscători ai activității inginerilor silvici dela unitățile exterioare.

D-l preș. **C. Georgescu** închee seria discuțiunilor asupra Dării de Seamă îndemnând pe participanții la discuțiunile următoare să facă critică pozitivă. D-sa menționează dreptul și datoria de a face politică constructivă a oricărui cetățean, lupta deschisă pentru satisfacerea revendicărilor profesionale fiind calea pe care adevărata democrație o pune la îndemâna noastră, în această privință muncitorimea putând servi de exemplu prin felul cum și-a știut câștiga o situație mai bună prin luptă și jertfă.

Ședința de dimineață se ridică la orele 13,30.

Discuțiunea și votarea Proectului noilor Statute

In ședința de după masa zilei a I-a, a început discutarea și votarea pe articole a Proectului de modificarea Statutelor Societății (raportor d-l C. Nettea), continuând și în ședința de dimineață a zilei a II-a. După discuțiuni ample pe articole, s'au votat noile Statute ale Societății. La discuțiuni au luat parte d-nii: V. Dinu, Vl. Bivol, A. Nedelcovici, C. Ivanovici, V. Mironescu, I. Constantinescu-Leu, D. Bozdoc, I. Nițescu, Tr. Vișan, M. Burculeț, I. Paladian, I. Dumitrescu, C. Nettea, St. Predescu, V. Georgescu, D. Ionescu, C. Rachieru, C. C. Georgescu, I. Zeicu etc.

Alegerea Consiliului de Administrație

După votarea noilor Statute ale Societății, d-l Decan C. Georgescu propune și Adunarea alcamă ca președinte de onoare al Adunării și al biroului de prezidarea alegerilor pe d-l **ing. insp. gl. silvic**

pensionar Gh. Nicolau, decanul de vârstă al Corpului Silvic (88 ani), iar ca scrutatori d-nii Prof. D. Drâmbă și St. Constantinescu.

D-l preș. de onoare **Gh. Nicolau** subliniază importanța unei alegeri pentru asigurarea bunului mers al Societății, atrăgând atențiunea să se aleagă în fruntea Societății numai persoane capabile.

Procedându-se conform prevederilor noilor Statute, d-l **C Rachieru** propune și Adunarea aprobă ca alegerea președintelui, a vicepreședinților și a Secretarului General să se facă prin aclamații.

La propunerea d-lui V. Dinu de a se încredința mandatul de președinte al Societății, în aceste vremuri de mare răspundere D-lui Decan C. Georgescu, Adunarea Generală aclamă frenetic alegând ca președinte pe d-l prof. C. Georgescu, Decanul Facultății de Silvicultură.

Reluând președinția Adunării, d-l Decan C. Georgescu, ales Președinte pe termen de 3 ani al Societății „Progresul Silvic", mulțumește pentru încrederea acordată, primind cu vădită emoție această însărcinare. Domnia-Sa propune ca vice-președinți pe d-nii: C. Rachieru, Secretar General M. A. D. și Gr. Colpacci, iar ca Secretar General al Consiliului pe d-l Șt. Predescu.

Procedându-se conform Statutelor se hotărăște, ca în acest an votarea membrilor Consiliului să se facă pe liste, prin ridicarea de mâni.

După suspendarea ședinței se procedează la votarea celor trei liste înscrise, în urma votului declarându-se aleasă lista Nr. 1 având următoarea alcătuire:

A. — Consilieri:

1. Bordea Ștefan
2. Borovschi Boris
3. Butoi Alex.
4. Comșa Aurel
5. Comes Titus
6. Constantinescu St.
7. Constantinescu-Leu I.
8. Eliescu Grigore
9. Ene Mircea
10. Filip Vasile
11. Georgescu Vencu
12. Ionescu Gheorghe
13. Lisievici Vasile
14. Marinescu Ionel
15. Nettea C-tin
16. Pană Gheorghe
17. Paladian Ion
18. Popescu C-tin
19. Popovici Valer
20. Purcăreanu Gheorghe
21. Rodoteatu Sterie
22. Sburlan Dumitru
23. Vișan Traian
24. Volosciuc Aurel
25. Zeicu Ion
26. Radoveanu St.
27. Horia Manole
28. Boldur Mihai

B. Cenzori:

Pană Vasile, Dumitriu Ion şi Dragu C-tin (aleşi)
Constantinescu Gh., Delavale I. şi Dragomir I. (supleanţi).

Depunându-şi mandatul, d-l ing. Gh. Nicolau urează noului Consiliu realizarea tuturor ţelurilor.

Inainte de închiderea şedinţei de dimineaţă din ziua a II-a, D-l Secretar General face o serie de comunicări referitoare la repararea nedreptăţilor din Corp, la chestiunea dreptului funcţionarilor de a face politică, şi referitor la aderarea la Uniunea Patrioţilor, iar d-l preş. C. Georgescu dă informaţiuni cu privire la proectul de lege pentru organizarea Corpului technic.

Şedinţa de comunicări

Şedinţa de după masă din ziua a II-a a Adunării Generale a fost rezervată pentru comunicări.

D-l **A. Comşia** face o comunicare despre **„Problema democratizării vânătoarei".**

La baza democratizări (popularizării) stau următoarele principii:

1. vânatul este una din resursele naturale ale ţării;
2. vânatul trebuie conservat (folosit cu înţelepciune);
3. eliminarea privilegiilor din vânătoare: (vânatul să fie al poporului);
4. ieftinirea vânătoarei.

Ca exemple de ţări unde vânătoarea e democratizată se pot da: Canada, U. S. A. (unde este un permis de vânătoare la 18 locuitori — faţă de situaţia dela noi: 1 permis la 800 loc.) şi URSS. (în ale cărei imense parcuri naturale se ocroteşte o faună foarte variată).

O condiţie în plus pentru popularizarea vânătoarei este încadrarea ei în sectorul silvic. Pentru realizarea acestei vechi aspiraţii a silvicultorilor abia s'au făcut câţiva paşi, iar atingerea scopului se poate face acum, sub egida regimului egalitar, democratic. Numai prin trecerea vânătoarei în sectorul silvic, în urma simplificărilor şi a reducerilor în administrarea acestei resurse naturale, se va ajunge la o efectivă ieftinire a vânătoarei.

O reorganizare a vânătoarei pe baze democratice va trebui să prevadă:

a) descentralizarea lucrărilor administrative; — pe judeţe;
b) întărirea dispozitivului de îndrumare şi control;

c) reorganizarea societăţilor pe temeiuri democratice;

d) formarea de terenuri de vânătoare cât mai mari pentru o gospodărire cât mai raţională;

e) reorganizarea şi democratizarea UGVR.;

f) introducerea culturii şi exploatării vânatului în regie;

g) o nouă Lege a Vânătoarei; — în spirit democratic.

(Aceleaşi premize sunt valabile şi pentru democratizarea pescuitului în apele de munte).

In regimul de azi Silvicultorii pot spera în realizarea visului lor.

D-l **V. Cotta** vorbind pe aceeaşi chestiune aduce următoarele precizări:

Pentru a democratiza vânătoarea, aceasta trebue să fie făcută ieftină. Numai aşa va putea fi accesibilă şi celor cu venituri modeste.

Ieftinirea acestei nobile îndeletniciri poate fi realizată prin folosirea organelor de Stat în funcţiunile de inspectori de vânătoare judeţeni. Va trebui adică să înceteze situaţia de azi, când organele silvice, pregătite în specialitatea vânătorească, sunt lăsate fără întrebuinţare, în schimb se angajează aşa zişi inspectori de vânătoare onorfici, care însă primesc sume între 12.000 şi 22.000 lei lunar, din banii încasaţi dela vânători, prin majorarea costului permisului de vânătoare.

Alt mijloc de ieftinire este înfiinţarea de terenuri de vânătoare de vânat mare valorificate în regie, aşa încât plăcerea de a împuşca un căprior, un cerb sau o capră neagră să o poată avea, pentru o sumă modestă, şi vânătorul sărac, care nu poate lua în arendă şi întreţine terenuri de vânătoare de mare întindere. Casa Pădurilor a făcut eforturi în această chestiune, dar n'a găsit suficientă înţelegere la Direcţiunea Vânătoarei.

Referindu-se la afirmaţia că nu ar exista suficient personal pregătit la CAPS, susţine că aceasta nu corespunde realităţii. Personalul are pregătire teoretică, iar cea practică şi-o câştigă numai când este pus la lucru. Altfel, timpul spală cunoştinţele teoretice. Deaceea cere să se dea atribuţiuni serviciilor silvice exterioare şi atunci va spori şi numărul specialiştilor vânători.

D-l **St. Dem. Olteanu** face o comunicare referitoare la amenajamente — lucrările tehnice de bază ale Silviculturii, preconizând reorganizarea pe baze noi, a instituţiunilor forestiere existente.

D-l **Sterie Rodoteatu** aduce noi precizări în chestiunile acute la ordinea zilei: exproprierea golurilor de munte şi a poienilor din inte-

riorul pădurilor, precum și în chestiunea avansărilor în Corpul Silvic.

D-l Secretar G-l M. A. D. **C. Rachieru** expune Adunării Generale bazele de organizare și funcționare ale sfaturilor de colaborare dela Ocoalele Silvice, rezultate din particularitatea de funcționare a acestui sector de îmbinarea muncii manuale cu cea intelectuală de concepție.

D-l **Vl. Bivol** înfățișează un aspect al problemei sindicalizării silvicultorilor, pentru determinarea unui curent de opinie publică și oficială favorabil Corpului Silvic.

D-l **M. Burculeț** aduce precizări de detaliu în chestiunea Legii pentru repararea nedreptăților din Corpul Silvic.

D-l **I. Zeicu** relevă concepția „anti-silvică" în care au lucrat miniștrii anteriori ai Agriculturii și „Domeniilor". Singurele „domenii" cari mai sunt azi le constitue pădurile, deci ar fi justificată o titulatură și o reorganizare ca **Minister al Agriculturii și Pădurilor.** Dar concepția era și mai este în prezent că Silvicultura este o anexă a agriculturii.

D-sa mai aduce precizări în legătură cu exproprierea poienilor, îndemnând colegii să facă politică:

— politică profesională în Sindicate și la Sectoare și

— politică de partid în slujba ideii forestiere.

D-l **C. Ivanovici** cere fixarea principiilor călăuzitoare în avansări.

D-l **N. Popescu** relevă situația dificilă a colegilor din exterior, puși în grea dilemă între satisfacerea cerințelor poporului și apărarea existenței pădurii, cerând să se remarce celor în drept dorința Silvicultorilor de a-și croi singuri destinul.

D-l **Șt. Predescu** Secretarul General al Societății „Progresul Silvic", mulțumind pentru cinstea acordată prin alegerea în Comitetul de Direcție al Societății și atrăgând atențiunea membrilor Societății asupra îndatoririlor pe cari le au față de Societate, își exprimă hotărîrea de a continua să depună aceeași neprecupețită muncă în slujba ideii forestiere.

D-l **Președinte Const. Georgescu,** recapitulând desbaterile cari au avut loc și mulțumind participanților pentru munca depusă în cele două zile de ședințe de lucru, declară închisă cea de a 59-a Adunare Generală anuală.

INAUGURAREA ŞEDINŢELOR CERCULUI DE STUDII FORESTIERE

In ziua de Vineri 9 Noemvrie 1945, a avut loc în sala de festivităţi a Societăţii „Progresul Silvic" şedinţa inaugurală a Cercului de Studii Forestiere. In faţa unui auditoriu numeros a conferenţiat **D-l prof. C. C. Georgescu,** Preşedintele Societăţii, despre: „Şleaul ca tip de pădure de rentabilitate". Conferinţa a fost însoţită de proecţiuni şi urmată de redactarea unui film documentar. (Redăm în corpul revistei rezumatul acestei conferinţe).

După şedinţă, asistenţa a trecut în saloanele Societăţii, unde s'a desfăşurat o agapă colegială. Această iniţiativă s'a bucurat de o primire foarte călduroasă din partea colegilor, astfel de reuniuni fiind menite să cimenteze legăturile şi să creeze o ambianţă de armonie în sânul Corpului Silvic.

Comemorarea lui Gustave Huffel

In cadrul celei de a doua şedeinţă a Cercului de Studii Forestiere care s'a ţinut în ziua de Vineri 23 Noemvrie 1945 s'a făcut comemorarea lui Gustave Huffel, cu prilejul împlinirii a 10 ani dela moartea savantului silvicultor francez. D-l ing. Gheorghe Pană, diplomat al Şcolii Superioare a lemnului din Paris, a vorbit despre „Gustave Huffel — Omul şi Opera". Conferinţa a fost urmată de filme documentare prezentând exploatări forestiere în Franţa. Redăm rezumatul conferinţei în corpul revistei.

Consiliul de Administraţie al Societăţii a hotărît publicarea conferinţei d-lui ing. Gh. Pană în editura proprie.

Conferinţa d-lui ing. Ion Lupe despre: „Perdelele forestiere pentru protecţia agriculturii în România".

A 3-a şedinţă a Cercului de Studii Forestiere s'a ţinut în ziua de Vineri 7 Decemvrie 1945. D-l ing. Ion Lupe a prezentat comunicarea d-sale despre: „Perdelele forestiere pentru protecţia agriculturii în România". Conferinţa a fost urmată de proecţiuni şi filme documentare.

Redăm rezumatul conferinţei în corpul revistei.

CONCURSUL PENTRU NOUA INSIGNĂ A SOCIETĂȚII „PROGRESUL SILVIC"

Vechile insigne ale Societății „Progresul Silvic" fiind epuizate, Consiliul de Administrație a luat hotărîrea instituirii unui concurs pentru alegerea unui nou model de insignă.

Această insignă va trebui să fie un simbol al preocupărilor profesionale ale membrilor Societății, cu respectarea tradițiilor bune câștigate și sublinierea progreselor realizate în domeniul tehnic.

Printr'o participare cât mai largă la concurs se va putea asigura selecționarea unui model de insignă reprezentativă pentru năzuințele Societății noastre.

Publicăm în cele ce urmează „Regulamentul" de organizarea concursului, îndemnând pe toți colegii noștri să contribue la asigurarea reușitei acestei competițiuni artistice profesionale.

REGULAMENTUL

organizării concursului pentru insigna Societății „Progresul Silvic"

Art. 1. — Pe baza Statutelor Societății se instituie de către Consiliul de Ad-ție un concurs pentru noua insignă a Societății „Progresul Silvic", fixându-se ca termen de predarea proiectelor data de 31 Martie 1946 (inclusiv).

Art. 2. — Sunt chemați a lua parte la concursul deschis pentru noua insignă a Societății „Progresul Silvic" toți membrii Societății, precum și cei doritori a aduce contribuția lor artistică și tehnică la elaborarea acestui simbol al Societății.

Art. 3. — Se lasă la latitudinea concurenților libera alegere a formatului, subiectului și alcătuirea interioară a insignei.

Art. 4. — Depunerea proiectelor pentru concurs se va face în plic închis adresat Secției Culturale a Consiliului de Administrație al Societății cu mențiunea „Pentru Concursul de insignă". Acest plic de format oficial va cuprinde:

a) cartonul de format carte poștală conținând proectul de insignă și având ca titlu un „Motto" (nicio altă inscripție sau semnătură nu se va face pe carton);

b) un plic de carte de vizită închis având în exterior același motto, iar în interior conținând o carte de vizită cu numele și adresa autorului.

Art. 5. — La împlinirea termenului de predare, proiectele vor fi examinate de Comisia Secției a III-a Culturală, întrunită în „Comisie de concurs pentru insignă", completată cu trei membri numiți de Consilul de Administrație al Societății dintre membrii ai Societății cu competință artistică notorie.

Art. 6. — Consiliul de Administrație va lua în discuție propunerile făcute

de „Comisia de Concurs", hotărînd acordarea următoarelor premii în bani şi menţiuni de onoare:

Premiul I: 50.000 lei
Premiul II: 30.000 lei
Premiul III: 20.000 lei
Trei menţiuni de onoare.

Art. 7. — Premiile se vor distribui cu prilejul Adunării Generale a 60-a.

Proiectele premiate şi cele cărora li s'au acordat menţiuni de onoare vor fi publicate în Suplimentul Profesional al „Revistei Pădurilor".

CONSILIUL DE ADMINISTRAŢIE

Procesele Verbale ale Şedinţelor Consiliului de Administraţie

PROCES-VERBAL No. 5

Şedinţa din 2 Noembrie 1945

Prezenţi D-nii: Borovschi B., Comşia A., Comes T., Constantinescu St., Eliescu Gr., Ene M., Georgescu C., Lissievici V., Pană G., Paladian I., Purcăreanu Gh., Predescu St., Teodorescu St.

Şedinţa se deschide la orele 18 sub preşedenţia d-lui C. Georgescu.

D-l M. Ene citeşte procesele verbale ale şedinţelor din 7 Mai şi 28 Septembrie. Consiliul le ratifică.

D-l C. Georgescu prezintă un referat al D-lui Cezar Cristea prin care D-sa solicită tipărirea câtorva lucrări ca răspuns la apelul făcut de către Societate. Se repartizează comitetului cultural spre referire.

Se prezintă cererea unui brigadier silvic pentru plasarea fiului său, candidat la Facultatea de Silvicultură, în căminul Societăţii. Se va avea în vedere în limita locurilor.

Se aprobă înscrierea în Societate ca membri a D-lor ingineri silvici: Mihai L. Tirea, Grigore C. Nalboc, Ion I. Bratu, Ştefan D. Grigoraş, Moise Grosanu, Constantin C. Popescu.

Se prezintă un model pentru noua insignă a Societăţii. Se dă spre referire comitetului cultural. D-l Preşedinte sugerează ca ornamentaţie, două frunze de Quercus polycarpa — Gorunul transilvănean — cu câteva ghinde în relief.

Se dă citire contractului de închiriere a sălii mari de festivităţi către editura Ştefan Kiriţescu. La discuţii, pe articole, iau parte aproape toţi membri prezenţi. Se deleagă D-nii V. Lissievici şi St. Teodorescu să redacteze contractul cu noile modificări propuse de Consiliu. Contractul va fi apoi prezentat pentru ratificare.

Se dă citire contractului de închiriere al restaurantului vilei Sylva din Govora. După discuţiuni ample se hotărăşte ca acest contract să fie readus, de către Comitetul administrativ, în discuţia Consiliului, într'o şedinţă viitoare,

pentru unele modificări şi completări. In acest scop se cere prezenţa membrilor la şedinţe.

Şeedinţa se ridică la orele 19,40.

Preşedinte, (ss) C. GEORGESCU

Secretar General, (ss) *Şt. Predescu*

PROCES-VERBAL No. 6

Şedinţa din 9 Noembrie 1945.

Prezenţi d-nii: Borovschi B., Bordea D., Boldur M., Butoi Al., Comes T., Ene M., Eliescu Gr., Georgescu C., Georgescu V., Lissievici V., Pană Gh., Predescu St., Popescu C., Purcăreanu Gh., Popovici V., Rachieru C., Vişan T., Volosciuc A. şi Zeicu I.

Ordinea de zi:

1. Contractul de închiriere al sălii festive.
2. Contractul de închiriere al restaurantului vilei Sylva din Băile Govora.
3. Administrative.
4. Diverse.

Şedinţa se deschide sub preşidenţia d-lui Profesor C. C. Georgescu, la orele 16 şi 30.

Se citeşte procesul verbal al şedinţei anterioare şi se ratifică.

Se intră în ordinea de zi:

Se citeşte contractul de închiriere al sălii de festivităţi, către Editura muzicală „Ştefan Kiriţescu". Au loc discuţiuni relative la prezentarea reclamei şi la garanţia ce va trebui să figureze ca numerar.

Consiliul aprobă contractul.

Şedinţa continuă sub preşidenţia d-lui Valer Popovici.

Se citeşte contractul de închiriere al restaurantului vilei Sylva din Băile Govora. Au loc discuţiuni la cari iau parte d-nii: Popescu C., Pană Gheorghe, Popovici Valer, Lissievici V., Rachieru C. Se hotărăsc următoarele:

Pentru închiriere e de dorit a se ţine licitaţie; la alcătuirea contractului să se ţină seama de legea chiriilor; să se alcătuiască un deviz pentru reparaţiile necesare restaurantului: poate e cazul ca reparaţiile să se facă în regie şi închirierea să se facă la primăvară, în plin sezon; în vederea închirierii să se facă publicaţii.

Contractul e dat spre studiere secţiei administrative.

4. Diverse.

D-l C. Rachieru aminteşte că Frontul Plugarilor ţine conferinţe în sala de festivităţi: de aceea roagă pe d-nii: Constantinescu St. şi Lissievici să organizeze sala.

Şedinţa se ridică la orele 17 şi 15.

Preşedinte, (ss) C. GEORGESCU

Secretar General, (ss) *Şt. Predescu*

NECROLOGURI

† ION HUNCEAG
Inginer inspector silvic
Șeful Serviciului Silvic Județean Râmnicul Sărat

Decedat la Râmnicul Sărat în urma unei afecțiuni contractate în timpul și din cauza serviciului.

† ALEXANDRU IVĂNCEANU
Inginer inspector general silvic și inginer de mine

Decedat la data de 13 Decemvrie 1945.

† ION BĂTUCĂ
Inginer subinspector silvic

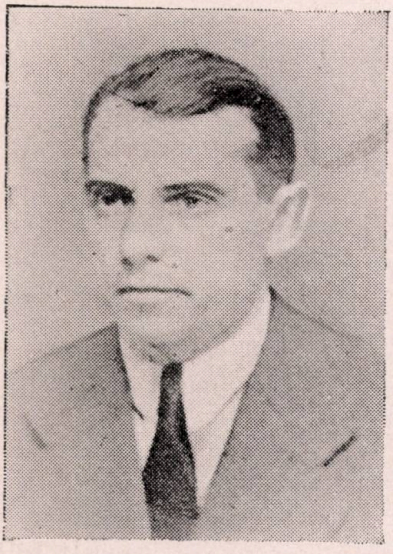

Fiu de popor născut în comuna Rușii (Hunedoara) în 1904, Liceul l-a făcut la Hațeg după care a urmat Școala Politechnică din București secția Silvică.

După absolvirea Școalei Politechnice a intrat în 1929 în serviciul Statului, ca șef al Ocolului Silvic — CAPS. — Borlești (Satu Mare) și apoi la Gurghiu, pe Valea Mureșului până în anul 1940, când Gurghiul trecând sub stăpânirea străină, Ion Bătucă s'a refugiat cu familia în Regat, lăsându-și bruma de avere în Gurghiu și la Sovata.

Venind în Vechiul Regat a fost numit în serviciul silvic al Eforiei ca subdirector al pădurilor, în care timp a fost avansat și subinspector silvic așa că dela 1940 și până azi a servit Eforia timp de 5 ani.

Deci după o activitate de numai 16 ani în breasla silvică și la vârsta tânără de 41 ani, soarta nemiloasă la răpus în plină activitate, răpindu-l familiei lui, rămasă cu 2 copii mici, tocmai când era mai utilă existența sa.

Ion Bătucă s'a săvârşit la datorie, în biroul său dela Eforie, fapt ce a înduioşat până la lacrimi atât pe D-nii Efori cât şi colegii cari au fost martori la acest trist desnodământ.

Fire blândă şi modestă, sârguitor în serviciu, bun coleg, eminent soţ şi părinte, au fost calităţile lui care l-a caracterizat până la sfârşitul tragic de astăzi; tocmai în aceeaşi zi îşi ceruse o permisie de 3 zile spre a se putea duce la Sovata spre a-şi aduce familia lui la Bucureşti. Şi în loc să facă el acest drum, a trebuit ca familia la vestea-i tristă şi neaşteptată să vină precipitată la Bucureşti.

Eforia Spitalelor Civile prin dispariţia lui Bătucă pierde un colaborator preţios, fiind ataşat la un serviciu de încredere: valorificarea pădurilor.

Familia lui pierde sprijinul material şi moral la un moment destul de dureros, când cei doui vlăstari încă plăpânzi şi soţia sa aveau nevoie tocmai deacum în colo de sprijinul său ca tată şi soţ.

Dar în faţa celor destinate de Cel de Sus, câte odată atât de crud, cum e cazul lui Bătucă, trebuie să ne resemnăm cu toţii.

Din partea Eforiei Spitalelor Civile şi în numele D-lor Efori şi a întregului personal administrativ şi silvic, transmitem îndureratei familii, cele mai sincere condoleanţe, rugând Cerul ca să atenueze durerea pricinuită azi.

Rugăm Cerul şi pe Cel a tot puternic să-l primească la drepta sa. Dumnezeu să-l ierte.

M. P. FLORESCU
Inginer consilier silvic pensionar

N. B. Eforia Spitalelor Civile, apreciind cazul fatal, că Inginerul Silvic Bătucă, s'a sfârşit chiar în timpul serviciului, *i-a acordat pensia întreagă*, deşi a slujit la Eforie numai 5 ani şi la CAPS. *11 ani*. E un gest semnificativ din partea Eforiei Spitalelor Civile.

† STANCU SÂRBU
Inginer subinspector silvic

S'a prăbuşit un stejar.

In seara zilei a doua a Crăciunului, a fost ucis mişeleşte omul de pace, vecinic cu surâsul pe buze, inginerul subinspector silvic Stancu Sârbu, şeful Ocolului Silvic Valea Oltului, din Sibiu.

S'a răpit societăţii un cetăţean de elită, corect, cinstit şi de un moral desăvârşit; familia, a pierdut un soţ ideal, un tată iubitor; iar serviciul pierde un pionier cu pregătiri superioare şi puteri de muncă nebănuite.

S'a prăbuşit un stejar. Golul ce-l lasă în căderea sa, e larg e mare şi se va simţi multă vreme.

S'au înfiorat codrii de brazi şi plâng în tainic svon de cetini. S'au înfiorat munţii şi jelesc în susur de isvoare.

Inginerul Stancu Sârbu a văzut lumina zilei în toamna anului 1903 la 29 Noembrie în comuna Isvoarele jud. Olt. Părinţii săi, modeşti gospodari, au rupt din puţinul lor, ca Stănică să-şi cultive mintea şi calităţile, la liceul din Sibiu şi apoi la Politechnica din Bucureşti, unde şi-a luat diploma în 1931.

Căsătorit în 1933, Iulie, cu distinsa prof. d-ra Angela Isaicu, bunul Dumnezeu le-a dăruit doi copii, cari rămân în vârstă fragedă, tocmai când aveau mai multă nevoie de braţul şi dragostea tatălui: Ileana 7 ani şi Ioan-Tudor de 2 ani.

Omul dintr'o bucată, cu diploma proaspătă şi elanul tinereţii, şi-a început activitatea în 1931 la Ocolul Silvic Butoieşti, continuând la ocolul Caracal, Valea Lotrului, şi fabrica de cherestea Sebeş, ajungând şef al Ocolului Silvic Gotul din Sebeş-Alba.

Lucrările sale vor rămâne ca o icoană vie de activitate; arboretele plantate sub conducerea sa, o mărturie de dragoste pe care omul a consacrat-o culturii pădurilor şi un îndemn pentru posteritate.

La ocolul Valea Oltului a venit în 1939 în calitate de şef.

Cu toată vitregia vremurilor, a alergat neobosit dintr'o creastă în alta a muntelui ca să plece urechea la necazurile codrului şi cu balsamul ştiinţei sale, să-i aline durerile, să-i vindece rănile provocate de aceia care în setea lor de câştig merg din devastare în devastare.

Acum a plecat din nou, dar pe drumul fără întoarcere, la pădurile paradisului, la care faptele sale bune îi aduc dreptul.

Pentru personalul subaltern a fost un părinte înţelegător.

Fulgerul vitregei şi oarbei fatalităţi, a doborît un stejar uriaş. Un stejar din pădurea societăţii, un stejar din raiul familiei, un stejar din parcul serviciului forestier. El cade în plină vigoare 42 ani, când, mai putea da foarte mult şi societăţii şi familiei şi serviciului. Căderea lui o plânge familia, prietenii, cunoscuţii, colegii; o plâng munţii cu isvoarele şi codrii lor.

Fie ca bunul Dumnezeu să-i odihnească ţărîna în liniştea şi pacea de veci, iar sufletul său bun şi mare să-l aşeze în ceata dreptilor.

GH. I. CHITUC

PUBLICAȚIUNI

MINISTERUL AGRICULTURII ȘI DOMENIILOR

Direcția Silvică

DECIZIUNE

Noi, Ministru Secretar de Stat la Departamentul Agriculturii și Domeniilor;

Asupra raportului Domnului Director al Direcției Silvice;

Având în vedere art. 2 din Codul Silvic;

Având în vedere art. V din Legea modificatoare la Codul Silvic, publicată în M. Of. No. 131/920;

DECIDEM:

Art. I. — Se aprobă de noi:

a) Amenajamentul pădurii Lucieni Seria I-a, județul Dâmbovița, proprietatea Statului, în suprafață de 2106 ha. 8800 m. p. Regim și tratament codru cu tăieri progresive. Revoluția 120 ani. Revizuirea după 10 ani.

b) Amenajamentul pădurilor Tufări-Ciuha, județul Sibiu, proprietatea Statului, cedate în uzufruct Arhiepiscopiei ortodoxe-române de Alba Iulie și Sibiu, în suprafață de 577 ha. 3400 m. p. Regim și tratament codru cu tăieri progresive. Revoluția 120 ani. Revizuirea după 10 ani.

Dată astăzi 8 Octombrie 1945, în Cabinetul nostru.

p. Ministrul Agriculturii și Domeniilor, (ss) *C. Rachieru.*

No. 3176/945.

Art. I. — Se aprobă de noi:

a) Amenajamentul pădurii Trupurile Mici, județul Vâlcea, proprietatea Statului în suprafață de 528 ha. 7000 m. p. Regim și tratament codru cu tăieri progresive. Revoluția 100 ani. Revizuirea după 10 ani.

Art. II. — Revizuirea amenajamentelor, regulamentelor de exploatare mai sus menționate, se va face la epoca stabilită în dreptul fiecăruia. Dacă vreuna din păduri în total sau în parte intră în dispozițiunile legilor pentru protecția monumentelor naturii, pădurilor necesare apărării naționale, pădurilor de protecție, revizuirea se va face și mai înainte de aceste termene.

Art. III. — Aceste regulamente de exploatare, amenajamente etc., se aprobă numai din punct de vedere tehnic silvic, luându-se drept definitivă situația comunicată de organele de aplicare a legii pentru reformă agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din acest amenajament (regulament de exploatare), referitoare la suprafața pădurii, la numele proprietarului etc., au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări fortuite, el se va revizui imediat, fie din punct de vedere tehnic silvic, fie asupra proprietății etc. Amenajamentul (regulamentul de exploatare) nerevizuit la termen de parte, este nul și neavenit.

Art. IV. — Toate celelalte dispoziții prevăzute de studiile respective și articolul adițional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. V și ultimul. — Domnul Director al Direcției Silvice este însărcinat cu executarea prezentei Deciziuni.

Dată astăzi 8 Noembrie 1945, în Cabinetul nostru.

p. Ministrul Agriculturii și Domeniilor, (ss) *C. Rachieru.*

No. 3175/945.

SUMARUL

Suplimentului Profesional al Revistei Pădurilor pe anul 1945

Articole-Editoriale:

		Nr.	Pag.
Bozdoc D.:	Apel către toţi slujitorii pădurilor — — —	4— 6	3
Colpacci Gr.:	Stabilirea preţurilor şi salarii corespunzătoare scumpetei — — — — — — — — —	4— 6	12
Cristea C.:	Contribuţii la cunoaşterea legăturilor între Silvicultura românească şi cea rusească —	7— 9	8
Popescu C. V.:	Câteva explicaţiuni asupra proectului de lege pentru înfiinţarea şi organizarea Ministerului Pădurilor — — — — — — —	10—11	17
Predescu Şt.:	Salariu şi standard de viaţă — — — — —	4— 6	5
„	Către un Minister al Pădurilor — — — —	10—11	2
Rodoteâtu St.:	Consideraţiuni asupra „normativei“ pentru avansare — — — — — — — — —	4— 6	9
Vişan Tr.:	Precizări în legătură cu aderarea inginerilor silvici la gruparea Frontului Naţional Democratic — — — — — — — — —	4— 6	9
„	Incadrarea salariaţilor publici în Confederaţia Muncii — — — — — — — — —	7— 9	1
„	Pentru un Minister al Pădurilor — — — —	10—11	4
„	Contractul colectiv de muncă — — — —	12	2
Zeicu I.:	Inaintările în Corpul Silvic — — — — —	1— 3	5
„	Atenţiune la domeniul forestier — — — —	4— 6	1

Cronica profesională:

Redacţia:	Din expunerile făcute de d-l ing. St. Rodoteatu la Comitetul de înaintări pe 1945 — —	1— 3	1
„	Casa dep ensiuni a Colegiului Inginerilor —	1— 3	12
„	Solidaritatea profesională — — — — —	4— 6	26
„	In chestiunea exproprierii pădurilor — — —	4— 6	27

		Nr.	Pag.
Redacția:	Redeschiderea Școalei de brigadieri silvici din com. Gurghiu — jud. Mureș — — —	4— 6	28
„	Adunarea generală a Corpului Silvic Inferior	4— 6	28
„	Serbarea sădirii arborilor din Aprilie 1945 —	4— 6	29
„	Adunarea grupării F. N. D. a Corpului Silvic	7— 9	13
„	Apelul Comitetului de inițiativă al inginerilor și tehnicienilor pentru ajutorarea orfanilor de război — — — — — — —	7— 9	15
„	Congresul A. G. I. R. — — — — — —	7— 9	18
„	Al XVI-lea Congres A. G. I. R. — — — —	12	14

Necrologie:

	Nr.	Pag.
† P. Cafegiu, † S. Pele — — — — — — — — — —	1— 3	14
† Gh. Săndulache, † M. Poenaru, † C. Pârvulescu — — — —	1— 3	11
† C. Borduș — — — — — — — — — — — — —	4— 6	29
† N. Gh. Teodorescu, † C. V. Nițescu, † D. V. Ionescu, † V. Pascu, † I. I. Stănescu — — — — — — — —	7— 9	36
† I. Huneag, † I. Bătucă, † St. Sârbu — — — — — — —	12	44

Dela Societatea «Progresul Silvic»:

	Nr.	Pag.
Procesul verbal al Adunării Generale 1945 — — — — —	12	
A 59-a Adunare Generală Anuală (24—26 Iunie 1945) — — —	12	22
Ședințele Cercului de Studii Forestiere — — — — — —	12	39
Concursul pentru noua insignă a Societății — — — — —	12	40
Procese verbale ale Comitetului Provizoriu — — — — —		
Procese verbale ale Consiliului de Administrație — — — —		

Informațiuni:

Insemnări — Știri diverse — Mișcare în personal — — — —

Publicațiuni — — — — — — — — — — — —

REVISTA PĂDURILOR

PARTEA ȘTIINȚIFICĂ

Redactor-șef: **Gr. Eliescu**

Redactor-responsabil: **At. Haralamb**

Comitetul de redacție:

C. C. Georgescu — **G. I. Ionescu**
D. Sburlan — **Ilie C. Demetrescu**
G. Pană

PARTEA PROFESIONALĂ

Redactor-șef și responsabil:
Vișan Traian

SOCIETATEA «PROGRESUL SILVIC»

Fondată în anul 1886

Persoană morală prin Decretul Regal 1630 din 28 Aprilie 1904

CONSILIUL SOCIETĂȚII:

Președinte: **C. C. Georgescu**
Vice-Președinți: **C. Rachieru** și **Gr. Colpacci**
Secretar general: **Șt. Predescu**
Casier: **Șt. Constantinescu**

Membrii Consilieri:

Bordea Dem.	**Filip C. Vasile**	**Popescu Gh. Const**
Borovschi B.	**Georgescu Vencu**	**Popovici Valer**
Boldur Mihail	**Ionescu I. Gh.**	**Purcăreanu Gh.**
Butoi Alex.	**Lissievici Vasile**	**Rodoteatu Sterie**
Comșia M. Aurel	**Manole Horia**	**Sburlan Dimitrie**
Comes Titus	**Marinescu Ionel**	**Vișan Traian**
Constantinescu Leu Ioan	**Nettea Constantin**	**Volosciuc Aurel**
Eliescu Grigore	**Pană Gheorghe**	**Teodorescu Ștefan**
Ene Mircea	**Paladian Ioan**	**Zeicu Ioan**

Cenzori titulari: **Pană Vasile, Dimitriu Ioan, Dragu Constantin**
Supleanți: **Constantinescu Gh., Delavale I. Anton, Dragomir Ioan**

PREȚUL ABONAMENTULUI:

Pe un an pentru instituții . . . . . 20.000 lei
„ „ „ „ particulari . . . . . 10.000 „
„ „ „ „ studenți, conductori și brigadieri . 5.000 „

Manuscrisele nepublicate se înapoiază.

BIBLIOTECA „ASTRA"
SIBIU

EDITURA SOCIETĂȚII „PROGRESUL SILVIC"

SE MAI GĂSESC IN DEPOZIT:

III. Seria C. — Tratate și Manuale.

D. A. SBURLAN: **INSTALAȚII DE TRANSPORT PENTRU EXPLOATĂRI FORESTIERE**

Vol. I: **Trasee și terasamente; Șosele forestiere**

320 pag. cu 287 fig. în text (1943). Lei 4.000 nelegat și 6.000 legat

---

CERCUL DE STUDII FORESTIERE

1. N. GHELMEZIU:

NOILE UTILIZĂRI ALE LEMNULUI ȘI TEHNICA SILVICĂ

1943; 36 pag. + 54 fig.; 1.000 lei

2. AT. HARALAMB:

PĂDUREA ȘI FENOMENUL TORENȚIAL

1944; 54 pag.; 1.000 lei

3. M. ENE:

PĂSĂRILE ÎN PROTECȚIA PĂDURILOR

1944; 24p pag. + 10 fig.; 1.000 lei

4. AT. HARALAMB:

PĂȘUNATUL, PERMEABILITATEA SOLULUI, SCURGEREA SUPERFICIALĂ A APELOR ȘI EROZIUNEA

1945; 38 pagini; 1.000 lei

5. GH. PANĂ

GUSTAVE HUFFEL

1946; 32 pagini, 1.000 lei

„BUCOVINA" I. E. TOROUȚIU, BUCUREȘTI